

Giới thiệu Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập

Tên Hán Việt: Phản phái đại lão hựu tại bang ngã tà ác nghiệp.

Thể loại: Hiện đại, xuyên thư, nữ phụ, showbiz, nam ảnh đế tài năng, ảm áp - cô gái nhỏ hiểu chuyện đáng yêu, cưới trước yêu sau, #NGỌT_SỪNG_SẠCH, CỐ NỘI HÂM, duyên trời định, lâu ngày sinh tình, cảm động, HE.

Độ dài: 93 chương + PN.

Tình trạng: Hoàn cv - Đang edit.

Nguồn cv: Wikidich.

Edit: Cẩm, HCA

Bìa: Hi Hi (@JugSoda)

VĂN ÁN:

Khương Mịch bất ngờ xuyên vào một quyển sách đề tài về giới giải trí.

Nhân vật cô xuyên vào không may lại là một nữ phụ vừa độc ác, lại còn ngu xuẩn.

Nói cô ta ngu xuẩn chính là vì có một vị hôn phu là ảnh đế rồi, thế nhưng còn lưu luyến người khác; độc ác là vì cứ suốt ngày kiếm cớ gây chuyện, thị phi quần thân nhưng vẫn không ngừng nghỉ.

Kết cục của nữ phụ ai ai cũng ghét này dĩ nhiên chính là chết thảm, đã vậy còn làm ảnh hưởng tới vị hôn phu ảnh đế kia...

Thời điểm Khương Mịch xuyên qua, buổi tiệc đính hôn vừa mới kết thúc.

Dựa theo cốt truyện, tiếp theo cô sẽ cãi nhau ầm ĩ với ảnh đế khiến anh phải rời nhà bỏ đi, gặp phải điểm thứ nhất để trở thành người xấu.

Khương Mịch mang theo cặp, tiến đến gõ cửa phòng ngủ của ảnh đế.

Đêm đính hôn hôm đó, ảnh đế phải cùng vị hôn thê nhỏ của mình làm bài tập suốt đêm.

Ảnh đế:...

Sau này, trên mạng lan truyền tin đồn của anh và nữ diễn viên nào đó.

Ảnh đế phát sóng trực tiếp để giải thích: "Tin đồn là giả, tôi đã có vị hôn thê..."

Lời còn chưa nói xong đã có một bóng dáng mặc đồ ngủ in hoạ tiết hình hoạt hình đi tới.

"Bài tập cũng không biết làm?" Anh quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó xin lỗi trước màn hình: "Tôi phải giúp bà xã làm bài tập đã, lần sau livestream tiếp nhé."

Người xem:???!!!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Edit: Cẩm.

"Buổi tiệc đính hôn này tuy không tổ chức rầm rộ, nhưng vẫn tính là xa hoa, không hổ danh là Cố ảnh đế."

"Hừ, cũng chỉ là bán con gái thôi, có gì mà hâm mộ?"

"Đây không phải là tiệc đính hôn của bọn trẻ sao? Như thế nào lại biến thành bán con gái?"

"Đó đều là nói dối để qua mắt thiên hạ thôi. Dù sao người ta cũng là đại minh tinh, cần mặt mũi chứ. Thực chất chính là bán rẻ con gái, mua với giá 500 vạn."

"Người bị bán chính là vị tiểu thư tên Khương Mịch, năm nay mới mười tám tuổi..."

.....

Khương Mịch dựa vào cánh cửa phòng vệ sinh, vừa xoa cái đầu đau nhức vừa nghe được bên ngoài có mấy giọng nữ đang bàn luận sôi nổi về cô, cả người liền cứng đờ.

Cô vừa mới thi xong môn thi cuối cùng ở trường đại học, trước đó bước vào phòng vệ sinh, kết quả vừa đóng cửa lại liền cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại phát hiện bản thân vẫn còn ở trong này, chẳng qua là thế giới thay đổi, thân xác cũng thay đổi.

Cô vậy mà xuyên qua, xuyên thành nhân vật nữ phụ ác độc trong một quyển truyện viết về giới giải trí mà cô từng xem.

Chủ của thân xác này mới vừa thành niên liền cùng anh đế Cố Ngôn Phong có bệnh kín đính hôn, nhưng cô ấy đối với cuộc hôn nhân này làm mình làm mẩy, kết cục chết oan uổng.

Hiện tại Khương Mịch xác định vị trí, nơi cô đang đứng chính là phòng vệ sinh của khách sạn tổ chức buổi tiệc.

Mà đám người đang nghị luận bên ngoài, không ai khác chính là người nhà của cô.

Khương Mịch quả thực không thể tiếp thu nổi chuyện mình xuyên qua, nhưng trong đầu đột nhiên hiện ra đồng ký ức không phải là giả, tiếng nghị luận bên ngoài cũng không phải giả.

Chờ đến khi tiếng nói bên ngoài giảm bớt, Khương Mịch khẽ cắn môi, đẩy cửa bước ra.

Mặc kệ đám người bên ngoài là ai, dù sao cũng phải đối mặt.

"Khương Mịch..." Ba người phụ nữ trung niên còn đang ở bồn rửa tay nói chuyện riu rít, nghe được tiếng động thì quay đầu lại, tất cả đều ngây người.

Khương Mịch đứng trước bồn rửa tay, tay mở vòi nước cảm ứng, nhìn hình ảnh mình trong gương.

Bởi vì tuổi còn nhỏ, làn da được bảo dưỡng tốt, vì vậy tuy rằng đây là buổi đính hôn nghỉ thức, cô cũng chỉ trang điểm nhẹ nhàng. Gương mặt trái xoan to bằng lòng bàn tay, đôi mắt đào hoa rục rờ, khoe miệng hơi nhếch lên liền hiện ra nụ cười tiên nho nhỏ, quả thực xinh đẹp, nhưng đây không phải là bộ dáng thực sự của cô.

Khương Mịch nhắm mắt lại, chà xát hai đầu ngón tay.

"Mịch Mịch, chúng ta vừa rồi..."

"Không phải là bán con gái." Khương Mịch đột nhiên mở miệng, ngữ khí lãnh đạm: "Tôi là fan của Cố Ngôn Phong, rất thích anh ấy. Có thể cùng anh ấy đính ước chính là mơ ước lớn nhất cuộc đời tôi."

"Hả? Nhưng rõ ràng hôm qua cháu còn khóc lóc đòi thất cô tự vẫn kia mà. Như thế nào hôm nay..."

"Hôm nay tôi mới biết được anh ấy là Cố Ngôn Phong, vì thế tôi chấp nhận."

Khương Mịch nói xong, xoay người rời đi.

Kỳ thật đám người này nói không sai, cái gọi là đính hôn thực chất cũng chỉ là bán con gái đi thôi, bán với giá 500 vạn.

Đối với một gia đình bình thường mà nói, đây không tính là ít. Nhưng đối với anh đế Cố Ngôn Phong, tuyệt đối không tính là nhiều.

Nhưng trong truyện có nhắc đến nguyên chủ sau khi chết, Cố Ngôn Phong từng muốn giúp cô ấy báo thù, cuối cùng chính mình cũng chết oan chết uổng.

Tác giả nói lí do Cố Ngôn Phong giúp nguyên chủ báo thù là bởi vì mặt mũi, nhưng Khương Mịch cảm thấy, mặc kệ vì cái gì, Cố Ngôn Phong so với ba mẹ nguyên chủ đều đáng tin cậy hơn một chút.

Khương Mịch cúi đầu nhìn ngón tay đang đeo nhẫn kim cương cùng bộ váy lụa trắng mặc trên người, lại sờ sờ đỉnh đầu đội vương miện... Toàn bộ người cô bây giờ, ờ cũng chưa tới giá 500 vạn đâu.

Đi qua dãy hành lang phòng vệ sinh là có thể nhìn thấy đại sảnh tổ chức yến hội. Hội trường lấy màu hồng nhạt làm chủ, vật trang trí đều tinh xảo, nhìn ra được chúng tốn rất nhiều tâm tư. Trên mặt đường còn rải thêm một tầng cánh hoa hồng, ở sân khấu còn bày ra bánh kem chín tầng...

"Mịch Mịch." Một người phụ nữ trung niên mặc váy màu đỏ rực xông tới, thân thể mập mạp chắn mất tầm mắt Khương Mịch, đem cô áp lại ven tường:

"Mẹ nói cho con biết, hôm nay con phải cùng Cố Ngôn Phong về nhà, biết chưa?"

Đây chính là mẹ của nguyên chủ Chu Tứ Xuân, nhưng lại không phải mẹ ruột.

"Không được." Khương Mịch dựa theo tính cách của nguyên chủ cự tuyệt: "Tôi đây là đính hôn chứ không phải kết hôn, bà biết theo anh ta về nhà ý là gì không?"

"Thì động phòng, chứ không thì là ý gì?" Mối Chu Tứ Xuân đỏ thắm lại, không để bụng chút nào chuyện cô không đồng ý, thậm chí còn có chút khinh thường: "Con hiện tại là vợ của nó, sớm hay muộn cũng phải làm việc này, trốn tránh được sao? Chỉ ít ngủ cùng nó càng sớm thì hôn sự này tuyệt đối thành, con phải đi."

"Đúng vậy, con phải đi."

Khương Mịch còn chưa nói lời nào, ba của nguyên chủ Khương Thiên Nguyên cũng tiến lại đây, lộ ra một hàm răng vàng nói: "Nếu không, con cũng đừng mong lại tiếp tục đi học. Muốn làm diễn viên, phải nghe lời ba nói, biết chưa?"

Họ đều biết chủ của thân thể này không thích Cố Ngôn Phong mà thích thích nam chính của truyện - Bách Mặc.

Bách Mặc là bạn học của nguyên chủ, mười lăm tuổi liền xuất đạo, hiện tại đã là đại minh tinh.

Nguyên chủ vì hấn, ghi danh vào học viện điện ảnh.

Bởi vì ngoại hình xinh đẹp động lòng người cho nên nguyên chủ khảo sát thành tích cũng không tệ lắm, vô cùng có hi vọng cùng Bách Mặc làm bạn học.

Hôm nay là ngày 5 tháng 5, là ngày sinh nhật của nguyên chủ, cách kì thi đại học vẫn còn một tháng.

Hộ khẩu cùng giấy chứng minh ở trong tay ba mẹ, nguyên chủ không có biện pháp, chỉ còn cách làm theo lời họ, cuối cùng đem bản thân mình rơi vào tay Cố Ngôn Phong.

Nhưng đối với Khương Mịch mà nói, cô đã xem qua toàn bộ câu chuyện, biết diễn biến đằng sau, đương nhiên có lựa chọn khác.

Vì vậy cô không lập tức nghe theo lời họ: "Nếu không tôi đi tìm Cố Ngôn Phong hỗ trợ, giờ tôi là vợ sắp cưới của anh ta, anh ta chắc chắn sẽ giúp đỡ tôi."

"Như vậy chúng ta sẽ nói cho nó biết là con thích Bách Mặc." Chu Tứ Xuân lập tức nói.

"Như vậy... thôi được, tôi sẽ đi." Khương Mịch cố tình làm ra vẻ khó xử, suy tư một hồi mới cắn răng nói: "Hai người đem hộ khẩu giấy chứng minh trả cho tôi."

"Không được, con đi trước." Khương Thiên Nguyên chặn lời: "Ngày mai đưa con sau."

"Không được, bây giờ đưa luôn." Khương Mịch không lùi bước: "Nếu không đưa, tôi liền đi nói cho Cố Ngôn Phong biết là tôi là bị bắt. Với danh hiệu ảnh đế, chắc chắn anh ta sẽ biết xấu hổ. Nếu tôi đoán không nhầm... 500 vạn kia anh ta vẫn chưa thanh toán cho hai người đứng không?"

"Con..." Chu Tứ Xuân tức giận đến gợn bàn tay lên, muốn đánh người.

"Bà đánh đi." Khương Mịch khiêu khích tới gần bà ta thêm một chút: "Để xem Cố Ngôn Phong có để yên cho hai người không."

Bên ngoài hành lang chính là đại sảnh, lúc này khách quý đang bước xuống sân khấu, Cố Ngôn Phong ở cửa tiếp đón.

Khương Thiên Nguyên vội vàng kéo Chu Tứ Xuân, nói với Khương Mịch: "Thứ đó ba sẽ đưa cho con, nhưng con không được làm loạn."

"Yên tâm." Khương Mịch cười lạnh một tiếng: "Hai người không tìm tôi gây sự là tôi vui mừng lắm rồi. Tôi cũng không tính đắc tội với Cố ảnh đế đâu."

Khương Thiên Nguyên cùng Chu Tứ Xuân thương lượng một chút, đem giấy chứng minh trả cho Khương Mịch: "Hộ khẩu chúng ta không mang theo trên người, trước tiên đưa cho con cái này. Đêm nay con nhớ phải đi theo Cố Ngôn Phong về nhà, ngày mai chúng ta thu được tiền sẽ đưa con sổ hộ khẩu."

"Ok." Khương Mịch quơ quơ di động trong tay: "Tôi ghi âm rồi, ngày mai lấy."

Nói xong cũng mặc kệ hai vợ chồng xanh mét sắc mặt, cô xoay người đi tìm Cố Ngôn Phong.

Ở cửa đại sảnh, Cố Ngôn Phong một thân âu phục trắng thớm, vai rộng, eo hẹp, chân dài, thân hình đỉnh bạt, toàn cơ thể soái đến mức không tài nào bắt bẻ.

Khương Mịch nhìn đến hơi hoảng loạn, bỗng nhiên có một mái tóc hoa râm xuất hiện ở trong tầm mắt, có thể là do trên sàn có vũng nước, người này bị trượt chân.

Khương Mịch vội vàng tiến lên đỡ người.

Buổi tiệc đính hôn hôm nay cô phải đi giày cao gót, nhưng Khương Mịch vốn không quá thích ứng loại giày này, bình thường đi đường còn được, lúc này quỳnh lên, dưới chân loạng choạng như sắp ngã.

May mắn là không ngã trực tiếp trên mặt đất, Khương Mịch chịu đựng cơn đau ở chân đỡ lấy người trước mặt: "Đạo diễn Tề, ông không sao chứ?"

Đạo diễn Tề là người có địa vị rất cao trong giới đạo diễn, Cố Ngôn Phong lấy được danh hiệu ảnh đế lần đầu tiên cũng là nhờ bộ phim điện ảnh của ông.

Trong buổi tiệc đính hôn hôm nay, ông ấy đứng ra làm người chủ trì, đủ thấy địa vị của ông trong lòng Cố Ngôn Phong lớn cỡ nào.

Khương Mịch hiện tại đã nắm rõ ký ức của nguyên chủ, nhớ rõ vừa rồi trong nghi thức nguyên chủ biểu hiện thật sự không thoải mái. Tuy rằng ngoài mặt cô không dám bày ra vẻ mặt gì, nhưng vị đạo diễn Tề này có đôi mắt hơn người, nhìn ra được cô không vui, cho nên ấn tượng của ông ấy đối với cô không hề tốt.

"Tôi không sao." Ông đẩy tay Khương Mịch ra, nói: "Không cần quan tâm đến ông già này, cô nên ra ngoài tiễn khách đi."

Khương Mịch có thể nhìn ra được ông không thích mình, nhưng mắt cá chân thật sự đau chết đi được, đành phải tìm ghế dựa ngồi xuống.

Đạo diễn Tề nhíu nhíu mày, lại nhìn Cố Ngôn Phong đang đi đến.

Khương Mịch mặc kệ anh, cúi đầu xem mắt cá chân.

Nhìn bên ngoài không có xây xước gì, nhưng chân rất đau, phỏng chừng còn tổn thương đến gân cốt.

Tầm nhìn trước mặt bỗng nhiên bị ngăn trở, dáng người cao lớn đứng ở trước mặt cô.

"Làm sao vậy?" Thanh âm phát ra từ miệng Cố ảnh đế ôn hoà ngoài ý muốn.

Khương Mịch ngẩng đầu, hơi ngẩn ra.

Trong truyện tác giả đối với Cố Ngôn Phong miêu tả không nhiều lắm, trên cơ bản chỉ có một từ: Soái.

Đương nhiên có thể trở thành ảnh đế, ngoại hình tất nhiên sẽ không tồi, trong trí nhớ nguyên chủ cũng có người này.

Nhưng Khương Mịch nhìn lại bản thân, vẫn là bị vẻ đẹp của soái ca làm cho mê hoặc. Đôi mắt thâm thúy, mũi cao, môi mỏng, kiểu này chụp ảnh chắc cũng chẳng cần photoshop.

Cố Ngôn Phong không được đáp lại, còn nghĩ là cô đau quá không trả lời được, anh liền trực tiếp ngồi xổm xuống.

Ngón tay thon dài trắng nõn chạm vào mắt cá chân cô, Khương Mịch lúc này mới phản ứng lại, theo bản năng rụt đặt chân.

"Đừng cử động." Thanh âm ôn hoà mang theo chút an ủi, anh không chế lực đạo: "Để tôi nhìn xem."

Khương Mịch nhìn về mặt chuyên chú anh, không dám cử động thật.

"Đau không?" Lực đạo ở đầu ngón anh tay lại tăng thêm.

Khương Mịch kêu "a" một tiếng, hốc mắt đều đỏ.

Cố Ngôn Phong ngẩng đầu nhìn cô một cái, đứng dậy nói: "Chân có chỗ bị sưng lên, chắc là bị thương ở gân, tôi đưa em đi bệnh viện."

Khương Mịch còn chưa kịp phản ứng lại, Cố Ngôn Phong lại lần nữa khom lưng, một tay đặt sau lưng cô, một tay xuyên qua đầu gối, đem người ôm lên.

Đột nhiên bị nhấc bổng, Khương Mịch cả kinh, theo bản năng ôm lấy cổ anh.

Bước chân Cố Ngôn Phong hơi ngừng lại, rũ mắt nhìn cô.

Cô gái dường như thật sự ngưng ngừng, hai tai đều đỏ, hàng lông mi run rẩy, thấp giọng nói: "Tôi, tôi tự đi được..."

Cố Ngôn Phong khẽ cười một tiếng, trực tiếp đem người ôm vào trong xe, nói: "Chờ tôi một chút."

Không tới vài phút, Khương Mịch còn chưa xem hết nội thất bên trong xe thì anh đã trở lại, còn mang theo tài xế.

"Đi thôi, tới bệnh viện." Cố Ngôn Phong lên xe, nói với tài xế.

Khương Mịch quay đầu nhìn về phía khách sạn, hơi bất an: "Còn có khách..."

"Không sao đâu." Cố Ngôn Phong cười cười: "Ba mẹ em sẽ tiếp đón họ."

"Ba mẹ em..." Khương Mịch giật giật khóe miệng.

Cố Ngôn Phong giống như biết cô đang muốn nói gì, cướp lời nói: "Người đại diện của tôi cũng ở đó, họ không làm loạn được đâu."

Khương Mịch nghe vậy thì không nói gì nữa. Kỳ thật đến bây giờ cô còn không rõ, vì cái gì Cố Ngôn Phong sẽ đối với nguyên chủ tốt như vậy.

Bọn họ trước kia chưa bao giờ gặp mặt, hẳn là cũng chưa nói tới thích.

Trong truyện gốc, tác giả cũng nói qua, Cố Ngôn Phong không thích nguyên chủ, sở dĩ cưới cô ấy là bởi vì bệnh kín.

Đến nỗi cụ thể là bệnh kín gì, tác giả cũng không nói.

Sẽ là bệnh gì đây?

Nếu nói là bệnh kín, vậy sẽ không phải là bị bệnh về cái phương diện kia chứ?

Ách... Khương Mịch bỗng nhiên nghĩ đến, trong truyện dường như có nhắc tới, Cố Ngôn Phong cùng nguyên chủ chưa bao giờ làm chuyện phòng the.

Cho nên, chẳng lẽ, thế nhưng là... Không được?!

"Làm sao vậy? Đau à?" Cố Ngôn Phong chú ý tới sắc mặt cô không đúng, quan tâm hỏi.

Khương Mịch ngẩng đầu, nhìn người đàn ông đẹp trai lại lảng mang nét ôn hòa tươi cười trên mặt, tâm tình phức tạp.

Cố Ngôn Phong: "...."

Về mặt đồng tình đó của cô là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Cẩm.

Xe chạy đến cửa một bệnh viện tư nhân, Cố Ngôn Phong là người đầu tiên bước xuống xe, anh quay đầu lại như muốn ôm Khương Mịch xuống.

"Tôi... tôi tự đi được." Cô không khỏi xấu hổ xua tay.

"Tình trạng này của em còn có thể tự đi được à?" Cố Ngôn Phong rũ mắt nhìn cô.

Khương Mịch: "..."

Đúng là không đi được thật.

Cố Ngôn Phong không thèm quan tâm đến cô nữa. Anh khom lưng, cầm lấy mắt cá chân của Khương Mịch, tự nhiên cởi giày cao gót ra giúp cô.

Khương Mịch: "!!!"

Cô khiếp sợ đến mức không nói nên lời, dù biết Cố Ngôn Phong rất "men" đi chăng nữa, nhưng dù sao hai người cũng tính là xa lạ, sao có thể để anh cởi giày hộ cô, động tác còn thân mật như vậy... Chẳng lẽ các vị anh đế bây giờ đều tốt bụng như vậy sao?

Đợi đến khi Khương Mịch hoàn hồn lại, cô đã bị Cố Ngôn Phong ôm vào bệnh viện mất rồi, xung quanh một bóng người đều không có. Ánh mắt cô lảo đảo nhìn quanh một hồi, phát hiện ngoài cửa đề một bảng chữ "VIP".

Cố Ngôn Phong hiển nhiên rất quen thuộc với nơi này, trực tiếp đem người bước vào một căn phòng đang khép hờ cánh cửa.

Trong phòng, một nam bác sĩ đeo kính đang nhàn nhã dựa vào bàn làm việc, anh ta nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt kinh hãi: "Đây là bị làm sao vậy?"

"Trẹo chân, có khả năng bị thương đến gân cốt." Anh đem Khương Mịch đặt ở trên giường, vén nhẹ làn váy lên, lộ ra mắt cá chân bị sưng đỏ.

Nghe thấy thế, nam bác sĩ kia ngay lập tức đi tới kiểm tra, sau đó nói: "Chắc là không có vấn đề gì đâu, nhưng để đảm bảo vẫn nên đi chụp chiếu xem thế nào đi."

Kết quả kiểm tra rất nhanh có, xương cốt xác thực không có vấn đề gì.

Vị bác sĩ một bên kê đơn thuốc, một bên không nhịn được trêu ghẹo: "Cậu đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc, hôm nay vừa mới đính hôn đã khiến con gái người ta bị thương rồi."

Cố Ngôn Phong nhàn nhã dựa vào giường bệnh, một tay hút túi, nghe thấy lời trêu đùa liền cúi đầu liếc nhìn Khương Mịch một cái, lại cười nói: "Bác sĩ Lâm nói đúng, là tôi không biết thương hoa tiếc ngọc, tối nay về sẽ chủ động quỹ bản phẩm."

Khương Mịch: "..."

Bác sĩ Lâm kê đơn thuốc, lại dặn dò những việc cần chú ý rồi mới để Cố Ngôn Phong ôm Khương Mịch rời đi.

Sau khi gửi đi hai tin nhắn, Cố Ngôn Phong nhìn về phía Khương Mịch nói: "Bây giờ muộn rồi, tôi sẽ đưa em về nhà, nhà em ở đâu?"

Khương Mịch nhìn theo sườn mặt của anh, gọi một tiếng: "Thầy Cố."

Cố Ngôn Phong nghe thấy giọng cô, nghi hoặc nhìn qua, thái độ vẫn ôn hoà như cũ: "Làm sao vậy?"

Khương Mịch đè nén tâm tình đang nhiễu loạn của mình, trực tiếp hỏi: "Tối nay tôi có thể đến nhà anh không?"

Cố Ngôn Phong hơi kinh ngạc, anh không từ chối cũng chẳng cự tuyệt, chỉ dịu dàng hỏi: "Em gặp vấn đề gì sao? Nếu không ngại thì nói cho tôi biết."

"Đúng là có chút vấn đề." Nếu đã mở miệng rồi thì Khương Mịch cũng không ngại gì nữa, nói thẳng: "Ba mẹ tôi nói, nếu tối nay tôi không đến nhà anh, họ sẽ không cho tôi tiếp tục đi học nữa."

Cố Ngôn Phong nghe vậy hí hóp mắt, không đáp lại. Khương Mịch cũng không biết rốt cuộc anh ta có tin hay không.

Vài phút qua đi, anh nói với tài xế: "Về Lệ Uyên."

Khương Mịch biết là anh ta đã đồng ý với yêu cầu của mình, vội vàng kích động nói lời cảm ơn: "Cảm ơn thầy Cố."

Cố Ngôn Phong quay đầu nhìn Khương Mịch, ngữ khí mềm mỏng: "Cùng tôi đính hôn, chắc cũng không phải do em tự nguyện nhỉ?"

Khương Mịch chần chừ không dám trả lời.

Cái này không phải anh đã biết quá rõ rồi sao?

Bỏ ra 500 vạn để cưới được vợ, biểu hiện của nguyên chủ trong buổi tiệc đính hôn lại như thế, có phải tự nguyện hay không còn không rõ ràng?

Nhưng về mặt kia của Cố Ngôn Phong giống như anh ta thật sự không biết gì vậy.

Người này quá dịu dàng, Khương Mịch thật sự không có cách nào đánh giá xem anh ta là người tốt hay không tốt, chỉ có thể suy đoán mọi việc là do ba mẹ của nguyên chủ sắp đặt.

"Tôi trước đó đúng là không phải tự nguyện, bởi vì hôm nay là sinh nhật tròn mười tám tuổi của tôi, tôi không nghĩ mình sẽ kết hôn sớm như thế. Nhưng thời khắc kia nhìn thấy thầy Cố, lần đầu tiên tôi cảm thấy biết ơn ba mẹ mình, cảm kích vì họ đã bán tôi cho anh. Nếu trước kia hai chúng ta có hiểu nhầm thì rất xin lỗi anh, thầy Cố, nếu anh không thích thì đánh hay mắng tôi cũng được, chỉ mong anh đừng mặc kệ tôi."

Nói xong, cô liền nắm chặt lấy lớp váy cưới. Những lời này nói ra đến chính cô còn cảm thấy quá phẫn, nhưng sự thật là thế, nếu bây giờ nói dối, sau này Cố Ngôn Phong phát hiện ra sẽ chỉ khiến cho hai người này sinh mâu thuẫn thôi, chỉ bằng ngay bây giờ nói thật.

Cố Ngôn Phong vốn không có biểu hiện gì, ngược lại còn bị tính tình trẻ con của cô làm cho bật cười, hỏi: "Nói vậy hôm nay là sinh nhật em?"

"Ừm." Dù không biết tại sao anh lại cười nhưng theo bản năng, Khương Mịch vẫn gật đầu.

Cố Ngôn Phong an ủi cô: "Em không cần lo lắng. Bây giờ em là vợ sắp cưới của tôi, trách nhiệm của tôi là bảo vệ em. Cho dù gặp phải khó khăn gì em đều phải nói cho tôi biết. Đương nhiên, nếu em cho rằng chúng ta kết hôn như vậy là quá sớm, có thể nói thẳng với tôi, tôi sẽ nghe theo em."

Xem ra anh ta vẫn còn nghi ngờ những gì cô nói. Kể ra cũng đúng thôi, Cố Ngôn Phong là bậc ảnh đế có hàng vạn hàng nghìn fans, phải kết hôn với một đứa con gái nghèo kiết xác như cô đã là bất đắc dĩ lắm rồi. Kết quả chưa kết hôn đã bị đối tượng là cô đây ghét bỏ, anh ta làm sao vui cho nổi. Từ việc không những không tức giận mà còn đối xử tốt như vậy với cô, đủ để thấy nhân phẩm anh ta như thế nào.

Đối với những suy nghĩ trong lòng Cố Ngôn Phong, Khương Mịch dù có giải thích thế nào cũng vô dụng. Cô cũng không nói quá lên cái gì, chỉ nói: "Cảm

on thầy Cố, anh thật sự quá tốt. Tôi có thể... nhờ anh giúp tôi thêm một việc nữa không?"

"Em nói đi." Cố Ngôn Phong rất kiên nhẫn.

Khương Mịch: "Nói thật, hai người kia không phải bố mẹ ruột của tôi. Sổ hộ khẩu của tôi còn đang ở trong tay bọn họ, hiện tại bất kể tôi làm gì đều phải nghe theo lời họ nói. Anh có thể giúp tôi lấy sổ hộ khẩu về không?"

Ai ngờ lần này Cố Ngôn Phong không trực tiếp đồng ý: "Chờ em thi đỗ đại học là có thể tách rời sổ hộ khẩu được rồi."

"Tôi biết, nhưng bọn họ chắc chắn không đồng ý." Không nói thì thôi, chứ Khương Mịch vừa nhắc đến hai người kia liền ghê tởm: "Bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha cho tôi đâu, thậm chí, khả năng tôi được học tiếp đại học là rất thấp."

Cố Ngôn Phong nghe vậy cũng không từ chối nữa: "Được, ngày mai tôi sẽ đi."

Trước đó Khương Mịch đã ôm hy vọng rất lớn, nhưng tai vừa nghe thấy anh sang khoai đồng ý thì lại không dám tin, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Cố Ngôn Phong, ngay cả câu nói "cảm ơn" cũng quên mất.

Không biết bao lâu sau, Cố Ngôn Phong hơi mỉm cười: "Tối rồi."

Khương Mịch ngơ ngác nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa xe. Bên ngoài là một biệt thự sang trọng được xây độc lập, ngoài cổng có mấy tảng đá lớn cùng khóm hoa tươi thắm khoe sắc.

"Chào mừng em về nhà." Cố Ngôn Phong khom lưng xuống bế Khương Mịch lên, trực tiếp đi thẳng vào phòng khách.

Hai chữ "về nhà" này làm cho trái tim Khương Mịch vô thức nhảy lên.

Cố Ngôn Phong đặt cô ngồi xuống trên sofa: "Chờ tôi một lát."

Sau đó anh lại đi ra ngoài, nói với tài xế điều gì đó, tài xế nhanh chóng rời đi.

Khi Cố Ngôn Phong trở lại, anh đổ đi chén nước trên bàn, rửa sạch trái cây, lấy chút đồ ăn vặt bày lên đĩa, dặn dò: "Em ngồi tạm ở đây đã, tôi giúp em đi dọn phòng. Nếu chán có thể bật tivi lên xem."

"Cảm ơn anh."

Ngoài cảm ơn ra, Khương Mịch thật sự không biết nói cái gì.

Chờ đến lúc Cố Ngôn Phong dọn dẹp phòng ốc xong, vị tài xế kia cũng đã trở lại, còn mang theo một cô gái xinh đẹp chừng hai mươi hai tuổi, tay cầm túi ni lông cỡ lớn.

"Đây là trợ lý của tôi, em cứ gọi cô ấy là Song tỷ*." Cố Ngôn Phong nhìn về phía Khương Mịch giới thiệu.

(*Chỗ này tớ định để là chị Song nghe cho nó thuần Việt, nhưng như thế nghe không ổn cho lắm, thôi thì giữ nguyên là Song tỷ vậy. Ai bảo cái tên bà này kì thế =))

"Chào Song tỷ." Cô ngoan ngoãn gọi một tiếng.

Người được gọi là Song tỷ cười cười: "Em đâu chịu khổ rồi."

Khương Mịch: "..."

Cố Ngôn Phong tiến lên trước lấy đồ mà Song tỷ đang cầm trong tay, ôm Khương Mịch bước vào căn phòng anh vừa dọn dẹp.

"Cứ mặc lễ phục sẽ không thoải mái, em thay quần áo ở nhà đi. Vì không biết em thích mặc kiểu dáng nào nên tôi mua đại, em cứ tạm mặc đã."

Nói xong, anh dặn dò Song tỷ: "Chân cô ấy bị thương, chị chiếu cố một chút."

Song tỷ gật đầu.

Người đàn ông này quả thật vô cùng cẩn thận, Khương Mịch rất cảm kích, đang muốn nói lời cảm ơn thì thấy anh xua tay: "Đừng nói cảm ơn. Đã đến đây rồi thì cứ xem như đây là nhà của em, không cần khách sáo."

Ngoài cảm ơn ra thì cô còn có gì để nói nữa, chỉ đành gật đầu.

Cố Ngôn Phong lúc này mới đi ra, còn cẩn thận đóng cửa lại.

"Em đâu, muốn thay quần áo không?" Song tỷ hỏi.

"Chị đừng gọi em như vậy, gọi Mịch Mịch là ổn rồi." Cô đối với cách gọi "em dâu" thân mật này không thể nào thích ứng được.

"Ok, vậy Mịch Mịch nhìn xem trong chỗ này em muốn mặc cái nào?" Song tỷ đem túi quần áo mở ra.

Vừa liếc qua một cái đã thấy ít nhất có mười bộ quần áo, đủ loại phong cách, từ chất liệu vải có thể thấy giá cả của chúng đắt đến cỡ nào.

Khương Mịch tự chọn cho mình một bộ quần áo có mũ tai thỏ. Song tỷ thấy thế liền liếc nhìn bộ váy cưới phức tạp trên người cô: "Em tự mặc được không?"

Khi thấy Khương Mịch gật đầu, cô liền chủ động xoay người đi. Chờ cô thay quần áo xong, Song tỷ lại đem cái túi khác đựng vật dụng hàng ngày đến, đưa hết cho Khương Mịch: "Không quấy rầy em nữa, có gì gọi chị một tiếng là được."

Khương Mịch nói tiếng cảm ơn, cô ấy liền rời đi.

Sau khi tháo hết đồ trang sức xuống, Khương Mịch đánh giá một chút căn phòng này. Phòng rất lớn, có cả ánh sáng và gió hắt từ bên ngoài vào, được trang trí đơn giản, không có bất kì đồ vật trang trí dư thừa nào.

Cô ngồi trong phòng một lát, sau đó chậm rãi chống tường đi ra khỏi phòng.

Phòng khách không có người, nhưng trong bếp lại có động tĩnh.

Lúc này cô mới chú ý đến đã đến giờ cơm tối, thế là lại đi vào bếp.

Song tỷ hình như đã đi, trong bếp chỉ còn Cố Ngôn Phong một thân mặc bộ quần áo ở nhà màu xám, đang đeo tạp dề nấu cơm.

Anh dường như không chú ý tới trong bếp vừa xuất hiện thêm một người, vẫn chuyên chú nhìn miếng bò bít tết trong nồi.

Suốt mặt anh trông rất tuấn tú, góc cạnh rõ ràng, mũi thẳng, lông mi dài cong vút, ngón tay thon dài còn đang cầm cái kẹp, quả thật trông không khác gì bức tượng điêu khắc mỹ nam đang nấu cơm.

Trên đời còn có người hoàn hảo như thế ư?

Đợi đến khi đem đĩa bò bít tết đặt lên bàn, khoé mắt Cố Ngôn Phong bấy giờ mới nhìn thấy Khương Mịch, anh vội nghiêng đầu nhìn qua, quan tâm hỏi: "Sao lại đi ra đây rồi? Chân có đau không?"

"Không đau." Khương Mịch lộ ra một nụ cười rạng rỡ: "Thơm quá."

Cố Ngôn Phong cười: "Ngồi xuống đi, có thể ăn rồi."

Khương Mịch nghe lời anh ngồi xuống.

Cố Ngôn Phong rất nhanh bung món bò bít tết lại đây, vừa nhìn qua là đã thấy thèm.

"Sáng và trưa này em đều chưa ăn gì, chắc là đói là." Anh nói: "Không biết có hợp khẩu vị của em không. Nếu không ăn được thì vứt sang một bên, tôi gọi cơm hộp đến."

Khương Mịch cắt miếng bò bít tết ra nếm thử, mùi vị rất ngon, không thua kém gì so với các đầu bếp bên ngoài.

"Rất ngon luôn." Cô không tiếc buông lời khích lệ: "Thầy Cố, sao anh có thể giỏi đến vậy? Thật khiến người khác ghen tị."

Cố Ngôn Phong buồn cười: "Em ghen tị cái gì?"

"Tôi không ghen tị." Khương Mịch nói: "Ý tôi là sẽ có người khác ghen tị với anh... cũng sẽ có người ghen tị với tôi."

Không biết Cố Ngôn Phong có nghe ra lời ám chỉ của cô hay không, anh chỉ nhàn nhạt mở miệng: "Em đừng quá chú ý đến ưu điểm bề ngoài, về sau em sẽ nhận ra con người tôi cũng có khuyết điểm, không ai là hoàn hảo cả, đến lúc đó muốn trốn cũng không được."

"Không phải chỉ có một cái ưu điểm thôi đâu, anh có rất nhiều, nhiều đến nỗi cơ thể lấp la lấp lánh." Khương Mịch vẫn cố chấp.

Cố Ngôn Phong cười cười không nói gì nữa.

Hai người ăn cơm giữa một bầu không khí hài hoà, Khương Mịch vì bị thương nên không thể đi rửa bát, chỉ có thể ngồi không mà sát với cái bàn.

"Chờ đã." Cố Ngôn Phong ngăn cản cô đang định bỏ đi, sau đó quay lại phòng bếp.

Khương Mịch rất tò mò chờ đợi, không nghĩ anh sẽ cầm theo một cái hộp đi ra. Lúc anh mở hộp ra, cô nhìn thấy bên trong là một chiếc bánh sinh nhật.

"Sinh nhật năm mười tám tuổi rất quan trọng, không giống các sinh nhật trước đó. Bởi vì không biết hôm nay là sinh nhật em nên tôi không kịp đặt làm,

chỉ có thể mua tạm một cái." Cố Ngôn Phong vừa châm nến tắt đèn vừa nói: "Em ước đi."

Trong bóng đêm, Khương Mịch không nhìn được đồ mắt.

Ở thế giới thực của cô, hôm nay là ngày 6 tháng 8, cũng là ngày cô sinh nhật.

Thậm chí buổi sáng trước khi rời nhà đi, ba cô còn mời rất nhiều bạn bè thân thích, nói muốn cho cô một bữa tiệc sinh nhật náo nhiệt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Edit: Cẩm.

Ngón nến trên chiếc bánh sinh nhật hơi lay động nhưng Khương Mịch chẳng thèm chú ý, cô còn đang mãi chìm đắm trong cảm xúc riêng của mình.

Cố Ngôn Phong cũng không vội thúc giục cô, hô hấp của anh nhẹ đi vài phần, cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại xuống, giống như trong phòng chỉ có một người.

Không gian được bao bọc kín mít, ngoài cửa sổ có gió thổi vào, thiếu chút nữa làm tắt ngọn nến.

Cảm giác lạnh lẽo lập tức giúp Khương Mịch hồi thần, cô nhắm mắt lại, lẩm nhẩm điều ước: "Nếu điều ước này có thể thực hiện, tôi hi vọng đây chỉ là một giấc mơ, đợi sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy mọi thứ sẽ trở lại như cũ."

Ước xong, cô đang muốn mở mắt thì bỗng nhiên cảm giác mấy lọn tóc bay bay trước chán đã hạ xuống.

Có lẽ đã có người chặn đi cơn gió ngoài cửa sổ.

Người đó chỉ có thể là Cố Ngôn Phong.

Khương Mịch hơi do dự, lát sau vẫn là bổ sung thêm một đoạn nữa trong điều ước: "Còn nếu như đây là thật, tôi mong rằng Cố Ngôn Phong sẽ không chết."

Khương Mịch mở mắt ra, thổi phù một hơi tắt nến.

"Sinh nhật vui vẻ." Cố Ngôn Phong đi bật đèn, thoát nhìn như anh chưa phát hiện ra điều gì. "Cắt bánh cho tôi đi, để tôi được dính chút may mắn."

Khương Mịch nghe theo lời anh cắt bánh kem, lại mở miệng hỏi: "Thầy Cố đang xem tôi là thần may mắn đấy à?"

"Em hỏi đúng người rồi." Cố Ngôn Phong một bên cầm lấy bánh kem, một bên nghiêm túc đùa cợt: "Tôi ấy à, nghề chính là thầy bói, nghề phụ mới là diễn viên."

Khương Mịch run cả tay, không nhìn được bật cười ra tiếng, cảm xúc nặng nề vừa rồi cũng tiêu tan đi không ít.

"Vậy anh bói cho tôi một quẻ thử xem."

Cô vừa ăn bánh vừa dỏng tai lắng nghe.

Cố Ngôn Phong nói: "Trán của em rất đầy đặn, đây là chỉ sự thông minh có từ trong trứng; còn đôi môi hồng với hàm răng trắng kia, căn bản... em chính là người vừa thông minh vừa có tiền. Em nói xem có may mắn không?"

Dù biết rõ anh chỉ đang ba hoa bốc phét, nhưng Khương Mịch vẫn rất vui vẻ.

"Nhưng ba mẹ tôi..."

"Đó chỉ là ba mẹ nuôi, không phải ba mẹ ruột của em." Cố Ngôn Phong đáp lại rất tự nhiên: "Không cần buồn bực, ba mẹ ruột của em rất yêu thương em, rồi sẽ có ngày em gặp được bọn họ."

Khương Mịch lần này cũng coi như được an ủi, Cố Ngôn Phong đối với lời nói của cô không quá để tâm, vừa nghe đã biết cô không phải con ruột, đã thế còn gieo cho cô thêm hi vọng mờ mịt.

Cứ coi như cô may mắn tìm được ba mẹ thật đi chăng nữa thì cũng là ba mẹ ruột của nguyên chủ, không phải ba mẹ ruột của cô. Nếu không thể quay về

thế giới thực, cô cùng ba mẹ vĩnh viễn không có cơ hội gặp lại nhau.

Sinh nhật năm mười tám tuổi này là sinh nhật đặc biệt nhất, cũng là sinh nhật đau khổ nhất.

Nhưng cô không thể cứ mãi đắm chìm trong cảm xúc này được, cần phải nỗ lực tiến về phía trước mới có hy vọng.

Nói không chừng, biết đâu mai sau có thể trở về thế giới thực... giống như cách cô xuyên tới đây vậy.

Hơn nữa, cô chẳng sợ không thể trở về, chẳng sợ kết cục bản thân lại chết thảm, chỉ ít hiện tại còn có Cố Ngôn Phong bên cạnh. Anh bây giờ còn chưa đối xử tệ với cô, cô không thể giận chó đánh mèo với anh được.

Khương Mịch vẫn nhớ rõ cốt truyện, nguyên chủ chính là vì phản kháng không được với ba mẹ nuôi, lại hiểu lầm Cố Ngôn Phong có lòng dạ riêng mới mua mình, cho nên mới giận lây sang anh.

Sau khi bị ép cùng Cố Ngôn Phong về nhà, cô còn mắng anh là đồ biến thái, bọn buôn người, đủ các kiểu... nói chung là rất khó nghe.

Mà Cố Ngôn Phong nghe vậy cũng tức giận không kém, không nói một lời bỏ nhà ra đi.

Anh vừa ra khỏi nhà thì gặp phải tai nạn xe, tuy rằng không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng trên trán để lại một vết sẹo lớn.

Là đại minh tinh, cho dù kỹ thuật diễn có tốt thế nào cũng phải dựa vào bộ mặt để kiếm cơm. Có một vết sẹo chẳng khác nào vứt đi bộ mặt, con đường diễn viên của Cố Ngôn Phong từ đây càng ngày càng eo hẹp, anh bước đầu tiến vào bóng tối, sau đó vĩnh viễn không thể quay đầu lại.

Buổi đính hôn đêm đó là điểm thứ nhất khiến số phận anh bị lệch đi, nếu Khương Mịch đã xuyên tới đây, cô đương nhiên sẽ phải ngăn cản bi kịch.

"Hy vọng mọi thứ sẽ giống như lời thầy Cố nói." Hồi tưởng xong, Khương Mịch tự mình bình tĩnh lại.

"Chúc mừng em." Anh nói.

Tận đáy lòng Khương Mịch trở nên ấm áp, mặc kệ nói như thế nào Cố Ngôn Phong cũng rất tốt, cô cũng không quá tham.

Ăn bánh kem xong, anh đi dọn dẹp phòng bếp, còn Khương Mịch ngồi trên ghế sofa.

"Bác sĩ Lâm nói, 24 tiếng đồng hồ đầu phải chườm đá." Không quá vài phút, Cố Ngôn Phong cầm túi chườm đá cùng khăn lông tiến tới đây. "Đừng sợ lạnh, đắp đi."

Anh vô cùng tự nhiên ngồi xổm xuống, lấy khăn lông bao quanh túi chườm đá, nhẹ nhàng đáng lên khu vực mắt cá chân của cô, còn hỏi: "Đau không?"

"Không đau, tôi... tôi tự làm được." Khương Mịch có chút thụ sủng nhược kinh*.

(*Được sủng ái mà lo sợ.)

Gần như cô vừa dứt lời, cửa bên ngoài bị mở ra, một nam thanh niên tuần tú bước vào.

Khương Mịch nhận ra người này, anh ta chính là người đại diện của Cố Ngôn Phong, tên Viên Tắc. Việc đính hôn của nguyên chủ cũng là do Viên Tắc ra mặt nói chuyện với ba mẹ cô, trước đó Cố Ngôn Phong chưa bao giờ lộ mặt.

"Anh Phong." Viên Tắc nhìn thấy Cố Ngôn Phong đang ngồi xổm trên đất chườm chân cho Khương Mịch, trên mặt xuất hiện một vết nứt, vội vàng chạy tới: "Sao anh có thể làm chuyện này?"

Nói xong còn hung hăng lườm Khương Mịch một cái.

Người này quá nhiều thủ đoạn, đến ba mẹ nguyên chủ còn bị anh ta chèn ép, ngay cả nguyên chủ chưa trải qua sự đòi cũng rất sợ anh ta.

Nhưng anh ta lại không biết Khương Mịch trước mặt mình bây giờ không còn là Khương Mịch của trước kia nữa.

Cô cùng Cố Ngôn Phong chưa có động tĩnh gì, cũng không thêm nói chuyện, trái lại Viên Tắc vô cùng bất an, ngập ngừng một lát rồi ngồi xuống: "Anh Phong, để em làm cho."

"Không cần." Cố Ngôn Phong vẫn như cũ chườm đá cho Khương Mịch, thuận miệng hỏi: "Đưa tiền chưa?"

Viên Tắc sùng sốt, không nghĩ anh thế nhưng mà lại hỏi cái này ngay trước mặt Khương Mịch. Rõ ràng lúc trước còn nói muốn giữ bí mật chuyện này.

Nhưng người ta đã hỏi, Viên Tắc chỉ còn cách không mấy tình nguyện đáp: "Đưa rồi."

"Đưa bao nhiêu?" Cố anh để lại hỏi.

Viên Tắc liếc qua Khương Mịch một cái, khoé môi giật giật trông rất khó xử: "Anh Phong, hay là chúng ta ra chỗ khác nói chuyện đi."

"Tôi hỏi cậu đưa bao nhiêu?" Cổ Ngôn Phong kiên nhẫn lặp lại, dáng vẻ vẫn ôn hoà.

Nhưng chính dáng vẻ ấy của anh lại khiến Viên Tắc rung mình, anh ta không nhìn được trừng mắt về phía Khương Mịch, cắn răng khai báo: "Đương nhiên là 888 vạn."

"Không phải là 500 vạn sao?"

Khương Mịch một chút cũng không cho Viên Tắc mặt mũi, trực tiếp vạch trần lời nói dối của anh ta.

Cô thật sự rất kinh ngạc, Cổ Ngôn Phong vậy mà có thể bỏ ra 888 vạn mua một vị hôn thê? Rốt cuộc anh có ý đồ gì?

"Cô thì biết cái gì." Viên Tắc thẹn quá hoá giận nói: "Là tôi thoả thuận với ba mẹ cô, cô cái gì cũng không biết, bị họ lừa rồi."

Lấy tính cách của hai người họ so ra, cũng rất có thể nguyên chủ đã bị họ lừa, Khương Mịch hiện tại không biết đâu là thật đâu là giả, chỉ đành câm miệng.

"Lạnh rồi." Cổ Ngôn Phong dùng mu bàn tay dò xét độ ẩm trên mắt cá chân cô, khẽ nói.

Lúc này Khương Mịch mới ra có người nào đó này giờ vẫn chườm đá ở chân cho mình, vội vội vàng vàng: "Được rồi, không cần chườm nữa."

Anh "ừm" một tiếng, đem túi chườm đá cùng khăn lông vứt sang một bên, lấy khăn lau tay, sau đó hỏi Viên Tắc: "Hình như tôi đã nói qua với cậu, mặc kệ tìm đối tượng là ai, nhất định phải do bản thân cô ấy tự nguyện đồng ý. Vậy cậu nhìn xem, đây chính là tự nguyện đồng ý?"

Ban đầu Khương Mịch vốn không hiểu tại sao Cổ Ngôn Phong muốn mua vị hôn thê, nhưng sau khi nghe anh nói mấy câu, cô liền hiểu người đại diện này cũng không hẳn là người tốt.

"Tôi chính là không đồng ý!" Khương Mịch nhân cơ hội nói: "Thời điểm hôm qua lúc tôi tự sát, anh ta cũng ở đó."

Đôi lông mày Cổ Ngôn Phong hơi nhíu lại, dọa Viên Tắc toát hết mồ hôi.

"Em ngồi đây, tôi có việc riêng cần phải xử lý." Anh dịu dàng nói với Khương Mịch, xong cũng không thèm nhìn thẳng vào mặt Viên Tắc. "Đi theo tôi."

Sau đó anh đi về hướng thư phòng, Viên Tắc vội càng đuổi theo, giữa chừng còn quay lại hung hăng lườm Khương Mịch một cái.

"Đóng cửa lại." Sau khi bước vào thư phòng, vẻ mặt ôn hoà khi này đối với Khương Mịch trong nháy mắt biến mất, khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống, sâu trong đáy mắt loé lên tia sắc lạnh: "Nói đi."

"Anh Phong." Viên Tắc cố gắng trưng ra bộ mặt tươi cười, hết sức nhẹ nhàng: "Anh đừng nghe cô gái kia nói đùa, cái loại con gái xuất thân như vậy thấy tiền là sáng mắt, cố ý lừa gạt anh thôi."

"Ừm." Cổ Ngôn Phong tùy tiện cầm lấy lọ thuốc đặt trên mặt bàn, hít vào, đầu ngón tay vẩy về hoạ tiết trên lọ thuốc. "Vậy còn chuyện tự sát thì sao?"

Viên Tắc nhanh chóng đảo mắt, viện ra một cái cớ: "Cũng là vì tiền. Bởi vì ba mẹ cô ta không chịu đưa tiền cho cô ta, cô ta liền giả vờ như muốn tự sát, kỳ thật là không muốn chết, nói chung chỉ là diễn thôi. Nhìn tuổi tác còn nhỏ, không ngờ đã tâm lại lớn như vậy..."

Anh ta càng nói càng loạn, cuối cùng còn thêm vào: "Anh Phong, anh cùng loại người ở tầng lớp thấp dưới đáy xã hội này căn bản không cùng một người, bọn họ nhìn thì yếu đuối vô tội nhưng thực chất lại là loài rắn độc tham lam không biết xấu hổ. Thân phận của anh đặc biệt, không cần cùng họ nói nhiều. Chuyện này cứ giao cho em xử lý, em đảm bảo rất nhanh mọi chuyện sẽ được giải quyết, làm cho bọn họ cut xa."

Cổ Ngôn Phong một bên chờ anh ta nói xong mới hỏi: "Cậu nói thật chứ?"

"Đương nhiên là nói thật rồi! Em sao có thể lừa anh?" Viên Tắc thiếu chút nữa giờ ngón tay ra thề: "Tuyệt đối bảo đảm!"

"Tốt lắm." Cổ Ngôn Phong lật bàn tay lên, không hề báo trước mà đem lọ thuốc ném thành những mảnh nhỏ.

Viên Tắc trừng lớn mắt, lòng đau đến mức rỉ máu. Lọ thuốc này vẫn là do anh ta lấy về, mấy chục vạn chứ đâu có ít ỏi, kẻ có tiền bây giờ thật sự không biết tiếc của mà.

"Như vậy, cậu làm hồng việc còn muốn lừa gạt tôi, tính thế nào đây?" Cổ Ngôn Phong xoa bàn tay nói.

Viên Tắc sùng sốt: "Cái gì?"

"Tôi bảo cậu tìm cho tôi một vị hôn thê giả để đính hôn, càng nghèo càng tốt, nhưng chỉ ít phải do cô gái ấy tự nguyện đồng ý, cũng không được gây ra rắc rối gì cho tôi." Anh liếc mắt nhìn Viên Tắc. "Nhưng hiện tại kết quả thế này, nói cậu làm hồng việc có gì sai sao?"

"Xin lỗi, anh Phong." Viên Tắc lập tức nói: "Em sẽ đi xử lý ngay bây giờ, nhất định..."

"Không cần." Lời còn chưa kịp nói hết đã bị Cố Ngôn Phong đánh gãy: "Từ giờ trở đi, cậu không còn là người đại diện của tôi nữa. Tự mình bòn rút 388 vạn, nếu sáng mai cậu giả hết toàn bộ tiền cho tôi, tôi sẽ không truy cứu chuyện này."

Về mặt Viên Tắc xuất hiện vài vết nứt: "Anh Phong, anh..."

"Đừng giải thích, cũng đừng nghĩ cách khống chế tôi." Anh nhẹ nhàng buông lời đe dọa: "Nếu không, tôi sẽ không bỏ qua việc cậu đi đánh bạc cùng việc ba mẹ cậu điên cuồng đi mua sắm bằng tiền của tôi đâu."

Viên Tắc nhìn người đàn ông trên mặt không có nửa điểm ôn hoà, gương mặt toả ra tà khí rét lạnh, trong lòng anh ta nhất lời lo sợ, mồ hôi chảy ròng ròng: "Anh, anh đã sớm biết... Là anh cố ý thử tôi?"

"Nói là thử cũng có thể, tôi chỉ nghĩ cậu có thể có khả năng nuốt tiền của tôi, nhưng không nghĩ cậu sẽ tìm đại một cô gái tới lừa gạt tôi. Tôi đã cho cậu cơ hội nói thẳng, nhưng chính là cậu bỏ lỡ mất." Cố Ngôn Phong quét những mảnh sứ bỏ vào thùng rác: "Đúng rồi, lọ thuốc này có giá 58 vạn, cậu bồi thường cho tôi."

Viên Tắc thiếu chút nữa phát điên: "Đây là do anh tự làm vỡ, liên quan quái gì tới tôi?"

"Là cậu khiến tâm trạng tôi không tốt cho nên tôi mới đập." Cố Ngôn Phong đặt tay trên chốt cửa, nhẹ nhàng mỉm cười: "Tổng cộng 466 vạn, thiếu một đồng... cậu có thể thử xem."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Cẩm.

Thời điểm Cố Ngôn Phong đẩy cửa bước ra ngoài liền nhìn thấy Khương Mịch đang ngồi ngoan ngoãn trên ghế, bước chân anh hơi ngừng lại.

Cô gái này mới chỉ mười tám tuổi, giống như nụ hoa vừa mới chớm nở, vừa duyên dáng yêu kiều lại đang toả sắc hương thơm, kiều diễm nhưng không dung tục, cũng không hề có tính công kích. Cô chỉ ngồi yên đó thôi đã đem lại cho người ta cảm giác yên bình đến lạ.

Thậm chí nơi cô ngồi giống như toả ra hương thơm nhân nhạ.

Về mặt Cố Ngôn Phong thoáng hiện lên chút khó xử, cô gái này vượt xa ngoài kế hoạch của anh... giờ nên xử lý như thế nào?

Khương Mịch giống như cảm nhận được động tĩnh liền ngẩng đầu lên, vừa vặn chạm phải tầm mắt của Cố Ngôn Phong.

Đáy mắt anh nhanh chóng tràn ngập bởi ý cười âm áp, đi tới ngồi xuống cạnh cô.

"Sao không bật tivi? Ngồi yên không chán à?" Anh ôn hoà hỏi.

Khương Mịch còn chưa kịp trả lời, cửa thư phòng đã một lần nữa mở ra, thân hình Viên Tắc hoảng loạn bước ra bên ngoài, trên mặt anh ta còn hiện rõ vẻ hoảng hốt.

Anh ta liếc mắt nhìn sang bên này một cái giống như muốn nói gì đó, song môi mấp máy một lúc lâu vẫn chưa thấy thốt ra, xoay người đi thẳng ra cửa.

"Đề chìa khoá ở lại." Cố Ngôn Phong không quên nhắc nhở.

Cả người Viên Tắc kịch liệt run rẩy, lấy từ trong túi ra một chùm chìa khoá, chần chừ trong chớp mắt như đang muốn đấu tranh điều gì đó, cuối cùng vẫn là đem chìa khoá đặt ở huyệt quan*, bước đi không thèm quay đầu lại.

(* *Huyệt quan là một thuật ngữ trong phong thủy chỉ khoảng không gian giữa cửa chính và phòng khách. Khu vực này có tác dụng giám trừ những xung đột từ bên ngoài vào nhà và bảo vệ nguồn sinh khí trong nhà.*)

Chờ đến khi anh ta khuất bóng, Cố Ngôn Phong mới nói với Khương Mịch: "Xin lỗi, để em chê cười rồi."

"Không có đâu." Kỳ thật cô cũng thấy hơi bất an, dò hỏi: "Anh ta..."

Thật ra cô muốn hỏi rất nhiều thứ nhưng lại ngượng ngùng nghĩ đến quan hệ hiện tại của hai người bây giờ, vẫn là khó lòng mở miệng. Cũng may Cố Ngôn Phong tinh ý nhận ra suy nghĩ của cô, chủ động nói thẳng: "Cậu ta là người đại diện của tôi, không, là người đại diện lúc trước, vừa rồi đã bị tôi sa thải."

Sự việc diễn biến thế này vốn Khương Mịch cũng đoán trước được, cô nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Cũng là bởi vì cô vừa mới đắc tội với Viên Tắc, nếu như anh ta cứ tiếp tục làm việc bên cạnh Cố Ngôn Phong, như vậy cô sẽ rất xấu hổ.

"Viên Tắc... cũng coi như là tai mắt mà người khác sắp xếp ở bên cạnh tôi." Anh tiếp tục giải thích: "Lòng dạ thực sự cậu ta thế nào tôi cũng không xác định được. Lần này đoàn phim đang gấp rút đuổi kịp tiến độ khiến tôi không có thời gian, đành phải nhờ cậu ta tìm giúp đối tượng, một phần cũng là muốn thử xem cậu ta thế nào. Đáng tiếc, cậu ta lại giấu diếm tôi làm rất nhiều việc."

Câu nói này ẩn chứa rất nhiều ý tứ, Khương Mịch chẳng dám suy đoán xem ẩn ý bên trong là gì, chỉ an ủi: "Anh đừng quá đau lòng."

Cố Ngôn Phong không nhìn được bật cười: "Tôi không đau lòng, chỉ là muốn xin lỗi vì đã khiến em dây vào mớ rắc rối này, hiện tại tôi muốn cùng em nói chuyện nghiêm túc."

"Nói đi." Khương Mịch bị hai chữ "nghiêm túc" của anh làm cho căng thẳng, nỗ lực làm cho dáng vẻ của mình trông thành thực trưởng thành một tí: "Anh không cần nói xin lỗi với tôi đâu. Gặp được anh chính điều tôi thấy bất ngờ nhất, đương nhiên, tôi nghĩ bản thân mình không phải mẫu người lí tưởng của anh. Hôn ước này anh có thể hủy bỏ, chỉ là ba mẹ tôi là người không biết nói đạo lí, anh muốn hủy bỏ hôn ước có thể sẽ không lấy được tiền về... Ừm, e là phải dùng đến thủ đoạn cùng vũ lực."

Tính tình trẻ con trên mặt vẫn còn đó, quần áo đang mặc cũng là hình hoạt hình thỏ con, lúc này đây cô lại cố tình bày ra dáng vẻ của con người hiểu chuyện khiến tâm tình Cố Ngôn Phong tốt lên không ít.

"Nếu em trở về, ba mẹ em sẽ đối xử với em..."

"Anh yên tâm đi, bọn họ cũng chẳng giết tôi được." Khương Mịch bấu hai đầu ngón tay, lấy lùi làm tiến: "Dù sao cũng là bán tôi lấy tiền, nào dám làm gì nữa."

Nghe vậy, án đường Cố Ngôn Phong hơi nhúu lại: "Tôi đồng ý với em sẽ tách sổ hộ khẩu ra."

"Hả?" Cô không khỏi giật mình: "Không phải hủy bỏ hôn ước sao?"

Anh dường như cần suy tư thêm một lát, sau mới bình thản nói: "Quan hệ của tôi với người trong nhà không được tốt, bọn họ muốn tôi kết hôn chính trị, cho nên tôi phải đi tìm một vị hôn thê thay thế."

Ở trong buổi tiệc đính hôn hôm nay, đúng là người nhà của Cố Ngôn Phong chưa từng xuất hiện, khách khứa bên nhà trai vốn vẹn chỉ có đạo diễn Tề cùng một vài người chung công ty.

Trong truyện cũng nói qua, quan hệ giữa anh và người nhà không được tốt.

Nhưng Cố Ngôn Phong nói lời này có vẻ không đúng lắm.

Những cái khác không nói đến, nếu chỉ là cần "mua" một vị hôn thê để diễn kịch loè mắt thiên hạ, tại sao anh phải bỏ ra hơn tám trăm vạn? Lấy thân phận của anh mà nói, muốn tìm đối tượng cùng mình diễn kịch đâu có khó? Vì sao phải lựa chọn loại giao dịch này?

Dựa theo suy nghĩ của cô, phỏng chừng là có liên quan đến loại bệnh kín gì đó kia, nhưng cụ thể bệnh kín đó là bệnh gì thì cô không thể biết được.

Cố Ngôn Phong không nói, Khương Mịch cũng không thể ép hỏi.

Đây là thế giới xa lạ, cô chỉ là một nhân vật vô danh tiểu tốt, nguy cơ chết lúc nào cũng không biết. Vì thế cô cần phải có một người bảo vệ chính bản thân mình, mà người tốt nhất không ai khác ở đây chính là Cố Ngôn Phong. Bất kể việc gì cũng có tính hai mặt của nó, được anh bảo vệ không có nghĩa là an toàn tuyệt đối, căn bệnh khiến anh có thể bỏ ra hơn tám trăm vạn hẳn là căn bệnh vô cùng nguy hiểm, nhưng cô tình nguyện đánh cược bản thân mình một phen.

"Yêu cầu của anh đối với vị hôn thê là như thế nào?" Khương Mịch hỏi.

"Tôi không có yêu cầu gì, nhưng gia đình tôi có khả năng sẽ không chấp nhận em, sẽ khiến em chịu khổ." Anh nói: "Đương nhiên tôi sẽ luôn ở bên cạnh em."

Khương Mịch: "Không sao cả."

Đây thì đã tính là gì, nếu bây giờ trở lại cái gia đình của nguyên chủ kia khẳng định còn khổ sở hơn nhiều.

"Vậy ý của em là..."

Khương Mịch không nhìn được trầm nghĩ: "Nếu anh không chê thì cứ để tôi ở lại đi, dù sao hai chúng ta cũng đã đính hôn rồi!"

Cố Ngôn Phong: "Em xác định?"

Khương Mịch: "Đương nhiên!"

"Được thôi." Cố Ngôn Phong không suy nghĩ nhiều lập tức đáp ứng: "Đưa tài khoản của em đây."

Khương Mịch sững sờ, hỏi lại: "Hà?"

"Tôi bỏ ra 888 vạn, ba mẹ em cầm 500 vạn trong tay, dù thế nào khẳng định bọn họ cũng không chia cho em, số tiền còn lại tôi cũng không tính đưa cho họ." Anh giải thích.

Còn cô ngân vạn lần cũng không nghĩ tới bản thân sẽ có tiền, thiếu chút nữa trở tay không kịp: "Tiền thì không cần đâu. Tôi... tôi ở nhà của anh, ăn của anh, dùng của anh, được anh giúp đỡ... Như thế sao có thể không biết xấu hổ lấy tiền?"

"Chuyện em ở đây và chuyện tôi đưa tiền cho em là hai chuyện khác nhau." Anh vẫn rất kiên trì.

Khương Mịch rút cuộc thờ dài, thú nhận: "Tôi không có tài khoản."

Đúng vậy, nguyên chủ bị ba mẹ quản thúc gắt gao, ngay cả một cái thẻ ngân hàng cũng chẳng có.

Đáy mắt Cố Ngôn Phong trong giây lát hiện lên tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh bị vẻ ôn nhu của anh che giấu đi.

"Vậy ngày mai tôi sẽ dẫn em đi làm."

Việc này nói như vậy là quyết định rồi, Khương Mịch thoáng thở nhẹ ra.

Ít nhất hiện tại cô còn có nơi ở.

Cố Ngôn Phong đi lên lầu đổi một bộ quần áo khác, trước kia ra cửa còn quan tâm Khương Mịch: "Tôi có việc ra ngoài một chuyến, em ở nhà một mình có được không? Nếu không tôi gọi Song tỷ đến đây với em?"

"Không..... Không, từ từ." Khương Mịch còn chưa kịp tỉnh táo: "Khuya như vậy rồi anh còn muốn ra khỏi nhà?"

Ánh mắt của anh nhìn ra bầu trời đêm đen kịt phía bên ngoài, còn tưởng cô sợ ở một mình nên hỏi: "Em sợ à?"

"Ừ." Bởi vì Khương Mịch không muốn anh đi khỏi đây nên bất chấp gạt đầu: "Căn nhà này lớn quá... tôi ở một mình... không quen..."

"Là tôi suy nghĩ không thấu đáo." Rõ ràng anh còn chần chờ một hồi, sau mới quyết định. "Tôi không đi nữa."

Khương Mịch bị chính thái độ của bản thân mình làm cho ngượng ngùng: "Có phiền anh quá không?"

"Không phiền." Cố Ngôn Phong cười cười.

Sau đó hai người cái gì cũng không nói, không gian trở nên vô cùng yên tĩnh đến mức kỳ quái.

"Muốn lên mạng không?" Cố Ngôn Phong là người đánh vỡ bầu không khí trầm mặc này.

Khương Mịch cũng rất xấu hổ, vội vàng gạt đầu.

Anh đứng dậy, ôm từ trong thư phòng ra một chiếc máy tính.

"Em dùng tạm máy tính này chơi trước đi, chờ hôm sau tôi sẽ mua cho em cái mới."

"Cảm ơn thầy Cố." Cô đứng dậy đi về phía phòng ngủ của mình.

"Chờ đã." Cố Ngôn Phong đứng ở cửa đợi cô, thấy dáng vẻ cô đi lại có khăn cũng không có ý định đến giúp đỡ. "Đi từ từ thôi."

Chờ đến khi Khương Mịch lết được tới cửa, anh mới mở cửa ra, sau đó đi theo vào, đặt máy tính ở trên bàn.

"Máy không có cài mật khẩu, bên trong cũng chẳng có tư liệu gì quan trọng, em có dùng tự nhiên."

Sau khi xác định cô không cần giúp đỡ gì nữa xong anh mới quay người rời đi. Rõ ràng căn phòng này Khương Mịch vừa mới tiến vào ở, đồ dùng cá nhân còn chưa có, anh cũng chẳng tùy tiện xem lung tung, là một người đàn ông lịch sự.

Dò xét con người anh một hồi cô mới cảm thấy, Cố Ngôn Phong là loại chính nhân quân tử khiêm tốn, chẳng hiểu vì sao lại mắc bệnh kín được nữa.

Ngồi suy nghĩ linh tinh trong giây lát, mãi sau Khương Mịch mới mở máy lên.

Nhưng căn bản cô chẳng biết lên mạng để làm gì, trò chơi thì không biết chơi, tìm người để nói chuyện phiếm cũng không có, xem tin tức thì...

Cô rút cuộc cũng từ bỏ cái máy tính, mắt liếc thấy bên cạnh có thêm cái cái cặp sách, dựa vào ký ức của nguyên chủ, đây rất có thể là đồ mà Song tỷ

mang đến.

Khương Mịch mở cặp sách ra, muốn xem bên trong cặp "của mình" có những thứ gì.

Nhưng vừa mới mở ra, cô liền ngắc ngứ cả người.

Trong cặp sách của nguyên chủ không có lấy một món đồ trang điểm, không có đồ ăn vặt cũng chẳng có đồ chơi mà chỉ có... một đồng bài thi.

Lúc cô xuyên qua là thời điểm buổi tiệc đính hôn vừa kết thúc, sau đó vẫn luôn suy nghĩ quanh cái đề tài hôn nhân kết hôn, Khương Mịch vốn cũng đã quên mất nguyên chủ đang học năm ba cao trung.

Trên thực tế, hôm nay là ngày chủ nhật, đêm nay vốn là phải đến trường học tiết tự học buổi tối.

Khương Mịch: "..."

Lúc này bất kể là đi đến trường hay gọi điện xin nghỉ đều đã quá muộn rồi. Vốn dĩ ngày thường nguyên chủ cũng thường xuyên trốn học, ngay cả thầy cô giáo cũng không quản nổi, Khương Mịch liền lấy tất cả chỗ bài thi ra, muốn xem bình thường "cô" học thế nào.

Trong truyện từng viết quá lên rằng tuy nguyên chủ là học tra* nhưng lại rất yêu thích học tập, cũng là bởi vì Bách Mặc là học bá**, nguyên chủ muốn có cơ hội tới gần hắn.

(* Học tra: học dốt, điểm thấp.

** Học bá: học giỏi, điểm cao.

Bonus thêm Học thần: Chưa phải học quán què gì cũng được điểm tốt.)

Hiện tại xem ra tác giả nói yêu thích học tập cũng không hẳn là nói quá.

Nhưng thời khắc mở ra đồng bài thi kia, Khương Mịch lựa chọn trầm mặc.

Sau mỗi bài thi đều là những con số được thầy cô chấm điểm rất rõ ràng, Toán 24 điểm, Vật lý 18 điểm, Hoá học 39 điểm... Trong đó Ngữ Văn là cao điểm nhất, 88 điểm.

Với cái tình trạng học tập bết bát thế này, Khương Mịch không thể hiểu nổi tại sao trong truyện lại nói nguyên chủ có thể thi đỗ cùng trường với Bách Mặc, xem ra chắc chắn là dựa vào quan hệ với Cố Ngôn Phong.

Khương Mịch: "..."

Kỳ thật thành tích của nguyên chủ kém cũng là có lý do, cô ấy ở nhà không được ba mẹ yêu thích, đi học lại bị bạn bè thầy cô khinh thường, hàng ngày chỉ biết lo âu ngày hôm sau có được đi học không, lại yêu thầm Bách Mặc, còn có tình lực đi tranh đấu với nữ chính của bộ truyện... Với một đồng chuyện như thế có thể học tập mới là lạ.

Cơ mà mấy thứ đó chỉ là nói cho vui thôi, chứ nhìn kĩ sẽ phát hiện ở mỗi bài thi nguyên chủ đều nghiêm túc làm, thậm chí còn cẩn thận viết từ "Giải" lên đầu nữa chứ. Khương Mịch thờ dài, bỗng nhiên nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân không rõ ràng.

Căn nhà chỉ có hai người, tiếng bước chân không ai khác chính là của Cố Ngôn Phong.

Vốn Khương Mịch cho rằng là anh tới tìm cô, kết quả đợi trong chốc lát, tiếng bước chân xa dần.

Không phải tìm cô sao?

Vậy anh ta tới đây làm gì?

Trong đầu Khương Mịch bỗng nhiên xuất hiện một suy nghĩ...

Liệu có phải anh đến xem cô có ngủ chưa, chờ cô ngủ rồi bắt đầu lên đi?

Hoàn toàn có khả năng!

Khương Mịch không tài nào ngồi yên được.

Nếu đêm nay Cố Ngôn Phong cứ rất định đi khỏi thì làm sao bây giờ?

Không được, hôm nay tuyệt đối không thể để anh đi được.

Phải đến canh chừng anh. Nhưng mà biết lấy lý do đây?

Đường đường là một đứa con gái, lấy lý do gì để cả một đêm ở bên cạnh một người đàn ông?

Trong phút gấp gáp, tầm mắt Khương Mịch xẹt qua đồng bài thi đặt trên bàn, bỗng nhiên nảy sinh ý tưởng.

Mười phút sau, cô đứng trước cửa phòng của Cố Ngôn Phong, khẽ cấn môi gõ cửa.

Cánh cửa rất nhanh được mở ra, người đàn ông khi thấy cô thì rất kinh ngạc: "Làm sao thế? Cần thứ gì à?"

Lúc này cô còn đang mài đánh giá bộ quần áo trên người anh, càng cảm thấy cô phán đoán không sai, lập tức nói: "Thầy Cố, tôi có vài đề không biết làm, anh có thể giảng cho tôi được không?"

Cố Ngôn Phong hiển nhiên không nghĩ được cô sẽ đưa ra yêu cầu này. Anh sững sốt vài giây mới nói: "Tôi có thể nhìn xem, nhưng không chắc là sẽ giúp được đâu."

"Không sao đâu, mấy cái này chắc anh vẫn dạy được." Khương Mịch sợ anh lại lấy lý do khoải thác, trực tiếp tiến vào phòng.

Cố Ngôn Phong thấy cô quả quyết như thế thì không có biện pháp, đành phải mở cửa ra, sau đó đi theo cô: "Em không biết đâu, đề thi đại học rất khó, lâu quá không học thi sẽ..."

Anh đang nói thì dừng lại, bởi vì lúc này Khương Mịch đã đem bài thi được 18 điểm đặt trên mặt bàn.

Da mặt cô thậm chí còn vô cùng dầy nói: "Tôi nói anh vẫn có thể dạy tôi được mà, đúng không?"

Cố Ngôn Phong: "..."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edit: Cẩm

"VẬY ĐỂ TÔI THỬ XEM." Cố Ngôn Phong quả thực rất ga lăng, đừng nói là ghét bỏ, ngay cả biểu tình khiếp sợ anh cũng không nói tới.

Anh nhìn con số "18" màu đỏ tươi thắm đến không nổi nhìn kia, đại khái là muốn biết rõ cô làm sao có thể giải được như vậy, chỉ vào đề bài thứ nhất hỏi: "Đề này em giải bằng cách nào?"

Khương Mịch vừa liếc qua đã thấy đây là một đề về Định luật II Newton, có bốn đáp án và phải chọn ra đáp án sai. Đề này dễ đến nỗi cô học chuyên khoa Văn Sinh cũng biết đáp án A là đáp án cần phải chọn: "Tăng tốc độ phương hướng cùng tác dụng lực lên phương hướng đơn giản". Nhưng nghĩ đến lối tư duy của nguyên chủ khi giải đề này, Khương Mịch chỉ có thể hồi tưởng nói: "Tôi chọn theo kiểu ba dài một ngắn thì sẽ chọn ngắn nhất, ba ngắn một dài thì chọn dài nhất, nếu các đáp án đều xem xét nhau thì tôi chọn C."

Cố Ngôn Phong: "..."

Anh tùy ý lấy ra bài thi Vật lý, vô tình lại thấy bài thi Hoá học ở phía dưới.

Im lặng tầm khoảng hai giây, Cố Ngôn Phong lại hỏi: "Thế câu này, tại sao lại chọn D?"

Khương Mịch nhìn vào bài thi, phát hiện câu hỏi lần này là: "Nguyên tử số của Selen là bao nhiêu?"

Đáp án C. 34 là đáp án chính xác, nếu dựa theo cách chọn bừa vừa rồi của cô thì hẳn là phải chọn C, như vậy là làm đúng.

Nhưng con mẹ nó nguyên chủ vậy mà đi chọn D, chọn đáp án 66.

Ấn đường của Khương Mịch không nhịn được cau lại.

Lí do nguyên chủ chọn D bất quá lại vô cùng đơn giản, đó là bởi vì... sinh nhật Bách Mặc là ngày mừng 6 tháng 6.

Thế nên nguyên chủ cho rằng số 6 chính là con số may mắn của cô ấy.

Lại nói tới sinh nhật của nguyên chủ là ngày mừng 5 tháng 5, cô ấy chỉ bằng cái này đã rất kiên định cho rằng cô ấy cùng Bách Mặc là duyên phận trời ban, không thể tách rời.

Thảo nào thành tích thi khảo sát không tốt, đây vốn là do tâm huyết không đặt trên bài thi.

Nguyên chủ là người si tình, đáng tiếc lại rơi vào tình cảnh hoa rơi cỏ ý nước chảy vô tình.

Trong truyện, về sau Bách Mặc còn vì nữ chính là phát sóng trực tiếp để làm rõ trước hàng ngàn hàng vạn người xem rằng hắn không có bất cứ quan hệ gì với nguyên chủ.

Nguyên chủ không chịu nổi đả kích này, vì tình yêu lại không đành lòng đem oán giận trút lên Bách Mặc nên chỉ có thể trút lên người nữ chính, cuối cùng lại đẩy chính mình vào con đường chết.

Đương nhiên, tất cả những chuyện này cô không thể nói rõ cho Cố Ngôn Phong biết được.

"Tôi chỉ cảm thấy..." Khương Mịch rừ đầu nắm lấy hai vạt áo, thủ thi: "Con số 66 này nhìn qua rất may mắn."

Cố Ngôn Phong: "..."

Cô cũng biết mình nói thế nghe rất không nghiêm túc, vì thấy ngay lập tức xin lỗi: "Xin lỗi anh thầy Cố. Tôi đây chính là vừa ngu vừa dốt lại vừa xui xẻo, cứ nghĩ bản thân có thể thay đổi cho nên rất tin vào mấy cái gọi là may mắn. Bây giờ thì không cần nữa, anh dạy tôi thì tôi sẽ học tập thật tốt, tuyệt đối không tin vào mấy thứ linh tinh đó nữa."

Cô nói đến chân thành, Cố Ngôn Phong cũng chẳng biết nên lấy gì từ chối, chỉ còn cách đem bài thi bày hết ra một lần, nói khề: "Bắt đầu làm từ toán đi, môn này khá đơn giản nên tôi có thể nhớ một ít."

Sau đó anh xem qua các bài thi một lần, đại khái muốn nắm rõ kiến thức của Khương Mịch dừng ở mức độ nào. Cuối cùng phát hiện ra không thể nắm rõ được... vì mỗi câu trả lời của cô câu nào cũng có vấn đề, không hề sai giống nhau, xem ra toàn là đoán mò.

"Từ đề đầu tiên, tôi viết công thức ra trước rồi em tự tính toán nhé." Anh bắt đầu viết công thức lên giấy.

Ngón tay anh thon dài sạch sẽ, móng tay được cắt tỉa cẩn thận, rất đẹp, ngay cả chữ viết ra cũng đẹp nữa. Quan trọng hơn là anh viết công thức hầu như không cần suy nghĩ, chỉ cần đặt bút xuống là viết ra.

Theo như tác giả nói thì Cố Ngôn Phong năm nay hai mươi tám tuổi, cách kì thi đại học phải đến mười năm.

Cô bỗng nhiên nhớ tới quan hệ của anh với người nhà không tốt hình như là bắt đầu từ hồi đó.

Cố Ngôn Phong là siêu cấp học bá, năm đó thi đại học còn là Thủ khoa ban tự nhiên, kết quả lại đi theo con đường làm diễn viên khiến người nhà tức giận đến mức từ mặt anh.

Nhưng fans của Cố Ngôn Phong hoàn toàn không tin vào thành tích Thủ khoa đại học của thần tượng nhà mình, họ cho rằng anh chỉ đang bốc phét.

"Thầy Cố, anh từng là Thủ khoa ban tự nhiên đúng không?" Khương Mịch muốn bản thân hiểu anh thêm một chút.

Ngòi bút Cố Ngôn Phong đang viết hơi dừng lại, ngay sau đó gật đầu thừa nhận: "Ừm."

"Vậy chắc anh thích làm diễn viên lắm." Khương Mịch cảm thán.

Cố Ngôn Phong ngẩng đầu nhìn cô.

Khương Mịch lại sợ anh hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Tôi không có ý tọc mạch đâu... Chỉ là anh cũng biết rồi đấy, những con người học dốt như tôi rất hâm mộ những ai học giỏi. Anh còn là Thủ khoa đại học nữa, chẳng phải nên gọi là đại thần sao? Có đại thần giảng bài cho tôi, nhất định tôi sẽ thi đỗ đại học."

Cố Ngôn Phong giống như có chút bất đắc dĩ, cúi đầu tiếp tục viết công thức ra giấy, về mặt không thay đổi mà nói: "Không phải bởi vì tôi thích làm diễn viên, đó chỉ là phương thức phản kháng người nhà thôi."

Khương Mịch vô cùng kinh ngạc, kinh ngạc là vì Cố Ngôn Phong vậy mà nguyện ý tâm sự với cô, càng kinh ngạc hơn vì anh là một con người ấm áp, thế nhưng vẫn có thời kỳ phản nghịch.

"Được rồi." Anh đóng nắp bút lại. "Em xem công thức rồi tính lại một lần đi."

Khương Mịch lúc này mới ý thức được mình đang "học tập", vội vàng nhận lấy bút.

Cô học khoa Văn Sinh, trình độ Hoá học cùng Vật lý so với nguyên chủ không sai biệt lắm, nhưng học Toán còn đỡ, đề này đối với cô không khó.

Nhưng mà cũng không thể thể hiện rằng mình biết làm được.

Khương Mịch một bên cố tình bắt chước chữ của nguyên chủ, một bên cố tỏ ra tính toán chậm chạp.

Còn về phần Cố Ngôn Phong, mỗi bước tính toán của Khương Mịch anh đều xem xét cẩn thận. Sau khi làm xong đề đầu tiên, anh chỉ ra những chỗ cô làm sai, giảng lại một lần nữa.

Anh giảng nghiêm túc đến mức làm cô cảm thấy áy náy, nhưng cô vẫn kiên trì bám dính lấy anh đến cùng.

Đáng tiếc cô đã đánh giá quá cao bản thân mình rồi.

Khi con buồn ngủ thứ nhất ập tới, cô che bàn tay lên miệng ngáp một cái. Khi con buồn ngủ thứ hai ập tới, cô theo bản năng véo mu bàn tay mình nhưng vô dụng, đành phải véo vào đùi, đau đến mức lông chân dựng ngược.

Trái lại Cố Ngôn Phong hình như cảm giác được cô đang mơ màng, chủ động hỏi: "Buồn ngủ à? Nếu không em đi ngủ trước đi, mai lại học?"

"Không được." Khương Mịch không thèm nghĩ ngợi phản đối: "Thầy của tôi muốn kiểm tra, trong ngày hôm nay phải sửa hết tất cả các đề làm sai."

Cố Ngôn Phong: "..."

Bây giờ bài thi Toán còn chưa làm lại hết, đã thế còn có rất nhiều môn khác cần phải làm, chỉ sợ cả đêm chưa chắc đã làm xong.

"Thầy Cố, anh giảng tiếp đi." Ngồi mơ mơ màng màng thêm một lúc, tinh thần của Khương Mịch có vẻ đã tốt hơn nên cô ngồi lại nghiêm chỉnh. "Tôi có thể học được."

Cố Ngôn Phong bắt đầu đi, đành phải tiếp tục.

Cuối cùng gục xuống lúc nào Khương Mịch cũng không nhớ.

Dù sao thì khi cô tỉnh lại đã phát hiện mình nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại, đắp chiếc chăn thoang thoang mùi xà phòng dễ ngửi.

Đây không phải là giường của cô, giường của cô không mềm như vậy, cũng không có mùi như vậy, màu chăn cũng khác với cái chăn đang đắp này, không phải loại màu trắng.

Khương Mịch quét mắt xung quanh căn phòng một lượt, phát hiện nơi cô đang ở vẫn là nhà của Cố Ngôn Phong.

Như vậy cô không có trở về, đây cũng không phải là giấc mơ nữa... Xem ra điều ước sinh nhật thật sự không linh.

Trần trọc xong, giây tiếp theo Khương Mịch bỗng từ trên giường ngồi dậy, lờ đờ nhìn vết thương ở mắt cá chân khiến cô đau đến mức nhe răng trợn mắt. Nhưng con đau không phải là trọng điểm cô cần quan tâm bây giờ, quan trọng là Cố Ngôn Phong đi đâu mất rồi?

Liệu tối hôm qua anh có nhân lúc cô ngủ rồi bỏ đi không?

Khương Mịch xốc chăn lên, phát hiện bản thân mình vẫn mặc bộ đồ ngủ con thỏ ngày hôm qua. Xem ra Cố Ngôn Phong chỉ đặt cô ở trên giường chứ không động tay động chân gì cả.

Nghĩ như thế, cô ngay cả dép cũng không đi mà nhảy lò cò ra cửa.

Đi qua một đoạn hành lang là có thể nhìn đến phòng khách. Cô nhìn thấy Cố Ngôn Phong vẫn đang mặc bộ quần áo tối qua, nửa thân trên dựa vào ghế sofa ngủ mất rồi.

Trái tim vốn đang nhảy dựng của Khương Mịch cuối cùng cũng có thể đáp đất.

Mặc kệ tối qua Cố Ngôn Phong có đi ra ngoài hay không, hiện tại anh vẫn ở là được.

Vừa rồi không tìm thấy anh, cô còn đang lo sợ anh đã xảy ra chuyện.

Mà nếu Cố Ngôn Phong xảy ra chuyện tức là đã nói lên cốt truyện không thể thay đổi, như thế chẳng phải kết cục cô vẫn sẽ chết giống nguyên chủ hay sao?

Nếu sự việc lần này không phải giấc mơ, cô nhất định phải tìm cách sống sót.

Khương Mịch đứng ngẩn ngơ ở đó hồi lâu mới nhớ ra một vấn đề: Tại sao Cố Ngôn Phong lại ngủ ở phòng khách?

Hôm qua rõ ràng trước khi cô ngủ Cố Ngôn Phong còn ngồi ở trong phòng, hơn nữa anh vẫn chưa thay quần áo. Mặc nguyên bộ đồ tối qua như vậy... rốt cuộc là anh có ra khỏi nhà hay không?

Cô không thể nào yên tâm được khi nghĩ đến chuyện này, vẫn là chậm chạp đi đến phòng khách.

Cố Ngôn Phong ngủ rất sâu, còn chưa phát giác có người đang tiến tới gần.

Khương Mịch đến gần là có thể nhìn thấy trên trán anh không có bất kì một vết sẹo nào, trong lòng cuối cùng cũng yên tâm. Ánh mắt cô di chuyển từ

trên người anh rơi xuống cái bàn trà ngay bên cạnh, bỗng dừng lại, trên bàn lúc này bày ra một loạt các bài thi.

Các bài thi bây giờ đã được sửa lại hoàn toàn, đặt trên cùng là bài thi Vật lý, mặt sau mỗi đề ghi đầy công thức và các kiến thức trọng tâm cần nhớ.

Cô không khỏi sững sốt mà nhìn lại Cố Ngôn Phong, phát hiện đáy mắt anh thâm quầng hết cả, hiển nhiên do đêm qua ngủ không đủ giấc.

Đối với một người đã thi đại học từ mười năm trước mà nói, sửa lại nhiều bài thi như vậy khẳng định rất mệt.

Tầm mắt cô lại nhìn sang bàn trà, phát hiện bên cạnh bài thi còn có thêm vài quyển sách, cô nhìn thấy một quyển có tiêu đề là "Vật lý thú vị", phỏng chừng là sách tham khảo mà Cố Ngôn Phong tìm được.

Một hồi lâu sau, Khương Mịch mới duỗi tay, nhẹ nhàng cầm đồng bài thi kia lên.

Mỗi một đề Cố Ngôn Phong đều sửa xong hết rồi!

"Anh tỉnh rồi à?"

Tuy rằng động tác cô làm đã nhẹ nhất có thể nhưng vẫn làm anh tỉnh dậy.

Khương Mịch ngoảnh đầu nhìn anh, hốc mắt hơi đỏ lên: "Cả đêm hôm qua anh không ngủ sao thầy Cố?"

"Ừm, già rồi, không ngủ nhiều được." Anh tùy ý đáp rồi đứng lên hoạt động gân cốt, lúc nhìn thấy chân Khương Mịch đang giẫm trên sàn nhà lạnh băng thì không khỏi nhũn mảy: "Sao không đi dép?"

Anh giống như một vị trưởng bối thích lái nhái, nói vô cùng nhiều: "Bây giờ mới đầu tháng tám, buổi sáng thời tiết rất lạnh, không chú ý là sẽ bị cảm mạo. Hơn nữa em còn đang bị thương, phải chú ý, mau quay về đi dép đi."

Khương Mịch căn bản không nghe được anh nói cái gì, chỉ vì vẻ đàng trước mà cảm động: "Anh... cả đêm không ngủ chỉ vì giúp tôi làm mấy cái này thôi sao?"

Trên đời này sao lại có người tốt như Cố Ngôn Phong chứ?

"Tôi chỉ là lâu rồi không đụng đến sách vở, bỗng nhiên muốn làm thôi." Cố Ngôn Phong cũng nhìn ra cô đang cảm động, còn cố ý băng quơ nói: "Nhưng lâu lắm rồi, rất nhiều cái không nhớ, chữ thầy trả thầy nên có nhiều chỗ làm không đúng lắm, em đến trường hỏi lại cô giáo xem."

Cô cắn môi, không biết còn có thể nói gì.

"Sao còn đứng im đó? Mau đi dép đi." Anh lại trở về đề tài hai người đang nói dở ban nãy, cố ý dọa dẫm cô: "Nếu không tôi ôm em đi đấy."

Khương Mịch liếc anh một cái, bỗng nhiên phối hợp giang hai cánh tay ra.

Cố Ngôn Phong: "..."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Edit: Cẩm

Vừa rồi chẳng qua là Khương Mịch quá cảm động nhưng không biết nên biểu đạt thế nào, nghe Cố Ngôn Phong nói muốn ôm cô thì theo bản năng duỗi hai cánh tay ra.

Nhưng Cố Ngôn Phong lại không có hành động, không khí nhất thời trở nên xấu hổ.

Cô chần chờ trong chốc lát, vẫn như cũ không thu tay lại.

Lúc bấy giờ Cố Ngôn Phong mới bật cười, khom lưng bế cô lên. Bất quá đây không phải kiểu bế bình thường mà chính là bế công chúa.

Anh đem Khương Mịch đặt trên ghế sofa, còn mình thì đi tìm dép đem tới cho cô.

"Hôm nay đi tách sổ hộ khẩu em bắt buộc phải có mặt. Em có thể gọi điện cho nhà trường xin nghỉ được không?"

Khương Mịch gạt đầu, nói: "Chuyện này cũng không gấp lắm, anh ngủ thêm một lúc đi đã."

"Không sao, mọi khi đóng phim tôi hay có thói quen thức đêm." Nói xong, anh xoay người đi về phía phòng ngủ. "Tôi đi rửa mặt đã, tí nữa xuất phát."

Khương Mịch nhìn theo bóng dáng anh khuất sau cánh cửa, chẳng còn cách nào khác đành phải lấy điện thoại gọi cho chủ nhiệm lớp.

Bản thân nguyên chủ vốn là học sinh yếu kém lại thường xuyên trốn học, chủ nhiệm đối với cô ấn tượng rất không tốt, việc cô có đi học hay không chủ nhiệm cũng chẳng thèm để ý.

Cho nên lúc Khương Mịch gọi điện xin nghỉ, đầu dây bên kia trầm mặc hơn mười giây mới cộc cằn nói: "Nghỉ thì nghỉ đi, chú ý an toàn là được."

Sau khi xin phép xong, Khương Mịch lại đi đến phòng rửa mặt, sau đó từ trong đồng quần áo mà Cố Ngôn Phong mua cho cô chọn ra một cái váy dài màu lam nhạt.

Thời điểm thay xong quần áo đã nhìn thấy Cố Ngôn Phong đang đợi sẵn ở cửa, anh diện áo sơ mi màu lam nhạt cùng quần dài, trang phục của hai nhìn qua thoạt nhìn giống như trang phục tình nhân.

Thần sắc trên mặt Cố Ngôn Phong hơi biến đổi, đang muốn nói gì đó thì chuông cửa vang lên.

Người tới chính là cô gái trợ lý ngày hôm qua, tên Trình Song Song.

Cô ấy mang đến bữa sáng phong phú, ba người họ cùng nhau ngồi trên bàn ăn, Khương Mịch chỉ ăn vụn có một bát cháo trắng cùng một cái bánh bao.

Còn Cố Ngôn Phong mắt nhìn bàn ăn phong phú đủ vị đặt trên bàn, ngay cả mở miệng cũng không nói.

Cơm nước xong xuôi liền chuẩn bị xuất phát, đi tới nhà của nguyên chủ.

"Em đứng yên, đợi tôi một lúc." Cố Ngôn Phong nói với Khương Mịch.

Khương Mịch nghe lời đợi trong chốc lát, liền nhìn thấy anh đẩy một chiếc xe lăn đi về phía này.

Khương Mịch: "..."

"Chân của em không nên đi lại quá nhiều." Anh ra vẻ nghiêm trang mà giải thích: "Đi xe lăn tiện lắm, đừng sợ khó coi."

Khương Mịch còn có thể nói gì đây?

Đương nhiên cô chỉ có thể ngồi lên xe lăn, sau đó tự an ủi mình rằng đi thế này tốt hơn nhảy lò cò nhiều.

Nhà của nguyên chủ là một căn nhà cũ nát, Cố Ngôn Phong hôm nay mang theo hai người vệ sĩ tới, trong đó có một người tiến lên gõ cửa, bên trong không ai phản ứng, ngược lại còn làm kinh động hết nhà hàng xóm xung quanh.

"Là Mịch Mịch đó à?" Một dì nhà ở cách vách dùng đôi mắt sáng như đèn pha đặt trên người Cố Ngôn Phong. "Cháu bị làm sao thế? Bị thương à? Mẹ cháu bình thường tám giờ mới dậy, bây giờ chắc cũng sắp dậy rồi, chia khoá của cháu đâu?"

Bởi vì Cố Ngôn Phong có thân phận đặc thù nên việc訂 hôn không thể tổ chức rầm rộ, nhưng hai vợ chồng Chu Tú Xuân vốn không quản được lời nói, sớm đã năm mồm bảy miệng nói với hàng xóm rằng con gái họ được gả cho kẻ có tiền.

Giống như hiện tại đây, dì hàng xóm đã đem lòng hiếu kỳ mà chạy đến.

"Cảm ơn dì." Khương Mịch lễ phép chào hỏi: "Chìa khoá cháu để trong nhà, quên mang theo."

Sự thật là Chu Tú Xuân vì ép buộc cô phải đi theo Cố Ngôn Phong nên đã cướp thìa khoá đi rồi.

"Mẹ cháu ngủ say lắm, gõ cửa như thế vô dụng." Lại thêm một dì hàng xóm chạy đến, đập từng tiếng "bang bang" lên cánh cửa cũ nát, lại gân cổ lên gào: "Bà Chu, Mịch Mịch nhà bà về rồi này! Còn ở đây mà ngủ!"

Cố Ngôn Phong cười như không cười mà liếc bà dì này một cái.

Dì hàng xóm bỗng nhiên cảm thấy trên lưng rét lạnh, không dám gào lên lần thứ hai.

Cũng may Chu Tú Xuân ở trong nhà đã tỉnh, bà ta mang đôi mắt buồn ngủ đi ra mở cửa, vẻ mặt bất mãn: "Ai mà mới sáng sớm đã gào điên lên vậy... Ai da, Cố... Tại sao lại là hai con thế? Mau vào nhà đi..."

Bà ta vẫn còn mặc bộ váy màu đỏ rực tối qua, phần trang điểm trang mặt cũng không rửa, đôi mắt tràn ngập tơ máu, hiển nhiên là một đêm không ngủ.

Chu Tú Xuân thích chơi mệt chực, vừa rồi dì hàng xóm nói ba ta tám giờ mới dậy chính là vì thức đêm chơi cái này.

Cố Ngôn Phong đẩy Khương Mịch ngồi trên xe lăn vào nhà, Trình Song Song đi phía sau đóng cửa lại, để hai tên vệ sĩ bên ngoài dọa hàng xóm đi mất.

Trong nhà, Chu Tú Xuân không thèm hỏi han Khương Mịch lấy một câu mà chỉ nịnh nọt cười với Cố Ngôn Phong: "Các con đến sao không báo trước cho mẹ một tiếng? Ba mẹ còn tưởng hôm nay các con không rảnh đến đây được, ba con rủ người ta đi uống rượu đến giờ vẫn chưa về..."

Khương Mịch không nhịn được cướp lời Chu Tú Xuân: "Chúng tôi không tới để thăm hai người."

Chu Tú Xuân: "... Đứa nhỏ này, con nói năng kiểu gì đấy?"

"Ngày hôm qua đã đồng ý đưa sổ hộ khẩu cho tôi, bây giờ sổ đâu?" Khương Mịch không hề vòng vo lập tức giơ đi động lên.

Chu Tú Xuân đối với lời uy hiếp của Khương Mịch hoàn toàn không thèm để mắt, bà ta chỉ liếc sơ qua Cố Ngôn Phong một cái: "Đứa nhỏ này thật là, sao lại không hiểu chuyện như thế? Con muốn lấy sổ hộ khẩu để làm gì? Chờ đến khi nào cần dùng mẹ sẽ đưa cho con."

"Bà muốn đòi ý?"

Khương Mịch cũng không quá ngạc nhiên trước trình độ lật mặt của Chu Tú Xuân, cô chính là bởi vì không tin loại ba mẹ này nên hôm nay mới nhờ Cố Ngôn Phong đến giúp.

"Cái gì mà đòi ý hay không đòi ý, con còn nhỏ nên không hiểu chuyện. Nếu mà cho con cảm rồi bị người ta lừa mất thì sao, mẹ đây là đang giữ hộ con."

Thấy Cố Ngôn Phong đứng đó không nói lời nào, bà ta không đoán được tiếp theo anh sẽ làm gì nhưng vẫn muốn diễn vai bà mẹ tốt.

"Ý của bà là gì?" Người đàn ông im lặng từ nãy giờ bỗng nhiên mở miệng: "Bà ám chỉ tôi sẽ lừa Mịch Mịch sao?"

"Không, không... tôi đương nhiên không dám nói cậu." Chu Tú Xuân vội vàng xua tay: "Đưa cho cậu thì không sao, nhưng..."

"Vậy thì lấy sổ hộ khẩu ra đi." Anh nói: "Tôi chuyển hộ khẩu của Mịch Mịch sang chỗ tôi."

Chu Tú Xuân cả kinh, lập tức phản đối: "Không thể được."

Cố Ngôn Phong cũng đoán trước được bà ta sẽ từ chối: "Lí do?"

"Hai con còn chưa kết hôn, hộ khẩu của Mịch Mịch không thể chuyển đi được."

"Cho nên ý của của bà là đang thúc giục chúng tôi mau chóng kết hôn?" Anh lại hỏi.

"Đương nhiên không phải." Chu Tú Xuân đem qua đã nhận được tiền cho nên bây giờ không cần phải dè chừng Cố Ngôn Phong nữa: "Dù sao cũng ngủ với nhau rồi, cần gì thúc giục..."

Không thể ngờ được bà ta sẽ nói ra những lời như vậy, lòng mày Cố Ngôn Phong nháu lại, mặt Khương Mịch không nhịn được đỏ lên, bắt quả cả hai đều không nói gì.

"Nói thật, muốn tôi đưa sổ hộ khẩu cho hai cô cậu cũng được, đưa tiền đây*." Chu Tú Xuân biết Cố Ngôn Phong là người có tiền, nhất thời lại nổi lên lòng tham: "Nếu đã có tiền như vậy thì hiếu kính ba mẹ một chút cũng không có gì đáng trách, phải không?"

*(*Kể từ đây coi như lộ ra bản chất nên tớ sẽ thay đổi cách xưng hô của Chu Tú Xuân với hai anh chị nam nữ chính.)*

Khương Mịch bắt đầu tức giận: "Bà mà cũng xứng xứng ba mẹ với tôi sao?"

"Nếu không phải có tao mày đã chết từ lâu rồi, thế mà còn không chịu nhân ba mẹ?" Mặc kệ thế nào Chu Tú Xuân cũng không biết xấu hổ: "Mày cho rằng mày hít không khí lớn lên được à?"

Khương Mịch quả thực chưa bao giờ thấy loại người nào không biết xấu hổ như vậy: "Nhưng các người đã lấy 500 vạn..."

"Đừng nóng." Cố Ngôn Phong vỗ nhẹ lên bả vai Khương Mịch, muốn cô bình tĩnh lại một chút. Sau đó anh quay sang hỏi Chu Tú Xuân: "Bà muốn bao nhiêu?"

"500 vạn!" Lòng người đứng là tham lam chẳng thấy đáy, không có gì gọi là tham lam nhất, chỉ có tham lam hơn. "Cố ảnh để uy danh ngồi ngồi, chắc cũng sợ truyền ra những lời đồn đãi không hay nhỉ?"

Bà ta đây là con rắn độc thích moi móc tiền, ra giá xong cũng hơi căng thẳng nhìn vào Cố Ngôn Phong.

Mà Cố Ngôn Phong lúc này lại không tức giận thậm chí còn cười cười, thoạt nhìn trông rất hiền lành: "500 vạn với tôi mà nói không tính là gì, nhưng tôi không thể cho không bà."

Anh quét mắt một vòng, nhìn trên bàn có một bộ bài poker, nói: "Nghe nói bà thích đánh bạc, nếu không thì như vậy đi, chúng ta đánh một ván. Nếu bà thắng, tôi đưa cho bà 500 vạn đổi lấy sổ hộ khẩu của Khương Mịch, còn nếu tôi thắng, bà phải đưa không sổ cho tôi, thế nào?"

Chua Tú Xuân nói 500 vạn cũng chỉ là thuận miệng đùa, mục đích của bà ta chính là chờ anh ra giá, cùng anh giao dịch một phen.

Đừng nói tới 500 vạn, ngay cả 50 vạn bà ta cũng sướng như điên nữa là...

Cho nên đối với đề nghị này của Cố Ngôn Phong, Chu Tú Xuân đã động tâm, chỉ là bà ta suy bụng ta ra bụng người, sợ anh đổi ý.

"Không dám?" Anh cũng không thúc giục gì nhiều. "Vậy quên đi, tôi đến tìm người quen ở đồn cảnh sát..."

"Ừừừ." Chu Tú Xuân ngăn anh lại. "Cậu muốn đánh như thế nào?"

Nói như vậy tức là đồng ý.

"Chơi bình thường là được." Cố Ngôn Phong chỉ vào bộ bài: "Thế nào?"

Chu Tú Xuân cắn răng một cái, gật đầu nói: "Được. Nhưng tôi là người tráo bài."

"Ok." Anh rất dễ nói chuyện.

Khương Mịch một bên nghe thấy liền nóng nảy, muốn nói với Cố Ngôn Phong rằng Chu Tú Xuân chơi bài rất hay gian lận.

Cố Ngôn Phong hiểu ý chớp mắt với cô, ra hiệu đừng lo lắng.

Được rồi, Khương Mịch tin tưởng anh, đáy lòng yên tâm lại.

Chu Tú Xuân đứng bên kia bắt đầu tráo bài, Cố Ngôn Phong liếc nhìn Trình Song Song, ngồi vào vị trí đối diện Chu Tú Xuân.

Ván bài chỉ có hai người, cũng không cần đánh cược gì đó, chia bài xong là có thể trực tiếp mở bài lên.

"Bà trước đi." Anh nói.

Chu Tú Xuân lật lá bài tẩy đầu tiên, hắc đào A**.

*(**Theo như tìm hiểu thì chất của mấy lá bài poker không giống như bình thường nên tớ cũng chẳng biết nên edit là gì nữa, cũng lười tìm hiểu nên giữ nguyên từ cv nhé... Câu cao nhân!)*

Cố Ngôn Phong lật lá bài tẩy đầu tiên, hồng tâm A.

Chu Tú Xuân lật lá bài tẩy thứ hai, hắc đào Q.

Cố Ngôn Phong lật lá bài tẩy thứ hai, thảo hoa A.

Khương Mịch thường ngày không bao giờ chơi bài nhưng mấy thứ này cô xem vẫn có thể hiểu.

Trong tình huống hiện tại chỉ cần Chu Tú Xuân dư lại một lá bài hắc đào, bất kể là quân bài gì, bà ta chính là có cơ hội thắng rất lớn, trừ khi trong tay Cố Ngôn Phong còn một quân bài A.

Lúc này chỉ có mười lá bài, quân bài A lại chỉ có một quân.

Với cái xác suất này không cần tính cũng biết cơ hội thắng của Chu Tú Xuân rất lớn.

Khương Mịch sợ đến độ đứng cả lên.

Chu Tú Xuân lộ ra gương mặt tươi cười.

Chỉ có Cố Ngôn Phong vẫn giữ nguyên vẻ mặt: "Đến bà đấy."

Chu Tú Xuân mở ra quân bài cuối cùng, hắc đào K.

"Cậu biết tôi thường xuyên chơi bài mà, vốn dĩ không nên cùng tôi đánh cược..."

Chu Tú Xuân đang nói được một nửa thì giống như cổ họng bị người ta chặn mất, đột nhiên im bặt.

Cố Ngôn Phong cuối cùng lật bài, chính là quân bài A, kết quả anh thắng.

"Sở hộ khẩu." Cố Ngôn Phong đứng lên, nho nhã đưa tay về phía Chu Tú Xuân.

Chu Tú Xuân cả người đều ngây ngẩn: "Không, sao có thể..."

"Vì sao lại không thể?" Giọng Ngôn Phong hơi trầm xuống.

Chu Tú Xuân như là nhớ tới cái gì, cầm miệng đi vào phòng ngủ.

Không bao lâu, bà ta cầm sổ hộ khẩu trở ra.

Nhưng khoảnh khắc sắp đưa nó cho Cố Ngôn Phong, Chu Tú Xuân lại rút tay trở về: "Khoing được, không thể đưa cho cậu, là cậu gian lận!"

"Sao bà biết tôi gian lận?" Anh cười hỏi.

Chu Tú Xuân nhấc tay áo lên, từ bên trong rơi xuống một quân bài A.

"Một bộ bài sao lại có tới năm quân A?" Bà ta nói: "Rõ ràng một quân nằm trong tay tôi."

Cố Ngôn Phong không trả lời câu hỏi của bà ta, quay đầu lại nhìn Trình Song Song: "Quay được chưa?"

Trình Song Song gật đầu: "Quay được hết rồi, kể cả lúc bà tay động tay động chân."

Chu Tú Xuân: "!!!"

"Đem video này chia sẻ cho đám người hàng xóm kia đi, đặc biệt những ai thích chơi mạt chược." Trong lúc Chu Tú Xuân còn sợ ngậy người thì anh đã nhanh tay cướp đi cuốn sổ hộ khẩu, còn nói với Trình Song Song: "Gọi người vào đi."

Hai tên vệ sĩ lập tức đẩy cửa bước vào.

"Cậu muốn làm gì?" Chu Tú Xuân thật sự sợ hãi, bà ta hét lên đe dọa: "Cậu là anh rể, là đại minh tinh, nếu cậu dám..."

"Bà hiểu lầm rồi, tôi sẽ không làm bà bị thương." Cố Ngôn Phong khiêm tốn giải thích: "Bọn họ tới đây để giúp bà. Chờ lát nữa đám bạn cùng chơi bài với bà đánh xong, họ sẽ phụ trách đưa bà vào bệnh viện."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Edit: Cẩm.

Chu Tú Xuân bình thường chơi bài rất hay giờ thói gian lận, những người bạn cùng chơi mạt chược với bà ta ít nhiều chắc chắn phải biết.

Trước kia là bởi không có bằng chứng nên họ không thể làm gì, bây giờ chứng cứ đều có cả, đương nhiên đám người đó sẽ không dễ dàng buông tha.

Đã thích đánh bạc hầu như đều là những kẻ chẳng ra gì, phần lớn họ đều không biết xấu hổ như Chu Tú Xuân. Trước đó họ đã nghe phong phanh được con gái bà gả được cho bọn nhà giàu, sau khi tìm bà ta liền không nói hai lời đòi bồi thường. Nhưng Chu Tú Xuân là ai, bản chất bà ta tham lam lại không muốn đưa tiền, vì thế sẽ không tránh khỏi một trận giằng co.

Chính vì biết rõ điều này nên bà ta tức giận đến mức sắp thổ huyết: "Cố Ngôn Phong! Mày không sợ tao sẽ bôi đen mày à? Đường đường là anh rể mà dám mua một đứa con gái mười tám tuổi về chơi, việc này mà truyền ra ngoài thì mày có sống được không?"

Cố Ngôn Phong nghe bà ta làm ầm ĩ cũng không nóng giận, chỉ ôn tồn mà hỏi lại: "Chắc bà cũng chưa phát hiện hôm nay Viên Tắc không đi cùng tôi đúng không?"

Chu Tú Xuân nghe vậy sùng sốt: "Mày có ý gì?"

"Cậu ta bị tôi đuổi rồi." Anh nhếch nhẹ khoé miệng: "Bà cảm thấy cậu ta lấy được tiền của tôi rồi sẽ đưa cho bà sao?"

Nghe ra được ý tứ của anh, Chu Tú Xuân hoảng sợ liếm môi: "Mày..."

"Đến cậu ta tôi còn chẳng sợ, lại đi sợ người khác? Tốt nhất bà nên thu hồi mấy cái tâm tư đen tối, sống cho tốt đi... Bằng không... Bà cũng có thể thử xem!" Cố Ngôn Phong đỡ Khương Mịch ngồi lại vào xe lăn, thản nhiên đe dọa: "Giống như hôm nay vậy."

Đi từ nhà Chu Tú Xuân ra, Cố Ngôn Phong hướng về phía Trình Song Song bảo: "Tìm hai người ở gần đây nhìn nhất cử nhất động của bà ta một thời gian, có cơ hội giáo huấn lại một lần, làm cho bà ta thành thật một chút."

Trình Song Song đáp ứng đi sắp xếp.

Khi cô ấy đi rồi, lúc này anh mới cúi đầu nhìn thái độ của Khương Mịch.

Có vẻ như cô rất vui vẻ, mặt mũi sáng lạng lên không ít.

"Em không giận sao?" Anh khẽ hỏi.

"Tôi không điên, vì sao lại phải giận?"

Nghe cô nói vậy, Cố Ngôn Phong liền thay đổi cách hỏi: "Em không cảm thấy tôi đáng sợ?"

Khương Mịch không nhịn được trừng mắt nhìn anh vài giây, bỗng nhiên thổ lộ: "Thầy Cố, tôi từ trước tới nay chưa từng thấy anh đẹp trai như vậy!"

Cố Ngôn Phong: "..."

Hai người đi tách rời sổ hộ khẩu trước, sau khi xong việc thấy thời gian còn sớm, Cố Ngôn Phong lại đem Khương Mịch đến siêu thị mua vài thứ, cuối cùng ăn cơm ở bên ngoài tới chiều mới về nhà.

Bận rộn cả ngày, vừa về tới nhà Khương Mịch đã thức giấc anh đi nghỉ ngơi, còn cô thì trở lại phòng xem tập bài thi.

Vừa mới xuyên tới đây ngày hôm qua, chưa kịp nghỉ nhiều nên hôm nay cô mới nghiêm túc suy nghĩ về tương lai của mình.

Học đại học là cần thiết, trước đó cô học khoa Văn Sinh, nguyên chủ học khoa tự nhiên. Bây giờ cách kì thi đại học chỉ còn một khoảng thời gian, cô không còn kịp chuyển sang khoa của mình, chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục cố gắng.

Cũng may thành tích khảo sát của nguyên chủ không tồi, điểm môn Tiếng Anh khá tốt, trong một tháng tới chuyên chú học hết các môn còn lại hẳn không phải là vấn đề gì lớn.

Cô xem qua các bài thi một lần, phát hiện những kiến thức này ở đại học đều học qua hết rồi, trên cơ bản không cần nhớ lại quá nhiều nữa.

Cố Ngôn Phong quả nhiên là học bá, cách giải đề của anh cần rõ ràng có rõ ràng, không hiểu chỗ nào ngay lập tức có chú thích bên cạnh.

Khương Mịch xem được số ít bài thi bỗng nhiên cảm thấy, cô có lẽ khá chờ mong cuộc thi đại học đang đến gần.

Thẳng đến rạng sáng Khương Mịch mới ngủ dậy, khi chuông đồng hồ vừa vang lên cô lập tức tỉnh táo lại.

Đây là thói quen nuôi dưỡng từ mấy năm cao trung của cô, chỉ là vốn cho rằng thoát được rồi kết quả lại có thêm một tháng nữa.

Thay quần áo xong, vừa mở cửa Khương Mịch liền ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức lan ra từ nhà bếp, cô phát hiện bữa sáng đã được nấu xong từ lâu.

Cháo trắng, bánh bao, còn có thêm mấy miếng bánh sandwich cùng đĩa tương ớt nhỏ.

Nhưng chẳng thấy Cố Ngôn Phong đâu.

Vốn đang cảm thấy kì lạ, cô mơ hồ nghe thấy được âm thanh nói chuyện. Cô nhìn theo cửa sổ thì thấy bên ngoài có một người đàn ông trẻ tuổi tay đang cầm gì đó đứng nói chuyện với Cố Ngôn Phong.

Người đàn ông trẻ tuổi kia rõ ràng đang ngáp, bộ dạng giống như chưa tỉnh ngủ: "Anh xem anh có phải bị điên rồi không? Khó lắm mới có được hai ngày nghỉ mà lại dậy sớm làm bữa sáng, rõ ràng hai người chỉ là kết hôn giả thôi mà."

Cố Ngôn Phong nói: "Nhà ai có con cái thi vào đại học mà không phải dậy sớm đâu? Nếu cô ấy đã gả cho tôi thì tôi phải có trách nhiệm, ít nhất người khác có cái gì, cô ấy không thể thiếu."

Người trẻ tuổi kia chép miệng, thờ dài hai tiếng: "Anh đó..."

Sau đó anh ta nói cái gì Khương Mịch hoàn toàn không nghe thấy, cô ngồi vào bàn ăn trước, chăm chú nhìn bát cháo trắng.

Không quá vài phút, Cố Ngôn Phong đã quay trở lại.

"Dậy rồi à? Ăn nhanh đi." Anh nói: "Em còn phải đi học, không cần chờ tôi."

Khương Mịch nhận lấy đôi đũa mà anh đưa cho, nói một tiếng cảm ơn.

Cố Ngôn Phong nhìn thấy mặt cô hơi đỏ thì quan tâm hỏi: "Ngày hôm qua em học khuya lắm à?"

"Bây giờ còn có thời gian đọc sách, tôi phải nghiêm túc học tập một lần, sau này mới không hối hận." Cô gật đầu: "Anh yên tâm đi, tôi sẽ giữ gìn sức

khỏe thật tốt."

"Ừm, như vậy là tốt." Cố Ngôn phong cũng không nhiều lời: "Học tập tuy quan trọng nhưng cơ thể cũng quan trọng không kém."

Sau khi com nước xong xuôi, anh quay sang hỏi Khương Mịch: "Có cần tôi đưa em đến trường không?"

"Không cần đâu." Khương Mịch nghĩ đến gương mặt anh quá mức nghịch thiên, không nghĩ sẽ đem cho anh phiền phức: "Tôi tự đi được."

"Vậy tôi bảo tài xế đưa em đi." Nghĩ nghĩ một lát, anh nói thêm "Có cần mang theo vệ sĩ không?"

Khương Mịch cẩn thận hỏi: "Tôi có thể bảo vệ sĩ đánh người không?"

"Đương nhiên có thể."

Cô không kìm được mà kinh ngạc: "Sao anh không hỏi tôi muốn đánh ai? Vì sao lại đánh?"

"Không cần hỏi." Anh khẽ đáp: "Ở trường học, tôi có thể bảo kê cho em."

Khương Mịch: "..."

Cố Ngôn Phong gọi một cuộc điện thoại kêu tài xế cùng vệ sĩ tiến vào.

Người vệ sĩ là nữ, dáng người cao gầy, tóc ngắn, gương mặt sắc bén khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy e dè. Cố Ngôn Phong dặn dò họ vài câu khiến họ rời đi.

Có lẽ là vì giữ mặt mũi cho Khương Mịch nên Cố Ngôn Phong để tài xế lái chiếc xe việt dã trị giá mấy trăm vạn trở cô đến trường.

Nơi nguyên chủ học chính là một trường học tư nhân, học sinh ở đây đại khái chia ra làm ba loại: có tiền; thành tích đặc biệt tốt; nguyên chủ chính là loại thứ ba, vừa không có tiền vừa không có thành tích tốt.

Sở dĩ nguyên nhân cô có thể học ở đây là bởi ngày trước các bậc phụ huynh trong nhà không có điều kiện, biết trường này tuy dành cho tầng lớp quý tộc nhưng ban lãnh đạo lại tốt tính, thế là mở một cuộc đàm phán để con cái họ có thể học tập ở đây miễn phí, cuối cùng cũng thành công.

Nhưng đây là xã hội hiện thực, con nhà nghèo vào trường tư nhân học ngay lập tức cùng con nhà giàu trở thành hai phe đối lập, ngoại trừ những ai có thành tích tốt thì số còn lại đều bị bắt nạt.

Cho nên rất nhiều bậc phụ huynh lúc trước nỗ lực cho con cái theo học trường này, nay đều đã cho con chuyển trường rồi.

Nhưng chuyện chuyển trường này đối với gia đình nguyên chủ tuyệt nhiên không thể. Theo cách nghĩ của Chu Tú Xuân mà nói, đi học không mất tiền lại có thể tiếp xúc với đám con nhà giàu thì tội gì mà không học, chỉ có mấy đứa ngu mới đi chuyển trường. Mục đích bà ta nuôi lớn nguyên chủ từ trước đến nay vẫn là để gả cô cho mấy kẻ có tiền. Khi nguyên chủ yêu thầm Bách Mặc không được ba mẹ đồng ý, cho nên bản thân cô ấy cũng chẳng muốn chuyển.

Cơ mà cứ như vậy, số phận của nguyên chủ khi ở trường ngày một thảm hơn.

Bởi vì đối tượng để bắt nạt ngày càng ít đi cho nên cứ có một đối tượng là cả đám đông sẽ hùa vào trêu chọc ác ý. Khương Mịch không nghĩ sẽ gây chuyện thi phi, nhưng cô biết chắc sẽ có người tìm mình gây phiền toái.

Đối phó với những con người này tuyệt đối không thể nhẫn nhịn, lòng lương thiện cũng không phải lúc để dùng tới. So với họ, bản thân chỉ còn cách kiên cường hơn, hung ác hơn, dọa chết bọn họ thì may ra họ mới chịu thu móng vuốt.

Kì thi đại học đang gần ngay trước mắt, Khương Mịch không muốn lãng phí thời gian vào những việc khác nên quyết định hôm nay sẽ xử lý dứt điểm chuyện này.

Tuy rằng đây là trường học quý tộc, mấy chiếc xe sang trọng bình thường vẫn thấy, nhưng số lượng xe đắt cũng chẳng nhiều lắm.

Mà những người học ở đây kiến thức nhận biết về xe cũng không phải là bình thường, cho nên lúc thấy chiếc xe việt dã của cô đi tới liền có không ít người vây xem.

Khương Mịch kêu tài xế dừng xe, còn nữ vệ sĩ đỡ cô xuống ngồi trên xe lăn.

Lúc đám người đang vây xem khi nhìn thấy Khương Mịch, họ ngay tức khắc tròn tròn mắt, não bộ "ong" một tiếng như muốn bùng nổ luôn rồi.

"Vãi chưởng! Đó không phải là Khương Mịch sao?"

"Không thể nào! Khương Mịch là con quỷ nghèo, sao có thể ngồi vào cái xe sang như này?"

"Quan trọng hơn là gia đình của Khương Mịch, gia đình cô ta làm sao mà có được siêu xe?"

"Đó đúng là Khương Mịch rồi, tớ học cùng lớp với cô ta, nhận ra được."

"Tớ nghe nói hình như cô ta vừa gả cho ông già nào đó có tiền."

"Trời đất quỷ thần ơi, ông già? Như vậy cũng kinh tởm quá đó!"

"Cũng có gì ngạc nhiên quá đâu, cái loại gia đình như cô ra ngoại trừ mấy ông già, ai còn muốn nữa?"

"Đúng là không biết xấu hổ!"

.....

Khương Mịch quét mắt một vòng về phía đám quần chúng đang vây xem, muốn tìm một người để giết gà dọa khỉ.

Cô còn chưa tìm ra đối tượng nào đã nghe thấy một âm thanh âm dương quái khí ở bên cạnh la lớn nói: "Ài da, đây không phải Tiểu Mịch sao? Nghe nói cậu vừa leo lên được người kè có tiền. Chắc chắn, nhìn có vẻ đúng như vậy rồi đấy. Vậy bây giờ không nên gọi là Tiểu Mịch nữa nhỉ, nên gọi là tiểu ** chứ ha ha ha ha ha..."

(*Đây là từ bị khoá.)

Đám người đi theo hần cũng cười âm lên.

Tốt lắm, "gà" đã có.

Khương Mịch cũng nhận ra người này, hần tên là Chu Hạo, thuộc dạng học sinh có tiền.

Nhưng là hần cậy mình có tiền nên bình thường nhảy nhót lên tận mây xanh, động tí là tới trêu chọc người ta tạo cảm giác tồn tại.

Thời điểm trước kia nguyên chủ vừa chuyển tới, Chu Hạo đã coi trọng cô ấy, đáng tiếc người cô ấy thích là Bách Mặc, cho nên không ngần ngại từ chối hần.

Chu Hạo khi ấy bị vả mặt nên ghi hận trong lòng, bắt nạt nguyên chủ rất nhiều lần khiến nguyên chủ mỗi lần thấy hần thì tránh như tránh rết.

"Nhưng sao lại ngồi trên xe lăn vậy?" Chu Hạo đối với việc bắt nạt nguyên chủ đã thành thói quen, lúc này cũng không bởi vì Khương Mịch có chút trông khác trước mà cảnh giác, hần dùng những từ ngữ ô uế nhục mạ cô: "Một ông già mà cô cũng có thể chơi sao? Hôm qua cô không đi học chắc cũng là vì không xuống được giường nhỉ? Kinh nghiệm của cô phong phú như vậy mà cũng không chịu được à? Chia sẻ cho tôi biết một chút, hai chúng ta giao lưu..."

"Tiểu Hà, vất vả cho chị rồi." Khương Mịch cầm điện thoại, gọi nữ vệ sĩ một tiếng.

Nữ vệ sĩ tên là Tiểu Hà không nói hai lời, nhanh chóng nện một quyền lên mặt Chu Hạo.

Chu Hạo bay ra khoảng ba mét, "loảng xoảng" một tiếng ngã trên mặt đất, khoe miệng trào máu.

"Mẹ kiếp!" Chu Hạo muốn điên lên rồi, lời mắng chửi buông ra còn thẳng thừng hơn lúc nãy: "Con đi Khương Mịch này, mày bán thân lại còn... A!"

Nữ vệ sĩ lại đánh thêm một quyền, lần này hần lại bay tới hướng mọi người đang vây xem, máu mũi học ra.

"Đánh người rồi!"

"Khương Mịch ghê quá!"

"Gọi thầy đến đây đi!"

.....

Chu Hạo bị nữ vệ sĩ đánh đến mức nằm bẹp dí trên mặt đất, kêu rên liên tục, đáng tiếc chẳng ai dám tiến lên cứu hần.

Có người định tiến lên giúp hần, ngay lập tức bị vệ sĩ ném ánh mắt dọa quay trở về.

"Thầy Lư tới rồi!"

Thời điểm Chu Hạo sắp tắt thở thì cũng là lúc giám thị Lư Duệ Hi vội vàng chạy tới.

"Gì đây! Cái gì đây!" Thầy Lư vừa thấy hiện trường vụ ẩu đả thì không nhịn được hét lớn: "Dừng tay! Mau dừng tay! Khương Mịch!"

"Chị, đừng đánh nữa." Khương Mịch ra lệnh cho Tiểu Hà, còn rất lễ độ chào hỏi với chủ nhiệm: "Thầy Lư buổi sáng tốt lành!"

"Tốt cái đầu cô!" Ông ta tức giận đến mức điên lên rồi: "Khương Mịch, cô có biết đây là trường học không? Đánh người trong trường là sẽ bị đuổi học đấy!"

"Thầy ơi, ở đây là cổng trường mà." Khương Mịch cười đến vui vẻ mà chỉ vị trí dưới đất: "Em còn nhớ rõ, lần trước em bị người ta bắt nạt ở đây thầy còn nói ở chỗ này phát sinh chuyện gì, trường học cũng không quản, thầy còn nhớ không?"

Thầy Lư sững sốt, rõ ràng là đuối lý nên cũng hơi bình tĩnh một chút, nhận ra Khương Mịch bây giờ đã khác xưa.

Ông ta không biết Khương Mịch đã xảy ra chuyện gì, chỉ đành hoà hoãn lại: "Nhưng em cũng không thể đánh bạn học được."

"Thầy, thầy nghe cái này đã, rồi nghe xong hãy phán quyết cậu ta có nên đánh hay không." Khương Mịch vẫn luôn cầm điện thoại trong tay bây giờ lại mở ra một đoạn ghi âm. Những lời vu nhục phỉ báng danh dự của người khác vang lên, bao gồm Chu Hạo và cả đám người vây xem kia nói.

Đoạn ghi âm vừa phát lên thì đám người kia theo bản thân liền hoà vào đám đông trốn mất.

Thầy giáo Lư sắc mặt khó coi đến cực điểm, vừa nhấc mắt lên liền phát hiện người tài xế phía sau Khương Mịch còn đang cầm điện thoại ghi hình!

"Thầy Lư không cần sợ." Khương Mịch mỉm cười nói: "Người này chỉ đang phát sóng trực tiếp mà thôi, bắt quá bây giờ chưa có ai xem, còn sau đó thì em không chắc."

"Mau đưa Chu Hạo đến bệnh viện đi, ai không liên quan thì rút đi, vào lớp học." Ông ta quả thực không thể hít thở bình thường được nữa: "Khương Mịch... em... em theo tôi đến phòng giáo vụ!"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Edit: Cẩm

Khương Mịch đi theo Lư Duệ Hi đến phòng giáo vụ.

"Hai người ở bên ngoài đi." Ông ta nói với người vệ sĩ cùng tài xế.

"Không được." Khương Mịch không ngần ngại nói thẳng: "Em sợ thầy lại bắt nạt em."

Lư Duệ Hi: "..."

Ông ta làm giám thị nhiều năm như vậy đã gặp qua không ít học sinh cá biệt, nếu là loại xuất thân từ con nhà giàu thì ông ta có thể hiểu, không nói làm gì. Nhưng loại người như Khương Mịch, rõ ràng là con mèo mềm yếu dễ bắt nạt, không hiểu sao bỗng nhiên biến thành con hổ biết giơ nanh vuốt, khiến ông ta không tài nào tiếp thu được.

"Sao em nói chuyện không biết phải trái như thế?" Lư Duệ Hi rất không vui, nhưng khi thấy ánh mắt lạnh như băng của nữ vệ sĩ thì cũng hơi sợ, hỏi: "Thầy giáo sao có thể bắt nạt học sinh được?"

"Vậy thầy sợ cái gì mà lại không cho họ vào?" Khương Mịch cũng không vừa hỏi lại.

Lư Duệ Hi nhấp máy môi, cuối cùng chỉ đành đành vung cánh tay ra hiệu, cho cả ba người tiến vào.

Khương Mịch lúc này mới theo ông vào văn phòng giáo vụ.

Người tài xế không ngại một lần nữa lấy điện thoại ra, trắng trợn quay tiếp video.

Lư Duệ Hi tức đến phát nổ: "Quay cái gì mà quay? Khương Mịch, rốt cuộc em đang muốn làm gì?"

"Thầy Lư, là thầy gọi em đến đây mà, câu đó em phải hỏi thầy mới đúng chứ." Cô cười cười nhắc nhở.

Lư Duệ Hi đây là lần đầu tiên tức đến mức phải hít sâu hai hơi, cố gắng hoà hoãn ngữ khí rồi mới nói: "Bạn học Khương Mịch, tôi gọi em đến là để nói với em chuyện ở trường đánh nhau với bạn học, còn làm người ta bị thương nặng. Người không liên quan hẳn không nên ở đây, tôi vì nể tình em là con gái mới cho bọn họ vào, thế tại sao bọn họ lại còn quay video? Em nói bọn họ tắt nhanh lên, bằng không tôi sẽ gọi bảo vệ tới đó."

"Thầy Lư, em làm thế cũng là để phòng ngừa vạn nhất, nếu thầy xử lý công bằng nghiêm minh, em đảm bảo sẽ không để video này lưu truyền ra ngoài."

Khương Mịch một chút cũng không sợ chết bảo: "Còn nếu thầy gọi bảo vệ đến đây thì em cũng chẳng có ý kiến. Em cho rằng việc này cần xử lý minh bạch, ngộ nhỡ thầy có xử lý bất công ở chỗ nào thì em còn có bằng chứng để nói với ra ngoài."

"Hừ, rốt cuộc ai là người chống lưng cho em?" Có lẽ là do con tức giận lên đến đỉnh điểm nên Lư Duệ Hi ngược lại càng thêm bình tĩnh.

Ông ta cũng không tin mình không xử lý nổi một con bé mới mười tám tuổi đầu.

Quay thì quay đi, ông ta khi nói chuyện chú ý dùng từ ngữ một chút là được. Đợi khi nào sự việc giải quyết xong thì điện thoại đó sẽ bị ông ta tịch thu.

Khương Mịch đầu sao vẫn là học sinh trường này, cùng lắm thì đuổi học. Dù gì cô cũng không thiếu mấy tội kiểu như trốn học, gian lận, đánh nhau... rất nhiều tội kẻ không xuê, tùy tiện lấy cái lý do gì cũng có thể đuổi được.

Đến lúc đó cô có bị bắt nạt thế nào cũng chẳng liên quan gì đến nhà trường cả.

Nhưng mấu chốt là, hiện tại Khương Mịch kiên cường như thế, người đứng sau bảo hộ cô là ai?

Nói cô không có chỗ dựa thì giai đoạn bị bắt nạt trước kia là thật.

Còn nếu nói cô không có chỗ dựa, thì chiếc xe đất tiền kia nói thế nào?

"Thầy Lư hỏi vậy là có ý gì?" Khương Mịch không trả lời mà ngược lại cười tủm tỉm hỏi: "Muốn tính sổ với người đứng sau lưng em à?"

"Em đừng có dùng từ linh tinh." Đương nhiên Lư Duệ Hi sẽ không thừa nhận ý đồ: "Tôi chỉ nghĩ là em đánh Chu Hạo thành ra như vậy, tiền thuốc men ai bồi thường? Tôi chỉ ít cũng phải biết người ta là ai để đòi tiền chứ?"

"Tìm em." Cô nói: "Cần chi phiếu thì tới tìm em, em sẽ chi trả."

Thấy cô nói nhẹ nhàng như vậy, Lư Duệ Hi càng thêm tò mò, nhủ mảy nói: "Sự việc này cũng không đơn giản đến mức chi đền tiền thuốc men là được. Gia đình Chu Hạo sao có thể bỏ qua cho em? Em vừa tròn mười tám tuổi, chỉ cần họ muốn là có thể bắt em ngồi tù vì tội cố ý gây thương tích."

"Thầy ơi, thầy đây là đang giúp bọn họ nghĩ cách đối phó em à?" Ngữ khí Khương Mịch có tám chín phần trào phúng.

Mẹ nó, con bé này sao tự nhiên trở nên thông minh quá vậy?

Lư Duệ Hi trầm nẫm một câu thô tục, nhưng ngoài miệng ông ta vẫn nói càng thêm dễ nghe: "Cái gì mà nghĩ cách đối phó chứ? Gia đình Chu Hạo không ngốc, cũng am hiểu pháp luật, đương nhiên họ sẽ không nghĩ cách bỏ qua cho em đâu. Thầy là đang ở vị thế của em mà lo lắng, đầu sao em vẫn còn nhỏ, lại là con gái, nếu như vậy giờ mà ngồi tù thì tương lai tính sao bây giờ?"

"Em cũng hiểu rõ luật pháp. Chu Hạo bị thương không nặng lắm, chưa đến mức kết thành tội án được. Hơn nữa cũng là do cậu ta mở miệng lăng nhục em trước, thầy cảm thấy em làm đúng hay sai? Với cả bên nhà Chu gia nuôi dưỡng ra một người con như thế không sợ bị người khác chê cười hay sao?"

Khương Mịch phân tích rõ ràng, một chút cũng không bị mấy lời lẽ của Lư Duệ Hi ảnh hưởng.

Ngược lại điểm này ông ta cũng biết rõ, xem ra khi ra tay cô đã chừa sẵn đường lui cho mình rồi.

Nhưng vẫn là quá sức tưởng tượng.

Ông ta một lần nữa nghiêm túc đánh giá Khương Mịch. Vẫn là gương mặt xinh đẹp ấy nhưng cái vẻ nhút nhát e dè đã biến đi đâu mất, thay vào đó là ánh mắt kiên cường quả cảm, lại có khí thế nghiêm nghị khiến người ta phải e dè.

"Vội lại..." Không để Lư Duệ Hi tiếp tục nói chuyện, Khương Mịch đã nói thẳng: "Từ khi em chuyển tới đây, Chu Hạo đã quấy rầy em tổng cộng 687 lần, dùng ngôn từ vũ nhục em 523 lần, dùng vũ lực đánh em 149 lần... Tính đi tính lại thì chỉ cần em ở trong trường học là sẽ bị cậu ta khinh dễ. Mỗi một tội là một vụ kiện, em đều nhớ rõ ràng. Cậu ta muốn kiện em? Ha, chỉ bằng đội em kiện xong cậu ta trước đã."

Lư Duệ Hi nghe đến ngây dại.

Nói thật, thân là giám thị của trường, ban đầu ông ta cũng định quản lý thật tốt học sinh, phải để cho đám học trò kia nề phục.

Nhưng trường học này chính là nơi cá lớn nuốt cá bé, không chỉ riêng đám học sinh mà các thầy cô cũng cùng một dạng. Đám người cậu ấm cô chiêu kia nào có thể để thầy cô vào trong mắt! Thời gian ngày ngày một qua đi, họ một bên không dám đắc tội đám người nhà giàu, bên kia lại là đám học sinh không quyền không thế, lại là học tra, khoảng cách chênh lệch quá lớn, mặc dù ban đầu lương tâm của Lư Duệ Hi cũng cắn rứt nhưng lâu dần sẽ quen.

Ở trường học này xử lý mọi việc vô cùng đơn giản, chỉ cần tạo áp lực cho một bên là hầu hết mọi chuyện sẽ được giải quyết xong. Chỉ cần hậu quả không đến mức có người chết hoặc gây tin tức quá lớn thì trường học có thể mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng khi nghe Khương Mịch nói rõ ràng từng con số như vậy, ông ta vẫn sợ đến mức chấn kinh.

Ông ta không đoán được là cô nói thật hay nói dối, nhưng ông ta vẫn biết chuyện cô bị bắt nạt là thật, hơn nữa cũng thường xuyên tạo áp lực cho cô.

Thế nên ông ta hiểu rõ, con số này dù không đúng nhưng cũng chẳng chênh lệch quá nhiều so với sự thật.

"Thầy ạ, nếu như em thắng kiện Chu Hạo thì trường học này cũng không trốn tránh được trách nhiệm đâu." Khương Mịch mở miệng nói nhàn nhạt: "Trường mình có vết nhơ như vậy, thử hỏi sau này ai dám đưa con mình tới học nữa?"

Việc này Lư Duệ Hi đương nhiên cũng nghĩ đến. Ông ta trầm mặc trong chốc lát, hỏi rõ: "Vậy em có thể chống lại Chu gia sao?"

Ông ta vẫn đứng kiêu không dám đắc tội ai như trước, chỉ sợ mất đi chén com của mình nên cực kì hi vọng bối cảnh của người đứng sau Khương Mịch lớn hơn so với Chu gia.

"Thầy hiểu nhầm rồi, em cũng không hi vọng cùng Chu gia làm lớn chuyện này. Em có thể phụ trách tiền thuốc men, nhưng đối với Chu gia ở bên kia thì vẫn nên là để thầy tự mình giải thích. Em biết thầy am hiểu nhất chuyện giảng hoà này. Mà thầy cũng yên tâm, chứng cứ lát nữa cũng sẽ được gửi đến hòm thư của thầy."

Cô chỉ mới nghĩ để Cố Ngôn Phong đi đàm phán với nhà Chu gia thôi mà đã cảm thấy mắt mặt thay anh rồi

Lư Duệ Hi: "Khương Mịch, em đừng có mà quá đáng."

Lời nói này phát ra chẳng có lấy nửa điểm tự tin.

Gia đình nhà Chu Hạo không tính là gia đình đặc biệt có tiền, nhà họ chỉ biết suốt ngày bắt nạt kẻ yếu cho nên Khương Mịch tin Lư Duệ Hi sẽ có biện pháp đối phó với họ.

Cô nghĩ như vậy, nói: "Thế này đi thầy Lư, thầy đi hoà giải với bên nhà họ Chu, còn em viết bản kiểm điểm đọc trước toàn trường cho thầy mặt mũi, thế nào?"

Lư Duệ Hi hơi chần chừ, nhưng rõ ràng trong tâm ông ta đã có điểm dao động.

Ông ta luôn tạo áp lực cho học sinh nhưng muốn học sinh trước mặt mọi người thừa nhận sai lầm quá khó khăn, vì thế đây có thể coi là cơ hội tốt để ông ta tạo dựng vị thế của mình.

"Còn một tháng nữa là thi đại học rồi thầy." Khương Mịch tiếp tục ám chỉ: "Em muốn học tập thật tốt."

Lư Duệ Hi cũng không biết vì sao chính mình lại đồng ý với Khương Mịch nữa, đợi đến khi cô rời đi rồi ông ta mới phục hồi lại tinh thần, thấy hối hận thì đã muộn.

Ông ta còn chưa biết người chống lưng cho Khương Mịch là ai thế mà đã dễ dàng bị nha đầu này dắt mũi, quá mất mặt.

Nhưng cũng rất nhanh ông ta nhận được chứng cứ từ tay Khương Mịch.

Lư Duệ Hi không thêm cân nhắc đắn đo, đi thẳng tới bệnh viện.

Khi Khương Mịch trở lại lớp học, toàn bộ học sinh trong lớp nháy mắt lặng yên như tờ.

Sự việc cô ra tay đánh người đã sớm truyền khắp trường, cho nên các bạn học hiện tại đối với cô vừa tò mò vừa sợ hãi.

Chung quy cũng là không ai dám đến gần.

Chỗ ngồi của nguyên chủ ở dãy bàn cuối cùng, đơn độc ngồi một mình. Đây vốn dĩ được coi là một dạng bài xích, nhưng đối với Khương Mịch mà nói, cô cầu còn không được, bởi bây giờ chính là thời gian cần yên tĩnh học tập nhất.

Ngay cả các thầy cô cũng liếc mắt qua chỗ cô một hai lần, nhưng đợi đến khi tan học cũng chưa chủ động cùng cô nói chuyện.

Còn Khương Mịch để ý cũng lười nói tới, tan học liền xách cặp như bay trở về nhà.

Cố Ngôn Phong ở nhà đã làm sẵn đồ ăn đợi cô: "Hôm nay ở trường thế nào?"

"Chị Tiểu Hà chưa báo cáo với anh sao?" Khương Mịch cố ý hỏi.

Cố Ngôn Phong lắc đầu: "Không. Tôi nói với họ chỉ khi nào sự việc không giải quyết được thì hãy nói với tôi."

Đáp án này thực sự ngoài ý muốn của cô: "Anh yên tâm về tôi đến vậy sao?"

"Sự thật chứng minh em rất đáng để tôi tin nhiệm mà." Anh mỉm cười.

Trái tim Khương Mịch bỗng nhiên tan chảy.

"Vậy tôi sẽ thay chị Tiểu Hà nói cho anh biết."

Sau đó, cô đem chuyện của Chu Hạo kể rõ lại một lần.

Cố Ngôn Phong nghe xong thì im lặng không đánh giá về cách làm của cô, chỉ là hỏi: "Là Chu gia nào vậy? Tôi có cần giúp em xử lý không?"

"Không cần đâu, tôi giải quyết xong xuôi rồi." Cô lắc nhẹ đầu.

"Humm? Em giải quyết thế nào?" Anh bỗng dưng có chút tò mò.

Khương Mịch mỉm cười miệng cười kể lại, còn lấy điện thoại ra cho anh xem: "Vừa rồi thầy Lư có báo cho tôi biết bên Chu gia đã được trấn an thỏa đáng rồi, sẽ không tìm tôi gây sự nữa."

Cố Ngôn Phong nhìn theo hướng tay cô chỉ vào màn hình, thấy trong tin nhắn Lư Duệ Hi còn nhắc đến hai vạn tiền thuốc, anh nói: "Để tôi trả tiền thuốc cho."

"Tôi có tiền mà." Khương Mịch vội vàng ngăn cản: "Hôm qua anh còn đưa tôi nhiều tiền như vậy."

Ngày hôm qua sau khi tách rời hộ khẩu Cố Ngôn Phong còn chuyển 446 vạn từ chỗ Viên Tắc qua cho cô, đã thế anh còn thấy số này là trông khó nhìn, dứt khoát ném cho cô 500 vạn xem như đưa luôn tiền tiêu vặt.

Anh nói: "Tôi trả tiền thuốc coi như việc này cả hai chúng ta cùng giải quyết, thế nào?"

Khương Mịch chính là cảm thấy không gì anh muốn làm mà không làm được, dứt khoát mặc kệ anh.

Sau khi ăn xong, cô lại đến thư phòng làm bài tập, lúc Cố Ngôn Phong đi ngang qua còn hỏi: "Có vấn đề gì không?"

Khương Mịch cười cười lắc đầu: "Tôi đang viết bản kiểm điểm."

"Tại sao lại phải viết cái đó?"

Anh tò mò ngoáy lại nhìn, sau đó cũng phải bật cười, lấy bút sửa đi vài chỗ: "Như thế này mới nghiêm túc."

.....

Ngày hôm sau, trước buổi chào cờ Lư Duệ Hi đã đi tìm Khương Mịch hỏi: "Bản kiểm điểm của em đâu?"

Cô lấy từ trong tay ra một chồng giấy: "Em chuẩn bị xong rồi, vài nghìn từ chứ không ít."

Lư Duệ Hi thấy thái độ cô thành khẩn như vậy, tâm trạng ông ta cuối cùng cũng tốt lên. Đến cuối buổi, ông ta đưa Khương Mịch lên khán đài đọc kiểm điểm.

Khương Mịch được vệ sĩ chậm rãi đỡ lên khán đài, sau đó cô chỉ vào hàng ghế bên cạnh: "Xin lỗi thầy, em có thể ngồi xuống nói không ạ?"

Nơi cô chỉ là chỗ ngồi của cấp lãnh đạo.

Lẽ ra đọc kiểm điểm học sinh nên đứng... nhưng chân của Khương Mịch bị phù nên...

Lư Duệ Hi: "... Ngồi đi."

"Kính gửi thầy cô và các bạn, em là học sinh lớp sáu năm ba Khương Mịch, sau đây em xin tường trình về sự việc đánh nhau hôm trước." Khương Mịch ngồi xuống, còn điều chỉnh cái loa sao cho phù hợp: "Khi đánh bạn học Chu Hạo, chị vệ sĩ của em đã ra một quyền ở tốc độ 60 km/ giờ, sức nặng ước chừng tầm 200 kg..."

"Khương Mịch!"

Lư Duệ Hi kinh ngạc hét lên. Bản kiểm điểm này sao lại như vậy?

"Như vậy theo em nhận xét thì bạn học Chu thường ngày học chịu rèn luyện thân thể, đến tốc độ của con gái cũng không theo kịp. Dưới đây, em xin sâu sắc kiểm điểm, chúng ta ngoài việc học hành chăm chỉ thì đồng thời cũng phải biết chăm chỉ tập luyện thể thao, ít nhất ở trường không sợ bị các bạn bắt nạt..."

"Đủ rồi!!!"

"Tập luyện cho tốt thì mới có thể trở thành một người có ích cho đất nước, cho dân tộc..."

"Người đâu, mau kéo con bé xuống đi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Edit: Cẩm

Khương Mịch kết thúc phần đọc bản kiểm điểm của mình trong tiếng cười hi hi ha ha của toàn thể học sinh ngồi dưới.

Trên khán đài, Lư Duệ Hi tức đến nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn chăm chăm cô: "Em cho rằng tôi sợ em đúng không?"

"Thầy đương nhiên sẽ không sợ em rồi." Khương Mịch nhẹ nhàng cười: "Nhưng mà thầy Lư, hiện tại em cũng không sợ thầy đâu."

Cô đẩy xe lăn tới gần chỗ Lư Duệ Hi, hạ giọng nói với ông ta: "Chứng cứ ngày hôm qua em còn giữ lại rất nhiều. Mỗi khi tâm trạng em không tốt hoặc là có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, em đều có thể để cho toàn thể giới nhìn thấy những thứ đó."

Mặt trời tháng năm rực rỡ thiên lý, Lư Duệ Hi không nhìn được rừng mình.

Ngày hôm qua Khương Mịch có gửi đến hòm thư của ông ta một đoạn video.

Địa điểm trong đó chính là nơi ngày hôm qua Khương Mịch đánh Chu Hạo.

Nguyên chủ trước kia từng ở chỗ đó bị Chu Hạo quấy nhiễu, vừa lúc đó Lư Duệ Hi đi ngang qua nhưng ông ta lại không ngăn cản, cũng chẳng ra tay giúp đỡ Khương Mịch. Ngược lại thời điểm đó cô cầu xin ông ta giúp cô, ông ta còn nói đây không thuộc trong phạm vi trường học, trường học không quản được.

Lư Duệ Hi cũng nhớ tới, đồng thời hiểu rõ vì sao ngày ấy ông ta ăn nói xàm ngôn.

Hôm ấy là vào ngày cuối tuần, ông ta còn sót ruột đi tham ra party của một đám học sinh giàu có, không nghĩ sẽ lãng phí thời gian vào mấy chuyện ngu xuẩn này cho nên mới nói như vậy.

Nhưng mà nói đi nói lại, chỉ cần một đoạn video kia thôi cũng có thể khiến ông ta thân bại danh liệt, từ nay về sau hoàn toàn mất đi chén cơm của mình.

Trong khi đó Khương Mịch còn nói, trong tay cô còn giữ rất nhiều bằng chứng.

Lư Duệ Hi có nghĩ nát óc cũng không ra, rốt cuộc ông ta đắc tội cô ở điểm gì.

Mọi việc tại sao lại trở thành như vậy?

Người chống lưng cho Khương Mịch rốt cuộc là ai?

Nữ vệ sĩ đẩy xe lăn cho Khương Mịch từ sân thể dục đến khu nhà học, bỗng nhiên có đám học sinh vây chặn trước mắt. Bước chân cô ấy hơi dừng lại, ngay lập tức đứng bảo hộ trước mặt Khương Mịch.

"Chị Tiểu Hà, không sao đâu."

Khương Mịch vừa dứt lời, đám người phía trước liền phát ra những tiếng hoan hô vang dội.

"Khương Mịch, làm tốt lắm!"

"Khương Mịch, cậu soái quá!"

"Khương Mịch, cứ tiếp tục như thế nha!"

"Chúng tớ ủng hộ cậu, tức chết lão già đầu trọc kia đi!"

....

Tiểu Hà nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhưng vẻ mặt có chút khó hiểu.

Học sinh trường này không phải đều không thích Khương Mịch sao? Tình huống hiện tại là như thế nào?

Chỉ đọc một cái bản kiểm điểm thôi mà cũng khiến các vị đại gia thay đổi nhanh như vậy?

"Cảm ơn mọi người." Khoé miệng Khương Mịch thể hiện ý cười, ra hiệu nữ vệ sĩ đưa cô rời đi.

Thật ra cô cũng có thể lý giải vì sao đám học sinh đó thay đổi nhanh như vậy.

Nguyên chủ không được hoan nghênh, nhất là đối với bạn học thường nãy sinh mâu thuẫn.

Nói trắng ra là, đại đa số học sinh chỉ có mình nguyên chủ là không có sức chống đỡ, cũng không dám tìm ai gây phiền toái. Cho nên bảo sao hay vậy, mọi người muốn bắt nạt ai liền bắt nạt, thấy có người bài xích nguyên chủ cũng theo bản năng bài xích, đi theo xu hướng của tập thể thôi.

Nhưng bây giờ, Khương Mịch không còn như xưa nữa.

Cô kiêu ngạo mà đánh Chu Hạo, lại kiêu ngạo mà đánh thẳng bản kiểm điểm vào mặt Lư Duệ Hi, kết quả Lư Duệ Hi cũng chẳng dám làm gì cô.

Đây là thể hiện cho cái gì?

Đó là Khương Mịch đã trở nên cường đại hơn.

Đường đường là giám thị tổng phụ trách trông coi học sinh, bởi vì ông ta phân biệt đối xử quá rõ ràng cho nên có rất nhiều học sinh chán ghét ông ta, chỉ là không có dũng khí thể hiện ra mặt mà thôi.

Hiện tại Khương Mịch đã làm Lư Duệ Hi không còn mặt mũi, trong mắt bọn họ cô nghiêm nhiên trở thành "anh hùng".

Cái danh hiệu "anh hùng trường học" này, đương nhiên phải nhận được một tràng vỗ tay tán thưởng.

Vào lúc Khương Mịch tiến vào phòng học cũng nhận được một tràng vỗ tay tương tự, nhưng khí thế nhỏ hơn ban nãy nhiều. Bởi vì trong lớp có rất nhiều học sinh từng bắt nạt cô, vì vậy họ không mong cô mạnh mẽ lên chút nào, như vậy họ sẽ gặp nguy hiểm.

Chẳng hạn như người ngồi trước bàn cô - Tần Đồng. Trong lớp chỉ có mỗi mình Khương Mịch là ngồi một mình một bàn, những người khác đều có bạn ngồi chung.

Mà người bạn ngồi cùng bàn với Tần Đồng không ai khác chính là nữ chính của truyện - Ngu Bạch.

Chuyện Ngu Bạch và nguyên chủ cùng thích Bách Mặc đã không còn là chuyện bí mật gì nữa. Đương nhiên, Bách Mặc từ nhỏ đã là ngôi sao nhí, bây giờ lại là minh tinh có lưu lượng*, người thích hẳn không chỉ có mỗi mình hai người họ.

(*Lưu lượng là ý chỉ một nam/nữ minh tinh nào đó đạt được sự quan tâm nhiều nhất của quần chúng, ở Trung Quốc được đánh giá qua mức độ tìm kiếm trên Baidu, những chỉ số thương hiệu quảng cáo, bao gồm minh tinh đó có bao nhiêu fan, đăng bao nhiêu status trên Weibo có bao nhiêu like, còn cả việc họ bao nhiêu lần được ngồi trên bảng top hot search, lượng xem, lượng đọc những vấn đề có liên quan đến họ là bao nhiêu.....)

Nhưng mà, nguyên chủ lớn lên xinh đẹp, biểu hiện thích Bách Mặc lại quá rõ ràng khiến cho cô chẳng khác nào cái đinh trong mắt Ngu Bạch.

Ngu Bạch cũng không phải dạng nữ chính hiền lành cao thượng truyền thống, cô ta dám yêu dám hận, cực kì khinh thường nguyên chủ.

Cơ mà cô ta là học bá, là người tự cao nên không muốn ra mặt xung đột rõ ràng, trên cơ bản đều là khuê mật Tần Đồng của cô ta ra tay giáo huấn "cô".

Tần Đồng cũng là loại học tra, thường xuyên "tranh giành" vì vị đứng thứ nhất, thứ hai từ dưới lên với nguyên chủ, mâu thuẫn giữa hai người chẳng khác gì nước sôi lửa bỏng.

"Bản kiểm điểm chắc là người khác viết cho cậu hả?" Tần Đồng khi nghe thấy mọi người vỗ tay vì Khương Mịch, mặt cô ta tái cả đi, cố ý lớn tiếng nói: "Vật lý của cậu chỉ được có 18 điểm thôi, còn có thể tính ra được cái gì mà vận tốc cùng trọng lượng, lừa ai thế? Ha ha ha..."

Quả thực là Khương Mịch tính không ra, con số đó là do Cố Ngôn Phong sửa cho cô.

Nhưng đó có phải trọng điểm không?

Không!

Bất quá, Tần Đồng vừa dứt lời, có rất nhiều người cười theo cô ta.

Con số 18 điểm Vật lý đã xác lập con số kỷ lục điểm thấp nhất rồi, mọi người không thể không cười nhạo.

"Ừm." Khương Mịch nhàn nhạt đáp lại: "Là thầy tôi giúp tôi tính."

"Thầy cậu?" Tần Đồng càng cười lớn hơn: "Dạy cậu? Cậu mà cũng đi tìm thầy để học sao?"

Ngày hôm qua cô ta trốn học nên không biết chuyện gì, hôm nay đến trường lại nghe thấy mọi người đồn Khương Mịch có chỗ dựa cô ta còn không tin, tự mình dối người không muốn tin tưởng.

Khương Mịch không định trả lời cái vấn đề ngu ngốc này, mở cặp sách ra, lấy tài liệu tối hôm qua Cổ Ngôn Phong sửa cho cô.

"A, cái gì vậy?" Tần Đồng nhìn thấy chiếc kẹp hình đuôi con chim yến đặt lên trên tập tài liệu vừa Khương Mịch, cô ta liền duỗi tay lấy chiếc kẹp đi.

Khương Mịch rũ mắt, không nói gì.

Nguyên chủ rất khéo tay, thường ngày vẫn hay làm mấy món đồ linh tinh để chơi hoặc để dùng, có đôi khi sẽ đưa cho Bách Mặc và đa phần chính là đưa cho hắn.

Bách Mặc bận đóng phim, chạy show, tham gia các hoạt động tuyên truyền, thời gian đi học ở trường cũng không nhiều. Nguyên chủ vì không biết ngày nào hắn tới nên làm xong chỉ có thể để ở trường học, nếu may mắn thì hắn sẽ nhận được.

Nhưng mà cơ bản đều không thể đưa được.

Bởi vì Tần Đồng sẽ không để cô đưa tận tay mấy thứ ấy cho Bách Mặc.

Tần Đồng chỉ cần nhìn thấy nguyên chủ làm thứ gì đẹp là cô ta sẽ trực tiếp cướp đi, sau đó vứt bỏ, thậm chí còn châm chọc nguyên chủ "cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga", "loại đồ vật rẻ tiền này Bách Mặc làm sao có thể để trong mắt".

Vào lúc này, tất cả các bạn học sẽ cùng nhau hòa vào cười ngạo nguyên chủ.

Giống như hôm nay vậy, Tần Đồng đối với việc khinh dễ nguyên chủ đã thành thói quen, tựa như con nghiện không ngừng lại được. Hơn nữa cô ta cũng không muốn sửa thói quen này, cô ta vẫn muốn tiếp tục đè đầu cưỡi cổ Khương Mịch, đem cô trở lại con người yếu ớt lúc trước.

Rốt cuộc gia đình Chu Hạo cũng không phải loại gia thế đặc biệt gì, đối với con con nhà giàu mà nói thì đều giống nhau. Khương Mịch có thể thắng được Chu Hạo nhưng không chắc sẽ thắng được đám người còn lại.

"Cái này là mạ đồng sao?" Đáng tiếc điều kiện trong nhà Tần Đồng cũng không tốt lắm, bình thường toàn bám lấy Ngu Bạch mới có thể giấu võ giương oai, cô ta không nhận ra bạc và đồng có gì khác nhau.

"Khương Mịch, cậu nghèo lại không thể biết liêm sỉ, đã thế còn ham hư vinh? Chớ không chê chủ bản, ba mẹ cậu sẽ nghĩ thế nào đây..."

Cô ta tung chiếc kẹp từ tay này sang tay khác, kết quả không cẩn thận ném mạnh quá, chiếc kẹp bay hẳn ra ngoài. Vừa vặn không lệch chút nào rơi trên đầu một nam sinh.

Nam sinh đó cầm lấy chiếc kẹp trên đầu, quay lưng lại.

Khương Mịch sững sốt.

Nam sinh kia thế nào mà lại là Bách Mặc!!!

Bách Mặc năm nay mới vừa mười tám tuổi, vừa mới trưởng thành liền nổi tiếng, diện mạo thì không còn gì để nói. Bất quá ngũ quan còn hơi non trẻ, nhìn qua giống trẻ con thật sự.

Gương mặt này mà có thể so với Cổ Ngôn Phong sao, Khương Mịch thầm khinh bỉ nguyên chủ một trận.

"Đây là bạc." Bách Mặc nhìn chiếc kẹp hình đuôi chim yến trong tay, dùng giọng nói cả lớp có thể nghe thấy: "Tôi từng thấy chiếc kẹp này rồi, giá của nó là 18888 tệ."

Cả phòng học trong chớp mắt yên tĩnh, sau đó giống như có một bầy ong mật tiến vào mà "ong ong ong" mấy tiếng. Đại đa số học sinh trong lớp học đều không thiếu tiền, nhưng lại chưa thấy chiếc kẹp bình thường nào giá lại cao như vậy. Chẳng ai lại đi dùng một chiếc kẹp tài liệu giá 18888 vạn cả.

Mà điều khiến tâm tình bọn họ phức tạp hơn là người dùng chiếc kẹp đó lại chính là Khương Mịch - một con quỷ nghèo.

Mặt Tần Đồng đỏ lên, ngắc ngứ một lúc lâu mới nói: "Có thể là hàng giả mà?"

"Không phải, đây là hàng thật." Bách Mặc không nề mặt phản bác.

Khương Mịch im lặng không nói chuyện, tâm tình một lời khó nói hết.

Nguyên chủ thích Bách Mặc cũng hoàn toàn không phải là không có lý do. Lần đầu nguyên chủ bị người ta khinh dễ cũng là nhờ Bách Mặc giải vây giúp cô. Bất quá hẳn làm vậy xuất phát từ lòng lương thiện, mà nguyên chủ lại vì ơn cứu mạng của hắn mà đem lòng thương yêu, khiến hắn mỗi khi thấy cô lại chạy trốn không kịp.

Nếu bây giờ nguyên chủ lại thấy Bách Mặc vì cô ấy mà ra mặt, hẳn là lại sung sướng đến phát điên đi?

Đáng tiếc, bây giờ nguyên chủ chẳng còn, Khương Mịch chỉ đành giúp cô ấy hoàn thành tâm nguyện... không động tới Bách Mặc.

"Mời cậu đem kẹp trả lại cho tôi." Cô coi như không nhìn thấy hắn, nói với Tần Đồng.

Tài liệu là do Cố Ngôn Phong chuẩn bị, lúc trước cô không chú ý tới nên không phát hiện anh kẹp vào. Có lẽ anh đã sớm dự liệu có chuyện này nên cố tình đưa cái kẹp xa xỉ này cho cô, cô không thể làm mất nó được.

Tần Đồng bị Bách Mặc và mặt trước bao nhiêu người cũng không dám ho he gì. Ngu Bạch trước đó cũng đã dặn dò cô ta, bất kể ngày thường có như thế nào cũng phải để lại ấn tượng tốt trong lòng Bách Mặc.

Nhưng đứng trước toàn thể bạn học như vậy, Tần Đồng chỉ có thể vứt đi mặt mũi mà nhìn Bách Mặc, hy vọng hắn tự nguyện trả lại.

Đáng tiếc Bách Mặc lại không làm theo dự tính của cô ta. Hắn nghĩ nghĩ rồi đem chiếc kẹp đuôi yếm đặt trên bàn học, nói rõ là không muốn đưa cho cô ta.

Tần Đồng tức giận đến mức khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ, không nhìn được nữa lại đẩy Ngu Bạch lên.

Ngu Bạch cũng không nghĩ tới Bách Mặc hành xử như vậy, cô ta hơi do dự, quay đầu nói với Khương Mịch: "Cái kẹp 18888 tệ đúng không? Tôi đền cậu hai mươi nghìn tệ, thế nào?"

Khương Mịch còn đang xem tài liệu, đầu cũng không thèm ngẩng lên: "Tôi không thiếu tiền, lấy kẹp trả cho tôi."

Tần Đồng điên tiết muốn giơ tay lên tát cô, may mà được Ngu Bạch nhanh tay ngăn cản.

Cô ta liếc mắt thâm trầm nhìn Khương Mịch một cái, khẽ cắn môi gọi: "Bách Mặc."

Bách Mặc quay đầu.

Ngu Bạch nói: "Làm phiền cậu trả cái kẹp lại được chứ? Khương Mịch phải dùng đến nó."

Bách Mặc chần chờ vài giây mới đáp lại: "Ai ném, tự tới lấy đi."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Cẩm.

Dựa vào trong truyện miêu tả, lúc này Bách Mặc đã có hảo cảm với Ngu Bạch.

Khương Mịch vạn lần không ngờ tới hắn sẽ không cho nữ chính mặt mũi, ngòi bút hơi dừng lại.

Các bạn học hiển nhiên cũng không ngờ được, tiếng "ong ong" ban nãy lại càng lớn thêm.

Sắc mặt Ngu Bạch khó coi tới cực điểm, cầm thẳng một quyển sách lên che mặt mình.

Tần Đồng nhìn thấy hốc mắt cô ta đều đỏ, một lời ho he cũng chẳng dám nói, chỉ biết quay đầu hung hăng trừng Khương Mịch.

Khương Mịch nhân nhật mở miệng: "Còn một phút nữa là vào học rồi, kẹp của tôi đâu?"

Tần Đồng chẳng còn cách nào khác, đành dùng sức đứng dậy va vào bàn của Khương Mịch, sau đó yếu ớt đi tới chỗ Bách Mặc đem chiếc kẹp lấy về.

Vào lúc đứng trước mặt Khương Mịch, cô ta bỗng nhiên giơ tay, đem cái kẹp ném thẳng vào mặt cô.

May mà cô cũng sớm dự liệu được chuyện này, trực tiếp giơ tay lên đỡ.

"Tần Đồng! Em làm trò gì vậy?"

Thầy giáo Vật lý bước vào phòng học đúng lúc tiếng chuông reo lên, vừa vặn thấy một màn này, trầm giọng quát lớn một tiếng.

Thầy giáo dạy Vật lý họ Triệu, là một người hiếm thấy khi không vì gia thế bối cảnh của học sinh mà đối đãi khác nhau.

Nhưng ông là người tính tình nghiêm khắc, bản thân nguyên chủ học kém đến nỗi mỗi lần thấy ông là lại trốn xa, càng đừng nói đến việc cầu xin ông ấy giúp đỡ.

Tần Đồng vốn còn muốn mắng người, kết quả nghe thấy tiếng quát cũng chẳng dám quay lại nhìn một cái, vội vàng vàng trở lại chỗ ngồi.

"Hai tiết này làm đề, làm xong chấm điểm." Thầy Triệu lời ít ý nhiều mà nói, nói xong liền bắt đầu phát bài thi.

Giai đoạn này của các học sinh lớp 12 đã sớm học xong các chương trình trong sách, thời gian còn lại đều là ôn tập với làm đề, bài thi chất đống.

Đa số các thầy cô đều quan tâm đến cảm xúc của học sinh trong thời gian này, khi làm đề cũng không bắt buộc, không chấm điểm không xếp hạng, làm xong thì chữa, đều là dựa trên tinh thần tự giác của học sinh.

Nhưng riêng thầy Triệu lại không nằm trong phần đa số đó, ông ấy thích chữa thì chữa, thích chấm thì chấm, ai điểm thấp vẫn sẽ bị mắng toi bởi.

Vậy nên các học sinh đều sợ đến tiết Vật lý.

Đề thi từ bàn đầu truyền xuống, đến chỗ Tần Đồng thì cô ta liền muốn ném vào người Khương Mịch, nhưng mắt liếc thấy thầy giáo đang đi tới, cô ta đành phải quy củ đặt nó trên mặt bàn.

Thầy Triệu đi tới chỗ Ngu Bạch thì dừng lại, lấy ghế dựa ngồi xuống.

Lớp học này xếp chỗ ngồi theo thành tích, nếu học kém thì trên cơ bản học sinh đều ngồi hàng cuối.

Ngoại trừ Ngu Bạch.

Ngu Bạch thành tích tốt, nhưng tính cách của cô ta cùng mấy con mọt sách không thể nào hợp nhau, cho nên mỗi lần xếp chỗ đều chọn ngồi hàng sau.

Cô ta chính là ánh sáng cho những bạn học ngồi xung quanh, bất kể là bài thi gì, rất nhiều người chăm chú nhìn cô ta, muốn được cô ta cho quay cốp.

Các thầy cô đương nhiên cũng biết rõ điều này, nhưng hầu hết là lựa chọn mắt nhắm mắt mở bỏ qua, coi như không thấy, dù sao thành tích bây giờ cũng chẳng còn quan trọng.

Duy chỉ có thầy Triệu mỗi lần coi thi là sẽ ngồi bên cạnh Ngu Bạch, triệt để cắt đứt ý đồ quay cốp của đám học sinh.

Vì vậy điểm Vật lý của lớp này 100% dựa trên thực lực thật.

Đối tượng thầy Triệu chú ý nhất không ai khác chính là Tần Đồng, bởi vì chỗ cô ta là ngồi cùng với Ngu Bạch, rất tiện quay cốp.

Có lẽ hôm nay do do tâm trạng Ngu Bạch không tốt nên Tần Đồng cũng chẳng dám làm gì, an tĩnh làm bài thi của mình.

Thầy Triệu cứ nhìn cô ta mãi thì cũng chán, tùy ý nhìn thoáng qua phía sau, cuối cùng phát hiện Khương Mịch đang múa bút thành văn.

Chuyện Khương Mịch đối đầu với Ngu Bạch ai ai cũng biết, tuyệt đối sẽ không chép bài nhau cho nên thầy Triệu chưa bao giờ để ý đến Khương Mịch, dù sao bình thường cô vẫn hay ngủ gục.

Nhưng sao hôm nay hăng thế này, cô mà lại chủ động làm bài cơ á?

Hay là đang viết thư tình?

Thầy Triệu chấp hai tay sau lưng, đi đến bên cạnh Khương Mịch, nhìn thấy cô đang ghi công thức trên giấy nháp... Công thức vậy mà đúng?!

Ông tận mắt thấy Khương Mịch tính ra đáp án chính xác liền không dám tin, dùng sức xoa xoa đôi mắt của mình.

Câu hỏi điền vào chỗ trống Khương Mịch vẫn chưa làm xong, đang buồn bực xoa cánh tay thì bỗng nhiên thấy thầy Triệu đứng cạnh, cô bị dọa cho mặt đỏ lựng lên.

Cô lúc trước cũng là học bá, vì thành tích không kém nên chẳng sợ giám thị đứng cạnh coi thi. Nhưng bây giờ là môn Vật lý, cô gần như đã quên hết kiến thức nên xấu hổ vội vàng cúi đầu xuống, bỏ qua tia kinh hi trong mắt thầy Triệu.

Hai tiết kiểm tra Vật lý khiến mọi người cuống cuống, chẳng ai quan tâm đến ân oán giữa Khương Mịch và Tần Đồng nữa. Ngu Bạch vì mặt mặt cũng không để Tần Đồng đi gây sự với cô.

Ngày tháng an ổn trôi qua. Buổi sáng ngày hôm sau, cô nói qua mấy câu với Cố Ngôn Phong nên đến trường hơi muộn, lúc đến nơi hầu như các bạn đều đã tới.

Cô vừa vào lớp đã phát hiện ra ánh mắt mọi người nhìn cô rất kì lạ, đến chỗ ngồi thì liền hiểu ra...

Bàn học cô bị người ta tô vẽ bẩn thỉu, đủ từ ngữ dơ bẩn ghi trên đó.

Khương Mịch cảnh giác trong lòng, cảm thấy có lẽ chiếc ghế ngồi học cũng chẳng an toàn gì nên cô trực tiếp đẩy xe lăn vào trong góc, chờ đến giờ học.

Hai tiết đầu là Ngữ Văn, là tiết của thầy giáo chủ nhiệm Vương Hân Trì.

Vương Hân Trì vừa vào lớp liền thấy Khương Mịch chẳng giống ai ngồi trong góc lớp, không nhìn được nhũ mày.

Thân là chủ nhiệm lớp, việc Khương Mịch ra tay đánh người ông ta đương nhiên biết.

Sở dĩ ông ta không ra mặt cũng là bởi Lư Duệ Hi đã xử lý ổn thỏa rồi, mà một phần cũng là vì ông ta muốn trốn tránh không can thiệp.

Danh tiếng của Khương Mịch trong trường không tốt, ông ta là chủ nhiệm lớp nên hiểu rõ. Đã không bảo vệ tốt học sinh thì chớ, hiện tại học sinh nghèo biến thành phú nhị đại có tiền, ông ta nhất thời không biết xử trí thế nào.

"Khương Mịch, sao em không về chỗ ngồi?" Giọng ông ta rõ ràng không vui hỏi.

"Thầy Vương, thầy có thể xuống đây xem không?" Khương Mịch không trả lời vấn đề của ông ta, ngược lại còn yêu cầu.

Vương Hân Trì có hơi khó chịu, chần chờ một lát rồi vẫn đi xuống.

Khi nhìn thấy bàn học bị tô vẽ đến mức không nhìn thấy màu sắc ban đầu kia, sắc mặt ông ta còn đen hơn cả đất nồi.

"Là ai làm?" Vương Hân Trì lớn tiếng tra hỏi.

Không ai đáp lại.

Đương nhiên sẽ chẳng ai ngu mà đi nhận mình làm chuyện này cả.

"Thầy Vương, thầy xem chỗ này đi." Cô lại nói.

Vương Hân Trì cao nên cúi xuống nhìn ngăn bàn có chút khó khăn. Ông ta cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp kéo ghế ra xem bên trong ngăn bàn có thứ gì.

Ai ngờ mới chỉ dùng lực một tí mà cái ghế đã "răng rắc" một tiếng, gãy rồi.

Vương Hân Trì căn bản tránh không kịp, ông ta theo quán tính ngã lăn trên mặt đất.

"Trời ạ, thầy Vương!!!" Khương Mịch kinh ngạc hô lên.

Vương Hân Trì vừa đau vừa tức, muốn đứng lên nhưng xương ông ta lại kêu "rắc" một tiếng, thế mà không bò dậy được!

Toàn thể bạn học kinh sợ tròn tròn mắt, trong phòng một mảnh an tĩnh, chỉ có tiếng Vương Hân Trì giãy giụa trên mặt đất.

Khương Mịch thấy ông ta dùng sức hai lần vẫn không đứng lên được liền cảm thấy kì lạ.

"Các cậu tới giúp thầy ấy đi."

Bởi vì ngồi trên xe lăn nên cô chỉ có thể nói với các bạn xung quanh.

Mấy nam sinh ngồi cuối lớp vội vàng đứng lên đỡ ông ta.

Cơ thể ông ta không nặng không nhẹ, rất dễ dàng nâng lên, nhưng ngược lại Vương Hân Trì liên tục kêu rên: "Ai da, đau, nhẹ thôi! Ai da, tránh ra đi, không cần các em đỡ..."

Đường đường là một giáo viên, kêu thảm trước mặt học sinh như vậy hẳn là rất đau.

Khương Mịch cũng không nghĩ tới mọi việc sẽ thành ra như vậy.

Cô biết ghế đã bị người ta động tay động chân, mục đích bảo Vương Hân Trì xuống đây cũng là muốn ông ta ngã.

Không tự ngã thì làm sao biết người khác ngã đau như nào?

Nhưng mà chính cô cũng không ngờ được một cú ngã sẽ khiến ông ta đau thảm như vậy, kể ra có hơi tàn nhẫn.

"Các cậu đừng đỡ nữa, chắc thầy bị thương rồi." Khương Mịch nói với mấy người nam sinh: "Nếu chạm vào chắc lại đau thêm, tôi gọi xe cứu thương đến, các cậu đến văn phòng xem còn thầy cô nào ở đây không."

Cô phân phó xong mới khiến các học sinh ở đây bình tĩnh hơn một chút, vài cá nhân đã nhanh chân đi gọi người tới. Số còn lại thì ngơ ngác nhìn Khương Mịch đang gọi xe cứu thương.

Tần Đồng bây giờ mới phục hồi tinh thần lại, hét lên với Khương Mịch: "Khương Mịch, cậu làm thầy ấy ngã thành như vậy..."

"Con mắt nào của cậu thấy tôi làm thầy ấy ngã?" Cô lạnh lùng nhìn Tần Đồng: "Từ sáng nay tôi đến lớp còn chưa chạm vào bàn cũng như ghế của tôi, cả lớp có thể làm chứng. Hôm qua tan học bàn ghế của tôi vẫn còn tốt, sáng nay lại biến thành như vậy, rốt cuộc ai làm thì người đó tự biết. Người làm hỏng ghế của tôi mới là người làm thầy Vương ngã."

Cô nhìn gương mặt trắng bệch đau đớn của Vương Hân Trì, lại nhìn lướt qua các bạn học: "Các cậu thấy không, thầy ấy chắc chắn bị thương không nhẹ. Chỗ đau kia chính là xương sườn, lại gần cột sống lưng, các cậu có hiểu như sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng cỡ nào không?"

Có người phản ứng nhanh đáp lại một câu: "Tàn phế!"

Cả lớp hít sâu một hơi, Vương Hân Trì thì giận đến mức suýt phun trào.

"Hành vi này là hành vi độc ác, tôi mong các cậu ai biết rõ thì đừng che giấu." Khương Mịch lại trầm giọng nói: "Thầy Vương mà bị làm sao, nếu không tìm ra thủ phạm thì cả lớp mình đừng nghĩ trốn tránh trách nhiệm. Bây giờ thời gian thi đại học đang đến gần, các cậu nghĩ lại đi."

Cô một bên phân tích sự tình một bên đe dọa, khiến đám bạn học sợ đến trắng mặt.

"Thầy Triệu tới." Vừa hay lúc này những bạn học đi đến văn phòng đã quay trở lại.

Bởi vì hai tiết tiếp theo trùng hợp là tiết Vật lý, thầy Triệu đang ngồi ở văn phòng thì bị gọi tới.

"Làm sao thế này?" Thầy Triệu thấy thầy Vương bị thương nặng, ngay cả đến gần chạm vào cũng chẳng dám

Ông lại nhìn đến bàn học của Khương Mịch, sắc mặt bỗng trở nên khó coi: "Mau về chỗ ngồi đi, đừng tụ tập."

Mọi người lúc này mới tản ra, nhưng trong lòng ai nấy đều nom nớp lo sợ, không ngừng thì thầm bên tai nhau.

Xe cứu thương rất nhanh được đưa đến, Lư Duệ Hi đi cùng vài vị lãnh đạo nhà trường cũng đã nghe tin chạy tới.

Thầy Triệu nói qua sự việc với ban lãnh đạo, lúc sau lại đi đến phòng họp khiến đám học sinh như muốn nổ tung.

Không quá hai phút, thầy Triệu lại tự mình bê một cái bàn học vào, để cho Khương Mịch ngồi học.

Cô mau chóng phát hiện ra Tần Đồng cứ thỉnh thoảng lại quay xuống chỗ cô nhìn ngó, bộ dáng khấn trương liên chứng tỏ mọi việc đều do cô ta làm.

"Khương Mịch, thầy Lư gọi cậu kia." Ngoài cửa có tiếng người gọi cô.

Không khí trong phòng học càng thêm thấp thòm.

Thời điểm Khương Mịch đi đến văn phòng, Lư Duệ Hi vừa thấy cô liền đau đầu: "Rốt cuộc tại sao lại thế này?"

"Em tới lớp thì thấy nản của mình bị vẽ như thế, rất tức giận, căn bản không ngồi được." Cô không thẹn với lương tâm, có sao nói vậy: "Em vốn định nhờ thầy Vương xử lý giúp em, kết quả cũng không nghĩ thầy ấy bị như vậy."

Lư Duệ Hi hỏi thêm lần nữa, thấy không sai chỗ nào mới đuổi cô về.

Sau đó lần lượt rất nhiều học sinh bị gọi lên nói chuyện, lúc về sắc mặt mỗi người một vẻ làm cho cả lớp đều hoang mang sợ.

Khi tan học, thầy Triệu thay mặt ban lãnh đạo nhà trường đến tuyên bố hai việc: Thứ nhất, thầy Vương bị gãy xương, cần phải tĩnh dưỡng ít nhất nửa năm, tạm thời ông ấy thay sẽ thay Vương Hân Trì làm chủ nhiệm lớp. Thứ hai, người làm gãy ghế là Tần Đồng, vi phạm nghiêm trọng nội quy trường học, đã bị nhà trường xử lý cho thôi học rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Edit: Cẩm.

"Thầy Cố, anh nói xem, tôi làm vậy có phải hơi quá đáng rồi không?" Khương Mịch ngồi đối diện với Cố Ngôn Phong, sắc mặt thoát nhìn tiêu tụy: "Tôi biết rõ là ghế hỏng, nhưng vẫn cố tình để thầy Vương đụng vào nó."

Đừng nhìn lúc cô đối phó thuần thục với Chu Hạo và Lư Duệ Hi mà nhầm cô là người tàn nhẫn, kỳ thực từ trước tới nay cô chưa từng trải qua loại chuyện như thế này.

Khương Mịch sinh ra đã là tiểu thư nhà hào môn, ba mẹ đối với cô chỉ thiếu mức sủng lên tận trời, thành tích của cô lại còn rất tốt, thầy cô bạn bè đều yêu thích nên căn bản chưa bao giờ xung đột với ai.

Vậy mà vừa mới xuyên đến đây, vừa mới tiếp nhận ký ức của nguyên chủ thì cô đã phải nghĩ cách làm sao để những tên hỗn đản kia chết không được từ tế rồi.

Nhưng mà cô bản chất cũng không phải lòng dạ độc ác, Chu Hạo là người thiếu đòn thì không nói làm gì, nhưng Vương Hân Tri chưa từng cư xử quá đáng với cô, lại là thầy giáo của cô nữa.

Từ trước đến nay cô luôn tôn kính nghề giáo, thấy Vương Hân Tri bị thương như vậy thì không khỏi áy náy.

"Nếu em không nói thì chẳng ai biết em đã biết trước chiếc ghế đó có vấn đề cả." Cố Ngôn Phong không trực tiếp trả lời mà hỏi lại: "Sao lại muốn nói cho tôi biết?"

Khương Mịch sững sốt: "Vì sao tôi lại nói cho anh biết?"

Giọng cô lạc cả đi, như cũng bị chính mình dọa sợ.

Nghiêm túc mà nói, cô quen biết Cố Ngôn Phong mới được có mấy ngày.

Nhưng cô vậy mà tin nhiệm anh, chẳng lẽ rảnh rồi sinh nông nổi rồi sao?

Nhưng suy nghĩ kĩ lại thì, cô cảm thấy Cố Ngôn Phong tốt như vậy, tin nhiệm anh cũng đáng mà?!

Cô bởi vì lớn lên trong giàu sang phú quý, thân là đại tiểu thư nhưng lại có ký ức của nguyên chủ cho nên mới cùng ba mẹ nuôi và trường học có thái độ đối địch, không dễ dàng tin tưởng bọn họ. Nhưng thời điểm cô vừa tới thì Cố Ngôn Phong đã cho cô sự ấm áp, giúp đỡ cô, giải quyết nhiều vấn đề cho cô, cô thật tìm không ra được anh không tốt ở điểm nào.

Cố Ngôn Phong nói: "Không nên tin tưởng bất kì ai, đặc biệt là những người đối xử tốt với em, bởi họ càng đối tốt với em thì khả năng mưu đồ của họ lại càng lớn."

Khương Mịch gật đầu: "Ừ, tôi nhớ rồi. Ở bên ngoài tôi sẽ cảnh giác, nếu không phân biệt được người tốt người xấu thì sẽ về hỏi anh, anh giúp tôi phân biệt nhé."

Cô hoàn toàn không nghĩ tới lời Cố Ngôn Phong nói là ám chỉ anh.

Anh nhìn Khương Mịch, thấy đáy mắt cô loé lên tia cười sùng nịnh, cho thấy người trước mặt cô hoàn toàn đáng tin cậy.

Vì sao cô lại không đề phòng mình?

Anh tự hỏi.

"Thầy Cố, anh sao vậy?" Khương Mịch bị anh nhìn chăm chăm đến mức không tự nhiên: "Trên mặt tôi dính cái gì sao?"

Lúc này Cố Ngôn Phong mới hồi thần lại, hỏi cô: "Ghế là em làm hỏng à?"

Khương Mịch sững sốt đáp: "Đương nhiên không phải rồi."

"Vậy em có ý muốn cho thầy Vương bị thương?"

"Cũng không phải."

"Nếu đã như vậy thì em quá đáng chỗ nào?" Anh nhẹ giọng giải thích: "Em có từng nghĩ chưa? Nếu không phải em cảnh giác, người bị ngã chính là em. Mà nếu em bị thương, kì thi đại học sắp tới em phải làm thế nào? Em bị như vậy sẽ có người đứng ra xử lý công bằng cho em sao?"

Dựa vào những chuyện xảy ra trước kia với nguyên chủ, nếu không có Cố Ngôn Phong ra mặt, Vương Hân Tri tuyệt đối sẽ không vì cô đòi lại công bằng, Tần Đồng cũng sẽ không bị đuổi học.

Nghĩ như vậy, cô lắc lắc đầu.

Cố Ngôn Phong lại hỏi: "Vậy tâm tình của em đã tốt lên chưa?"

Khương Mịch gật mạnh đầu, cười cười: "Tốt lên rồi, cảm ơn thầy Cố."

"Ngày em tôi sẽ đưa em đi học." Đợi đến khi tâm tình cô ổn định rồi anh mới nói.

Khương Mịch sững sốt: "Vậy ngộ nhờ bị người ta chụp được thì làm sao bây giờ?"

"Không sao đâu." Anh vẫn rất kiên trì: "Cứ quyết định như vậy đi."

Cô khẽ cắn môi, cuối cùng cũng không cự tuyệt.

Tuy rằng cô không nghĩ mình sẽ gây phiền phức cho anh, nhưng cô vẫn phải thừa nhận khi nghe anh yêu cầu như vậy, nội tâm cô cực kỳ vui vẻ.

Sáng ngày hôm sau, Khương Mịch lại không biết Cố Ngôn Phong có còn nhớ chuyện hôm qua anh nói không.

Nhưng xuất phát từ tâm lý, cô cũng không hỏi, vào lúc ăn sáng rốt cuộc không nhìn được trộm ngắm Cố Ngôn Phong vài lần.

"Đi thôi." Sau khi ăn cơm xong, Cố Ngôn Phong liền tự giác đẩy xe lăn của Khương Mịch ra cửa.

Cô nhàn nhạt đáp lại một tiếng, cúi đầu cắn khoé môi, cổ không để nụ cười của mình hiện lên quá rõ.

Dọc theo đường đi Khương Mịch giống như nổi lên hứng thú nghịch ngợm, hết chỗ này lại nhìn chỗ kia, đến nổi nhìn thấy mấy bông hoa ven đường đang nở cũng chỉ cho Cố Ngôn Phong xem. Thời điểm lái xe đến cổng trường, bỗng nhiên có chiếc xe con màu trắng đi lướt qua bên cạnh làm Khương Mịch tức muốn nằng người, sau đó nhìn kỹ mới phát hiện là xe của người quen.

"Vừa rồi là xe của Lư Duệ Hi, tôi nhớ rõ biển số xe ông ta." Cô nói với Cố Ngôn Phong: "Quả nhiên ông ta vẫn chứng nào tật nấy."

"Là tổng phụ trách trường em?" Về mặt Cố Ngôn Phong hơi biến đổi, nói với tài xế: "Đi theo đi."

Tại bãi đỗ xe trường học.

Lư Duệ Hi vừa mới xuống xe liền nhìn thấy chiếc xe Bentley bên cạnh mở cửa, mắt ông ta không khỏi tò mò liếc nhìn một cái.

Sau đó, chân ông ta như hoá đá, điên cuồng dụi hai bên mắt mình.

Khương Mịch cùng Cố Ngôn Phong mở cửa xuống xe, giả vờ như mới phát hiện ra Lư Duệ Hi, mỉm cười chào hỏi: "Thầy Lư buổi sáng tốt lành."

"Tốt, tốt..." Ông ta không dám tin mà nhìn Cố Ngôn Phong: "Cố..."

Anh bấy giờ mới ném cho Lư Duệ Hi một cái liếc mắt: "Chào thầy Lư."

Anh cũng không đợi ông ta trả lời mà nói với Khương Mịch: "Em đi học đi, tôi tìm hiệu trưởng nói chuyện trước đã."

Cô không rõ Cố Ngôn Phong có quan hệ như thế nào với hiệu trưởng, dù anh nói gì thì cô làm cái đó, cười tủm tỉm nghe lời anh.

Còn anh cũng khách khí hướng Lư Duệ Hi gật đầu, sau đó liền rời đi.

Lư Duệ Hi lúc này mới phục hồi tinh thần lại, sai hai ba bước đuổi theo Khương Mịch hỏi: "Cố ảnh đế là gì của em?"

Cô ngừng một chút, trả lời: "Vị hôn phu."

Lư Duệ Hi: "... Khụ khụ khụ."

Chờ ông ta ho xong thì cô đã đi xa rồi.

Ông ta suy nghĩ, lại tiếp tục đuổi theo hướng mà Cố Ngôn Phong vừa rời đi.

Khi Khương Mịch bước vào lớp học, không gian nhuộm đượm một màu yên tĩnh.

Có thể là do có người nói gì đó, cũng có thể là do sự việc hôm qua để lại ám ảnh với mọi người cho nên trong lòng các bạn học vẫn luôn bất an.

Cô cũng không rảnh mà đi quán bột họ nghĩ gì, suy nghĩ của cô bây giờ chỉ thuộc về một mình Cố Ngôn Phong.

Khương Mịch biết rõ anh đích thân đưa cô đến đây mục đích là muốn chống lưng cho mình, muốn cho mọi người biết cô không dễ chọc.

Vậy lát nữa anh sẽ đến phòng học sao?

Việc đính hôn hôm đó là Viên Tắc không cho phép ai truyền ra ngoài, nhưng một bên Cố Ngôn Phong lại nói, anh chưa từng yêu cầu bất cứ thứ gì, đều là do Viên Tắc tự chủ trương.

Nói vậy, tức là anh cũng không sợ người khác biết tin tức mình đã đính hôn đúng không?

Về mối quan hệ giữa hai người, trước đó cô cũng chưa hỏi qua ý kiến của anh. Ban nãy khi Lư Duệ Hi hỏi, cô không ngần ngại nói anh là vị hôn phu của mình, không biết anh có giận không nữa?!

Khương Mịch cứ thế mang theo tâm trạng thấp thỏm bất an suốt hai tiết, trái lại Cố Ngôn Phong không tới lớp mà người tới là Lư Duệ Hi.

Ông ta mang theo khuôn mặt nghiêm túc đi vào lớp học, hai ngày nay thi phi quá nhiều, học sinh cũng không dám đùa nghịch mà nhìn chăm chăm ông ta.

Ông ta đi thẳng đến trước mặt Khương Mịch, trên mặt không tự chủ hiện lên ý cười lấy lòng: "Bạn học Khương Mịch, em xem phía trước có chỗ nào thích ngồi không, chuyển lên bàn trên ngồi đi!"

Khương Mịch: "..."

Cô cứ tưởng ông ta tới đây sinh sự với cô, nhưng không ngờ là... Thật làm cho người khác không biết nên nói gì mà.

Sau khi Tần Đồng chuyển đi, chỗ ngồi cùng với Ngu Bạch cũng trở nên trống không, hai người ngồi một mình một bàn trông cũng kì lạ.

Đúng là Lư Duệ Hi biết Khương Mịch thường xuyên bị khinh dễ, có lẽ cũng biết cô thích Bách Mặc nhưng lại không biết Ngu Bạch cùng Khương Mịch là hai đối thủ một mất một còn. Ông ta chỉ nghĩ thành tích của Ngu Bạch tốt như vậy, có thể giúp đỡ Khương Mịch học tập, đôi lúc có thể cho cô chép bài, như vậy cô chắc hẳn sẽ vui vẻ.

Khi Ngu Bạch nghe thấy những lời này thì cô ta đang vui đầu làm bài tập, cả người thoáng chốc cứng đờ.

Tần Đồng bị đuổi học, cô ta đã sớm đồ hết nỗi hận lên đầu Khương Mịch rồi, nếu bây giờ hai người còn ngồi cùng bàn, cô ta khẳng định sẽ tức chết.

Nhưng may mắn là Khương Mịch cũng chẳng muốn ngồi với cô ta.

"Cảm ơn thầy Lư, nhưng em không có thói quen ngồi chung bàn với ai cả, em có thể tự do chọn chỗ ngồi không?" Cô không đợi Lư Duệ Hi trả lời đã chỉ vào một cái bàn trong góc: "Em muốn ngồi chỗ đó."

Lư Duệ Hi không hiểu sao Khương Mịch lại chọn chỗ ngồi như vậy, nhưng dù sao ông ta cũng vui sướng vì cô đồng ý: "Được thôi, em..."

"Bang!" Ngu Bạch ngồi trước quả thực không nhìn được nữa, cô đột nhiên bẻ gãy chiếc bút trong tay, đập nó xuống bàn: "Thầy Lư, tại sao Khương Mịch lại được tự do chọn chỗ ngồi?"

Lư Duệ Hi ngăn vạ lần không ngờ tới con nhóc Ngu Bạch EQ cao này sẽ đột nhiên nhảy ra, sừng sốt ba giây, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào: "Bởi vì... là vì..."

"Nếu không có lý do gì khác thì có phải bọn em cũng được tự do chọn chỗ ngồi không?" Ngu Bạch không biết nặng nhẹ hùng hổ nói.

Có rất nhiều người không hài lòng về chỗ ngồi của mình cũng nhao nhao hết cả lên.

"Đúng vậy, em muốn đổi chỗ!"

"Em cũng muốn đổi!"

.....

"Khương Mịch có tư cách chọn chỗ ngồi là vì thành tích thi thử lần này của em ấy có tiến bộ rất lớn." Ngay trong lúc Lư Duệ Hi đang khó xử thì giọng nói thầy Triệu bỗng nhiên vang lên.

Khương Mịch lúc này mới phát hiện, thầy Triệu không biết đã vào lớp từ khi nào, tay ôm còn ôm một chồng bài kiểm tra lần trước.

"Các em lần sau thi thử có thành tích tiến bộ như vậy thì tôi cũng có thể cho các em chuyển chỗ được." Thầy Triệu liếc mắt nhìn Lư Duệ Hi một cái, rất không khách khí đuổi người: "Đến giờ học rồi, thầy Lư mời đi cho."

Lư Duệ Hi mang theo bộ mặt xám xịt ra khỏi lớp.

Ngu Bạch vẫn không cam chịu thua trận: "Khương Mịch tiến bộ như thế nào hả thầy?"

"Bài thi lần này, em ấy làm được 60 điểm" Thầy Triệu trả lời: "Quả thật 60 điểm không phải điểm cao, nhưng so sánh với thành tích bài thi lần trước của em ấy thì đây là tiến bộ vượt bậc, có ai có ý kiến gì không?"

Từ 18 điểm mà lên được 60 điểm quả thực là tiến bộ rất lớn, đa số mọi người đều đáp lại: "Không có ý kiến gì ạ."

"Nhưng biết được đây có phải điểm thật hay không?" Ngu Bạch bật thốt lên.

"Tôi tự mình coi thi, ngồi ngay bên cạnh em, chẳng lẽ em không biết? Khương Mịch nếu mà không tự làm bài thì em đưa đáp án cho em ấy chép à?" Về mặt thầy Triệu hơi trầm xuống: "Ngu Bạch, đây không phải thái độ mà bạn học nên có, em mau xin lỗi Khương Mịch đi."

Ngu Bạch thấy được sự thất vọng nặng nề trong mắt thầy Triệu, đáy lòng cô ta khỏi khỏi thoát ra một trận mồ hôi lạnh, thấp giọng nói: "Xin lỗi."

Sau đó cô ta ghé sát mặt vào bàn, chẳng dám nhìn ai cả.

"Được rồi." Dù sao cũng là học bá, thầy Triệu vẫn là thương tiếc cho học sinh của mình: "Duyên phận bạn học rất khó nói đến, các em phải cùng nhau thông cảm... Bạn học Lý, em giúp Khương Mịch chuyển chỗ ngồi đi."

Đợi đến khi nam sinh kia giúp Khương Mịch chuyển chỗ ngồi xong mới bắt đầu vào học.

Khương Mịch nhìn bài thi được chấm 60 điểm đỏ tươi của mình, tâm trạng tốt đến mức bay lên.

Cái gì mà Ngu Bạch với cả ngu đen, cô đã sớm quên ra sau đầu.

Khi tiếng chuông tan học vang lên, cô liền cấp tốc thu dọn sách vở vào cặp sách.

Bài thi Vật lý lần này không tính là dễ, cô có thể đạt được 60 điểm đều là nhờ Cố Ngôn Phong dạy học cho cô, cô muốn nhanh chóng chia sẻ tin tốt này với anh.

Nhưng lúc về đến nhà lại chẳng thấy anh đâu.

Cô phát hiện cửa thư phòng đã mở một nửa, muốn dọa anh một trận nên bước đi không gây tiếng động, từ từ dịch qua.

Thư phòng vậy mà có hai người, trong đó một người chính là người đàn ông trẻ tuổi lần trước, là người đại diện mới của Cố Ngôn Phong, tên Trác Tuấn.

Hai người bọn họ thoạt nhìn giống như đang nói chuyện nói chính sự. Cô không dám làm phiền nên định rời đi, bỗng nhiên lại nghe thấy tên của mình.

"Từ giờ đến lúc Khương Mịch thi xong đại học, trong khoảng thời gian này đừng nhận thêm việc cho tôi." Giọng nói này là của Cố Ngôn Phong: "Việc nào đang làm huy bỏ hết. Nếu như xử lý tốt thì đợi sau khi cô ấy thi xong đại học cũng được, còn không được thì nói với tôi một tiếng, tôi sẽ bồi thường tiền vi phạm hợp đồng."

Trác Tuấn vô cùng bất đắc dĩ: "Như vậy mọi người sẽ nghĩ như thế nào về anh chứ, thi đại học thôi mà, có cần khoa trường vậy không? Hơn nữa, thành tích của cô ấy... cũng chẳng tốt lành gì, anh thấy như thế mà đậu được đại học?"

Cố Ngôn Phong nói: "Lúc trước là do cô ấy không có cơ hội học tập thôi, mấy ngày tôi đều thấy cô ấy đều học đến một hai giờ đêm mới ngủ. Làm được hay không đều do người, còn có thời gian, tôi tin cô ấy có thể. Còn nữa, thi không đậu đại học thì làm sao? Quá trình quan trọng hơn kết quả."

Khương Mịch lặng lẽ đi ra phòng khách, sau đó cố tình la lớn lên: "Thầy Cố! Em* về rồi nè!"

Cố Ngôn Phong nghe thấy tiếng gọi liền đi ra, ngay sau đó anh thấy Khương Mịch cười lộ ra núm đồng tiền nho nhỏ. Cô như con chim vừa bay ra khỏi lồng, chân trước chân sau chạy nhào vào lòng anh.

Cố Ngôn Phong hoảng sợ, sợ cô lại bị thương nên vội vàng tiến lên hai bước, giang hai tay cánh tay đỡ cô vào lòng.

Khương Mịch ôm chặt lấy Cố Ngôn Phong, đem đầu chôn ở hõm vai anh, vui vẻ mà nói: "Thầy Cố, em được 60 điểm Vật lý rồi đó!"

*(*Chỗ này tạm thời thay đổi cách xưng hô của chị nhà vì chị đang xúc động + sung sướng nên Cẩm muốn xưng hô anh - em cho nó ngọt ngào với anh nhà nha. •3•)*

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Cẩm

Thời điểm Trác Tuấn đi ra thì vừa vặn thấy một màn này.

Hắn ngẩn người, chú ý tới đáy mắt Khương Mịch như có cái gì đó chợt loé lên.

"Anh Cố, cô Khương, tôi còn có việc nên đi trước." Nhất thời Trác Tuấn đã lý giải được suy nghĩ của Cố Ngôn Phong.

Mới được có 60 điểm mà đã vui vẻ thế này, Khương Mịch quả thực là yêu thích học tập.

Nhưng hẳn đương nhiên sẽ không biết, khảo sát được 60 mười điểm mà nói, Khương Mịch thật ra cũng chẳng vui đến mức kích động như vậy. Cô chỉ đơn thuần là cảm động, cảm động vì Cố Ngôn Phong.

Nói là vì thành tích, chứ thực ra chỉ là cái có để buông thả cảm xúc của mình mà thôi.

Cố Ngôn Phong quay đầu liếc mắt nhìn Trác Tuấn một cái.

"Yên tâm đi, việc anh phân phó em sẽ làm tốt." Hiểu rõ ý tứ của anh, Trác Tuấn sáng khoái đáp ứng.

Đợi khi anh ta đi rồi, Cố Ngôn Phong mới buông Khương Mịch ra: "Cẩn thận chút kéo lại ngã."

Cảm xúc vẫn chưa qua nên chưa thể bình tĩnh lại, nhưng Khương Mịch vẫn ngoan ngoãn buông tay, che giấu cảm xúc mà nhéo ống tay áo anh: "Có phải Trác Tuấn sẽ cười vì em được 60 điểm mà vui đến mức này không?"

"Không đâu." Anh đỡ cô đến gần ghế sofa ngồi xuống: "Chỉ nhìn thánh tích thôi cũng thấy em tiến bộ rõ ràng, chứng tỏ công sức bỏ ra đã được đền đáp, cậu ta sẽ không dám chê cười em, thậm chí còn vui mừng vì em nữa."

Khương Mịch chẳng thèm nhìn đường mà để mặc anh dẫn cô đi, hơi ngẩng cổ hỏi anh: "Vậy anh thì sao, anh có vui mừng vì em không?"

"Có chứ." Cố Ngôn Phong không chút do dự đáp: "Tôi nay tôi sẽ chiêu đãi em để ăn mừng, muốn ăn gì?"

Rốt cuộc da mặt Khương Mịch vẫn là không đủ dày. Cô tốt xấu gì cũng từng là học bá, thi khảo sát mà được mỗi 60 điểm cũng phải ăn mừng gì gì đó, thật sự là ngượng chết đi được: "Thật ra... tôi chỉ được có 59 điểm thôi. Thầy Triệu nói đề cuối cách làm của tôi đúng rồi nên mới cho tôi thêm một điểm, xem như cổ vũ."

Cố Ngôn Phong bị ngữ điệu của cô chọc cười: "59 điểm thì cũng đáng để ăn mừng mà. Nói đi, em muốn ăn gì để tôi chuẩn bị!"

Khương Mịch chần chờ trong chớp mắt rồi nói lên ý muốn: "Tôi muốn ăn cơm anh nấu nhất."

Thật ra trước kia trong nhà Khương Mịch có dì giúp việc nấu ăn cực kỳ ngon, khách quan mà nói thì tài nghệ nấu của Cố Ngôn Phong không thể coi là tốt, ít nhất trình độ vẫn còn kém xa dì ấy. Nhưng mà bây giờ chỉ cần anh tùy tiện nấu gì đó, đối với cô cũng là ngon nhất.

Cố Ngôn Phong nghe được những lời này thì hơi kinh ngạc. Trong khoảng thời gian này chuyện cơm nước của hai người có đôi lúc là anh xuống bếp làm, có lúc lại gọi điện kêu người ta đưa cơm tới.

Qua mấy ngày nay, anh cũng phát hiện Khương Mịch cực kỳ kén ăn.

Cô không ăn tỏi, không ăn tương, không ăn rau xanh, không ăn hành, trứng gà cũng không thích ăn lòng trắng, không thích ăn thịt mỡ... Đương nhiên cô sẽ không nói là mình không thích ăn cái này cái kia, cũng cố gắng không thể hiện ra bên ngoài, nhưng đó vẫn là thói quen khó bỏ của cô, anh chỉ cần chú ý một chút là có thể phát hiện ra được.

Anh cảm thấy rất kỳ quái, dựa vào xuất thân của Khương Mịch thì làm sao cô lại có thói quen kén ăn này?!

Cơ mà anh cái gì cũng chưa hỏi, vốn định tìm người giúp việc tới nấu cơm cho họ, không ngờ là Khương Mịch sẽ cảm thấy anh nấu ăn ngon.

"Nếu anh không muốn thì bỏ đi." Khương Mịch thấy anh mãi không đồng ý thì tưởng rằng mình yêu cầu hơi quá đáng rồi.

Rõ ràng cô phải nên cảm ơn anh, dựa vào đâu mà bắt anh nấu cơm cho cô chứ?

"Không phải." Cố Ngôn Phong cuối cùng cũng hỏi thần lại, ôn nhu giải thích: "Tôi chỉ nghĩ là nếu nấu cơm cho em thì có keo kiệt quá không?"

"Không đâu." Cô cũng không muốn anh làm gì nhiều cả.

"Được rồi." Anh đồng ý đi xuống bếp: "Em làm bài tập trước đi, tôi đi nấu cơm."

Cố Ngôn Phong nấu một bữa cơm không tính là nhiều món nhưng Khương Mịch ăn cực kỳ ngon miệng, là lần ăn nhiều nhất kể từ khi cô xuyên tới đây.

Sau khi ăn xong thì... bụng có hơi trướng.

Cố Ngôn Phong dờ khóc dờ cười: "Hay là tôi đi mua cho em thuốc tiêu hoá nhé?"

"Không cần thiết đâu." Cô xấu hổ che mặt: "Tôi nghĩ một tí là ổn rồi."

"Được, để tôi giúp em."

Hai người cùng nhau đến thư phòng, một người thì ngồi học, một người thì đọc sách.

Khi Khương Mịch không hiểu chỗ nào thì sẽ quay sang hỏi Cố Ngôn Phong, ngẫu nhiên sẽ nói chuyện với nhau một hai câu, không khí vô cùng hoà hợp.

Đôi khi cô làm xong đề thi thứ nhất, ngửa đầu duỗi eo cho bớt mỏi thì tầm mắt đảo qua, thấy Cố Ngôn Phong đang thất thần. Ánh mắt anh không nhìn vào trang giấy, ánh đèn leo lét hắt vào sườn mặt lãnh đạm của anh khiến cho cô có cảm giác không hề chân thật.

"Thầy Cố." Khương Mịch vội vàng hô một tiếng.

Cố Ngôn Phong nhanh chóng hồi thần lại: "Sao thế? Không giải được đề?"

"Không phải." Nghe được giọng của anh vẫn bình thường, đáy lòng cô trở nên an tâm một chút: "Anh... anh tốt nghiệp Học viện điện ảnh Thanh Châu đúng không?"

Anh không nhanh không chậm trả lời: "Ừ."

"Sao anh lại học ở đó vậy?" Cô lại hỏi.

Học viện điện ảnh Thanh Châu cũng coi như là một môi trường đào tạo loại tốt, nhưng nếu để nói là tốt nhất thì không phải.

Lần này thì Cố Ngôn Phong mất rất lâu để trả lời: "Chọn bừa thôi."

Khương Mịch: "..."

Học viện điện ảnh Thanh Châu chính là trường đại học sau này nguyên chủ học, Bách Mặc cùng Ngu Bạch cũng sẽ học ở đó, cô ban đầu còn có ý định tránh chọn trường đại học này, nhưng bây giờ...

"Em hỏi cái này để làm gì?" Quả nhiên không gì là qua mắt được Cố Ngôn Phong.

Khương Mịch đáp: "Tôi cũng muốn thi vào Thanh Châu."

Cố Ngôn Phong hơi sững sờ.

"Có phải anh thấy tôi mơ mộng hão huyền rồi không?" Cô thấy anh bày ra biểu tình như vậy thì có chút không vui.

"Đương nhiên không phải." Cố Ngôn Phong cười: "Sao em lại muốn thi vào đó?"

Khương Mịch cào cào mặt mình, bản thân cũng không nhịn được cười: "Cũng chẳng có nguyên nhân cụ thể gì cả. Tôi chỉ cảm thấy anh là học bá, có thể cùng anh thi đậu một trường đại học thì thật tốt."

Cố Ngôn Phong ủng hộ: "Em có thể."

Nghe được anh khích lệ như vậy, cô có chút mong chờ: "Thi đại học Thanh Châu cần được ít nhất bao nhiêu điểm nhỉ?"

Cố Ngôn Phong: "Chắc là khoảng 600 đấy."

Khương Mịch: "..."

Cô nghiêm túc tính toán, ngày đó thi đại học điểm Toán Văn của cô cộng lại là 430 điểm, nhưng bây giờ không còn là ngày trước... thi lại ước chừng cũng được khoảng 400 điểm đi. Như vậy tính ra thì, Vật lý phải được 200 điểm.

Dựa theo thành tích hiện tại vừa cô thì đó là điều không thể rồi.

Khương Mịch cúi đầu lấy thêm một đề thi ra: "Tôi phải làm bài đây, anh đừng nói chuyện với tôi nữa."

Cố Ngôn Phong: "..."

Ngày hôm sau, chủ nhiệm lớp tạm thời là thầy Triệu rốt cuộc cũng thông báo một việc: "Lớp khác tôi mặc kệ, nhưng lớp chúng ta bây giờ phải chuẩn bị sẵn tinh thần làm đề thi thử đại học, chấm điểm xếp thành tích."

Lời này nói ra chẳng khác nào như sét đánh giữa trời quang, trong lớp học ngay lập tức tràn ngập những tiếng kêu rên.

"Cái gì cơ ạ?"

"Đùa hà thầy?"

"Còn tận ba tuần nữa cơ mà, có nhất thiết phải thế không?"

.....

"Đây là việc làm cần thiết, một ngày cũng không thể nơi lòng." Thầy Triệu nói.

Đám học sinh đều kêu khổ thấu trời, nhưng đối với Khương Mịch đây lại là chuyện tốt.

Cô xuyên tới đây còn chưa trải qua bất kì kì thi nào, còn chưa biết ma trận đề thi khó đến đâu, thực lực đều là do bản thân tự đánh giá.

Mà nếu dựa vào điểm để đánh giá cũng không được, vì độ khó dễ của mỗi bài thi đều khác nhau, đánh giá không chuẩn xác.

Nếu như mỗi tuần có bảng xếp hạng thành tích thì tốt rồi, cô có thể trực quan cảm nhận xem mình đã tiến bộ tới đâu.

Lời thầy Triệu như ý trời, ngay lập tức tổ chức thi khảo sát xếp hạng.

Các thầy cô chấm bài cực kỳ nhanh, chỉ hai ngày sau bảng thành tích đã có.

Ngu Bạch vẫn trước sau như một mà xếp thứ nhất, nhưng đáng tiếc sự nổi bật đều đã bị Khương Mịch đoạt đi. Năm ba cao trung tổng cộng có sáu ban, 39 lớp, trong một khoảng thời gian ngắn Khương Mịch từ vị trí đội sổ leo lên xếp thứ 23 toàn khối, đây tuy chưa phải thành tích tốt lắm nhưng tốc độ tiến bộ như thế quả thật kinh người.

Mà quan trọng nhất chính là, điểm mỗi môn của Khương Mịch đều đạt điểm chuẩn.

"Khương Mịch, sao cậu tiến bộ nhanh vậy? Có bí quyết gì không?" Nam sinh tên Ngô Phi Vũ ở bàn trước quay xuống hỏi.

Nam sinh này trước kia chưa từng tiếp xúc với nguyên chủ, nhưng Khương Mịch đối với cậu ta cực kì dễ phòng, bởi trong truyện nói sau khi tốt nghiệp có người truyền ra là cậu ta thích Ngu Bạch.

Cô đến đâu cũng chẳng thêm ngẩng lên mà đáp lời: "Là nhờ thầy tôi giỏi."

"A, thầy cậu là ai vậy?" Bộ dáng Ngô Phi Vũ trông có vẻ hứng thú: "Bao nhiêu tiền một buổi? Dạy ở đâu? Có thể giới thiệu cho tớ biết không?"

Cô viết viết vẽ vẽ lên bài thi: "Xin lỗi, thầy ấy không dạy người khác."

Ngô Phi Vũ chưa từ bỏ ý định: "... Ai da, cậu cứ nói đi xem nào, cùng lắm thì tớ trả thêm tiền."

Khương Mịch cuối cùng cũng dừng bút, nhìn cậu ta một cái, cười cười nói: "888 vạn."

Ngô Phi Vũ: "..."

Bởi vì hai người họ nói chuyện không kiềm chế âm thanh nên các bạn học xung quanh đều có thể nghe thấy, có người thì cười nhạo, có người thấp giọng nói: "Chánh thật!"

"Ha ha ha, Khương Mịch cậu hài hước quá." Ngô Phi Vũ cũng không thấy mình bị trêu đùa chỗ nào: "Cậu nghĩ cậu là ai chứ?"

"Không là ai cả." Khương Mịch thấy cô nói chuyện đã không khách khí như vậy mà cậu ta không thêm giận, trong lòng lại càng thêm dễ phòng.

Thật ra xếp thứ 23 cũng chẳng phải thành tích thật của cô, cô chỉ sợ mình làm một lần thôi đã tiến bộ quá mức sẽ làm thầy cô cùng bạn học nghi ngờ, cho nên khi thi đã cố tình làm sai đôi chỗ. Nếu không bây giờ tính lại, cô hẳn là phải xếp thứ 15 mới đúng.

Đương nhiên, thành tích của các bạn học ban này cũng không tính là kém, thứ hạng 15 cũng chẳng phải là cao gì.

Hơn nữa, xếp hạng càng cao thì muốn vươn lên lại càng khó.

Nhưng với thành tích tiến bộ này cũng đủ khiến Khương Mịch vừa lòng rồi.

Cố Ngôn Phong chắc hẳn cũng vui lắm đây.

Cô vội vàng thu dọn cặp sách, đợi khi nào thầy cô cho phép tan học thì liền trốn.

"Khương Mịch, xin chờ một chút."

Khổ nổi chân cô còn chưa khỏi hẳn, không dám chạy quá nhanh, còn chưa ra khỏi lớp học đã bị người ta gọi lại.

Khương Mịch quay đầu, thấy người gọi cô là Bách Mặc thì vô cùng kinh ngạc.

Tất cả mọi người đều biết nguyên chủ thích Bách Mặc, khi họ tan học thấy một màn này thì không vội về nhà nữa, cả đám người xúm lại cửa lớp hóng hót.

"Có chuyện gì sao?" Cô hỏi.

"Buổi tối 8 giờ, công ty sẽ tổ chức một buổi party sinh nhật cho tôi, ngày đó vừa lúc thi đại học xong, các bạn học đều đi cả. Cậu cũng tới cùng đi, coi như thả lỏng tinh thần." Bách Mặc đưa cho cô một tờ thiệp mời.

Khương Mịch: "..."

Cô nhớ rõ trong truyện đúng là có tình tiết này.

Nguyên chủ nghe các bạn học nói công ty Bách Mặc sẽ tổ chức sinh nhật cho hắn nên rất muốn được mời đi, liền mặt dày hỏi hết người này đến người khác có thể nhường giấy mời cho cô không, kết quả bị Tần Đồng phát hiện. Tần Đồng trêu chọc nguyên chủ là đồ cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, nguyên chủ vì không chịu nổi ô nhục nên đã đánh nhau với Tần Đồng.

Đánh nhau thì cũng thôi đi, đã thế lúc ấy còn đánh nhau ngay bên cạnh Ngu Bạch, còn làm cô ta bị thương nữa. Ngu Bạch tức giận mắng nguyên chủ, bắt cô ấy xin lỗi.

Nhưng nguyên chủ là ai kia chứ? Cô ấy là đối thủ một mất một còn với Ngu Bạch, cô ấy không những không xin lỗi mà còn mắng cả Ngu Bạch, mắng bằng những từ ngữ rất khó nghe.

Sau đó thì cực kỳ cầu huyết, màn nguyên chủ mắng chửi Ngu Bạch vừa vặn bị Bách Mặc thấy được.

Bách Mặc một câu cũng chẳng thèm nói với nguyên chủ mà đem Ngu Bạch đến phòng y tế.

Sau đó khi hắn phát giấy mời, ngoại trừ nguyên chủ thì toàn ban đều có.

Nhưng mà cuối cùng nguyên chủ vẫn tham dự được party sinh nhật của hắn, bởi đó là lần đầu tiên cô ấy mở miệng đòi tiền Cố Ngôn Phong, cô ấy lấy tiền của anh đi mua vé tham dự sinh nhật.

Nhớ lại đoạn tình tiết này, Khương Mịch mặt mày đến mức chả muốn nói chuyện nữa.

"Cảm ơn lời mời của cậu." Cô không trực tiếp nhận thiệp mời mà thẳng thắn cự tuyệt: "Nhưng tôi xin lỗi, hôm đó thi đại học xong tôi có việc bận rồi."

Toàn thể các bạn học trong lớp câm lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Khương Mịch thế mà lại từ chối Bách Mặc?!

Sao có thể?

Lúc này Khương Mịch nhìn đến vẻ mặt mờ mịt của Bách Mặc, lại nghĩ đó dù sao cũng là người nguyên chủ thích thăm nhiều năm, thôi thì giải thích thêm cho hắn hiểu một lần: "Thật xin lỗi, nhưng việc đó thật sự rất quan trọng, tôi không hủy được."

Bách Mặc bấy giờ mới hồi phục tinh thần lại, vẻ mặt hơi tái nhợt: "À, thôi được, không sao đâu."

"Vậy tôi đi trước đây." Cô gật đầu với hắn rồi sau đó đi ra khỏi phòng học.

Tay Bách Mặc nắm chặt tấm thư mời, sau khi thấy hắn xoay người rời đi thì phòng học "Oa" lên một tiếng như muốn bùng nổ.

"Vãi chưởng! Tớ vừa thấy cái gì vậy?"

"Các bạn học, có phải tớ bị hoa mắt rồi không?"

"Khương Mịch điên rồi sao?"

"Chắc không phải bị ai đó nhập vào rồi chứ?"

.....

"Có im đi không!" Ngu Bạch cũng ở lại thấy được cảnh này, tức giận đập bàn.

Các bạn học xung quanh nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của cô ta thì lựa chọn câm miệng.

Chỉ tiếc cơn tức giận của Ngu Bạch cũng không chặn được miệng của các vị đại gia đây, khi cô ta vừa bước ra khỏi phòng học thì mọi người lại nghị luận sôi nổi như cũ.

Hơn nữa việc này lan truyền nhanh đến nỗi cả trường đều biết.

Khương Mịch kỳ thật không nghĩ tới mọi việc sẽ nháo đến mức độ này, khi cô về nhà liền lập tức đưa phiếu điểm cho Cố Ngôn Phong xem.

Anh quả nhiên rất vui vẻ, hỏi cô xem muốn thưởng cái gì.

"Buổi tối 8 giờ sau khi thi đại học xong, anh đưa tôi đi chơi đâu đó đi." Cô nói.

Cô không thích nói dối, nếu đã bắt buộc phải nói dối thì cô sẽ biến nó sự thật.

Cố Ngôn Phong cũng không nghĩ gì nhiều, trực tiếp đáp ứng: "Được."

"Sao anh lại tốt như vậy chứ?" Khương Mịch được voi đòi tiên hỏi: "Sao anh không từ chối tôi hả?"

Cố Ngôn Phong: "... Đây là phần thưởng vì việc em tiến bộ thôi mà."

"Vậy nếu tôi đỗ đại học, anh sẽ lấy gì để khen thưởng?" Khương Mịch lại hỏi.

Cố Ngôn Phong nghĩ một hồi rồi nói: "Nếu em đậu Học viện điện ảnh Thanh Châu, mặc kệ em yêu cầu cái gì tôi cũng sẽ đồng ý."

Khương Mịch nhảy dựng lên: "Thật à?"

"Em đây..." Cố Ngôn Phong thực bất đắc dĩ: "Thật."

Khương Mịch vội mở cặp sách ra: "Anh đừng làm phiền tôi nữa nha, tôi sẽ học tập thật chăm chỉ."

Cố Ngôn Phong: "..."

Sau đó...

Một giờ sáng, Cố Ngôn Phong: "Đi ngủ đi."

"Tôi còn chưa làm xong." Khương Mịch vầy vầy tay: "Anh đừng làm phiền tôi nữa."

Cố Ngôn Phong: "..."

Hai giờ sáng, Cố Ngôn Phong: "Nếu không ngủ thì tôi sẽ thu lại lời hứa đấy."

Khương Mịch: "Tôi biết anh không phải người nói không giữ lời mà. Không cần phải dọa tôi!"

Cố Ngôn Phong: "..."

Ba giờ sáng, Cố Ngôn Phong lại ngẩng đầu lên, nhìn Khương Mịch một tay cầm bút, một tay chống má, đầu gật gà gật gù, hiển nhiên đã ngủ say như chết.

Cố Ngôn Phong: "..."

Anh không hề do dự việc có nên đánh thức cô dậy hay không, miễn cho cô lại sống chết đòi học.

Cố Ngôn Phong hơi cong lưng, dùng lực bế cô lên.

"Ba ơi, đừng làm phiền con." Khương Mịch rất tự nhiên mà ôm cổ anh, miệng còn nói nhảm: "Đề yên cho con học nào."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Edit: Cẩm

Vốn dĩ ban đầu Cố Ngôn Phong còn cảm thấy buồn cười, nhưng ngay sau đó ý cười đọng lại, bước chân của anh cũng ngập ngừng.

Thời điểm Khương Mịch ngủ say có thể nhận nhầm anh thành ba cô ấy cũng không sao cả, nhưng vấn đề là quan hệ của cô ấy với người nhà đâu có tốt?!

Cô có khi chỉ hận không thể giết chết bọn họ chứ tuyệt đối không có khả năng thân thiết đến mức gọi Khương Thiên Nguyên một tiếng "ba ơi" được, càng không có khả năng nói chuyện với ông ta bằng giọng nũng nịu đó.

Chỉ đơn giản là nằm mơ? Hay là...

Cố Ngôn Phong cúi đầu nhìn cô gái trong ngực mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng lòng bàn tay trở nên trắng trẻo dưới ánh đèn leo lét, hàng lông mi an tĩnh rung rung, vì dạo gần đây thức đêm quá nhiều nên đã xuất hiện hai quầng thâm màu xanh nhạt dưới mắt.

Cô ngủ thật sự rất sâu, vẻ mặt điềm tĩnh giống như ngủ trong lòng ngực một người đàn ông rất thoải mái vậy. Có thể là do cô đối với anh quá mức tín nhiệm, hoặc cũng có thể có người đã từng ôm cô ấy như vậy ngủ chẳng?

Cố Ngôn Phong cẩn thận ôm Khương Mịch trở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng đắp chăn cho cô rồi rời khỏi phòng.

Ngày hôm sau Khương Mịch tỉnh lại thì thấy hơi khó chịu.

Tối hôm qua cô mơ thấy mình được quay trở về thế giới thực, ba cô còn khuyên đi ngủ sớm chút, đừng học tập quá nhiều làm gì.

Ba mẹ nhà người ta thì chỉ thiếu nước ép con cái cả ngày ngồi vào bàn học, đằng này ba mẹ Khương lại sợ cô biến thành con mọt sách, suốt khuyên cô phải biết nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Mà nhất là ba Khương, hễ cứ có tối nào cô thức muộn thì ông sẽ ở bên cạnh nhắc nhở, nhắc đến khi cô chịu nghe lời mới thôi.

Có đôi khi cô học tập quá mệt mỏi rồi ngủ quên mất, ông sẽ nhẹ nhàng ôm cô vào phòng ngủ, chưa bao giờ đánh thức cô dậy.

Đó lý do vì sao hôm qua cô nằm mơ thấy ba Khương, bởi vì tối qua Cố Ngôn Phong cứ nhắc mãi chuyện đi ngủ giống hệt ba cô.

Lại nghĩ đến Cố Ngôn Phong, cảm xúc đau thương trong lòng Khương Mịch cuối cùng cũng giảm bớt, bấy giờ cô mới phát hiện mình không còn ở trong thư phòng.

Là anh bế cô về phòng sao?

Cả người vốn đang uể oải trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Cô xuống giường đánh răng rửa mặt, vừa mở cửa ra ngoài thì đã ngửi thấy mùi thức ăn toả ra từ phòng bếp, thế là vội vàng chạy đi.

Cố Ngôn Phong đang mặc quần áo ở nhà màu xám, đeo tạp dề nấu cơm.

"Thầy Cố." Khương Mịch nhảy đến trước mặt anh, cười tủm tỉm chào hỏi: "Buổi sáng tốt lành!"

Cố Ngôn Phong bị cô dọa như thế nhưng bát cháo trong tay vẫn không chao đảo tẹo nào, chứng tỏ tay anh giữ rất tốt: "Ừm, dậy đúng giờ thế, vừa đúng lúc nấu xong!"

Khương Mịch muốn cầm bát hộ anh. Cô theo bản năng duỗi tay tới, nhưng không nghĩ bàn tay vừa chạm vào thành bát thì đã nóng bỏng, dọa cô nhảy dựng.

May mắn là Cố Ngôn Phong cũng chưa buông tay, thấy cô bị vậy thì anh đưa bát về phía mình: "Ngồi đây đi. Chân chưa khỏi thì đừng chạy loạn."

"Đây là tại tôi chưa tĩnh ngủ hẳn thôi." Khương Mịch xấu hổ xoa xoa các ngón tay, ngoan ngoan ngồi vào ghế: "Thầy Cố, tối qua... Thật ngại quá, tôi ngủ quên mất!"

"Không có gì phải ngại. Chỉ là buổi tối đừng ngủ muộn nữa, học tập cũng không có hiệu quả." Anh tỏ vẻ không quan tâm lắm nói.

Khương Mịch lập tức đáp: "Tôi bây giờ tỉnh táo hơn nhiều rồi mà, cả người rất có tinh thần luôn."

Cố Ngôn Phong biết bây giờ dạy bảo cô cũng vô dụng nên cũng không tốn thời gian nói về chủ đề này nữa.

Khương Mịch miệng lưỡi nói thì trơn tru, kết quả vừa lên xe thì bắt đầu gật ngủ.

Cô ngủ một mạch từ nhà đến trường học, lúc xuống xe còn mơ mơ màng màng, thế nên khi thấy Ngu Bạch đứng ngay bên cạnh, cô sợ tới mức cả người chao đảo, thiếu chút nữa lại bị tẹo chân, hại người tài xế toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

"Cậu bị điên à?" Cô tức giận bảo Ngu Bạch: "Đứng trước cửa xe tôi làm gì?"

Ngu Bạch không nhìn cô mà nhìn người tài xế: "Con người khi thiếu thốn cái gì liền thích khoe ra cái đó quả nhiên không sai mà. Cậu khoe khoang trước mặt người khác chỉ khiến họ thêm khinh thường cậu thôi. Khương Mịch, cậu không cần làm vậy nữa đâu, thật đấy!"

Trong truyện, tác giả miêu tả Ngu Bạch là người dám yêu dám hận, miệng lưỡi sắc bén. Mà điểm này trong mắt các nhân vật lại là mạnh mẽ, đáng yêu, nhưng đối với Khương Mịch lúc này, cô ta chẳng khác gì đang làm trò hề cả.

"Cùng lắm cũng chỉ có người đưa kẻ rước mà thôi, hơn tám mươi phần trăm các bạn học đều như thế cả. Ngu đại tiểu thư rốt cuộc nghèo khó đến cỡ nào mà bảo tôi đây là đang khoe khoang?" Khương Mịch không chút khách khí mà đáp trả lại cô ta.

Gia đình nhà Ngu Bạch đương nhiên không nghèo, chẳng qua cô ta không thích nhờ tài xế đưa rước mà thôi. Rõ ràng cô ta thành tích tốt nhưng lại thích ngồi hàng sau, lúc nào cũng thích hành xử khác người để được chú ý tới.

"Đúng là lì lợm mà!" Ngu Bạch hừ một tiếng.

Khương Mịch lười chẳng muốn phản ứng với cô ta, xoay người đi về lớp học.

Chân cô còn hơi đau nên không thể dùng quá sức, đi đường rất chậm.

"Đứng lại!" Ngu Bạch cố tình không bỏ qua, gọi cô lại.

Khương Mịch quay đầu, thật sự rất mất kiên nhẫn: "Cậu muốn cái gì đây?"

"Hôm qua là cậu có ý đúng không?" Ngu Bạch lạnh mặt nói.

Khương Mịch sững sốt vài giây mới hiểu cô ta đang nói đến chuyện của Bách Mặc, không nhận được bật cười: "Cậu đang giúp Bách Mặc đòi lại công bằng đây à?"

"Đừng tưởng là tôi không biết cậu đang chơi trò lật nhào buộc chặt. Cậu muốn mượn cơ hội này hấp dẫn sự chú ý của Bách Mặc, đúng không?" Ngu Bạch căm tức nói: "Tôi nói cho cậu biết, vô ích thôi, nhân lúc còn sớm hãy thu hồi mấy cái suy nghĩ đó đi."

Nhìn cô ta cấu gien thành như vậy, Khương Mịch nhân cơ hội đổ thêm dầu vào lửa: "Vô ích ư, cậu sợ à?"

"Vớ vẩn! Tôi mà sợ?" Ngu Bạch cực kì tức giận: "Cậu không phải thích Bách Mặc ư? Sao lại nỡ làm cậu ấy mất mặt trước mặt mọi người được?"

Khương Mịch đúng là không thích Bách Mặc, Ngu Bạch có hào quang của nữ chính nên cô cũng chẳng muốn tranh giành với cô ta làm gì, thế nên cô ngập ngừng một lát rồi nói thẳng: "Cậu yên tâm đi, tôi không thích Bách Mặc nữa rồi."

Ngu Bạch khinh thường hừ mũi: "Cậu lừa tôi chắc? Cậu nghĩ cậu nói không thích là tôi sẽ tin à?"

Đúng vậy, nguyên chủ say mê Bách Mặc chẳng khác nào bị tẩu hoả nhập ma, bây giờ nếu nói không thích nữa thì chẳng ai tin nổi.

Chuyện này nếu nói ra rất dài, Khương Mịch cũng lười phải giải thích: "Tin hay không tùy cậu."

"Đội đã." Thấy cô lại chuẩn bị bỏ đi, Ngu Bạch tiếp tục gọi giật lại: "Tại sao cậu lại không thích Bách Mặc nữa?"

Khương Mịch nghĩ ngợi rồi đáp: "Chuyện tôi đính hôn chắc hẳn cậu cũng biết nhỉ? Quan hệ giữa tôi và vị hôn phu bây giờ rất tốt, tôi không nghĩ sẽ đội nón xanh* cho anh ấy."

(*Đội nón xanh = căm thù.)

"Khương Mịch!" Ngu Bạch bỗng nhiên bùng nổ: "Cậu cố ý khinh thường tôi đúng không? Cậu chờ đó, tôi sẽ không để cậu sống yên đâu!"

Cô ta nói xong thì nổi giận dùng dùng chạy trước.

Khương Mịch: "..."

Cô nghiêm túc tự hỏi xem mình đã làm gì nào?

Thời buổi bây giờ không ít mấy kiểu liên hôn giữa các gia tộc lớn với nhau, thậm chí hứa hôn từ khi còn nhỏ cũng có, cho nên việc Khương Mịch mới mười tám tuổi đã đính hôn không có gì là lạ cả, trong trường học những trường hợp như thế có không ít.

Ngu Bạch cũng đã có hôn ước.

Nhà vị hôn phu của Ngu Bạch gia thế rất lớn, nhưng cô ta lại không thích, vẫn luôn kháng cự. Bởi vì cô ta cho rằng hôn ước này sẽ cản trở mối quan hệ giữa cô ta cùng Bách Mặc.

Vừa rồi khi Khương Mịch nhắc tới ba chữ "vị hôn phu" kia, hiển nhiên trong lòng Ngu Bạch không thoải mái, cho rằng cô đang cố tình khiêu khích cô ta.

Đúng là trớ trêu mà!

Khương Mịch bắt đầu đi mà thờ dài một tiếng, tiếp tục đi về lớp học, ai ngờ mới đi được vài bước chuông học đã reo lên.

Thời điểm vào lớp thi giáo viên cũng đã tới, không may tiết buổi sáng hôm nay là môn của thầy Triệu.

Thầy Triệu đối với học sinh chưa bao giờ phân biệt đối xử, thấy Khương Mịch đến muộn liền phê bình: "Các em không được vì mình tiến bộ mà kiêu ngạo, thái độ không tốt, đừng nghĩ làm việc gì cũng thành công..."

Vốn dĩ Khương Mịch cũng không định cãi lại, đến muộn chính là đến muộn, đáng bị phê bình. Nhưng vào lúc cô thấy vẻ mặt đắc ý của Ngũ Bạch thì không nhịn nổi nữa, khiêu khích nhìn lại cô ta.

"Em xin lỗi thầy Triệu." Khương Mịch sẽ để mình bị oan ức: "Em muốn giải thích một chút ạ. Hôm nay em đến muộn là vì vừa nãy ở dưới sân trường Ngũ Bạch lôi kéo em nói chuyện với bạn ấy tận hơn mười phút. Đương nhiên trong chuyện này cũng có lỗi của em, vì chân em bị thương nên không thể đi quá nhanh, biết vậy em nên tới sớm hơn nữa. Em bảo đảm lần sau sẽ không đi học muộn nữa đâu ạ."

Lần này thì ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người Ngũ Bạch.

Chuyện Ngũ Bạch và Khương Mịch không ưa nhau cả khối đều biết, trong tình huống bình thường thì hẳn không ai chịu nói chuyện với ai.

Hơn nữa mọi người đều thấy hôm nay Ngũ Bạch là chạy đến lớp học, còn Khương Mịch bởi vì chân đau nên không thể đi nhanh được, vì vậy mới đến trễ.

Sự việc đã rõ ràng như thế thì ai cũng cho rằng Ngũ Bạch cố ý.

Giờ phút này trong mắt các bạn học có đủ loại sắc thái phức tạp, khinh thường có, thất vọng có, kinh ngạc có... nói chung là vô cùng nhiều.

Ngũ Bạch cũng không phải cố ý để Khương Mịch đến muộn, nhưng sự việc đã đến nước này cô ta căn bản không thể giải thích.

Hơn nữa trong lời giải thích kia của Khương Mịch có khác nào đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cô ta đâu.

"Thôi được rồi, về chỗ đi." Thầy Triệu là nói với Khương Mịch nhưng ánh mắt lại nhìn sang Ngũ Bạch: "Bây giờ đang là giai đoạn cuối rồi, tôi hy vọng các em để hết tâm tư lên học tập, không quan tâm cái khác..."

Ngũ Bạch giấu bàn tay dưới bàn, tức giận bẻ gãy một chiếc bút.

"Khương Mịch, Ngũ Bạch nói gì với cậu thế?" Sau khi tan học Ngô Phi Vũ liền quay xuống hỏi chuyện với cô.

Khương Mịch không biết ý đồ của cậu ta là gì, chỉ thấy hơi phiền: "Cậu ta không nói gì cả, tâm sự vớ vẩn thôi."

"À." Ngô Phi Vũ đứng là không ngại thái độ đáp cho có của Khương Mịch, cậu ta lại chuyển sang chủ đề khác: "Đúng rồi, cuối tuần này mọi người muốn đi chùa Thanh Linh thấp hương, cậu muốn đi không?"

"Thấp hương?" Khương Mịch ngăn người, lắc đầu: "Tôi không tin vào mấy thứ đó, không đi đâu."

Ở thế giới của cô cũng có rất nhiều chùa miếu linh thiêng, nhiều người hằng năm đều đi thấp hương ở đó.

Duy chỉ có Khương Mịch không tin vào mấy thứ gọi là thần linh này, gia đình cô cũng chẳng ai tin cả.

Cơ mà trước kia khi cô thi đại học, ba mẹ cô vẫn đi thấp hương một chuyến.

Bọn họ vì muốn tốt cho cô, cái gì cũng nguyện ý làm. Thậm chí sau lần thấp hương đó còn mang về cho cô một lá bùa nữa cơ.

Khương Mịch vì muốn cho họ an tâm nên dù không tin cũng luôn mang lá bùa đó bên người.

Sau đó, cô xuyên qua...

Khoan đã, chuyện cô xuyên qua sẽ không phải liên quan đến lá bùa đó chứ?

Khương Mịch quả quyết lắc đầu, suy nghĩ này cũng quá mức buồn cười rồi.

"Chùa Thanh Linh thiêng lắm, trước đó hình như cậu còn bảo hàng xóm nhà cậu được sư thầy chùa Thanh Linh chữa khỏi cơ mà?" Ngô Phi Vũ tận tình rủ rê: "Đi đi, cầu cho may mắn."

"Tôi không đi." Khương Mịch cười cười: "Bồ tát ở đó muốn chữa bệnh thì thôi đi, đằng này còn muốn xem vào kì thi đại học?! Cầu thần linh còn không bằng tự cầu mình."

Ngô Phi Vũ thấy thái độ cô kiên quyết như vậy thì không rủ nữa.

Khương Mịch vốn cho rằng chuyện này sẽ kết thúc như vậy, ai ngờ tiết tự học buổi tối cuối tuần Ngô Phi Vũ lại thần bí mà đưa cho cô một cái túi nhỏ màu đỏ.

"Gì đây?" Khương Mịch chẳng hiểu gì.

"Chúng tớ đi chùa Thanh Linh cầu nguyện." Ngô Phi Vũ cười lấy lòng nói: "Tớ biết chân cậu không tiện leo núi nên đưa cho cậu đây."

Cậu ta tốt bụng như vậy khiến cô không quen, nhũn mày cự tuyệt: "Cậu cứ giữ lại đi, tôi đã bảo là không tin mấy thứ này mà."

"Tin hay không không quan trọng, quan trọng là không tốn thời gian của cậu, cầm lấy đi." Ngô Phi Vũ nói: "Nghe bảo sư thầy lần này người thường còn không mời đến được đâu."

Khương Mịch nhìn cậu ta: "Cậu lấy bùa này cho tôi, vậy muốn tôi báo đáp thế nào đây?"

"Đều là bạn học cả mà, báo đáp cái gì mà báo đáp, khách khí quá rồi." Ngô Phi Vũ cười giả lả.

"Vậy thì cảm ơn ý tốt của cậu, cái này tôi không nhận được." Khương Mịch đẩy thứ màu đỏ kia trở về.

Ngô Phi Vũ mấp máy miệng, muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng vẫn cầm lấy đồ rồi đi.

Buổi tối khi về nhà Khương Mịch lấy bài thi ra thì trong cặp không biết từ lúc nào xuất hiện nhiều hơn một thứ màu đỏ, chính là lá bùa Ngô Phi Vũ đã đưa cho cô.

Khương Mịch quả thực bị phiền đến chết, không nhận được mắng: "Cậu ta bị điên à!"

"Sao thế?" Cố Ngôn Phong nhìn qua.

Thế là Khương Mịch phải kể lại chuyện của Ngô Phi Vũ cho anh nghe, sau đó lại gở cái túi đỏ ra cho anh xem: "Tôi đã từ chối rồi mà cậu ta còn dám nhét vào cặp tôi, đúng là phiền phức mà."

"Có thể cậu ta thích em?" Cố Ngôn Phong nghi ngờ hỏi.

"Tuyệt đối không!" Cô lắc mạnh đầu khẳng định: "Cậu ta thích Ngu Bạch, còn thiếu điều muốn hại tôi kia kìa. Để đảm bảo an toàn, tôi cứ vứt cái này đi vậy."

Cô nói rồi gở tay lên, chuẩn bị vứt nó đi thì Cố Ngôn Phong theo bản năng nhìn thoáng qua, bỗng nhiên mở miệng: "Khoan đã, để tôi xem."

"Anh xem có hiểu không?"

Cô nghe lời đưa thứ đó qua cho anh.

"Tôi nói rồi, nghề tay trái của tôi là đoán số mệnh, đối với mấy loại bùa chú này thì ít nhiều cũng biết."

Cố Ngôn Phong nhận lấy lá bùa, mở ra, sau đó sắc mặt hơi đổi.

Khương Mịch thấy anh như vậy thì không khỏi khẩn trương: "Sao thế?"

"Bạn học của em nói là lấy được cái này ở chùa Thanh Linh?" Anh xác nhận lại một lần nữa.

Khương Mịch gật đầu: "Ừ, cậu ta nói lấy từ một vị hoà thượng, có vấn đề gì sao?"

"Chùa Thanh Linh là miếu của hoà thượng, mà bút tích này lại là của Đạo gia pháp." Cố Ngôn Phong lại nghiêm túc nhìn một hồi, khẽ lắc đầu: "Tôi không chắc chắn lắm... Nhưng cứ tạm đưa thứ này cho tôi đã, ngày mai nếu bạn học em có hỏi thì hãy nói rằng em để nó ở nhà."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Edit: Cẩm

Chùa Thanh Linh.

Mỗi năm khi đến dịp Tết âm lịch, người đến đây thắp hương bái Phật có thể trải dài từ trong chùa đến tận chân núi.

Nghe nói ngôi chùa Thanh Linh này đã có vài trăm năm lịch sử, nhưng gần đây mới bắt đầu nổi lên.

Sự việc đầu tiên là do có một người bệnh đang hấp hối được một vị hoà thượng trong chùa cứu chữa, sau đó thì nghe nói người đó được ánh sáng đỏ của Phật chiếu rọi, còn có cái gì mà trở thành phú nhị đại thành công... Nói chung chùa Thanh Linh linh nghiệm ở chỗ, người đến cầu gì hầu như sẽ được nấy.

Hiện giờ ngôi chùa này càng ngày càng nổi danh, tiền quyên góp được cũng càng ngày càng nhiều, nhưng cơ sở vật chất vẫn như ban đầu, mang đậm nét xưa cũ, đồng thời cũng mang theo cả một quá trình lịch sử lâu đời.

Giống như hoà thượng trong chùa mỗi ngày sẽ khai hoang trồng trọt, làm khách hàng hương trông thấy đều mặc định đó là "cao tăng" phong phạm.

Thời điểm Cổ Ngôn Phong lên núi thì vừa hay nghe được nhóm khách hành hương này thảo luận về một vài vị "cao tăng".

"Đại sư trẻ tuổi kia lớn lên đẹp thật, lại còn mang tiên khí, tu vi khẳng định rất cao."

"Vừa rồi tôi ở hậu viện cũng trông thấy một vị đại sư đi gánh nước, đầy mới gọi là lợi hại, đôi mắt kia không hề giống người thường chút nào."

"Không, không, không. Tôi cảm thấy vị đại sư quét rác kia mới đúng là cao nhân. Đã thấy cao tăng quét rác bao giờ chưa? Hiện giờ thấy rồi đấy."

.....

Cổ Ngôn Phong kéo thấp vành nón xuống, che đi đôi mắt đang cười.

Bậc thang từ chân núi lên chùa Thanh Linh tổng cộng có bảy trăm bảy mươi bảy bậc, Cổ Ngôn Phong bước lên bậc thang cuối cùng, lúc ngẩng đầu lên vừa vặn thấy trong đại điện có một tượng Phật trang nghiêm.

Anh thâm trầm nhìn thoáng qua pho tượng, sau đó đi vào.

Hôm nay là ngày trong tuần nên người đến dâng hương bái Phật không nhiều lắm, chẳng ai chú ý đến Cổ Ngôn Phong cả. Nhưng thật ra đã có vài vị hoà thượng bận rộn chú ý đến anh, họ đều dừng lại động tác, hướng về phía anh gật đầu, không chào hỏi.

Cổ Ngôn Phong gật đầu, cũng không nói chuyện mà trực tiếp tiến vào hậu viện.

Trong hậu viện có một pho tượng Phật, một vị hoà thượng gương mặt trẻ tuổi đang nhắm mắt tọa thiền, thoạt nhìn có vài phần giống cao nhân.

Cổ Ngôn Phong ngồi xổm đối diện với hần, không lên tiếng mà chỉ mỉm cười. Các hoà thượng khác trong chùa thấy một màn như vậy thì cũng cười, xem như chào hỏi rồi an tĩnh ngồi bên cạnh xem.

Sau bao lâu sau, vị hoà thượng thanh tú kia tựa hồ như phát hiện ra điều gì đó, đột nhiên mở mắt ra, vừa thấy gương mặt Cổ Ngôn Phong kề sát thì sợ tới mức đặt mộng ngồi trên mặt đất.

Tất cả các vị hoà thượng xung quang đều cười rộ lên.

"Thập Nhất sư huynh, huynh lại ngủ gật."

"Sư huynh xong đời rồi!"

"Bị bắt rồi nhé! Cổ sư huynh, huynh Phật huynh ấy đi dọn phân đi."

.....

Hoà thượng tên Thập Nhất bò dậy, ra vẻ uy nghiêm mà quét mắt một vòng: "Các đệ làm xong việc chưa mà ở chỗ này bàn tán? Nếu có khách hành hương đến đây thì làm sao bây giờ? Mau đi làm việc đi!"

Những vị hoà thượng đó lúc này mới xúm lại chỗ Cổ Ngôn Phong trò chuyện, sau đó lại đi vội.

"Cổ sư huynh, huynh tới sao lại không báo trước một tiếng để đệ ra tiếp đón?" Hần cào cào cái đầu chọc lóc của mình, than thở: "Làm cho bọn họ chê cười đệ rồi."

"Tạm thời có tí việc." Anh tháo khẩu trang cùng mũ xuống, hỏi: "Sao mới sáng sớm mà đã thế này, tối qua thức đêm chơi game hả?"

Thập Nhất: "Tối qua thức đêm để lên cấp thôi."

Cổ Ngôn Phong: "... Nếu không thì tôi tìm cho cậu một chiến đội, cho cậu đi rèn luyện hai năm luôn nhé?"

"Không cần đâu, ha ha..." Thập Nhất chột dạ bèn cười ngây ngô: "Cổ sư huynh vào trong nói chuyện đi. Có thể khiến huynh một mình đến đây hần không phải là chuyện nhỏ, chúng ta nói chính sự trước."

Cổ Ngôn Phong lắc đầu, đi theo hần tới một phòng trà.

Thập Nhất rót trà cho anh, sau đó hần ngồi xuống ở đối diện: "Xem mặt mày huynh tươi tỉnh như vậy, chắc dạo gần đây không còn gặp ác mộng nữa nhỉ?"

Cố Ngôn Phong hơi dừng lại, đáp: "Gần đây tôi ngủ bình thường, không mơ thấy ác mộng."

Sau đó anh lấy ra lá bùa của Khương Mịch, đưa qua: "Không nói chuyện của tôi nữa. Cái này muốn nhờ cậu xem thử đây."

Thập Nhất nhận lấy đồ anh đưa, vừa lướt qua liền nói: "Huynh muốn bùa gì để đệ làm cho là được rồi, sao lại đi tìm Đạo gia..."

Hắn còn chưa dứt lời, nháy mắt sắc mặt liền thay đổi.

"Có vấn đề sao?" Cố Ngôn Phong không kìm được hỏi.

Thập Nhất không vội trả lời mà đem lá bùa lên chớp mũi người người, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

"Có phải người thấy mùi máu, đúng không?" Cố Ngôn Phong hỏi, hiển nhiên anh cũng phát hiện ra điểm không đúng.

"Phải." Thập Nhất đáp: "Là ai làm?"

Cố Ngôn Phong nhìn hắn: "Bùa này rốt cuộc có vấn đề gì?"

"Ban đầu nó chắc hẳn là bùa an thần, nhưng người vẽ bùa lại đổi đi vài nét bút, lại dùng máu để ghi ở mặt trên, biến nó thành bùa kinh hồn." Thập Nhất chỉ vào lá bùa và giải thích.

Cố Ngôn Phong cũng gật đầu: "Vậy bùa này có nguy hiểm gì không?"

"Bùa kinh hồn này tác dụng lớn hay nhỏ chủ yếu dựa vào năng lực của người vẽ bùa. Dựa theo sổ sách ghi lại, bùa kinh hồn lợi hại nhất có thể làm kinh động đến hồn phách con người, gây tổn thương nặng, thậm chí còn tử vong. Nhưng huynh biết đấy, thời nay mấy ai làm được như thế. Người vẽ bùa này khẳng định cũng không phải tầm thường, trên cơ bản người nào đeo nó sẽ bị suy nhược tinh thần, toàn thân mệt mỏi, ăn không ngon ngủ không yên, có khả năng gây nên vài căn bệnh nhỏ. Đây tuy không phải thứ quá độc hại, nhưng mà..." Về mặt Thập Nhất có chút nghiêm trọng: "Là ai dám làm vậy với huynh?"

"Không phải của tôi." Cố Ngôn Phong đành phải kể lại chuyện của Khương Mịch cho hắn nghe.

"Là vợ chưa cưới của huynh?" Thập Nhất quả thực rất kinh ngạc: "Bây giờ học sinh cấp ba đều dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy sao?"

Cố Ngôn Phong lắc đầu: "Không phải, cô ấy nói là cầu được ở trong chùa."

"Tuyệt đối không có chuyện đó!" Thập Nhất trực tiếp bật dậy: "Tất cả những người trong chùa này không ai dám làm như vậy. Nếu ai dám động đến người của huynh, toàn bộ đệ tử ở đây sẽ không tha cho kẻ đó."

"Tôi không nghi ngờ các cậu." Anh ôn hoà nói: "Nếu không tôi cũng chẳng tới tìm cậu làm gì."

Thập Nhất lúc này mới ngồi xuống: "Hơn nữa chúng ta cũng sẽ không vẽ bùa của Đạo gia."

"Tôi biết, tôi tới chính là để hỏi cậu, có manh mối nào để tra ra người đã vẽ lá bùa này không?"

"Nếu sư phụ ở đây chắc hẳn sẽ tìm ra được, đáng tiếc chúng ta không liên lạc được với sư phụ..." Thập Nhất nhìn ngắm lá bùa ở trong tay: "Loại hoạ tiết vẽ trên lá bùa này nếu dùng máu của người thân làm hiệu quả sẽ càng tốt lên gấp bội. Huynh về hỏi người thân của sư tẩu xem, gần đây nhà họ có ai bị thương hoặc bị trộm máu đi không?"

Cố Ngôn Phong gật đầu: "Được, tôi hiểu rồi."

Cùng lúc đó, tại trường cấp ba tư nhân Thanh Châu.

Vào lúc Khương Mịch đang học thì bỗng nhiên có người tìm giáo viên gọi đi, giáo viên đứng nói chuyện mấy câu rồi quay lại hô: "Khương Mịch, người nhà em tới tìm."

Nghe được hai chữ "người nhà" này theo bản năng cô liền nghĩ đến Cố Ngôn Phong, còn tưởng anh tới tìm nên chạy nhanh ra ngoài, kết quả người đến lại là dì béo nhà hàng xóm.

"Mịch Mịch, ba cháu xảy ra chuyện rồi!" Dì béo vừa trông thấy cô liền hét lên.

Giọng bà ta vốn dĩ đã to, nay còn hét như vậy nên đương nhiên toàn bộ học sinh đều nghe thấy, có rất nhiều học sinh lớp khác ló đầu ra xem.

"Chúng ta đi ra chỗ khác nói chuyện." Khương Mịch thật sự đau đầu, không muốn bị các bạn học nghe được nên kéo dì béo đến nhà vệ sinh cuối hành lang, đóng cửa lại: "Nói bé thôi, mọi người còn đang học."

Dì béo bày ra vẻ mặt kinh ngạc: "Mịch Mịch, ba cháu sắp chết đó! Sao cháu có thể bình tĩnh như vậy?"

"Ông ấy bán tôi đi rồi, dĩ nhiên biết sao? Cho nên chuyện này tôi không cần phải quá bận tâm làm gì." Cô trầm giọng nói: "Hơn nữa tôi không phải là

con gái ruột của ông ấy, ông ấy chết hay sống không hề liên quan đến tôi."

"Sao cháu có thể nói ra những lời vô ơn như thế chứ Mịch Mịch?" Di bèo tỏ vẻ vô cùng đau khổ nói: "Cho dù bọn họ làm nhiều điều không phải với cháu, nhưng dù sao nếu không có bọn họ nuôi dưỡng thì mạng cháu sớm đã không còn rồi. Lại nói đến việc bán con, đúng là bọn họ làm sai, nhưng nếu họ không làm như thế cháu cũng đâu tìm được người tốt, đúng không?"

Nói nhiều vô tác dụng, Khương Mịch cũng không nghĩ sẽ cùng bà ta tranh cãi.

Di bèo này không phải người xấu, khi còn nhỏ nguyên chủ từng bị ba mẹ đánh mắng bỏ dối, vẫn là di bèo này ra tay cho nguyên chủ ăn, giúp cô ấy xử lý vết thương, nói chung là đối xử với nguyên chủ rất thiện ý.

Nhưng mà di bèo hàng xóm này vô cùng cố chấp, mang tư tưởng "Cả thiên hạ đều là cha mẹ" trong mình. Nói tóm lại là công ơn cha mẹ bao la như trời biển, cha mẹ dù có đối xử với con cái như thế nào thì cũng không được oán giận nửa câu.

Bởi vì từ nhỏ nguyên chủ luôn phải nghe răn dạy từ những người hàng xóm như thế này nên cô ấy không dám phản kháng lại Khương Thiên Nguyên và Chu Tú Xuân, áp lực rất lớn.

Tư tưởng này đã ăn sâu bén rễ trong đầu mấy người này rồi, không thể nói một hai câu liền có thể thay đổi được.

"Ông ấy bây giờ sắp chết rồi, có ân oán gì sao cháu lại không chịu bỏ qua?" Di bèo thấy Khương Mịch không nói lời nào còn tưởng là cô nghe hiểu, tiếp tục khuyên nhủ: "Bây giờ bên cạnh ông ấy không có ai chăm sóc cả, cháu đến thăm ông ấy đi, có được không?"

Khương Mịch nghe vậy thì bình tĩnh lại, hỏi: "Sao tự nhiên ông ta lại như thế? Xảy ra chuyện gì? Tôi... vợ ông ta đâu?"

"Ông ấy sau khi uống rượu lái xe, gây ra tai nạn, hiện giờ đầu óc không còn minh mẫn nữa..." Di bèo lau hốc mắt đỏ bừng: "Còn mẹ cháu hai ngày trước đánh nhau với người ta, bị gãy chân nên giờ cũng đang nằm ở bệnh viện."

Khương Mịch: "..."

Bà ta tha thiết gọi cô: "Mịch Mịch?"

"Đi thôi." Sau một hồi chần chừ, cô vẫn đồng ý.

Cô đối với ba mẹ nuôi đương nhiên sẽ không có tình cảm, cũng không bởi vì hoàn cảnh hiện tại của họ đáng thương mà mềm lòng.

Cô chỉ là sợ họ sẽ đi quấy rầy Cố Ngõn Phong, làm phiền anh mà thôi.

Vốn dĩ Chu Tú Xuân không phải người tốt, lúc trước là vì bà ta có cuộc sống tốt đẹp nên không nghĩ sẽ đi tìm người ta gây sự làm gì. Nhưng nếu cuộc sống bà ta bị hủy hoại, không biết chừng nay mai một đại minh tinh như Cố Ngõn Phong cũng bị bà ta kéo xuống vũng bùn, mất hết danh dự.

Cô không trở về phòng học mà trực tiếp đến văn phòng thầy Triệu xin nghỉ.

Thầy Triệu sau khi nghe nói ba của cô sắp mất thì đương nhiên không dám ngăn cản, còn dặn dò nếu có gì thì cứ đến nhờ thầy cô giúp đỡ.

Khương Mịch nói cảm ơn, sau đó cùng người kia xuống sân trường.

Thời điểm đi đến cổng trường rồi cô mới nhớ ra một chuyện: "Chờ tôi một lát, tôi lên lấy ít đồ."

"Đồ gì?" Di bèo hiển nhiên khá sốt ruột: "Ba cháu lúc nào cũng sẽ..."

"Vớ tiền." Cô nói: "Chẳng lẽ tiền viện phí không do tôi trả?"

Di bèo không nói gì.

Vì thế Khương Mịch một mình quay lại phòng học, thật ra vớ tiền không quan trọng, quan trọng là cô muốn quay về lấy điện thoại.

Vừa hay lúc này đã tan học, khi cô vào lớp liền nhìn thấy chỗ ngồi của mình bị một đám người vây quanh.

"Các cậu làm gì vậy?" Cô nhíu mày hỏi.

"Không, không có gì." Đám người kia chỉ trong nháy mắt đã giải tán.

Khương Mịch nhìn bàn học của chính mình, thấy không có gì khác lạ mới thoáng yên tâm.

Hôm nay chắc hẳn cô sẽ không quay lại trường lấy đồ được, vì thế cô nhét hết sách vở vào cặp sách, đồng thời cầm lấy điện thoại.

Điện thoại im ắng, không có tin nhắn hay bất kì cuộc điện thoại nào. Cô đáng muốn khoá màn hình, bỗng nhiên vẻ mặt hơi thay đổi.

Mắt nhìn lên, phát hiện có một vài nam sinh đều làm bộ lơ đãng mà nhìn về cô. Sau một hồi nghĩ ngợi, cô quyết gọi cho Cố Ngôn Phong một cuộc điện thoại.

"Em không sao chứ, Mịch Mịch?" Điện thoại vừa mới kết nối thì giọng Cố Ngôn Phong liền vang lên, giọng nói có vẻ hơi sốt ruột: "Sao bây giờ vẫn chưa về vậy?"

"Tôi không sao." Khương Mịch khẽ cắn môi: "Anh sao thế? Tìm tôi có việc à?"

Cố Ngôn Phong nói: "Tôi đang trên đường đến trường học của em. Không có việc gì đâu, chỉ là không liên lạc được với em nên không an tâm."

"Vậy anh tới đi, vừa hay tôi cũng có việc muốn nói với anh. Tôi ở trường đợi anh nhé."

Đợi sau khi Khương Mịch tắt điện thoại xong thì "bộp" một tiếng, cô ném cặp sách lên bàn, hất hàm hỏi: "Vừa rồi là tên khốn nào động đến điện thoại của tôi? Lăn ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Edit: Cẩm.

Trong lớp học lặng ngắt như tờ.

Khương Mịch dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn Ngô Phi Vũ: "Không nói cũng không sao, tôi lập tức gọi cảnh sát đến giải quyết. Dù sao động vào điện thoại của tôi sẽ lưu lại dấu vân tay."

Cô không chút do dự bắt đầu ấn số 110.

"Là tôi." Đầu Ngô Phi đã đổ đầy mồ hôi từ lúc nào, cậu ta vội vàng kéo lấy tay Khương Mịch: "Cậu đừng báo cảnh sát mà."

Khương Mịch tránh đi không cho cậu ta chạm vào tay mình: "Được, vậy tới văn phòng gặp thầy Triệu."

Khi hai người đến văn phòng thì Cố Ngôn Phong cũng đã tới rồi.

Khi nhìn thấy anh, Ngô Phi Vũ kinh ngạc đến mức cằm đều rớt xuống.

Thầy Triệu quả thực là tức giận không hề nhẹ, hung dữ đập một phát xuống bàn, bộ dáng y hệt như Bao Công lúc xử án: "Còn không mau nói thật đi!"

Ngô Phi Vũ nom nớp lo sợ mà nói: "Em... em chỉ muốn giúp Khương Mịch cất điện thoại thôi ạ."

"Tại sao em lại muốn làm thế?" Thầy Triệu vô cùng khó hiểu hỏi.

Ngô Phi Vũ ấp úng: "Em... em chỉ đùa thôi."

"Hỏi cách khác đi." Hiển nhiên Cố Ngôn Phong sẽ không tin mấy cái lí do vớ vẩn như vậy: "Sao cậu có thể mở khoá điện thoại của Khương Mịch được?"

Quả nhiên khi nghe hỏi đến vấn đề này thì sắc mặt cậu ta hơi đổi.

"Là nhờ màng vân tay đúng không?" Không cần câu trả lời thì anh cũng có đáp án: "Đưa ra đây."

Lúc anh nói chuyện không hề mang vẻ nghiêm khắc, nhưng vẫn mang theo khí thế bức người rất lớn. Ngô Phi Vũ quả nhiên không dám phản kháng, lấy ra một cái màng vân tay.

Thật ra muốn sao chép dấu vân tay cũng không khó, mà nếu đó là dấu vân tay của Khương Mịch thì càng càng thêm dễ dàng.

Chỉ là Cố Ngôn Phong phát hiện cái màng vân tay này được làm rất chuyên nghiệp.

"Cậu bị điên sao?" Khương Mịch nhìn thấy màng in dấu vân tay của chính mình thì ớn lạnh: "Cậu làm thứ này làm gì? Muốn xem điện thoại của tôi? Cậu muốn biết cái gì chứ?"

"Tôi không phải muốn xem điện thoại của cậu..." Ngô Phi Vũ ngập ngừng muốn nói lại thôi.

"Đây là người khác đưa cho cậu phải không?" Cố Ngôn Phong nhìn cậu ta: "Bao gồm cả thứ gọi là bùa kinh hồn kia nữa, là cùng một người đưa cho cậu?"

"Anh... sao anh lại biết?" Cậu ta hoảng hốt hỏi lại, chẳng khác nào thừa nhận toàn bộ.

Chỉ riêng mình thầy Triệu là không thể hiểu được: "Cái gì mà bùa kinh hồn ở đây?"

Cố Ngôn Phong bèn lấy lá bùa đó ra cho ông ấy xem: "Cái này cậu ta lén nhét vào cặp sách của Khương Mịch, tôi đã hỏi qua các bậc cao tăng ở chùa Thanh Linh, họ nói bùa này có tác dụng làm người đeo nó trở nên mệt mỏi, nặng thì sinh bệnh. Có lẽ những lời này đều không có khoa học, nhưng tóm lại vững không phải ý tốt, thầy Triệu thấy sao?"

Quả thực sau khi nghe anh phân tích một hồi như vậy, thầy Triệu rất muốn đánh người: "Ngô Phi Vũ! Em đang làm cái gì vậy?!"

"Nói hết những gì cậu biết đi, đừng để tôi phải hỏi nhiều." Cố Ngôn Phong cũng phui phui các đầu ngón tay: "Sự kiên nhẫn của tôi có hạn."

Ngô Phi Vũ không khỏi rung mình, việc đã đến nước này xem ra chỉ có thể khai thật.

Chuyện là Tần Đồng sau khi đuổi học vẫn đem lòng uất hận với Khương Mịch, thế muốn trả thù. Cô ta biết được Khương Mịch chuyển đến ngồi sau Ngô Phi Vũ, mà cậu ta lại đem lòng yêu mến Ngu Bạch cho nên liền muốn cậu ta lôi kéo làm quen với Khương Mịch, tùy thời tìm ra nhược điểm của cô.

Ban đầu Ngô Phi Vũ cũng chẳng muốn gây chuyện làm gì, cơ mà Tần Đồng là bạn thân nhất của Ngu Bạch, cậu ta không muốn đắc tội Tần Đồng nên đã đồng ý.

Thật ra Khương Mịch vốn cũng không có ý thân cận nên cuối cùng Ngô Phi Vũ chẳng thu được kết quả gì cả.

Rồi một ngày Tần Đồng lại đến hỏi cậu ta về tình huống của cô, thấy không được như ý thì phát giận mắng cậu ta.

Mà Ngô Phi Vũ cũng không nhịn nổi, hai người nhào lên mắng nhau.

Chính là vào thời điểm này, bỗng nhiên có một người đàn ông lạ xen vào, nói: "Tôi có một biện pháp khiến Khương Mịch tin tưởng cậu."

Bởi vì Ngô Phi Vũ không quen người này nên trong lòng sinh cảnh giác. Trái ngược với đó là Tần Đồng giống như bị tẩu hỏa nhập ma, lôi kéo người này hỏi xem đó là cách gì.

Người đàn ông đó nói Khương Mịch rất sùng bái chùa Thanh Linh, nếu có thể mời cô đi thắp hương ở đó, hẳn sẽ đeo cho cô một lá bùa. Bùa này nếu được đeo trên người Khương Mịch thì bất kể Ngô Phi Vũ nói gì, cô sẽ đều nghe theo. Cho dù Khương Mịch không chịu đi cũng không sao cả, chỉ cần đưa lá bùa cho cô là được.

Ngô Phi Vũ đương nhiên sẽ không tin trên đời này có loại bùa nào kì diệu như thế, nhưng Tần Đồng lại tin. Cô ta biết Khương Mịch rất sùng bái chùa Thanh Linh bởi trước kia hàng xóm nhà Khương Mịch bị bệnh, chính là được cao tăng trong chùa đó cứu chữa.

Cậu ta vì không lay chuyển được Tần Đồng nên đành đáp ứng.

Nhưng vì Khương Mịch không tới chùa nên bùa cũng không dâng tới được, Ngô Phi Vũ vì sợ phiền toái nên đành lẳng lẽ nhét nó vào cặp của cô, sau đó báo lại với Tần Đồng là cô đã nhận.

"Vậy chuyện cậu xem trộm điện thoại của Khương Mịch là như thế nào?" Cố Ngôn Phong lại hỏi.

"Giữa trưa hôm nay người đó lại tới tìm tôi, đưa cho cái màng vân tay đó, nói là người nhà của Khương Mịch hôm nay sẽ tới tìm cô ấy, đến lúc đó nếu điện thoại cô ấy có tin nhắn hay cuộc gọi gì gọi đến tôi đều phải xóa sạch." Ngô Phi sốt ruột đến mức sứt sứt khóc: "Tôi cũng không biết vì sao tên này biết nhiều như vậy, nếu tôi không làm theo sẽ bị người ta tố giác. Cho nên tôi... tôi..."

Khương Mịch giờ phút này không rảnh mà quan tâm xem cậu ta đã biến thành bộ dạng gì, cô chỉ nhìn về phía Cố Ngôn Phong, vẻ mặt khiếp sợ: "Người này dự đoán như thần, rốt cuộc là ai vậy chứ?"

Thầy Triệu hỏi: "Em nói người đó lúc giữa trưa xuất hiện trong trường học? Người đó trông như thế nào?"

Người đàn ông đó có vẻ ngoài cực kì phổ thông, cũng không có hình dạng đặc thù nên Ngô Phi Vũ không miêu tả quá nhiều được.

Vì thế thầy Triệu đành dẫn cậu ta đi xem cameras.

"Khương Mịch!" Khi bốn người họ đang định rời đi, di báo lúc này đột nhiên lại chạy tới: "Ba cháu sắp chết, sao cháu vẫn bình chân như vại vậy..."

Còn quên mất bà ta nữa chứ.

Cố Ngôn Phong dành chút thời gian thương lượng với thầy Triệu, để trường học ra tay xử lí Ngô Phi Vũ cùng người đàn ông bí ẩn kia, còn anh đưa Khương Mịch tới bệnh viện thăm Khương Thiên Nguyên.

Di báo này nhận ra Cố Ngôn Phong, bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy đại minh tinh người thật hàng thật nên rất khẩn trương, nói chuyện cũng nhỏ giọng hơn nhiều.

"Sao bà lại tới tìm Mịch Mịch vậy?" Anh hỏi.

Bà ta nhỏ nhẹ đáp: "Là mẹ của Khương Mịch nhờ tôi đến đón nó."

Anh lại hỏi thêm mấy vấn đề, thấy bà ta hình như không biết chuyện gì nên cũng không hỏi nhiều.

Vào lúc tới bệnh viện, ca phẫu thuật của Khương Thiên Nguyên vẫn chưa kết thúc, Chu Tú Xuân ở bên ngoài phòng bệnh khóc đến mức hai mắt đều đỏ.

Ở trên đường tới đây Cố Ngôn Phong đã cho người đi tìm hiểu qua nên lúc này anh gần như nắm được đại khái tình huống.

Vào mấy ngày trước, Chu Tú Xuân bị người ta phát hiện bà ta gian lận khi chơi mạt chược, bọn họ liền thay trời hành đạo.

Chu Tú Xuân từng có tiền án, bà ta từng lừa rất nhiều tiền của mọi người nên lần này mọi người không hề kiêng kị gì mà tính sổ hết một lượt.

Bị thua mấy ván, đám người rút cuộc không nhịn nổi mà ra tay hành hung với bà ta, đánh đến tay chân đều gãy.

Sau khi Chu Tú Xuân vào bệnh viện, Khương Thiên Nguyên mỗi ngày đều chăm sóc bà ta, thậm chí còn muốn đến tìm đám người kia lý sự, đòi lại công bằng cho vợ mình, bận rộn đến mức thôi cả rượu chè cờ bạc.

Cho đến đêm hôm qua, ông ta không kìm nổi nữa mà uống hết một chai rượu. Xe ông ta mua từ tiền của Cố Ngôn Phong đưa cho, hiện giờ lần nào ra ngoài cũng phải lái nó.

Kết quả lái xe khi uống rượu thì không cần phải nói tới, ông ta tông phải một chiếc xe Rolls-Royce.

Dù sao thì số tiền 500 vạn kia bọn họ cũng chưa xài hết, đối phó với tiền thuốc men với khoản bồi thường cũng coi như đủ, may mắn là chủ nhân chiếc xe kia không có vấn đề gì.

Nhưng tình trạng của Khương Thiên Nguyên bây giờ dự là không cứu được.

Chu Tú Xuân lúc này khóc lóc rất nhiệt tình, khóc rất chân thật. Bà ta khóc vì 500 vạn cứ thế mà mất.

"Mịch Mịch, mẹ biết sai rồi." Bà ta lao đến như muốn ôm cô: "Mẹ bây giờ chẳng còn cái gì nữa, còn dọn về với mẹ, cùng sống với mẹ có được không?"

Khương Mịch nhanh chân tránh khỏi móng vuốt của bà ta: "Lúc bà bán tôi đổi lấy 500 vạn chính bà đã nói rõ rồi, không cần tôi phụng dưỡng khi về già nữa. Nhưng bà cũng yên tâm, tôi không phải là người tuyệt tình như vậy. Tôi vẫn lo tiền ma chay hỏa táng cho bà được."

Chu Tú Xuân lập tức gào khóc.

"Yên lặng, chỗ này là bệnh viện." Cố Ngôn Phong khẽ nhíu mày.

"Cậu Cố!" Chu Tú Xuân lập tức nhen nhóm lên một tia hi vọng, lại nhào qua chỗ anh: "Cậu Cố, tôi biết cậu là người tốt! Tôi biết sai rồi, tôi sẽ sửa. Cậu thích Mịch Mịch nhà chúng tôi như vậy, hẳn là vẫn nên giúp chúng tôi đúng không? Cậu xem tôi nuôi dưỡng Mịch Mịch trở nên xinh đẹp như vậy... tôi... tôi cũng không cần quá nhiều tiền làm gì. Cậu có nhiều tiền mà, coi như bỏ thí cho chúng tôi một ít thôi có được không?"

Bà ta vì tiền, cái gì cũng có thể bỏ.

Kể cả danh dự của bản thân.

Cố Ngôn Phong thờ dãi: "Muốn tôi đưa tiền cho bà cũng có thể."

Chu Tú Xuân lập tức vui mừng khôn xiết: "Tôi biết Cậu Cố là người lương thiện mà, tôi sau này nhất định sẽ yên phận, cậu nói cái gì chính là cái đó!"

Cố Ngôn Phong thấy vậy thì phải vệ sĩ đến canh cửa, nói với Chu Tú Xuân: "Đưa cho tôi ít máu của bà."

"Hả?"

Chu Tú Xuân đang vô cùng khó hiểu thì thấy anh lấy từ trong túi ra một lá bùa: "Đây là lá bùa tôi lấy từ chỗ cao tăng ở chùa Thanh Linh, nếu bà không giữ lời... tôi sẽ nguyên rủa bà... Ừm, khiến bà lâm bệnh nặng."

Bà ta kinh hãi: "Sao cậu có thể độc ác như thế?"

"Không phải, chỉ là tôi không tin bà được thôi." Anh lắc đầu: "Đương nhiên bà cũng có thể không đồng ý."

Chu Tú Xuân: "..."

Bà ta suy nghĩ một hồi rồi cuối cùng cũng đồng ý.

Vì thế Cố Ngôn Phong lập tức lấy ra một lưỡi dao, xẹt qua ngón tay Chu Tú Xuân để lấy một ít máu.

Miệng vết thương không lớn nhưng vẫn không ngăn được nước mắt của Chu Tú Xuân, bà ta đau xót nói: "Được rồi, đưa tiền cho tôi đi."

Cố Ngôn Phong thong thả ung dung mà nói: "Sau này mỗi tháng tôi sẽ đưa cho bà hai ngàn tệ, không hơn."

"Cái gì?" Chu Tú Xuân kích động đến mức thiếu chút nữa từ trên giường ngã xuống: "Hai ngàn tệ? Cậu là đồ lừa đảo!"

Cố Ngôn Phong: "Một ngàn chín."

"Cố Ngôn Phong! Đừng nghĩ là tôi sợ cậu!" Bà ta tức đến nỗi muốn lật giường: "Tôi nói cho cậu biết, cậu bức tôi như vậy, tôi... tôi sẽ đưa tin nóng cho mọi người biết..."

Cố Ngôn Phong: "Một ngàn tám."

"Cậu Cố, cậu thêm cho tôi ít ít đi." Chu Tú Xuân thấy cứng không được thì bắt đầu cầu xin.

Cố Ngôn Phong: "Một ngàn bảy."

"Mịch Mịch... Mịch Mịch... Con nói với cậu Cố một tiếng đi..."

Cố Ngôn Phong: "Một ngàn sáu."

"Được, được, được. Hai ngàn thì hai ngàn."

Cố Ngôn Phong: "Một ngàn năm."

Chu Tú Xuân rốt cuộc cũng cầm miệng.

"Không được tới trường tìm Mịch Mịch nữa." Cố Ngôn Phong lạnh nhạt nhếch miệng thành hình vòng cung, nói: "Nếu không bà đừng mong lấy được một đồng."

Từ trong phòng bệnh của bà ta đi ra, anh đưa hai lá bùa cho vệ sĩ, ra lệnh: "Đi kiểm tra xem máu trên hai lá bùa này có phải cùng một người không."

Đêm hôm qua Khương Thiên Nguyên mới xảy ra tai nạn nên tuyệt đối không có khả năng máu trên lá bùa Ngô Phi Vũ đưa là của ông ta.

Dựa theo thời gian gần đây, đối tượng khả nghi nhất chỉ có thể là Chu Tú Xuân.

Chỉ e là, người ra tay không biết Khương Mịch không phải con ruột của Chu Tú Xuân mà thôi.

"Anh Cố." Lại có một người vệ sĩ khác đi tới đây: "Cuộc phẫu thuật kết thúc rồi."

Khương Thiên Nguyên nhờ có kỳ tích mà được chữa khỏi nhưng tình trạng vẫn chưa khá quan lắm, vẫn còn đang hôn mê, không biết khi nào mới tỉnh. Có thể là vài ba ngày nữa, cũng có thể là... vài ba năm nữa.

"Mọi người tiếp theo cứ để tôi lo liệu." Cố Ngôn Phong nhẹ nhàng ôm lấy bà vai Khương Mịch: "Em về đi học đi, không cần quan tâm những chuyện này."

Khương Mịch nhìn Khương Thiên Nguyên đang an tĩnh nằm trên giường bệnh, nghĩ đến ông ta từng mắng chửi nguyên chủ thậm tệ đến mức nào, trong lòng cô chẳng có chút dao động.

Cô cho rằng mình sẽ rất vui vẻ, nhưng thật ra cũng chẳng có.

"Là ngoài ý muốn sao?" Khương Mịch thấp giọng hỏi.

Bị tai nạn đúng lúc này thật kì lạ mà.

"Cảnh sát còn đang điều tra." Cố Ngôn Phong lại siết chặt vai cô: "Tôi sẽ làm rõ việc này, em yên tâm."

"Vậy được, chúng ta cùng đi thôi." Cô gạt đầu, giữ lấy góc áo anh: "Tôi không quan tâm việc người ta nói tôi có bất hiếu hay không, anh cũng không cần vì tôi mà ở lại."

Cố Ngôn Phong biết nghe lời đáp ứng: "Được."

Anh chỉ để lại một vệ sĩ ở phòng bệnh giám sát tình hình.

Bởi vì thời gian đã khá muộn rồi nên hai người trực tiếp về nhà.

Đọc đường đi cả hai dường như đều có tâm sự nên không nói gì. Thời điểm xuống xe, Cố Ngôn Phong vẫn như cũ duỗi tay đỡ cô.

Chân Khương Mịch thật ra đã đỡ từ lâu rồi, nhưng cô thấy anh làm vậy cũng không tỏ ý kiến gì, bởi cô biết anh so với bản thân cô còn cẩn thận hơn.

Cô nhìn tay anh đang chuẩn bị cầm luôn cặp sách của cô thì nói: "Xin lỗi anh thầy Cố, khiến anh nhọc lòng rồi."

Cố Ngôn Phong cũng xin lỗi cô: "Là tôi nên nói vậy mới đúng, lần này là tôi làm liên lụy em."

Khương Mịch sững sốt: "Ý anh là..."

Cố Ngôn Phong còn chưa kịp trả lời liền nghe tới một giọng nữ gọi giật tên anh: "Cố Ngôn Phong!"

Giọng nói này vô cùng có uy lực, chỉ gọi tên người thôi mà đã mang một tràng khí thế mạnh mẽ không ai so được.

Khương Mịch vừa quay đầu thì thấy một người phụ nữ ưu nhã đi tới, người này trông thật đẹp, nhưng sắc mặt lại không được thân thiện cho lắm. Không biết từ khi nào mà người phụ nữ này đã đi đến sau lưng hai người họ.

Cố Ngôn Phong không có phản ứng cũng không nói chuyện. Khương Mịch đang nắm tay anh nên có thể cảm nhận được các ngón tay anh hơi siết lại.

Anh dường như không thích người này thì phải.

Khương Mịch bèn tiến lên phía trước một bước, giang hai tay che chắn trước mặt anh: "Cô là ai?"

Người phụ nữ xinh đẹp hơi ngừng lại, giọng nói mang đậm vẻ khinh thường: "Còn cô là ai?"

Khương Mịch ưỡn ngực ngẩng đầu đáp: "Tôi là vợ của Cố Ngôn Phong!"

Người phụ nữ xinh đẹp rõ ràng cười nhạo một tiếng: "Cô nói thế nào thì là thế ấy à? Bằng chứng đâu?"

Khương Mịch bỗng sững sốt trong chốc lát, sau đó đột nhiên quay đầu lại, hôn một cái lên mặt Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong không để phòng bỗng dưng bị hôn trộm, đồng tử co rút.

"Thế nào?" Cô quay đầu lại, khiêu khích nhìn người phụ nữ kia.

Ngược lại người này nở nụ cười kì dị: "Như thế thì cũng gọi là chứng minh à? Tôi là mẹ nó, vợ nó là ai phải do tôi quyết định."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Edit: Cẩm.

Trong nháy mắt, Khương Mịch chỉ muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui xuống.

Đây là mẹ của Cố Ngôn Phong.

Mẹ.

Mẹ...

Vừa rồi cô đã làm trò gì vậy?

Trong nháy mắt khi Khương Mịch gơ tay che mặt, cô nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Cố Ngôn Phong vang bên tai: "Bà tới đây làm gì?"

Cô bỗng chốc tỉnh táo lại.

Cố Ngôn Phong vốn là tước người dịu dàng ấm áp, anh rất ít khi nói chuyện khách sáo lạnh nhạt với người ta như vậy.

Khurong Mịch lập tức nhớ lại vừa rồi khi bà mẹ này gọi tên Cố Ngôn Phong, phản ứng kia của anh rõ ràng không phải là thích.

Hơn nữa thời điểm cô và anh đính hôn người của Cố gia cũng không tới tham dự, anh lại từng nói qua quan hệ của mình với người nhà không tốt, lại thêm cả thái độ của người mẹ này... Khurong Mịch nhất thời trở nên cảnh giác.

Cố Ngôn Phong bước lên trước, bảo vệ Khurong Mịch ở phía sau.

Phí Nhất Nhược khi nhìn thấy một màn này thì ánh mắt đột nhiên trầm xuống: "Nhà của con trai, ngay cả mẹ cũng không được vào sao?"

"Nhà tôi không chào đón bà."

Phí Nhất Nhược cười nhạo một tiếng: "Mẹ muốn nói chuyện với con bé đằng sau con."

"Bà muốn gì cứ nói với tôi là được." Cố Ngôn Phong căn bản sẽ không cho bà cơ hội nói chuyện với Khurong Mịch: "Không liên quan gì đến cô ấy."

Ngược lại Phí Nhất Nhược không thêm để ý tới anh, bà chỉ chăm chú nhìn Khurong Mịch: "Cô bé, có dám một mình nói chuyện với tôi không?"

"Có gì mà không dám!" Khurong Mịch không hề có ấn tượng tốt gì với người phụ nữ này, biết Phí Nhất Nhược đây là đang khiêu khích cô, nhưng cô là người chẳng làm sai gì cả, cho nên không cần phải sợ.

Nãy giờ Cố Ngôn Phong vẫn luôn che chắn đằng trước cho cô, vì thế cô cũng muốn được bảo vệ anh.

Chỉ ít không có năng lực bảo vệ anh theo đúng nghĩa thì cô cũng có thể giúp anh xử lý bớt phiền phức, chẳng hạn như đối phó với mẹ anh.

Cố Ngôn Phong có khả năng sẽ nhún nhường vì đối phương là mẹ anh, còn cô thì không.

Cố Ngôn Phong khẽ nhíu mày, duỗi tay ra như muốn ngăn cô lại.

Khurong Mịch trực tiếp cầm tay anh.

Bỗng nhiên anh sững người.

Cô nhón chân lên, thấp giọng nói bên tai anh: "Thầy Cố đừng lo lắng, mặc kệ bà ấy nói cái gì tôi cũng không tin đâu."

Bên tai mang theo một luồng nhiệt nóng ấm, có chút ngứa, Cố Ngôn Phong cố kìm nén cảm giác muốn đưa tay ra gỡ, chỉ cúi đầu nhìn Khurong Mịch.

Cô mấp máy môi, hai lúm đồng tiền bên má đáng yêu cực kì, đôi mắt đào hoa xinh đẹp lúc này tràn ngập sự chờ mong.

Anh chần chờ trong giây lát, cuối cùng cũng gạt đầu.

Còn đang muốn dặn cô thêm cái gì đó nhưng lời nói đến miệng rồi lại nuốt vào.

Mặc kệ đi.

Hình như Phí Nhất Nhược cũng muốn đi vào nhà của Cố Ngôn Phong, bà ta dẫn Khurong Mịch đến một lối đi nhỏ bên cạnh vườn hoa.

Hai người đối mặt ngồi xuống ghế.

Khurong Mịch biết chính mình chưa trải sự đời nên kinh nghiệm quá ít, mà mẹ của Cố Ngôn Phong vừa nhìn thấy đã biết không phải một người đơn giản, không cần thận sẽ mắc bẫy, cho nên cô chỉ im lặng chờ Phí Nhất Nhược ra tay trước.

Dù sao cũng không được mở lời trước, im được bao nhiêu hay bấy nhiêu, biến mình thành một cô gái thành thực cẩn trọng, trước không được thua về khí thế.

Còn Phí Nhất Nhược vừa thấy một cảnh Khurong Mịch mạnh mẽ như vừa rồi nên nghĩ chắc cô là người thiếu kiên nhẫn, bà ta cũng đang chờ cô mở miệng trước.

Kết quả đợi nửa ngày, Khurong Mịch như ông bụt ngồi đó không động đậy.

"Cô biết tôi tìm cô là vì lý do không?" Phí Nhất Nhược rốt cuộc cũng mở lời.

Khurong Mịch cảm thấy vấn đề đầu tiên mình đã thắng nên không tránh khỏi vui vẻ mà mỉm cười: "Không biết."

Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad Caseenhom. Vui lòng đọc tại đây để bảo vệ công sức của editor và nói không với các trang web lậu.

Trong truyện gốc, những lần Cố Ngôn Phong xuất hiện chẳng được mấy lần, đối với mẹ của anh thì tác giả lại càng không nhắc tới. Hơn nữa tác giả có nói nguyên chủ không được người nhà của Cố Ngôn Phong yêu thích, còn cụ thể không được yêu thích như thế nào thì cô không nói rõ.

Nhưng mà phần lớn những người có tiền đều thích dùng tiền bạc để giải quyết, điều đó Khương Mịch hiểu rõ.

Thật ra cô rất tò mò, liệu Phí Nhất Nhựt có đưa thẳng ngân phiếu cho cô luôn hay không?

"Không biết? Tôi đoán chắc cô cũng chỉ muốn tiền thôi." Không biết có phải Phí Nhất Nhựt đọc được suy nghĩ của cô hay không mà ngữ khí bà ta trở nên khinh miệt: "Cô cho cho rằng tôi sẽ làm giống trong phim đưa tiền cho cô, đổi lại cô phải rời xa con trai của tôi?"

Khương Mịch lắc đầu, mặt không đỏ tim không đập nói: "Tôi không nghĩ như vậy."

"Có nghĩ cũng vô dụng." Phí Nhất Nhựt hừ nhẹ một tiếng: "Ngôn Phong đã đưa cho nhà cô 500 vạn rồi, đừng có hòng mà được thêm."

Nói như vậy, xem ra bà ta cũng chẳng biết được nhiều lắm.

Khương Mịch một bên tiếp nhận được thông tin, một bên đáp lại: "Tôi không hề nghĩ như vậy, bà đừng đổ oan cho tôi."

Bất kể là thái độ hay câu nói nào của Phí Nhất Nhựt cũng đều tỏ rõ thái độ xem thường cô.

Nhưng cô cũng không tức giận.

Ngay từ đầu khi cô đính hôn cùng Cố Ngôn Phong, quan hệ giữa hai người vốn là giao dịch tiền bạc.

"Vậy được, bây giờ cô hãy rời xa Ngôn Phong đi." Phí Nhất Nhựt nói.

Khương Mịch bỗng nhiên buồn cười: "Tôi là vợ của anh ấy, tại sao lại phải rời đi?"

"Hừ... nó là con trai của tôi, tôi không hiểu nó thì còn ai hiểu nó? Nó vẫn chưa động vào cô đúng không?" Phí Nhất Nhựt cười đắc ý: "Cô với nó trước hết còn chưa đi đăng ký kết hôn, song lại còn là kết hôn giả, thậm chí lúc đính hôn không có trường bồi tới tham dự, như thế có nực cười không! Cô gái, đừng có tùy tiện nhận bừa vợ chồng chồng như vậy, rụt rè một tí không tốt sao?"

Rất cuộc Khương Mịch cũng chỉ là một đứa con gái mới mười tám tuổi, những loại chuyện kiểu như vậy cô không hiểu hết.

Khẽ cắn môi, lại thấy hơi tức giận.

Bởi vì những lời Phí Nhất Nhựt nói hoàn toàn đúng, cô không biết nên phản kháng như thế nào.

"Cô biết vì sao nó phải mua cô về không?" Nhìn thấy mặt Khương Mịch vì thẹn mà đỏ ửng, trong lòng Phí Nhất Nhựt càng thêm đắc ý.

Khương Mịch không thêm hé răng.

"Bởi vì nó cáu giận với tôi." Bà ta cười một tiếng, giọng điệu thân mật kể lể: "Tôi giới thiệu cho nó một con bé xinh đẹp nhà giàu, là đại tiểu thư gia đình quyền quý, nó không thích nên cãi nhau với tôi, một mực phải tìm một đứa con gái nghèo nào đó để kết hôn. Càng nghèo càng tốt, nó làm như thế là vì tôi."

Khương Mịch nhớ tới hình như Viên Tắc đã nói qua những lời này rồi.

Trong trí nhớ của nguyên chủ có một lần cô ấy nghe lén Viên Tắc nói chuyện cùng Khương Thiên Nguyên. Hình như ba của nguyên chủ muốn tặng giá nhưng Viên Tắc lại không đồng ý, nói rằng nếu ông ta muốn tặng giá thì cậu ta sẽ đi tìm người khác, ngay tức khắc Khương Thiên Nguyên liền không dám làm loạn nữa.

Cho nên, nhùng gì Phí Nhất Nhựt nói đều là đúng à?

Không. Khương Mịch lập tức phủ định ý nghĩ này.

Cố Ngôn Phong là người thành thực cẩn trọng như vậy, anh làm sao chỉ vì mỗi lí do đó mà đi "mua" một vị hôn thê?

Tuyệt đối không có khả năng!

"Tôi mặc kệ anh ấy bởi vì lí do gì." Cô nói: "Hiện tại chúng tôi sống chung rất hoà thuận, như thế là đủ rồi."

Phí Nhất Nhựt không ngờ tới cô sẽ nói như vậy, hơi sửng sốt, nụ cười trên mặt bà ta cũng biến mất không dấu vết: "Cô gái, đừng có ngang bướng hồ đồ. Tôi khuyên cô một câu, Cố Ngôn Phong bây giờ đang ở trong một vùng đầm lầy, cô không tránh xa nó ra thì sớm hay muộn cũng bị nó kéo xuống thôi."

Lần này Khương Mịch không chút do dự đáp: "Anh ấy cũng từng kéo tôi ra khỏi vùng đầm lầy đấy thôi. Nếu thật sự anh ấy có mệnh hệ gì, tôi có chết cũng phải cứu anh ấy."

Phí Nhất Nhựt nhướng mày, rõ ràng không tin những lời này của cô: "Cô không cần phải tỏ ra mạnh mẽ trước mặt tôi, cô là dạng người nào tôi rõ hơn

ai hết. Tôi cũng lười phải nói nhiều với cô, vào vấn đề chính đi, cô muốn thi vào Học viện điện ảnh Thanh Châu không phải vì thích Bách Mặc sao? Chỉ cần cô rời bỏ Cố Ngôn Phong, tôi đảm bảo cô sẽ đỗ Thanh Châu, thế nào?"

Đôi mắt Khương Mịch không khỏi trợn trừng.

Xem ra Phí Nhất Nhược đã có chuẩn bị mà tới, điều ra cô thật rõ ràng.

Cô bỗng nhớ tới trong truyện kể thành tích thi đại học của nguyên chủ khá tốt, còn nói cái gì mà dựa vào các mối quan hệ của Cố Ngôn Phong mới được như vậy.

Vậy là vốn dĩ nguyên chủ không phải dựa vào Cố Ngôn Phong mà là dựa vào người trước mặt này?

Nhưng nếu đúng như vậy, tại sao nguyên chủ vẫn không rời xa Cố Ngôn Phong?

"Tôi không còn thích Bách Mặc nữa." Trong lòng Khương Mịch đang rối như tơ vò, nhưng ngoài miệng lại rất kiên định: "Học viện điện ảnh Thanh Châu, tự tôi có thể thi đỗ được."

"Tự cô thi đỗ?" Phí Nhất Nhược được thêm một phen cười nhạo: "Dựa vào thành tích kia của cô sao! Mơ tưởng!"

Khương Mịch vẫn không dao động: "Anh ấy tin tôi có thể làm được."

"Cô cũng chỉ là một cô gái chưa trưởng thành thôi, rốt cuộc tin nó vì điểm gì?" Phí Nhất Nhược thấy cô rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt nên giận dữ: "Vẫn là vì tiền của nó đúng không?"

Khương Mịch mím môi: "Vì tất cả, được chưa?"

"Vì tất cả?" Sắc mặt của Phí Nhất Nhược hơi biến đổi, cất giọng cao vút: "Cô thích nó?"

Tình huống này ép buộc cô phải thừa nhận: "Anh ấy tốt như vậy, tôi có lý do gì mà không thích chứ?"

"Cố Ngôn Phong là người tốt? Ha ha ha... Tôi nói cho cô biết, Cố Ngôn Phong là một tên biến thái! Cực kì biến thái! Cô bây giờ không tránh xa nó ra, thế nào sau này cũng hối hận." Khuôn mặt xinh đẹp của Phí Nhất Nhược trở nên méo mó: "Cô xem người nhà của cô đi, đám người đó bị Cố Ngôn Phong hại ra sao, tại sao cô còn không biết sợ hãi?"

Rốt cuộc khi nghe những lời này, Khương Mịch liền thiếu kiên nhẫn đứng dậy: "Cảnh sát còn chưa điều tra làm rõ vụ việc mà bà đã đẩy hết mọi tội lỗi lên đầu anh ấy? Rốt cuộc bà có phải mẹ của Cố Ngôn Phong không? Không có bà mẹ nào lại nói con mình như vậy cả! Bây giờ thì tôi đã biết vì sao quan hệ giữa hai người không tốt rồi, có một người mẹ như bà, ai dám nhận được chứ!"

Cô còn đang muốn nói thêm, lại thấy tinh thần của Phí Nhất Nhược trông không giống bình thường, vì vậy cô nhịn xuống.

"Cô không nghe thì thôi." Phí Nhất Nhược cũng đứng lên, cầm túi xách rồi đi thẳng, đến đầu cũng không ngoảnh lại: "Sau này hối hận thì đừng có khóc lóc tìm tôi."

Lần nói chuyện này khác xa so với tưởng tượng của Khương Mịch, cô quả thực không thể hiểu được.

Phí Nhất Nhược giống như là bản sao của Chu Tú Xuân, nhưng Chu Tú Xuân chán ghét nguyên chủ là bởi vì cô ấy không phải do bà ta dứt ruột đẻ ra, còn Phí Nhất Nhược rõ ràng là mẹ ruột của Cố Ngôn Phong, vậy mà thái độ của bà ta giống như chán ghét anh đến tận xương vậy.

Mà cũng không đúng, trước đó thái độ của Phí Nhất Nhược đối với anh còn có vẻ khá thân mật, sau đó liền đột nhiên thay đổi.

Cố Ngôn Phong ưu tú như vậy, sao mẹ anh có thể ghét bỏ anh được chứ?

Khương Mịch nghĩ mãi không ra, khi không thấy bóng dáng Phí Nhất Nhược đâu nữa cô mới quay trở lại.

"Thầy Cố?" Cô nhìn thấy Cố Ngôn Phong đang đứng trên ban công, trước mặt lượn lờ khói thuốc.

Vì chưa thấy anh hút thuốc bao giờ nên cô khá ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh này.

Cố Ngôn Phong quay đầu nhìn cô một cái, trên đầu ngón tay quả nhiên kẹp một điếu thuốc lá.

"Em muốn ăn gì thì tự gọi đi." Anh lãnh đạm nói: "Ăn xong rồi học."

Khương Mịch đi qua, trực tiếp ngồi xổm trước mặt anh: "Thầy Cố, bà ấy... về rồi."

"Ừm, tôi thấy rồi." Ban đầu Cố Ngôn Phong còn định tắt đầu lọc, nhưng do dự một lát, anh vẫn chủ đặt thuốc lá ra xa.

Khương Mịch lúc này mới phát hiện, vị trí nơi anh đang đứng có thêm nhìn thấy toàn bộ cảnh trong vườn hoa.

"Bà ấy muốn tôi phải rời khỏi anh." Chân cô lúc ngồi xuống vẫn còn hơi đau nên dứt khoát ngồi bệt xuống thảm, ngửa đầu lên nói với anh: "Nhưng tôi từ chối rồi, mặc kệ bà ấy nói cái gì tôi cũng không tin."

"Có lẽ những gì bà ấy nói đều là thật." Anh nhàn nhạt mở miệng.

Khương Mịch chống cằm: "Không sao cả. Nếu đúng như bà ấy nói thì cũng không hẳn là chuyện xấu."

Nếu anh thật sự là người như vậy, cô sẽ có cơ hội cứu anh ra khỏi thế giới đen tối đó.

Chân mày Cố Ngôn Phong không khỏi giật giật: "Bữa cùng mâm vẫn tay đều là do bà ấy làm, nhưng có lẽ bà ấy không liên quan đến chuyện của ba mẹ em."

"Cái gì?" Đây là điều Khương Mịch không thể ngờ tới.

Rốt cuộc Phí Nhất Nhược muốn làm gì?

"Bữa kinh hồn kia không có gây hại gì nhiều cả, chắc bà ấy cũng không muốn làm gì em đâu, chắc là chỉ muốn cảnh cáo thôi." Anh giải thích: "Bà ấy muốn ép em phải rời khỏi tôi."

Câu mắng chửi "Có bệnh!" đáng đến miệng rồi lại dừng lại, Khương Mịch siết chặt tay thành nắm đấm: "Tôi sẽ không đi. Mặc kệ bà ấy làm gì tôi cũng không đi đâu hết!"

Cố Ngôn Phong yên lặng nhìn cô trong chốc lát rồi nói: "Em cũng thấy đấy, ở bên cạnh tôi sẽ rất phiền phức, cũng sẽ gặp phải không ít nguy hiểm. Bây giờ ba mẹ nuôi của em đang bị như vậy, họ dần dần già đi mà không có ai khác bên cạnh, họ muốn nhờ cậy vào em nên sẽ không dám làm gì em đâu. Nếu bây giờ em trở về, họ sẽ đối xử với em thật tốt. Còn nếu không, em cũng đã trưởng thành rồi, có thể tự cho cho bản thân mình... Nói thật, em không cần ở lại với tôi."

"Thầy Cố, anh nghĩ tôi là loại người nào vậy?" Khương Mịch nghe anh nói như vậy thì cực kì bất mãn: "Chúng ta đều đã thoả thuận rồi, tôi sẽ đối mặt với tất cả. Ở trong lòng anh, tôi rốt cuộc là người không có lương tâm hay sao?"

Thấy cô kích động đến đỏ hết mặt mũi, Cố Ngôn Phong nói gì.

"Tôi biết hôm nay tâm trạng anh không tốt." Sau một hồi giằng co, cuối cùng cô cũng thoả hiệp nói: "Bỏ qua cho anh đấy."

Về mặt Cố Ngôn Phong hơi biến đổi, nhưng anh vẫn im lặng.

Khương Mịch xê dịch mông, đến gần hơn với anh, gác cằm lên đầu gối anh.

Bây giờ thời tiết đã chuyển sang tháng sáu, ai cũng đều mặc quần áo mỏng, động tác này của cô khiến da thịt hai người giống như ma sát với nhau, phảng phất sự ái muội.

Ngón tay cầm thuốc lá của Cố Ngôn Phong hơi siết lại, làm rơi xuống một ít tàn thuốc.

"Thầy Cố..." Khương Mịch hoàn toàn không chú ý tới chi tiết nhỏ này mà ngẩng mắt nhìn anh, thanh âm mềm mại nói: "Em không hỏi chuyện gia đình anh là vì biết chắc anh sẽ không nói. Em muốn nói với anh rằng, bất cứ khi nào tâm trạng anh không tốt thì có thể nói với em, ít nhất em không giúp được anh thì cũng có thể cùng anh san sẻ. Tương lại nếu có một ngày anh quen bạn gái, yêu rồi kết hôn với ai đó thì em chắc chắn sẽ bỏ đi, không gây trở ngại cho anh đâu. Nhưng bây giờ anh còn đang độc thân, cho dù anh có làm gì đi chăng nữa, em cũng không rời bỏ anh, anh nói gì cũng vô dụng."

Cố Ngôn Phong thấy cô cố chấp nhìn anh như vậy, rò ràng trong lòng thì lo lắng nhưng lại cố tỏ ra kiên định, bàn tay cô đặt phía dưới còn khăn trương đến độ nắm chặt cả chiếc thảm.

"Được, không đi thì không đi." Anh vỗ nhẹ lên đỉnh đầu cô: "Không ép em nữa."

Trong nháy mắt cô liền vui vẻ ra mặt, giống như một đoá hoa mới nở rộ làm trời đất đều trở nên tươi đẹp hơn.

"Tự gọi đồ ăn đi." Cố Ngôn Phong lại quay đầu nhìn về phía vườn hoa: "Hôm nay tôi không muốn nấu cơm."

"Được!" Khương Mịch bò dậy, cười thâm hời: "Anh muốn ăn gì?"

Vốn anh định đáp là không muốn ăn, nhưng thấy cô có vẻ hứng khởi như vậy thì sửa lời đáp: "Em gọi đại là được."

Khương Mịch nghe theo.

Đồ ăn rất nhanh được giao tới, hầu hết các món đều là món khoái khẩu của Cố Ngôn Phong. Xem ra hơn nửa tháng nay ngoại trừ anh quan sát Khương Mịch thì cô cũng rất quan tâm xem anh thích ăn gì.

Dù đây đều là các món anh thích ăn, nhưng cuối cùng anh ăn cũng chẳng được nhiều lắm.

Khương Mịch có thể nhận ra tâm trạng anh đang không tốt, thấy anh ăn hai ba miếng liền an tâm rồi, không ép anh ăn thêm nữa: "Hôm nay thầy Cố chắc mệt rồi nhỉ, nghỉ ngơi sớm đi."

Cố Ngôn Phong trầm ngâm: "Được, nếu có bài nào không giải được thì để lại, mai tôi giảng lại cho em."

Khương Mịch gật đầu đáp lại, thấy Cố Ngôn Phong đi vào phòng ngủ thì mới yên tâm tới thư phòng làm bài tập.

Cô lấy ra một tệp bài thi, còn chưa làm xong một đề đã thất thần.

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cô căn bản vẫn chưa kịp tiếp thu hết. Bây giờ một thân một mình ngồi đây, những mảnh ghép lộn xộn bắt đầu được xếp lại.

Nhưng cô nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đầu óc rối như tơ vò.

Khương Mịch lắc lắc đầu, cưỡng ép chính mình bình tĩnh lại, chỉ tập trung xem đề.

Vất vả lắm mới làm xong một hai đề thi, cô theo thói quen ngẩng đầu, phát hiện chiếc ghế dựa ở đối diện trống không.

Từ lúc xuyên tới đây, cô đã có thói quen tới nào cũng được Cố Ngôn Phong giám sát làm bài tập, có đôi lúc thì anh đọc sách, có đôi lúc lại xem kịch bản, lúc thì xem bài tập của cô, lúc thì...

Anh yên tĩnh, rất ít khi chủ động nói chuyện nên cảm giác tồn tại cực thấp.

Có đôi lúc cô sẽ làm bài say mê đến mức quên mất trong phòng còn có một người khác, tới hôm nay thì hay rồi, người đó thật sự không còn ở đây nữa, cô cũng tình cờ phát hiện ra thói quen của mình.

Nhìn chiếc ghế trống trơn kia, trong lòng cô có thứ gì đó lặng lẽ dâng trào.

Ở thế giới trước, mỗi khi Khương Mịch làm bài tập đều là làm một mình, không ngờ tới vậy mà chưa đến một tháng, thói quen của cô đã thay đổi.

Cô miên man suy nghĩ một hồi, sau đó tiếp tục cắm cúi làm bài thi.

Bình thường cô chỉ mất một tiếng là có thể làm xong, hôm nay cô lại làm mất hai tiếng, hơn nữa chắc cũng sai nhiều.

Không biết có con muỗi từ chỗ nào bay đến, liên tục kêu vo ve bên tai khiến Khương Mịch không đập được nó liền dứt khoát đứng lên.

Con muỗi rất biết điều mà bay đi, Khương Mịch mang theo tâm trạng buồn bực bèn tranh thủ đi vệ sinh.

Chỉ là khi đi về lại do dự một lát, cô không về thư phòng mà chuyển hướng sang phòng ngủ của Cố Ngôn Phong.

Hôm nay tâm trạng anh không tốt, cô rất muốn đi xem anh đã ngủ chưa.

Vốn dĩ trước đây phòng ngủ của anh nằm trên tầng hai, sau này để tiện chăm sóc Khương Mịch nên mới dọn xuống phòng bên cạnh phòng cô, nằm ở tầng một.

Lúc này cánh cửa phòng anh đang khép chặt, không có ánh sáng bên trong hắt ra, chắc hẳn là anh đã ngủ rồi.

Khương Mịch im lặng đứng ngoài cửa một lúc, không tìm thấy lý do đi vào nên định rời đi, bỗng nhiên nghe thấy bên trong vang lên tiếng "răng rắc" vỡ vụn, giống như là âm thanh cốc thủy tinh rơi trên mặt đất.

"Thầy Cố, anh không sao chứ?" Khương Mịch liền hoảng sợ.

Không nghe thấy tiếng Cố Ngôn Phong đáp lại.

"Thầy Cố?" Khương Mịch không yên tâm, lại gõ cửa phòng.

Vẫn không có động tĩnh.

Hai lỗ tai của Khương Mịch dán sát lên cánh cửa.

Tường nhà anh cách âm rất tốt, theo lý thuyết cô hẳn sẽ không nghe thấy gì. Nhưng không biết tại sao, cô cảm giác như mình có thể nghe thấy âm thanh thờ đóc nặng nề của Cố Ngôn Phong, chính là loại hô hấp không giống bình thường...

"Thầy Cố?" Cô càng sốt ruột hơn, lực gõ lên cánh cửa cũng lớn hơn: "Nếu anh không lên tiếng thì em sẽ đi vào đó."

Bên trong vẫn không có động tĩnh.

Cô không thể biết được bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong đầu bỗng nhiên hiện ra vài hình ảnh không mấy tốt đẹp. Vì quá lo lắng cho anh nên

cô duỗi tay cầm lấy tay nắm cửa.

Phòng anh không khoá trái nên Khương Mịch cứ thế mở cửa, bên trong phòng cũng không quá tối tăm. Tuy rằng không bật đèn nhưng rèm cửa không kéo, ánh trắng sáng tỏ đêm nay hắt vào giúp cô thấy rõ được hoàn cảnh bên trong.

Cố Ngôn Phong nằm trên giường, chắc là ngủ rồi.

Trên mặt đất cạnh tủ đầu giường có một cốc thủy tinh đã vỡ.

Nhìn qua thì có vẻ là do lúc ngủ Cố Ngôn Phong đã không cẩn thận làm rơi nó, Khương Mịch thấy vậy mới thả lỏng, muốn đi qua dọn dẹp mảnh vỡ giúp anh.

Chỉ là khi cô vừa nhích gần tới mép giường liền cảm giác có gì đó không đúng.

Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad Caseenhom. Vui lòng đọc tại đây để bảo vệ công sức của editor và nói không với các trang web lậu.

Vừa rồi ở ngoài cửa cô nghe thấy tiếng thờ đốc nặng nề của anh, âm thanh đó tuyệt đối không phải là giả.

Bây giờ cả cơ thể cao lớn của anh đang co rúm lại như một đứa trẻ, cuộn tròn lại, hai tay ôm chặt lấy bả vai mình, thậm chí còn hơi run rẩy.

Anh mơ thấy ác mộng sao? Hay là bị cảm lạnh?

"Thầy Cố!" Khương Mịch bèn nhích lại gần hơn, muốn đánh thức anh nhưng ngón tay vừa chạm vào liền phát hiện người anh rất nóng.

"Thầy Cố, anh làm sao vậy, đừng làm em sợ...." Cô chưa bao giờ trải qua tình huống như vậy nên rất khẩn trương, lo lắng đến độ suýt khóc.

Cố Ngôn Phong rõ ràng ngủ rất say, lay thế nào cũng không tỉnh.

Cô gấp đến mức muốn gọi cho 120 để đưa anh đi bệnh viện, vừa hay lúc đó nhìn thấy một lọ thuốc trên tủ đầu giường.

Cô cầm nó lên nhìn xem, sau đó cả người khựng lại.

Cố Ngôn Phong bị làm sao vậy?

Chẳng lẽ tối nào anh cũng đều phải uống thuốc ngủ sao? Hay là chỉ có mỗi buổi tối hôm nay?

Một người tốt như vậy, có sao phải chịu loại hình khổ cực này chứ?

Trong nháy mắt, ngực Khương Mịch đau đến tê dại.

Cô bỗng nhớ tới căn bệnh kín của anh, thế này... chẳng lẽ có liên quan đến căn bệnh đó?

Đã chuẩn bị sẵn thuốc ngủ thì chắc không phải đột nhiên tái phát bệnh rồi.

Dù sao thân phận của anh cũng là một thần tượng, nếu chuyện tới bệnh viện được truyền ra hẳn sẽ tạo nên một cú sốc lớn, đã thế bây giờ lại còn là nửa đêm, khả năng khi bị phát hiện sẽ đem lại rắc rối cho anh.

"Thầy Cố..." Vì thế cô quyết định không gọi 120 nữa mà cẩn thận trông chừng anh.

Toàn cơ thể anh rất nóng nhưng vẫn cứ run bần bật, đến cuối cùng cũng không biết là nóng hay lạnh nữa.

Nếu vậy có nghĩa là, uống thuốc ngủ sẽ không bảm mơ nữa phải không?

Cố Ngôn Phong cứ kéo dài tình trạng như vậy, một là liều thuốc không đủ, hai là căn bệnh của anh đã nặng đến mức ngay cả thuốc cũng không cứu được rồi.

Cô quỳ gối bên mép giường, đem chăn bị anh gạt ra đắp lại cho anh, sau đó lại lấy tay áo lau mồ hôi trên mặt anh.

Cô tới gần nhìn rõ hơn, phát hiện hai mắt anh đã nhắm nghiền, hàng lông mi run rẩy, lông mày nhíu lại thành một đường cong parabol. Mái tóc ướt đầm mồ hôi rũ xuống, dán lên vầng trán rộng, sắc mặt kém đến mức không thể tả được.

"Không sao đâu, không sao đâu..." Cô nhẹ nhàng vuốt lưng cho Cố Ngôn Phong, chỉ hận không thể giúp cho anh bớt khó chịu, miệng thì vô thức dỗ dành: "Anh đừng sợ..."

Không biết có phải lời cô nói có tác dụng hay không mà Cố Ngôn Phong thoạt nhìn đã ổn hơn, hô hấp cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều. Khương Mịch thấy vậy liền vui vẻ, tạm trạng lên xuống loạn xạ cũng trở nên bình ổn hơn, lúc này nói phát hiện ban nãy cô đã sốt ruột đến mức bây giờ vị trí bên ngực trái ần ần đến phát đau. Còn anh thì ngày càng yên lặng, không run rẩy nữa, cũng không toát ra mồ hôi.

Cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, thấy cánh tay anh vẫn còn tự ôm lấy chính mình thì muốn gỡ ra.

Cố Ngôn Phong trong lúc mơ màng dùng lực rất lớn, thà bóp nghẹt chính mình chứ nhất quyết không chịu buông tay. Khương Mịch thấy anh như vậy thì rất khó chịu, kiên nhẫn gỡ từng ngón tay một của anh ra, lại nhét tay cô vào trong lòng bàn tay của anh, muốn anh phân tán sức lực.

Chỉ là cô thì cố đem tay anh gỡ bỏ, anh thì lại nắm chặt lấy tay cô.

Khương Mịch sùng sốt.

Bàn tay người đàn ông vừa to vừa dày, hoàn toàn bao bọc lấy tay cô. Bởi vì vừa mơ thấy ác mộng nên lòng bàn tay anh hơi ẩm ướt, nhưng kỳ lạ là cô cũng không thấy khó chịu.

Đây là một cảm giác rất lạ lẫm, cảm giác này chưa bao giờ xuất hiện trong mười tám năm cuộc đời của Khương Mịch. Ban đầu cô không nghĩ sẽ rút tay lại mà chỉ ngại ngần, cả người cứng đờ.

Đợi một lúc lâu sau, khi Khương Mịch hồi thần lại muốn rút tay về thì đã quá muộn.

Kéo một chút, không thể kéo được.

Đứng nhìn Cố Ngôn Phong lúc tỉnh táo mà nhắm anh là con người từ tốn dịu dàng, dễ nói chuyện, thật ra khi anh ngủ mỗi một động tác đều toát lên vẻ cổ chấp đến kinh người.

Khương Mịch lại dùng sức kéo vài cái, vẫn không kéo nổi.

Cô còn muốn nghĩ thêm biện pháp nhưng Cố Ngôn Phong lại giống như không đủ kiên nhẫn. Anh đột nhiên dùng sức kéo, cô không hề phòng bị nên cả người ngã thẳng xuống giường, ngã vào lòng ngực anh.

Đôi tay Cố Ngôn Phong ôm chặt lấy cô, cảm đặt lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng cọ cọ.

Cả người Khương Mịch đều choáng váng.

Cơ thể cô anh đã ôm vài lần rồi nên không còn tính là xa lạ nữa, chỉ là giây phút này cô cảm thấy đặc biệt xa lạ.

Mặt cô dán lên cổ anh, bởi vì vừa qua cơn ác mộng nên áo ngủ bị anh cởi đi hai nút áo, cổ áo mở rộng ra. Cho nên bây giờ, thứ mà mặt cô chạm vào không phải là quần áo mà chính là da thịt của anh.

Nóng rẫy, ướt mồ hôi, thậm chí còn mang theo hơi thở nam tính tràn đầy hormone.

Một tay anh đặt trên eo cô, một tay thì đặt sau cổ, gắt gao ôm cô vào lòng.

Khương Mịch căn bản không thể động đậy.

Nóng, quá nóng! Dù sao bây giờ cũng là tháng sáu, hai người ôm nhau như vậy không nóng mới là lạ. Trái tim Khương Mịch không kiềm được nhảy lên nhảy xuống, đầu óc mơ mơ hồ hồ.

Cứ dễ yên như vậy một lúc, Khương Mịch mới cựa quậy muốn tránh thoát khỏi vòng ôm của anh. Nhưng rõ ràng là Cố Ngôn Phong không vui, cô vừa mới cử động một chút thì đã bị anh kẹp chặt.

Sức lực của cô làm sao mà so được với anh chứ!

Càng giãy giụa lại càng bị kẹp chặt.

Khương Mịch: "..."

Cô sợ đến phát khóc: "Thầy Cố... anh..."

Vô ích, anh đương nhiên sẽ không tỉnh lại.

"Anh tỉnh lại đi mà, như vậy ngại lắm..." Khương Mịch thì thầm nói: "Sáng mai mà tỉnh dậy, anh sẽ hối hận..."

Hồ hấp Cố Ngôn Phong phát ra đều đều, chứng tỏ anh đã ngủ rất say.

Khương Mịch nào dám cử động nữa, cứ giữ nguyên tư thế nằm đó một hồi. Mãi đến khi xác định Cố Ngôn Phong đã ngủ yên mới chậm rãi di chuyển, muốn quay mặt sang hướng khác để cho thoáng khí.

Nào ngờ ở giây tiếp theo, bàn tay của Cố Ngôn Phong đặt sau cổ cô đột nhiên dùng sức ấn một cái làm cô không kịp phòng bị, môi trực tiếp dán lên ngực anh.

Cô thậm chí có thể cảm giác được cơ thể anh hơi run lên.

Trong đầu Khương Mịch "đùng" một tiếng, tan tác.

Này này... đây rốt cuộc là Cố Ngôn Phong sàm sỡ cô, hay là cô sàm sỡ Cố Ngôn Phong đây?

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Edit: Cẩm.

Sáng hôm sau khi Khương Mịch tỉnh dậy, cô vừa mở mắt đã trông thấy một căn phòng xa lạ, sừng sốt hai giây mới nhớ lại chuyện xảy ra tối qua.

Cô giật mình, vội vàng nhìn sang bên cạnh.

Cố Ngôn Phong đã dậy rồi.

Khương Mịch nhẹ nhàng thở phào một hơi, giây tiếp theo lại cảm thấy đau đầu. Vì đêm hôm qua Cố Ngôn Phong ôm cô quá chặt nên cô chẳng cử động được chút nào, vốn định chờ anh buông ra thì cô có thể rời đi, nào ngờ cô lại ngủ quên mất.

Bây giờ Cố Ngôn Phong đã tỉnh rồi, cô phải giải thích như thế nào với anh đây?

Mà quan trọng là giải thích như thế nào để không xấu hổ?

Còn có nụ hôn kia nữa... Khương Mịch sờ môi, xấu hổ che mặt.

Cô vậy mà có thể làm thế với Cố Ngôn Phong? Tuy rằng cô ở trước mặt Phí Nhất Nhược tự xưng là vợ anh, nhưng thật ra cô chỉ coi anh là bạn, là thầy, là tri kỉ, thậm chí còn là trưởng bối... Cô hoàn toàn không nghĩ đến phương diện tình yêu gì đó kia, mà rõ ràng anh cũng không có ý nghĩ muốn yêu đương với cô.

Hành động tối qua của bọn họ giống như đã phá tan thế cục cân bằng này vậy.

Chần chừ mất nửa ngày, cô cuối cùng vẫn xuống giường.

Khi xuống tầng, thấy Cố Ngôn Phong đang bận rộn trong bếp. Khương Mịch khẽ cắn môi, trực tiếp đi qua chào hỏi anh: "Thầy Cố, anh..."

Cô muốn nói lại thôi.

Chỉ là một loại trực giác mách bảo cô rằng, hẳn là Cố Ngôn Phong sẽ không thích người khác nhìn thấy mặt yếu đuối kia của anh đâu.

Cho nên cô mới không muốn nói.

Nhưng mà không nhắc đến nó thì cô biết nói cái gì bây giờ?

"Em dậy rồi à?" Cố Ngôn Phong lên tiếng nhưng không quay đầu lại, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nồi thức ăn: "Đi đánh răng rửa mặt đi, tí nữa có thể ăn rồi."

Có trời mới biết sáng nay tỉnh lại anh phát hiện trong tay mình ôm một thân thể mềm mại thì sợ hãi đến mức muốn ném luôn Khương Mịch xuống giường.

Cũng may vì tay anh ôm quá lâu nên bị tê, vì thế mới không đẩy được cô ra.

Mặc dù từ trước tới nay anh là con người bình tĩnh, nhưng gặp phải tình huống này cũng không biết nên thế nào. Đương nhiên anh cũng biết rõ đêm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần nhìn đến cốc thủy tinh vỡ trên sàn là anh đã biết.

Anh thật sự không biết nên đối mặt với cô như thế nào nữa.

Mục đích anh tìm vợ chưa cưới không phải để kết hôn, huống hồ Khương Mịch mới có mười tám tuổi, anh không cảm thấy đến mức có ý đồ gì đó với cô. Chính vì thế sau khi trải qua tình huống xấu hổ như đêm qua, anh không biết nên bồi thường thế nào.

"Ừm." Chỉ nghe thấy cô đáp một tiếng, bỏ đi rồi.

Lúc này Cố Ngôn Phong mới quay đầu lại, nhìn thoáng qua bóng cô, một tia ảo não hiện lên trong mắt.

Tránh không nhắc đến lại càng phiền hơn.

Thời điểm hai người ăn sáng, anh chủ động mức cháo cho Khương Mịch, mở miệng nói: "Tôi rất xin lỗi, đêm qua làm em sợ rồi à?"

Khương Mịch khảy khảy bát cháo, lắc đầu: "Cơ thể anh có vấn đề gì không?"

"... Tôi không sao đâu." Anh không ngờ cô vậy mà lại biết quan tâm mình, ngồi xuống vị trí đối diện rồi giải thích qua loa: "Thói quen ngủ của tôi rất xấu, thỉnh thoảng sẽ động tay động chân, chắc không làm em bị thương đâu nhỉ?"

"Không, không có." Khương Mịch đương nhiên hiểu rõ ý anh: "Anh đừng coi em là cô gái nhỏ nhé, em rất có kinh nghiệm đấy. Vì thế mỗi lần anh đánh em em sẽ đánh trả... Nhưng mà sau đó mệt quá nên mới ngủ thiếp đi."

Cô nói hươu nói vượn một hồi, lại cúi xuống húp cháo rồi thì thào: "Tóm lại chuyện tối qua chỉ là hiểu lầm thôi, anh hãy quên nó đi, nếu không sẽ rất xấu hổ. Sau này có cơ hội em nhất định phải học võ Taekwondo mới được."

Cố Ngôn Phong thấy cô như vậy thì đáy lòng trở nên mềm mại. Vì thế anh không tính đến chuyện bồi thường nữa mà chuyển sang chuyện khác: "Có bài tập nào không biết làm không?"

"Không đâu." Khương Mịch chột dạ lắc đầu, tối qua căn bản cô chẳng làm được bao nhiêu bài tập.

Cô mặc kệ mặt mũi mà ăn lấy ăn để, nhanh chóng kết thúc bữa sáng rồi phóng đến trường, trên đường đi còn tranh thủ làm nốt những bài tối hôm qua chưa làm xong.

Đến trường học rồi thầy Triệu lại tới tìm cô, nói là dựa theo camera đã tìm được người uy hiếp Ngô Phi Vũ. Người nọ thừa nhận là do hấn làm nhưng quyết không thừa nhận có người chủ mưu đứng sau, chỉ khai báo là muốn thử sức năng lực của mình mà thôi.

Dù sao cũng là hành vi nguy hiểm, nên xử lý thì cần phải xử lý.

Mặc dù Khương Mịch biết rõ kẻ chủ mưu là ai nhưng cô cũng không thêm tố giác, mọi tâm tư lúc này đều đặt lên học tập.

Hai ngày sau lại có thêm một bài thi khảo sát.

Lần này cô quyết định nghiền túc thi một lần.

Hôm xếp bảng thành tích, thầy Triệu nói: "Lần thi thử cuối cùng này thầy sẽ không công bố điểm trước lớp, bạn học nào muốn xem điểm thi tự tới bảng thông báo để xem. Nhưng mà thầy vẫn muốn tuyên dương bạn học Khương Mịch một lần, lần này em ấy không chỉ nằm trong top 3 của khối mà còn có điểm Tiếng Anh cao nhất nữa. Điểm Lý thì kém hơn một tí, nhưng cũng đạt được 200 điểm."

Trong lớp ai nấy đều kinh ngạc cảm thán: Khương Mịch tiến bộ như này, quả là trâu bò!

Vào lúc tan học, Ngu Bạch còn đích thân ngồi xuống bên cạnh cô.

Tiếng ồn ào trong lớp ngay tức khắc lặng xuống, ánh mắt người đổ dồn hết về phía này.

"Khương Mịch, hay cho tài năng diễn xuất của cậu." Ngu Bạch vừa mở miệng liền phát một tràng âm dương quái khí: "Tôi không tin thành tích của cậu có thể tăng nhanh như vậy, có phải trước kia cậu toàn giả vờ không?"

Khương Mịch hơi mỉm cười: "Cảm ơn lời khen của cậu, nói như vậy thì tôi quá thích hợp làm diễn viên rồi."

Ngu Bạch thấy lời khiêu khích của mình chẳng khác nào gây sát đánh vào bông thì rất khó chịu: "Cậu giả ngây giả ngô, như thế không phải diễn thì là gì?"

"Vậy à..." Khương Mịch nghiêm túc nói: "Tôi đã nói rồi, thành tích của tôi tiến bộ là nhờ có thầy tốt, thầy ấy giúp tôi sửa lại các kiến thức trọng tâm, hơn nữa cũng thể là do tôi xui xẻo quá nhiều năm nên bây giờ ông tôi ban cho tôi chút may mắn thôi. Sao vậy, cậu không hi vọng tôi tiến bộ à?"

"Người bình thường tiến bộ thì chẳng nói làm gì, nhưng cậu chỉ trong một tháng mà tiến bộ nhiều như vậy, bộ cậu nghĩ mình là thiên tài chắc?" Ánh mắt Ngu Bạch quét một vòng: "Nghĩ mọi người đều ngốc sao?"

Lần này không có ai đáp lại cô ta.

"Ngu Bạch, tôi đã từng nói với cậu một câu rồi, con người ta ấy à, càng thiếu thốn cái gì lại càng đề ý cái đó." Khương Mịch nhìn cô ta đánh giá một phen: "Tôi rất tò mò, rốt cuộc tôi có chỗ nào mà khiến cậu ghét tôi đến vậy?"

Vì là nữ chính nên gia thế của Ngu Bạch không phải dạng bình thường. Cô ta với Khương Mịch là hai mẫu người trái ngược nhau, nếu Ngu Bạch được coi là nữ thần, là học bá tri thức trong lòng mọi người thì gương mặt của Khương Mịch lại thuộc kiểu xinh đẹp mỹ miều, là một tiểu tiên nữ điển hình.

Khó mà nói ai xinh đẹp hơn ai, vì mỗi người đều có gu thẩm mỹ khác nhau.

Nhầm thật ra Ngu Bạch rất khao khát được có gương mặt như của Khương Mịch, cô ta cảm thấy như vậy có thể gọi lên tấm lòng muốn bảo hộ, che chở của người đàn ông. Bách Mặc đã từng che chở cho Khương Mịch một lần rồi, đây cũng chính là nguyên nhân mà cô ta chúm mắt Khương Mịch bấy lâu nay. Bất quá cái danh hiệu nữ thần tri thức cũng chỉ là do người ta tôn lên thôi, địa vị càng cao thì rơi xuống càng thảm.

Bị vạch trần như vậy nhưng đời nào Ngu Bạch lại chịu thừa nhận, cô ta chỉ cười nhạo mà nói: "Cậu thì có gì đáng để tôi ghen ghét?"

Khương Mịch bỗng nhiên mỉm cười, bên má hiện lên hai lúm đồng tiền nhạt, khoé mắt cong cong: "Lần này chắc thành tích thi cử của cậu không tốt phải không? Để tôi đoán xem, chắc cậu xếp thứ tư nhỉ?"

Ngu Bạch kinh hãi, cô ta cho rằng sẽ không có ai khác biết chuyện này cơ mà, làm sao Khương Mịch có thể đoán được?

Các bạn học sau khi nghe thấy lời này thì cũng kinh động rồi.

Ngu Bạch chỉ xếp thứ tư thôi á?

Thành tích của Khương Mịch mà còn tốt hơn cả Ngu Bạch?

Mối lại, làm sao cô có thể đoán được?

Mấy chục đôi mắt đồng loạt nhìn về phía bên này.

Ánh mắt Ngu Bạch bỗng trở nên phát lạnh: "Có phải thầy Triệu nói cho cậu biết..."

"Không cần suy bụng ta ra bụng người đâu." Khương Mịch từ tốn: "Tôi tiến bộ chỉ mất một tháng thôi đó. Cậu suốt ngày tỏ ra kiêu ngạo khinh thường người khác, lần này lại chờ không nổi mà đến chỗ tôi ra oai, muốn sia sỏi tôi. Như vậy cũng có thể hiểu là tôi đang gây trở ngại cho cậu, uy hiếp địa vị của cậu. Mà nhất là vì chuyện cô bạn tốt của cậu mà dạo gần đây tâm trạng cậu bị ảnh hưởng, rất có khả năng tụt dốc. Cơ mà dù sao cậu cũng là học bá, kém đến đâu cũng không lọt khỏi top 4 được. Nhìn về mặt của cậu là biết tôi đã đoán đúng rồi!"

Ngu Bạch nhất thời nói không nên lời.

Rốt cuộc cô ta cũng phải nghiêm túc đánh giá lại Khương Mịch, vậy mà phát hiện cô không chỉ có thành tích tiến bộ mà dường như khí chất cũng khác xa trước kia. Trước kia tuy Khương Mịch mang bộ mặt xinh đẹp nhưng chưa bao giờ biết tự tin là gì, lúc nào cũng có dáng vẻ rụt rè e ngại, lòng tự trọng thì cao đến ngút trời, chọc một cái liền nổi. Mà bây giờ khi Khương Mịch nói chuyện phong thái đỉnh đạc, tự tin trầm ổn, so với trước kia chẳng khác nào hai người khác nhau.

"Việc thành tích tụt hạng có thể là sai lầm nhỏ, nhưng tốt nhất cậu cũng nên điều chỉnh trạng thái cho tốt vào Ngu Bạch. Thời gian thi đại học đang đến gần, nếu cậu còn tiếp tục như vậy nữa thì hối hận cũng không kịp."

Khương Mịch khuyên nhủ.

Đây là đang chỉ bảo sao? Các bạn học khề thì thảo.

"Mẹ nó chứ, có đúng là Khương Mịch không vậy?"

"Tôi vậy mà thấy đúng mới lạ chứ."

"Xem ra Khương Mịch thật sự thay đổi rồi."

.....

Vậy mà Ngu Bạch nghe xong, thiếu chút nữa là muốn thổ huyết: "Tôi không cần cậu dạy đời tôi!"

Không thích à? Khương Mịch nhẹ nhàng cong môi, mỉm cười nói: "Tôi có ý tốt nên mới nhắc nhở cậu thôi, nghe hay không thì tùy."

Ngu Bạch quay đầu bỏ đi.

Không biết là giọng ai vang lên: "Khương Mịch, cậu có thể chia sẻ phương pháp học tập của mình được không?"

Khương Mịch nghĩ chút rồi đáp: "Thầy tôi nói là thi đại học chủ yếu đều ra vào kiến thức cơ bản thôi, nếu chúng ta nắm vững kiến thức cơ bản thì sẽ không bị mất điểm. Bây giờ cách kì thi đại học chỉ còn hai ngày, chúng ta không cần thiết phải đi tìm hiểu các dạng đề hoặc là các câu hỏi khó làm gì. Lúc này quan trọng là phải nắm rõ các kiến thức trọng tâm, củng cố lại kiến thức thì mới không bị mất điểm ở các câu dễ, hơn nữa sẽ khiến bản thân tự tin hơn."

Trong lớp học vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt, hầu như các bạn học đều nhìn cô, ánh mắt tràn đầy thiện cảm thậm chí là hâm mộ, sùng bái. Điều đó làm cô bỗng nhiên nghĩ đến nguyên chủ, không biết khi thấy cảnh này cô ấy sẽ vui về đến cỡ nào.

Cô ấy vẫn luôn hi vọng được hoà đồng với mọi người, bây giờ xem như Khương Mịch đã giúp cô ấy hoàn thành tâm nguyện rồi.

Hai ngày sau là kì thi đại học.

Bởi vì đã trải qua một lần nên Khương Mịch rất thả lỏng, sáng dậy còn kiểm tra kĩ thẻ học sinh cùng đồ dùng học tập một lần, sau đó mới ăn cơm.

"Hôm nay tôi đưa em đến trường nhé?" Cố Ngôn Phong hỏi.

Sau chuyện lần trước, Cố Ngôn Phong vẫn luôn giữ khoảng cách nhất định với Khương Mịch nhưng lại không dám thể hiện rõ ràng, sợ ảnh hưởng tới tâm lí thi cử của cô.

Khương Mịch ngẫm nghĩ chút rồi đồng ý: "Cảm ơn thầy Cố."

Anh chọn một chiếc xe có kiểu dáng mà cô chưa từng thấy qua, đưa cô đi thi.

Sợ bị kẹt xe trên đường nên hai người họ cố ý xuất phát sớm, kết quả ai dè vẫn tắc như cũ, vì có rất nhiều bậc phụ huynh cũng có chung suy nghĩ này.

Khương Mịch thong thả nhìn dòng xe cộ qua lại bên ngoài, bỗng nhớ tới lần thi đại học trước cô cũng gặp phải tình huống tương tự như vậy, chẳng qua khi đó người ngồi cạnh cô chính là ba mẹ. Ba mẹ cô hôm đó nói chuyện cực kì nhiều, so với ngày thường còn khẩn trương hơn.

Chiều hôm đó sau khi thi đại học xong, không thấy cô trở về, chắc là họ đau khổ lắm.

Mũi bỗng nhiên chua xót, cô nhắm mắt lại, gắt gao nắm chặt tay: "Ba, mẹ, con xin ghi nhớ những gì ba mẹ dạy, con sẽ lạc quan mà sống, thích ứng với mọi hoàn cảnh. Ba mẹ cũng vậy nhé, cho dù có con ở bên cạnh hai người hay không thì cũng phải sống thật tốt, thật hạnh phúc."

Cố Ngôn Phong vốn còn tưởng cô lo lắng vì cứ thấy cô nhìn ra bên ngoài, anh đang muốn quay đầu an ủi thì thấy cô chấp hai tay lại, như đang ước điều gì đó với tất cả sự thành kính.

Xem ra cô rất muốn thi đậu đại học.

Anh bèn không nói gì nữa.

Sau khi đến trường, anh cẩn thận dặn dò Khương Mịch một phen: "Bình tĩnh, đừng lo lắng, ngày thường thi như thế nào thì cứ thế mà làm, tôi sẽ ở bên ngoài đợi em."

Khương Mịch gạt đầu lúi hộp bút ra, đứng trước cửa phòng thi nhìn anh: "Thầy Cố, anh đưa tay đây."

Cố Ngôn Phong sững sốt, nhưng cũng vờn tay ra.

Khương Mịch đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, ngẩng đầu cười: "Đây là bàn tay vàng của Thủ khoa đại học, sờ một chút cho may mắn."

Trong đầu anh bỗng hiện lên dáng vẻ ước nguyện vừa rồi của cô, lại nhớ tới cô suốt ngày thức đêm để học, vì thế trong lòng hơi dao động. Anh cầm đầu ngón tay cô, ngay trước ánh mắt khó hiểu của cô mà hôn lên mu bàn tay một cái, nói: "Vây cho em thêm chút may mắn nữa, làm phần thưởng nhé."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Edit: Cẩm

Chân Khương Mịch mềm nhũn cả ra.

Rốt cuộc cô cũng thấm thía hiểu được tại sao Cố Ngôn Phong có thể nổi tiếng như vậy rồi, bởi vì anh không những có ngoại hình đẹp trai mà kỹ thuật diễn cũng tốt nữa nha.

Mặc dù biết rõ vừa rồi anh không có tâm tư gì với cô nhưng cô vẫn cứ bị anh trêu chọc.

Nếu Cố Ngôn Phong thật lòng trêu chọc một người, sợ là ai cũng không chịu nổi.

Nhưng mà lòng tự tin của Khương Mịch cũng đạt đến mức cao chưa từng thấy.

Vừa tiến vào phòng thi, cô thật sự tin đây là sân nhà của mình.

Đã thi qua một lần rồi, lại còn được thần thi chiếu sáng, cô còn sợ cái gì nữa?

Ngữ Văn là điểm mạnh của Khương Mịch, cô làm rất thuận lợi. Thậm chí ngay cả khi viết văn cô cũng nhớ lại bài thi ở thế giới trước. Bài thi đó của cô còn được giáo viên lưu lại làm bài văn mẫu nữa cơ mà.

Quả nhiên Cố Ngôn Phong đúng là thần may mắn, mang đến cho cô vận khí tốt như vậy.

Đợi đến lúc kết thúc giờ thi, cá nhân Khương Mịch cảm thấy lần này cô thi rất ổn. Cô thấy một vài bạn học đã thảo luận, đối chiếu đáp án nhưng cũng không xen vào, chỉ ngồi một bên dựng lỗ tai.

Từ trên xuống dưới đối chiếu hết một lượt, thấy mình không làm sai đề thì tâm trạng cô lại càng tốt hơn.

"Thầy Cố, anh đúng là thần may mắn đó nha." Khương Mịch ngồi vào xe, cười tủm tỉm nói với Cố Ngôn Phong: "Em nghe thấy các bạn thảo luận rồi, điểm Ngữ Văn chắc chắn sẽ cao."

"Thông thường tự mình đánh giá tốt thì kết quả chắc cũng không tồi." Cố Ngôn Phong để sách trong tay xuống: "Nhưng thi xong môn nào thì nên bỏ mặc môn đó, không cần đi hỏi đáp án, nếu thấy sai sẽ ảnh hưởng đến môn thi sau."

"Em biết." Khương Mịch gật đầu: "Là các bạn thảo luận, em chỉ nghe thôi, anh đã nói vậy thì lần sau em cũng không thèm nghe nữa."

Cố Ngôn Phong bật cười: "Ừm, thế bây giờ đi ăn cơm, muốn ăn gì?"

Ăn cơm xong nghỉ ngơi một lúc thì buổi theo tiếp theo cũng sắp bắt đầu.

"Thầy Cố." Khương Mịch trước khi đi còn chủ động đưa tay cho Cố Ngôn Phong: "Em còn muốn được thần thi ban may mắn."

Sáng nay sau khi hôn xong Cố Ngôn Phong liền có chút hối hận, cảm thấy như vậy là quá mức thân mật rồi. Mà nếu đã có lần đầu tiên thì tất nhiên sẽ có lần thứ hai, không thể cự tuyệt được, nếu không... sẽ ảnh hưởng đến tâm tình thi của cô.

Khương Mịch xuống xe, vuốt ve chỗ mu bàn tay được hôn, cười tủm tỉm đi về phía phòng thi.

"Khương Mịch."

Cô còn đang ngây ngô cười bỗng nghe thấy có người gọi tên mình, sững sờ một hồi mới phát hiện người đó chính là Bách Mặc.

"Nghĩ gì mà vui vẻ thế?" Bách Mặc nói chuyện phiếm với cô.

"Nghĩ đến việc thi đại học xong là có thể giải thoát rồi nên vui vẻ." Khương Mịch nhìn thấy Ngu Bạch đang đứng cách đó không xa, cô cũng không muốn gây xung đột gì nên khách sáo nói: "Chúng ta không cùng phòng thi nhỉ? Chào cậu, tôi đi trước đây."

Bách Mặc gật đầu: "Ừm, cố lên nhé."

"Ừ, cậu cũng vậy." Khương Mịch không thèm quan tâm đến Ngu Bạch mà đi về phía phòng thi của mình.

Bách Mặc đứng tại chỗ hai giây, khóe miệng chậm rãi cong lên.

.....

Thi xong Toán cùng tiếng Anh, Khương Mịch cảm thấy rất tốt.

Cuối cùng là đến môn Vật Lý, Khương Mịch lại bắt đầu run sợ: "Thầy Cố, lần này anh hôn em hai cái đi!"

Cố Ngôn Phong híp mắt: "Nếu như Tiếng Anh, Văn và Toán đều làm tốt thì Vật Lý thi kém một chút cũng không sao. Sẽ vào được Thanh Châu thôi, không cần sợ."

Đây chính là đang cự tuyệt mà, Khương Mịch vênh môi lên nhưng cũng không mặt dày đòi hỏi nữa.

Kết quả trước khi đi, Cố Ngôn Phong cầm hai tay cô hôn lên mỗi bên một cái.

Khương Mịch lập tức vui vẻ ra mặt, nhào qua ôm lấy Cố Ngôn Phong.

(Cảm Ừa rồi quan hệ hai người là gì mà hôn hít dữ vậy???)

Cố Ngôn Phong còn chưa kịp phản ứng lại thì cô đã nhanh chóng buông tay, nhảy xuống xe: "Thầy Cố, anh chờ đi, em nhất định sẽ không làm anh mất mặt!"

Môn Vật Lý đối với Khương Mịch mà nói chính là thử thách lớn nhất, nhưng có thể do vận khí cô tốt nên năm nay đề thi không khó lắm. Trong suốt một tháng nay cô đã ôn kỹ các kiến thức cơ bản nên đa số các câu hỏi trong bài thi cô đều có thể làm được.

Thình thoảng cô lại nhìn vào tay của mình và nhớ tới Cố Ngôn Phong. Và khi nghĩ đến Cố Ngôn Phong thì cô sẽ nghĩ đến những điều anh nói, những đề mà anh giảng qua.

Cuối cùng cũng làm bài thi xong, Khương Mịch thở phào nhẹ nhõm.

Cô cảm thấy điểm thi lần này của mình không những không kém mà còn rất cao nữa kìa.

Nộp bài thi đi ra, Khương Mịch gặp phải những người bạn học cùng lớp. Bọn họ đang bàn luận về trang phục tối nay. Lúc này Khương Mịch mới nhớ ra tối nay là sinh nhật của Bách Mặc.

Đương nhiên việc này không liên quan gì đến cô. Nhưng bởi vì nó nên cô nhớ đến Cố Ngôn Phong, anh đã đồng ý tối nay dẫn cô ra ngoài chơi, Khương Mịch đang rất mong đợi.

Tối đây đã hơn một tháng, mỗi ngày cô chỉ hận không thể vùi đầu vào trong sách, ngoại trừ con đường từ nhà đến trường kia ra thì cô chưa từng đi chơi ở bất cứ nơi nào.

"Thầy Cố, anh còn nhớ đã hứa với em cái gì không?" Cô vừa vào xe đã không nhịn được hỏi.

Cố Ngôn Phong liếc cô một cái, vờ vờ mặt mờ mịt: "Hứa cái gì?"

"Thầy Cố! Sao anh có thể như vậy? Anh không được quên!" Khương Mịch nóng nảy, không tự chủ được mà nhào qua chỗ anh: "Anh đã hứa với em rằng buổi tối sau khi thi xong sẽ mang em ra ngoài chơi mà."

Cố Ngôn Phong nhìn gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo đang gần mình trong gang tấc, ngón tay đặt lên đùi giật giật, ngửa đầu ra sau nhìn con xúc động: "Em muốn đi chơi ở đâu?"

Nói xong liền không nhịn được cúi xuống cười.

Khương Mịch thấy anh cười nên biết là anh đều nhớ, vừa rồi chỉ là đang đùa cô thôi.

Cô cũng không tức giận mà yên tâm ngồi đoàng hoàng xuống: "Em cũng không biết. Anh đưa em đi đâu thì em đi đó."

Cố Ngôn Phong nói: "Có muốn tham dự tiệc không? Hôm nay là sinh nhật một nghệ sĩ từng hợp tác với tôi, em muốn thì tôi sẽ mang em đi. Còn nếu em không thích thì thôi."

Sự hiểu biết của Khương Mịch đối với giới giải trí không nhiều lắm, không thích cũng không ghét.

Nhưng nếu cô đã quyết tâm thi vào Học viện điện ảnh Thanh Châu thì bây giờ cần phải đặc biệt chú ý, tạo các mối quan hệ trên con đường này.

"Người ta đã mời rồi, anh không đi liệu có kì quá không? Nếu không thì đi đi, em cũng muốn được biết thêm về cái giới này." Khương Mịch ngẫm nghĩ một hồi rồi lại chần chừ: "Nhưng mà em đi thì có sao không? Người ta không mời em!"

"Bữa tiệc này vốn dĩ yêu cầu mang bạn gái theo." Anh đáp: "Vừa hay thích hợp."

Khương Mịch nghe được hai từ "bạn gái" này, tâm tình không hiểu sao lại khá hơn một chút: "Vây đi!"

Cố Ngôn Phong đưa Khương Mịch về nhà trước, ngồi trên xe gọi điện cho Trác Tuấn, nói hân đem mấy bộ lễ phục đến đây.

Hai người về nhà chưa được bao lâu thì Trác Tuấn cùng với Trình Song Song cũng đã đến. Hai người họ mang theo cả bảy, tám bộ lễ phục.

"Thời gian hơi gấp nên chỉ có thể mượn lễ phục thôi. Hôm nay tạm chấp nhận mặc như vậy đi." Trình Song Song kéo Khương Mịch đi thử đồ, đồng thời giải thích với cô: "Bây giờ thi đại học xong rồi, em có nhiều thời gian thì hôm nào đi đặt may mấy bộ lễ phục, sau này sẽ cần dùng đến."

Khương Mịch gạt đầu, lần lượt thử qua từng bộ lễ phục. Kết quả chỉ chọn được hai bộ tương đối phù hợp.

Một bộ làm bằng vải lụa màu đỏ, vạt áo được điểm thêm một lá sen làm tôn lên dáng người. Một bộ khác là chiếc váy len trắng, được điểm thêm một ít đoá hoa nhỏ, trông rất tiên.

Hai bộ lễ phục này Khương Mịch mặc vào đều đẹp, bộ màu trắng phù hợp với khí chất của cô hơn, trông cũng đẹp hơn.

Bộ màu đỏ thì đem lại một cảm giác tương phản rõ rệt, đánh sâu vào thị giác người xem, thu hút ánh nhìn của mọi người.

"Chị thấy cả hai đều đẹp." Trình Song Song cũng không lựa chọn được: "Nếu không thì chọn màu trắng đi, màu đỏ trông em khá thành thực."

Khương Mịch nghe vậy liền không vui: "Em đã thành niên rồi, có chỗ nào không thành thực chứ?"

Trình Song Song không nhịn được cười: "Hồi chị bằng tuổi em cũng như thế này, lúc nào cũng muốn chứng minh mình đã trưởng thành trước mặt người

khác. Chờ đến khi em bằng tuổi chị rồi hãy nói, lúc ấy ai cũng mong được trở về năm mười tám tuổi, chị hận không thể nói cho cả thế giới biết mình vẫn là bảo bảo."

"Cho nên chị đã hiểu được suy nghĩ hiện tại của em rồi đó." Song tử càng nói, Khương Mịch lại càng kiên trì: "Em muốn mặc bộ màu đỏ."

Trình Song Song do dự một chút rồi đưa ra ý kiến: "Nếu không thì hỏi thầy Cố thử xem?"

Khương Mịch suy nghĩ một lát: "Cũng được."

Thế là Cố Ngôn Phong bị gọi đến.

Khương Mịch mặc lại bộ lễ phục màu đỏ. Bộ lễ phục được cắt may rất khéo léo, làm lộ ra vòng eo con kiến của cô. Cổ áo là dạng cổ trễ, lộ ra cái cổ trắng nõn cùng với xương quai xanh tinh xảo, vạt áo bên trong nhỏ dài ôm sát chân nhỏ của cô, khi di chuyển, đôi chân ấy như thoát ần thoát hiện.

Cố Ngôn Phong không phải không thừa nhận, mặc bộ váy này, đeo thêm một vài trang sức nữa thì đêm nay Khương Mịch sẽ làm mọi người ở bữa tiệc kinh ngạc hết nấc.

"Mặc bộ màu trắng kia đi." Cố Ngôn Phong chỉ vào bộ váy khác nói.

Đêm nay Khương Mịch không phải nhân vật chính, ăn mặc bắt mắt như vậy cũng phải là chuyện tốt.

Khương Mịch nghe vậy liền không vui: "Là sao chứ? Anh cũng nghĩ em là trẻ con à?"

"Không phải." Cố Ngôn Phong bình tĩnh giảng giải: "Bộ lễ phục này phải đi giày cao gót mới đẹp, chân em có thể đi không? Nếu em thích mặc bộ này thì mua đi, sau này ở nhà có cơ hội thì mặc."

Chân Khương Mịch hiện tại đi lại không thành vấn đề nhưng bác sĩ Lâm nói muốn phòng ngừa vạn nhất, cho nên tốt nhất sắp tới không nên để cô đi giày cao gót.

"Vậy được rồi." Cố Ngôn Phong biết Khương Mịch thích nó, hơn nữa lý do cũng chính đáng nên cô sáng khoái đáp ứng.

Thay quần áo xong đi ra, Cố Ngôn Phong nhìn không được mà chăm chú nhìn cô.

Anh đã từng nhìn thấy Khương Mịch mặc lễ phục rồi, chính là tại buổi lễ đính hôn ngày hôm đó, cô mặc bộ lễ phục được chế tác riêng.

Mà cô của ngày hôm đó, với cô của ngày hôm nay giống như là hai người khác nhau.

Ngày đó cô đi giày cao gót cũng không đứng thẳng được, vừa sợ hãi lại thiếu tự tin, lại chẳng có lấy một chút khí thế. Vậy mà cô của hôm nay, tự tin phóng khoáng, không bắt bẻ được bất cứ lỗi nào.

Anh lại nghĩ đến những hành động kì quái của cô.

Rốt cuộc là tại sao?

"Thầy Cố, về mặt của anh là gì vậy!" Khương Mịch đi đến trước mặt anh, khua khua tay.

Lúc bấy giờ Cố Ngôn Phong mới phục hồi tinh thần lại, nhìn dây chuyền trên cổ cô, nói: "Cái này không hợp, chọn cái khác đi."

"Đây là cái đẹp nhất rồi, những đồ trang sức khác đều không phù hợp." Trình Song Song có chút áy náy: "Là lỗi của tôi, tôi không kịp chuẩn bị thêm những thứ này."

Phòng làm việc của Cố Ngôn Phong không có nữ nghệ sĩ, đến lúc Trình Song Song nhận được điện thoại lại không có kinh nghiệm nên không chuẩn bị đầy đủ cũng là điều bình thường.

"Không sao." Cố Ngôn Phong tự mình tháo dây chuyền của Khương Mịch xuống trả lại cho Trình Song Song. Sau đó anh lui về sau nửa bước nhìn một chút, ánh mắt khẽ động nói: "Chờ tôi."

Nói xong liền xoay người đi ra cửa.

Khương Mịch tò mò không thôi: "Thầy Cố làm gì vậy?"

Trình Song Song cũng không biết, nhưng cô ấy rất tin tưởng Cố Ngôn Phong: "Yên tâm đi, nhất định Cố Ngôn Phong sẽ đem lại điều bất ngờ cho em."

Không bao lâu sau, Cố Ngôn Phong lại quay về, trên tay còn cầm theo một vòng hoa.

Khó tin được chính là, vòng hoa này có vài phần giống với họa tiết hoa thêu trên váy cô.

Anh đi đến trước mặt Khương Mịch, đặt vòng hoa lên đầu cô rồi lùi lại phía sau hai ba bước đánh giá.

"Quá đẹp rồi!" Trình Song Song cùng Trác Tuấn đồng loạt vỗ tay: "Không hổ là thầy Cố mà."

Khương Mịch không nhận được bên đi đến trước gương nhìn. Người trong gương có mái tóc dài đen nhánh xõa trên bờ vai trắng ngần, khuôn mặt nhỏ nhắn, vòng hoa cùng váy kết hợp với nhau càng thêm đẹp, giống như một yêu tinh vừa bước ra khỏi rừng, như một nàng tiên nhỏ bé vậy.

"Có thích không?" Cố Ngôn Phong hỏi.

Khương Mịch ngượng ngùng mà gãi gãi mặt: "Có."

"Vậy đi thôi." Anh nói: "Không đi nhanh thì muộn giờ đấy."

Bốn người họ vội vàng ra cửa, nhanh chóng lái xe đến cửa khách sạn.

Khương Mịch còn đang muốn xuống xe, bỗng nhiên nhìn thấy ngoài cửa treo một tấm poster cỡ lớn, mà trên tấm poster chính là chân dung Bách Mặc.

"Khoan đã." Cô tròn tròn mắt: "Bữa tiệc chúng ta tham gia... là sinh nhật của Bách Mặc sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19

Edit: Cẩm

"Cô không biết sao?" Trác Tuấn nhìn thoáng ra bên ngoài, nghi ngờ hỏi: "Cô là fans của Bách Mặc?"

"Không phải." Khương Mịch che mặt lại, xấu hổ muốn điên lên rồi: "Bách Mặc là bạn cùng lớp với tôi."

"Cùng..." Trác Tuấn sùng sốt trong giây lát, bỗng nhiên nói: "Không đúng, tôi nghe nói sinh nhật lần này Bách Mặc sẽ mời toàn bộ các bạn trong lớp cơ mà, tại sao cô lại không biết?"

Khương Mịch khổ sở không nói nên lời: "Tôi, tôi biết, nhưng mà..."

"Là em không muốn tham gia?" Cố Ngôn Phong tinh ý nhận ra bầu không khí khác thường.

Anh biết Khương Mịch và Bách Mặc học cùng trường với nhau, nhưng anh không ngờ bọn họ vậy mà lại cùng lớp.

Là sơ suất của anh rồi.

Thật ra cẩn thận ngầm lại, ngay cả khi không phải bạn cùng lớp nhưng lúc trước Khương Mịch ở trường bị bắt nạt như vậy, cũng chưa có người nào đứng ra giúp đỡ cô, nên không có khả năng cô sẽ thích đi tham dự tiệc sinh nhật của bất kỳ một ai đó.

Anh nên sớm nghĩ đến việc này mới phải.

"Vậy chúng ta về thôi." Cố Ngôn Phong lập tức nói.

"Không cần đâu." Dưới tình thế cấp bách, Khương Mịch chỉ có thể cầm tay cản anh lại.

Sớm chiều sống chung với anh một thời gian, cô đã có một sự hiểu biết nhất định đối với anh. Một là không đồng ý, hai là đồng ý rồi nhất định sẽ làm, anh không phải dạng người không tuân thủ lời hứa. Bây giờ rõ ràng anh đã đồng ý với người ta rồi, nếu như đổi ý sẽ làm mất hình tượng.

"Không có gì đâu, tôi..." Cố Ngôn Phong còn muốn khuyên giải, đột nhiên cửa xe bị một lực từ bên ngoài gõ vào.

Anh đỗ xe ở chỗ này khá lâu nên gây ra sự chú ý không nhỏ, khiến Bách Mặc đích thân tự mình ra đón tiếp.

"Thầy Cố, có thể khiến anh đích thân tới đây, em thật sự rất vui..." Khi Bách Mặc nhìn thấy Khương Mịch ngồi trong xe thì cũng tròn tròn mắt.

Việc đã đến nước này thì cũng không thể làm trò rồi đi được, Cố Ngôn Phong đành phải xuống xe.

"Từ từ thôi." Anh rất ga lăng mà đỡ Khương Mịch xuống.

Bách Mặc trong lòng mang tâm tình phức tạp, nhưng ngoài mặt vẫn nhanh chóng lộ ra vẻ mặt tươi cười: "Khương Mịch, cậu đúng là làm trò thật đấy."

Cả người Khương Mịch run lên rồi lại hạ xuống: "... Bất ngờ không?"

Bách Mặc cong mi mắt: "Có."

Mấy người họ cùng nhau tiến vào đại sảnh.

"Chào thầy Cố."

"Thầy Cố, anh đến rồi sao?"

"Lâu quá không gặp rồi, thầy Cố."

.....

Cố Ngôn Phong vừa xuất hiện liền giống như thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, Khương Mịch vốn dĩ đang đi bên cạnh anh cũng phải lui ra vài bước.

Vốn ban đầu cô cho rằng khách khứa tham dự sinh nhật của Bách Mặc phần lớn sẽ là bạn học, bây giờ mới phát hiện sảnh khách sạn đã bị chia thành hai nửa bởi một hàng hoa tươi.

Một bên là của nghệ sĩ, minh tinh giới giải trí, một bên là của các bạn học.

Thoạt nhìn mới đầu tưởng đặt như vậy để trang trí, thật ra chính là hi vọng hai bên không có liên quan với nhau.

Khương Mịch cảm thấy như vậy có chút buồn cười, đã thế thì hẳn mời các bạn học làm gì?

"Em tự đi đâu đó chơi đi, không cần phải xen vào chuyện của người khác, cần gì thì gọi cho tôi." Cố Ngôn Phong còn phải ứng phó với rất nhiều người nên nói khẽ với Khương Mịch.

Vì thế các vị khách xung quanh anh lúc này mới chú ý tới cô, lập tức trở nên nhiệt tình hơn vừa nãy.

"Tiểu tiên nữ này ở đâu ra vậy?"

"Em gái này rất xinh nha."

"Thầy Cố, vị này là..."

.....

Thấy Cố Ngôn Phong không có ý muốn giới thiệu mình, Khương Mịch liền biết ý mỉm cười gật đầu, xoay người rời đi.

"Khương Mịch." Bách Mặc ở bên cạnh đuổi theo.

Khương Mịch vừa thấy hắn thì cảm thấy hơi đau đầu: "À... sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn." Bách Mặc nói: "Tôi rất thích bắt nạt này của cậu."

Khương Mịch: "..."

Đó là vì để tránh xấu hổ nên cô mới nói ra thôi mà.

"Thật ra tôi..."

"Cậu có muốn đi qua chào hỏi các bạn trước không?" Chưa kịp để cô nói hết, Bách Mặc đã đánh gãy lời cô: "Tôi đưa cậu qua đó."

Bởi vì Khương Mịch đi theo Cố Ngôn Phong vào cho nên nơi họ đang đứng là bên phía nghệ sĩ.

Trên thực tế, họ vẫn có thể nhìn thấy cả hai phía. Lúc này ở bên kia có không ít bạn học đang chỉ trỏ cô.

Khương Mịch suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không cần."

Ngay từ đầu cô đã không có cảm tình với những người bạn cùng lớp này rồi, và cũng sẽ không có thêm cuộc gặp gỡ nào trong tương lai, chưa kể trước đó cô đã từ chối hẳn công khai nên bây giờ cô đi qua đó làm gì? Muốn tăng thêm đề tài câu chuyện của bọn họ chắc?

"Tôi đưa cậu..."

"Bách Mặc." Bách Mặc còn chưa nói xong đã bị một người phụ nữ vội vàng chạy tới cướp lời.

Cô ấy liếc mắt nhìn Khương Mịch một cái, mỉm cười xin lỗi, sau đó thấp giọng nói vài câu với Bách Mặc.

Khương Mịch mơ hồ nghe được cái gì mà đạo diện tới, kêu Bách Mặc đi đón tiếp.

"Cậu có việc thì mau đi đi, không cần lo cho tôi đâu." Khương Mịch cũng gấp gấp nói với Bách Mặc.

Bách Mặc gật đầu: "Vây cậu cứ tự nhiên nhé, không cần câu nệ, có gì thì tìm tôi."

Khương Mịch nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhìn đám đông đang xì xào nói chuyện với nhau thì lặng lẽ đến khu bày đồ ăn.

Từ nhỏ cô đã trải qua không ít những buổi party kiểu này, đại đa số khách tham gia tới đây đều vì mục đích mở rộng mối quan hệ, tìm kiếm cơ hội hợp tác. Cho nên cô trốn đi ăn như vậy cũng chẳng sợ bị ai phát hiện.

Nhưng cô quên mất rằng có một số ít người đến là vì nể mặt, bọn họ cũng sẽ không vội vàng đi xã giao.

Chẳng hạn như Cố Ngôn Phong lúc này đang ngồi một góc trên ghế sofa, vừa lúc đưa mắt nhìn về phía khu ăn uống.

Bách Mặc đang là nhân vật nổi tiếng cho nên điều kiện tổ chức sinh nhật cũng sẽ rất cao, cho dù là thức ăn hay rượu cũng đều là hảo hạng.

Khương Mịch cầm khay đi từ khu hải sản đến khu món ăn dân dã, sau đó lại đi qua khu thức ăn chay... Bước chân đi liên tục chưa từng dừng lại, cũng không biết rốt cuộc cô muốn ăn cái gì.

Tựa hồ như Cố Ngôn Phong rất hứng thú mà thay đổi dáng ngồi, anh nghiêng người ngồi đối diện với người đang nói chuyện với anh, làm người đó lập tức mừng rỡ, âm lượng cũng cao lên vài phần.

Cuối cùng Khương Mịch dừng lại ở một khu làm Cố Ngôn Phong kinh ngạc – khu gà rán.

Mặc dù anh biết cô rất thích ăn thịt nhưng mà gà rán thì có gì mà ngon? Thậm chí anh còn cho rằng nó không nên xuất hiện ở chỗ này.

Nhưng hiển nhiên Khương Mịch không nghĩ vậy.

Cô gấp một miếng đùi gà mà đưa lên miệng cắn, sau đó ngay cả đuôi mắt cũng tràn ngập sự sung sướng.

Rất nhanh cô lại gấp thêm một miếng, hai miếng, ba miếng nữa... Cô hình như không biết ngại là gì, còn đưa mắt liếc xung quanh một vòng, thấy không có ai chú ý tới bên này thì trực tiếp đưa tay ra, lần này hơi do dự nên cô chỉ gấp có một miếng.

Cố Ngôn Phong không nhìn được mà bật cười, tiếng cười khê làm cho tất cả mọi người xung quanh đều nhìn sang đây.

"Không có gì, mọi người cứ tiếp tục đi." Anh đưa tay trái lên đặt ở khoe môi, làm bộ như không có việc gì.

Khách khứa khó hiểu nhìn xung quanh, không phát hiện ra điều gì kì lạ thì lại bắt đầu chủ đề mới.

Buổi tiệc rất nhanh được mở màn, Bách Mặc lên sân khấu đọc bài phát biểu.

Cố Ngôn Phong cùng mọi người lễ phép đứng lên, khoe mắt phát hiện Khương Mịch vẫn đang đứng trước khu bày gà rán. Lần này cô do dự thật lâu, không biết là nghĩ đến cái gì mà tỏ ra tiếc nuối lắc đầu, chuyển sang khu trái cây.

Cố Ngôn Phong vuốt ve cằm, vẻ mặt bỗng nhiên biến đổi.

Hoàn cảnh gia đình Khương Mịch trước đó tuy không được coi là khá giả nhưng cũng chưa đến mức ngay cả gà rán cũng chưa từng được ăn. Mà nếu thật sự chưa từng được ăn, bây giờ có cơ hội ăn uống thoải thích như vậy, xung quanh có biết bao sơn hào hải vị, tại sao cô chỉ hứng thú với mỗi món gà rán?

Cũng có thể là do cô thích ăn thịt gà chăng?

Dẫu vậy, Cố Ngôn Phong vẫn cảm thấy hành vi của Khương Mịch giống như các món ngon khác đều đã ăn qua, thậm chí ăn đến mức chán ngấy, ngược lại chỉ có thịt gà rán là chưa bao giờ được ăn thôi vậy.

Những điểm kì lạ trên người cô có rất nhiều, rốt cuộc là tại sao?

Không ai có thể trả lời.

Lúc này trên sân khấu, Bách Mặc vừa hay nhắc đến Cố Ngôn Phong, lập tức tất cả mọi người và máy quay đều hướng về phía anh. Cố Ngôn Phong ôn hòa mỉm cười ứng phó với bọn họ.

Phần sự kiện phía sau có hơi nhàm chán, sau khi kết thúc thì không khí của hiện trường mới đạt đến cao trào. Tất cả mọi người làm ra vẻ như đã hoàn thành nhiệm vụ và được giải phóng.

"Chú ý về mặt của cậu, hôm nay không chỉ có người bên truyền thông mà còn có rất nhiều học sinh tham dự tới đây, đề phòng bọn họ chụp lén đấy." Bên cạnh có một người đại diện dặn dò nghệ sĩ nhà mình.

Nghệ sĩ này cùng Cố Ngôn Phong có quen biết, chủ động tiến đến chào hỏi, tò mò nói: "Tại sao Bách Mặc lại mời nhiều học sinh tới đây vậy?"

"Tò vè thôi." Người đại diện lén nhìn về phía Cố Ngôn Phong, nói: "Gần đây cậu ta đang đóng một bộ phim điện ảnh thanh xuân vườn trường của đạo diễn Lưu. Mục đích cậu ta mời đám bạn học đến đây cũng chỉ vì muốn lăng xê, quảng bá tình cảm bạn học thôi, chứ thật ra cậu ta đâu có thèm để cái đám đó vào trong mắt?!"

Cố Ngôn Phong đã hiểu.

Tuy rằng Bách Mặc xuất đạo từ khi còn nhỏ, là một ngôi sao nhí nhưng sau này vì nhiều nguyên nhân nên số lần hắn đóng phim ngày càng ít, không có nhiều tác phẩm xuất hiện trên màn ảnh. Cơ bản hắn toàn làm người đại diện phát ngôn cho các thương hiệu và đi quay quảng cáo, dựa vào mặt mũi mà bảo trì lưu lượng, từ một diễn viên không tên tuổi biến thành thần tượng của mọi người.

Mà thời gian đứng trên đỉnh thần tượng thực sự quá ngắn, bây giờ Bách Mặc đã tốt nghiệp cấp ba, chắc hẳn là đang muốn quay lại làm diễn viên.

Cố Ngôn Phong gật đầu, nói chuyện vài câu với nghệ sĩ kia rồi đảo mắt qua, phát hiện đã không thấy Khương Mịch đâu nữa.

Anh vội vàng xoay người, sau đó bước chân khựng lại.

Một cô gái mặc váy đuôi cá màu đỏ, tay cầm ly rượu đang đứng ở trước mặt Khương Mịch, thoạt nhìn là người có quen biết với cô.

Tuy rằng cô gái này trang điểm trông rất thành thực, nhưng dáng vẻ cùng khí chất trẻ con của cô ta không che giấu đi đâu được, hẳn là bạn học của Khương Mịch.

Nhưng bạn học của Khương Mịch chẳng đều ở bên kia hết sao, cô gái này sao lại xuất hiện ở đây?

Mắt Cố Ngôn Phong đảo qua một vòng, thấy Bách Mặc cũng đang nhìn về hướng này, sắc mặt có hơi nóng nảy, giống như muốn đi qua.

Nhưng hắn bị người đại diện kéo về, không biết nói gì nhưng Bách Mặc lại lùi về núp ở trong bóng tối quan sát.

Cố Ngôn Phong trầm lắc đầu, đi về phía hai cô gái kia.

"Không phải bảo là không đến sao?" Ngu Bạch cười nhạo một tiếng: "Khương Mịch, cậu đứng là đồ giả dối!"

Khương Mịch cười: "Tôi nói là không chấp nhận lời mời của Bách Mặc, chưa từng nói là tôi sẽ không tới mà."

Ngu Bạch: "... Cậu định cho anh ấy một sự kinh ngạc chứ gì? Tôi nói cho cậu biết, đừng mơ tưởng."

Khương Mịch: "Ồ."

Ngu Bạch trừng mắt nhìn cô.

"Có việc gì không? Không có thì tôi đi đây." Khương Mịch trước khi xoay người đã nhìn qua bộ váy của Ngu Bạch, cô cảm thấy bộ đồ tối nay mình chọn là đúng rồi.

Rốt cuộc bọn họ cũng mới chỉ là thiếu nữ, không mặc nổi mấy bộ váy trưởng thành kiểu này, nhất là khi so sánh với các nữ minh tinh chân dài gọi cảm kia thì thật chẳng khác gì trẻ con cả.

Cố Ngôn Phong đúng là lợi hại mà.

"Đợi đã." Ngu Bạch giữ chặt cánh tay Khương Mịch lại: "Cậu biết khách sạn này là của ai không?"

Khương Mịch sững sốt: "Của nhà cậu chắc?"

Có vẻ như là gia sản kinh doanh của nhà Ngu Bạch nha.

Ngu Bạch hất cằm: "Đúng rồi đó."

"Vậy thì sao? Cậu muốn đuổi tôi đi? Thế thì cậu đi mách Bách Mặc đi." Khương Mịch giật tay lại.

Rõ ràng khi giật cô không dùng nhiều sức lắm, thế mà cả người Ngu Bạch lại chao đảo, tay cầm ly rượu vang cũng run lên, hất một phát lên váy cô.

Khương Mịch: "..."

Kế sách vụng về như vậy, nữ chính dùng là không hợp đâu!

Vấn đề là, dù kế sách có hơi vụng về, nhưng hiệu quả đem lại không tệ lắm.

Hôm nay cô mặc bộ váy trắng, rượu vang đỏ hắt lên không những khó nhìn mà quan trọng là... rượu lại hắt đúng phần bắp đùi, trông cực kì xấu hổ.

Động tĩnh náo nhiệt ở bên này đã thành công khiến cho ánh mắt của mọi người dán hết vào đây.

"Ai da, xin lỗi cậu." Ngu Bạch cúi đầu, tựa hồ như muốn lau vấy giúp Khương Mịch: "Ai bảo tự dưng cậu kéo tôi..."

Nhưng cô ta còn chưa kịp chạm tới người cô thì đã bị một lực kéo mạnh ra.

Đội đến khi cô ta đứng vững thì nhìn thấy Cố Ngôn Phong đã cúi đầu phục, ngồi xổm xuống trước mặt Khương Mịch.

Mất anh không chớp mà đem áo khoác thắt lại bên hông cô. Vạt áo to rộng bao trùm lấy làn váy, tự nhiên trông cũng khá đẹp.

Xung quanh không có tiếng động mà chỉ có tiếng hít thở sâu vào, không biết là đang đau lòng cho bộ âu phục hay là hâm mộ Khương Mịch nữa.

"Vẫn xinh lắm." Cố Ngôn Phong đứng dậy, đem vòng hoa trên đầu cô đội ngay ngắn lại, sau đó cười nói: "Đi chơi đi, chỗ này cứ để tôi lo."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Edit: Cẩm

Khương Mịch nghe lời anh đứng dịch sang một bên.

Cố Ngôn Phong nói với đám người đang vây xem: "Không có chuyện gì đâu, mọi người giải tán đi!"

Đây chính là đang đuổi người mà! Đám người đang vây xem vội vàng tản ra.

"Có ai nhìn thấy Bách Mặc phiền nói giúp tôi một tiếng, tôi có chuyện cần gặp cậu ta." Anh nói thêm.

Bách Mặc là chủ nhân của buổi tiệc này, có vấn đề gì xảy ra đúng là phải nên tìm hắn.

Nhưng có người lại không nghĩ như vậy.

"Anh có việc gì thì cứ tìm tôi." Ngu Bạch ngăn cản anh: "Việc này không liên quan gì đến Bách Mặc hết."

Cô ta xuất thân từ hào môn thế gia, suy cho cùng tuổi tác vẫn còn nhỏ, hơn nữa tính cách lại thẳng thắn nên cho rằng việc gì mình cũng có thể giải quyết.

Cố Ngôn Phong bình tĩnh đáp lại: "Tôi là khách của Bách Mặc, có việc gì cũng phải tìm cậu ta nói chuyện, không thể nói với cô."

Những lời này Ngu Bạch vừa nghe liền hiểu, đây là nói cô ta không xứng sao? Đúng là đáng giận mà!

"Ảnh đế thì có gì hơn người chứ? Anh có biết thật ra người Khương Mịch thích chính là... A!" Bách Mặc vừa lúc chạy tới đây, vội dùng tay bịt miệng Ngu Bạch.

"Thầy Cố, thất lễ rồi!" Hắn xin lỗi với Cố Ngôn Phong trước rồi mới nói khẽ với Ngu Bạch: "Cậu đừng ăn nói linh tinh nữa, đứng sang một bên đi, chuyện này để tôi xử lý."

Ngu Bạch không cam lòng, giãy giụa nhìn Cố Ngôn Phong bằng ánh mắt căm tức.

Nữ trợ lý của Bách Mặc chạy qua, kéo Ngu Bạch rời đi.

Người đại diện của Bách Mặc hướng Cố Ngôn Phong xin lỗi: "Xin lỗi, thầy Cố, vô cùng xin lỗi. Vì hôm nay khách mời quá nhiều nên chúng tôi không kịp tiếp đãi chu đáo. Cô gái kia còn nhỏ không hiểu chuyện, mong anh bỏ qua cho."

"Đúng vậy, việc này là tại em, thầy Cố anh đừng để trong lòng." Bách Mặc cũng đứng ra hoà giải: "Vừa rồi đó là bạn học của bọn em nên hơi xúc động. Mịch Mịch, xin lỗi. Tôi thay Ngu Bạch xin lỗi cậu, cậu tha thứ cho cô ấy nhé?"

Dù Cố Ngôn Phong không quen biết với Ngu Bạch nhưng đối với cái tên này, anh nghe có điểm quen tai.

Tần Đồng là bạn thân của Ngu Bạch, Ngô Phi Vũ thích Ngu Bạch... Hình như mỗi lần Khương Mịch gặp rắc rối, anh đều có thể nghe thấy cái tên này.

Anh nhìn về phía cô.

Khương Mịch không nói gì.

Tình tiết này trong truyện cũng từng xảy ra.

Chỉ là khi đó người hát rượu là Tần Đồng, Ngu Bạch bao che cho Tần Đồng, Bách Mặc lại che chở cho Ngu Bạch khiến cho nguyên chủ tức đến nổ phổi.

Cố Ngôn Phong nhìn về phía Bách Mặc, trong mắt loé lên tia thất vọng.

Sự việc diễn ra ngay trước mắt, anh chỉ cần nhìn thái độ của Khương Mịch là biết, quan hệ giữa cô và Bách Mặc không đơn giản chỉ là bạn học như vậy.

Thậm chí khi cô bị người khác gây sự, Bách Mặc cũng cố tình lảng tránh đi.

Trước đây khi anh hợp tác với Bách Mặc thì quan hệ của hai người cũng khá tốt, nếu như Khương Mịch thật sự thích hắn... thì anh cũng có thể giúp cô khảo sát đối phương.

Chỉ là hành động vừa rồi của hắn rất quá phận, đã đến lúc này rồi mà còn muốn lợi dụng cô.

"Khương Mịch nhà tôi không làm sai điều gì cả." Anh không đợi Bách Mặc nói chuyện mà đã uyển chuyển nói: "Về chuyện bồi thường quần áo có thể bỏ qua, nhưng cô gái kia phải đứng trước mặt Khương Mịch nói một câu xin lỗi, nếu làm được thì chuyện này coi như xong."

Nghe thấy vậy, Bách Mặc không khỏi nhớ đến tính cách của Ngu Bạch, hơi do dự: "Cái này..."

Cố Ngôn Phong mỉm cười: "Tôi bênh vực người của tôi, không thích nói lí lẽ, người bên cậu liệu mà xử lí."

"Được." Người đại diện giữ chặt tay Bách Mặc, đáp ứng thay hắn: "Bây giờ chúng tôi sẽ đi tìm Ngu Bạch."

Cố Ngôn Phong gật đầu, đi theo bọn họ.

Thời điểm Bách Mặc tìm thấy Ngu Bạch cũng là lúc cô ta đang nói chuyện với với một người đàn ông trung niên.

"Ngu tổng." Người đại diện vội vàng tiến lên chào hỏi: "Sao ngài lại từ mình tới đây thế này?"

"Tiểu Bạch gây phiền phức cho các cậu rồi." Ngu Lâm khách khí gật đầu với hai người họ: "Chuyện rốt cuộc là thế nào?"

Bách Mặc gọi một tiếng chú, sau đó kể hết mọi chuyện lại một lần. Nhưng vì Ngu Bạch đang có mặt ở đây nên hắn chỉ có thể nói mọi chuyện là do hiểu lầm mà thôi.

Ngu Bạch sau khi thấy ba mình tới thì lập tức tự tin hẳn lên: "Ba, ba phải đòi lại công bằng cho con đây."

Ngu Lâm thấy cô ta không biết phân biệt đúng sai thì cau mày nói: "Đối phương là người của Cố Ngôn Phong à?"

"Vâng." Nét mặt người đại diện hiện lên vẻ khó xử: "Ngu tổng, ngài biết cũng biết bối cảnh của Cố Ngôn Phong..."

Hắn nói đến đây thì ngừng lại.

Đôi lông mày của Ngu Lâm nhíu lại càng chặt hơn: "Vậy cậu có biết quan hệ giữa Khương Mịch với Cố Ngôn Phong là như thế nào không?"

Cả người đại diện lẫn Bách Mặc đều lắc đầu.

Ngu Bạch cướp lời nói: "Khoảng một thời gian trước nghe nói Khương Mịch đã đính hôn, chắc là đính hôn cùng Cố Ngôn Phong rồi. Hừ, một ông già!"

"Tiểu Bạch, đi xin lỗi đi." Ngu Lâm không kịp nghĩ ngợi liền nói.

Ngu Bạch lập tức khó hiểu: "Ba! Sao ba có thể để con đi xin lỗi chứ? Cố Ngôn Phong thì có gì hơn người đâu? Cũng chỉ là một ánh đèn thôi mà! Trong cái giới này có biết bao nhiêu là ánh đèn, cũng chỉ là dựa vào sự yêu thích của mọi người rồi do có người nâng đỡ, là do có tiền thôi! Nhà chúng ta có tiền, cần gì phải sợ..."

"Đứa nhỏ ngốc này..." Ngu Lâm thở dài, vỗ vai cô ta: "Cố Ngôn Phong không đơn giản như những gì con nghĩ đâu."

"Đúng đó." Người đại diện cũng hòa vào nói: "Không có ai nâng đỡ Cố Ngôn Phong cả."

"Có ý gì?" Ngu Bạch sừng sốt.

Người đại diện đáp: "Cổ Ngôn Phong ở trong giới giải trí nhiều năm như vậy cũng không thuộc về bất kỳ phe phái nào. Nhưng tài nguyên của anh ta không bao giờ thiếu. Lúc mới vào có nhiều người tìm anh ta gây sự, cuối cùng bắt kẻ là người có bối cảnh như thế nào chẳng nữa, chỉ cần đắc tội với anh ta đều không có kết quả tốt. Bối cảnh Cổ Ngôn Phong còn đang một bí ẩn nhưng tốt nhất vẫn không nên dây vào."

Ngu Bạch hiển nhiên là nghe không lọt tai: "Tôi nghĩ cái bối cảnh sâu không lường được của anh ta thật ra chính là không có bối cảnh thì có! Cũng có thể là do vận khí anh ta tốt thôi."

"Con đừng có đoán mò, con còn chưa biết hơn ai đâu." Ngu Lâm bắt đầu không kiên nhẫn: "Ba với con đi xin lỗi bọn họ, con phải đi."

Ngu Bạch đường đường là một đại tiểu thư, làm sao có thể chịu nổi loại mất mặt này. Hai hốc mắt đỏ lên, cô ta xoay người chạy đi.

"Con cút về đây cho ta!" Lần này Ngu Lâm thật sự tức giận.

"Chú đừng giận, để cháu đi nói chuyện với cô ấy." Bách Mặc không nói hai lời liền đuổi theo.

Ngu Bạch trốn vào một căn phòng của khách sạn.

Bách Mặc tiến tới gõ cửa: "Bạch Bạch, là tớ đây."

Một phút đồng hồ sau, cửa mở.

Hai hốc mắt hồng của Ngu Bạch cố gắng trấn định: "Cậu cũng tới để khuyên tớ đi xin lỗi sao? Tớ không đi!"

"Thật ra tớ nhìn thấy hết cả rồi." Bách Mặc nói.

Ngu Bạch ngăn ra: "Cậu... cậu nói gì?"

"Tớ nhìn thấy cậu đi tìm Khương Mịch." Bách Mặc nói với cô ta: "Tớ cũng thấy cậu có tình hắt rượu vang đỏ lên váy cô ấy."

Ngu Bạch không nhận được run rẩy, ngay cả cổ cũng đỏ ửng, không dám nhìn thẳng vào hắn mà xoay người muốn chạy.

Bách Mặc chặn ở cửa, chặn cô ta: "Tớ không phải muốn bảo cậu đi xin lỗi, tớ chỉ muốn nói là, chẳng phải trước kia cậu ghét nhất kiểu lấy quyền thế ép người hay sao? Tại sao bây giờ cậu lại biến thành dáng vẻ mà bản thân mình ghét như vậy? Có phải là có người nào đó xui khiến cậu, đúng không?"

Ngu Bạch ngây ra.

Bách Mặc nhân cơ hội đó ôm lấy cô ta: "Cậu đi xin lỗi đi, đừng để mình bị người khác lợi dụng. Ai cũng đều có lúc phạm sai lầm, biết sai mà sửa là tốt rồi."

Ngu Bạch lúc này đã sớm mất đi lý trí, chỉ biết ngoảnh gật đầu, như bị người ta thôi miên.

Bách Mặc vỗ lưng cô ta, cười một tiếng rồi kéo ra cửa.

Ngu Lâm cùng người đại diện của hắn thấy vậy thì nhẹ nhàng thờ phào.

Mấy người họ cùng nhau đi đến đại sảnh, tìm được Cổ Ngôn Phong và Khương Mịch.

Người đại diện của Bách Mặc bí mật sắp xếp đuổi người ra khỏi phạm vi này, hiện tại không có ai vây xem

"Xin lỗi, Khương Mịch." Thật ra trong lòng Ngu Bạch không cảm thấy có lỗi, nhưng nghĩ đến cái ôm vừa rồi của Bách Mặc, cô ta lại không nhận được cảm thấy hơi đặc ý: "Hôm nay là tôi không đúng, tôi sẽ bồi thường cho cậu cái váy khác."

"Là tôi dạy dỗ con gái không tốt, để nó xúc động lỗ mãng rồi, thật ra nó cũng không có ý xấu gì cả đâu." Ngu Lâm ngay sau đó cũng mở miệng, đưa cho Khương Mịch một tấm thẻ: "Khương tiểu thư đừng giận, bác thay mặt nó xin lỗi con, về sau khách sạn này con có thể tùy ý ra vào."

Khương Mịch nhìn Cổ Ngôn Phong, không nhận thẻ của Ngu Lâm: "Xin lỗi là được rồi. Khách sạn thì tôi không cần."

Ngu Lâm nhìn Cổ Ngôn Phong, cũng không kiên trì: "Khó có được cơ hội nhìn thấy thầy Cổ. Chỗ này thật sự quá ồn, cậu có muốn lên tầng ngồi một lúc không?"

"Không cần." Thái độ của Cổ Ngôn Phong vẫn ôn nhu điềm đạm, trái lại hành động không chút nề tình: "Chúng tôi phải về giặt quần áo trước, tạm biệt."

Ngu Lâm "..."

Mấy người họ tiễn Cổ Ngôn Phong cùng Khương Mịch ra cửa.

Bên ngoài còn có rất nhiều người bên truyền thông đang chụp ảnh, Cổ Ngôn Phong mỉm cười trước ống kính, vẻ mặt như chưa có gì xảy ra.

Trở lại xe, Khương Mịch muốn đem quần áo trả lại cho anh.

Anh ngăn lại: "Em cứ mặc đi, về nhà rồi cời."

"À." Khương Mịch đáp lại, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn. "Xin lỗi anh nhiều, thầy Cố."

Dường như trông anh có vẻ mệt mỏi, bàn tay đang mát sa ách đường, nghe cô nói vậy liền nhìn qua: "Sao thế?"

"Nếu không phải tại em, anh sẽ không tới tham dự sinh nhật của Bách Mặc, cũng không gặp phải những chuyện này." Cô rất lo lắng bày tỏ: "Hôm nay có nhiều người như vậy, liệu bọn họ có cho rằng tính tình anh kiêu ngạo hay không? Liệu có gây ảnh hưởng xấu gì đến anh không?"

"Không đâu." Cố Ngôn Phong cười cười: "Mọi người ở đó đều biết rõ tính tình tôi không tốt."

Khương Mịch không tin. Cố Ngôn Phong dịu dàng như vậy, tính tình không tốt chỗ nào chứ? Đều là tại cô mà!

"Hơn nữa nếu không phải em thì tôi cũng sẽ tham dự tiệc sinh nhật của Bách Mặc." Cố Ngôn Phong suy nghĩ một lát, cố ý nói: "Trước kia đã từng hợp tác với nhau rồi, ấn tượng của tôi đối với Bách Mặc cũng không tệ lắm."

Khương Mịch rất không muốn nhắc đến cái tên này, cúi đầu đáp lại: "Nhưng nếu anh tham gia, nếu không phải tại em thì Ngu Bạch cũng không tới để khiêu khích..."

Cô quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không muốn nói tiếp.

Cô biết anh tốt như vậy, nhất định sẽ không oán trách gì cô.

Cố Ngôn Phong nghiêng đầu nhìn cô vài giây: "Tâm trạng không vui à? Là vì Bách Mặc? Hay Ngu Bạch?"

Khương Mịch hoảng hốt nhìn anh, không hiểu anh nói như vậy là có ý gì.

Cố Ngôn Phong có điểm không đành lòng, lại nói mập mờ: "Cùng là bạn học với nhau, hai người họ cùng bao che cho nhau như vậy, em thấy buồn à?"

"Không phải." Khương Mịch vội phủ nhận: "Em không buồn, không buồn chút nào..."

Cô liên tục nói mấy câu không buồn, không buồn. Nhưng càng nói như vậy thì trong lòng càng khó chịu, nước mắt bắt đầu trào lên mi mắt, vội vàng ngoảnh đầu sang cửa sổ.

Sao có thể không buồn được chứ?

Rõ ràng cô là thiên kim tiểu thư, được ba mẹ yêu thương, lại là con ngoan trò giỏi, là học bá.

Thế mà đột nhiên lại xuyên đến thế giới quái quỷ này, có ba mẹ nuôi độc ác, phải thi đại học một lần nữa, thậm chí còn có một đối tượng yêu thầm cùng một tình địch, cô không có cách nào hiểu được... Đã thế bây giờ còn làm liên lụy đến anh...

Buồn muốn chết luôn!

"Sao lại khóc rồi?" Cố Ngôn Phong hiếm có khi nào vụng về như thế này, lấy ra một túi khăn giấy, rút hai tờ đưa cho Khương Mịch: "Em muốn thế nào thì nói ra, đừng khóc."

Xấu hổ kinh đi được!

Khương Mịch gấp đến độ muốn dậm chân, hai hàng nước mắt lại cố tình không nghe theo cô, càng chảy ra nhiều hơn.

Cố Ngôn Phong: "Em... làm thế nào thì em mới không khóc nữa đây?"

Khương Mịch muốn điên lên rồi, cô cũng đâu có muốn khóc đâu.

Cho dù cô có buồn đến đâu cũng không nên thể hiện trước mặt anh, bởi vì anh là người duy nhất ở thế giới này che chở cho cô, đối xử với cô tốt nhất.

Lúc này Cố Ngôn Phong chỉ hận không thể kéo người đang dán mặt lên cửa xe qua đây, anh mạnh mẽ nhét cho cô hai tờ khăn giấy: "Đừng khóc nữa mà, nói một câu đi được không?"

Khương Mịch mang hai hàng mắt đầm lệ mà mông lung nhìn anh, bật thốt ra một câu: "Anh ôm em đi, ôm rồi em sẽ không khóc nữa."

Cố Ngôn Phong: "... Hả?"

"Anh ôm em đi, ôm rồi em sẽ không khóc nữa." Khương Mịch lặp lại, nước mắt chảy ra càng nhiều hơn, sau đó còn nấc lên một cái.

Cố Ngôn Phong ngăn ra vài giây, thờ dài một tiếng rồi duỗi tay ôm cô vào trong ngực: "Được rồi, ôm một cái, không khóc nữa nhé?"

Chương 21

Edit: Cẩm

Đồng hồ sinh học đúng là một thứ tồn tại thần kỳ.

Buổi sáng đi học thì ngủ không muốn dậy, thời điểm được nghỉ rồi lại đúng giờ mà dậy, muốn ngủ cũng không ngủ được.

Bây giờ Khương Mịch đang ở trong tình trạng như vậy. Cô nhìn đèn trên trần nhà đến mức thần thờ, không ngủ được mà cũng không muốn xuống giường.

Cứ thế đến khi điện thoại trên tủ đầu giường kêu ting ting vài tiếng, cô mới lười biếng vươn một tay ra, lấy điện thoại để xem.

Nhìn thấy tên người gửi là Cố Ngôn Phong, Khương Mịch lập tức giật mình ngồi dậy, đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều.

[Thầy Cố: Tôi có việc, phải đi ra ngoài hai ngày.]

[Thầy Cố: Tôi đã mời đến một người giúp việc cho em, là người quen mười mấy năm của tôi, rất đáng tin cậy. Có chuyện gì thì em có thể nói với dì ấy, gọi là dì Lệ là được rồi.]

[Thầy Cố: [hình ảnh].]

[Thầy Cố: Khoa khẩn lắm mới có cơ hội được nghỉ, đừng ở nhà suốt làm gì, ra ngoài đi đâu đó đi. Sau này thành diễn viên rồi thì không có cơ hội được đi lung tung nữa đâu. Nhưng ra ngoài rồi cũng phải chú ý an toàn, có gì thì gọi cho tôi.]

Khương Mịch ngơ ngẩn đọc xong hết tin nhắn, tâm trạng có hơi phức tạp.

Chuyện xảy ra tối qua có lẽ là do áp lực suốt một tháng nay tích tụ lại, cảm xúc cô không thể khống chế. Tất cả những oan uổng, nỗi nhớ... cùng nhau bùng nổ khiến cô cứ thế bật khóc ra.

Mất bây giờ vẫn còn hơi xót, Khương Mịch không cần nhìn cũng biết là mất cô sung lên rồi.

Thật ra cô không phải là người thích khóc, bây giờ nhớ lại, cô cảm thấy tối qua mình đúng là khác người.

Đó cũng là lí do mà đến bây giờ cô không dám xuống giường... bởi vì cô sợ phải đối mặt với Cố Ngôn Phong, tình huống xảy ra tối hôm qua quá xấu hổ.

Nhưng cô lại không ngờ tới, anh ấy vậy mà đi rồi.

Là cô tỉnh trốn cô sao?

Hay là anh cảm thấy cô quá mức giả tạo?

Khương Mịch xuống giường, ra khỏi phòng. Toàn bộ căn nhà bây giờ đến một chút âm thanh cũng không có.

Biệt thự của Cố Ngôn Phong không tính là lớn, còn không bằng nhà ở của Khương Mịch ở thế giới thực. Hơn nữa bình thường chỉ cần cô về nhà thì Cố Ngôn Phong nhất định sẽ có mặt. Đây chính là lý do vì sao cô có cảm giác không quen thuộc.

Hôm nay vắng đi một người, cô bỗng nhiên cảm thấy căn nhà này thật lớn, ở đây thật quanh quẩn.

"Thầy Cố?" Khương Mịch gọi thử một tiếng.

Không có ai đáp lại.

Cô cứ đứng đó không biết bao lâu, bỗng nhiên nghe được tiếng chuông cửa.

Cô hồi thần lại, mở camera ra nhìn thì thấy người bên ngoài là một dì trung niên, giống y như đúc người trong tấm ảnh Cố Ngôn Phong gửi cho cô.

Khương Mịch thờ dài, mở cửa cho dì ấy.

"Là Khương tiểu thư đúng không?" Di Lệ là một người phụ nữ ngay cả nét mặt lẫn giọng nói đều ôn hoà: "Xin lỗi nhé, di sợ làm phiền con ngủ nên mới có ý đến muộn, có phải lâu quá rồi không? Có đói chưa?"

"Không sao đâu ạ, cháu không đói." Khương Mịch vội vàng trả lời: "Di Lệ đừng khách sáo như vậy, gọi con là Mịch Mịch là được rồi."

Không biết vì sao Cố Ngôn Phong cùng di Lệ đều là mẫu người dịu dàng, cô khi đứng trước mặt hai người họ đều ung dung tự tại.

"Được, vậy Mịch Mịch muốn ăn gì?" Di Lệ liền nghe theo cô.

"Cháo trắng đi ạ." Cô đáp.

Thật ra trước kia cô không hề thích ăn cháo trắng, lần đầu tiên đến nhà Cố Ngôn Phong, anh nấu cơm đều dính món có gừng lẫn tỏi nên cô chỉ có thể ăn cháo trắng cùng bánh bao.

Có lẽ sau đó Cố Ngôn Phong lại hiểu nhầm, sau này thường xuyên nấu cháo trắng cùng bánh bao cho cô.

Vì Khương Mịch ăn nhiều đến nỗi từ từ tạo thành thói quen, bây giờ cô đã thật sự thích ăn cháo trắng.

Di Lệ cười: "Quả nhiên Cố tiên sinh đoán đúng rồi."

Nghe vậy, Khương Mịch liền nảy lên một tia hứng thú: "Thầy Cố nói cháu thích ăn cháo trắng sao?"

"Ừm." Di Lệ nói: "Cố tiên sinh nói cho di biết mấy món mà con thích ăn, còn nếu con không ăn được món gì cũng có thể nói trực tiếp với di."

Khoẻ miệng Khương Mịch khẽ nhếch lên: "Không có đâu ạ, cháu không kén ăn, di nấu gì cũng được hết. Cháu đi rửa mặt trước đã."

Di Lệ lại nghĩ đến những điều cần chú ý mà Cố Ngôn Phong liệt kê ra cho mình, kiên nhẫn cười nói: "Được."

Khương Mịch không chú ý tới động tác nhỏ của di ấy, cô trở về phòng nhắn Wechat cho Cố Ngôn Phong.

Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad Caseenhom. Vui lòng đọc tại đây để bảo vệ công sức của editor và nói không với các trang web lậu.

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nữ: Di Lệ đã tới rồi.]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nữ: Di ấy rất tốt. Thầy Cố, cảm ơn anh.]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nữ: Anh ở bên ngoài cũng chú ý an toàn nhé, không nên quá vất vả.]

Cô còn muốn nói thêm cái gì đó nhưng lại không nghĩ ra nên đành thôi vậy.

Có thể là do Cố Ngôn Phong đang bận nên vẫn chưa phản hồi.

Khương Mịch ăn xong bữa sáng thì cùng di Lệ nói chuyện vài câu, chuẩn bị đi dạo phố.

Trước khi đi, cô nhìn tủ quần áo của Cố Ngôn Phong, sau đó suy đoán số đo của anh.

Đêm hôm qua đã làm bẩn áo anh, cô đang tính bồi thường cho anh một bộ. Dù sao Cố Ngôn Phong đã phụ đạo cho cô lâu như vậy rồi, cô cũng phải tặng cho anh một ít quà chứ.

Tuy rằng tiền của cô đều là do anh chu cấp cho, nhưng bây giờ cũng chẳng còn cách nào khác.

Vì vậy cô muốn đi xem có chỗ nào tuyển nhân viên không.

Cố Ngôn Phong không chỉ mời một gì giúp việc tới mà còn đề tài xế cho Khương Mịch.

Cô cũng không từ chối mà trực tiếp bảo tài xế đưa cô đến trung tâm thương mại cao cấp nhất trong thành phố.

Mua quần áo cho Cố Ngôn Phong thì phải mua thứ tốt nhất.

Vì muốn tặng quà bí mật nên Khương Mịch không cho phép tài xế đi theo mà tự mình đi dạo.

Mới vừa đi tới cửa chính, một người đàn ông đầu hói tay cầm điện thoại đi tới. Hắn một mực quan sát xung quanh nên không nhìn đường, thiếu chút nữa thì va vào người Khương Mịch.

May mắn Khương Mịch còn trẻ, dáng người nhanh nhẹn nên có thể tránh thoát.

Vừa muốn quay lại nhắc nhở, cô liền nghe được phía sau vang lên một tiếng "bịch" lớn, còn có giọng người đàn ông quát mắng: "Chết đi đồ con lừa trọc!"

Khương Mịch quay đầu, vừa hay nhìn thấy cảnh một hoà thượng mặc áo cà sa nằm ngã trên mặt đất, còn người đàn ông hói đầu kia đã chạy xa. Ở phía xa khác có một người đàn ông đang cúi đầu khom lưng.

Hoà thượng kia cả người giật giật, không thể bò dậy. Những người ở gần đó đều tản ra nhưng không rời đi mà lại cầm điện thoại lên quay.

Khương Mịch cúi vịn vào hoà thượng đó lên: " Sư thầy không sao chứ? Có cần đi bệnh viện không?"

Vị hoà thượng hơi cử động tay chân: "Không sao. Không có gì đâu, cảm ơn tiểu thí chủ."

"Không sao là tốt rồi." Khương Mịch nói rồi muốn bỏ đi.

"Tiểu thí chủ xin dừng bước." Hoà thượng cản Khương Mịch lại: "Tiểu thí chủ thoát nhìn rất có phúc tướng, muốn bản tăng bói cho một quẻ không?"

Khương Mịch: "..."

Vị hoà thượng này chắc bình thường vẫn hay lừa người nên mới bị những người xung quanh xa lánh đúng không?!

Hoà thượng thấy cô có vẻ không tin liền chủ động nói: "Vàng trán của thí chủ đầy đặn, đây là biểu hiện của người thông minh. Môi hồng răng trắng, rất có số giàu sang..."

Những lời này... nghe hơi quen quen.

Giống y đúc so với những gì Cổ Ngôn Phong từng nói.

Khương Mịch có ấn tượng với vị hoà thượng này, bỗng nhiên thái độ trở nên tốt hơn một ít.

Nhưng cô còn chưa nghe bói xong thì đã nghe thấy âm thanh "ọc ọc" phát ra từ bụng vị hoà thượng.

Ngay cả vị hoà thượng cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

Mắt Khương Mịch liếc thấy bên cạnh có một quán ăn liền đi qua một một cốc táo phở cùng hai chiếc bánh bao, thêm một bát cháo trắng đưa cho hoà thượng.

"Cảm ơn tiểu thí chủ." Hoà thượng này cũng không từ chối: "Thí chủ không cần bản tăng bói cho à?"

"Không cần, biết số tôi tốt là được rồi." Cô cười: "Hẹn ngày gặp lại."

Vị hoà thượng thấy bóng dáng cô đã đi xa thì lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

.....

Khương Mịch đi dạo ở hai tiệm quần áo may thủ công nhưng vẫn chưa vừa ý. Sau đó cô lên mạng tìm kiếm những tiệm khác ở gần đây.

So sánh mấy cái thì cuối cùng cũng tìm được một tiệm cũ.

Trong tiệm chỉ có một thợ may già cùng một cô gái tiếp đón.

Khương Mịch xem qua các loại vải dệt ở đây rồi quyết định chọn màu đỏ.

Dù sao đồng quần áo của Cổ Ngôn Phong phần lớn vẫn là mấy màu đen trắng xám, tuy rất đẹp nhưng Khương Mịch cảm thấy anh vẫn nên thay đổi phong cách, cho người ta cảm giác mới mẻ một chút.

Chọn vải xong, Khương Mịch lại thông báo số đo.

Cô gái kia khó xử mà nói: "Quần áo chỗ chúng tôi đều phải tự mình đo kích cỡ mới được."

Muốn chế tác ra một bộ quần áo đẹp mà muốn bộ quần áo vừa vặn với thân thể, bước quan trọng nhất vẫn là ghi ra số đo phù hợp.

"Ừm, bởi vì bộ quần áo này tôi muốn tặng cho người ta làm quà... bây giờ bảo người đó đến đây thì chẳng phải đi tong hết sao?" Khương Mịch cũng rất khó xử: "Tôi tin kích cỡ này không có sai đâu, trước kia tôi cũng... để cho người khác bắt ngờ nên cũng học qua một ít cách may vá rồi, không sai đâu."

Cô gái nhìn về phía thợ may già: "Ông ơi, ông xem..."

"Không làm." Ông già chậm rì rì đáp.

Khương Mịch: "..."

Cô còn muốn nói thêm gì đó, bên trong phòng thử đồ bỗng nhiên mở ra, một người đàn ông trung niên bước ra, trong tay còn cầm một bộ âu phục: "Rất

thích hợp, cảm ơn."

Trong tiệm vậy mà còn có vị khách khác.

Người đàn ông này anh tuấn, khí chất phong độ.

Hắn chăm chú nhìn Khương Mịch, ngay sau đó cười nói: "Cô bé này thật đẹp, có hứng thú tiến vào giới giải trí không?"

Khương Mịch sững sờ: "Anh là... tuyển trạch viên*?"

(*Tuyển trạch viên: Trong các môn thể thao chuyên nghiệp, các tuyển trạch viên là những người đánh giá tài năng có kinh nghiệm, đi du lịch nhiều cho mục đích xem các vận động viên chơi các môn thể thao họ chọn và xác định xem bộ kỹ năng và tài năng của họ có đại diện cho những gì cần thiết cho tổ chức trình sát hay không. Theo wikipedia. Ở đây cũng có thể hiểu là những người chuyên đi khắp nơi và tìm kiếm tài năng của người khác, sau đó thuyết phục bọn họ đầu quân vào công ty mình.)

Người đàn ông trung niên mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy."

"Bây giờ có bao nhiêu soái ca mỹ nữ muốn tiến vào giới giải trí như vậy mà còn cần tuyển trạch viên sao?" Khương Mịch có chút hoài nghi hỏi.

Người đàn ông trung niên đáp: "Đúng là có nhiều người, nhưng người có thiên phú thì lại chẳng có bao nhiêu."

Khương Mịch không quá tin tưởng hắn, nhưng ngoài mặt cô không biểu hiện ra: "Cảm ơn, không cần đâu."

Người đàn ông giống như hơi tiếc nuối: "Vậy được rồi."

Cô gái bên cạnh nói khẽ với Khương Mịch: "Cô quen với người này à?"

Khương Mịch đứng là không quen biết: "Anh ta là đại minh tinh sao?"

"Anh ấy là..."

"Không cần nói, có duyên sẽ gặp." Người kia cướp lời cô gái trẻ: "Cô cũng đến đây may quần áo sao?"

Cô gái trẻ đáp: "Tiếc là không làm được."

"Sao lại thế?" Hắn rất quan tâm mà hỏi một câu.

Cô gái này liền kể lại tình huống của Khương Mịch.

"Tuổi của cô gái này còn trẻ, ánh mắt hắn không tệ nên mới có thể tìm đến đây, chắc không phải xuất thân bình thường." Người đàn ông đưa ra sáng kiến: "Cô có thể nói tên ra, xem trước kia có từng nhờ Tôn sư phụ may quần áo không?"

Sáng kiến này thật ra không tồi.

Khương Mịch nhìn thấy người đàn ông này đẹp trai nho nhã, cửa tiệm này thái độ phục vụ cũng tốt nên liền nói tên của Cố Ngôn Phong ra.

Cô gái trẻ và người đàn ông cùng nhau cười.

"Sao vậy?" Khương Mịch chẳng hiểu làm sao.

"Không có gì." Cô gái trẻ cười nói: "Sư phụ tôi cũng thường xuyên may quần áo cho thầy Cố, kích cỡ cũng có sẵn, có thể may."

Khương Mịch nghe vậy thì vui hẳn lên: "Thế thì tốt quá!"

Cô gái trẻ nhìn cô, tựa hồ rất tò mò cô cùng Cố Ngôn Phong có quan hệ như thế nào, nhưng cũng không hỏi: "Nhưng mà, quý khách thật sự muốn chọn màu đỏ sao?"

"Đúng vậy." Cô nói: "Màu sắc quần áo của anh ấy quá đơn điệu."

"Đúng là vậy." Cô gái trẻ gật đầu: "Tôi rất tò mò dáng vẻ của thầy Cố khi mặc đồ màu đỏ đó."

Người đàn ông trung niên nói: "Tôi cũng rất tò mò."

"Mọi người biết anh ấy sao?" Khương Mịch cào mặt: "Xin hỏi... nên xưng hô như thế nào?"

"Sau này cô sẽ biết thôi." Cô muốn biết, người đàn ông lại càng không muốn nói cho cô biết.

Khương Mịch: "..."

Nhưng tối hôm đó cô đã biết rồi.

Lần này Cố Ngôn Phong tham dự một hoạt động từ thiện, được phát sóng trực tiếp ở trên mạng, Khương Mịch tối giờ liền canh tivi xem.

Cô thấy Cố Ngôn Phong và người đàn ông trung niên kia cùng nhau xuất hiện trên thảm đỏ. Xem qua phần giới thiệu thì người này tên là Hạ Uẩn Dung, là chủ tịch công ty giải trí Nhạc Quả.

Công ty giải trí Nhạc Quả chính là nơi sản xuất ra hàng loạt các ngôi sao nổi tiếng.

Khương Mịch: "..."

Trước khi ngủ, Khương Mịch gửi tin nhắn cho Cố Ngôn Phong.

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nữ: Thầy Cố, ngày hôm nay em đã bỏ lỡ một cơ hội phát tài.]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nữ: Em bỏ lỡ 100 triệu. jpg]

[Thầy Cố: Làm sao vậy?]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nữ: Hạ tổng không nói gì cho anh nghe sao?]

[Thầy Cố: Anh ta bảo hôm nay bị một cô gái nhỏ xinh đẹp từ chối.]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nữ:...]

[Thầy Cố: Em chính là cô gái nhỏ xinh đẹp mà anh ta nói?]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nữ: Em không xinh đẹp sao?]

[Thầy Cố:... Xinh.]

[Thầy Cố: Vậy em và Hạ tổng đã xảy ra chuyện gì?]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nữ: Chờ anh trở về rồi nói sau!]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nữ: Bao giờ anh về?]

[Thầy Cố: Ba ngày sau.]

Rốt cuộc cũng đến ngày Cố Ngôn Phong trở về, Khương Mịch phấn khởi chuẩn bị trái cây cùng đồ ăn chờ anh.

Kết quả chờ đến 12 giờ đêm cũng không nhìn thấy bóng dáng anh đâu cả.

Đêm nay có mưa nên chuyến bay bị hoãn.

Khi Cố Ngôn Phong về đến nhà cũng là lúc kim đồng hồ chỉ hai giờ sáng.

"Cậu ở lại khách sạn không được sao? Cứ một hai徘徊 về nhà..." Trác Tuấn lái nhai được một nửa thì dừng lại.

Hắn nhìn thấy phòng khách nhà anh vẫn còn sáng đèn.

Cố Ngôn Phong lấy hành lý: "Vất vả cho cậu rồi. Đến khách sạn nghỉ ngơi đi."

"Thôi khỏi, tôi cũng về nhà đây." Trác Tuấn vẫy tay rồi đi thẳng.

Lúc Cố Ngôn Phong mở cửa nhà ra thì không nghe thấy một tiếng động nào.

Là quên tắt đèn sao?

Anh khom lưng đổi giày, bỗng nhiên nhìn thấy ở sofa đang có một cánh tay rũ xuống.

Hoá ra là ngủ rồi

Anh đặt vali ở trước cửa, nhẹ nhàng đi qua đây.

Khương Mịch dùng tư thế xiêu vẹo để ngủ trên ghế sofa. Một tay rũ xuống bên ngoài ghế, một tay ôm chặt gối ôm, mái tóc đen xõa ra tứ phía che nửa khuôn mặt, đang ngủ rất sâu.

Cố Ngôn Phong cúi đầu nhìn một lúc, sau đó tự tay lấy gối ôm của Khương Mịch ra, muốn ôm cô trở về phòng ngủ.

Ai ngờ vừa mới cử động, Khương Mịch liền mở choàng mắt, nhìn thẳng vào anh.

Hai người thiếu chút nữa đụng vào nhau.

"Làm em tỉnh à?" Cố Ngôn Phong đứng thẳng lên, áy náy hỏi.

"Cố... thầy Cố?" Khương Mịch không tin được mà dụi mắt: "Anh về rồi?"

Cố Ngôn Phong nhìn cánh tay bị cô tì ra vết đỏ, "ừ" một tiếng đáp: "Cố tình chờ tôi à?"

"Cũng không phải." Khương Mịch ngượng ngùng cười cười: "Xem tivi nên ngủ quên mất."

Cố Ngôn Phong gật đầu: "Vậy em về phòng ngủ ngủ đi."

Khương Mịch "à" một tiếng, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

"Sao thế?" Cố Ngôn Phong hỏi.

Khương Mịch gãi đầu vài cái: "Anh có khát không? Có đói không? Muốn uống nước hay ăn gì không?"

"Không cần." Anh lắc đầu: "Tôi vừa ăn cơm xong."

Khương Mịch lại "à" một tiếng, vẫn không nhúc nhích.

"Em có việc gì muốn nói à? Nói đi." Anh suy đoán.

Khương Mịch: "Ngày mai anh có bận gì không?"

Cố Ngôn Phong ngăn ra: "Không."

Khương Mịch cười rộ lên: "Vậy em đi ngủ đây. Thầy Cố cũng nghỉ ngơi sớm nhé, ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Cố Ngôn Phong nhìn theo bóng dáng cô, đứng tại chỗ một lúc mới trở về phòng ngủ, trước tiên gọi điện thoại cho Trác Tuấn.

"Cái chương trình tạp kỹ thảo luận ngày hôm nay ấy, đẩy đi."

Trác Tuấn không hiểu làm sao: "Tại sao vậy?"

"Thời gian này nếu như không có việc gì quan trọng thì đừng gọi." Hỏi một đằng thì Cố Ngôn Phong lại trả lời một nẻo: "Nghỉ hè rồi nói sau."

Trác Tuấn: "..."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Edit: Cẩm

Khương Mịch vừa trở lại phòng liền nằm xuống ngủ, sáng hôm sau tỉnh dậy còn nằm hằn học trên giường một lúc, sau đó mới nhớ ra Cố Ngôn Phong đã về thì ngay lập tức hưng phấn mà nhảy xuống giường, ngay cả dép cũng không đi mà chạy vọt ra cửa.

Phòng ngủ của Cố Ngôn Phong vẫn đóng nhưng vali anh để ở phòng khách.

Anh về thật rồi, Khương Mịch vui đến nổi mặt mày tươi tỉnh hẳn lên.

"Mịch Mịch, sao con không đi dép vào vậy?" Di Lệ ở trong bếp đi ra vừa hay nhìn thấy chân cô, không nhận được nhắc nhở: "Kể cả mùa hè con cũng phải đi dép vào, bây con con trẻ mà không chú ý, chờ sau này già rồi..."

"Cháu biết rồi di Lệ." Khương Mịch chạy đến mặt di ấy, hạ thấp giọng nói: "Chúng ta nói bé thôi, hôm qua thầy Cố về muộn lắm, đừng đánh thức anh"

ấy."

Di Lệ bật cười: "Cố tiên sinh từ sáng sớm đã ra ngoài chạy bộ rồi."

"Hả?" Khương Mịch há hốc miệng: "Chạy bộ á? Anh ấy không buồn ngủ sao?"

"Từ trước tới giờ Cố tiên sinh vẫn luôn thiếu ngủ." Di Lệ nói: "Về sau con sẽ quen thôi."

Di Lệ chỉ là thuận miệng nói ra khiến cô bỗng nhớ tới buổi tối ngày hôm đó, dáng vẻ của Cố Ngôn Phong khi ngủ...

"Di à, thầy Cố còn trẻ như vậy sao lại thiếu ngủ chứ?" Cô nghĩ đến mười mấy năm quen biết của Di Lệ với anh, hẳn là đi ấy sẽ biết chuyện gì đó nên hỏi thăm: "Liệu có phải... có ẩn tình bên trong không?"

"Di cũng không biết rõ là thế nào." Di Lệ thờ dãi nói: "Lúc đi mới quen Cố tiên sinh, thằng bé lúc ấy mới chỉ mười một tuổi. Rõ ràng lúc ấy là tuổi ăn tuổi lớn của một đứa trẻ, vậy mà cả đêm nó cũng không ngủ được, bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi."

"Nghiêm trọng như vậy sao?" Khương Mịch thấy hơi sốt ruột: "Tại sao lại như thế? Anh ấy chưa đi bệnh viện kiểm tra bao giờ ư?"

"Kiểm tra rồi, nhưng mà không biết kết quả như thế nào." Di Lệ dường như cố tình đề thấp giọng nói: "Nó không thích người khác nhắc đến chuyện này, con tốt nhất đừng nhắc đến trước mặt nó."

Khương Mịch "vâng" một tiếng, còn muốn hỏi thêm liền nghe thấy tiếng mở cửa, hoá ra Cố Ngôn Phong đã chạy bộ xong rồi.

Anh mặc bộ quần áo thể thao màu xám, có lẽ là vì trong nhà còn có phụ nữ nên anh vẫn mặc quần dài giữa thời tiết tháng sáu, chiếc khăn lông trên cổ đã ướt sẫm mồ hôi, sắc mặt ửng hồng. Mái tóc được anh vuốt ra đằng đằng sau, lộ ra cái trán đầy đặn cùng đôi mắt sáng ngời.

Khương Mịch nhanh chóng làm vẻ mặt tươi cười, chạy đến cửa nghênh đón: "Thầy Cố đừng có khoa trương như vậy chứ, mới sáng ra đã tập thể dục rồi."

Cố Ngôn Phong cười: "Em tưởng diễn viên dễ làm lắm sao? Đây là điều bắt buộc. Sáng mai em cũng chạy cùng đi."

Khuôn mặt nhỏ của Khương Mịch ngay lập tức sụp xuống: "Em không chạy đâu."

Cố Ngôn Phong: "Vậy thì đến phòng tập gym, gấp bụng một trăm cái, hít đất năm mươi cái, chống đẩy 30 cái..."

"Thầy Cố, có phải em đặc tội anh chỗ nào rồi không?" Cô thật muốn khóc mà.

"Chân em không thấy đau à?" Cố Ngôn Phong lúc này mới liếc xuống chân cô.

"Em lập tức đi dép ngay đây." Không để anh kịp nói hai lời, cô chạy nhanh như bay về phòng.

Di Lệ nhìn thấy cảnh này thì không khỏi buồn cười: "Vẫn là Cố tiên sinh có cách, tôi nói thế nào cô ấy cũng không chịu nghe."

"Lần sau cứ làm như thế là được rồi." Cố Ngôn Phong cười nói.

Ăn bữa sáng xong, anh lại hỏi Khương Mịch: "Nghỉ hè này em đã có dự định gì chưa?"

Mấy ngày nay Khương Mịch đã đi khắp nơi cũng như tìm trên mạng các công việc bán thời gian để làm, tuy nhiên dựa vào trình độ hiện tại của cô thì không có công việc nào thích hợp cả.

Tình trạng của cô bây giờ không giống nguyên chủ của trước kia, chưa đến nỗi không đi làm thì không có cơm ăn. Từ nhỏ Khương Mịch đã ảnh hưởng từ giáo dục của ba mẹ rằng: Thời gian quý giá hơn tiền bạc. Nếu bây giờ cô đi làm một công việc nào đó không phù hợp với năng lực của mình thì chính là đang lãng phí thời gian, không bằng trong thời gian đó ở nhà xem mấy bộ phim điện ảnh còn hơn. Vì thế cô mới quyết định từ bỏ không đi tìm việc nữa, bất quá Cố Ngôn Phong hỏi như vậy rồi... cô vẫn hơi ngại.

"Em chưa từng làm diễn viên bao giờ nên muốn nhân kỳ nghỉ này học tập một chút." Khương Mịch đỏ mặt nói: "Đợi đến khi nào có căn bản rồi, lúc đấy sẽ đi xin việc..."

"Em cho rằng tôi sẽ để em đi tìm việc sao?" Cố Ngôn Phong dờ khóc dờ cười: "Ý tôi muốn nói là, nghỉ hè này em rảnh thì có muốn đi tham gia lớp năng khiếu không? Ví dụ như hát, khiêu vũ, chơi đàn gì đó... Ở trong giới giải trí nếu em biết nhiều thứ thì sẽ càng tốt."

Khương Mịch: "..."

Hát, khiêu vũ thì cô đã từng học qua. Đàn dương cầm, ghi-ta, những thứ thông thường này cô cũng đã học.

Nhưng không thể nói những điều này cho Cố Ngôn Phong nghe được, vì nguyên chủ không có điều kiện để học những thứ này.

Nhưng nếu như đi học lại từ đầu thì quá lãng phí.

"Thầy Cố, anh có biết chơi loại nhạc cụ nào không?" Khương Mịch nảy ra một ý: "Nếu không thì anh dạy em đi."

Cố Ngôn Phong liếc cô một cái: "Tôi không biết chơi gì cả."

Khương Mịch: "..."

"Nhưng tôi có thể dạy em." Anh nói tiếp: "Dạy em rèn luyện vóc dáng."

Khương Mịch: "... Em không mập mà?!"

Trước kia điều kiện sống của nguyên chủ không tốt lắm, đã thế còn muốn góp tiền mua quà tặng cho Bách Mặc nên cơ thể vẫn luôn gầy.

Tuy rằng một tháng nay cô đã ăn nhiều lên không ít nhưng ngày nào cũng thức đêm, lại thêm áp lực thi cử nên còn bị sụt mất hai cân*.

(*Một cân bên Trung Quốc = 0.5 kg bên mình.)

Cố Ngôn Phong: "Ai nói không mập thì là có vóc dáng đẹp?!"

Đạo lý này đương nhiên cô hiểu.

"Nếu không... anh dạy em cách biểu diễn đi." Khương Mịch thực sự không thích vận động, trước kia môn cô sợ nhất chính là thể dục đó.

Cố Ngôn Phong: "Cũng được, vừa rèn luyện cơ thể vừa học biểu diễn, nếu không thì thôi."

Khương Mịch: "... Được."

Sáng ngày hôm sau, Cố Ngôn Phong liền đến gõ cửa phòng Khương Mịch.

Khương Mịch lè mề mắt một lúc lâu mới đi ra, liên tục ngáp: "Sớm vậy sao thầy Cố?"

"Bây giờ còn muộn hơn lúc em đi học nửa tiếng." Anh nói có sách mách có chứng: "Theo lý mà nói, đồng hồ sinh học của em vẫn nên duy trì sự đều đặn giữa học tập và nghỉ ngơi, sẽ không thay đổi."

Khương Mịch: "Đồng hồ sinh học cũng có lúc không được bình thường mà."

Cố Ngôn Phong: "Có lẽ là do nó họ Khương."

Khương Mịch: "..."

Trong khu biệt thự có hồ nhân tạo, phong cảnh rất đẹp, cũng không có người thường xuyên lui tới nên Cố Ngôn Phong chọn địa điểm chạy bộ là ở đây.

"Chạy quanh cái hồ này năm vòng là được rồi." Anh chỉ vào cái hồ và nói.

Mắt Khương Mịch nhìn theo. Hồ này so với sân bóng ở trường cô còn to hơn, chạy một vòng thôi chân cô đã muốn gãy rồi.

"Thầy Cố, bình thường anh chạy bao nhiêu vòng vậy?" Cô hỏi.

Cố Ngôn Phong: "20 vòng."

Khương Mịch: "Khụ khụ khụ..."

Cố Ngôn Phong: "Nhanh chạy đi."

Khương Mịch làm động tác khởi động tay chân: "Thầy Cố, anh đừng xem thường người khác như vậy, anh cho rằng em sợ sao?"

Cố Ngôn Phong nhìn cô.

Khương Mịch thân nhiên ôm lấy thân cây bên cạnh: "Em đúng là rất sợ!"

Cố Ngôn Phong: "..."

"Tôi chạy một vòng trước đã, em làm mấy động tác làm nóng người trước đi." Anh biết không thể thay đổi được suy nghĩ của cô nên đã chạy trước rồi.

Khương Mịch ngồi xổm tại chỗ, nhìn chăm chăm dáng vẻ của Cố Ngôn Phong.

Dáng người anh rất đẹp, lúc mặc quần áo thì gầy nhưng khi cởi ra lại có thịt, cho dù là chạy bộ cũng là động tác tiêu chuẩn, tay chân phối hợp, thoát nhìn giống như cảnh đẹp ý vui.

Nhìn hoài, cô cũng hơi nóng lòng muốn thử.

Thật ra cô hiểu rõ anh làm vậy cũng là muốn tốt cho cô thôi.

Cơ thể này thật chẳng ra gì, nguyên chủ ăn uống không theo giờ lại thường xuyên chịu đói nên chỗ nào cũng có bệnh.

Đã thế Khương Mịch lại còn thích ăn cay, xuyên tới đây một tháng cô đã bị đau dạ dày tới vài lần, cảm mạo một lần.

May mà không có gì nghiêm trọng.

Có lẽ vận động không thể chữa khỏi bách bệnh, nhưng nó cũng có thể giúp cơ thể tăng cường sức đề kháng hơn.

Đạo lý này cô đều hiểu, nhưng thứ cô muốn chính là chống đối lại Cố Ngôn Phong, nhìn thấy thái độ nhượng bộ của anh thì cô liền vui đến không sao tả nổi.

Khương Mịch bắt đầu chuẩn bị động tác làm nóng người.

Tốc độ chạy của Cố Ngôn Phong rất nhanh, không lâu sau anh đã mang theo một cơn gió dừng lại bên cạnh.

Anh nhìn thấy Khương Mịch đã làm xong các động tác thì tâm tình vui vẻ: "Đi thôi."

Khương Mịch ngẩng đầu nhìn anh, chạy một vòng lớn như vậy mà thở không mạnh tim không đập nhanh, chỉ có sắc mặt là ửng đỏ, ngay cả tóc tai cũng không loạn, thật quá đáng mà.

"Chạy chung đi." Cô nói.

Cố Ngôn Phong: "Ừ."

Lời còn chưa dứt, Khương Mịch đã chạy vọt lên bằng tốc độ nhanh nhất.

Cô nghĩ sự chịu đựng của cô thì chắc chắn sẽ không bằng Cố Ngôn Phong rồi. Nhưng tốt xấu ở phương diện tốc độ thì cô phải hơn anh, dù chỉ cách khoảng mười mét thôi cũng được.

Kết quả cô nhanh chóng chịu không nổi, vừa định quay đầu lại nhìn Cố Ngôn Phong đang ở đâu thì liền nghe được giọng anh vang ngay bên tai: "Mới đầu chạy đừng chạy quá nhanh, dễ mất sức. Với lại đã chạy thì đừng có nhìn ngó lung tung, chú ý bước chân kéo lại ngã."

Giọng nói của anh không nhanh không chậm, không nghe ra thở gấp ở chỗ nào.

Khương Mịch: "... Biết em... dễ ngã... anh lại còn kéo em... tới... đây... chạy bộ... anh thật sự... tốt... tốt...."

Cô thở đến lợi hại, còn chưa kịp nói ra là tốt cái gì.

Cố Ngôn Phong khẽ cười một tiếng: "Đừng nói chuyện nữa, hít thở đi..."

Khương Mịch chỉ kiên trì chạy nửa vòng sau đó liền bất động.

Cô ôm bụng ngồi xổm xuống, thở dốc từng đợt, cảm giác người mình sắp hỏng luôn rồi.

Cố Ngôn đang chạy tại chỗ cười cô: "Chờ em chạy xong thì chắc đi Lệ cũng nấy xong cơm tối rồi."

Khương Mịch: "..."

Miễn cưỡng chạy thêm vài bước, cô lại mệt đến mức phải dừng lại.

Cố Ngôn Phong thấy cô thật sự đáng thương: "Nếu không em đừng chạy nữa, chuyển sang đi bộ đi."

Khương Mịch giống như con ốc sên bò ở bên hồ, đợi đến khi Cố Ngôn Phong chạy thêm một vòng quay về thì đã thấy anh mang theo một cô gái.

Nói là "mang theo" thì cũng không chính xác, bởi vì Cố Ngôn Phong ở bên này chạy bộ, cô gái xinh đẹp chủ động chạy tới chào hỏi: "Thầy Cố, lại chạy à?"

Cố Ngôn Phong gật đầu với cô ấy một cái, dừng lại.

Người đẹp này hẳn là đã hiểu rõ thói quen của anh nên cũng không quan tâm đến Khương Mịch, trực tiếp chạy thẳng về phía trước.

Kết quả chạy được một đoạn mới phát hiện Cố Ngôn Phong không đuổi theo, cô ấy không thể quay lại nên chỉ có thể tiếp tục chạy về phía trước.

"Thầy Cố, ai vậy?" Tinh thần của Khương Mịch liền đã tỉnh táo trở lại, ánh mắt rơi vào trên người mỹ nữ kia: "Anh tích cực chạy bộ như vậy, chắc không phải là cùng người đẹp vô tình gặp nhau chứ?!"

Cố Ngôn Phong dờ khóc dờ cười: "Không phải."

"Thật không?" Khương Mịch cau mày, soi mói như một cụ già.

Cố Ngôn Phong nhìn cô một cái: "Em thấy trước kia tôi có hay chạy bộ không?"

"Không có. Không đúng, là em không thấy thôi." Khương Mịch lắc đầu: "Thế thì sao?"

"Tôi nghe nói mấy ngày nay cô ấy không có ở đây." Cố Ngôn Phong hàm súc mà nói.

Khương Mịch mãi một lúc lâu sau mới hiểu: "Vậy nên, anh vì tránh người ta mà không tới đây chạy... Anh trốn cô ấy?"

"Cứ coi là vậy đi." Cố Ngôn Phong nhìn đồng hồ: "Em có chạy nữa không?"

"Chạy chứ, anh đừng vội." Khương Mịch lại nhìn theo người đẹp đang ở phía xa kia: "Cô ấy thật sự thích anh sao? Dáng người đẹp như vậy, còn có thể chạy bộ cùng anh nữa, tại sao anh lại không thích nhỉ?"

Cố Ngôn Phong thực bất đắc dĩ: "Dáng người đẹp là tôi lại phải thích à? Em không chạy thì đi thôi."

Anh chạy lại thẳng về phía trước.

Khương Mịch vội vàng đuổi theo: "Thầy Cố, anh cứ mặc kệ như vậy sao, thật ra em có thể giúp anh mà."

"Giúp cái gì?" Anh thả chậm tốc độ.

"Giúp anh thoát khỏi cảnh bị người ta theo đuổi." Cô nói.

Cố Ngôn Phong cảm thấy, hơn một nửa là cô sẽ không đưa ra ý kiến gì được cho nên quyết đoán từ chối: "Không cần em..."

Lời nói còn chưa nói xong, chân Khương Mịch không biết vì sao lại bị hụt, cả người ngã xuống.

"Cẩn thận!" Anh không kịp nghĩ nhiều mà kéo cô vào trong ngực, đôi môi vừa vụn xẹt qua tai cô.

Hai người đều ngơ ngẩn.

Người đẹp vừa rồi cũng đúng lúc tăng tốc chạy xong một vòng, đang muốn đến gần nói chuyện với Cố Ngôn Phong thì liền thấy anh ôm Khương Mịch, hai người ở trong tư thế cực kì ái muội, không biết là đang nói gì.

Người đẹp lại tăng tốc chạy đi.

Khương Mịch hồi thần lại, chọc chọc cánh tay anh: "Anh xem, cô ấy hiểu lầm rồi."

Cố Ngôn Phong: "..."

"Cô ấy sẽ không quán lấy anh nữa." Cô nói: "Sau này anh muốn chạy lúc nào cũng được."

"Em có biết vừa rồi nguy hiểm lắm không?" Cố Ngôn Phong mang nét mặt phức tạp hỏi.

"Xin lỗi, em sai rồi." Khương Mịch nghiêm túc thừa nhận, thái độ hối lỗi cực kì tốt.

Cố Ngôn Phong: "..."

"Về nhà thôi." Anh thật bất đắc dĩ.

Nhất thời Khương Mịch trở nên vui vẻ: "Không chạy nữa sao?"

Cố Ngôn Phong: "Ừ."

Khương Mịch: "Ngày mai cũng chạy nữa sao?"

"Không." Cố Ngôn Phong nói.

"Thầy Cố, anh cũng thật tốt quá nha!" Khương Mịch nịnh nọt: "Trên thế giới này tại sao lại có người hoàn mỹ như anh chứ? Giá trị nhan sắc cao, dáng người đẹp, kỹ thuật biểu diễn tuyệt đỉnh..."

Cố Ngôn Phong: "Sáng sớm ngày mai, chúng ta gặp bụng."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Edit: Cẩm

Sáng sớm ngày hôm sau, Khương Mịch vẫn như cũ bị Cố Ngôn Phong gọi dậy.

"Thầy Cố..." Khương Mịch bò rạp lên khung cửa, ai oán nói: "Anh có biết em còn là trẻ nhỏ không?"

Cố Ngôn Phong nhìn cô, không nói gì.

Khương Mịch: "Trẻ nhỏ cần đảm bảo ngủ đủ giấc thì mới có cơ thể khoẻ mạnh để trưởng thành được."

Cố Ngôn Phong: "Còn nhớ trong bản kiểm điểm em đã viết gì không? Ngoài việc học tập ra còn phải chăm chỉ rèn luyện thân thể, như thế sau này mới là công dân có ích cho một quốc gia."

Khương Mịch: "... Anh độc ác."

"Đi thôi." Cố Ngôn Phong nói: "Không muốn xem phòng tập của tôi trông như thế nào sao?"

"Thân thể của em nói cho em biết, nó không muốn." Khương Mịch còn cứng cổ bám lấy khung cửa không chịu buông tay.

Cố Ngôn Phong: "Trái tim nói cho em biết, nó muốn."

Khương Mịch: "Anh đi guốc trong bụng em từ bao giờ vậy?"

Cố Ngôn Phong: "..."

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng động, là đi Lệ đi mua thức ăn về.

"Nếu không tập xong thì không được ăn sáng." Anh nói.

Khương Mịch tủi thân mà buông tay ra, đi đằng sau Cố Ngôn Phong. Cô tức đến độ nghiêng răng nghiêng lợi, gờ nắm đấm đằng sau gáy anh.

"Em biết cái bóng có thể phản chiếu động tác của em không?" Cố Ngôn Phong bỗng nhiên nói.

Chỉ trong một giây Khương Mịch đã ngay ngắn trở lại, đi được vài bước mới chột phản ứng ra, nhìn khắp nơi trên sàn nhà: "Chỗ nào nhìn thấy bóng chứ?"

Cố Ngôn Phong mỉm cười: "Trọng điểm ở đây không phải là cái bóng mà là em sau khi nghe tôi nói liền không gây ra tiếng động nữa, điều đó chứng minh em chột dạ."

Khương Mịch giận dữ cắn răng, đột nhiên tiến lên, muốn đánh lên từ sau lưng.

Nhưng Cố Ngôn Phong đã sớm có phòng bị, anh vươn một tay ra chặn khiến Khương Mịch suýt nữa thì ngã, dưới tình thế cấp bách phải ôm lấy cánh tay anh.

Cố Ngôn Phong vậy mà chỉ dùng một tay đã xách Khương Mịch lên phía trước: "Đi đằng trước tôi."

Khương Mịch: "..."

Sức mạnh cánh tay tuyệt vời này, những người chăm chỉ tập thể dục đều là quái vật!

Phòng tập thể hình của Cố Ngôn Phong chiếm trọn tầng ba.

Bên trong phòng tập là các thiết bị tập thể hình cô chưa nhìn thấy bao giờ.

"Tới đây." Cố Ngôn Phong chỉ vào máy gấp bụng và nói: "Trước tiên gấp bụng một trăm cái đã. Tôi không tính giờ vì biết em cũng chẳng đạt tiêu chuẩn được."

Khương Mịch: "... Thầy Cố, anh đã nghe thấy câu này bao giờ chưa?"

Cố Ngôn Phong biết chắc chắn cô sẽ chẳng nói được lời gì tốt nên căn bản không thèm để ý: "Mau tập đi."

Khương Mịch chậm rãi ngồi vào máy tập: "Tất cả đàn ông đều là đồ cặn bã."

Cố Ngôn Phong: "... Hai trăm cái."

Khương Mịch: "... Vừa rồi em chưa nói gì cả."

Cố Ngôn Phong trực tiếp buộc chân cô lại, không biết từ chỗ nào lấy ra một cái đồng hồ, đặt ở đối diện Khương Mịch.

Khương Mịch: "... Thầy Cố, em sẽ làm thật chậm, anh không cần ở đây canh chừng em đâu, anh chạy bộ trước đi."

Lần này Cố Ngôn Phong không từ chối: "Đừng lười biếng, tôi có thể nhìn thấy đấy."

"Em biết rồi." Khương Mịch từ từ ngả lưng xuống: "Dù sao cũng đã xuống giường rồi nên em nhất định sẽ làm, anh yên tâm đi."

Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại wattpad Caseenhom, nếu bạn đang đọc truyện tại những nơi khác thì có nghĩa là bạn đang đọc bản copy. Bản copy là bản reup khi chưa có sự cho phép của người edit, bạn đọc vui lòng đọc tại wattpad của chính chủ để được đọc truyện nhanh nhất.

Cố Ngôn Phong mở máy chạy bộ lên, bởi vì vị trí nên chỉ khi quay đầu lại mới thấy được Khương Mịch.

Anh bật chế độ chạy chậm trước, sau đó vừa chạy vừa xem Khương Mịch gập bụng.

Vừa nhìn thì khoe môi không nhìn được gương lên. Xem ra cô nói bất cô vận động giống như muốn mạng của cô quả thật không sai. Khi Khương Mịch vận động giống như sự chuyển động của cơ thể không có xương vậy.

Người khác gập bụng là ngồi dậy – nằm xuống – ngồi dậy – nằm xuống. Còn cô là nằm xuống – ngo nguậy ngo nguậy – nằm xuống..

Cố Ngôn Phong sợ chính mình cười đến đau bụng nên mau chóng quay đầu nghiêm túc chạy.

Chạy được một lúc không thấy Khương Mịch kêu khổ than mệt, trực giác mách bảo có gì đó không đúng nên anh quay đầu lại, ngay lập tức dờ khóc dờ cười...

Khương Mịch nằm ngửa trên máy tập, ngủ đến đặc biệt ngon.

Cố Ngôn Phong đi từ máy chạy bộ xuống, đem máy tập gập bụng kéo đến đối diện với máy chạy bộ.

Khi Khương Mịch tỉnh lại: "... Thầy Cố, anh là ma quỷ sao?!"

Những ngày tiếp theo, Khương Mịch mỗi ngày đều cùng Cố Ngôn Phong đấu trí đấu sức, lấy đủ mọi lí do tránh né việc tập thể dục.

Thật ra Cố Ngôn Phong ngoài miệng thì nói đến lợi hại nhưng bên trong thì không thể nào mạnh tay được. Mỗi lần nhìn thấy Khương Mịch khóc lóc la lối ồm sồm, giở trò làm xấu, đục nước béo cò thì anh cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Mà Khương Mịch thì sao, cô mỗi ngày đều nhốn nháo ầm ĩ nhưng cũng tập tành rèn luyện được ít nhiều, cơ thể so với lúc trước đã khỏe hơn một ít.

Ngày nào cô cũng rèn luyện, đọc sách, học biểu diễn cùng Cố Ngôn Phong nên cuộc sống trôi qua cực kì phong phú. Ngay từ đầu cũng không nghĩ nhiều, mãi đến khi ngày nào đó xem lịch thì mới phát hiện đã tới tận giữa tháng bảy. Lúc này cô mới nhận ra có gì đó không đúng... khoảng thời gian này Cố Ngôn Phong không có ra ngoài làm việc.

Trước khi thi đại học cô có nghe được anh cùng Trác Tuấn nói chuyện, nói rằng mọi công việc đều dồn đến sau khi cô thi xong.

Khi đó cô mới xuyên qua, xác thực có chút không thích ứng nên liền ích kỷ mà giả vờ như không biết, tiếp nhận ý tốt của Cố Ngôn Phong.

Bây giờ Khương Mịch đã làm tốt kỳ thi rồi và còn đang nghỉ hè nhưng vẫn không thấy Cố Ngôn Phong chuẩn bị đi làm gì cả.

Cô còn nhớ rõ, lúc đi tham dự sinh nhật Bách Mặc, khi ở trên xe cô còn nghe Trác Tuấn than thở rằng công việc quá nhiều.

Khương Mịch cũng không phải kẻ ngốc, chỉ cần nghĩ một chút là có thể đoán được đại khái.

"Thầy Cố." Cô vừa vui vẻ lại vừa cảm động, nhưng làm người không thể quá ích kỉ nên cô ngồi xuống đối diện Cố Ngôn Phong: "Anh đang xem gì vậy?"

"Kịch bản phim truyền hình." Anh gấp kịch bản lại: "Có chuyện gì sao?"

"Lúc nào thì quay?" Khương Mịch lật kịch bản xem thử: "Em nhớ trước đây anh chỉ đóng phim điện ảnh thôi mà, bây giờ cũng đã bắt đầu nhận phim

truyền hình rồi à?"

"Tôi không chỉ đóng phim điện ảnh mà còn phải xem kịch bản như thế nào đã." Cố Ngôn Phong là người rất hiểu cô: "Có chuyện gì thì nói thẳng ra, không cần quanh co nói nhiều."

Khương Mịch gấp kịch bản lại: "Em thấy gần đây anh không ra ngoài việc gì, anh không phải... là bị phong sát đấy chứ?"

Cố Ngôn Phong: "..."

"Được rồi, đùa chút thôi." Khương Mịch cào cào mắt, nói: "Thầy Cố, em biết anh là người tốt, em cũng rất cảm động, nhưng anh không cần thiết vì ở bên cạnh em mà không đi làm đâu. Em đã là người trưởng thành rồi, có thể tự chăm sóc cho mình. Giới giải trí này hỗn tạp lắm, tuy rằng anh có nhan sắc và kỹ thuật diễn tốt nhưng nó cũng là một con dao hai lưỡi. Anh ưu tú như vậy thì chắc sẽ có người ghen ghét, đố kỵ anh, bọn họ sẽ tìm ra nhược điểm của anh mà công kích. Nếu anh không đi đóng phim thì mọi người sẽ nói anh không chuyên nghiệp, không nghiêm túc. Còn fans của anh nữa, bọn họ chắc chắn cũng muốn được nhìn thấy anh..."

Cố Ngôn Phong cứ bình thản mà nghe Khương Mịch lải nhải đúng năm phút đồng hồ.

Cô nắm lấy sợi dây kẹp sách trong sách của Cố Ngôn Phong, thấp giọng nói: "Thầy Cố, không phải là em không biết tốt xấu, mà là..."

"Vừa rồi em mới hỏi tôi bộ phim này khi nào quay, tôi còn chưa trả lời." Rốt cuộc Cố Ngôn Phong cũng mở miệng: "Ngày mai."

"Hả?" Khương Mịch sững sờ độ khoảng một phút đồng hồ mới tiêu hoá được tin tức này.

Chỉ mới một phút trước, cô còn ở đây khuyên Cố Ngôn Phong hãy ra ngoài đóng phim đi.

Vậy mà một phút đồng hồ sau, Cố Ngôn Phong nói ngày mai bộ phim sẽ được khởi quay. Hơn nữa, đóng phim truyền không giống với những hoạt động khác, tham gia các hoạt động bình thường chỉ mất khoảng mấy ngày còn đóng phim thì phải mất mấy tháng.

Khương Mịch trong nháy mắt như có thứ gì đó mãnh liệt cuộn trào lên trong lòng, thậm chí còn muốn khóc.

"Vậy thì tốt rồi." Cô không muốn Cố Ngôn Phong nhận ra cảm xúc của mình nên bông đùa nói: "Sao anh không báo trước với em một tiếng? Anh biết không, bây giờ em nhớ lại những lời nói vừa rồi liền cảm thấy xấu hổ..."

Cô gơ tay lên, mạnh mẽ lau mặt.

"Hợp đồng đã được ký từ lâu rồi. Ban đầu dự định quay vào sáu tháng cuối năm nay. Nhưng bây giờ phải bắt đầu trước do một số vấn đề." Cố Ngôn Phong giải thích: "Đêm qua tôi cũng mới vừa nhận được tin."

Khương Mịch: "À."

Cô nhất thời không biết nói gì khác nên đành khô khan nói: "Vậy... chúc anh đóng phim thuận lợi."

Cố Ngôn Phong nhìn cô, đầu ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn: "Em có tới đoàn phim bao giờ chưa?"

Khương Mịch sững sờ, lắc đầu: "Chưa từng."

"Vậy có muốn đi không?" Anh hỏi.

Khương Mịch lập tức vui mừng: "Em có thể đi sao?"

"Ừ." Cố Ngôn Phong gật đầu: "Có thể."

"Tốt quá tốt quá." Vẻ mặt Khương Mịch trở nên sáng sủa hơn: "Nhưng mà... em lấy thân phận gì mà tới đó đây?"

Cố Ngôn Phong rũ mắt, trầm ngâm hai giây: "Trợ lý được không?"

Quan hệ hiện tại của bọn họ có hơi kỳ quái.

Dựa trên lý thuyết mà nói thì cũng xem như là vợ chồng chưa cưới của nhau.

Nhưng trên thực tế thì lại không phải.

Thật ra Cố Ngôn Phong cũng không ngại nói thẳng cho mọi người biết Khương Mịch chính là vợ chưa cưới của anh, nhưng nghĩ đến sớm muộn gì cô cũng gia nhập vào giới giải trí, nếu vừa mới ra mắt đã gắn cái mác "Vợ chưa cưới của Cố Ngôn Phong" thì thật không có lợi đối với con đường phát triển sự nghiệp của cô.

Vì vậy không công khai là tốt nhất.

Khương Mịch lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ gật đầu nói: "Được đó."

.....

Sáng ngày hôm sau, đúng năm giờ sáng Cố Ngôn Phong lại tới gõ cửa.

Khương Mịch cảm giác mình mới ngủ được không bao lâu. Nhưng ngày hôm nay cô lại không dây dưa kéo dài thời gian, cũng không làm nũng ăn vạ, chỉ híp mắt liền đứng lên đi rửa mặt.

Cố Ngôn Phong cùng Trác Tuấn đã mang hết hành lý ra ngoài, khi trở về lại thấy Khương Mịch đã đứng giữa phòng khách, cơ thể lung lay giống như con lật đật. Có thể thấy cô đang cố mở mắt ra nhưng mí mắt trên cùng mí mắt dưới lại giống như hai nam châm hút lấy nhau, khoảng cách ngày càng nhỏ.

Cố Ngôn Phong thật sự nhìn không nổi, bất giác trong mắt đều là ý cười.

"Mịch Mịch, hiếm khi có ngày nghỉ, cô cần gì phải đi theo chịu tội thế này?" Trác Tuấn cũng thấy buồn cười, cố ý trêu chọc cô: "Nếu không đi thì bây giờ cô có thể trở về ngủ một giấc thật ngon rồi."

Tức khắc Khương Mịch liền tỉnh táo lại: "Tôi đi."

"Được rồi, lên xe rồi ngủ." Cố Ngôn Phong nói.

Khương Mịch chạy tới, nắm lấy một ít góc áo của anh rồi nhắm mắt đi về phía trước.

Vừa hay Trình Song Song lúc này cũng đến, thấy một màn như vậy thì lắc đầu, mang về mặt chua xót mà nói với Trác Tuấn: "Biết cái gì gọi là cùng người không cùng mệnh không? Tôi ngày đầu tiên đi làm vì muốn theo kịp lịch diễn của thầy Cố mà bốn giờ sáng đã xuống giường, cũng chỉ vì gặp một cái thời mà đã bị mắng chửi đúng mười phút, sau đó suýt nữa bị đuổi khỏi xe."

Khương Mịch bỗng nhiên mở mắt ra: "Thầy Cố sẽ không mắng người đâu."

"Đúng là lần đó thầy Cố không mắng, cũng không ngồi cùng xe với chị." Trình Song Song nói: "Nhưng mà nếu em nói thầy Cố sẽ không mắng người thì thật quá ngây thơ rồi."

Khương Mịch chớp chớp mắt, ngẩng đầu dè chừng Cố Ngôn Phong: "Thầy Cố, anh thật sự sẽ mắng người sao?"

"Sẽ có lúc em nghe được." Cố Ngôn Phong đem Khương Mịch nhét vào trong xe: "Ngủ đi."

Con tò mò cũng không thể ngăn nổi con buồn ngủ nên Khương Mịch nhanh chóng ngủ đến nghiêng hết bên này sang bên khác.

Cố Ngôn Phong nói khẽ với Trác Tuấn nói: "Đi chậm chút."

"Vậy sao không xuất phát muộn hơn đi?" Trác Tuấn hỏi với vẻ mặt buồn bực.

Cố Ngôn Phong không thèm hé răng.

Trác Tuấn còn tưởng rằng anh giận nên nhìn trộm qua gương chiếu hậu, phát hiện Cố Ngôn Phong vậy mà cẩn thận đặt đầu của Khương Mịch lên vai anh, sau đó ôn nhu cởi áo khoác ra đắp lên người cô.

"Nói đến cùng người mà không cùng mệnh, tôi bỗng nhớ đến một chuyện." Trác Tuấn nhẹ giọng nói với Trình Song Song.

Trình Song Song cũng nhẹ giọng hỏi: "Chuyện gì?"

"Trước khi làm người đại diện của thầy Cố, nghệ sĩ của tôi đã từng hợp tác với anh ấy." Trác Tuấn nói: "Có lần hai người ngồi chung xe, nghệ sĩ kia ngủ, dựa vào người của thầy Cố."

Trình Song Song không biết có chuyện việc này: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Về mặt Trác Tuấn không đành lòng nhìn thẳng: "Thầy Cố nói bỗng nhiên muốn lái xe, sau đó liền cho tài xế ngồi ở phía sau."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Edit: Cẩm

Bộ phim lần này Cố Ngôn Phong tham dự có tên là, là một bộ phim truyền hình dân quốc được quay ở thành điện ảnh Huyền Long, cách nội thành Thanh Châu khoảng hai tiếng đi xe.

Đạo diễn của tên Du Thông, ông có nhiều năm kinh nghiệm quay về những bộ phim có đề tài như thế này, là một đạo diễn nổi tiếng trong nước. Nói về đề tài này thì không ai qua được ông ấy cả.

Đạo diễn Du cái gì cũng tốt, chỉ là hơi mê tín.

Thời gian khai máy là do ông ấy đã mời một vị cao nhân xem qua, định vào lúc 7 giờ sáng 51 phút, một giây cũng không được kém.

Nghề diễn viên này vẫn luôn phải chạy qua chạy lại nhiều nơi, lịch trình rất gấp nên rất nhiều người vì chuyện này mà đua nhau chạy đến đoàn phim.

Biết tình hình của Du Thông nên đa số mọi người sẽ tính toán thời gian để không đến muộn, nhưng vẫn sẽ có trường hợp ngoài ý muốn.

Du đạo diễn cho người đứng canh ở cửa, ai đến trễ sẽ không được vào. Muốn ký hợp đồng với ông, điều thứ nhất phải đảm bảo đó chính là không đi muộn, còn về việc hủy hợp đồng hay không thì phải xem thái độ về sau.

Khi nhìn thấy xe của Cố Ngôn Phong tiến vào, Du Thông thở phào nhẹ nhõm: "Tôi còn đang nghĩ nếu cậu đến trễ thì tôi có nên mở máy không đây."

Cố Ngôn Phong cảm thấy không hiểu: "Tại sao đạo diễn Du cảm thấy tôi sẽ đến trễ?"

Hình như Du Thông biết bản thân nói sai, cười ha hả đi vòng qua: "Cậu đối trọng lý rồi à? Xinh đẹp như tiểu tiên nữ thế này thì làm trọng lý cũng quá lãng phí đi."

Cố Ngôn Phong liếc mắt với Trác Tuấn, bình tĩnh nói: "Muốn cướp người của tôi? Ông nghĩ nhiều rồi."

Du Thông: "..."

"Khương Mịch, qua đây chào hỏi đạo diễn Du đi." Cố Ngôn Phong vẫy tay gọi Khương Mịch đến: "Đây là một người bạn nhỏ của tôi, tới đây để mở mang kiến thức, mong Du đạo diễn chiếu cố nhiều hơn."

Vừa rồi Khương Mịch ngủ suốt quãng đường đi đến đây nên lúc này tinh thần rất phấn chấn, sành sỏi đi qua chào hỏi: "Chào Du đạo diễn. Đã sớm nghe thấy Cố đây nhắc về ngài, rốt cuộc bây giờ cũng được nhìn thấy tận mắt, so với người trên tivi còn đẹp trai hơn."

"Tốt, tốt, tốt." Du Thông vừa nghe Cố Ngôn Phong giới thiệu đây là "bạn" thì thái độ của ông lại càng thêm tốt, được người đẹp khen nên tâm trạng lập tức trở nên thoải mái: "Sau này có yêu cầu gì thì cứ nói với tôi. Ở đoàn phim cứ như nhà mình vậy, đừng khách khí."

Bên cạnh có diễn viên khác hóng hớt xen vào: "Thật vậy sao đạo diễn?"

Du Thông vung tay lên: "Cậu thì không được!"

Ngay lập tức có một trận cười vang, không khí trong nháy mắt cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Thời gian khai máy sắp tới nên Du Thông rất bận, nói chuyện hàn huyên hai ba câu liền rời đi.

Cố Ngôn Phong lại dẫn Khương Mịch tới chỗ mấy diễn viên chính chào hỏi, khi giới thiệu đều nói là "bạn nhỏ trong nhà", cũng không khiến ai hỏi thêm gì nữa.

Khương Mịch vẫn luôn vui vẻ mà cười tủm tỉm, mãi đến khi nhìn thấy nữ thứ hai Mạnh Lan Quân thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Trong khoảng thời gian này vì quá thoải mái nên cô liền quên đi chính mình đang ở trong truyện, có cốt truyện, có nội dung hẳn hoi.

Trong truyện không có bất kỳ miêu tả gì về đoàn phim này, những người mà Khương Mịch tiếp xúc này giờ, chỉ có riêng Mạnh Lan Quân là được nhắc đến trong sách.

Cô ấy không phải vai ác nhưng kết cục lại cực kì bi thảm.

Trong một lần hợp tác, bởi vì có ấn tượng tốt với nữ chính Ngu Bạch nên Mạnh Lan Quân đã ra tay giúp cô ta nói chuyện, sau đó đắc tội với một nhân vật lớn. Kết quả sau đó là cô ấy bị nhân vật lớn kia chèn ép rất thảm, ngay cả sống cũng khó khăn.

Sau khi Ngu Bạch và Bạch Mặc biết chuyện này đã mạnh mẽ đem cô ấy nhét vào đoàn phim của hai người họ. Tuy rằng chỉ là một nhân vật nhỏ nhưng cũng khiến Mạnh Lan Quân cảm kích.

Trong quá trình đóng phim, có một lần Ngu Bạch bị người ta hãm hại, nhốt ở trong phòng đạo cụ. Mạnh Lan Quân vì cứu Ngu Bạch nên đã ngã từ trên cao xuống, bị đạo kiểm đạo cụ phía dưới đâm xuyên qua cơ thể, chết rất thảm.

Đó vốn là một bộ phim cổ trang, đạo cụ đương nhiên phải là giả nhưng nguyên chủ đã đem chúng đổi thành thật.

Thật ra, người tính kế nhót Ngu Bạch không phải là nguyên chủ. Nguyên chủ cũng là người bị lợi dụng, nhưng nói cô ấy một câu độc ác ngu xuẩn cũng không quá đáng.

Từ lúc xuyên sách tới đây Khương Mịch đã tiếp nhận toàn bộ ký ức của nguyên chủ, cảm nhận được tất cả áp lực năm mười tám tuổi của cô ấy đến mức cô ấy chỉ biết tủi thân và đau khổ. Còn đối với những chuyện xảy ra phía sau nguyên chủ đương nhiên sẽ không biết, Khương Mịch cũng gần như quên mất cô ấy là vai ác mà chỉ cảm thấy cô ấy thật đáng thương.

Mãi đến khi nghe thấy cái tên Mạnh Lan Quân này, trong nháy mắt lòng tơ của cô dựng ngược, thiếu chút nữa gạt đường chạy trốn.

Tuy rằng mọi việc còn chưa xảy ra, mọi việc trong sách cũng không phải là do cô làm nhưng Khương Mịch vẫn cảm thấy áy náy.

"Mịch Mịch, cô sao vậy, không thoải mái sao? Tôi thấy sắc mặt cô không tốt." Mạnh Lan Quân thấy vẻ mặt Khương Mịch không đúng.

"A? Tôi... Là do dậy sớm thôi." Khương Mịch che mặt lại, thở phào một hơi: "Có thể là vì ngủ chưa đủ giấc."

"Ha ha ha, thật ra tôi cũng vậy đấy, đêm qua vừa mới đóng máy mà suốt đêm lại phải đi đến đây, cô xem quảng thâm trên mắt tôi có phải quá rõ rồi không?" Tình tình Mạnh Lan Quân rất tốt, nói cũng nhiều.

Khương Mịch cười nói: "Không có, không nhìn thấy quảng thâm mắt đâu cả, cực kì xinh đẹp."

Mạnh Lan Quân vô cùng mừng rỡ, thấp giọng nói: "Hôm nay công việc không nhiều lắm, cô tranh thủ thời gian đi nghỉ ngơi một lúc đi!"

Khương Mịch đồng ý, nhân cơ hội đó nói tạm biệt với Mạnh Lan Quân.

Cố Ngôn Phong nhìn Khương Mịch, nói: "Nghỉ thức khôi quay không có gì hay để nhìn. Em có muốn về khách sạn ngủ bù không?"

Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại wattpad Caseenhom, nếu bạn đang đọc truyện tại những nơi khác thì có nghĩa là bạn đang đọc bản copy. Bản copy là bản reup khi chưa có sự cho phép của người edit, bạn đọc vui lòng đọc tại wattpad của chính chủ để được đọc truyện nhanh nhất.

Khương Mịch không biết anh có nhìn ra được cô mới vừa hoảng hốt hay không, nhưng bây giờ đúng là cô không muốn xuất hiện ở trước mặt người khác, liền gật đầu.

Trình Song Song ở lại đoàn phim, Trác Tuấn cùng Khương Mịch mang hành lý đi về khách sạn.

Phòng đều đã được xếp xong, Cố Ngôn Phong một mình một phòng ở tầng 27, Khương Mịch và Trình Song Song một phòng ở tầng 20.

"Bởi vì cô là trợ lý trên danh nghĩa của thầy Cố nên tạm thời phân chia như vậy." Trác Tuấn cầm chìa khoá, ở trong thang máy nói với Khương Mịch: "Thầy Cố vừa nói với tôi số phòng, nói là nếu cô không quen thì có thể ở chung phòng với anh ấy. Nhưng mà ở trong đoàn phim khó mà giữ bí mật, nếu hai người muốn ở cùng nhau thì phải chuẩn bị tinh thần cho tốt."

Khương Mịch vội vàng lắc đầu: "Không sao đâu, tôi có thể ở chung phòng với Song tỷ được mà."

Trác Tuấn gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Khương Mịch bỗng nhiên nhớ tới chuyện đi Lệ nói Cố Ngôn Phong bị chứng mất ngủ lần trước, hỏi hần: "Anh Trác, anh làm việc với Cố Ngôn Phong được bao lâu rồi?"

Trong truyện không nhắc nhiều đến người đại diện của Cố Ngôn Phong, đến tên còn chẳng nói cho nên Khương Mịch không quá hiểu biết về Viên Tắc lẫn Trác Tuấn. Nhưng nếu sau khi Cố Ngôn Phong sa thải Viên Tắc mà lại nhanh chóng chọn Trác Tuấn thay thế, điều đó đủ để hiểu anh tin tưởng Trác Tuấn cỡ nào rồi.

"Không lâu lắm, mới hơn hai tháng thôi." Trác Tuấn đáp: "Từ sau hôm đính hôn của hai người đó."

Khương Mịch liền có chút thất vọng.

"Nhưng mà tôi với thầy Cố đã quen biết nhau nhiều năm rồi." Trác Tuấn lại nói.

Khương Mịch lập tức nâng cao tinh thần: "Các anh làm thế nào mà quen biết nhau?"

"Nghệ sĩ trước kia của tôi đã từng hợp tác với thầy Cố trong một bộ phim điện ảnh." Trác Tuấn kéo hành lý vào trong thang máy: "Có một lần thầy Cố bị bệnh, đúng lúc đó trợ lý không ở bên cạnh anh ấy nên tôi đưa anh ấy đến bệnh viện, sau đó để lại phương thức liên lạc với nhau, từ đó đến nay vẫn luôn qua lại." Hần ngừng một lát rồi bổ sung thêm: "Trước lúc hai người đính hôn, Viên Tắc đã làm ít chuyện xấu ở sau lưng thầy Cố. Thầy Cố rất tức giận nên đã liên hệ riêng với tôi, cũng vừa lúc tôi hết hợp đồng với nghệ sĩ kia liền đồng ý với anh ấy. Cho nên, đối với chuyện của hai người tôi vẫn luôn nắm rõ."

Thấy hần đã hiểu nhầm suy nghĩ của mình thì Khương Mịch liền dứt khoát thuận thế hỏi: "Vậy anh có biết vì sao thầy Cố muốn đính hôn với tôi không?"

Trác Tuấn mở cửa phòng ra, kéo vali đi vào lại tiện thể đi khắp nơi kiểm tra.

Khương Mịch không hiểu gì mà đi theo hắn: "Anh đang cái tìm gì vậy?"

"Xem có máy theo dõi hoặc thiết bị nghe trộm không." Hắn giải thích: "Thầy Cổ là nhân vật lớn nên luôn có người tìm cách quay lén, vì thế mỗi khi đến đâu cũng phải kiểm tra cẩn thận."

Cái này rất dễ hiểu nên Khương Mịch vội vàng nhớ kĩ.

Sau khi chắc chắn không có gì đó khác thường thì Trác Tuấn mới quay lại chủ đề còn dang dở: "Vấn đề đó của cô tôi cũng đã từng hỏi thầy Cổ rồi, lúc đó anh ấy trả lời là: "Cậu cứ coi như tôi đang chống đối người nhà đi!""

Giống như những gì Phí Nhất Nhục nói sao?

Khương Mịch không nhịn được nhú mày, nhìn Cổ Ngôn Phong không thể nào là người như vậy được.

Hơn nữa, "cứ coi như" thôi chứ thật ra không phải đúng không?

Nếu không phải vì chống đối người nhà... vậy thì vì cái gì?

"Có cần tôi giúp gì không?" Trác Tuấn nhìn đồng hành lý nói.

"Không cần." Khương Mịch hồi thần lại: "Tự tôi làm là được rồi. Anh Trác cứ đi đi!"

Trác Tuấn ừ một tiếng, đi được mấy bước lại quay đầu nhìn thì thấy Khương Mịch ngồi xổm dưới đất, lại đi về nói: "Tôi nhìn ra được cô rất quan tâm đến thầy Cổ."

"Hả?" Khương Mịch ngẩng đầu, kỳ quái nhìn hắn: "Đó là đương nhiên rồi, anh có ý gì?"

"Tôi biết thầy Cổ mấy năm nay, cũng có thể coi như bạn bè." Trác Tuấn ngồi đối diện với cô: "Lâu nay bên cạnh thầy Cổ vẫn không có ai thân thiết cả, có đôi lúc tôi cảm thấy... sợ dĩ anh ấy chọn tiền vào giới giải trí là vì đây là một nơi kì lạ, náo nhiệt và sôi nổi cùng nhau tồn tại. Không có bạn bè cố định, không được tùy tiện ra ngoài cũng không được kết bạn lung tung, đó là điều bình thường khi tiến vào giới giải trí."

Khương Mịch không hiểu lắm: "Tính cách của thầy Cổ sẽ không phải là trạch* chứ?"

(*Trạch là từ chỉ những người không thích ra ngoài mà chỉ thích ru rú, làm tổ trong nhà.)

"Anh ấy mắc chứng sợ không gian kín." Trác Tuấn nói.

"Cái gì?" Khương Mịch chấn động, vậy mà hơn hai tháng sống chung cô không phát hiện ra điều này.

"Vừa rồi tôi nói lần đó anh ấy bị bệnh, cũng không phải là bệnh bình thường." Trác Tuấn thở dài: "Lần đó đóng phim điện ảnh, có một phân đoạn thầy Cổ phải bị nhốt trong một căn nhà nhỏ đầy bóng tối. Đó là buổi tối ngày đầu tiên quay phim, tôi bị nghệ sĩ của mình chọc giận nên muốn đến trường quay để giải sầu, sau đó thì phát hiện thầy Cổ bị ngã ở bên ngoài căn phòng đó. Lúc đó hô hấp của anh ấy dồn dập, tim đập rất nhanh, mồ hôi lạnh chảy rất nhiều, tay chân run rẩy, các bắp thịt co lại... suýt chút nữa thì dọa chết tôi. Thầy Cổ đưa cho tôi một số điện thoại, sau đó liền bất tỉnh. Tôi vội vàng gọi số đó, là số của một bác sĩ tư nhân. Anh ta nói tôi không cần thông báo với người khác, cứ lặng lẽ đưa thầy Cổ đến bệnh viện của anh ta."

Khương Mịch nhớ tới buổi tối ngày hôm đó, khi cô xông vào phòng của Cổ Ngôn Phong thì tình trạng của anh cũng giống y đúc so với lời Trác Tuấn miêu tả vậy.

"Đó đều là biểu hiện của hội chứng sợ không gian kín sao?" Cô vội vàng hỏi.

"Tôi cũng không dám chắc." Trác Tuấn đáp: "Vị bác sĩ kia chắc là hiểu rõ bệnh tình của thầy Cổ nên trong lúc gấp gáp đã nhắc tới chứng sợ không gian kín. Nhưng mà sau khi thầy Cổ tỉnh lại chỉ cầu xin tôi giữ bí mật. Đối với căn bệnh của anh ấy, anh ấy không nói thì tôi cũng không dám hỏi."

Khương Mịch liền nhớ đến lời dì Lệ từng nói, khi Cổ Ngôn Phong còn nhỏ đã từng phải chịu chứng mất ngủ. Rốt cuộc anh đã chịu bao nhiêu đau đớn chứ?

Một người tốt như vậy, tại sao phải chịu đựng những thứ này?

Trác Tuấn nhìn cô một cái, lại nói: "Trùng hợp sau này tôi cũng đã gặp được một chuyên gia về phương diện này, hỏi thử. Anh ta nói có nhiều nguyên nhân dẫn đến hội chứng sợ không gian kín, nhưng phần lớn là do những đau thương đã trải qua lúc nhỏ tạo thành."

"Những đau thương đã trải qua lúc nhỏ?" Khương Mịch vô thức lặp lại một lần.

Khi còn nhỏ anh đã trải qua những gì chứ?

Nghĩ đến quan hệ kì lạ giữa anh và Phí Nhất Nhục, cô sợ rằng những đau thương từ khi còn nhỏ kia là thật.

"Thầy Cổ thoát nhìn ôn hoà nhưng thật ra không phải là người dễ ở chung đâu. Những năm gần đây, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy cưng chiều một người đến vậy. Tôi không biết rốt cuộc cô có suy nghĩ gì về anh ấy, nhưng anh ấy đối với cô thực sự rất tốt. Nếu có thể, tôi mong cô sẽ chữa khỏi bệnh cho anh ấy." Trác Tuấn đứng lên: "Vốn dĩ hôm nay tôi không nên nói nhưng điều này, nhưng tôi..."

Đoán chừng Trác Tuấn cảm thấy được bản thân hẳn đang già mồm nên cười cười, không nói tiếp nửa câu sau nữa.

"Tôi hiểu ý của anh, cảm ơn anh Trác. Tôi không biết đối với thầy Cổ thì tôi như thế nào, nhưng đối với tôi mà nói thì anh ấy là người thân duy nhất của tôi. Cho nên tôi cũng hy vọng anh ấy có thể khỏi bệnh. Tôi nhất định sẽ nghĩ ra cách." Khương Mịch cũng đứng lên, hướng về Trác Tuấn cúi đầu: "Cảm ơn anh đã nói cho tôi biết những điều này, nhưng tôi muốn nhờ anh đừng nói chuyện ngày hôm nay cho thầy Cổ biết."

Vốn dĩ Trác Tuấn cũng không muốn cho Cổ Ngôn Phong biết nên tự nhiên đồng ý.

Chờ sau khi hắn rời đi, Khương Mịch lúc này mới chậm chậm xếp lại hành lý, trong lúc đó thì lời cốt truyện ra nhớ lại một lần.

Sau đó cô lấy điện thoại ra, tìm trên mạng những bộ phim điện ảnh của Cổ Ngôn Phong.

Trong khoảng thời gian này cô đã xem hết tất cả phim của Cổ Ngôn Phong cho nên nhớ rất kỹ cảnh mà Trác Tuấn nhắc đến, cô trực tiếp kéo đến khúc đó.

Lần đầu tiên xem, cô chỉ thấy anh đóng rất đạt, tất cả sự sợ hãi đều y như thật.

Bây giờ xem lại mới phát hiện, toàn cơ thể anh đều đã mướt mồ hôi, sắc mặt trắng bệnh, tay chân run rẩy, đáng vẻ so với buổi tối hôm đó hoàn toàn giống nhau.

Đó căn bản không phải diễn, mà là chính anh đang phát bệnh.

Khương Mịch không thể nào tưởng tượng nổi làm sao anh có thể hoàn thành được cảnh diễn này nữa.

Cô đột nhiên không muốn xem nữa, tắt điện thoại rồi đi xuống tầng, vội vàng đi tới phim trường.

Nghi thức khai máy đã sớm kết thúc, lúc này Cổ Ngôn Phong cũng vừa hay trang điểm xong.

Anh mặc một chiếc áo choàng màu xanh lá, cổ áo và tay áo là màu trắng. Trên mũi là chiếc mắt kính gọng vàng, tóc được vuốt keo chải chuốt tỉ mỉ, lộ ra khí chất tao nhã lịch lãm.

Khi nhìn thấy Khương Mịch, Cổ Ngôn Phong hơi nhếch miệng lên xem như chào hỏi.

Xung quang đều là tiếng "Vãi chương", "Đẹp trai quá!" cảm thán.

Khương Mịch ôm ngực, mạnh mẽ hít sâu một hơi.

Không phải là vì vẻ đẹp của Cổ Ngôn Phong mà là vì bỗng nhiên đau lòng đến mức hít thở cũng không thông.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Edit: Cẩm

Cổ Ngôn Phong đứng ở giữa sân diễn chung cảnh với Mạnh Lan Quân, Khương Mịch nhìn hai người họ thì không tài nào tập trung được.

"Thầy Cổ đúng là đẹp trai nhì, anh ấy vậy mà thật hợp với tạo hình kiểu này." Trình Song Song đứng ở một bên bày ra vẻ mặt hoa si, không thấy Khương Mịch đáp lại thì mới liếc mắt nhìn sang, chạm vào khuỷu tay cô, nói: "Mịch Mịch, em sao vậy?"

"À, không có gì." Khương Mịch nhanh chóng tỉnh táo lại rồi hỏi: "Song tỷ này, chị đi theo thầy Cổ từ bao giờ vậy?"

Thời gian Trình Song Song làm việc với Cổ Ngôn Phong lâu hơn Trác Tuấn, hẳn là sẽ biết được chuyện gì đó.

Trình Song Song không ngờ tới cô sẽ hỏi đến vấn đề này nên hơi bất ngờ, nghiêm túc giơ ngón tay ra đếm: "Mới được khoảng ba năm thôi."

"Vậy chị có biết thầy Cổ có người bạn nào không?" Khương Mịch không trực tiếp hỏi đến người nhà của anh mà dùng phương thức quanh co hỏi một

vòng.

"Bạn bè á?" Vấn đề này làm khó Trình Song Song rồi, cô ấy rối rắm hỏi lâu mới đưa ra đáp án: "Nhìn thầy Cổ ôn hoà vậy thôi chứ thực ra không dễ kết bạn với người khác đâu. Em xem đoàn phim từ đạo diễn đến diễn viên có biết bao nhiêu người quen anh ấy, có thể nói chuyện cũng có thể nói giỡn. Nhưng chị dám chắc rằng, bọn họ không hề hiểu thầy Cổ, thậm chí đến anh ấy thích cái gì cũng không biết. Đương nhiên thầy Cổ cũng không hiểu gì về bọn họ. Nếu như sau khi bộ phim này kết thúc, không còn làm việc chung với nhau nữa thì bọn họ cùng thầy Cổ có khả năng cả đời này cũng không bắt kì liên hệ gì."

Cách nói này cơ bản đều giống với những gì Trác Tuấn nói, trong lòng Khương Mịch càng thêm nặng trĩu: "Ý là, thầy Cổ không hề có một người bạn thân thiết nào sao?"

"Cũng có thể nói như vậy." Trình Song Song trầm ngâm một lúc lâu: "Nói như vậy thôi chứ chị chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ, không quen biết với nhiều người. Bình thường sinh hoạt hằng ngày của thầy Cổ không đến lượt tay chị lo liệu nên chuyện cá nhân của anh ấy chị cũng không biết rõ lắm. Nhưng trên đời này làm gì có ai không có lấy một người bạn tốt? Chị cảm thấy nhất định sẽ có, chỉ là người ấy không thuộc cái giới này, cũng không xuất hiện khi thầy Cổ làm việc nên chị không biết thôi. Đúng rồi, sao em lại hỏi cái này, em không cũng biết sao? Anh ấy chưa dẫn em đi gặp bạn bè của anh ấy?"

Khương Mịch không trả lời.

Bây giờ cô mới đột nhiên nhận thức được là tốt xấu gì mình cũng đã cùng Cổ Ngôn Phong đính hôn.

Tuy quan hệ của anh với người nhà không tốt, không tới tham dự được thì cũng thôi đi, đằng này bạn bè đâu?

Tại sao ngay cả một người bạn cũng không thấy?

Anh là vì không có bạn bè để mời đến, hay là không muốn giới thiệu cô với bạn bè của anh?

Trực giác của Khương Mịch mách bảo trường hợp một có khả năng cao hơn.

Trình Song Song không nghe thấy câu trả lời của Khương Mịch nên cũng ý thức được lời nói của mình có chỗ không đúng, vội vàng giải thích: "Thật ra chuyện hai người đính hôn cũng tương đối gấp gáp, bạn bè của thầy Cổ lại không có nhiều nên có khả năng họ đều bận. Chẳng hạn như không có ở trong nước nên em chưa gặp cũng là điều bình thường. Nhưng mà, vừa rồi chị nhớ ra có một người cũng được xem như là bạn thân của thầy Cổ."

"Là ai?" Khương Mịch lập tức hỏi.

"Là Hạ tổng, Chủ tịch công ty giải trí Nhạc Quả - Hạ Uẩn Dung." Trình Song Song nói: "Mặc dù thầy Cổ có phòng làm việc riêng của mình nhưng anh ấy vẫn thường xuyên hợp tác với Nhạc Quả, thỉnh thoảng sẽ cùng Hạ tổng hẹn cơm hay đi đá bóng. À đúng rồi, có lần chị còn nghe thấy Hạ tổng nói đùa rằng thầy Cổ nên gọi anh ta là chủ."

Khương Mịch nhớ đến sự kiện đi thăm đồ lần trước của Cổ Ngôn Phong với Hạ Uẩn Dung.

Bây giờ cô đã có một sự hiểu biết nhất định về ngành giải trí, biết rằng hầu như khi đi trên thảm đỏ, các sao nam và sao nữ sẽ đi cùng nhau, nếu không thì có quan hệ hợp tác, vì tuyên truyền nên mới đi cùng nhau. Cổ Ngôn Phong cùng Hạ Uẩn Dung khi đó không có hợp tác với nhau nhưng vẫn cùng đi, chắc hẳn là quan hệ không bình thường.

"Nhưng mà em vẫn chưa gặp được Hạ tổng." Khương Mịch hỏi hận đến phát điên lên. Tại sao lần trước gặp mặt cô không để lại phương thức liên lạc chứ?

Hạ Uẩn Dung là chủ tịch công ty giải trí Nhạc Quả, là người không phải ai muốn gặp là gặp được, sau này cô tìm tới công ty cũng chưa chắc có thể nhìn thấy.

"Đừng sốt ruột, bộ phim này chính là do Nhạc Quả đầu tư, thầy Cổ là diễn viên chính nên Hạ tổng nhất định sẽ đến thăm thôi." Trình Song Song nói rồi lại có điểm nghi hoặc: "Nhưng mà, em hỏi mấy cái này để làm gì?"

"À, em... sinh nhật thầy Cổ không phải sắp tới rồi sao? Em muốn chuẩn bị cho anh ấy bất ngờ ấy mà." Khương Mịch thuận miệng bịa ra lí do nói.

Trình Song Song hoàn toàn không nghi ngờ gì, cô ấy chỉ rất kinh ngạc: "Nhưng sinh nhật thầy Cổ vẫn chưa tới mà? Chị nhớ rõ ràng là ngày 11 tháng 11, cung Thiên Yết, đúng vào ngày lễ độc thân."

"Đúng vậy." Khương Mịch gật đầu.

Trình Song Song: "... Còn tận bốn tháng nữa, em bây giờ mà đã chuẩn bị rồi?"

Khương Mịch: "Có vấn đề gì sao?"

"Không, chắc là không có rồi." Trình Song Song khó khăn nuốt nước bọt: "Rốt cuộc chị cũng biết vì sao mình lại là cầu độc thân rồi."

"Cái gì mà cầu độc thân cơ?" Vừa dứt lời, giọng nói của Cổ Ngôn Phong liền vang lên bên tai.

"Tôi nói tôi là cầu độc thân." Trình Song Song lúc này mới nhận ra mình chỉ lo buồn chuyện mà quên mất công việc của mình, còn không để ý tới Cố Ngôn Phong đã quay xong phân cảnh nên vội vàng đứng lên đi lấy quạt.

Thời tiết tháng bảy nóng đến kinh người. Bởi vì yêu cầu của bộ phim nên Cố Ngôn Phong phải mặc áo khoác thật dày, trên trán đều toàn là mồ hôi, vì đang trang điểm nên không thể lau đi. Vì thế nên chỉ cần là đóng phim vào mùa hè thì quạt điện nhỏ và đồ uống lạnh là những thứ không thể thiếu.

Nhưng trong tay Trình Song Song lại chẳng có gì cả.

Cô vừa quay lại đã thấy Khương Mịch cầm lấy cây quạt nhỏ thổi vào mặt Cố Ngôn Phong, một tay khác che trên trán anh để không làm hỏng kiểu tóc.

Trình Song Song bỗng nhiên cảm thấy mình thật xứng đáng làm cầu độc thân mà.

"Cho nên, cô đang muốn yêu đương?" Cố Ngôn Phong cầm lấy chai nước muốn một ngụm rồi đặt ở bên cạnh, thuận tay cầm lấy cây quạt nhỏ trong tay Khương Mịch: "Tôi tự làm."

Khương Mịch cũng không kiên trì, xoay người lại cầm quạt giấy, hướng về phía Cố Ngôn Phong điên cuồng quạt: "Ừ, Song tỷ muốn nói chuyện yêu đương. Anh có người nào thích hợp để giới thiệu cho chị ấy không?"

"Tôi không phải, tôi không có, tôi không muốn." Trình Song Song phủ nhận ba lần liền, lại thấy có chỗ không cam lòng nên dứt khoát bán đứng Khương Mịch: "Là Mịch Mịch muốn chuẩn bị bất ngờ vào hôm sinh nhật anh."

"A..." Khương Mịch kêu thảm thiết một tiếng: "Chị nói ra rồi thì còn gọi gì là bất ngờ nữa?"

Trình Song Song nói: "Chị còn chưa nói là bất ngờ gì mà, nói ra để tăng cảm giác chờ đợi cho thầy Cố. Từ giờ trở đi, anh ấy sẽ tò mò trong suốt bốn tháng."

"Sau đó bởi vì quá mong chờ mà phát hiện bất ngờ căn bản chẳng đáng nhắc tới, thất vọng đến mức đem em đuổi ra khỏi nhà." Về mặt Khương Mịch đầy oán giận.

Trình Song Song ngược lại càng thêm vui vẻ: "Vậy thì em phải chuẩn bị cho tốt vào, đừng làm anh ấy thất vọng chứ."

"Chị nói những lời này có nghĩ đến năng lực của em không?" Khương Mịch càng buồn hơn: "Em là người có thể tạo ra bất ngờ cho người khác sao?"

Trình Song Song: "Chẳng lẽ em không phải?"

Về mặt Khương Mịch thẳng thắn đáp: "Rõ ràng là không phải rồi."

Cố Ngôn Phong: "..."

Trình Song Song: "..."

Trời nóng bức, bởi vì mới bắt đầu chưa làm quen được với bạn diễn nên vẫn luôn gặp trở ngại, quay phim không thể nào thuận lợi.

Ban đầu Cố Ngôn Phong còn cảm thấy khó chịu vì thời tiết nóng đến bức bối, bây giờ nghe thấy hai cô gái ở bên đầu võ mồm với nhau, hơn nữa sau lưng còn có thêm cơn gió lạnh nhẹ thổi tới khiến anh dần bình tĩnh lại, cũng không cảm thấy nóng lắm nữa.

"Được rồi, vậy tôi không mong chờ nữa, được chưa?" Cố Ngôn Phong cố ý đùa Khương Mịch.

Quả nhiên Khương Mịch xù lông: "Em chuẩn bị bất ngờ cho anh, anh vậy mà không tò mò sao?"

Cố Ngôn Phong: "..."

Trình Song Song cười ha hả, lại hạ giọng nói: "Thầy Cố, tôi rất cuộc cũng biết tại sao những người trước đó theo đuổi anh lại không thành công rồi."

"Có rất nhiều người theo đuổi thầy Cố sao?" Khương Mịch lập tức di dời sự chú ý.

Trình Song Song buông tay: "Em nói xem?"

Khương Mịch nghiêm túc nhìn đến gương mặt của Cố Ngôn Phong, gật đầu: "Đúng vậy, lớn lên mang dáng vẻ hại nước hại dân thế này... Tại sao các cô gái trước lại không thành công vậy?"

"Bởi vì các cô ấy chỉ biết nói đạo lý." Trình Song Song nói xong liền chạy đi.

Khương Mịch kinh ngạc: "Ý của chị là em không biết nói đạo lý?"

Nói xong liền đi đánh Trình Song Song, hai người bên cười bên náo, trông tràn đầy sinh lực.

"Chuyện gì mà vui vẻ thế này?" Một giọng nữ trong trẻo vang lên.

Khương Mịch nhìn lại, nhận ra người này là nữ chính của bộ phim, tên Tô Phán.

"Nóng như vậy, tất cả mọi người chỉ hận không thể nằm yên một chỗ, chỉ có bên này là náo nhiệt." Tô Phán ngồi xuống bên cạnh Cố Ngôn Phong, mắt lướt qua chỗ hai người Trình Song Song với Khương Mịch: "Đúng là tuổi trẻ có sức sống."

Tô Phán năm nay ba mươi tuổi, so với Cố Ngôn Phong còn lớn hơn hai tuổi. Bất quá làn da được chăm sóc tốt nên qua lớp trang điểm chỉ như mới hai mươi.

"Thời tiết nóng như vậy nếu không tìm chút niềm vui thì cuộc sống còn gì thú vị nữa?" Khương Mịch trở về đứng sau lưng Cố Ngôn Phong để quạt, lần này lực tay của cô mạnh hơn trước nên Tô Phán ngồi bên kia hứng phải không ít gió lạnh.

"Còn trẻ mà đã hiểu chuyện như vậy thật không dễ dàng." Tô Phán quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt Khương Mịch đỏ ửng và có mấy sợi tóc bết trên trán thì vội nói: "Sao lại tự mình quạt thế, quá nóng rồi."

Tô Phán kéo Khương Mịch qua rồi cầm lấy quạt trên tay cô, đưa cho cô một tập khăn giấy: "Lau mồ hôi đi, xong rồi tí nữa đi nói với Du đạo diễn, chỉ cần dẫn dây với lắp quạt là được rồi."

Khương Mịch có hơi nghi hoặc: "Có thể dùng quạt điện sao?"

Bởi vì đây là phim truyền hình quốc dân nên các thiết bị hiện đại đều không được phép xuất hiện trong phạm vi quay phim để tránh bị lộ.

"Đương nhiên rồi, em nhìn những người khác đi." Tô Phán hất hàm nói.

Quả nhiên Khương Mịch vừa ngẩng lên liền nhìn thấy không ít mọi người xung quanh đang dùng quạt điện.

Khương Mịch không nói gì, nhìn qua Cố Ngôn Phong.

Nếu có thể dùng vậy tại sao Cố Ngôn Phong không cần?

Tô đạo diễn đều chuẩn bị cho những người khác quạt điện, vì sao lại không chuẩn bị cho nam chính?

"Thầy Cố không thích dùng quạt điện..."

Trình Song Song còn chưa nói xong đã bị Cố Ngôn Phong cướp lời: "Không có gì, năm nay đúng là nóng hơn bình thường một ít, để tôi đi nói với đạo diễn Du."

Dứt lời, nhân viên công tác vừa hay đi qua lập tức nói: "Việc này đơn giản, để tôi đi lấy quạt."

Anh ta nhanh chóng cầm một cây quạt điện cùng dây điện qua đây: "Các cô chờ đã, trước hết phải lắp công tắc."

"Tôi cũng có thể lắp." Khương Mịch ngồi xổm xuống, muốn giúp anh ta.

"Đừng." Nhân viên công tác thấy cô là một cô gái nhỏ thì vội vàng ngăn cản: "Có điện đấy, để tôi làm được rồi."

Khương Mịch còn muốn nói, cô học Vật lý nhiều năm như vậy thì lắp dây điện có gì là khó đâu?

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy Tô Phán nói: "Mịch Mịch, em kệ bọn họ đi. Nếu em cái gì cũng biết làm thì sau này bạn trai em biết làm sao bây giờ? Cậu ta làm sao để bày ra năng lực của một người bạn trai đây?"

"Để em nhìn lại xem..." Khương Mịch ngồi dậy, liếc mắt nhìn Cố Ngôn Phong, bình tĩnh nói: "Vừa rồi là ảo giác, có lẽ em không biết làm thật."

Cố Ngôn Phong thiếu chút nữa thì bật cười ra tiếng.

Còn Tô Phán trực tiếp kéo Khương Mịch qua, xoa nhẹ lên đầu cô: "Mịch Mịch, sao em có thể đáng yêu như vậy?"

Khương Mịch nhìn thấy trong mắt Cố Ngôn Phong tràn đầy ý cười, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Có thể là vì em thích ăn nhiều sự đáng yêu chẳng?"

Cuối cùng Tô Phán ôm bụng rời đi.

Quạt điện đã được lắp xong, Cố Ngôn Phong bật lên thấy sức gió vừa đủ thì hài lòng gật đầu: "Song Song, thời tiết nóng như vậy, đi mua ít đồ uống lạnh về chia cho mọi người đi."

Trình Song Song đáp ứng một tiếng, Khương Mịch vội đứng lên: "Để em đi cùng chị, một mình chị làm sao mang về hết được."

"Không cần đâu, em cứ ở lại đây đi. Ngộ nhớ thầy Cố có cần gì thì không thể không có trợ lý ở bên cạnh được." Trình Song Song ấn cô ngồi lại trên ghế: "Hai chị em mình đi cũng không mang về hết được đâu, chủ quán sẽ lo việc đấy."

Khương Mịch nhìn ánh mặt trời chói mắt: "Nếu thế thì để em đi cho? Chị ở chỗ này đi."

"Em còn không nhìn ra sao?" Trình Song Song kẻ sát vào tai cô, nói nhỏ: "Trước kia ở các đoàn phim khác thầy Cố không bao giờ dùng loại quạt điện to như thế này. Anh ấy là sợ em mệt nên mới chuẩn bị quạt cho em. Em đừng làm anh ấy lo lắng nữa, ngoan ngoãn ngồi đây đi."

Lúc Khương Mịch tỉnh hồn lại, Trình Song Song đã đi xa.

Khương Mịch nhìn Cố Ngôn Phong đang quay phim.

Đây là một bộ phim điều tra hình sự, Cố Ngôn Phong đóng vai nhân vật có tên là Lâm Thư Lăng. Anh ta ban đầu chỉ là một người giáo viên trung trực nhưng có một lần ngoài ý muốn nên đã bị cuốn vào một vụ án giết người. Vì để chứng minh bản thân vô tội nên Lâm Thư Lăng đã bắt đầu điều tra vụ án.

Lâm Thư Lăng là một thư sinh yếu đuối, không có các động tác đánh nhau tàn bạo, cũng không có dáng vẻ bá đạo tổng tài, anh ta chỉ có thể dựa vào giọng nói cùng khí chất của mình để thu hút khán giả. Mấy nhân vật kiểu này có yêu cầu diễn xuất cực kì cao, lời thoại vì quá chuyên nghiệp nên có hơi khó hiểu, nếu diễn xuất không tốt thì lời thoại sẽ trở nên khô khan.

Nhưng Cố Ngôn Phong sẽ không như vậy. Khương Mịch dù đứng ở xa nhìn, không nghe thấy anh nói gì cũng bị hấp dẫn.

Lại nhìn đến mọi người xung quanh, tất cả hầu như đều đang chăm chú xem diễn.

Đây chính là mị lực của một người diễn viên, trời sinh đã mang trong mình ánh sáng.

Khương Mịch nhớ lại lúc ở nhà học kỹ thuật diễn với Cố Ngôn Phong, điều đầu tiên anh dạy cô chính là giải phóng tài năng bẩm sinh của mình.

Khi đó dù Khương Mịch có diễn như thế nào cũng không làm được, luôn cảm thấy rất giả cùng lúng túng.

Bây giờ có thể trực tiếp nhìn xem tại hiện trường, đột nhiên Khương Mịch cảm giác cô có thể diễn bất cứ cái gì cũng được rồi.

"Mịch Mịch." Trình Song Song đã quay lại, đưa cho Khương Mịch một cốc đậu xanh: "Chị không biết em thích uống cái gì nên tùy tiện mua một cốc, nếu em không thích thì để chị đi mua cái khác."

"Cảm ơn chị." Khương Mịch nhanh chóng hồi thần lại, nhìn cốc nước trong tay: "Của thầy Cố đâu?"

"Ồ đây." Trình Song Song quơ quơ cốc cà phê trong tay.

"Cà phê?" Khương Mịch có điểm nghi hoặc: "Thầy Cố bị mất ngủ mà chị còn cho anh ấy uống cà phê?"

"Mất ngủ?" Trình Song Song so với cô còn khó hiểu hơn: "Thầy Cố bị mất ngủ á?"

Khương Mịch sững sờ: "Chị không biết sao?"

"Chị không biết." Trình Song Song đi theo Cố Ngôn Phong suốt ba năm nay đột nhiên lại nghe thấy thông tin này nên thấy sợ hãi, cảm thấy bản thân thật vô trách nhiệm: "Thầy Cố mỗi lần ở phim trường hoặc là ở trong xe, hay là trên máy bay... Bất kể ở chỗ nào anh ấy cũng có thể ngủ được. Em nhìn một đầu đen thùi đầy tóc kia xem, làm sao có thể mất ngủ được?"

"Không mất ngủ?" Khương Mịch hơi ngẩn ra: "Vậy buổi tối thì sao?"

"Buổi tối... chị cũng không biết." Trình Song Song chần chờ đáp: "Dù sao chị cũng chưa từng nghe thấy anh ấy bị mất ngủ bao giờ."

Khương Mịch cắn môi cẩn thận suy tư, bỗng nhiên nói: "Chị mới vừa nói, bất kể anh ấy ở trong hoàn cảnh nào cũng đều có thể ngủ?"

"Đúng vậy." Trình Song Song gật đầu.

Khương Mịch bỗng nhiên hiểu ra.

Cố Ngôn Phong ở nơi đông người thì có thể ngủ, nhưng khi anh ở một mình thì sẽ mất ngủ.

"Dù là ngày hay đêm anh ấy cũng đều ngủ được?" Cô lại hỏi.

"Đúng vậy, có ánh đèn sáng đến đâu anh ấy cũng có thể ngủ được." Trình Song Song càng nói càng không thấy mình sai ở đâu: "Ai nói với em là thầy Cố bị mất ngủ vậy?"

Khương Mịch không trả lời: "Có thể là do em đoán sai rồi đi."

Ngày đó cô xông vào phòng ngủ của Cố Ngôn Phong thì thấy tấm rèm cửa đã bị kéo ra.

Trong tình huống bình thường, các minh tinh sợ bị người ta chụp lén đều đặc biệt chú ý đến không gian riêng tư của mình. Bất kể là đi đến đâu điều đầu tiên cũng là phải đi kéo rèm cửa.

Cho dù là không nói đến không gian riêng tư thì phần lớn mọi người ngủ vào buổi tối sẽ kéo rèm cửa lại, để ngăn đi ánh sáng.

Cố Ngôn Phong không kéo rèm không phải là bởi anh ấy ở trong nhà an toàn, cũng không phải vì quên mà là trong điều kiện có ánh sáng thì anh mới ngủ được.

Vì vậy, mắc hội chứng sợ không gian kín là thật.

Khương Mịch đặt cốc đậu xanh xuống, chính mình đi uống cốc cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Edit: Cẩm

Ngày đầu tiên quay phim cũng không quá thuận lợi. Các diễn viên bởi vì chưa từng hợp tác với nhau nên còn chưa quen, có chỗ câu nệ lại rất khó hoà hợp.

Cũng may các diễn viên đều là người có thực lực nên không kéo dài thời gian, khi kết thúc công việc vừa đúng mười một giờ.

Buổi tối thời tiết mát mẻ hơn một ít, khi Cố Ngôn Phong đổi lại trang phục thường ngày thì cả người giống như vừa sống lại, vừa ra khỏi cửa liền thấy Khương Mịch đang đứng đợi ở bên ngoài.

Khương Mịch thấy anh còn cầm trang phục diễn thì lấy làm lạ: "Anh muốn mang về sao?"

"Ừm." Cố Ngôn Phong thấy cô còn chưa hiểu nên giải thích: "Hôm nay mặc chảy ra không ít mồ hôi, mang về giặt."

Khương Mịch nhướn mày, duỗi tay: "Đưa cho em đi."

Cố Ngôn Phong cũng nhướn mày: "Em biết giặt sao?"

"Đương nhiên là em..." Khương Mịch nuốt lại hai chữ "sẽ không" trở về, "Biết rồi... Không tin anh đi hỏi mấy người hàng xóm của em đi, từ nhỏ em đã biết giặt quần áo rồi, sao lại không biết chứ!"

Đúng là nguyên chủ từ nhỏ đã biết giặt quần áo rồi. Vì vậy cho dù Khương Mịch không biết giặt thì dựa vào ký ức của nguyên chủ, cô không sợ mình không giặt nổi một bộ quần áo.

"Vội lại em dù sao cũng là trợ lý của anh." Cô nói: "Quần áo của anh không phải nên để em giặt ư? Đưa cho em đi."

"Ừm." Cố Ngôn Phong chần chờ trong giây lát rồi cuối cùng cũng đưa quần áo cho cô: "Cảm ơn."

Khương Mịch ôm quần áo chạy về phía trước, trực tiếp lên xe.

Sau đó Cố Ngôn Phong cũng chậm rãi đi lên. Bỗng nhiên cô ý thức được bản thân không ra dáng của một người trợ lý, lập tức xin lỗi: "Xin lỗi nhé, em quên mất, lần sau em nhất định sẽ mở cửa xe cho anh."

Cố Ngôn Phong cảm thấy buồn cười: "Em vốn dĩ cũng không phải trợ lý của tôi, trong đoàn phim mọi người ai cũng biết, vì thế em không cần tự biến mình thành trợ lý đâu."

"Vậy không được." Khương Mịch phân tích vấn đề: "Em là một người chuyên nghiệp mà."

Cố Ngôn Phong không nhiều lời nữa.

Khương Mịch nhìn anh một cái, lại cẩn thận hỏi: "Thầy Cố có mệt không? Có muốn ngủ một lát không?"

"Đi xe chỉ mất vài phút, tôi ngủ cái gì?" Cố Ngôn Phong không thể hiểu nổi: "Về khách sạn rồi ngủ. Em mệt à?"

Khương Mịch lắc đầu: "Không có."

Đến dưới khách sạn, Khương Mịch nói với Trình Song Song: "Song tỷ, chị về trước đi, em đi chỗ này với thầy Cố một lúc."

"Ok." Trình Song Song giờ tay ra dấu OK, vẻ mặt cười ái muội.

Trình Song Song chỉ là trợ lý nên có một số việc, Cố Ngôn Phong không nói quá nhiều với cô. Giống như việc "mua" Khương Mịch này chẳng hạn, cô chỉ biết loáng thoáng đây không phải kiểu đình hôn bình thường, còn nội tình bên trong cô lại không biết gì cả. Cô tự cho rằng Cố Ngôn Phong nhìn trúng Khương Mịch nên mới đem người về nhà. Nếu Khương Mịch đã đồng ý thì khẳng định em ấy cũng tự nguyện.

Dù sao bây giờ nhìn hai người họ cũng rất tốt, Trình Song Song liền cảm thấy đây là một mối lương duyên, hoàn toàn không nghĩ nhiều.

"Làm sao đây?" Cố Ngôn Phong ở trong thang máy hỏi Khương Mịch: "Tôi thấy hình như hôm nay em có tâm sự."

"Chuyện mới thì không có nhưng chuyện cũ thì có." Khương Mịch biết anh là người nhạy bén nên nỗ lực thu liễm lại cảm xúc của mình.

Cố Ngôn Phong: "Chuyện cũ gì cơ?"

"Hôm nay lúc thu dọn hành lý em có đánh rơi một thứ trong vali của anh." Cô nói: "Đó là "thần bảo vệ" của em, em phải ôm nó thì mới ngủ được."

"Thật không?" Cố Ngôn Phong tỏ vẻ hoài nghi.

Anh đã từng nhìn thấy Khương Mịch nhiều lần nói ngủ là ngủ, chưa bao giờ cầm vật gì đó cả.

Nhưng cũng có nhiều người khi buồn ngủ quá sẽ không giống bình thường, chuyện đó cũng dễ hiểu.

"Đúng vậy." Khương Mịch gật đầu khẳng định: "Một con thỏ bông, anh đã nhìn thấy chưa?"

Đúng là Cố Ngôn Phong từng nhìn thấy trên đầu giường cô có một con thỏ nhồi bông rồi, liền gật đầu.

"Thầy Cố, anh không có thói quen như vậy sao?" Khương Mịch dựa theo đề tài này mà thử hỏi: "Ví dụ như khi ngủ nhất định phải ôm cái gì đó, hoặc là ở trong một hoàn cảnh khác mới có thể ngủ?"

Về mặt của Cố Ngôn Phong không có tí dao động nào: "Tôi rất tốt, muốn ngủ liền ngủ, không có nhiều sở thích như vậy."

Khương Mịch: "..."

Như vậy thật hết nói nổi mà.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi lên tầng 27, Cố Ngôn Phong lấy thẻ phòng ra mở cửa: "Em đi tìm đi."

"Vâng." Khương Mịch ôm đồng quần áo bản đặt sang bên cạnh, lại nói với anh: "Anh đi tắm đi, không cần giúp em đâu, đợi em tìm được rồi thì tự về phòng."

Cố Ngôn Phong đáp: "Không vội."

"Sợ em trộm đồ của anh à?" Khương Mịch trừng mắt nhìn anh.

Cố Ngôn Phong: "... Vậy em cứ tự nhiên."

Chờ Cố Ngôn Phong đi vào phòng tắm rồi Khương Mịch mới mở vali hành lý của anh ra.

Trước khi thu dọn hành lý, cô chỉ xếp gọn lại quần áo với vật dụng hàng ngày, những thứ khác đều không chạm vào.

Lúc này tìm được một túi thuốc dự phòng, ở bên trong chỉ có một lọ thuốc an thần, cũng không tìm được thứ gì khác.

Khương Mịch nhìn lọ thuốc nhỏ, trong đầu hiện lên vô số ý nghĩ.

Cô muốn nói với Cố Ngôn Phong rằng cô muốn chuyển lên đây ở.

Nhưng ngẫm kĩ lại thì, đây đâu sao cũng là phòng đôi, nếu cô dọn đồ lên ở thì cũng chỉ có thể ngủ ở phòng bên cạnh, không được cùng một phòng với Cố Ngôn Phong.

Cho dù cô có muốn chung phòng với anh thì Cố Ngôn Phong tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Đương nhiên cô cũng có thể trực tiếp hỏi anh rằng, rốt cuộc hội chứng sợ không gian kín của anh là như thế nào.

Nhưng Cố Ngôn Phong chưa chắc sẽ nói cho cô biết.

Hoặc là, anh chỉ nói một nửa rồi giữ lại một nửa.

Từ lúc bọn họ tiếp xúc tới nay Cố Ngôn luôn đối xử với cô rất tốt, vẫn luôn chăm sóc cho cô. Trước đó Khương Mịch vẫn luôn hưởng thụ cảm giác

được che chở này, nhưng giờ đây nghĩ kĩ lại mới thấy... Cố Ngôn Phong đối xử tốt với cô giống như là người lớn đối tốt với trẻ nhỏ vậy.

Cô có thể nghĩ rằng, đứng ở góc độ của Cố Ngôn Phong, anh chắc hẳn sẽ không xem cô như một người trưởng thành mà đối đãi. Hoặc nên nói là anh xem cô như một đứa trẻ mà bảo vệ, quan hệ của hai người không phải là quan hệ bình đẳng.

Vì vậy, khi gặp phải những chuyện liên quan đến đời sống đau khổ của anh, anh chắc chắn sẽ không nói cho cô biết sự thật.

Người lớn chỉ nói cho trẻ nhỏ nghe những chuyện tốt, không bao giờ kể ra những đau khổ của mình.

Nếu cô tùy tiện đi hỏi trong khi chưa biết rõ sự việc thì không chừng sẽ biến khéo thành vụng, hơn nữa còn không có cơ hội được hỏi lần thứ hai.

Không nên gấp gáp! Khương Mịch im lặng nói với chính mình như vậy, từ từ rồi tính, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết.

"Tìm được chưa?" Giọng nói của Cố Ngôn Phong bỗng vang lên.

Khương Mịch nhanh chóng hồi thần lại, ngẩng đầu nói: "Chưa thấy..."

Cô sững sốt.

Cố Ngôn Phong đã đổi áo ngủ đi ra, nhưng tóc chưa được lau khô, lộn xộn ở trên đỉnh đầu, hai má ửng đỏ vì hơi nóng, vài giọt nước trượt qua cằm và lăn xuống vạt áo.

Không biết Khương Mịch nghĩ đến cái gì mà vội chuyển tầm mắt.

Cô vẫn luôn biết Cố Ngôn Phong rất đẹp trai, nhưng ngày hôm nay, cô cảm thấy sau khi anh tắm xong còn đẹp trai hơn nữa.

Anh còn đặc biệt gọi cảm, gọi cảm đến mức làm cô không dám nhìn thẳng.

"Sao lại không thấy?" Cố Ngôn Phong còn chưa nhận thấy Khương Mịch có điểm khác thường.

Anh ngồi xổm xuống ở bên cạnh, giúp cô kéo vali: "Em chắc chắn là làm rơi trong này sao? Nhớ đâu làm rơi ở chỗ khác?"

Khoảng cách gần này khiến Khương Mịch ngửi thấy mùi hương sữa tắm thanh mát trên người anh, còn có hơi nước bốc lên nhàn nhạt khiến cô vội vàng đứng lên: "À, chắc là em nhớ nhầm rồi. Đề em gọi điện hỏi Song tỷ xem thế nào đã."

Cô nói rồi gọi cho Trình Song Song một cuộc điện thoại, hỏi cô ấy nhìn xem có thấy con thỏ trong phòng không.

"Ồ trên tủ đầu giường của em nè." Trình Song Song liếc mắt một cái đã trông thấy: "Làm sao vậy?"

"À, không có gì, ở đó là tốt rồi." Khương Mịch tắt điện thoại, xấu hổ cười với Cố Ngôn Phong: "Xin lỗi thầy Cố, là em nhớ nhầm."

Cố Ngôn Phong đứng lên, lấy khăn lông xoa tóc: "Không có gì."

Anh lau qua loa hai lượt rồi cầm khăn lông đi, thấy Khương Mịch vẫn còn ngây ngốc tại chỗ thì không nhịn được hỏi: "Làm sao vậy?"

"Cái gì mà làm sao vậy?" Rõ ràng Khương Mịch có chút thất thần.

"Sao em không về phòng ngủ đi?" Anh nói thẳng: "Còn có chuyện à?"

"Không, không có." Khương Mịch cào cào mặt, đi được hai ba bước lại quay đầu, muốn nói gì đó lại thôi.

Cố Ngôn Phong: "Có việc gì thì em cứ nói thẳng."

"Em... em giúp anh đóng rèm lại." Khương Mịch nói.

Cố Ngôn Phong: "... Ừ, làm đi."

Khương Mịch:???

Anh không từ chối?

Chẳng lẽ anh đợi cô đi rồi lại kéo lên?

Không có cách nào khác, cô đành phải đi qua.

"Khoan đã, để tôi tự làm." Cố Ngôn Phong lắc đầu, tự mình đi đến kéo tấm rèm xuống, lúc này mới quay đầu lại nói: "Ồ chỗ này đại đa số đều là diễn viên cho nên có rất nhiều phóng viên chụp lén. Vừa rồi em đứng bên cửa sổ như vậy không chừng là bị chụp lại rồi."

"A." Khương Mịch kêu một tiếng, có hơi nghi ngờ.

Thế nên bình thường anh vẫn hay kéo rèm ngủ sao?

Ngẩng đầu lên nhìn một lúc, Khương Mịch bỗng hiểu ra. Kéo rèm cửa lại rồi thì anh vẫn có thể bật đèn, cũng có ánh sáng.

Còn ở nhà Cố Ngôn Phong không bật đèn là vì sẽ hắt ánh sáng bên ngoài, anh sợ cô phát hiện.

Khương Mịch: "... Em còn nghe được một chuyện."

"Chuyện gì?" Cố Ngôn Phong đã sớm nhận ra hôm nay Khương Mịch không được bình thường nên dứt khoát đưa dựa vào tường nghe: "Nói đi."

Khương Mịch nói: "Em nghe thấy phòng bên cạnh có một nghệ sĩ, mỗi tối ngủ đều bất trợ lý đứng ở bên cạnh quạt. Cô ấy ngủ rồi trợ lý cũng không được bỏ đi, phải ngủ ở dưới thảm."

Cố Ngôn Phong gật đầu: "Sau đó thì sao?"

Khương Mịch: "Anh có cần loại phục vụ này không?"

Cố Ngôn Phong: "... Em thấy sao?"

Khương Mịch: "Em xuống ngủ đây, chúc thầy Cố ngủ ngon."

Cố Ngôn Phong: "... Ngủ ngon."

Lần này thì Khương Mịch thật sự đi rồi, còn không quên mang theo bộ quần áo bẩn kia.

Khi xuống đến tầng 20 thì thấy Trình Song Song đã sớm rửa mặt lên giường nằm.

Căn phòng này so ra còn kém với phòng của Cố Ngôn Phong, có hai chiếc giường đơn. Nhưng như vậy cũng tính là tốt rồi, bởi vì Cố Ngôn Phong là nam chính nên trợ lý của anh được ở riêng một phòng. Còn nếu là nhân vật không nổi tiếng khác thì khả năng sẽ phải ở chung phòng với nhiều người.

"Là quần áo của thầy Cố sao?" Trình Song Song nhìn thấy quần áo trên tay cô thì vội vàng xuống giường: "Để chị giặt cho."

"Không cần đâu." Khương Mịch trực tiếp vào phòng vệ sinh: "Có xà phòng giặt không?"

"Có." Trình Song Song mang một túi nước giặt tới, cũng không thèm đi mà đứng ở cửa nhìn cô: "Không cần chị làm thật à?"

Cô dựa vào ký ức của nguyên chủ, chậm rãi làm từng bước, không luống cuống tay chân: "Ừm."

Trình Song Song thấy dáng vẻ của cô thì yên tâm nói: "Trên tầng của thầy Cố có máy giặt, lần sau có thể trực tiếp dùng máy giặt để giặt quần áo."

"Quần áo mùa hè tự giặt tay cũng được." Khương Mịch dừng một lát: "Trước đây chị thường giặt quần áo cho thầy Cố sao?"

"Không có." Trình Song Song lắc đầu: "Thật ra nếu quần áo bẩn quá thì đoàn phim sẽ có người phụ trách giặt. Nhưng mà quần áo của thầy Cố thường đều do anh ấy tự mình mang về giặt, dù sao cũng có máy giặt mà. Chỉ là không biết tại sao hôm nay lại giao cho em."

Khương Mịch: "... Em không phải trẻ nhỏ, giặt quần áo thì có làm sao đâu?"

Trình Song Song cười nói: "Ồ trong mắt chị, em đúng là một đứa trẻ."

Khương Mịch liền không vui: "Đáng ghét, sao mọi người cứ như vậy? Em đã lớn rồi."

Trình Song Song chỉ cười.

Khương Mịch đột nhiên hỏi: "Em phải làm thế nào để trông giống người lớn đây?"

"Em muốn làm gì?" Trình Song Song không hiểu: "Còn trẻ không tốt sao? Chị rất hâm mộ độ tuổi này của em đây."

Khương Mịch không hiểu cô ấy hâm mộ mình chỗ nào, cũng giống như cô ấy không hiểu khát khao của cô.

Phải trưởng thành lên, như thế cô mới có tư cách nói chuyện bình đẳng với Cố Ngôn Phong được.

"Em mặc kệ, em muốn mình trở nên thành thực." Khương Mịch bắt đầu lo lắng cho chính mình: "Trang điểm? Đổi cách ăn mặc? Hay là đổi kiểu tóc..."

"Khoan đã." Trình Song Song bỗng nhiên hiểu ra: "Có phải em muốn đi dụ dỗ thầy Cố không?"

Khương Mịch: "..."

Cô khẽ cắn môi, không biết xấu hổ mà nói: "Chị cứ coi là như vậy đi, có ý kiến gì không?"

Trình Song Song: "Không có."

Khương Mịch: "..."

"Thầy Cố không dễ dụ dỗ đâu." Trình Song Song nói.

Khương Mịch cảm thấy Trình Song Song không đáng tin cậy: "Ngày mai em đi hỏi người khác."

.....

Buổi sáng ngày hôm sau, Khương Mịch vừa đến phim trường đã bị trợ lý của Tô Phán gọi lại: "Mịch Mịch, chị Tô Phán tìm em."

Khương Mịch đi theo cô ấy vào phòng trang điểm của Tô Phán: "Chị Tô Phán, chị tìm em?"

"Tới đây, tới đây, chị có bánh gạo nếp. Sáng sớm người đại diện của chị từ trong nội thành mang đến đó, thơm cực luôn, em có muốn ăn thử không?" Tô Phán chỉ vào cái túi được đóng gói cẩn thận bên cạnh nói.

"Cảm ơn chị Tô Phán." Khương Mịch cũng không khách khí mà ăn thử một miếng, quả nhiên đúng như lời nói.

Đến nỗi người kén ăn như cô cũng cảm thấy ngon.

"Vậy ăn thêm hai cái nữa đi." Tô Phán nhìn ra được là cô thích ăn: "Anh ta đi sớm quá nên trong cửa hàng có mỗi mấy cái này, không chia được cho mọi người. Em ăn nhiều vào nhé."

Khương Mịch chà xát hai tay: "Có thể chia một cái cho thầy Cố được không ạ?"

Tô Phán sùng sốt: "Được chứ."

Khương Mịch ở cửa len lén nhìn ra bên ngoài, khi thấy Cố Ngôn Phong đi ngang qua thì kéo anh vào trong phòng trang điểm.

Cố Ngôn Phong: "... Suýt nữa tôi đã cho rằng mình gặp phải cướp."

Khương Mịch nhanh chóng gấp miếng gạo nếp đút tới miệng anh.

Cố Ngôn Phong: "..."

"Mau ăn đi." Cô thúc giục.

Cố Ngôn Phong đành phải há miệng cắn.

"Lén ăn thôi." Khương Mịch lại ở bên cạnh dặn dò: "Chị Tô Phán cho đó, nhưng không đủ chia, đừng làm mọi người tưởng chị ấy thiên vị."

Bên trong phòng trang điểm vang lên một trận cười.

Tô Phán nói: "Cũng không cần phải khoa trương như vậy. Không cần biết chia cho người ở đoàn phim hay chưa, chỉ cần chia riêng cho thầy Cố thì cũng không ai dám nói gì cả."

Người đại diện của Tô Phán hôm nay mới tới nên còn chưa biết Khương Mịch, cười hỏi: "Tiểu khả ái này từ nơi nào đến vậy?"

"Em là tiểu khả ái của thầy Cố." Khương Mịch liếc thấy một quyển tạp chí trước mặt Tô Phán liền đẩy Cố Ngôn Phong ra khỏi phòng: "Được rồi, anh đi trang điểm đi, em muốn ở đây với chị Tô Phán một lúc."

Cố Ngôn Phong: "... Một miếng bánh gạo nếp mà đã mua chuộc được em rồi?"

Khương Mịch lộ ra nụ cười rạng rỡ: "Có việc thì gọi em."

Cô lại đi đến bên cạnh Tô Phán, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi: "Chị Phán Phán, cái người trong tạp chí này mặc quần áo đẹp thật đấy, mua ở đâu được nhỉ?"

Tô Phán hoàn toàn không nghĩ nhiều: "Em muốn mua quần áo à? Hôm nay chị chỉ có một cánh thôi, đợi quay xong rồi muốn đi dạo phố, em muốn chung đi không?"

"Muốn!" Khương Mịch liều mạng gật đầu.

Cách trang điểm của Tô Phán vừa thành thực lại gọi cảm, đi theo cô ấy mua đồ khẳng định sẽ không sai.

Hai người quyết định xong, Khương Mịch liền chạy về tìm Cố Ngôn Phong, nói với anh rằng cô muốn đi dạo phố với Tô Phán, đương nhiên không nói đến chuyện mua quần áo.

Cố Ngôn Phong chỉ cho rằng cô ở trong đoàn phim buồn chán, cũng yên tâm đối với Tô Phán nên không ngăn cản, chỉ dặn dò: "Ở bên ngoài chú ý an toàn, có gì thì gọi điện."

Khương Mịch ngoan ngoãn đồng ý.

Nói là chỉ quay một cảnh, nhưng chờ Tô Phán quay xong thì đã đến buổi chiều.

Khương Mịch đã chờ hơn nửa ngày, nổi chờ mong tăng cao, khẩn trương bước lên xe Tô Phán.

"Nơi này so ra còn kém hơn thành phố Thanh Châu, không có nhiều quần áo xa hoa nhưng cũng có thứ mà ở nơi khác không mua được. Mặc hàng ngày cũng không thành vấn đề, mỗi ngày chị đều sẽ tới đây." Tô Phán phở cập kiến thức cho Khương Mịch.

Khương Mịch không quan tâm chuyện có đất hay không, cô bây giờ chỉ muốn chuyển sang phong cách trưởng thành.

"Đứng rồi, chị muốn mua sữa tắm." Có một cửa hàng bán vật dụng hàng ngày ở ngay lối đi vào trung tâm mua sắm, Tô Phán vỗ đầu nói: "Trợ lý của chị mua nhầm rồi."

"Mua nhầm?" Khương Mịch có chỗ không hiểu.

"Không phải là mùi hương chị thích." Tô Phán nói.

Khương Mịch "ồ" một tiếng, bỗng nhiên nhớ đến mùi tối hôm qua ngửi được trên người Cố Ngôn Phong.

Hai người đi vào cửa hàng bán đồ dùng hàng ngày, tìm đến khu sữa tắm.

Tô Phán đội mũ che hơn phân nửa khuôn mặt để không bị nhận ra, cô ấy cũng không để người bán hàng lại đây giới thiệu mà cùng trợ lý của mình đi từng hàng tìm sữa tắm.

Khương Mịch trong lúc nhầm chán đã cầm luôn chai sữa tắm trước mắt ngửi thử... có mùi hoa anh đào, giống loại cô đang dùng. Cô lại cầm một chai ở bên cạnh, có mùi hoa oải hương, quá bình thường...

Đợi đến khi Tô Phán tìm được chai sữa tắm thường dùng, quay đầu lại muốn gọi Khương Mịch rồi đi thì liền thấy cô đang ngồi xỏm trên đất, ôm một chai sữa tắm cười ngây ngô.

"Em cũng muốn mua à?" Tô Phán đưa mắt nhìn đến cái chai trong tay cô: "Đây là nhãn hiệu gì vậy? Sao gì chưa nghe thấy bao giờ?"

Khương Mịch cười ha hả nói: "Em cũng chưa nghe thấy bao giờ."

Tô Phán: "... Vậy em còn mua?"

"Mùi rất thơm mà." Khóe miệng Khương Mịch cắn bản không thể khép được: "Đi thôi, chúng ta đi tính tiền."

Tô Phán nhìn chăm chú: "Đàn hương thêm hoa nhài? Đây là tổ hợp thần kỳ gì vậy?"

"Rất dễ ngửi đó!" Khương Mịch nói xong, quay đầu lấy thêm một chai nữa: "Em muốn mua hai chai."

Tô Phán hết sức chăm chú mà nhìn lại lần nữa: "2.008kg? Em nhất định phải mua hai bình?"

Khương Mịch: "Em sợ không mua được..."

"Làm sao mà lại mua không được?" Tô Phán nhìn thôi cũng thấy nặng, rút một chai trả lại: "Lên mạng tìm là được rồi, muốn bao nhiêu cũng có."

"Cũng đúng ha." Khương Mịch cào mặt, cười ngượng ngùng: "Vẫn là chị Phán Phán thông minh nhất."

"Chị thấy em là bị nóng đến choáng rồi." Tô Phán ôm cô đi về phía trước: "Hôm qua rõ ràng còn rất thông minh mà."

Khương Mịch: "..."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Edit: Cẩm

Vào lúc tính tiền, Tô Phán thanh toán luôn cả phần của Khương Mịch.

Khương Mịch chần chờ trong giây lát, không từ chối.

"Tiểu Lục, để mấy cái này lên xe trước đi." Tô Phán đưa sữa tắm cho trợ lý: "Đi dạo phố xách đồ thật mệt mỏi."

Khương Mịch xấu hổ nói với trợ lý: "Làm phiền rồi, anh Lục."

"Không sao đâu, mang mấy cái này về là chuyện nhỏ, còn tốt hơn đi dạo." Trợ lý Lục nói khẽ với Khương Mịch: "Nhưng mà phiền em để ý chị Tô Phán hộ anh, lúc chị ấy kích động thì em hãy ngăn chị ấy lại."

"Chị Phán Phán là người rất hay kích động sao?" Hai ngày nay Khương Mịch tiếp xúc với Tô Phán, hoàn toàn không cảm thấy cô ấy là người dễ kích động.

"Bình thường thì không, những mỗi khi kích động lên là lại nháo ra tin tức lớn." Trong lòng trợ lý Lục giống như còn bị ám ảnh.

Lúc này Khương Mịch cũng không nhiều lời nữa, gật đầu đồng ý.

"Trước tiên mang em đến cửa hàng mà chị ưng nhất nhé." Tô Phán trực tiếp bấm thang máy đi đến tầng cao nhất: "Chị và ông chủ ở đây rất thân, có thể giảm giá."

Khương Mịch có hơi tò mò: "Hình như chị rất quen thuộc với chỗ này."

"Là vì thường xuyên tới đó." Tô Phán nói: "Công việc của bọn chị, phần lớn đều là đóng phim ở thành điện ảnh, không thể đi mua sắm thì còn có thể đi đâu chứ?"

"Cũng đúng." Khương Mịch ngẫm nghĩ một lúc: "Vậy không phải sẽ có người nhận ra chị sao? Bọn họ có xin chữ kí của chị không?"

"Không đâu." Về mặt Tô Phán thờ ơ: "Những người buôn bán ở đây đã gặp nhiều nghệ sĩ đến quen, bọn họ sẽ âm thầm tăng giá lên một ít rồi bán cho chúng ta để kiếm chút tiền. Dù sao thì bọn họ nghĩ, đã là nghệ sĩ thì sẽ có tiền, hơn nữa còn ngu ngốc không biết giả cả hàng hóa. Cho dù có người biết đi chăng nữa thì cũng vì sĩ diện nên không mặc cả đâu."

Khương Mịch cảm thấy Tô Phán không giống bọn họ: "Còn chị nhất định sẽ mặc cả đúng không?"

"Chị không chỉ mặc cả mà còn chặt chém nữa." Về mặt Tô Phán hiện lên tia đắc ý.

Trong lúc hai người nói chuyện thì đã đến cửa hàng mà Tô Phán nói, nhìn bên ngoài thì cũng không có gì đặc biệt, nhưng khi vào bên trong thì phát hiện phong cách trang phục ở đây thật sự tương đối khác lạ.

"Nhìn xem có thích không." Tô Phán nói với Khương Mịch.

Khương Mịch gật đầu, hưng phấn sờ hết bên trái lại nhìn qua bên phải, cảm thấy cái nào cũng đẹp nhưng vẫn chưa hài lòng lắm.

"Ông chủ, cái này giá bao nhiêu?" Hình như rất nhanh Tô Phán đã tìm được bộ mà cô ấy thích.

Khương Mịch nhìn qua, là một chiếc quần ống rộng màu đen.

"Một ngàn." Ông chủ lúc nói cũng không ngẩng đầu lên.

Tô Phán: "Một trăm."

Ông chủ mở to mắt nhìn Tô Phán: "Có tin tôi đuổi cô ra ngoài không?"

Không hiểu tại sao những lời này lại chạm trúng dây thần kinh cười của Khương Mịch, cô xoay người cười đến mức toàn thân run rẩy.

"Em cười cái gì?" Tô Phán cũng không mặc cả, đem quần treo về chỗ rồi đi tới cạnh Khương Mịch: "Có thích không?"

Khương Mịch khó xử lắc đầu: "Em không biết mặc gì mới đẹp nữa."

"Em mặc cái gì cũng đẹp." Tô Phán vừa nói vừa chọn ra một chiếc váy màu hồng nhạt, chỗ đai eo còn có chiếc nơ bướm to đùng.

Cực kì đáng yêu, Khương Mịch vội vàng xua tay: "Em không thích kiểu này."

"A? Còn cái này thì sao?" Tô Phán chỉ vào cái váy dài màu xanh trên tường: "Em mặc vào chắc chắn sẽ rất đẹp."

Khương Mịch lắc đầu: "Không cần phải đẹp."

Tô Phán có hơi khó hiểu: "Vậy rốt cuộc em thích kiểu gì?"

Khương Mịch liếc nhìn ông chủ ở quầy sau, thấy người ta căn bản không chú ý tới mình thì thấp giọng nói: "Em muốn kiểu trưởng thành ấy."

"Trưởng thành?" Tô Phán ngẩng đầu nhìn qua bộ váy kia: "Bộ này trông cũng trưởng thành mà... A, chị hiểu rồi."

Sau đó cô ấy hạ giọng hỏi Khương Mịch: "Em muốn mặc kiểu gọi cảm đúng không?"

Khương Mịch nghiêng tức suy nghĩ: "Cứ coi như vậy đi."

Tô Phán khoanh tay, nhìn chăm chăm cô đánh giá một lượt từ trên xuống dưới.

Khương Mịch bị cô ấy nhìn đến mức lúng túng: "Sao thế? Không được à?"

"Cũng không phải là không được." Tô Phán thấp giọng trêu đùa: "Chỉ là em không có ngực, lấy cái gì để gọi cảm?"

Khương Mịch: "...!!!"

"Tại sao chị biết em không có chứ?" Khương Mịch nổi giận, nhìn vào ngực của Tô Phán, lẩm bẩm nói: "Chị không thể bởi vì nó... nhỏ mà nói nó không có được, đúng không?"

Bởi vì nguyên chủ không có đủ dinh dưỡng nên cơ thể phát triển chẳng ra hồn. Trong thời gian này mặc dù Khương Mịch đã đi theo Cố Ngôn Phong tập thể dục, sức khỏe tốt hơn một ít nhưng thoát nhìn vẫn gầy yếu như cũ.

Nhưng mà khi bị người ta nói không có ngực thì vẫn có hơi buồn, Khương Mịch liền không để ý đến Tô Phán nữa.

"Ha ha ha ha ha." Tô Phán bị Khương Mịch chọc cười đến gần chết, ôm lấy cô nói: "Đừng giận mà, chị chỉ nói ra chút ưu nhược điểm của em thôi. Không có ngực cũng không sợ, em còn có thứ khác mà."

Khương Mịch sợ cô ấy lại đào hố cho mình nên im miệng không nói lời nào.

"Chị nói thật đó." Dáng vẻ Tô Phán liền trở nên nghiêm túc, duỗi tay đặt ở eo Khương Mịch khoa tay múa chân một lúc: "Em xem eo của em đi, còn chân của em nữa..."

"Làm sao?" Rốt cuộc Khương Mịch cũng không nhịn được hỏi.

Tô Phán giơ chân ra để so sánh với cô: "Nhìn đi nè, bản thân chị là nữ diễn viên mà chân còn thô hơn cả em nữa. Chân em vừa dài lại vừa thẳng, còn rất trắng, nếu đăng lên mạng chắc chắn sẽ leo lên hot sreach. Còn có cái eo này nữa... Đứng bên cạnh em, chị cảm thấy mình giống đàn ông."

Tâm trạng Khương Mịch thoải mái: "Chị có ngực mà."

Tô Phán: "....."

Tô Phán còn muốn nói thêm gì đó, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười ở phía sau, là giọng của đàn ông.

Hai cô gái giật mình, quay đầu liền phát hiện ở hàng quần áo phía sau có một bóng người đàn ông, không biết đã đứng đó nghe lén từ bao giờ.

"Là ai đó? Cút ra đây!" Tô Phán lạnh mặt nói.

Nếu là một người có học thức thì hẳn định trong lúc vô tình nghe thấy hai người bọn họ nói chuyện sẽ rời đi. Huống gì khi bọn họ nói chuyện còn rất nhỏ giọng, nếu không phải cố ý thì sẽ không nghe được. Chỗ của ông chủ quần áo đang đứng cách xa vị trí của hai người họ, căn bản không gọi thì ông ấy sẽ không tới. Vậy mà người này lại trốn ở đây nghe lén, thật quá bỉ ổi.

Người nọ từ sau hàng quần áo đi ra. Khương Mịch thấy mặt mũi hắn xem ra cũng không tệ lắm, đôi mắt đào hoa, mũi cao, quần áo ăn mặc chỉnh tề, chỉ là trên gương mặt không có lấy một tí áy náy nào, chỉ có vẻ hạ lưu đánh khinh.

"Hoá ra là anh." Tô Phán cười lạnh một tiếng: "Đúng là chó thì vẫn thích ăn phân."

Nhìn vậy mà lại là người quen của Tô Phán.

"Tôi đáng khinh?" Người đàn ông kia cười nhạo một tiếng: "Chẳng lẽ không phải là do các cô ở giữa thanh thiên bạch nhật thảo luận về chuyện ngực mình sao? Tự mình nói rồi bị người khác nghe được xong còn trách người ta sai? Là tôi muốn nghe chắc? Là giọng của các cô tự chui vào tai tôi. Còn khinh tôi à? Tôi đây còn chưa trách các cô việc làm ô uế lỗi tại tôi đâu."

"Sao anh có thể nói ra những lời như vậy được chứ?" Khương Mịch nổi đóa lên: "Đường đường là một người đàn ông, một chút tố chất đều không có..."

"Cô bạn nhỏ này." Người đàn ông đánh gãy lời Khương Mịch, ra vẻ lưu manh mà nói: "Tố chất không thể làm ngực phát triển được. Anh nói cho cung biết, không sợ ngực nhỏ, chỉ cần xoa..."

"Bốp!" Tô Phán không hề báo trước mà ra tay, hung hăng tát bốp một cái lên mặt người đàn ông, lập tức trên da mặt hắn xuất hiện năm dấu ngón tay đỏ ửng.

"Cô... cái con điểm này!" Người đàn ông lập tức giận dữ, giơ tay lên như muốn đánh trả.

Khương Mịch nhanh chóng kéo Tô Phán lại. Ông chủ của quán cũng nhanh lẹ chạy đến đây, ngăn cản người đàn ông kia: "Cậu muốn làm gì?"

Ông chủ có dáng người rất đồ con nên người đàn ông kia không dám mạnh động, chỉ gào thét nói: "Cô ta đánh tôi trước!"

"Cậu đáng đánh." Ông chủ nói.

Người đàn ông ban đầu là ngẩn ra, sau đó giận dữ: "Tôi muốn kiện các người..."

"Anh kiện đi." Lúc này trợ lý Lục cũng chạy tới, vội vàng đóng cửa ra vào lại, nhìn người đàn ông kia liền tức giận không có chỗ phát tiết: "Nhậm Sam, tôi nói cho anh biết, đừng tưởng rằng chúng tôi sợ anh."

Khương Mịch vừa nghe thấy cái tên này thì ngay lập tức giật mình.

Trong truyện nhân vật tên Nhậm Sam cũng đã từng xuất hiện, là một minh tinh tuyến mười tám, là một tra nam siêu cấp đáng khinh. Hắn ta vì quấy rối Ngu Bạch nên đã bị Bách Mặc xử rất thảm.

"Tôi biết trong tay các người có nhược điểm của tôi." Nhậm Sam không biết xấu hổ mà xì lông lên: "Không sao cả, các người cứ việc đưa nó ra, xem ai sợ ai. Dù sao tôi cũng chỉ là một minh tinh tuyến mười tám, cùng trói chung một chỗ với nữ thần quốc dân. Tin scandal cũng là tin hot, tôi còn sợ cái gì."

Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại wattpad Caseenhom.

"Hoá ra anh chính là Nhậm Sam sao? Khó trách, khó trách." Khương Mịch tiến lên một bước, "Nghe danh đã lâu, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền."

Tô Phán nửa muốn kéo Khương Mịch nửa không muốn, do dự một lát rồi cũng không ngăn cản. Cô ấy nháy mắt với trợ lý, để anh ta đề cao cảnh giác, không được để Nhậm Sam ra tay với Khương Mịch.

Nhậm Sam nghe thấy Khương Mịch nói vậy thì nhất thời có chút ngạc nhiên. Lý trí của hắn vốn cho rằng Khương Mịch sẽ không nói lời hay với mình nên đề phòng hỏi: "Cô có ý gì?"

"Ồ trong giới giải trí tên tuổi của Nhậm Sam rất đỉnh nha. Từ nhỏ ăn khí amoniac* mà lớn lên. Trên thế giới chỉ có một người là anh, không có người thứ hai." Khương Mịch nói: "Thật ra tôi cũng chưa tin lắm, nhưng ngày hôm nay tận mắt chứng kiến mới biết lời đồn không phải giả. Thảo nào anh vừa xuất hiện tôi đã cảm thấy không giống người thường rồi, mỗi hơi thở phát ra đều mang theo mùi WC."

(*Amoniac là một chất khí không màu, có mùi khai và xốc, nhẹ hơn không khí. Amoniac là một hợp chất vô cơ có công thức phân tử là NH₃. Ai không biết chất này thì phải tự xem lại trình độ Hoá học của mình đi nhé!)

Nhậm Sam còn đang nghĩ xem khí amoniac là gì nhưng khi nghe đến nửa câu sau thì đã hiểu rõ, gương mặt nhất thời đỏ bừng lên.

Tô Phán vốn tức giận đến không nhận được, lúc này cũng bật cười thành tiếng.

"Khí amoniac có tính kích thích và ăn mòn, có thể gây bỏng da hoặc mắt, mũi... Thậm chí nếu hít phải quá nhiều sẽ gây chết người. Nhậm tiên sinh lấy độc trị độc, cùng khí amoniac hợp vào làm một thì không nói làm gì, là do anh lợi hại. Nhưng chúng ta không phải là Nhậm tiên sinh, không thể hít quá nhiều được. Ông chủ, chỗ này của ông có bán mặt nạ phòng độc không?" Khương Mịch nghiêm túc hỏi.

"Không bán. Nhưng không sao, thứ có độc thì đuổi ra ngoài là được." Ông chủ hòa vào nói: "Chỗ này của tôi không phải bãi rác, không phải thứ rác rưởi nào cũng chào đón."

Ông ấy nói xong liền trực tiếp xách Nhậm San còn chưa kịp phản ứng lại đi ra cửa.

"Ông chủ quá ngầu rồi!" Khương Mịch vỗ tay.

Hôm nay là ngày thường nên không có nhiều người đi mua sắm, sự tình xảy ra trong cửa hàng cũng không khiến nhiều người khác chú ý. Nhậm San đứng ở cửa bực bội một hồi, song cảm thấy bốn người bên trong không dễ dấy vào nên cuối cùng phải bỏ đi.

"Mịch Mịch, em cũng quá lợi hại rồi." Trợ lý Lục mang về mặt sùng bái nhìn Khương Mịch: "Chửi người mà cũng sạch sẽ thoát tục như vậy."

"Có thể là do gần đây học Hoá nhiều quá nên bị lú rồi thôi." Cô ngượng ngùng cười, lên đi xem Tô Phán.

Quan hệ giữa Tô Phán và Nhậm San rõ ràng không được bình thường.

Trông Tô Phán cô vẻ rất trấn định, từ trên giá treo lấy xuống một bộ quần áo: "Mịch Mịch, chẳng phải em muốn mua quần áo sao? Chị thấy bộ này rất hợp với em."

Lúc này sự chú ý của Khương Mịch đã không còn nằm trên quần áo nữa nên cô nhận lấy, gật đầu qua loa: "Khá được, ông chủ, tôi mua cái này."

"Đây là lần đầu tiên tôi thấy học bá chửi người." Ông chủ cười nói: "Nhất định phải giảm giá cho cô, một trăm tệ."

Khương Mịch: "... Ông chủ, ông làm vậy không sợ lỗ vốn sao?"

"Vậy lần sau đến cô mua hai bộ đi, như vậy tôi sẽ không lỗ vốn nữa." Ông chủ xua xua tay.

"Vậy được thôi." Khương Mịch cũng không làm ra vẻ: "Cảm ơn ông chủ, lần sau tôi lại đến."

Từ trong cửa hàng đi ra, Tô Phán nhìn khắp xung quanh: "Đi sang cửa hàng kia thử không?"

"Em mua một bộ là đủ rồi, chị còn muốn mua nữa sao?" Khương Mịch thử đề nghị: "Nếu không thì em với chị đi xem phim đi?"

Tô Phán nghĩ ngợi một lúc rồi đáp: "Ok."

Trong trung tâm thương mại này cũng có rạp chiếu phim, Tô Phán đi trước, Khương Mịch lùi một bước đi sau, nói với trợ lý Lục: "Em sợ Nhậm San sẽ tới gây phiền phức nữa, anh có mang theo vệ sĩ không? Không có thì nói để em gọi cho thầy Cố, bảo anh ấy đưa người đến."

"Có vệ sĩ rồi, yên tâm." Trợ lý Lục nói: "Vậy em đi xem phim với chị Tô Phán đi, để anh sắp xếp."

Khương Mịch gật đầu rồi đuổi theo Tô Phán.

Người trong rạp chiếu phim rất ít, dù sao mục đích hai người đến đây cũng không phải xem phim điện ảnh nên tùy tiện mua suất chiếu sớm nhất.

Kết quả rất không khéo, bộ phim các cô lựa chọn lại là một bộ phim về tình yêu.

Đầu phim chính là cảnh nữ chính bắt gian bạn trai tra nam ngay tại giường.

Khương Mịch quay đầu nhìn Tô Phán, phát hiện hai hốc mắt cô ấy đều đỏ.

Quan hệ giữa Tô Phán và Nhậm San người thông minh đều có thể nhìn thấy, đó chính là nút thắt về mặt tình cảm, e là bộ phim này đã gọi lên cho cô ấy chuyện thương tâm.

Khương Mịch có hơi ảo não.

Trong bộ phim, nữ chính bắt đầu nhớ lại những kỷ niệm đẹp đẽ với bạn trai, hai mắt Tô Phán lại càng đỏ.

"Chị Phán Phán, chị muốn khóc thì cứ khóc đi." Khương Mịch đưa đầu của Tô Phán đặt lên bả vai cô: "Em cho chị mượn vai mày."

Cô vốn dĩ định làm như không biết, cái gì cũng không hỏi, nhưng bây giờ thấy ngay cả Tô Phán cũng không kiềm chế được nên dứt khoát làm rõ. Kể ra khóc được cũng tốt...

Tô Phán chỉ hơi dờ người chứ không cự tuyệt.

Bộ phim vẫn còn chìm trong hồi ức, Tô Phán bỗng nói: "Khi chị mới quen với Nhậm San, sự nghiệp của hai đứa đều chưa có gì. Anh ta hợp tác với chị trong một bộ phim truyền hình, một cảnh diễn cũng không nhớ nổi tên nhân vật nhưng lại rất chăm chỉ, mỗi ngày luôn chăm sóc, đối xử rất tốt với chị. Khi đó còn trẻ không hiểu lòng người hiểm ác, liền trực tiếp luân hãm. Sau đó có người nói anh ta cầm súng chị còn không tin, mãi đến khi bắt gian trên giường..."

Tô Phán không nói gì nữa, nhưng hiển nhiên đến bây giờ cô ấy vẫn còn chưa quên.

Khương Mịch đã từng tìm hiểu tư liệu về Tô Phán, hai mươi tuổi vận đồ nhưng cũng có lúc gặp ghềnh, nói ra thì cũng xem như đồ suốt mười năm.

Ở trong mắt người ngoài, cô ấy độc lập, khí phách, dám nói dám làm, được coi như một nữ thần.

Nhưng người kiên cường luôn có một mặt mềm yếu bên trong.

"Em thấy trên mạng có người nói là, sở dĩ gọi là tra nam vì có những lúc anh ta đối xử với chị rất tốt. Cung chiều chị đến nỗi chị không thể yêu nổi người khác, chỉ có thể sống trong đau khổ." Khương Mịch ôm lấy Tô Phán: "Cho nên chị không thể anh ta đạt được mục đích được. Chị muốn quên được anh ta thì phải sống tốt hơn anh ta gấp trăm ngàn lần."

"Cho nên nếu có ai muốn nhìn nọt em, nhất định em phải mở thật to mắt ra mà nhìn." Tô Phán không cùng quan điểm với cô: "Bỏ ra công sức để lấy lòng em, âm mưu chắc chắn không nhỏ."

"Chị nói rất giống thầy Cổ." Khương Mịch nói.

Tô Phán gật đầu: "Đó chính là chân lý, thầy Cổ đã nói thì không sai."

Khương Mịch không nói gì nữa, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, rốt cuộc là anh muốn cái gì? Ngộ nhờ thứ anh muốn là con người cô, hơn nữa lại còn muốn cả đời thì sao? Đó có phải là tình yêu?

Ra khỏi rạp chiếu phim, hai mắt Tô Phán vẫn còn hơi phấp hồng, trực tiếp lấy kính râm trong túi ra đeo lên.

Thời gian cũng không còn sớm nữa.

"Hôm nay xin lỗi em, không thể bình yên đi dạo phố được rồi." Tô Phán hơi áy náy: "Chị mời em ăn cơm nhé."

"Đừng nói vậy mà, em còn chưa xin lỗi chị đâu." Khương Mịch vội nói: "Nếu không phải em đi mua sữa tắm thì anh Lục cũng không cần tránh đi, nói không chừng anh ấy có thể phát hiện ra Nhậm San."

Tô Phán: "... Vậy thì không xin lỗi nữa, đi, ăn cơm đi."

"Dạ." Khương Mịch vui vẻ đồng ý.

Khi hai người giải quyết xong bữa cơm thì cũng không còn sớm nữa, Tô Phán không còn cảnh quay nên trực tiếp đi thẳng về khách sạn, còn trợ lý Lục đưa Khương Mịch trở lại phim trường.

Khương Mịch phải hỏi một hồi, sau khi chắc chắn Nhậm San không xuất hiện nữa thì mới thoáng yên tâm.

Phim trường đã gần quay xong cảnh nên giờ này không còn nhiều người lắm.

Cố Ngôn Phong vẫn còn đang quay, Trình Song Song thấy Khương Mịch về liền nhẹ nhàng thở ra: "Sao đi lâu vậy? Em mà không về thì thầy Cổ định sẽ đi tìm em đó."

"Đi dạo phố thì phải lâu một chút mới bình thường chứ." Khương Mịch không đã động gì đến chuyện của Tô Phán: "Có chuyện gì à? Mọi người sốt ruột thế sao không gọi điện thoại cho em?"

"Không có gì đâu. Chị cũng nói con gái đi mua sắm là phải như vậy nhưng thầy Cổ vẫn lo lắng cho em." Trình Song Song bi đát nói: "Trước kia chị không phát hiện thầy Cổ hoá ra còn có một mặt giống một người ba như vậy."

"Ba?" Khương Mịch ngay lập tức giống như bị sét đánh.

Cô vốn cho rằng Cố Ngôn Phong sẽ xem cô là một đứa trẻ, không ngờ vậy mà muốn làm ba của cô luôn?!

Nhưng mà cách nói của Trình Song Song cũng quá khoa trương rồi. Sau khi Cố Ngôn Phong quay xong cũng chỉ hỏi thăm hai ba câu, không có biểu hiện gì gọi là lo lắng quá mức cả.

Khương Mịch lại có chút không chắc chắn.

Buổi tối về phòng, Trình Song Song nhìn đến cái túi nhỏ của cô: "Em ra ngoài cả mấy tiếng đồng hồ mà chỉ mua cái này? Với cả không phải em có một lọ sữa tắm mới rồi sao? Sao lại mua nữa vậy?"

"Tiện tay thì mua thôi." Lúc này Khương Mịch mới mở túi ra xem quần áo Tô Phán chọn cho cô.

Lúc ấy hai người bọn họ đều đang suy nghĩ linh tinh, căn bản Khương Mịch không nhớ rõ mình đã mua cái gì.

Trình Song Song cũng thò đầu lại xem: "Ồ, áo crop top với quần đùi?"

Khương Mịch: "..."

"Nhưng mà, cái này có phải quá ngắn rồi không?" Trình Song Song giờ lên nhìn thử: "Em xác định muốn thay đổi phong cách hả?"

"Mặc kệ, em mặc thử trước đã." Khương Mịch nói.

Cô đi vào phòng vệ sinh thay quần áo, nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, có hơi ngoài ý muốn.

Áo crop top cao hơn cả eo, vừa hay đem vòng eo mảnh khảnh của cô lộ ra bên ngoài. Quần đùi thì quá ngắn, đôi chân dài trắng trẻo giống như đánh sâu vào thị giác của người khác.

Nhìn như vậy... cũng khá xinh đẹp.

Nhưng mà cảm giác quá thiếu vải, Khương Mịch không nhận được mà kéo vạt áo xuống.

"Mịch Mịch? Thay xong chưa?" Trình Song Song ở bên ngoài gõ cửa.

Khương Mịch hít sâu một hơi rồi mới mở cửa ra: "Đẹp không?"

Trình Song Song sững sốt vài giây: "Vãi chương! Mịch Mịch, thế mà chị không phát hiện dáng người em lại đẹp như vậy."

"Trưởng thành không?" Khương Mịch lại hỏi.

"So với trước kia thì đúng là trưởng thành hơn." Trình Song Song gật đầu: "Em có thấy học sinh nào mà mặc như vậy chưa?"

Khương Mịch hài lòng.

"Cơ mà..." Trình Song Song đi xung quanh cô một vòng: "Chị cảm thấy... thầy Cố có lẽ sẽ giận."

"Là sao?" Khương Mịch không hiểu.

"Lấy tư cách là một người ba của em, sao anh ấy có thể cho phép em mặc vậy đi ra ngoài chứ." Trình Song Song nói.

Khương Mịch: "... Em không tin."

"Không tin thì em đi hỏi đi." Trình Song Song vẫn kiên trì.

"Hỏi thì hỏi." Khương Mịch mở cửa: "Bây giờ em sẽ lên đó hỏi đây."

Khương Mịch hấp tấp chạy lên tầng 27.

Cố Ngôn Phong vừa mới tắm xong, đang thay quần áo thì nghe được tiếng chuông cửa vang lên. Anh mang theo khăn tắm ra mở cửa.

Ngay khi thấy quần áo của Khương Mịch, Cố Ngôn Phong kinh ngạc, có một loại cảm giác không biết nhìn vào đâu.

"Thầy Cố, em."

Khương Mịch vừa mới thốt ra được hai tiếng thì khăn tắm của Cố Ngôn Phong liền rơi xuống, đặt trên người cô.

"Thầy Cố, anh có ý gì?" Khương Mịch ngẩng đầu nhìn anh.

"Đây là quần áo hôm nay em mua?" Đôi lông mày của Cố Ngôn Phong hiện lên vẻ rối rắm: "Ồ... tôi cảm thấy... cũng không phải là đẹp lắm."

Khương Mịch "cạch" một tiếng đóng cửa lại, quay đầu nói: "Thầy Cố, em hỏi anh cái này, anh phải trả lời thật."

Cố Ngôn Phong: "Em hỏi đi."

Khương Mịch nói: "Có phải anh muốn làm ba của em không?"

Cố Ngôn Phong: "...!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Edit: Cẩm

Câu hỏi này của Khương Mịch giống như một tia sấm sét, đem Cố Ngôn Phong sợ đến ngu người.

Muốn làm ba?

Rốt cuộc trong đầu cô đang nghĩ cái gì vậy?

Khương Mịch không nghe thấy câu trả lời thì thúc giục: "Có phải không?"

Cố Ngôn Phong thờ dãi: "Đương nhiên là không rồi."

Anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: "Vì sao tôi lại muốn là ba của em được chứ? Với lại tôi mới hai mươi tám tuổi, làm thế nào mà sinh được con gái lớn như em?"

Không biết tại sao nhưng mỗi một câu nói anh đều cảm thấy buồn cười.

Hai người họ không phải đã đính hôn rồi sao? Quan hệ thế nào mà bỗng dưng lại biến thành "cha con" được?

Từ trước đến nay Khương Mịch vẫn luôn tin tưởng Cố Ngôn Phong, nghe anh nói không phải thì cũng tin là không phải, nhẹ nhàng thở một hơi.

"Tại sao em lại có suy nghĩ như vậy?" Cố Ngôn Phong vẫn cảm thấy khó hiểu: "Em muốn tôi trở thành... cái đó?"

Anh thật sự thể thốt ra một tiếng "ba" này.

"Không muốn anh trở thành ai hết, anh chính là thầy Cố, em cảm thấy quan hệ của chúng ta là ngang hàng." Khương Mịch cố tình khoa tay múa chân một lúc: "Hai con người trưởng thành, quan hệ bình đẳng, anh hiểu không?"

Cố Ngôn Phong chậm rãi hồi thần lại, xoa xoa thái dương, tựa hồ như có chỗ hiểu được suy nghĩ của cô: "Vậy tại sao em.. lại hỏi tôi cái vấn đề vừa rồi?"

"Là Song tỷ nói, nói anh đối xử với tôi như cha già vậy." Khương Mịch không cẩn thận liền bán đứng Trình Song Song.

Cố Ngôn Phong: "... Tốt, tháng này Trình Song Song sẽ không có tiền thưởng."

"Đó cũng không thể trách Song tỷ được." Khương Mịch ngáp ngừng, chỉ vào khăn tắm trên người mình, đưa ra chứng cứ: "Là hành động của anh khiến mọi người hiểu nhầm mà. Anh nói thử xem, anh khoác cho em cái này là có ý gì?"

Cố Ngôn Phong: "... Sợ em lạnh."

"Anh nhìn trán em toát mồ hôi rồi này." Mặt Khương Mịch tiến sát lại gần mắt anh.

Cố Ngôn Phong nhìn đôi mắt long lanh bất ngờ xuất hiện, hô hấp ngừng lại.

Khương Mịch dựa vào gần Cố Ngôn Phong liền ngửi thấy mùi sữa tắm của anh. Bỗng nhiên cô không thể hiểu được tại sao mình đỏ mặt, vội vàng lùi về sau hai bước, nhân tiện nắm thật chặt khăn tắm trên người.

"Lại đây." Cố Ngôn Phong hơi dừng lại rồi đi đến ghế sofa: "Chúng ta ngồi xuống từ từ nói."

Khương Mịch nghe lời đi qua, ngồi xuống chỗ cách xa Cố Ngôn Phong, một giây sau lại xê gần lại.

Hôm nay vì bộ quần áo Khương Mịch mặc trên người quá xấu hổ nên Cố Ngôn Phong không chú ý đến động tác nhỏ mảy của cô.

Sắp xếp lời nói một chút, Cố Ngôn Phong mở miệng: "Hôm nay em ra ngoài mua sắm là mua quần áo sao?"

Khương Mịch hơi ngượng ngừng thừa nhận: "Em chỉ là... nhân tiện..."

Từ phản ứng của cô, Cố Ngôn Phong đã hiểu được đáp án: "Nếu em bởi vì thích bộ quần áo trên người nên mới mặc thì tôi sẽ không can thiệp đến quyền yêu thích của em."

Khương Mịch ngẩng đầu nhìn anh: "Vậy còn cái này... thì sao?"

Cô kéo khăn tắm trên người ra.

"Là bởi vì tôi cảm thấy em không được tự nhiên." Anh nói.

Khương Mịch há hốc miệng: "..."

Đúng là cô không được tự nhiên thật.

Thật ra bộ quần áo này cũng không tính là quá gợi cảm, nhưng bởi vì quá ngắn nên mới chỉ liếc mắt qua thôi mà giống như đã lộ hết tàn tật rồi.

Đây vốn không phải là phong cách của Khương Mịch.

"Tôi có thể hiểu suy nghĩ hiện tại của em, em muốn được người khác tôn trọng, muốn người khác tán thành ý kiến của mình mà không phải như gió thổi bên tai." Cố Ngôn Phong ôn hoà giảng giải: "Em có tư tưởng của mình, có thái độ của mình, cũng có quyền lợi và năng lực để quyết định cuộc sống của"

mình. Em chỉ đang muốn nói cho người khác biết rằng em đã trưởng thành. Muốn được người ta đối xử công bằng, đúng không?"

"Đúng đúng đúng." Khương Mịch cảm động đến độ rơi nước mắt: "Thầy Cố, anh quá tuyệt vời."

Cố Ngôn Phong uyển chuyển tiếp lời: "Chỉ là em nhìn hành vi của em xem, em thấy mình đã chứng minh được chưa?"

Khương Mịch: "..."

"Trưởng thành là chỉ dựa vào một bộ quần áo để thay đổi hay sao?" Cố Ngôn Phong hỏi.

Khương Mịch: "..."

Được rồi, cô nghĩ chỉ cần dựa vào một bộ quần áo là có thể thay đổi cái nhìn của người khác, cho nên mới dẫn đến quyết định ngây thơ này.

Xem ra, là cô chưa đủ trưởng thành.

Khương Mịch lập tức cảm thấy uể oải.

Tay Cố Ngôn Phong đặt lên khăn tắm khoác trên vai Khương Mịch, nghiêm túc nói: "Trưởng thành hay không là dựa vào suy nghĩ. Nhưng mà Khương Mịch, tôi muốn nói cho em biết là, ngay cả khi em chưa trưởng thành thì tôi vẫn tôn trọng quyết định của em."

Khương Mịch ngẩng ngốc nhìn anh.

"Trước giờ tôi chưa từng xem em như một đứa trẻ, tôi vẫn luôn đặt em sánh ngang hàng với tôi. Em cẩn thận nghĩ lại xem, đã bao giờ tôi chưa hỏi qua ý kiến của em chưa?" Anh lại hỏi.

Khương Mịch nghiêm túc suy nghĩ, đúng là không có thật.

Lúc trước cô đưa cọt viết bản kiểm điểm, Cố Ngôn Phong không giống những người bề trên khác nói cô không đúng mà còn ngược lại giúp cô sửa nội dung bên trong. Lúc tập thể dục rèn luyện, bất kể cô có tìm cách trẻ con chống đối thế nào anh cũng chỉ bình tĩnh nghĩ cách đối phó, không hề giận dữ mà giáo huấn cô.

Nhớ lại những chuyện này, Khương Mịch cảm thấy Cố Ngôn Phong đúng là một bà vợ tốt.

"Thật ra tôi cho rằng, trưởng thành hay trẻ con đều không quan trọng, quan trọng nhất vẫn là có giữ gìn được danh dự đó hay không. Một người sống đến 80 tuổi mà khi ấy vẫn có thể giữ tính tình trẻ con thì đây nhất định là kho báu." Cố Ngôn Phong tiếp tục nói: "Tôi hi vọng em không nên hấp tấp, không cần vội chứng minh bản thân mình. Trên thế giới này có rất nhiều người, mỗi người lại có cách nhìn khác nhau nên em cũng không thể chứng minh cho họ hiểu hết được. Cứ tự nhiên mà sống, giữ nguyên danh dự của em hiện tại mà tiến về phía trước, hiểu hay không hiểu em thì cứ tùy họ, em cần gì phải để ý?"

Canh gà của thầy Cố để lửa nhỏ chậm chạp hầm, lúc nấu ra mùi thơm nồng nặc, thơm ngon, uống vào một ngụm liền có cảm giác mơ màng xín, uống xong một nồi lại cảm thấy say.

Cuối cùng Khương Mịch khoác khăn tắm của anh trở lại tầng 20, lúc này cô mới nhớ nếu anh đã coi cô là người ngang hàng mà đối xử rồi, cô nên nhân cơ hội hỏi về căn bệnh của anh mới đúng. Kết quả cô bị anh rót canh gà cho uống đến mơ mơ màng màng, cứ như vậy đi xuống.

Trình Song Song khi nhìn thấy dáng vẻ của cô thì trực tiếp cười lớn: "Đây là kết quả mà em đấu tranh được đó hả?"

Khương Mịch buồn bực: "... Thầy Cố nói, tháng này chị không có tiền thưởng đâu."

Trình Song Song: "...!!!!"

Khương Mịch đi tắm, thay một bộ quần áo ngủ hoạt hình, cảm thấy cả người thoải mái lên không ít.

Nhưng ở bên cạnh cô thêm một chiếc khăn tắm khiến cô bỗng cảm thấy có chỗ nào đó kì quái.

"Mịch Mịch!" Trình Song Song gõ cửa: "Bà chủ ơi..."

Khương Mịch đỏ mặt đi ra, cất quần áo vào trong: "Thầy Cố chỉ nói đùa thôi, sao anh ấy có thể vì chuyện này mà trừ tiền thưởng của chị chứ?"

"Ừ nhì." Trình Song Song phản ứng lại: "Trong ba năm nay, chưa bao giờ chị bị trừ tiền thưởng cả."

"Em biết thầy Cố là người tốt mà." Khương Mịch rất kiêu ngạo mà ưỡn cao ngực.

Trình Song Song đảo mắt qua ngực cô, không đáp lời.

Khương Mịch nhảy bén cảm nhận được ánh mắt của cô ấy, lại bỗng nhiên nghĩ tới chuyện ban ngày Tô Phán nói với cô.

Cô buồn bực quay trở lại giường, lấy điện thoại ra lướt Weibo, kết quả rất nhanh nhìn thấy một quảng cáo bán áo ngực.

Ngay cả quảng cáo cũng biết bắt nạt người! Khương Mịch tức giận ném điện thoại.

"Mịch Mịch, em muốn ngủ chưa?" Trình Song Song nhìn đồng hồ nói: "Chị đi tắt đèn nhé?"

Khương Mịch "ừm" một tiếng, mò mẫm tìm điện thoại trong bóng đêm, lén lút nhìn đến quảng cáo ngực kia.

Buổi sáng ngày hôm sau, Trình Song Song như thường lệ muốn đi mua bữa sáng, trước khi đi còn hỏi Khương Mịch: "Mịch Mịch, hôm nay em vẫn ăn cháo trắng à? Chị nghe nói hôm qua em ăn bánh gạo nếp ở chỗ chị Tô Phán, hình như thích ăn lắm, muốn chị mua cho em không?"

Khương Mịch chần chờ trong chớp mắt, nói: "Em nhớ lần trước ở cửa hàng kia có bán món chè đu đủ nấu với nước cốt dừa. Chị giúp em mua một phần đi!"

"Chè đu đủ nấu với nước cốt dừa?" Trình Song Song sững sốt: "Không phải nói không thích mùi đu đủ sao?"

Khương Mịch: "... Em muốn thử thách chính mình một chút."

Trình Song Song: "... Được thôi."

"Em muốn cỡ lớn nhé." Khương Mịch nói xong, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh hát nước lạnh lên mặt.

Có thể dùng đến cái từ "thử thách" này, thông thường đều không phải là chuyện gì tốt.

Khương Mịch cầm một cái bát còn lớn hơn mặt cô, thần thờ nhìn những miếng đu đủ nổi lênh bênh bên trong.

"Không phải em không ăn đu đủ sao?" Cố Ngôn Phong đi ngang qua, thấy cái bát lớn của cô thì đứng lại.

Khương Mịch: "... Chủ yếu là em muốn uống nước cốt dừa."

"Vậy em đặt riêng không phải tốt hơn sao?" Cố Ngôn Phong cảm thấy kì lạ nhưng vẫn tốt bụng đề nghị: "Có muốn đổi với tôi không?"

"Không cần đâu." Khương Mịch cúi đầu múc đại một miếng nhét vào trong miệng: "Anh nói phải sống thật với chính mình mà. Trái tim của em bây giờ đang nói, nó muốn em ăn hai miếng đu đủ."

Cố Ngôn Phong ngồi xuống bên cạnh cô: "Tôi cứ cảm thấy, từ lúc em vào đoàn phim tới giờ cứ chỗ chỗ nào quái quái."

Khương Mịch vờ như không nghe thấy, cô còn đang bận đấu tranh gian khổ với chính mình.

Tâm của cô như bị chia làm hai nửa, một nửa nói đu đủ khó ăn lắm, đừng ăn; một nửa kia lại nói đu đủ cũng không khó ăn như vậy, quan trọng là phải làm to ngực. Một bên nói to ngực là giả, một bên nói không thử làm sao mà biết...

Đợi Khương Mịch ăn xong một bát chè đu đủ nước cốt dừa to đùng thì Cố Ngôn Phong cũng đã quay xong một cảnh.

Không đúng, cũng không thể gọi là quay xong một cảnh được. Bởi vì bạn diễn vẫn luôn NG nên cảnh quay bị tạm dừng mà thôi.

Du Thông tự mình hướng dẫn nên có nói những từ nặng nề, điều đó làm cho nữ diễn viên đóng cùng với Cố Ngôn Phong suy sụp khóc.

Cố Ngôn Phong thờ ơ dựa vào thân cây cách nữ diễn viên khoảng hai mét, tựa hồ như việc này không có chút liên quan gì đến anh.

Khương Mịch bỗng tin những gì Trác Tuấn nói, không phải ai thầy

Cố cũng đối xử tốt được.

Nhưng mà đối với công việc Cố Ngôn Phong vẫn luôn nghiêm túc, có thể làm cho anh có thái độ này tức nữ diễn viên kia cũng không có thực lực.

Khương Mịch xoay người, muốn đi mua đồ uống lạnh cho Cố Ngôn Phong. Thật ra ngoài mặt anh dịu dàng như vậy nhưng cũng sẽ có lúc tức giận, chỉ là bình thường sẽ không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Thời tiết này chỉ có đồ uống lạnh mới có thể hạ hỏa.

Nhưng cô còn chưa kịp đi thì đã nghe thấy có người lén lút bàn luận về Cố Ngôn Phong.

"Thầy Cố thật sự rất đẹp trai nha. Tùy tiện dựa vào cây như vậy cũng gọi cảm chết người. Cô nhìn vẻ mặt thờ ơ của anh ấy đi, khiến mọi người chỉ muốn lột sạch anh ấy ra, xem liệu ở trên giường anh ấy có kích động và cuồng dã hay không..."

Khương Mịch: "..."

Tiến vào đoàn phim chưa được mấy ngày nhưng ở bên ngoài đã có mấy người bàn tán về Cố Ngôn Phong, cô đã nghe được rất nhiều người thán toáng anh. Nhưng mà phóng đảng như vậy... vẫn là lần đầu tiên.

Quay đầu lại, hoá ra là hai nhân viên công tác.

Một người khác nói: "Thầy Cố mà còi ra nhất định sẽ càng đẹp trai hơn nữa, dáng người anh ấy rất tốt mà, vai rộng eo thon chân dài, ngực còn lớn nữa..."

Khương Mịch: "...!!!"

Đúng là cả thế giới đều bắt nạt cô mà.

Cô ho nhẹ hai tiếng, làm hai nhân viên công tác kia hoảng sợ, lập tức ngậm miệng không dám nghị luận nữa.

Khương Mịch vẫn là đi đến cửa hàng đồ uống, lúc đến thì có người đang đứng xếp hàng trước cô.

Là hai cô gái đang hăng hái thảo luận cái gì đó.

Khương Mịch không yên lòng đứng ở đằng sau, căn bản không nghe được hai người đó đang nói cái gì. Cho đến khi một trong hai cô gái đó nói: "... Thật sự có hiệu quả, từ A biến thành D rồi đó."

Bỗng nhiên Khương Mịch ngẩng đầu lên.

Cô gái kia vừa vặn mua đồ uống xong, xoay người lại, bị Khương Mịch nhìn chăm chú nên kinh ngạc: "Làm sao vậy?"

Rốt cuộc thì Khương Mịch vẫn xấu hổ, há miệng nhưng không phát ra âm thanh.

Cô gái kia cho rằng cô đang nhìn đều nên đưa đồ cho cô bạn, chống nạnh nói: "Hỏi cô nhìn cái gì?"

Khương Mịch: "... Cái đó, tôi có thể hỏi cô phương pháp không?"

"Gì cơ?" Cô gái kia không hiểu.

"Vừa rồi cô nói... cách biến từ A thành D đó." Khương Mịch đỏ mặt, thấp giọng nói.

"À, là cái này sao." Cô gái trong nháy mắt liền đổi thành gương mặt tươi cười: "Chính là liên tục thêm mưu lược. Những lực lượng hay cấp bậc gì gì đó thì không quan trọng, trước cứ thêm mưu lược..."

"Ừừừ." Cô bạn còn lại thấy vẻ mặt mờ mịt của Khương Mịch thì chen ngang nói: "Tớ cảm thấy, cái cô ấy hỏi không phải là trò chơi phương pháp kia đâu."

Khương Mịch: "... Trò chơi phương pháp?"

Tính tình cô gái trở nên nóng nảy: "... Vậy rốt cuộc cô hỏi gì?"

Khương Mịch: "... Xin lỗi, làm phiền rồi."

Cô nhanh chóng xoay người: "Ông chủ, cho hai cốc chè đậu xanh, à không, ba cốc."

Chờ cô trả tiền xong, vừa quay đầu lại thì phát hiện hai cô gái vẫn còn ở đó.

"Các cô còn có chuyện gì sao?" Khương Mịch lùi một bước.

"Đừng sợ, bọn tôi không đánh cô đâu, chỉ là nói cho cô một bí mật nhỏ." Nói xong, cô gái ghé sát vào tai Khương Mịch, nói nhỏ: "Ăn chân giò lợn rất có tác dụng."

Hai người nói xong liền rời đi.

Thời điểm Khương Mịch quay trở lại phim trường, gương mặt vẫn còn chín hồng chín đỏ.

Trình Song Song nhận lấy đồ uống lạnh trong tay cô, cảm thấy rất kì quái: "Bây giờ mới mấy giờ mà em đã nóng như vậy rồi? Có cần bật quạt không?"

"Không cần." Khương Mịch nhắm mắt, dùng một hơi uống hết cốc chè đậu xanh, rốt cuộc độ nóng trên mặt cũng giảm bớt.

Trình Song Song lo lắng, còn tự tay thăm dò, phát hiện cô không phát sốt mới yên tâm.

Lúc đó Cố Ngôn Phong vừa vặn đi ngang qua thấy động tác nhỏ đó, lập tức hỏi: "Làm sao vậy?"

"Mới sáng sớm mà Khương Mịch đã nóng." Trình Song Song thành thật trả lời: "Tôi còn tưởng rằng em ấy bị trúng gió, may mà không có chuyện gì."

Khương Mịch: "..."

Không đợi Cố Ngôn Phong hỏi han thêm nữa, cô lập tức xoay chuyển chủ đề: "Thầy Cố, trưa nay em mời anh ăn cơm nhé."

"Hử?" Cố Ngôn Phong khó hiểu: "Tại sao đột nhiên lại muốn mời tôi ăn cơm?"

"Thì tại vì lâu rồi đoàn phim chỉ ăn cơm hộp, ngẫu nhiên cũng muốn thay đổi khẩu vị chứ sao." Cô nói.

Cố Ngôn Phong: "..."

Tính ra cũng mới ăn cơm hộp có hai ngày thôi.

Khương Mịch ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện hai nhân viên công tác kia nói cũng không tính là khoa trương. Cố Ngôn Phong thật sự có ngực, áo dài to như vậy cũng không che giấu được.

"Em muốn gọi đồ ăn bên ngoài." Khương Mịch kiên trì nói.

"Được." Cố Ngôn Phong rất dễ nói chuyện: "Em muốn ăn gì thì cứ gọi cái đó đi."

Buổi trưa sau khi kết thúc công việc, Cố Ngôn Phong quay về liền thấy một bàn ăn đầy... chân giò lợn.

Chân giò hầm, chân giò kho, canh chân giò, thịt kho tàu chân giò... À, còn có rau xào nữa.

"Đây là cái gì?" Cố Ngôn Phong khó hiểu: "Tiệc chân giò sao?"

Anh biết Khương Mịch thích ăn thịt, nhưng đâu cần phải khoa trương như vậy chứ?

Chỉ một nguyên liệu nấu ăn như thế này, thật sự không ngán sao?

Khương Mịch ho nhẹ một tiếng, giải thích: "Đây không phải là đang bồi bổ ư?"

"Bồi bổ?" Cố Ngôn Phong ngồi xuống, thuận miệng hỏi: "Bổ chỗ nào?"

Khương Mịch: "... Ăn gì bổ nấy thôi."

"Ăn..." Cố Ngôn Phong rất nghi hoặc: "Đây là muốn bổ tay hay bổ chân?"

"Đương nhiên là chân rồi." Cô nói: "Anh quên trước đây chân em bị thương sao?"

Cố Ngôn Phong: "Đó là chuyện của ba tháng trước rồi. Bây giờ em mới bồi bổ?"

Khương Mịch chỉ có thể cứng rắn phản kháng đến cùng: "Nhưng mà trước đó anh không bồi bổ cho em."

Cố Ngôn Phong: "Cho nên đây là lỗi của tôi?"

Khương Mịch: "Chẳng phải là lỗi của anh sao?"

Nếu không tại anh thì em cần gì phải làm nhiều chuyện như thế này?

Sau khi ăn xong, Khương Mịch đi đến phòng nghỉ của Tô Phán. Nhân viên làm việc cũng không ở đó, đột nhiên Tô Phán hỏi cô: "Mịch Mịch, có phải em đang lén lút tìm cách làm cho ngực to lên?"

"Sao chị lại biết?" Khương Mịch kinh hãi.

"Chị nghe nói trưa nay em ăn một bàn toàn chân giò lợn, sáng nay còn ăn cả đu đủ." Tô Phán hơi áy náy: "Xin lỗi, hôm qua là chị vô duyên, không phải nói ngực em nhỏ, chị chỉ muốn nói em chân dài eo thon..."

"Khoan đã, chị từ từ." Khương Mịch quả thực gấp đến điên rồi, trọng điểm bây giờ không còn là ở chỗ Tô Phán có ý gì nữa: "Chị có thể nhận ra, liệu có phải mọi người cũng vậy không?"

Liệu có phải Cố Ngôn Phong cũng nhận ra rồi không?

Sau này cô còn mặt mũi nào nhìn anh nữa?

Quá mất mặt rồi đi?

"Không đâu." Tô Phán an ủi: "Em thấy Trình Song Song đã nhận ra đâu? Loại thằng nam giống như thầy Cố ấy à, chắc chắn không hiểu. Người bên cạnh em mà không biết, người khác chắc chắn sẽ không biết."

Khương Mịch nhẹ nhàng thở ra, phát sợ mà lau lau cái trán toát ra mồ hôi lạnh.

"Chị nói cho em biết một cách..."

"Không cần." Khương Mịch vội vàng xua tay: "Em không to ra nữa, cả đời này cũng không to ra nữa."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit: Cẩm

Buổi sáng ngày hôm sau, Trình Song Song không hỏi qua Khương Mịch mà trực tiếp mua cho cô món chè đu đủ hầm nước cốt dừa.

Khương Mịch mang về mặt đau khổ nhìn về phía Cố Ngôn Phong: "Thầy Cố, em có thể đổi với anh không?"

Cố Ngôn Phong chưa bao giờ có tính kén ăn nhưng anh vẫn không hiểu nổi Khương Mịch: "Chẳng phải hôm qua em còn rất thích ăn sao?"

"Không phải, hôm qua chỉ là thử thách bản thân chút thôi, sau đó em phát hiện mình không hợp với thử thách này." Khương Mịch trấn định nói.

Cố Ngôn Phong: "..."

Sau đó cùng cô trao đổi.

Ăn được một nửa, Cố Ngôn Phong bỗng nhiên ngừng đầu: "Còn chân giò lợn thì sao?"

Khương Mịch lắc đầu: "Một tuần, à không, ít nhất một tháng đừng cho em nhìn thấy chân giò lợn nữa."

Cố Ngôn Phong cười rộ lên: "Rốt cuộc cũng bình thường trở lại rồi."

Khương Mịch xấu hổ không thôi, chỉ có thể cúi đầu ăn cháo.

Cửa phòng trang điểm lúc này lại vang lên.

"Vào đi." Cố Ngôn Phong ngừng đầu nói.

Cửa bị đẩy ra, một đám người đi vào. Người dẫn đầu đẹp trai nho nhã, khí chất phi phàm, khi nhìn thấy Cố Ngôn Phong thì cười rộ lên: "Ngôn Phong, đang ăn cơm hả?"

"Hạ tổng." Cố Ngôn Phong vội vàng đứng dậy: "Sao anh lại đến đây?"

Khương Mịch cũng theo đó đứng dậy.

"Tôi thăm ban chứ gì nữa." Hạ Uẩn Dung tiến đến ôm anh: "Vất vả rồi."

Cố Ngôn Phong cười nói: "Để anh tôi đây sớm như vậy mới vất vả."

"Không sao, không sao." Hạ Uẩn Dung vừa nói, ánh mắt dừng lại trên người Khương Mịch: "Ồ, đúng là đời người không biết lúc nào là gặp lại mà."

Khương Mịch nhìn hẩn, nở nụ cười sáng lạn nhất có thể: "Chào Hạ tổng!"

Cố Ngôn Phong: "..."

Có cần thiết phải vui vẻ tới vậy không?

Hạ Uẩn Dung cũng không ngờ sau một thời gian dài không gặp, cô sẽ trở nên nhiệt tình như vậy nên có chút thụ sủng nhược kinh: "Lần này thì tin tôi không phải kẻ lừa đảo rồi hả?"

"Lần trước tôi cũng không nghĩ ngài là kẻ lừa đảo mà." Khương Mịch hơi ngượng ngùng: "Được rồi, trước kia là tôi có mắt như mù, Hạ tổng ngài đại

nhân đại lượng, đừng so đo với tôi nữa được không?"

"Tiểu tiên nữ, cô đang làm nũng với tôi đấy à?" Hạ Uẩn Dung cười ha hả mà nói: "Tôi đương nhiên là không cần thiết phải so đo rồi, đúng không, Ngôn Phong?"

Cố Ngôn Phong tỏ vẻ rất không muốn tham dự chủ đề này.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh thấy Khương Mịch nhiệt tình với một người đàn ông khác tới vậy.

"Mọi người đi ra ngoài đi, tôi cùng thầy Cố nói mấy câu." Hạ Uẩn Dung đuổi hết mấy người đi cùng đi.

Trong phòng trang điểm chỉ còn thừa lại ba người.

"Tôi cũng phải tránh đi sao?" Khương Mịch hỏi.

"Không cần." Cố Ngôn Phong nói: "Trước đây anh ta nói chuyện với tôi chưa bao giờ phải tránh những người khác."

Ngụ ý là, hôm nay đuổi bọn họ đi là bởi vì có Khương Mịch ở đây.

Nhưng chính anh cũng chưa ý thức được, trong lời nói này mang theo một vị chua chua.

Khương Mịch cũng không chú ý tới, cô vui vẻ là bởi vì Hạ Uẩn Dung có khả năng biết quá khứ của Cố Ngôn Phong, nhưng cô không thể làm trò mà hỏi trước mặt anh được. Bây giờ hai người họ có chuyện muốn nói, cô liền ngoan ngoãn đứng tránh sang một bên.

"Nhưng là tôi đặc biệt tới thăm cậu đó." Hạ Uẩn Dung nói: "Chuyện lần trước nói với cậu, đã suy xét chưa?"

Cố Ngôn Phong nhanh chóng nói: "Đẩy đi!"

Hạ Uẩn Dung có vẻ như khá bất ngờ, liếc mắt nhìn Khương Mịch: "Không suy nghĩ thêm sao?"

Cố Ngôn Phong lắc đầu: "Không được."

"Đó thật sự là một cơ hội tốt..."

"Việc này không cần nhắc lại nữa." Cố Ngôn Phong đánh gãy lời hấn.

Hạ Uẩn Dung bèn gật đầu: "Được thôi."

Sau đó có vẻ như là không đoán được Cố Ngôn Phong sẽ từ chối nên trong lúc nhất thời, hấn không biết nói gì, không khí cứ nhạt nhẽo như vậy.

Khương Mịch cảm thấy không khí không đúng, lo lắng ngẩng đầu nhìn qua.

"Lần trước chuyện tôi nhờ anh đã có tin tức gì chưa?" Cố Ngôn Phong chủ động hỏi.

Hạ Uẩn Dung lắc đầu: "Lão hoà thượng đó xuất quỷ nhập thần, thật không dễ tìm."

Cố Ngôn Phong không nói thêm gì nữa.

"Cô Khương này." Ánh mắt Hạ Uẩn Dung chuyển sang Khương Mịch: "Cô thật sự không có hứng thú tiến vào giới giải trí sao?"

Khương Mịch ngượng ngịu mà cào cào mặt: "Thật ra, tôi định thi vào Thanh Điện* rồi."

(*Học viện điện ảnh Thanh Châu.)

"Vậy mà còn nói tôi là tên lừa đảo?" Hạ Uẩn Dung nói vậy thôi chứ rõ ràng không để ý đến, cười nói: "Công ty của tôi có kế hoạch quay một bộ phim thanh xuân vườn trường, cô có hứng thú đến thử vai không?"

"Tôi?" Khương Mịch bất ngờ: "Bây giờ tôi còn không biết đóng phim."

"Kỹ thuật diễn ấy à... phải dựa vào thiên phú." Hạ Uẩn Dung nói: "Giống như thầy Cố nhà cô, năm mười sáu tuổi đã quay bộ phim điện ảnh đầu tiên, sau đó lấy được danh hiệu ảnh đế. Khi ấy, cậu ta vẫn còn chưa học qua biểu diễn đâu."

Khương Mịch mang vẻ mặt sùng bái nhìn Cố Ngôn Phong: "Thầy Cố chính là người lợi hại nhất trên thế giới này."

Khoé miệng Cố Ngôn Phong chậm rãi cong lên.

Hạ Uẩn Dung: "... Cũng không cần làm quá lên như vậy chứ?"

Khương Mịch ngẫm nghĩ, sau đó liền đổi sang một câu khác: "Trong lòng em, thầy Cố chính là người lợi hại nhất."

Hạ Uẩn Dung: "Được rồi, cô vui là được."

"Không phục à?" Cố Ngôn Phong cười nói.

"Không có." Hạ Uẩn Dung nói: "Tốt xấu gì tôi cũng là bề trên, cậu giỏi giang như vậy, đương nhiên tôi phải vui chứ."

Thấy Cố Ngôn Phong không còn gì để nói, Hạ Uẩn Dung lại một lần nữa hỏi Khương Mịch: "Cô không suy nghĩ lại sao?"

"Gửi trước cho tôi kịch bản và tư liệu về đoàn phim." Cố Ngôn Phong mở miệng nói trước Khương Mịch: "Tôi xem qua rồi sau đó sẽ hỏi lại ý của cô ấy."

Hạ Uẩn Dung: "..."

"Về mặt đó của anh là có ý gì?" Cố Ngôn Phong quay đầu nói với Khương Mịch: "Mịch Mịch, tôi sắp xếp như vậy, em có ý kiến gì không?"

Khương Mịch biết Cố Ngôn Phong đang kiểm tra giúp cô, bởi bây giờ cô không hiểu cái gì nên đương nhiên sẽ không có ý kiến: "Không có."

Cố Ngôn Phong liếc nhìn Hạ Uẩn Dung một cái.

"Ấu trĩ thật." Hạ Uẩn Dung lắc đầu: "Vậy hai người cứ ăn đi, tôi đi tìm Du đạo diễn tâm sự trước đây."

Chờ hân bỏ đi rồi Cố Ngôn Phong mới hỏi Khương Mịch: "Em có suy nghĩ gì về biểu diễn không?"

"Lúc trước ở nhà em còn nghĩ rằng mình hiểu được chút ít việc đóng phim là như thế nào. Nhưng sau khi đến nơi này, nhìn mọi người đóng thì em mới hiểu được, em không biết cái gì hết." Khương Mịch hơi mất mát, nói đúng sự thật: "Hạ tổng đầu tư vào bộ phim đó, hay là thôi đi, em sợ làm hỏng bộ phim mất."

"Làm sao? Sợ Hạ tổng lỗ vốn à?" Cố Ngôn Phong hỏi.

Khương Mịch lắc đầu: "Không phải, chẳng phải anh và anh ấy là bạn tốt của nhau sao? Nếu em diễn tệ thì chẳng phải sẽ làm mất mặt anh à?"

Cố Ngôn Phong cười rộ lên: "Em không cần suy nghĩ nhiều như vậy, vai diễn chính trong bộ phim, Hạ tổng không phải muốn dùng ai cũng được, phải thử vai trước đạo diễn đã. Nếu thử vai đạt thì chứng minh đạo diễn chấp nhận em, lúc đó cam đoan em sẽ diễn tốt thôi."

Khương Mịch: "Vậy được."

"Nếu thực sự muốn đóng phim thì ở đoàn phim phải chăm chỉ học tập vào." Anh lại nói: "Giống như Tô Phán và Mạnh Lan Quân ấy, các cô ấy đều từng bước đi lên mới có được ngày hôm nay, diễn xuất ổn, em có thể học hỏi từ các cô ấy."

Khương Mịch vội đồng ý, không dám suy nghĩ lung tung nữa.

Sau khi ăn xong thì Cố Ngôn Phong bắt đầu tiến vào cảnh quay, Khương Mịch liền dọn một chiếc ghế ra sân ngồi, nghiêm túc xem xét diễn xuất của anh.

Đáng tiếc cô gái diễn cùng anh trong cảnh này cứ quay mãi không xong, NG rất nhiều lần.

Khương Mịch ở bên ngoài nhìn nửa ngày trời, rất có cảm giác muốn xông lên để diễn.

Cảnh quay này là vụ án đầu tiên trong phim. Cô gái cùng diễn với Cố Ngôn Phong đóng vai hung thủ trong vụ án này, cô ta giết chồng của mình.

Cố Ngôn Phong diễn vai thầy Lâm đang điều tra, lần đầu tiên nhìn thấy hung thủ liền ngây ngẩn cả người. Bởi vì ngoại hình của cô ta rất giống với một vị cố nhân của thầy Lâm.

Hung thủ biết được thầy Lâm là người lợi hại nên rất sợ mình bị lộ. Cô ta tưởng rằng cách gọi "cố nhân" chính là chỉ "tình nhân" cho nên muốn quyến rũ thầy Lâm. Nhưng cô ta lại không biết, vị cố nhân đó của thầy Lâm là một chị gái nhà hàng xóm khi anh còn nhỏ, không phải là tình nhân.

Phân cảnh này là lần thứ ba hai người chạm mặt, thầy Lâm đến nhà người quá cố để thăm hỏi tình hình, thuận tay mang theo một túi bánh ngọt.

Hung thủ lại càng nhận định thầy Lâm có ý tứ với mình, nhưng cô ta nhát gan lại bảo thủ nên không dám làm ra hành động to gan gì, chỉ dùng lời nói để nhử, vì vậy yêu cầu của lời thoại trong phân đoạn này tương đối cao.

Cô gái kia biến một đoạn lời thoại này đọc giống như một bài văn làm cho Du Thông nổi trận lôi đình. Thế nhưng ông càng chửi hăng thì cô gái kia càng khản trương dẫn đến biểu hiện ngày càng hồng hồng bết hơn.

"Nghỉ ngơi mười phút." Du Thông thật sự chịu không nổi nữa, xoay người rời đi.

Cô gái kia lại bắt đầu khóc. Kể ra thì cũng lạ, lúc quay phim thì cô ấy khóc mãi không được, đến khi không quay được nữa thì nước mắt lại thi nhau trào

ra.

Rất nhanh Cố Phong đi về phía cửa Khương Mịch bên này, cô vội vàng mang cho anh một cốc nước lạnh.

"Vừa rồi em đã nhìn rất lâu." Anh nói.

Khương Mịch không hiểu gì: "Vâng, làm sao vậy?"

"Có ý tưởng gì không?"

Khương Mịch vẫn không hiểu: "Ý tưởng gì cơ?"

"Ra đây với tôi." Cố Ngôn Phong đi trước dẫn đường.

Mặc dù Khương Mịch không hiểu anh muốn làm gì nhưng vẫn lập tức đi theo.

Cố Ngôn Phong dừng lại, đứng sau một thân cây, nói: "Cảnh vừa rồi, em xem chúng tôi NG nhiều lần như vậy thì có suy nghĩ gì không? Nếu như người diễn cùng tôi là em thì em sẽ diễn cảnh này như thế nào?"

Khương Mịch hiểu, đây là Cố Ngôn Phong đang kiểm tra cô, vì thế cô rất nghiêm túc nói: "Có chút ý tưởng, nhưng không biết có đúng không."

"Em nói xem." Cố Ngôn Phong nói.

Khương Mịch nói: "Nếu là diễn xuất của chị Tô Phán thì không nói làm gì, không cần phải xử lý quá nhiều chi tiết, lời thoại cùng vẻ mặt sẽ được thể hiện rõ. Nhưng em không có kỹ thuật diễn tốt như vậy, nếu là em, chắc là phải dùng tới một vài hành động nhỏ mới được."

"Ví dụ như..." Cố Ngôn Phong hơi ngừng lại: "Nếu thế thì em với tôi diễn thử một lần đi."

Khương Mịch khẩn trương đến độ không chớp được mắt, ngay sau đó nói: "Được."

Cố Ngôn Phong gật đầu, một giây sau đã nhập diễn: "Tôi xin cáo từ."

Khương Mịch dùng ánh mắt rồi rảo nhìn anh xoay người đi hai bước, sau đó mới đột ngột mở miệng: "Thầy Lâm!"

Cố Ngôn Phong quay đầu, ôn hòa hỏi: "Còn chuyện gì sao?"

"Tôi, tôi muốn hỏi..." Mười ngón tay của Khương Mịch siết chặt lấy nhau: "Muốn hỏi là, vụ án này bao giờ mới kết thúc? Tôi, tôi..."

"Có rắc rối gì sao?" Cố Ngôn Phong lại hỏi: "Cứ nói đi, đừng ngại."

"Không phải là rắc rối, chỉ là... chờ vụ án này kết thúc, tôi muốn rời khỏi nơi đau thương này." Khương Mịch ảm đạm cúi đầu xuống.

Cố Ngôn Phong xoay hẳn người lại: "Cô muốn bỏ đi?"

"Không đi thì còn cách nào khác nữa đâu? Chúng tôi là cô nhi quả phụ, cuộc sống sau này biết như thế nào..." Viên mắt Khương Mịch đỏ lên: "Bây giờ mỗi lần ra ngoài đều có người chỉ trỏ. Tôi thì không sao nhưng đứa bé còn nhỏ..."

Nói xong lời thoại trong kịch bản, mắt Khương Mịch nhìn xuống đồ uống lạnh trong tay, tưởng tượng nó thành bánh ngọt của thầy Lâm, đột nhiên xoay người sang chỗ khác: "Đây là bánh hoa quế, là món ăn mà Bảo Nhi thích nhất, nhưng nhà chúng tôi đã rất lâu không được ngửi thấy mùi bánh này rồi..."

Cô không nói nữa mà đưa lưng về phía Cố Ngôn Phong, bả vai run lên, cả người giống như không đứng vững được, tuy lúc cũng có thể ngã xuống.

Cố Ngôn Phong lưỡng lự rất lâu, rốt cuộc cũng đi đến phía sau lưng cô, nhẹ nhàng đem tay khoác lên vai cô: "Cô không cần phải sợ, nếu gặp phải rắc rối thì có thể đến tìm tôi..".

Lời còn nói chưa hết, Khương Mịch giống như bị hoảng sợ, nhảy ra thật xa.

Đoạn phía sau này là Khương Mịch tự ý thêm vào. Đến đây thì đã diễn xong, lời thoại phía sau thì cô cũng không biết.

"Không tệ, rất có ý tưởng. Lời thoại mới chỉ nghe mấy lần mà đã thuộc, có thể nhận ra rất chú ý." Không biết từ chỗ nào mà Cố Ngôn Phong lấy ra một tập khăn giấy, rút một cái đưa cho Khương Mịch.

"Được Cố Ngôn Phong khích lệ nên Khương Mịch ngay lập tức nín khóc mỉm cười, nhận lấy khăn giấy lau mặt, nói: "Chỗ nào diễn chưa tốt thì thầy Cố cứ nói thẳng ra đi."

"Về rồi nói." Anh đáp.

Khương Mịch nghe lời xoay người, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng vội vàng rời khỏi.

"Đó không phải là Cố An sao?" Khương Mịch kinh ngạc.

Cố An chính là nữ diễn viên nay giờ vẫn NG với Cố Ngôn Phong. Bởi vì họ của cô ấy nên Khương Mịch có chú ý vài phần.

Tại sao Cố An lại ở đây?

Đã nhìn thấy bọn cô diễn rồi sao?

Có suy nghĩ gì không?

Cố Ngôn Phong nhàn nhạt "ừ" một tiếng, đáng vẻ giống như không để ý lắm.

Khương Mịch hết nhìn anh lại nhìn sang bóng dáng đã sớm biến mất kia, đi được vài bước đột nhiên dừng lại: "Thầy Cố, anh có ý phải không?"

"Là sao?" Cố Ngôn Phong không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận.

"Cố An vẫn luôn NG nên khẳng định sau khi nghĩ sẽ tìm anh đến để đối diện, nhưng anh không muốn diễn cùng cô ấy, lại không muốn làm người ta mất mặt nên mới tìm em làm tấm bia chắn, đúng không?"

Cố Ngôn Phong cười cười: "Sao em không nghĩ là tôi muốn em làm mẫu cho cô ấy xem?"

Khương Mịch sùng sốt: "Anh tin tưởng em đến vậy sao?"

"Sự thật chứng minh, em diễn còn tốt hơn cô ấy, không phải à?" Cố Ngôn Phong nói.

Khương Mịch quăn quăn tóc, có hơi xấu hổ: "Em chính là không biết diễn..."

Cố Ngôn Phong khẽ cười một tiếng: "Được rồi, khen em đấy, diễn rất tuyệt."

Khương Mịch hài lòng trở về khu nghỉ ngơi.

Hạ Uẩn Dung không biết tới từ lúc nào, vẫy tay với Cố Ngôn Phong.

"Chuyện gì?" Cố Ngôn Phong đi tới.

"Tôi phải về rồi, nói một tiếng với cậu." Hạ Uẩn Dung ngừng lại, nói: "Mới vừa thấy cậu diễn với Khương Mịch xong. Cô gái nhỏ đúng là có năng lực."

Cố Ngôn Phong đá viên đá nhỏ dưới chân: "Không phải anh mới gặp cô ấy có một lần thôi sao, quan tâm vậy?"

"Sao tôi lại ngại được mùi chua chua ở đâu đây vậy nhỉ?" Hạ Uẩn Dung trừng mắt nhìn anh.

Cố Ngôn Phong buông tay: "Vậy thì chắc mũi của anh có vấn đề rồi... Với lại, Khương Mịch tốt xấu gì cũng là người của tôi, nếu anh có ý đồ gì với cô ấy, tôi sẽ không mặc kệ đâu."

Hạ Uẩn Dung: "... Tuổi của cô ấy có thể làm con gái của tôi đó, cậu nghĩ cái gì vậy? Hơn nữa, cậu có ý diễn với cô ấy trước mặt tôi không phải là để lót đường trước cho cô ấy sao? Giả vờ cái gì?"

Cố Ngôn Phong: "..."

Khương Mịch đứng từ xa nhìn Cố Ngôn Phong nói chuyện với Hạ Uẩn Dung, đang nghĩ nên làm thế nào để đi qua đó hỏi thăm về tình hình của Cố Ngôn Phong mà không làm cho đối phương bất ngờ, bỗng thấy Cố An đang đi đến chỗ mình.

Không phải cô ấy bị kích thích rồi chứ?

Mấy ngày nay Khương Mịch đi theo Trình Song Song nên đã nghe được rất nhiều chuyện bát quái giữa các diễn viên với nhau. Cô có cảm giác thế giới của các diễn viên luôn là những người có tâm địa xảo trá và độc ác.

"Khương Mịch." Cố An ngoắc ngoắc ngón tay, lo lắng đứng trước mặt Khương Mịch.

"Hả? Cô ngồi đi." Khương Mịch cũng khá hoảng, vội vàng đứng lên nhường ghế cho cô ấy.

"Không cần, cô cứ ngồi đi, ngồi đi." Cố An càn lòng cuống hơn, vội vàng nhún nhường.

"Hai người đang làm gì vậy?" Trình Song Song cảm thấy khó hiểu: "Không phải ở chỗ này có rất nhiều ghế sao?"

Cô đưa cho Cố An một cái ghế.

Lúc này Cố An mới cười cười ngồi xuống, Khương Mịch cũng ngồi xuống theo.

Trình Song Song nhìn Cố An muốn nói rồi lại thôi, còn len lén nhìn cô. Đoán được hai cô gái đó có chuyện riêng muốn nói với nhau, nháy mắt với Khương Mịch: "Chị đi mua ít đồ ăn nhé."

Khương Mịch gật đầu, chỗ này đông người, Cố Ngôn Phong cũng ở bên cạnh, cô không sợ Cố An giờ trò.

Trình Song Song vừa đi, Cố An liền thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vẫn không nói nên lời.

"Có chuyện gì thì cô cứ nói thẳng đi!" Tính cách của Khương Mịch không vòng vo, không nhịn được bầu không khí kiểu này: "Không sao đâu."

Cố An nhắm mắt, cô nấn lòng bàn tay nói: "Thật xin lỗi, vừa rồi tôi đã nhìn trộm cô diễn."

Trong lòng Khương Mịch căng thẳng: "Không sao đâu, chỉ là diễn chơi thôi, càng không nói đến cái mà nhìn trộm hay không nhìn trộm cả. Quan trọng là thầy Cố muốn kiểm tra tôi thôi, cô đừng để ý."

"Không không không, tôi không ngại, ý của tôi cũng không phải như thế. Tôi muốn nói là cô diễn rất tốt. Thật đấy, tôi đã nhìn rồi, rất tốt luôn." Cô An nói một hơi liên thoáng.

Khương Mịch có chút ngượng ngùng: "Không có đâu..."

"Cô không cần khiêm tốn, tôi nhìn thấy được mà. Cô có suy nghĩ riêng của mình, điều này rất khó đạt được." Cố An nói: "Tôi làm mãi mà không được, người ta dạy thế nào tôi cũng không làm được, rất khó chịu."

Khương Mịch không biết nên nói tiếp như thế nào: "... Vậy tại sao cô còn muốn làm diễn viên chứ?"

"..." Cố An trầm mặc hồi lâu, hồi một đằng lại trả lời một nẻo: "Có khả năng tôi quay xong bộ phim này thì sẽ không đóng phim tiếp nữa."

Khương Mịch: "Hả?"

"Đạo diễn đang giục rồi." Cố An cắn răng nói: "Khương Mịch, tôi chính là muốn nói cho cô biết, vừa rồi nhìn thấy cô diễn thì tôi có nảy ra một ý tưởng mới. Nhưng dựa vào cách diễn của cô cho tôi linh cảm. Cho nên có thể sẽ có chút... bất chiếc. Không phải tôi muốn làm theo cô đâu, nhưng thật sự tôi chỉ muốn quay xong sớm thôi, miễn để cho mọi người chịu tội theo. Cô, cô có để ý không?"

Nói xong lời này, gò má của cô ửng đỏ bừng, nhìn ra được là đang rất ngại ngùng.

Khương Mịch kinh ngạc nói: "Không ngại đâu. Cô diễn cho tốt đi, đừng suy nghĩ nhiều."

Cố An cảm kích gật đầu rồi rời đi.

Khương Mịch ở tại chỗ nhìn. Lúc này biểu hiện của Cố An tốt hơn so với trước kia, cũng cố gắng làm ra một chút động tác mờ ám, không hẳn là giống hoàn toàn như của Khương Mịch. Nhưng nhìn ra được, đúng là đã bị ảnh hưởng.

"Cô không ngại sao?" Giọng nói của Hạ Uẩn Dung bỗng nhiên vang lên bên cạnh cô.

Khương Mịch nhìn thấy hần tức thì ngay lập tức vui vẻ ra mặt: "Hạ tổng."

Hạ Uẩn Dung nhìn thấy gương mặt tươi cười của cô thì tâm tình cũng cảm thấy thoải mái, lại liếc nhìn Cố An bên kia một cái: "Vừa rồi cô ấy đã nhìn cô diễn."

"Sao anh lại biết?" Khương Mịch lập tức nhận ra trọng điểm: "Anh cũng thấy rồi?"

Hạ Uẩn Dung gật đầu: "Đúng vậy, cô rất có tố chất. Quả nhiên tôi đã không nhìn lầm người."

Khương Mịch ngại ngùng: "Là do thầy Cố dạy tốt thôi, chứ tôi còn kém xa lắm."

Hạ Uẩn Dung cười cười: "Con người của cô cũng không tệ."

Khương Mịch mỉm môi, dứt khoát nói thẳng: "Hạ tổng, tôi có thể hỏi anh chuyện này không?"

Hạ Uẩn Dung: "Cô cứ hỏi."

"Anh cùng thầy Cố..." Cô chần chờ nói: "Là quan hệ như thế nào vậy?"

Hạ Uẩn Dung kinh ngạc nhìn cô, nhưng vẫn trả lời: "Quen biết với nhau từ rất lâu rồi. Sao vậy?"

"Không sao cả." Khương Mịch cúi đầu nghịch cốc nước trong tay: "Chỉ là muốn hiểu thêm về thầy Cố thôi."

Hạ Uẩn Dung không biết là nghĩ cái gì mà đột nhiên hỏi một vấn đề khó hiểu: "Cô biết tại sao Cố An NG nhiều lần như vậy mà vẫn không bị đuổi không?"

Khương Mịch lắc đầu: "Không biết."

"Dựa trên lý thuyết mà nói ấy..." Hạ Uẩn Dung tiết lộ: "Cố An phải gọi Ngôn Phong một tiếng anh."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Edit: Cẩm

"Gọi anh? Em gái?" Trong nháy mắt, Khương Mịch khiếp sợ đến nỗi tròng mắt đều căng ra.

Sống chung với Cố Ngôn Phong suốt mấy tháng nay, ngoại trừ Phí Nhất Nhược ra thì cô chưa bao giờ thấy người nhà của anh cả, giống như anh không có người thân vậy. Thế mà không ngờ tới, bây giờ giữa đường lại nhảy ra một cô em gái này.

Quan trọng là thái độ của hai người họ giống như đầu có biết nhau.

Chắc không phải là một tiết mục về đứa con gái riêng cầu huyết chứ?

"Không phải em gái ruột." Hạ Uẩn Dung dường như phát hiện ra Khương Mịch hiểu lầm nên mở miệng giải thích: "Là em họ."

"À." Khương Mịch nhẹ nhàng thờ ra.

Nhưng ngay sau đó lại cảm thấy không đúng. Nhìn vào tình huống hiện tại của hai người họ mà nói, quan hệ rõ ràng chẳng tốt đẹp gì.

Nếu là anh em ruột bởi vì tranh giành tài sản hay có hiềm khích thì có thể hiểu được, nhưng nếu là anh em họ thì trên cơ bản sẽ không có xích mích gì mới đúng chứ. Chẳng lẽ Cố Ngôn Phong lại đi chống đối cả gia tộc?

Một người ám áp và thiện lương như anh thì sao có thể?

Khương Mịch còn muốn hỏi thêm thì điện thoại của Hạ Uẩn Dung đúng lúc vang lên.

Hắn nhìn tên người gọi sau đó tắt máy, nói: "Tôi phải đi rồi. Nếu cô muốn biết thêm gì thì có thể đi hỏi Cố An."

Khương Mịch nhìn Hạ Uẩn Dung và đám người ở bên cạnh, biết hắn đang vội nên đứng dậy: "Hạ tổng, tôi muốn hỏi anh một vấn đề."

"Cô hỏi đi." Hạ Uẩn Dung tốt tính trả lời.

"Thầy Cố, có phải anh ấy có..." Khương Mịch ngập ngừng, sửa lời lại: "Tôi có thể xin cách liên lạc với ngài không?"

Vốn là cô muốn hỏi về hội chứng sợ không gian kín của Cố Ngôn Phong, nhưng lời sắp ra khỏi miệng lại đột nhiên nghĩ đến, ngộ nhờ Hạ Uẩn Dung cũng không biết thì sao? Như thế chẳng phải sẽ làm lộ chuyện?

Vì thế cô mới sửa thành muốn xin phương thức liên lạc của Hạ Uẩn Dung, có cơ hội thì từ từ hỏi.

Ban đầu Hạ Uẩn Dung còn sững sốt, sau đó lấy điện thoại ra: "Có thể."

"Cảm ơn Hạ tổng." Khương Mịch nói cảm ơn, rất tự nhiên mà quét mã Wechat thêm bạn bè.

Hạ Uẩn Dung nhìn cô, trong đầu hiện lên một vài suy nghĩ.

Ban đầu khi biết được tin Cố Ngôn Phong đính hôn với một cô gái có gia cảnh phức tạp, hắn đã cực kì không tán thành, chỉ tiếc là khi đó không ở trong nước nên hắn cũng chả làm được gì.

Không phải là hắn khinh thường người khác, mà chỉ nghĩ là, hai con người từ nhỏ đã có hoàn cảnh sinh sống khác nhau, bất kể là thói quen sinh hoạt hay thú vui nào đó đều không có khả năng hoà hợp được. Huống chi đối phương còn có ba mẹ như vậy...

Dường như Hạ Uẩn Dung có thể tưởng tượng được cô gái kia sau khi đính hôn sẽ mang đến bao nhiêu phiền phức cho Cố Ngôn Phong. Vì vậy sau khi về nước hắn đã muốn giải quyết ngay việc này, nhưng Cố Ngôn Phong biết ý đồ của hắn, mỗi lần gặp mặt hắn nói gì cũng không chịu đồng ý.

Điều mà Hạ Uẩn Dung không ngờ tới là hấn lại vô tình gặp được Khương Mịch.

Ngày đó khi nghe thấy Khương Mịch nói ra tên của Cố Ngôn Phong hấn còn không thể tin nổi, sau đó xác nhận lại một lần mới phát hiện hoá ra suy nghĩ của hấn là sai rồi.

Hôm nay gặp lại Khương Mịch một lần nữa, rốt cuộc Hạ Uẩn Dung cũng phải thừa nhận, hấn thật sự đã sai rồi.

Nhưng hấn vẫn cảm thấy kì lạ như cũ. Cô gái nhỏ tự tin lại hào phóng, lúc xin phương thức liên lạc của hấn cũng không kiêu ngạo hay nịnh nọt, thật không giống với một người có hoàn cảnh từ nhỏ đã khó khăn.

Phải biết rằng, hấn tuy không dám nói mình là người có quyền có tiếng trong cái giới này, nhưng ít ra cũng được coi là một vị "đại lão".

Chỉ một cái danh xưng này thôi mà các minh tinh khi thấy hấn cũng rất cung kính, kính sợ. Vậy mà biểu hiện lần đầu tiên khi Khương Mịch nhìn thấy hấn lại rất bình tĩnh, có thể nói là vì cô không biết hấn.

Nhưng mà hiện tại, cô đã biết hấn là ai mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy... Khí chất cùng thái độ này, tuyệt đối không phải ngày một ngày hai mà có được, hấn là đã được hình thành từ nhỏ.

Vì thế nên trên người cô có rất nhiều điểm mâu thuẫn.

"Cảm ơn Hạ tổng." Khương Mịch thêm Wechat xong lại cảm ơn một lần nữa: "Hình như bọn họ có chuyện muốn nói với ngài, tôi xin phép không tiễn nữa, ngài đi thông thả."

Hạ Uẩn Dung mỉm cười gật đầu: "Giúp tôi nói với Ngôn Phong một tiếng."

Chờ hấn đi rồi Khương Mịch mới ngồi xuống, tiếp tục quan sát Cố Ngôn Phong cùng Cố An đóng phim.

Đây đã là lần quay lại thứ hai rồi, chỉ là nét mặt của Du Thông đã hoà hoãn đi rất nhiều, xem ra không còn vấn đề gì nữa, chỉ cần chỉnh thêm vài chi tiết nhỏ là ổn rồi.

Nhưng mà sau khi biết hai người họ là anh em, Khương Mịch nhìn họ diễn mà cứ cảm thấy có chỗ nào quái quái.

Lại nhìn một hồi, đột nhiên Khương Mịch đã hiểu được. Chắc là Cố An cũng bởi vì điều này nên mới không thể tập trung diễn được đúng không?!

"Song tỷ, chị biết Cố An không?" Khương Mịch quay đầu hỏi Trình Song Song.

Trình Song Song: "Em hỏi về phương diện nào?"

Khương Mịch: "Gia thế cùng bối cảnh."

"Là nhị tiểu thư của tập đoàn Tây Xuyên." Đúng là Trình Song Song có biết: "Nhưng mà nghe nói là con gái riêng."

Khương Mịch: "Tập đoàn Tây Xuyên?!"

Cái tên tập đoàn Tây Xuyên cũng đã từng xuất hiện trong sách rồi, có một vài nhãn hiệu xa xỉ thuộc tập đoàn này.

Bởi vì có quan hệ hợp tác cùng phát triển nên có liên quan đến Bách Mặc lẫn Ngụ Bạch. Tổng thể mà nói, tập đoàn Tây Xuyên có quan hệ khá tốt với nam nữ chính. Chỉ là Cố gia có một vị tam tiểu thư tên Cố Ninh, là một nhân vật phản diện. Cô ta cũng thích Bách Mặc, từng nhiều lần có ý đồ hãm hại Ngụ Bạch nên bị Bách Mặc cùng người thay nhau làm mất mặt.

Nhưng mà Cố An... Khương Mịch nghiêm túc hồi tưởng lại một hồi, rốt cuộc cũng nhớ ra.

Thật ra Cố An cũng đã từng xuất hiện, nhưng không có tên tuổi mà chỉ có một cái danh hiệu Cố nhị tiểu thư.

Cố nhị tiểu thư phụ trách bên bộ phận các nhãn hiệu xa xỉ của tập đoàn Tây Xuyên. Tính tình cô ấy nghiêm túc lại cẩn thận, trong khi làm việc không có chút câu thả nào, chỉ xuất hiện một lần trong sách nên càng không nói tới đây là vai phản diện, chỉ thúc đẩy cốt truyện phát triển mà thôi.

Theo như lời Cố An nói thì cô ấy luôn bị rập khuôn theo kịch bản mà người ta cung cấp, rất khó đột phá được, không có sức đề kháng tượng phong phú nhưng thật sự thích công việc này.

Chỉ bằng cách này thì Cố Ngôn Phong phải có quan hệ với tập đoàn Tây Xuyên mới đúng. Những tập đoàn như thế này đều lấy cả gia tộc ra làm đơn vị, chắc là trong truyện không đề cập tới rồi.

Toàn giới giải trí hình như đều không biết Cố Ngôn Phong là người của Cố gia của tập đoàn Tây Xuyên.

"Đúng vậy, tập đoàn Tây Xuyên giàu nứt đổ đổ vách, quan trọng là có những mặt hàng xa xỉ... Ai da, không nói nữa." Trình Song Song hết lời bèn cứng họng: "Thật không hiểu một tiểu thư hào phóng có gia cảnh tốt như vậy tại sao lại phải chạy đến giới giải trí để chịu tội. Hay, kẻ có tiền đúng là thích tự

hứng."

"Vừa rồi không phải chị nói cô ấy là con gái riêng sao?" Khương Mịch nghi ngờ hỏi: "Có thể là bị người nhà chèn ép?"

Mặc dù những người trong đoàn phim hay buôn chuyện với nhau, nhưng vì mới làm việc chung có mấy ngày nên vẫn chưa quen thân lắm. Vì thế họ rất có chừng mực, không nói chuyện xảy ra trong đoàn phim, chủ yếu là nói về chuyện trước đây gặp phải, bởi vậy nên Khương Mịch không biết chuyện của Cố An.

"Chắc là không phải đâu." Thật ra Trình Song Song cũng không biết rõ: "Cô ấy vào được đoàn phim là do có quan hệ nên được nhét vào, chứ không tại sao cô ấy vẫn luôn NG mà đạo diễn Du lại chẳng nói gì?"

Khương Mịch: "Là dựa vào quan hệ của ai?"

"Đương nhiên là tập đoàn Tây Xuyên chứ còn sao nữa, tất cả các đồ trang sức cùng châu báu trong đoàn phim đều là do tập đoàn Tây Xuyên tài trợ." Trình Song Song ngừng lại: "Cho nên chắc chắn không phải cô ấy bị chèn ép nên mới tiến vào giới giải trí. Đúng rồi, chị nhớ rõ cô ấy từng nói trong tiết mục phỏng vấn, thầy Cố là thần tượng của cô ấy. Cô ấy tiến vào đoàn phim có thể là vì thầy Cố, muốn được tiếp xúc gần gũi với thần tượng của mình. Ai da, người không có tiền như chị thật không xứng làm fan nữ mà..."

Khương Mịch: "..."

Nghe giọng điệu này có vẻ như Trình Song Song không biết mối quan hệ giữa Cố An và Cố Ngôn Phong rồi.

Nếu Cố Ngôn Phong đã cố tình giấu thì cô vẫn không nên tiết lộ.

Khương Mịch nâng mắt lên nhìn, đúng lúc Du Thông hô lên "Qua", mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Cố Ngôn Phong đi qua, dùng một hơi uống nửa ly nước, hỏi Khương Mịch: "Hạ tổng đi rồi?"

"Ừ." Khương Mịch gật đầu: "Có người gọi nên đi rồi, anh ấy muốn tôi nói với anh một tiếng."

Cố Ngôn Phong gật đầu, còn muốn nói điều gì đó nhưng thấy Cố An đi qua đây liền ngậm miệng lại.

"Khương Mịch, buổi tối cô có rảnh không?" Cố An đứng một bên rụt rè nhìn Cố Ngôn Phong nhưng không chào hỏi anh.

Khương Mịch gật đầu: "Có, làm sao vậy?"

"Tôi muốn mời cô ăn cơm." Cố An nói: "Hôm nay cảm ơn cô."

Khương Mịch đang muốn tìm cơ đi tìm cô ấy nên nghe vậy cũng hơi dao động, nhưng vẫn liếc qua Cố Ngôn Phong trước.

"Muốn đi thì đi đi." Cố Ngôn Phong nói: "Tối nay tôi còn có cảnh nên không thể đi. Hai em là con gái, không nên đi xa quá, mang theo vệ sĩ đi cùng vẫn hơn."

Thái độ của anh rất ôn hòa, không nghe ra có chút xích mích nào với Cố An nhưng cũng chẳng phải thân cận.

"Được." Khương Mịch quay đầu đồng ý với Cố An.

"Tôi đi thay quần áo đã, cô ở đây chờ tôi." Cố An nhanh chóng chạy đi.

Khương Mịch bỗng nhiên cảm thấy, Cố An cố tình chọn ngày mà Cố Ngôn Phong có cảnh quay buổi tối để tới mời cô ăn cơm.

"Thầy Cố." Khương Mịch quay đầu nhìn Cố Ngôn Phong, "Anh có quen biết với chị An sao?"

Cố Ngôn Phong không đáp mà hỏi lại: "Làm sao vậy?"

"Đi ăn thì nhất định sẽ nói chuyện phiếm đó." Khương Mịch kín đáo nói: "Có chuyện gì... không thể cùng trò chuyện với cô ấy không?"

Cố Ngôn Phong nhìn cô. Ngay lúc cô bị nhìn đến có chút hoảng sợ thì Cố Ngôn Phong cười cười: "Không có, em muốn nói chuyện gì cũng được."

Khương Mịch thờ phào nhẹ nhõm.

"Đi thôi." Rất nhanh Cố An đã quay lại.

Khương Mịch chăm chú nhìn phụ kiện trang sức và quần áo của cô ấy, rất khiêm tốn. Nhưng trên thực tế thì nó rất có danh tiếng, thật sự giàu có.

Đi ra khỏi đoàn phim, Cố An liền giống như biến thành người khác, có nhiều tự tin hơn: "Tôi đã đặt chỗ rồi. Không biết cô thích ăn món gì nhưng nghe thầy Cố nói cô thích ăn cay nên đã đặt một nồi lẩu, không sao chứ?"

"Không sao, tôi thích ăn lẩu." Khương Mịch gật đầu, nhìn thấy có tài xế ở đây thì không nói gì nữa.

Hai người xuống xe ở trước cửa nhà hàng. Cố An giới thiệu cho Khương Mịch: "Thực ra ở khu này có rất nhiều món ngon, nhưng tôi vẫn thích nhà hàng lẩu này nhất."

Khương Mịch đi cùng Cố An vào trong, cũng không chú ý tới chiếc xe cùng một lúc đậu ở trước cửa nhà hàng. Một đám người đi xuống, trong đó có một người nhẹ nhàng "a" lên một tiếng: "Đó không phải là Khương Mịch sao?"

Cố An đã đặt chỗ trước, hai người cùng nhau gọi món, sau đó Cố An liền mời phục vụ ra ngoài.

"Nếu cô cần gì thì tôi có thể vì cô mà phục vụ." Cố An cười nói với Khương Mịch: "Lúc ăn tôi không thích có người đứng bên cạnh."

"Không sao đâu, tôi cũng không phải là không có tay." Đương nhiên là Khương Mịch cũng ước không có những người khác ở đây: "Tôi cũng không thích có người khác nhìn."

Cố An rất vui vẻ, rót ra hai cốc nước. Đưa một cốc cho Khương Mịch, bản thân cô ấy thì uống cốc kia: "Hôm nay đặc biệt cảm ơn cô."

"Cô khách sáo quá rồi." Khương Mịch cùng chạm cốc với cô ấy, uống một ngụm.

"Cô ăn nhiều vào." Cố An lại ân cần mà gấp cho Khương Mịch mấy đũa đồ ăn: "Cái này ngon nè, cái này cũng ngon nữa..."

"Cảm ơn." Khương Mịch nhìn cô ấy, nói: "Chúng ta đừng vội, ăn lẩu thì phải từ từ mới thích."

Lúc này Cố An mới thu liễm lại: "Cũng đúng, thời gian còn sớm mà, từ từ ăn."

Sau đó hai người lại không nói gì, nhất thời không khí yên ắng có chút kì quái.

"Cô..."

"Thầy Cố..."

Hai người đồng loạt mở miệng.

Cố An cười cười: "Cô nói trước đi."

Khương Mịch nhanh chóng nắm bắt được mấy chữ cô ấy vừa nói: "Cô gọi anh ấy là thầy Cố?"

Ban đầu Cố An còn "ùm" một tiếng, ngay sau đó lại cả kinh: "Cô đã biết?"

Khương Mịch giả ngu: "Biết cái gì?"

"Tôi..." Cố An chần chờ trong giây lát rồi cũng nói thẳng: "Tôi cùng Cố... quan hệ của tôi và anh ba..."

"Anh ba?" Khương Mịch có hơi kích động: "Anh ấy thật sự là anh của cô?"

"Không phải anh ruột, là anh họ thôi." Dù sao Cố An đã nói rồi thì cũng không tính lừa gạt, chỉ có hơi thất vọng: "Quả nhiên anh ấy không nói cho cô biết cái gì sao?"

Khương Mịch thấy cô ấy như vậy thì không đành lòng, chuyển sang đề tài khác: "Hình như không có nhiều người biết quan hệ của hai người đúng không?"

"Anh ấy không muốn nhận chúng tôi." Cố An chọc chọc bát thịt trong tay, tỏ vẻ không vui.

Khương Mịch nắm tay cô ấy vỗ vỗ, đang muốn nói chuyện thì đột nhiên Cố An lại cao hứng: "Cho nên tôi muốn gọi cô một tiếng chị dâu."

Khương Mịch: "Khụ khụ khụ..."

"Cô biết vì sao tôi lại tới đoàn phim không?" Cố An không kiêng dè năng lực chịu đựng của Khương Mịch, cười híp mắt hỏi.

Khương Mịch có một dự cảm không tốt: "Không biết."

Cố An: "Tôi vì muốn nhìn thấy cô nên mới tới."

Khương Mịch: "..."

Cô còn muốn nói gì đó nhưng cửa phòng bao bỗng nhiên bị người bên ngoài mở ra.

Khương Mịch ngẩng đầu lên thì thấy có năm sáu người đàn ông tiến vào, trong đó có một người là người quen: Nhậm Sam.

Bọn họ thoát nhìn giống như đang say rượu, đặc biệt là Nhậm San, dáng đi xiêu xiêu vẹo vẹo.

"Em gái, em trốn ở đây làm gì?" Nhậm San như đã say nhưng nhắm mục tiêu rất chính xác, rất nhanh đã đi đến trước mặt Khương Mịch, đưa tay sờ mặt cô: "Nói xong rồi thì bồi anh trai uống rượu, đừng có chạy đi..."

Mấy người bạn đi cùng hắn đứng chặn ở cửa, không mặn không nhạt mà nói "Anh Nhậm uống say", chặn người phục vụ cùng bảo vệ bên ngoài.

Khương Mịch cảm thấy không thích hợp. Nơi này là nhà hàng, bọn họ có thể chặn bao lâu?

Không phải sớm muộn gì cũng bị đuổi ra ngoài sao? Làm vậy làm gì?

Cô cẩn thận nhìn một vòng, phát hiện có hai người trong đám đó đang cầm điện thoại, camera hướng về bên này, rõ ràng là đang quay trộm.

Khương Mịch nhất thời tức giận, "cạch" một tiếng đứng lên.

Nhưng đã có người hành động nhanh hơn cô.

Tay của Nhậm San mới đưa ra gần nửa đã bị người ta tóm lấy cổ tay, chỉ một giây thôi đã bị vặn ra phía sau.

Có lẽ là do dùng sức quá mạnh nên xương phát ra hai tiếng "răng rắc", giòn rụn.

Nhậm San theo bản năng cong eo, trong nháy mắt không thể động đậy.

Tay kia của Cố An ở sau cổ hắn vỗ vỗ, Nhậm San bị ép cúi đầu, gương mặt cách nôi lều không đến năm centimet.

Hơi nước cay nồng mang theo tiếng sôi "ừng ực ừng ực", bắn đầy mặt hắn, làm hắn đau đến mức kêu thảm thiết không ngừng.

Cố An: "Dám bắt nạt chị dâu tôi à? Đúng là không muốn sống nữa!!!"

Khương Mịch: "...!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Edit: Cẩm

Không kể tới Khương Mịch, tất cả đám người đi theo Nhậm San đều choáng váng.

Chỉ có Nhậm San là tỉnh táo, nước lều nóng bỏng mang theo dầu mỡ bắn lên mặt hắn, không phải nói đùa chứ đau đến mức làm hắn sắp khóc đến nơi rồi.

Nhậm San nhắm hai mắt lại gào lên: "Tôi muốn chết, mắt tôi mù rồi... Đau quá, bà nội tha mạng, con sai rồi, con sai rồi..."

Cố An cũng không muốn làm lớn chuyện nên rút cuộc kéo hắn lên.

Nhậm San nhẹ nhàng thở ra. Nhưng một giây tiếp theo, Cố An lại kéo hắn xoay sang hướng khác, đồng thời đá vào chân hắn khiến hắn cứ thế mà quỳ thẳng xuống.

"Bịch" một tiếng lớn, làm đám người đàn ông đang canh giữ ở cửa sợ tới mức run lên, sau đó nhanh chóng hồi thần lại.

Khương Mịch cũng hồi thần lại. Cô mụ mị oai hùm mà hướng về người đang cầm máy quay: "Đưa điện thoại đây."

Người nọ phản ứng lại, muốn xóa đi những gì vừa quay được.

"Nếu anh dám xóa thì chúng tôi sẽ ấn cái đầu heo này của anh ta vào trong nôi." Khương Mịch lập tức đe dọa.

Cố An nghe vậy cũng ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Thật ra cô cũng không muốn xử lý tàn nhẫn nhưng người đang ở trong tay mình, đương nhiên người nọ sẽ không dám phản bác, ngoan ngoãn đưa điện thoại ra.

Quả nhiên Khương Mịch thấy đoạn video mà hắn quay lên, gửi sang điện thoại của mình.

Người phục vụ cùng bảo vệ lúc này mới đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy cảnh này thì đồng loạt tròn tròn mắt.

"Xin lỗi." Cổ An ấn người Nhậm Sam xuống, kêu hấn nói.

Lúc này Nhậm Sam đã sợ tới mức hồn cũng chưa quay lại, mắt cùng mặt đau đến mức không chịu được, lập tức nói: "Rất xin lỗi, tôi không phải người, tôi hít khí amoniac mà lớn lên, tôi là đồ rác rưởi. Xin các cô tha cho tôi đi, tôi sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi..."

Người phục vụ lúc này mới tỉnh táo lại, vội vàng đi lên xin lỗi, muốn hỏi Cổ An định xử lý thế nào.

Dường như Cổ An cũng không muốn gây chuyện nên buông tay ra, nói: "Vây giao cho các anh xử lý đó."

Người phục vụ nhẹ nhàng thở ra, một bên phân phó người đi xử lý vết thương trên mặt Nhậm Sam, một bên tiếp tục xin lỗi Cổ An và Khương Mịch: "Rất xin lỗi, làm hỏng ghế của hai vị rồi. Để biểu đạt lòng xin lỗi của chúng tôi, bữa tối ngày hôm nay của hai vị được miễn phí."

Cổ An không thiếu tiền cho bữa cơm này, nhưng đúng là cô ấy rất thích hương vị đồ ăn ở đây, liền nhìn về phía Khương Mịch hỏi: "Chị... Cô thấy thế nào?"

"Được." Khương Mịch gật đầu.

Tầng đá trong lòng người phục vụ cuối cùng cũng rơi xuống đất, nhanh chóng đổi cho các cô ghế mới.

Lúc đi ngang qua hành lang, Khương Mịch chú ý tới người đàn ông quay phim vừa rồi đang ngồi trên một hàng ghế. Cô tuy ý liếc mắt, lại nhìn thấy Bách Mặc ngồi ở đối diện, Ngụ Bạch ngồi bên cạnh hấn nên bước chân ngừng lại.

"Làm sao vậy?" Cổ An chú ý thấy cô không bình thường nên hỏi.

"Không có gì, đi thôi." Khương Mịch phục hồi tinh thần lại.

Đổi sang ghế mới, giám đốc nhà hàng tự mình tới đây xin lỗi, còn tặng cho hai người mỗi người một thẻ Vip, còn khuyến mãi thêm rất nhiều đồ ăn.

Sau khi xin lỗi thêm một lần thì đám người rút cuộc mới lui ra.

"Cô cũng lợi hại quá đấy!" Lúc này Khương Mịch mới có cơ hội biểu đạt sự sùng bái của mình, ánh mắt nhìn Cổ An cũng sáng lấp lánh: "Tôi có thể bái cô làm sư phụ không? Chiêu vừa rồi quá đẹp, tôi cũng muốn học..."

Thời điểm Cổ An ở trong đoàn phim không có cảm giác tồn tại, khi không có cảnh quay thì chẳng thấy người. Khi đóng phim thì toàn bị NG, cô ấy luôn bị mắng đến phát khóc, cho nên ấn tượng trong mắt mọi người chính là một cô gái đáng thương.

Mà biểu hiện vừa rồi của cô ấy quả thực giống như hai người khác nhau, làm người ta không thể không khiếp sợ.

Lúc này Cổ An đã trở lại dáng vẻ em gái nhỏ mềm mại, gương mặt ửng đỏ, thẹn thùng nói: "Đều là anh ba dạy tôi, thật ra tôi học không giỏi."

"Thầy Cổ sao?" Rốt cuộc Khương Mịch cũng nhớ tới mục đích của mình ngày hôm nay: "Vừa cô không phải cô mới nói, anh ấy... anh ấy không chịu nhận các cô hay sao?"

"Đó là bây giờ thôi." Cổ An đáp: "Khi còn nhỏ thì khác, lúc ấy anh ấy đối xử với tôi rất tốt..."

Nói rồi, cảm xúc lại trùng xuống.

Khương Mịch duỗi tay mình đặt lên bàn tay cô ấy: "Thật ra bây giờ anh ấy vẫn rất quan tâm cô."

"Tôi biết." Cảm xúc Cổ An hơi bình ổn lại: "Nếu không hôm nay anh ấy sẽ không diễn với cô trước mặt tôi."

Bây giờ Khương Mịch nhớ lại, cảm thấy đúng là Cổ Ngôn Phong có ý muốn giúp Cổ An nên gật đầu: "Cô có thể nói cho tôi biết chuyện hai người trước kia không?"

"Anh ấy đã nói với cô những gì rồi?" Cổ An hỏi.

Khương Mịch lắc đầu: "Chưa nói gì cả, hôm nay tôi mới biết được thầy Cổ có quan hệ với Cổ gia."

Về mặt Cổ An lại suy sụp: "Tôi biết mà, chắc chắn anh ấy vẫn không muốn nhận chúng tôi."

Không đợi Khương Mịch hỏi tiếp, Cổ An sắp xếp mạch suy nghĩ trong đầu rồi nói: "Anh ba chắc cũng chưa nói cho cô biết về chuyện trong nhà đúng không?"

Khương Mịch lại lần nữa lắc đầu.

Trái lại Cố An vỗ tay cô: "Tình tình của anh ba chính là như vậy, anh ấy cũng là người đàn ông đáng thương, từ nhỏ đã không có ba rồi, cùng mẹ sống dựa vào nhau."

Khương Mịch nghe xong câu này liền cảm thấy không đúng. Nếu thật sự từ nhỏ Cố Ngôn Phong chỉ sống với mẹ thì tại sao quan hệ giữa hai mẹ con họ lại bất hoà như vậy?

"Nhưng anh ba rất giỏi, từ nhỏ đã là học bá, hơn nữa cảm kỳ thi hoạ mọi thứ đều hiểu biết. Còn có kỹ năng đánh nhau, đánh bài, anh ấy đều biết." Khi nói đến Cố Ngôn Phong, gương mặt Cố An tràn ngập vẻ mê muội: "Từ nhỏ tôi đã dùng bài anh ấy. Không đúng, tôi vẫn luôn sùng bái anh ấy."

Tâm tình Khương Mịch liền trở nên phức tạp.

Cố Ngôn Phong đánh bài cô đã từng được thưởng thức, nhưng anh nói mình không biết chơi bất kì loại nhạc cụ nào... Xem ra những gì anh nói dối cũng không ít.

"À, phải rồi, tôi còn phải kể cho cô nghe một chút về bối cảnh của tôi nữa." Cố An rõ ràng lại có hơi khản trương: "Ba tôi chắc hẳn cô cũng biết rồi, chính là chủ tịch tập đoàn Tây Xuyên - Cố Vinh Xa, ông ấy là một tra nam cỡ bự."

Trong truyện đã từng kể đến, Cố Vinh Xa có bảy người con, trong đó có đến năm người con là của năm người phụ nữ khác nhau, đời sống cá nhân rất loạn.

"Mẹ tôi chỉ là một công nhân viên chức nhỏ, bị lừa mang thai, đến chết cũng không biết Cố Vinh Xa là một tên cận bã. Bà ấy mang thai đôi, vì khó sinh mà mất." Cố An cúi đầu nói: "Thai đôi là một nam một nữ, ông ngoại tôi lấy đứa bé trai đi, còn bé gái thì ném ở ngoài cửa Cố gia."

Khương Mịch lập tức hiểu vì sao Cố An lại lợi hại đến vậy. Cô ấy vừa sinh ra đã bị ghét bỏ, hoàn cảnh gia đình Cố Vinh Xa như vậy mà cô ấy lại là một đứa bé không có ai che chở, thật sự quá gian nan, đương nhiên sẽ trở nên nhất gan nhu nhược.

Không trở nên ác độc thì đúng là hiếm lạ.

Khương Mịch đau lòng đến mức khó chịu, bàn tay đang nắm lấy tay Cố An không tự chủ được siết chặt.

"Đám con cháu của Cố gia đúng là chẳng tốt đẹp gì, nhưng cũng không phải tất cả đều không tốt." Cố An cười với cô: "Bởi vì bác cả mất sớm nên ông tôi yêu cầu tất cả đám chúng tôi khi còn nhỏ đều phải ở nhà cũ, không chia nhà. Anh ba khi ấy nổi bật nhất trong đám trẻ, cũng giống như những đứa trẻ khác, nhưng anh ấy sẽ đưa cho tôi một ít vận dụng cá nhân của anh ấy, dạy tôi một ít chiêu thức phòng thân. Dù sao chỉ cần có anh ba ở bên cạnh thì không có ai dám bắt nạt tôi."

Khương Mịch đã hiểu rõ: "Cho nên cô muốn cùng anh ấy tiến vào giới giải trí, cùng anh ấy đóng phim?"

"Đúng là vì nguyên nhân này, nhưng cũng là vì tôi thật sự muốn gặp cô." Cố An nói: "Tôi nghe nói anh ba đính hôn nên đã rất tò mò về cô đấy."

Khương Mịch có thể hiểu tình cảm của Cố An đối với Cố Ngôn Phong, vì vậy nên cô cảm thấy kì quái: "Vậy đáng lí ra quan hệ của hai người phải là rất tốt mới đúng chứ, tại sao lại biến thành như thế này?"

"Cố gia mấy đời là thương gia, tổ tiên chúng tôi có truyền thống là truyền lại sản nghiệp cho con trai trưởng. Nhưng bác cả mất rồi, ông tôi vừa già vừa yếu lại phải chịu nỗi đau mất mát, chỉ có thể đem tập đoàn Tây Xuyên tạm thời giao lại cho ba tôi. Hai bên cũng đã thoả thuận xong, chờ chừng nào anh ba đủ mười tám tuổi sẽ giao tập đoàn cho anh ấy."

"Nhưng ai cũng không thể ngờ tới, năm ấy anh ba mười tám tuổi bỗng nhiên thích đóng phim, không quan tâm người nhà phản đối mà cứ khăng khăng tiến vào giới giải trí." Cố An cũng không thể hiểu nổi cách làm của Cố Ngôn Phong: "Ba tôi đã khuyên anh ấy rất nhiều lần, mà anh ấy giống như đang bước vào giai đoạn phản nghịch, không những không muốn kế thừa gia nghiệp mà còn muốn cắt đứt quan hệ với Cố gia. Ai cũng không khuyên được anh ấy, sau đó... giống như bây giờ..."

Khương Mịch càng thêm nghi hoặc, nếu chỉ đơn thuần là Cố Ngôn Phong thích làm diễn viên, không muốn kế thừa gia sản thì cũng không cần phải làm lớn chuyện như vậy.

Cô cứ có cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra đó là cái gì.

"Rất nhiều người nói anh ba không biết tốt xấu, nhưng tôi cảm thấy, anh ba làm như vậy ắt hẳn sẽ có lí do." Cố An dường như tín nhiệm với Cố Ngôn Phong vô điều kiện: "Tôi vẫn luôn nghĩ rằng, có lẽ là do đóng phim có quá nhiều mị lực, có lẽ là do giới giải trí có quá nhiều thứ tốt. Tôi đã tốt nghiệp đại học rồi, trong vòng 9 tháng phải quay về tập đoàn làm việc. Tôi không có bản lĩnh như anh ba, cũng không thể giống anh ấy muốn làm gì cũng được. Nhưng tôi đặc biệt muốn hưởng thụ nó, muốn hiểu xem giới giải trí có gì mà hấp dẫn anh ấy tới như vậy. Cho nên năm nay tôi mới tiến vào giới giải trí."

Hốc mắt Cố An ửng đỏ: "Trước đây nếu tôi có việc làm phiền đến anh ba thì anh ấy sẽ còn quan tâm tôi một ít. Nhưng sau khi tôi tiến vào giới giải trí, anh ấy tìm được tôi, nói tôi đừng làm loạn, còn nói sau này sẽ không bao giờ quan tâm đến tôi nữa."

"Giới giải trí đúng là rất phức tạp." Khương Mịch an ủi nói: "Có thể là anh ấy không muốn cô bị tổn thương."

"Tôi biết, cho nên tôi mới không giận." Cố An khịt khịt mũi: "Tôi chỉ muốn cảm nhận về cái giới này chút thôi, cuối cùng vẫn phải về công ty làm việc. Khoảng thời gian trước nghe nói anh ấy đính hôn rồi, tôi nói muốn gặp cô mà anh ấy không để ý. Tôi không còn cách nào khác, vừa nghe thấy anh ấy

tham gia một bộ phim truyền hình thì liền mặt dày xin vào đoàn phim. Lúc ấy tôi nghĩ là, nếu có thể cùng anh ấy hợp tác trong một tác phẩm thì cũng coi như hoàn thành tâm nguyện. Nhưng tôi không ngờ tôi đạo diễn Du sẽ cho tôi một nhân vật xấu hổ như vậy."

Hiện tại Khương Mịch đã hiểu hết toàn bộ, Cố An sùng bái Cố Ngôn Phong, quan hệ giữa hai người họ là anh em, bây giờ bảo cô ấy đi quyến rũ Cố Ngôn Phong, e rằng chỉ là đóng phim thôi cũng khó mà làm được.

"Tôi có thể hỏi cô cái này không?" Khương Mịch nhìn Cố An: "Quan hệ giữa thầy Cố và mẹ anh ấy như thế nào?"

"Rất tốt." Câu trả lời của Cố An hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Khương Mịch: "Tuy rằng lúc nhỏ mọi người đều ở chung một chỗ, nhưng hai mẹ con họ vẫn thân thiết với nhau hơn. Anh ba rất hiếu thảo, bác gái cũng rất hiền. Hơn nữa lúc cả gia đình phản đối anh ba tiến vào giới giải trí chỉ có bác gái là ủng hộ anh ấy, nói anh ấy hãy làm những gì mình yêu thích."

Khương Mịch choáng váng. Phí Nhất Nhược trong lời kể của Cố An so với Phí Nhất Nhược mà cô biết, căn bản không phải cùng một người!

"Vậy thì, lần này đính hôn..." Khương Mịch chần chờ rồi nói: "Tôi vẫn chưa thấy dì ấy, dì ấy... Có phải dì ấy không hài lòng với tôi, sau đó tức giận với thầy Cố không?"

"Không, không, không." Cố An vội vàng xua tay: "Bác gái mấy năm nay ngày càng không thích mấy cái thủ tục như thế này, hầu như toàn ở nhà niệm Phật sao chép kinh thư. Lần này chuyện hai người đính hôn là chuyện ngoài ý muốn, không phải chúng tôi không muốn tham dự, mà là khi biết được tin thì buổi tiệc cũng đã kết thúc. Đúng là trước đó bác gái có giới thiệu cho anh ba một cô bạn gái, bác ấy chỉ là không yên tâm nên muốn tìm người chăm sóc anh ba mà thôi. Nhưng anh ba không đồng ý, bác ấy cũng không ép. Lần này sau khi biết được chuyện của hai người, bác gái còn nói sợ cô bị thiệt thòi. Rốt cuộc cô mới chỉ có mười tám tuổi mà đã phải đính hôn, sau này sinh hoạt cá nhân của cô sẽ bị ảnh hưởng."

Khương Mịch: "..."

Như vậy cũng quá kì lạ rồi.

Là Phí Nhất Nhược ở trước mặt người nhà diễn đến quá tốt, làm cho tất cả mọi người đều bị bà ta che mắt sao?

Hay là có sự hiểu lầm gì đó ở đây?

"Thật không dám giấu, trước kia tôi cũng rất lo lắng. Tôi phải thừa nhận rằng, trước đó nhìn thấy cô tôi đã có thành kiến rồi. Nhưng sau khi tiếp xúc, tôi lại cảm thấy cô và anh ba rất xứng đôi. Tôi chưa thấy ai được anh ấy cưng chiều như vậy, tôi cũng thấy cô thật sự quan tâm anh ba, hai người phải ở bên nhau mãi đây." Cố An nắm lấy tay Khương Mịch: "Anh ba cứ vậy giao cho cô, cho tôi xin lỗi vì trước đó đã có thành kiến với cô nhé."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Cẩm.

Khương Mịch cùng Cố An ăn cơm suốt mấy tiếng, thời điểm ăn xong bụng căng đến mức không chịu được, nhưng tâm tình lại cực tốt.

Ăn xong bữa cơm này các cô đã xem đối phương như một người bạn, cũng gần như là người bạn duy nhất.

Cố An từ nhỏ đã không có bạn bè, hoàn cảnh của những người xung quanh cô ấy đều không khác gì nhau, cô ấy không có chỗ dựa lại cùng Cố tam tiểu thư bất hoà, cho nên không ai nguyện ý thân thiết cùng cô ấy cả.

Mà Khương Mịch là xuyên đến đây nên cũng không có bạn bè gì. Trình Song Song tuy rất tốt nhưng dẫu sao thân phận của cô ấy cũng là trợ lý, trước sau gì cũng phải có khoảng cách. Tô Phán cũng tốt bụng không kém, nhưng cô ấy lớn hơn Khương Mịch mười tuổi nên khi hai người ở cạnh nhau, Tô Phán đa phần xem Khương Mịch như em gái của mình hơn.

Thật ra Cố An cũng lớn hơn Khương Mịch mấy tuổi, nhưng miễn cưỡng cũng xem như cùng một thế hệ, quan trọng là, mối quan hệ giữa các cô còn có Cố Ngôn Phong.

Khương Mịch tuy nhỏ hơn Cố An nhưng cô lại chị dâu, Cố An tuy lớn tuổi hơn nhưng lại là em chồng. Ở giữa hai người có một loại cảm xúc cân bằng quỹ dị, hơn nữa còn có chủ đề chung là Cố Ngôn Phong nên có rất nhiều chuyện để nói, càng nói càng hăng, cuối cùng còn uống thêm ít rượu khiến cả người đều lâng lâng.

Hai người dặt tay nhau trở lại phim trường, phát hiện Cố Ngôn Phong vẫn còn đang quay. Trình Song Song ngửi thấy mùi rượu trên người hai cô thì

hoảng sợ: "Hai đứa con gái ở bên ngoài mà còn dám uống rượu? Không sợ gặp phải kẻ xấu à?"

Cố An nghe vậy thì nháy mắt liền tỉnh rượu: "Em về nghỉ ngơi trước đây, chị... à, tạm biệt Mịch Mịch."

Cô ấy nói xong liền chạy biến, như thể thực sự sợ Cố Ngôn Phong tức giận vậy.

Trình Song Song: "..."

Cô ấy có hơi chột dạ: "Có phải chị đã đắc tội Cố nhị tiểu thư rồi không?"

"Yên tâm đi." Khương Mịch cười ha hả mà nói: "Không đắc tội được."

Cố An sẽ không có ý kiến gì với người bên cạnh Cố Ngôn Phong hết.

"Mịch Mịch, em thật lợi hại." Trình Song Song cảm khái nói: "Giống như ai em cũng có thể trở thành bạn được vậy, Cố nhị tiểu thư ở trong đoàn phim này chẳng thân thiết với ai cả đâu."

"Chắc là nhờ mặt mũi của thầy Cố thôi." Khương Mịch nhìn Cố Ngôn Phong phía xa: "Nếu chị đi kết giao với cô ấy, khả năng cô ấy cũng sẽ thích chị."

Trình Song Song không hé răng, cô ấy phát hiện nhìn Khương Mịch trông ngốc như vậy thôi chứ thực ra cái gì cô cũng hiểu.

Khương Mịch vừa trở về không bao lâu thì Cố Ngôn Phong đã quay xong rồi, anh vừa thay quần áo đi ra đã ngửi thấy mùi rượu trên người cô. Chỉ có điều là anh không tức giận như Trình Song Song nghĩ mà chỉ nhàn nhạt hỏi: "Uống rượu?"

"Một chút thôi." Khương Mịch cẩn thận giơ hai ngón tay khoa chân múa tay một lúc.

Cố Ngôn Phong cũng không trách cô: "Không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Không." Khương Mịch lắc đầu.

Cố Ngôn Phong "ừ" một tiếng, không nói thêm gì nữa, chắc cũng biết thân thủ của Cố An tốt nên không xảy ra chuyện gì.

Khương Mịch cũng không nói thêm gì nữa, cứ thông dong đi bộ phía sau anh.

Mấy người cùng nhau trở lại khách sạn, thang máy đi đến tầng 20 thì dừng lại, Khương Mịch không ra ngoài mà Cố Ngôn Phong cũng chẳng nói gì.

Đi tới phòng của Cố Ngôn Phong, Khương Mịch vẫn chưa nghĩ ra mình nên bắt đầu như thế nào, chỉ vẫn đi theo phía sau anh.

"Có chuyện gì thế?" Rốt cuộc Cố Ngôn Phong cũng dừng lại: "Nói đi."

"Thầy Cố, anh có thể dạy võ cho em không?" Khương Mịch suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng cũng nghĩ ra đoạn mở đầu.

Về mặt của Cố Ngôn Phong hơi dao động: "Có người gây phiền phức cho em?"

Lúc này Khương Mịch mới ý thức được mình quá ngu xuẩn, nói như vậy không phải lộ rồi sao?

"Cái đó không quan trọng." Khương Mịch bị chính mình làm cho phát khóc, không có cách nào khác đành phải vào thẳng vấn đề: "Hôm nay em cùng Cố An ăn cơm, cô ấy nói với em rất nhiều chuyện của anh."

Cố Ngôn Phong chỉ nhìn cô, không nói lời nào.

"Thầy Cố." Thân thể của Khương Mịch hơi dịch về phía trước: "Chuyện của anh... có thể nói cho em biết không?"

Ngữ khí Cố Ngôn Phong bình đạm mà hỏi lại: "Tôi thì có thể gặp chuyện gì được?"

"Cố An đã nói cho em biết tình huống của gia đình anh, nhưng cô ấy kể về mẹ anh không giống với những gì em từng nhìn thấy, căn bản không giống như một người."

Khương Mịch chưa bao giờ bị Cố Ngôn Phong nói chuyện bằng giọng lãnh đạm như vậy nên hơi bất an: "Không phải là em muốn thăm dò anh, em chỉ muốn biết là anh đã phải trải qua những gì mà thôi. Anh từng nói từ trước đến nay không xem em là trẻ con còn gì, anh nói chúng ta vẫn luôn bình đẳng. Chúng ta là một gia đình, em không chỉ muốn cùng anh chia sẻ niềm vui mà còn muốn cùng anh tâm sự những chuyện khó nhọc nữa."

Cố Ngôn Phong trầm mặc một hồi lâu mới nói: "Là cùng một người."

Khương Mịch sửng sốt: "Không có thể nào..."

Cố Ngôn Phong: "Tại sao lại không thể?"

"Cũng khác nhau quá rồi. Bác gái trong miệng Cố An là người thiện lương từ ái, biết nói lí." Khương Mịch không thể tưởng tượng nổi: "Nhưng em thấy..."

"Em thấy sao?" Cố Ngôn Phong cướp lời cô: "Bà ấy nói với em là tôi biến thái? Tôi vốn dĩ chính là người như thế. Bà ấy nói như vậy là để em đừng mắc bẫy, bà ấy muốn nhắc nhở em, như vậy chứng tỏ bà ấy vẫn còn là người tốt. Khi đó tôi đã nói với em rồi, là do em không tin."

Khương Mịch không tự chủ được trừng lớn mắt, trái tim đột ngột co rút, đau đến mức cô không thể không giơ tay lên chạm.

Giây phút này Cố Ngôn Phong thật sự xa lạ.

Giây phút này, Khương Mịch cảm thấy khoảng cách giữa cô và Cố Ngôn Phong đã quá xa.

Mắt Cố Ngôn Phong liếc thấy bàn tay cô đang ấn ở ngực, nhanh chóng rời mắt đi.

"Không, không phải mà." Khương Mịch gian nan mở miệng: "Anh tốt như vậy, không phải là..."

Cô không thể nào nói hai từ "biến thái" này ra.

"Tôi đã nói rồi, nhìn người không thể chỉ xem mặt ngoài." Cố Ngôn Phong nhàn nhạt nói.

Khương Mịch kịch liệt thở dốc, đầu óc đảo như chong chóng vài phút mới bình tĩnh lại: "Anh còn nói là, một người đối với người khác càng tốt thì ý đồ lại càng nhiều. Anh nói anh chính là... Được, vậy tại sao anh phải đối xử tốt với em như vậy? Ý đồ của anh là gì?"

Cố Ngôn Phong hơi há miệng rồi lại khép lại.

Khương Mịch hùng hổ hỏi thêm lần nữa: "Anh nói đi, rốt cuộc ý đồ là gì?"

Cố Ngôn Phong hít vào một hơi: "Một cô gái nhà nghèo thì còn có thể có âm mưu gì được nữa? Đương nhiên là trẻ tuổi, xinh đẹp."

Khương Mịch giận đến điên loạn rồi. Cô đột nhiên đứng dậy, trực tiếp ngồi ở trên đùi anh: "Bây giờ em chính là vợ của anh rồi, là người vợ danh chính ngôn thuận, anh còn sợ cái gì?"

"Em làm cái gì vậy?!" Cố Ngôn Phong cả kinh, trực tiếp bế Khương Mịch lên ném ở sô pha, sau đó nhanh chóng lùi xuống vài bước, đứng ở phía xa.

Khương Mịch trừng mắt nhìn anh: "Thế mà còn không thừa nhận là anh nói dối?"

Hai người cứ như vậy giằng co một hồi.

Cuối cùng vẫn là Khương Mịch bại trận, cô đứng dậy đi đến trước mặt anh.

Cố Ngôn Phong theo bản năng muốn lùi xuống, cuối cùng cũng miễn cưỡng nhịn được.

Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại wattpad Caseenhom.

Lần này Khương Mịch không làm ra hành động nóng bỏng gì, cô chỉ ngẩng đầu nhìn Cố Ngôn Phong, nghiêm túc nói: "Thầy Cố, em biết chắc chắn anh đã xảy ra chuyện gì đó không tốt. Hôm nay là em sai, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, em không nên hỏi thẳng như vậy. Nhưng mà thầy Cố, bây giờ em chính là vợ chưa cưới của anh, chúng ta là người một nhà, có chung một số hộ khẩu. Em không muốn nhìn anh đi đâu cũng mang theo thuốc an thần, không muốn nhìn anh gặp phải ác mộng... Chuyện của anh, em nhất định phải quản."

Án đường của Cố Ngôn Phong nhảy dựng, anh rút tay vào túi quần.

"Xin lỗi, hôm nay đã làm anh khó chịu rồi." Khương Mịch từng chút một nhẹ nhàng ôm lấy anh, sau đó lại nhanh chóng buông tay: "Em sẽ nhanh chóng làm rõ chuyện này."

Cô xoay người ra cửa, đi xuống tầng.

Cố Ngôn Phong đứng nguyên tại chỗ thật lâu.

Khương Mịch ở trong thang máy nhìn vào tấm gương trên trần, mạnh mẽ thu lại hai hàng nước mắt.

Bây giờ không thể khóc, mọi chuyện còn chưa biết thế nào mà.

Cố Ngôn Phong thừa nhận Phí Nhất Nhược từ trong lời kể của Cố An là đúng sự thật, đó cũng là Phí Nhất Nhược mà cô đã từng gặp qua.

Vậy nên có thể hiểu rằng vấn đề nằm ở trên người Phí Nhất Nhược.

Một là diễn xuất của bà ta quá tốt, đã lừa gạt mọi người ở Cố gia.

Hai là bà ta đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn, khiến cho tính tình thay đổi.

Cố Ngôn Phong không chịu thừa nhận có thể là do chuyện này có tính chất nguy hiểm, anh không muốn cô bị liên lụy.

Việc anh bắt buộc phải cắt đứt quan hệ với Cố gia có lẽ cũng liên quan đến chuyện này.

Nếu đúng là như vậy... sự nguy hiểm chính là nằm ở bản thân Cố Ngôn Phong.

Cho nên cô không thể bỏ cuộc, nhất định phải làm rõ mọi việc.

Khuong Mịch quay lại tầng 20, Trình Song Song chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra tâm tình cô không tốt, nhưng cô ấy cũng không hỏi nhiều.

Cô ấy đầu sao cũng chỉ là một trợ lý, bà chủ cùng ông chủ giận dữ thì cô ấy cũng không thể làm gì được.

Nhưng buổi sáng ngày hôm sau, Trình Song Song phát hiện mọi thứ dường như không được bình thường. Mọi khi Cố Ngôn Phong dậy sớm sẽ ở dưới khách sạn chờ bọn cô, cùng bọn cô đi tới phim trường. Nhưng hôm nay khi hai người xuống dưới chỉ thấy mỗi người tài xế, nói là Cố Ngôn Phong đã đi cùng nam phụ tới phim trường rồi.

Việc đầu tiên Trình Song Song làm là xem sắc mặt của Khuong Mịch, phát hiện vẻ mặt cô đã trắng bệch.

Khi tới phim trường lại nghe thấy Cố Ngôn Phong đã cùng nam phụ ăn sáng, bây giờ đang ở phòng hoá trang.

Trình Song Song nhìn dáng vẻ ủ oải của Khuong Mịch thì cũng không dám hỏi nhiều.

Nhưng mà ngoài ý muốn, dường như Khuong Mịch cũng không tức giận, ít nhất cô không giận cá chém thớt, ăn cơm xong còn thu dọn đồ đạc đi đến khu nghỉ ngơi của Cố Ngôn Phong.

"Song tỷ, chị còn giữ cách liên lạc với các trợ lý trước kia của thầy Cố không?" Không đợi Trình Song Song dò hỏi, Khuong Mịch đã mở miệng hỏi trước.

Trình Song Song suy nghĩ, Cố Ngôn Phong trước kia có nói bất kể là Khuong Mịch yêu cầu cái gì cũng đều phải làm theo, bây giờ anh chưa thu hồi câu nói kia nên hẳn là có thể nói, vì thế cô ấy liền trả lời đúng sự thật: "Trước kia không có nhiều lắm, chỉ có hai người thôi."

Khuong Mịch hỏi cô ấy số liên lạc, Trình Song Song sau khi cung cấp thông tin liền không nhin nỏ: "Hai người cãi nhau à? Tại sao thế?"

"Không có gì." Khuong Mịch băng quơ nói: "Chỉ là thầy Cố giận dữ thôi, không được quá hai ngày đâu."

Trình Song Song: "..."

Cô ấy không dám cùng Khuong Mịch nói giỡn như vậy.

Khuong Mịch cũng mặc kệ cô ấy, cúi đầu tìm thông tin trên mạng.

"Cô chính là Khuong Mịch?" Một giọng nói ngọt ngào bỗng vang lên bên tai.

Khuong Mịch ngẩng đầu lên thì thấy một cô gái xấp xỉ tuổi cô, mắt to, mặc một bộ váy dài liền thân màu vàng nhạt, trông cực kì xinh đẹp, tràn đầy sức sống.

"Chào cô." Khuong Mịch lễ phép cười cười.

Trình Song Song vội vàng giới thiệu: "Đây chính là cháu gái của thầy Đỗ Hạng Minh, tiểu thư Đỗ Tích Vân. Ngày hôm qua vừa mới vào đoàn phim, diễn vai học trò của thầy Cố, khi ấy em ra ngoài ăn cơm với Cố tiểu thư rồi nên không biết."

Đỗ Hạng Minh nổi tiếng là diễn viên gạo cội trong giới này, đã lâu chưa đóng phim nên Khuong Mịch đương nhiên không biết.

Tuy rằng cô có kí ức của nguyên chủ nhưng đầu sao đó cũng không phải là kí ức của mình, Khuong Mịch nghiêm túc ngẫm nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra.

Huống chi tâm tình của cô lúc này không tốt, cho dù là Đỗ Hạng Minh tự mình tới thì cô cũng không có tâm trạng tiếp chuyện nhiều.

Nhưng Khuong Mịch vẫn cười lấy đồ ăn vặt đẩy sang phía Đỗ Tích Vân: "Ăn chút gì không?"

"Không ăn đâu, tôi đang giảm béo." Đỗ Tích Vân ngồi xuống: "Tôi rất hâm mộ dáng người của cô đấy."

Khuong Mịch: "... Chính tôi còn không hài lòng với dáng người của mình nữa cơ."

"Khiêm tốn như này rất giống với kiều ngạo nha." Đỗ Tích Vân cười tủm tỉm nói.

Khương Mịch: "... Được rồi, thật ra tôi rất hài lòng."

Đỗ Tích Vân: "... Cô đang làm gì vậy? Chơi game sao?"

Cô ấy nói rồi thò đầu qua xem, Khương Mịch nhanh tay ấn khoá màn hình: "Không có gì, lướt linh tinh thôi, tôi không chơi trò chơi."

Sắc mặt Đỗ Tích Vân hơi biến đổi.

Giới giải trí này chủ yếu dựa vào dư luận, hơn nữa bối cảnh cùng gia thế đều rất lợi hại.

Bởi vì có quan hệ của ông mình, Đỗ Tích Vân đi đến đâu cũng được người ta chào đón, nhưng ở trong đoàn phim này lại không giống vậy.

Nhất là ngay ngày hôm qua đây, rất nhiều người trong đoàn phim nói với cô: "Trong đoàn phim có cô gái nhỏ bằng tuổi với cô, tên Khương Mịch, rất đáng yêu, hai người chắc có thể trở thành bạn."

Mà Tô Phán với Cố An còn quá đáng hơn, tối hôm qua còn kịch liệt khen Khương Mịch một hồi, hôm nay Cố An còn khen đến mức làm người ta xấu hổ.

Đỗ Tích Vân không thích bị người ta cướp mất nổi bật của mình, Tô Phán là nữ minh tinh có sức ảnh hưởng nhất trong đoàn phim, Cố An lại là người có bối cảnh nhất, thái độ của hai người họ đối với Khương Mịch làm cô ta rất không vui.

Có gì đặc biệt hơn người chứ? Còn không phải là dựa vào quan hệ của Cố Ngôn Phong hay sao?

Nhưng mà nếu quan hệ của Khương Mịch với Cố Ngôn Phong rất tốt thì sao cô chỉ lại là một trợ lý?

Có thể là Cố Ngôn Phong thể không mang theo cô thôi chứ gì?

Vì vậy nên thời điểm Đỗ Tích Vân không thấy Khương Mịch ở đây, ấn tượng của cô ta đối với cô chẳng ra gì.

Lúc này thấy cô không nhiệt tình với mình như vậy thì cô ta lại càng không vui.

Nhưng đương nhiên Đỗ Tích Vân sẽ không biểu hiện ra bên ngoài, cô ta vẫn tủm tỉm nói: "Nghe nói năm nay cô cũng thi đại học hả? Nguyên vọng của cô là trường nào?"

"Thanh Điện." Khương Mịch nói.

"Khéo vậy sao? Tôi cũng chọn Thanh Điện." Đỗ Tích Vân khiêm tốn nói: "Lần này vận khí của tôi không tồi, được 486 điểm, chắc cũng đỗ rồi. Còn cô thi sao? Được bao nhiêu điểm?"

Khương Mịch sững sốt: "486 điểm là có thể đỗ Thanh Điện rồi sao?"

Thấy cô bày tỏ sự nghi hoặc như vậy, Đỗ Tích Vân nhin không nổi: "Cô có ý gì?"

"Không phải nói 600 điểm mới có thể thi đỗ Thanh Điện sao?" Khương Mịch khó hiểu: "Tôi vừa hay tròn 600 điểm, còn đang lo lắng."

Thi được 600 điểm đối với nguyên chủ mà nói thì chính là chuyện khác biệt kinh khủng khiếp. Nhưng con số này đối với Khương Mịch mà nói cũng không tính là cao gì.

Ngày đó tra điểm Cố Ngôn Phong còn muốn tổ chức tiệc chúc mừng cô, nhưng cô cảm thấy điểm của mình không cao lắm nên từ chối, kiên trì đợi được thông báo trúng tuyển rồi mới tính.

"Khương Mịch, tôi nói cho cô biết, sống giả tạo sẽ bị thiên lôi đánh chết!" Đỗ Tích Vân tức giận đứng lên: "600 điểm mà thi vào một trường nghệ thuật? Như vậy có rất nhiều trường tốt cho cô chọn mà! Đúng là xấu xa!"

Cô ta nói xong liền bỏ đi, bỏ lại Khương Mịch không hiểu mô tê gì.

Trình Song Song cũng khiếp sợ không kém khi biết việc Khương Mịch thi được 600 điểm, tuy cô ấy biết năm nay Khương Mịch thi đại học nhưng trước đó nghe Trác Tuấn nói thành tích của cô chẳng ra gì, cho nên cô ấy vẫn không nhắc đến chuyện đại học trước mặt Khương Mịch. Lúc này Trình Song Song cảm thấy rất hoài nghi nhân sinh: "Mịch Mịch, em nói thật sao?"

Khương Mịch: "Gi cơ?"

"Em thật sự cho rằng thi vào Thanh Điện phải được 600 điểm ư?" Trình Song Song biết không có chuyện cô nói dối thành tích thi đại học của mình nên càng thêm khó hiểu.

Khương Mịch cũng bắt đầu cảm thấy không đúng: "Không đúng sao?"

Trình Song Song thực bất đắc dĩ: "Em là một học sinh lớp 12... Chị thật sự rất nghi ngờ, không phải là em bị người khác nhập hồn vào đấy chứ?"

Người nói vô tâm, người nghe cố ý, động tác của Khương Mịch cứng đờ: "Chị, chị có ý gì?"

"Chị còn có thể có ý gì? Em muốn thi vào Thanh Điện mà điểm xét tuyển cũng không biết sao? Điểm xét tuyển mấy năm trước của trường nghệ thuật em cũng không biết?" Trình Song Song cảm thấy hoài nghi nhân sinh: "600 điểm là khái niệm gì? Giống như Đỗ Tích Vân nói, là thành tích cực kì tốt. Thanh Điện ấy à, em giảm một nửa đi, với số điểm đấy hẳn là có thể đỗ sáu khoa."

Đỗ sáu khoa? 300 điểm?

Toàn thân Khương Mịch bỗng toát ra mồ hôi lạnh.

Cô đương nhiên biết trường nghệ thuật lấy điểm thấp hơn so với các trường bình thường. Ở thế giới thực của cô, bởi vì cô không có ý định muốn thi vào trường nghệ thuật cho nên chưa từng tìm hiểu xem các trường đó lấy điểm nhiều hay ít, cụ thể là bao nhiêu. Trường cô chọn chính là trường tốt nhất, xung quanh toàn là học bá nên 600 điểm đối với bọn họ không phải là cao.

Xuyên đến thế giới ở trong truyện, thời điểm Cố Ngôn Phong nói 600 điểm mới có thể đỗ cô cũng từng nghi ngờ. Nhưng cô nghĩ Thanh Điện đầu sao cũng là một ngôi trường tốt, lấy điểm cao cũng là bình thường.

Thậm chí sau khi biết điểm thi đại học cô cũng không chú ý quá nhiều. Bởi vì đối với cô mà nói, bao nhiêu điểm không quan trọng, quan trọng nhất vẫn là giấy báo trúng tuyển. Ngay cả giấy đăng kí nguyện vọng cũng là do Lư Duệ Hi tự mình đưa tới, bởi vì cô không ở trong nhóm lớp với các bạn học.

Cô vậy mà không nghĩ đến, Cố Ngôn Phong thế mà lại lừa cô!

Nhưng tại sao anh lại muốn làm vậy?

Trong lòng Khương Mịch vốn đã có rất nhiều đáp án sinh động nhưng lại không dám tin.

Nguyên chủ muốn thi vào Thanh Điện, dựa vào thành tích của cô ấy sao có thể không chú ý tới điểm số?

Lời nói dối 600 điểm này vốn dĩ nên sớm bị phát hiện.

Nhưng cô không những tin nó suốt một thời gian dài, thậm chí còn nỗ lực thi được 600 điểm.

Khương Mịch vốn dĩ cũng không ngờ, bị lừa vấn đề lớn như vậy là do cô quá mức tin tưởng Cố Ngôn Phong.

Bây giờ cô đã hiểu rõ đó là một âm mưu, đồng thời đã biết mình đi sai đến đường nào rồi.

Cô học ban xã hội, trong một tháng có thể tăng điểm Lý lên nhiều như vậy là vì gốc Lý của vô vẫn còn, cô vẫn có cơ sở để học.

Nếu một người trong một tháng mà có thể nâng từ 200 điểm lên đến 600 điểm thì trước kia cô có áp lực lớn hay ngu ngốc đến cỡ nào cũng không thể thi khảo sát được 18 điểm được.

Cô sợ suất quá!

Khương Mịch lấy tay che mặt, ngồi xồm xuồng.

Cô không dám nghĩ nhiều, rồi lại không nhìn được tương tượng.

"Mịch Mịch, em không sao chứ?" Trình Song Song cũng bị cô dọa đến nơi rồi.

Khương Mịch tựa hồ như không nghe thấy cô ấy nói gì, căn bản không trả lời được.

Trình Song Song gấp đến độ điên lên rồi, theo bản năng nhìn về hướng Cố Ngôn Phong đang quay phim.

Cố Ngôn Phong bỗng nhiên ra hiệu gì đó với đạo diễn, nói hai câu liền đi về phía này, đứng ở vị trí cách xa Khương Mịch mấy mét.

Trình Song Song vội vàng chạy tới: "Thầy Cố."

Cố Ngôn Phong nhìn Khương Mịch: "Sao vậy?"

"Tôi cũng không biết.." Trình Song Song sốt ruột đáp.

"Vừa rồi cô gái kia lại đây nói gì?" Cố Ngôn Phong hỏi.

Trình Song Song nói: "Nói điểm về thi đại học, hình như Khương Mịch không biết điểm xét tuyển của Thanh Điện nên còn đang lo không biết 600 điểm có đỗ không, sau khi biết thì thành ra như vậy... Chắc không phải là em ấy điền sai nguyện vọng nên đang hối hận chứ!"

Cố Ngôn Phong nhắm mắt, nói: "Đứng chắn ở chỗ này đi, đừng để cho người khác nhìn thấy."

Trình Song Song vội vàng gật đầu.

Cố Ngôn Phong bước đến cạnh Khương Mịch, chậm rãi ngồi xuống.

Khương Mịch cảm nhận được bên cạnh có động tĩnh nên từ từ ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ bừng.

"Thầy Cố." Khương Mịch chủ động nói trước: "Ý đồ của anh có phải là... là tìm hiểu vì sao em đột nhiên không giống trước đây không?"

Ánh mắt Cố Ngôn Phong bỗng chốc trầm xuống, không nói gì.

"Bởi vì tình huống của mẹ anh giống em, đột nhiên thay đổi không giống trước kia nhưng cơ thể lại không có vấn đề gì, vẫn giống như trước. Cho nên... anh muốn từ trên người em, biến được nguyên nhân mẹ anh thay đổi đúng không?" Đôi môi Khương Mịch run nhè nhẹ: "Đúng không?"

Cầm có lời muốn muốn nói:

Thấy chương trước có nhiều bạn bình luận nói không hiểu lắm mà mình cũng không biết nên giải thích với các bạn như nào, bởi vì cá nhân mình cũng chưa đọc hết truyện nữa.

Nhưng đây thật sự là một bộ truyện đáng đọc, tác giả cũng rất giỏi trong việc xây dựng tình tiết bất ngờ nên Cầm muốn nhắc nhở các bạn điều này...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Edit: Cầm

Ngồi trên xe buýt vào mùa hè đúng là một trải nghiệm tồi mà.

Điều hoà bên trong xe bật rất thấp, ngoài trời ánh nắng gay gắt, cửa sổ làm bằng kính thủy tinh không ngăn nổi ánh nắng mặt trời, vẫn nóng hừng hực.

Trán Khương Mịch áp vào cửa kính, một bên thì nóng đến toát mồ hôi, một bên thì lại lạnh đến mức run lên.

Bởi vì đây là ngày nghỉ nên người ở trên xe không nhiều, có rất nhiều chỗ trống, không ai nói chuyện với nhau. Tiếng ngáy cứ vang lên hết đợt này đến đợt khác, không ngừng nghỉ.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi Khương Mịch ra ngoài đều là đi xe riêng của gia đình, đây là lần đầu tiên cô đi xe buýt, bởi không quen nên chỉ có thể nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài là cảnh vật xa lạ, nhưng vốn dĩ cũng không lạ lắm, bởi vì lúc Khương Mịch đi đến thành điện ảnh đã đi qua con đường này một lần rồi.

Nhưng lúc đó, Khương Mịch dựa vào người Cố Ngôn Phong ngủ rất say, dọc đường cũng không mở mắt ra nhìn.

Nghĩ đến Cố Ngôn Phong, Khương Mịch đột nhiên nhắm hai mắt lại.

Thời điểm ở phim trường cô hỏi vấn đề kia, Cố Ngôn Phong vẫn không trả lời.

Nhưng Khương Mịch nhìn ra được đáp án từ vẻ mặt áy náy của anh, trong giây phút đó cô rất phần nộ, cảm tức đứng bật dậy, lớn tiếng nói với anh: "Anh muốn biết chứ gì? Tôi càng không nói cho anh biết!"

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô đi thẳng một đường về khách sạn, cầm vali của mình rồi bắt xe đi về Thanh Châu.

Cố Ngôn Phong không ngăn cản cô, nhưng vừa rồi lúc lên xe Khương Mịch nhìn thấy một người khá quen mặt cũng đi lên, ngồi sau cô hai hàng ghế.

Đó là vệ sĩ của Cố Ngôn Phong, cô đã từng gặp rồi nhưng không có ý định đuổi hán đi, cũng không nói chuyện gì với hán.

Sau khi trải qua cơn kích động nhất thời, hiện tại Khương Mịch đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Cô phát hiện, coi như rời khỏi trường quay thì cô vẫn sẽ phải dựa vào Cố Ngôn Phong để sống.

Cho dù đuổi người vệ sĩ này đi thì tiền cô ngồi xe vẫn là của Cố Ngôn Phong cho, quần áo trên người cô, chi phí cô ăn, tất cả đều là của Cố Ngôn Phong.

Đương nhiên sau này cô có thể tự lực cánh sinh, nhưng giờ phút này đây, cô không thể nào không dựa vào anh.

Thật ra sau này cô có thể dựa vào chính mình mà sống, nhưng lòng tốt của Cố Ngôn Phong thì cô không có cách nào trả được.

Chẳng hạn như lúc anh thức suốt đêm để sửa lại bài thi, ghi công thức cho cô, chẳng hạn như anh dạy cho cô những kiến thức để biểu diễn... Khương Mịch thay đổi tư thế, cưỡng ép chính mình nhìn ra phong cảnh phía bên ngoài, không cần nghĩ đến Cố Ngôn Phong nữa.

Lúc về đến nhà đã là 3 rưỡi chiều, Khương Mịch vừa mới mở khoá cửa đã thấy di Lệ đứng ở ngoài sân, hơi sùng sốt.

"Mịch Mịch, con về rồi à?" Di Lệ duỗi tay cầm lấy hành lý của cô, cái gì cũng không hỏi gì mà chỉ cười tủm tỉm nói: "Thời tiết này quá khó chịu nhỉ, đi nấu cháo loãng rồi, con đi ăn rồi ngủ một giấc đi."

Khương Mịch quay đầu nhìn lại, thấy vệ sĩ đi theo cô suốt một đường dài nay đã biến mất.

Không hề nghi ngờ, di Lệ cũng là do Cố Ngôn Phong sắp xếp từ trước.

Khương Mịch không biết anh đã giải thích với di Lệ như thế nào, cô cũng không muốn hỏi, chỉ gật đầu: "Cảm ơn di Lệ."

Đại khái là di Lệ biết cô đi vài tiếng xe mới đến nhà nên đã đem cháo lạnh đi đun nóng. Giống với đồ ăn sáng di ấy nấu, không cho gừng và tỏi vào, có hơi cay, vừa hợp ăn với cơm.

Khương Mịch cho rằng cô sẽ ăn không vào nhưng kết quả lại ăn một hơi hai bát lớn.

Di Lệ đặc biệt hài lòng, sau đó khuyên cô đi nghỉ ngơi, còn nói trong thời gian này di sẽ ở đây.

Trước đây di Lệ mỗi ngày sẽ qua đây nấu cơm nhưng rất ít khi ở lại, bây giờ có thể là sợ trong lòng Khương Mịch nghĩ quẩn.

Khương Mịch tự giễu mà cười cười, sinh mệnh đáng quý như vậy, sao cô có thể nghĩ quẩn trong lòng chứ?

Về đến phòng, Khương Mịch tắm rửa xong liền lên giường đi ngủ.

Cô vốn tưởng mình sẽ không ngủ được, ai ngờ thật ngoài ý muốn, vừa ngã xuống liền ngủ mất, hơn nữa còn ngủ đến mức trời tối đen, làm di Lệ sợ đến mức suýt nữa tìm người đến phá cửa.

Khương Mịch thấy mặt cô trắng bệnh, cảm thấy áy náy nên ăn cơm xong liền cùng đi Lệ xem tivi một lúc, nào ngờ mới được vài phút thì cô lại ngủ mất.

Cứ như vậy giăng co vài ngày, Khương Mịch vẫn cứ như vậy, giống như vẫn chưa tỉnh ngủ.

Di Lệ thật sự lo lắng: "Không phải là bệnh rồi chứ? Có muốn tới bệnh viện xem thế nào không?"

Khương Mịch lắc đầu: "Không sao đâu, chắc là do gần đây thời tiết thay đổi nên làm người mệt rã rồi, cháu tập thể dục chút là ổn rồi."

Cô biết đây là tâm bệnh của mình, là bản thân không muốn động dậy nên mới có thể ngủ mãi.

Nhưng không thể như vậy được, cô còn phải đi tìm việc, cần phải rèn luyện lại sức khỏe.

Phòng tập thể dục vẫn giống như lúc rời đi. Ngay khi Khương Mịch bước vào, rất nhiều ký ức lũ lượt ùa về trong tâm trí.

Cô và Cố Ngôn Phong đã ở chỗ này cùng nhau đấu trí so đũa khí, để lại nơi này rất nhiều tiếng cười và mồ hôi, lúc đó cô đã rất vui vẻ và hạnh phúc. Bây giờ nghĩ lại, đúng là có bao nhiêu nực cười cùng khó chịu.

Khương Mịch mở máy chạy bộ lên, trực tiếp mở chế độ chạy nhanh nhất.

Trước kia Cố Ngôn Phong ép cô chạy, cô vẫn luôn làm nũng và chơi xấu, có thể trốn được một ít thì một ít.

Hiện tại không có người quản thúc, cô lại ngoan ngoãn gồng mình trên máy chạy bộ.

Cho nên nói con người thật là...

Đê tiện. Đến bây giờ cô còn mơ tưởng đến Cố Ngôn Phong.

Tuy rằng trước kia là bị Cố Ngôn Phong ép buộc phải vận động một khoảng thời gian, nhưng Khương Mịch thật sự không phải là người yêu vận động, vì thể hình thức chạy bộ nhanh nhất này có hơi quá đối với cô.

Không đến vài phút, Khương Mịch liền thở hổn hển như trâu. Cô cảm giác tim mình đập nhanh đến lao lực, trước mắt thậm chí còn nhìn thấy Sao Kim sáng lấp loè.

Nếu cứ chạy như vậy thì mình sẽ không đột ngột mà chết chứ? Khương Mịch nghĩ như vậy nhưng vẫn không chịu bấm dừng. Cô không biết bản thân đang muốn so cao thấp với ai, hay là muốn so tinh thần gì đó nhưng cô vẫn không muốn dừng lại, vẫn muốn cứ chạy như vậy, muốn nhìn xem cực hạn của mình là ở đâu.

Đến cuối cùng cô vẫn không thể nhận ra cực hạn của mình, bởi vì chạy quá nhanh nên không biết tại sao lại như vậy, có thể là do thất thần, chân trái cùng chân phải va vào nhau nên trực tiếp từ trên máy chạy bộ ngã xuống, lăn hai vòng mới dừng lại.

May mắn là sau này Cố Ngôn Phong sợ cô bị thương nên đã lót thảm ở phòng tập, vì thế khi đầu Khương Mịch bị va xuống đất cũng chỉ đau chứ không bị thương.

Nhưng Khương Mịch lại không bò dậy nổi.

Vừa rồi vẫn luôn chạy, tuy cảm giác khó chịu nhưng vì có động cơ của máy chạy bộ nên ít nhất cô có thể kiên trì. Bây giờ dừng lại rồi mới thấy, hai chân của cô đang điên cuồng run rẩy, thậm chí còn không có một tí sức nào, căn bản không đứng dậy nổi.

Gương mặt nóng như bị lửa đốt, nóng đến đau rất, mồ hôi trực tiếp tụ lại với nhau thành từng giọt chảy xuống, miệng đắng lưỡi khô, trái tim thì kịch liệt run rẩy giống như giấy tiếp theo nó sẽ vỡ nát ra vậy.

Khương Mịch cứ như vậy nằm trên mặt thảm, không biết qua bao lâu mới có cảm giác tốt hơn một chút.

Cô chậm rãi dịch đến bàn uống nước bên cạnh, quơ tay mà không tìm được cốc nên đành tu thẳng vòi, cũng mặc kệ xem đó là nước gì.

Uống xong lại tiếp tục ngồi ở bên cạnh phát ngốc.

Vừa rồi trong nháy mắt kia, cô cảm giác mình thật sự có khả năng sẽ chết đột ngột.

Cô nhìn không được mà suy nghĩ, nếu thật sự chết đi rồi thì có thể trở về thế giới thực hay không?!

"Mịch Mịch." Có lẽ là di Lệ không yên tâm nên tính thời gian đến gõ cửa bên ngoài: "Không thể vận động quá nhiều được, cẩn thận kết quả ngược lại đây."

Khương Mịch miễn cưỡng đứng dậy, mở cửa nói: "Cháu tập xong rồi."

"Sắc mặt con sao mà kém vậy." Di Lệ hoảng sợ: "Không sao đâu chứ?"

"Không sao, là tại trước kia cháu không hay tập thể dục ấy mà, bây giờ đi tắm rửa một lát là tốt rồi." Khương Mịch nói rồi bắt đầu đi xuống.

Dầm lên bậc thang thứ nhất, Khương Mịch thiếu chút nữa đã ngã xuống... bởi vì chân quá mềm, căn bản là không thể chịu được lực, may mắn là kịp thời nắm được tay vịn ngay bên cạnh.

Di Lệ vội vàng chạy tới đỡ cô: "Con không sao đấy chứ?"

"Không sao đâu, thật đấy ạ." Khương Mịch đỡ lấy cầu thang, cười cười: "Có lẽ là vừa rồi chạy nhanh quá, xem ra cháu cần phải rèn luyện thêm rồi."

Đây vẫn là lần đầu tiên Di Lệ thấy Khương Mịch cười trong suốt mấy ngày nay, trong lòng bỗng đau xót nên nói: "Chăm chỉ rèn luyện cũng là tốt, nhưng mà cái gì cũng không thể quá độ được."

"Di nói đúng." Khương Mịch cực kì tán đồng.

Bất kể làm chuyện gì cũng không thể quá độ.

Cố Ngôn Phong đối với cô quá tốt, vốn dĩ là có vấn đề rồi, là do chính cô tham lam nên mới không nhận ra thôi.

Vắt và lấm mới đi xuống tầng một, Di Lệ cứ mãi dặn dò Khương Mịch: "Người đang nóng không được tắm nước lạnh ngay, nếu không sẽ dễ bị cảm lạnh lắm đấy."

"Cháu biết rồi." Khương Mịch nhanh nhồm nhanh miệng đồng ý, nhưng khi vào phòng tắm lại không chịu nổi cơn nóng nên vẫn tắm bằng nước lạnh.

Kết quả lời của Di Lệ thiêng như sấm, sáng ngày hôm sau Khương Mịch rời giường đã bắt đầu thấy nghẹt mũi rồi.

Di Lệ vội vàng tìm thuốc cảm cho cô: "Có cần đi bệnh viện không?"

Khương Mịch sờ sờ trán mình: "Không sốt, chỉ là cảm mạo thôi, không sao đâu."

Cô không đi bệnh viện, khi đi ra ngoài liền đi tới nội thành tìm việc làm.

Nhưng không biết có phải do bệnh hay không mà cô đi một ngày trời vẫn không tìm được công việc phù hợp.

Buổi tối về đến nhà lại bắt đầu ho khan, dù cho có nói gì đi nữa thì Di Lệ cũng không cho phép cô ra ngoài.

Di Lệ chu đáo như vậy, thỉnh thoảng sẽ làm cho Khương Mịch nghĩ đến mẹ của cô. Nhưng đi ấy cũng không quá mức phản đối suy nghĩ của cô nên cô liền ở nhà nghỉ ngơi một ngày.

Nhưng mà bệnh vẫn không có dấu hiệu thuyên giảm, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

"Không được, vẫn nên đi bệnh viện thì hơn." Đã qua hai ngày, Di Lệ thật sự rất lo lắng.

Khương Mịch còn chưa kịp nói thì chuông cửa lại vang lên.

Cô vô thức nhìn ra ngoài.

"Đề đi đi." Di Lệ đề cô lại, tự mình đứng dậy.

Không bao lâu sau, Cố An đẩy cửa bước vào.

Khương Mịch thở ra một hơi.

"Mịch Mịch, em làm sao vậy?" Dường như Cố An vẫn chưa biết chuyện gì: "Tại sao em không nói một tiếng đã chạy đi rồi? Điện thoại cũng không bật, làm hại bọn chị sốt ruột chết đi được."

Khương Mịch mím môi, đứng lên như muốn nói gì đó, không ngờ tới trước mặt vậy mà đột nhiên tối sầm, ngã quỵ trên mặt đất.

Trước khi hoàn toàn mất ý thức, cô nghe tiếng tiếng hô của Cố An cùng Di Lệ. Cô muốn nói với bọn họ rằng không cần phải sợ, không chừng cô vừa ngất đi sẽ lại xuyên trở về, nhưng cô lại chẳng kịp nói.

Khi tỉnh lại, Khương Mịch phát hiện cô đang nằm trong bệnh viện.

Trong phòng bệnh ẩm áp chỉ có một người, Cố An đã ghé vào mép giường ngủ rồi, ánh đèn nê ông ở ngoài cửa sáng lập loè, rõ ràng đã là buổi tối.

"An An." Khương Mịch khẽ mở miệng, phát hiện giọng cô lúc này chẳng khác nào giấy ráp đã bị vò nát, vừa đau vừa ngứa, giọng cũng khàn khàn khó nghe.

Cố An giật mình tỉnh lại: "Mịch Mịch, em tỉnh rồi à? Cảm giác thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?"

"Đầu hơi choáng, còn buồn nôn nữa." Khương Mịch nói.

"Trước tiên em đừng vội cử động. Chị đi gọi bác sĩ tới xem sao." Cố An vội vã rời đi.

Rất nhanh bác sĩ đã tới kiểm tra, hỏi cảm giác của Khương Mịch sau đó an ủi: "Không có vấn đề gì đâu. Chủ yếu là do cảm cúm cộng thêm tâm trạng uất ức dẫn tới ngất xỉu, truyền ít nước biển là không sao nữa rồi."

Sau một hồi rồi ren, phòng bệnh cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Truyền nước biển thì cảm giác buồn nôn của Khương Mịch cũng đỡ đi ít nhiều. Lúc này cô mới hỏi Cố An: "Tại sao chị lại ở đây? Bên phía đoàn phim thì làm sao bây giờ?"

"Chị quay xong rồi." Cố An đáp: "Sau này không cần tới đó nữa."

Khương Mịch "ừm" một tiếng, có vài lời muốn nói với cô ấy nhưng lại chẳng có sức lực.

"Đừng vội nói chuyện, có gì chờ em khoẻ lại rồi nói." Cố An nhìn ra suy nghĩ của cô nên khuyên nhủ: "Em ngủ một lát đi, chị trông ở chỗ này cho, không có việc gì đâu."

Khương Mịch lại tiếp tục ngủ, cứ thế mơ mơ màng màng, song lại mơ thấy Cố Ngôn Phong.

Khi tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, Khương Mịch mở mắt ra, trong nháy mắt có chút hoảng hốt.

Cô nhớ rõ mình đã mơ thấy Cố Ngôn Phong, nhưng không nhớ rõ nội dung cụ thể, chỉ có cảm giác dường như anh đã ở đây.

"Tỉnh rồi hả? Thấy khá hơn chưa?" Cố An xách theo một bình giữ nhiệt tiến vào.

"Khá hơn rồi." Khương Mịch ngồi dậy, ngay sau đó lại sùng sốt.

"Sao thế?" Cố An hỏi.

Khương Mịch khịt khịt mũi: "Có người khác đã tới đây sao?"

"Không có." Cố An xoay người đặt bình giữ nhiệt xuống: "Chỉ có di Lê tới thôi, di ấy còn làm bữa sáng đặc biệt cho em nè."

Khương Mịch không nói gì nữa, vừa rồi cô đã ngửi thấy một mùi hương rất nhẹ, giống như là mùi của gỗ đàn với hoa nhài, rất giống với hương sữa tắm cô đang dùng.

Lúc cô bỏ đi đã để lại bình sữa tắm 2kg kia ở khách sạn, vậy nên mùi hương này chắc chắn không phải là của cô.

Cố An múc một ít cháo ra bát, muốn đút cho Khương Mịch ăn.

"Em tự ăn được mà." Giọng của Khương Mịch còn khàn nhưng cảm giác chóng mặt đã đỡ đi rất nhiều, cô cũng không muốn làm phiền người khác.

Ở bệnh viện ba ngày, bệnh của Khương Mịch gần như đã khỏi hẳn. Cô kiên trì phải xuất viện.

Mấy ngày nay Cố An vẫn luôn chăm sóc cho cô, không lay chuyển được nên chỉ còn cách đồng ý.

Quay về nhà của Cố Ngôn Phong, Cố An cũng không rời đi mà trực tiếp ở lại.

"Em có muốn đi đâu chơi không?" Cố An hỏi Khương Mịch: "Chín tháng sau chị phải quay về công ty rồi, muốn trong thời gian này thừa dịp đi đâu đó, nhưng chị lại chẳng biết chỗ nào vui cả, em đi cùng chị đi."

Khương Mịch trầm ngâm một lát, nói: "Muốn tới nhà chị."

Cố An ngẩn ra: "Hả?"

Khương Mịch nói: "Đính hôn với thầy Cố lâu như vậy rồi mà em vẫn chưa đến ra mắt mọi người trong nhà, thật không lễ phép. Chị có thể đưa em về ra mắt bọn họ không?"

Đây là lần đầu tiên Khương Mịch nhắc tới thầy Cố sau khi trở về, Cố An và di Lê trộm nhìn nhau, đều thấy hơi bất an.

"Em đi gặp bọn họ làm gì?" Thái độ của Cố An ngập ngừng: "Em và anh ba sống tốt là đủ rồi."

"Vì phép lịch sự và tò mò thôi." Khương Mịch thần nhiên nói: "Lúc trước em không đi là vì cho rằng mối quan hệ giữa mọi người không tốt. Nhưng hôm nay sau khi nghe chị nói, cảm thấy không hẳn là như vậy, em cũng nên đi qua đó thăm mọi người, đúng không?"

Không phải Cố Ngôn Phong muốn dựa vào cô tìm nguyên nhân khiến mẹ anh ấy thay đổi sao?

Cô sẽ giúp anh tìm ra nó, trả lại ân tình trước đó anh đã quan tâm đến cô, như vậy giữa bọn họ đã thanh toán xong rồi.

"Cái khác thì không nói, nhưng mẹ của thầy Cố thì em phải đi gặp." Cô lại nói tiếp: "Dù sao cũng cũng là người một nhà, nếu có thể làm cho quan hệ thêm hoà hợp thì có chỗ nào không tốt chứ?"

Cố Ngôn Phong không nói cụ thể rằng anh có mâu thuẫn với Khương Mịch như thế nào, Cố An chỉ biết là hai người cãi nhau. Cô ấy nghĩ bác gái đầu sao cũng là người tốt, nói không chừng Khương Mịch thấy bà ấy thì tâm trạng sẽ tốt lên, sẽ hoà giải mâu thuẫn với Cố Ngôn Phong, vì thế nên đồng ý: "Được, vậy chị nói với bác gái một tiếng."

"Không cần." Khương Mịch ngăn Cố An lại: "Chúng ta cứ thế đến đi, cho bà ấy một bất ngờ."

Cố An thuận theo: "Được."

"Bây giờ chúng ta đi thôi." Khương Mịch đứng lên.

Cố An: "Thân thể của em không có vấn đề gì chứ?"

Khương Mịch: "Bác sĩ đã nói không sao nữa rồi mà."

Cố An: "Vậy được rồi."

Hai người cùng nhau tạm biệt dì Lệ, sau đó rời đi.

Dì Lệ suy nghĩ một hồi, vẫn là gọi điện báo cho Cố Ngôn Phong biết.

Khương Mịch và Cố An đi mua quà cho Phí Nhất Nhượng trước.

"Dì có ở cùng với ai không?" Khương Mịch muốn tính xem nên mua bao nhiêu phần quà: "Nhà chị tổng cộng có bao nhiêu người?"

"Chỉ có một mình bác gái thôi." Cố An nói: "Những người khác đừng mua, lần sau thì tính tiếp."

"Không phải chị nói mọi người đều ở nhà cũ cùng nhau sao?" Khương Mịch nghi ngờ hỏi.

"Chị nói là khi còn bé mà." Cố An ngầm nghĩ: "Đại khái là năm anh ba mười ba tuổi, lúc đó bác gái đã dẫn anh ấy rời đi rồi."

Khương Mịch càng nghi ngờ hơn: "Tại sao? Không phải nói là quan hệ rất tốt à?"

"Đúng là quan hệ rất tốt, cũng không cãi nhau, nhưng mà có lần chị nghe thấy ông nội mắng ba chị..." Cố An đỏ mặt, thấp giọng nói: "Có thể là do ba chị quá trắng hoa nên bác gái sợ sẽ dạy hư anh ba."

Mười ba tuổi?

Nếu Phí Nhất Nhượng thật sự xuyên tạc, liệu có phải xuyên vào đúng năm Cố Ngôn Phong mười ba tuổi hay không?

Nói vậy là, bà ta đã xuyên tạc đây được mười lăm năm?

Ánh mắt Khương Mịch khẽ trầm xuống: "Được rồi, đi thôi, chị biết đi ấy thích cái gì không?"

Cố An vội vàng gật đầu: "Biết biết, bác ấy thích mấy đồ vật nhỏ, nếu liên quan đến Phật giáo thì càng tốt..."

"Phật giáo?" Khương Mịch ngầm nghĩ: "Vòng tay được không?"

"Chắc là được đó."

Hai người đi đến khu mua sắm, chọn nửa ngày trời, cuối cùng cũng chọn được một chuỗi vòng tay gỗ đàn hương, sau đó mới đi tới nhà của Phí Nhất Nhượng.

"Chính là khu biệt thự phía trước đó." Cố An chỉ.

Khương Mịch gật đầu: "Thoạt nhìn có vẻ yên tĩnh quá."

Cố An: "Đúng vậy, bác gái thích yên tĩnh mà."

Khi đang nói chuyện thì xe đã đi đến cửa tiểu khu. Vừa mới bắt đầu giảm tốc độ thì bỗng nhiên có chiếc Maybach bất ngờ lao ra khỏi dốc, đâm về phía trước, tài xế vội vàng thắng xe lại.

Hai cô gái bởi vì quán tính nên nghiêng về phía trước, sợ đến mức chảy mồ hôi lạnh hết cả người.

Tài xế hạ cửa kính xe xuống, đang muốn mắng người thì thấy Cố Ngôn Phong bước ra từ chiếc Maybach đó, đi về hướng xe của bọn họ, tài xế liền lập tức câm miệng lại.

"Sao lại thế này?" Khương Mịch vừa ngẩng đầu cũng phát ngốc.

Cố Ngôn Phong mở cửa xe ra, thừa dịp Khương Mịch còn chưa kịp phản ứng lại thì đã trực tiếp ôm người xuống xe, đồng thời nói với Cố An còn đang sững sờ: "Tự quay về đi."

Khương Mịch hồi thần lại, giây giụa muốn xuống đất, nhưng Cố Ngôn Phong dùng sức rất lớn, cô tránh không thoát nổi.

"Buông ra!" Khương Mịch cả giận nói.

Cố Ngôn Phong không để ý tới cô, ôm cô đi thẳng về phía xe của mình.

Khương Mịch cảm thấy khó thở, há miệng cắn vào vai anh.

Cố Ngôn Phong nâng mí mắt lên nhìn cô một cái, bước chân vẫn không ngừng.

Nhét Khương Mịch vào chỗ ghế phụ, thắt đai an toàn lại rồi Cố Ngôn Phong mới nói: "Ngoan ngoãn ngồi đó đi, về với tôi, em muốn gì tôi cũng sẽ nói cho em biết."

Cả người Khương Mịch cứng đờ, từ bỏ suy nghĩ muốn chạy trốn.

Dù sao chắc chắn cũng bị anh bắt lại mà.

Hơn nữa anh đã đồng ý nói rõ ràng rồi, như vậy cũng tốt.

Lúc này Cố Ngôn Phong mới ngồi vào ghế lái, sau đó nghiêng đầu vạch cổ áo ra, nhìn bả vai.

Có một vòng tròn in dấu răng rất sâu nhưng không chảy máu, xem ra Khương Mịch vẫn hạ thủ lưu tình.

Khương Mịch vẫn luôn chú ý đến động tác của anh, đương nhiên cũng thấy được dấu răng mà mình để lại nên mắt tự nhiên ngoảnh sang chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cố Ngôn Phong gạt cổ áo trở lại, bắt đầu khởi động xe.

Khương Mịch nhận ra anh đang lái xe về hướng nhà của mình.

Có vài lần cô muốn nói chuyện nhưng định nói rồi lại thôi, lo lắng thấp thỏm.

Cố Ngôn Phong bỗng nói: "Không phải."

Khương Mịch sững sờ: "Hả?"

"Lần trước em ở phim trường hỏi tôi vấn đề đó..." Đứng trước là đèn đỏ, Cố Ngôn Phong thắng xe lại, nghiêng đầu nhìn cô: "Tôi nói không phải, em có tin không?"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Edit: Cẩm

Khương Mịch sững sờ nói: "Không tin."

Thật ra mấy ngày nay cô vẫn luôn đợi Cố Ngôn Phong sẽ tìm đến cô để giải thích.

Từ lúc xuyên tới đây, Cố Ngôn Phong đối với cô cực kì tốt, tốt đến mức không thể bắt bẻ được gì. Mặc dù ở thế giới thực cũng chưa từng có ai đối xử tốt với cô như vậy cả.

Đương nhiên ba mẹ của của Khương Mịch cũng rất tốt, nhưng hai cái này không thể so sánh với nhau được. Dù ba mẹ có tư tưởng tiến bộ đến đâu thì họ cũng xem cô như một đứa trẻ mà chiều chuộng. Còn Cố Ngôn Phong thì khác, anh đối xử với cô bình đẳng như một người trưởng thành, là tốt đến mức làm người ta ghen.

Nhưng tất cả điều này phải được xây dựng trên cơ sở mà Cố Ngôn Phong không nói dối.

Vậy nên Khương Mịch ôm ấp hi vọng, muốn đợi Cố Ngôn Phong đến nói rõ ràng với cô. Nói rằng cô đã hiểu lầm, nghĩ sai rồi, thật ra còn có nguyên nhân mà cô không biết, hoặc là căn bản không có nguyên nhân nào hết.

Nhưng Cố Ngôn Phong vẫn không tới.

Bây giờ Khương Mịch đã tuyệt vọng, anh lại chạy tới nói "Không phải."? Khương Mịch thật sự rất tức giận.

Dường như Cố Ngôn Phong biết cô sẽ nói vậy nên về mặt anh không có chút ngoài ý muốn nào, anh không nói gì cả, một lần nữa khởi động xe.

Khương Mịch ngoài miệng thì nói không tin nhưng trong lòng vẫn hi vọng anh có thể nói thêm gì đó. Cô tin hay không là một chuyện, còn anh giải thích hay không lại là một chuyện khác.

Hơn nữa rõ ràng là anh nói nếu cô quay về, cái gì anh cũng nói hết cho cô biết, kết quả bây giờ lại trầm mặc?

Khương Mịch tức giận đến mức muốn nhảy ra khỏi xe, nổi giận quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt cũng chẳng thèm liếc Cố Ngôn Phong lấy một cái.

Vì vậy cô không chú ý đến điều hoà trong xe vẫn mở, vậy mà trán của Cố Ngôn Phong lại toát ra một tầng mồ hôi.

Lúc lái xe về nhà Cố Ngôn Phong, Khương Mịch không chờ xe dừng hẳn mà đã trực tiếp nhảy xuống.

Dù sao cô cũng không còn cái kính nữa, chuyện đã đến nước này rồi thì cứ nói rõ thôi.

Khương Mịch mở cửa ra gọi: "Dì Lệ."

Không ai đáp lại, hiển nhiên là đã bị Cố Ngôn Phong đuổi đi rồi.

Khương Mịch không biết vì sao mà càng thêm tức giận.

Cô thở dốc kịch liệt, chọn một cái ghế sofa đơn mà ngồi xuống, đợi Cố Ngôn Phong một lúc sau mới tiến vào.

Anh nhìn nhìn rồi trực tiếp ngồi ở ghế sofa đối diện cô.

"Có gì thì anh cứ nói thẳng ra đi." Khương Mịch lập tức lên tiếng, đáng vẻ không rất kiên nhẫn.

Cố Ngôn Phong vẫn rất bình tĩnh, không nhanh không chậm lên tiếng: "Khi còn nhỏ, mẹ tôi quả thực đối xử với tôi rất tốt."

Khương Mịch cho rằng anh sẽ giải thích mâu thuẫn giữa hai người họ trước, không ngờ anh lại nói cái này nên hơi bất ngờ, nhưng cũng không chặn lời anh.

Cố Ngôn Phong tiếp tục nói: "Sau đó giống như những gì Cố An đã nói với em, bà ấy dịu dàng lương thiện, cũng rất yêu thương tôi. Từ nhỏ bà ấy đã nói với tôi rằng, tuy chú hai ở các phương diện khác không đứng đắn nhưng cũng chưa làm gì gây tổn hại đến hai mẹ con tôi. Tập đoàn Tây Xuyên phát triển lớn mạnh trong tay chú ấy, tiền lợi nhuận mỗi năm chưa bao giờ đưa thiếu cho hai mẹ con tôi, cho tới bây giờ chỉ có nhiều lên chứ chưa bao giờ ít đi, vậy nên không thể chỉ vì một cái gọi là con lớn cháu trưởng mà muốn giành lại công ty được. Bà ấy nói nếu không có chú hai, công ty đã sớm không giữ nổi, hai mẹ con tôi cũng không có cuộc sống tốt như vậy. Đợi tôi lớn lên rồi không thể có ý muốn giành lại công ty, cho dù chú hai có nhường lại cũng không được."

"Vậy nên anh mới không do dự mà cắt đứt quan hệ với gia đình nhà Cố An, cũng không có lý do gì mà nói không cần công ty?" Lúc này Khương Mịch cũng bất chấp tất cả mà hỏi vặn lại anh.

Một người mẹ như vậy đúng thật là quá tốt. Khó trách Cố An cũng thích bà ấy, ngay cả Cố Ngôn Phong cũng muốn đem bà ấy quay về.

"Không chỉ có một nguyên nhân này thôi đâu." Đối với việc Khương Mịch chịu nói chuyện cùng mình đã làm Cố Ngôn Phong vui lên không ít, về mặt cũng ôn hoà đi rất nhiều: "Trước kia mẹ tôi giáo dục tôi rất đơn giản, bà ấy không cần tôi phải giỏi, không cần tôi kiếm ra nhiều tiền, chỉ hi vọng tôi có thể sống vui vẻ. Chính là từ năm tôi mười tuổi ấy, tính tình bà ấy dần dần thay đổi. Bà ấy đốc thúc tôi học tập, ép buộc tôi phải tham gia các lớp huấn luyện, học ở rất nhiều nơi. Ngay từ đầu tôi không phát hiện ra điều gì lạ, còn nghĩ rằng bà ấy muốn tôi làm nỗ lực mà nỗ lực mà bà ấy nên rất nghiêm túc học tập. Nhưng dần sau đó, tôi phát hiện mọi việc ngày càng không đúng. Bà ấy bắt đầu ở trước mặt tôi nói xấu chú hai, bắt đầu có ý dạy tôi "Tập đoàn Tây Xuyên thật ra chính là của nhà chúng ta." Thậm chí bà ấy còn bắt đầu dạy tôi cách quản lý công ty, không ngừng đề cao giá trị tiền bạc trước mặt tôi."

Một người mà tính cách đột nhiên thay đổi như vậy, chắc chắn là phải có nguyên nhân rồi. Nếu chưa từng có chuyện gì xảy ra thì hẳn là sẽ có khả năng bị người khác nhập hồn vào.

Vậy là từ năm Cổ Ngôn Phong mười tuổi, mẹ của anh đã bị người khác nhập vào sao?

Khương Mịch tự mình tưởng tượng, đang là một người mẹ dịu dàng hiền lành, đột nhiên bị một linh hồn tham lam độc ác xuyên vào, quả thật là quá khó tiếp thu rồi.

Cô vô thức muốn an ủi Cổ Ngôn Phong một chút. Nhưng lại nghĩ tới những việc này còn chưa biết thật giả ra sao, liền cứng rắn nhìn xuống.

"Tôi cẩn thận nhớ lại hai năm đó, trong nhà không xảy ra bất cứ chuyện gì cả, cũng không có việc lớn gì khiến mẹ tôi phải chịu đựng quá lớn mà thay đổi tính tình." Cổ Ngôn Phong cũng tự hỏi như vậy: "Tôi không hiểu nổi nguyên nhân thay đổi của mẹ, quan trọng là bà ấy ở trước mặt người khác vẫn như vậy, nhiều lúc tôi phải hoảng hốt, có phải là do tôi có vấn đề rồi không? Tôi bắt đầu thử phản kháng bà ấy, không chịu học tập nữa, ngay cả thành tích cũng bắt đầu xuống dốc, giống như đột nhiên tiến vào giai đoạn phản nghịch."

Khương Mịch bỗng nhiên nghĩ đến hội chứng sợ không gian kín của anh, nghĩ đến anh bị mất ngủ cùng lời Trác Tuấn nói: "Những tổn thương từ khi còn nhỏ..." Tuy rằng khi đó Cổ Ngôn Phong cũng không còn là trẻ con nữa nhưng cũng không tính là người lớn.

"Chắc chắn bà ấy sẽ không cam lòng, xử lý anh như thế nào?" Khương Mịch bật thốt hỏi.

Cổ Ngôn Phong mỉm cười một cái, Khương Mịch chợt nhận ra mình lại không tự chủ được mà quan tâm đến anh rồi, nhất thời có chút ảo não.

"Chỉ cần tôi không nghe lời, bà ấy sẽ nhốt tôi ở trong một căn phòng tối." Cổ Ngôn Phong nói tiếp.

Chỉ một câu này đã khiến cho trái tim của Khương Mịch kịch liệt run rẩy.

Anh mất ngủ, anh sợ tối, anh sợ ở một mình... Đây chính là nguyên nhân...

Hốc mắt Khương Mịch không nhìn được đồ lên.

Cổ Ngôn Phong thấy vậy thì nuốt những lời định miêu tả kỹ hơn trở vào, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Có một lần, trong lúc bà ấy nhốt tôi đã chú hai phát hiện ra. Nhưng không biết tại sao chú hai lại không tìm được chứng cứ, còn tưởng mình nghĩ oan cho bà ấy nên rất áy náy. Nhưng bà ấy cũng ý thức được nếu cùng mọi người ở chung một chỗ thì sớm hay muộn cũng bị phát hiện ra. Vậy nên bà ấy một bên mua nhà, một bên ám chỉ với ông nội rằng chú hai đã dạy hư tôi. Bà ấy mua một căn nhà mới thật yên tĩnh, xung quanh cũng không có người nên cho dù bà ấy có đối xử với tôi như thế nào, xung quanh cũng không có ai phát hiện."

Anh nói ra tất cả mọi chuyện, đều khớp với những gì mà Cổ An nói. Khương Mịch đã tin rằng đây không chỉ là một âm mưu mà chỉ cảm thấy kỳ lạ: "Vậy tại sao anh không xin chú hai hoặc là ông nội giúp đỡ?"

"Vốn ban đầu tôi cũng muốn cầu cứu chú hai, nhưng ngày đó rõ ràng chú hai đã tìm tới cửa nhưng lại không thấy tôi." Dường như bây giờ Cổ Ngôn Phong nhớ lại mà trong lòng vẫn còn sợ hãi: "Tôi cảm thấy mọi chuyện không được bình thường, sợ bọn họ bị liên lụy nên vẫn do dự không muốn nói. Bà ấy nhìn thấu tâm tư của tôi, vì muốn tôi sợ nên cho tôi nhìn thấy năng lực của bà ấy. Chẳng hạn như, có ngày bà ấy nói trên đường có người sẽ chết, sau đó chuyện đó liền biến thành sự thật. Sau đó bà ấy nói tôi sẽ bị xe đâm, tôi quả thật bị tai nạn..."

Khương Mịch choáng váng.

Đây là năng lực khủng bố gì vậy?

Cô cũng xuyên qua mà, tại sao lại không có loại năng lực này?

"Liệu có phải không phải là năng lực gì đặc biệt, mà là bà ấy tự mình bày ra không?" Khương Mịch hỏi.

"Tôi cũng đã từng hoài nghi." Cổ Ngôn Phong lắc đầu: "Thế nhưng đã qua nhiều năm như vậy rồi, tôi vẫn chưa tìm được chứng cứ."

Khương Mịch không biết nên nói gì nữa rồi.

"Tôi đã điều tra nhiều tư liệu, cũng đã hỏi rất nhiều người nhưng đều không tìm được một lời giải đáp hợp lý. Không có cách nào khác, tôi chỉ có thể giả vờ như ngoài mặt sẽ nghe lời bà ấy, trước làm cho bà ấy yên tâm, sau đó đi tìm sự thật. Cho đến lúc mười tám tuổi, chú hai chủ động muốn đưa tập đoàn Tây Xuyên cho tôi." Cổ Ngôn Phong thở dài: "Tôi không còn cách khác nên đành lao đầu vào giới giải trí, ai khuyên cũng không được."

"Bà ấy không đến gây phiền phức gì cho anh sao?" Khương Mịch có điểm nghi hoặc.

"Đương nhiên là đã tìm, nhưng có lẽ là do năng lực của bà ấy không đủ, cũng có thể là còn muốn dựa vào tôi để giành lại tập đoàn Tây Xuyên. Dù sao bà ấy cũng chưa từng thật sự ra tay với tôi, còn tận lực tìm cho tôi bạn gái nữa." Cổ Ngôn Phong nói.

Khương Mịch suy nghĩ một lát liền hiểu được, chắc là Phí Nhất Nhượng thật sự thất vọng với Cổ Ngôn Phong rồi nên mới muốn anh sinh con. Sau đó bà ta sẽ lợi dụng đứa trẻ đó mà đoạt lại tập đoàn Tây Xuyên.

Đúng là cổ chấp đến đáng sợ.

Vậy đại khái đây cũng chính là nguyên nhân Cố Ngôn Phong muốn "mua" một vị hôn thê. Bởi vì người mà anh "mua", Phí Nhất Nhược sẽ cảm thấy chướng mắt.

Nhưng cũng không đúng, thứ Phí Nhất Nhược muốn là cháu trai. Nếu đó là con gái của một gia đình nghèo, chẳng phải sẽ kiểm soát được tốt hơn sao?

Điểm này Khương Mịch nghĩ không ra, liền trực tiếp hỏi.

Cố Ngôn Phong hỏi gì đáp nấy: "Sinh hay không sinh con tôi có thể không chế được. Nhưng nếu cưới một người vợ môn đăng hộ đối, khó đoán được cô ấy có bị bà ta mua chuộc không, liệu có hợp lại để đối phó với tập đoàn Tây Xuyên không. Nếu là một cô gái nghèo thì ít nhất không có khả năng đối phó với tập đoàn."

Khương Mịch rốt cuộc đã hiểu vì sao trong truyện nói quan hệ giữa Cố Ngôn Phong và nguyên chủ kém như vậy nhưng anh lại không giải trừ hôn ước với cô rồi.

Tâm tình cô phức tạp tới cực điểm, chờ Cố Ngôn Phong hỏi đến chuyện xuyên qua.

Cố Ngôn Phong từ trong túi lấy ra một chùm chìa khoá đặt trên bàn trà: "Tôi đoán có lẽ em không muốn ở lại đây nữa, căn hộ của cô em ở gần Thanh Điện, em đến đó ở trước đi. Coi như đây là lễ vật tôi bồi tội với em, hoặc cứ coi như là tôi cho em mượn cũng được."

Khương Mịch ngây ngốc, anh đây là có ý gì?

Giải trừ hôn ước sao?

Anh đối xử tốt với cô như vậy còn không là muốn biết bí mật trên người cô à?

Thế nhưng chưa hỏi cái gì mà đã muốn kết thúc rồi?

Vừa rồi lúc quay về chẳng phải còn nói "Không phải" sao?

Còn chưa giải thích cái gì đâu.

Trong lòng Khương Mịch rối loạn.

Cố Ngôn Phong nói xong cũng mặc kệ phản ứng của cô, trực tiếp đứng dậy rời đi: "Tôi còn phải quay trở lại đoàn phim, không tiễn em nữa. Mấy tháng này tôi không ở đây, em muốn dọn đi lúc nào cũng được."

Đây là ý gì?!

Khương Mịch tức giận chạy tới, nắm chùm chìa khoá lên ném về phía anh.

Rõ ràng chỉ là một chùm chìa khoá nhẹ nhưng lại khiến cho Cố Ngôn Phong lão đảo, trực tiếp ngã xuống đất.

"Anh làm sao vậy?" Khương Mịch hoảng sợ, chạy về phía anh, đột nhiên ngửi được mùi máu.

Nhìn kỹ lại thì thấy, vừa rồi trên chỗ ghé sô pha anh ngồi có dính một ít máu!

"Thầy Cố." Khương Mịch thật sự rất sợ, vô cùng hoảng loạn, chạy vài bước đi đến trước mặt anh.

Cố Ngôn Phong thử gồng mình, kết quả không bò dậy nổi, trên mặt có hơi xấu hổ.

"Anh bị thương ở chỗ nào?" Khương Mịch ra ống quần phải của anh có vết máu, trực tiếp muốn cởi ra.

Cố Ngôn Phong muốn tránh cũng tránh không được, chỉ đành thở dài, mặc kệ cô muốn làm gì thì làm.

Khương Mịch cẩn thận vén ống quần của anh lên, phát hiện chỗ mất cá chân có một lớp quần băng gạc thật dày, màu trắng của băng gạc nay đã bị nhuộm màu máu.

Khương Mịch muốn mở băng gạc ra nhưng khi đối mặt với màu đỏ chói lóa kia thì ngón tay cô run rẩy, không thể xuống tay được.

"Không sao đâu." Cố Ngôn Phong kéo tay cô ra, bỏ ống quần xuống: "Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không đáng ngại."

Bởi vì Khương Mịch chưa có bằng lái nên cô gọi cho tài xế trước, kêu hắn lập tức tới đây.

Sau đó mới run rẩy hỏi: "Rốt cuộc sao lại thế này? Có phải bị lúc đâm xe không..."

"Không phải." Cố Ngôn Phong bình tĩnh nói: "Là bị thương lúc ở đoàn phim."

Ồ phim trường bị thương mà anh còn lái xe suốt mấy tiếng để đến đây?

Khương Mịch không thể chịu nổi, cô nhắm mắt lại, suy nghĩ những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay: "Anh sốt ruột quay về gấp như vậy có phải là để ngăn cản em đi gặp... bà ấy không? Anh cảm thấy bà ấy nguy hiểm, sẽ gây bất lợi cho em?"

Cố Ngôn Phong vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, không nói gì, tay chống ở trên mặt đất muốn đứng lên một lần nữa, nhưng vẫn không thành công.

Khương Mịch cắn răng hỏi: "Lúc trước anh nói không phải, vậy rốt cuộc tại sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?"

Cố Ngôn Phong tựa hồ như bất đắc dĩ: "Chẳng phải em nói không tin rồi sao? Cần gì phải hỏi lại?"

Khương Mịch ôm lấy chân của anh: "Trả lời em đi, nếu không.. Em sẽ không đưa anh đi bệnh viện nữa."

Cố Ngôn Phong bỗng nhiên không nhịn được liền bật cười.

Khương Mịch thấy anh cười như vậy thì nước mắt cứ thi nhau chảy ra.

Một giọt nước mắt trực tiếp rơi lên mu bàn tay của Cố Ngôn Phong, làm anh sững sốt ngẩng đầu lên hỏi: "Tại sao lại khóc rồi?"

Khương Mịch cắn giận nói: "Rõ ràng anh nói sẽ đối xử với em bình đẳng, thế mà cái gì cũng không chịu nói cho em nghe, em... Hức..."

Cố Ngôn Phong đối với nước mắt của Khương Mịch đúng là không có sức chống cự, sờ túi muốn tìm khăn giấy nhưng lại không tìm thấy, anh không thể làm gì khác hơn là gơ ngón cái lên nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt: "Đừng khóc, tôi nói cho em biết là được rồi chứ gì?"

Khương Mịch khịt mũi nhìn anh.

"Thật ra nguyên nhân rất đơn giản." Cố Ngôn Phong nói: "Tôi cũng từng bị bạo lực gia đình, cho nên tôi rất đồng tình với cảnh ngộ của em."

Khương Mịch ngơ ngẩn, cô không thể ngờ rằng lí do sẽ như thế này. Đúng là rất đơn giản, nhưng lại rất hợp lí.

Khương Mịch sau một hồi lâu mới nói: "Nhưng mà, không phải anh đã đoán được, em không phải..."

"Ngay từ đầu tôi cũng không biết." Cố Ngôn Phong cướp lời cô: "Sau đó... dường như đã thành thói quen rồi."

Anh cười: "Em đáng yêu như vậy, ai cũng không nhịn được mà muốn đối xử tốt với em."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Edit: Cẩm

Cố Ngôn Phong bị thương không nhẹ, khi đến viện đã được bác sĩ tháo băng gạc ra, Khương Mịch nhìn thấy một vùng máu thịt nhầy nhớt. Bất quá ở giây tiếp theo, Cố Ngôn Phong đã duỗi tay ra che lại vết thương, bảo bác sĩ đưa Khương Mịch ra ngoài trước.

Vậy nên hiện tại Khương Mịch chỉ có thể ngồi xỏm ở hành lang ngây ngốc.

Đây là bệnh viện lần trước Cố Ngôn Phong đã mang cô tới để kiểm tra vết thương ở chân, cũng là bệnh viện nơi cô nằm khi bị cảm mạo. Buổi sáng vừa mới xuất viện mà buổi chiều đã đi vào, thật không biết là có duyên phận gì với cái bệnh viện này nữa.

Nhân viên công tác ở đây đúng là có tố chất, nhìn thấy mình tinh nổi tiếng cũng không có phản ứng đặc biệt gì, càng không nhân cơ hội phát tán tin tức, điều này khiến cho Khương Mịch muốn tìm người để nói chuyện cũng không được.

Cũng may vết thương của Cố Ngôn tuy có vẻ nặng nhưng cũng chỉ là vết thương ngoài da thôi, chỉ cần khâu vết thương lại rồi bôi thuốc, cẩn thận để không bị nhiễm trùng là tốt rồi.

Nhưng mà, lúc được đưa ra thì Cố Ngôn Phong đã ngủ.

"Thuốc gây mê vẫn còn hiệu quả sao?" Khương Mịch thấy hơi lo lắng, chỉ là đùi bị thương thôi mà cũng phải dùng thuốc mê?

"Không phải." Bác sĩ kéo khẩu trang xuống, chính là bác sĩ Lâm mà lần trước Khương Mịch đã từng gặp, anh ta mỉm cười an ủi nói: "Khương tiểu thư không cần lo lắng, anh ấy chỉ đang ngủ thôi."

Khương Mịch: "..."

Vốn ba đầu cô còn cảm thấy buồn cười, nhưng sau đó lại phản ứng kịp. Sợ là bình thường Cố Ngôn Phong không ngủ đủ giấc nên trong lúc phẫu thuật mới ngủ, điều đó làm tim cô như bị bóp nát.

"Cần chú ý những việc gì thì nói ở bên ngoài nhé." Khương Mịch không muốn làm phiền Cố Ngôn Phong ngủ.

Bác sĩ Lâm gật đầu, ôn hoà nhắc nhở cô một loạt những điều cần chú ý rồi an ủi: "Cô cũng đừng quá lo lắng, bị thương ngoài ra nhanh khỏi lắm, chỉ cần làm tốt những lời khuyên của bác sĩ thì sẽ không có vấn đề gì."

Khương Mịch gật đầu.

Chờ nhân viên y tế đi rồi, lúc này cô mới ngồi xuống ở mép giường.

Lần này gây ra tiếng động lớn như vậy mà Cố Ngôn Phong cũng không tỉnh lại, có thể thấy được anh có bao nhiêu mệt mỏi, đoán chừng là trong khoảng thời gian này ở trong đoàn phim không nghỉ ngơi tốt.

Khương Mịch không biết việc mình giận dữ Cố Ngôn Phong có liên quan gì đến chuyện anh không nghỉ ngơi tốt hay không, nhưng trong lòng cô lại chẳng mấy dễ chịu.

Trải qua một ngày náo loạn, bây giờ đã yên tĩnh lại, cô cũng có thể lý trí mà nhớ lại những gì Cố Ngôn Phong đã từng nói.

Dựa theo nội dung trong truyện, Cố Ngôn Phong rất tốt, cũng không có mưu đồ gì xấu cả. Ít ra cũng không giống như Khương Mịch tưởng tượng trước đó, anh vì có âm mưu với cô mới đột nhiên thay đổi.

Khi đó cô bị cơn tức giận làm che mờ lý trí, mất đi sự tỉnh táo, mới biết được một chút sự việc liên diện cuồng phóng đại nó lên.

Khương Mịch rất chán nản, cô muốn người khác đối xử với cô như một người trưởng thành, nhưng trên thực tế, mỗi việc cô làm đều rất ngây thơ, bốc đồng, một chút cũng không kiên nhẫn.

Còn đang tự trách, cô bỗng nhiên nghe thấy Cố Ngôn Phong ở trên giường hừ một tiếng.

Khương Mịch nhanh chóng hồi thần lại, vừa ngẩng lên đã lập tức hoảng sợ.

Cố Ngôn Phong còn đang ngủ nhưng trông sắc mặt anh đã tái nhợt, trán lấp đầy mồ hôi, bàn tay đang cầm nước truyền dịch không ngừng run rẩy.

Chắc chắn là lại đang mơ thấy ác mộng!

Khương Mịch không kịp nghĩ nhiều, vội vàng cầm lấy tay của anh, nhẹ giọng nói: "Thầy Cố, đừng sợ, không sao đâu."

Lòng bàn tay của Cố Ngôn Phong cũng đã ướt nhẹp mồ hôi, điều đó có thể chứng minh được cơn ác mộng đó kinh khủng tới cỡ nào.

"Thầy Cố, anh mơ thấy gì vậy?" Có kinh nghiệm từ lần trước nên lần này Khương Mịch không có ý muốn đánh thức anh, chỉ không ngừng lên tiếng hỏi, hi vọng có thể làm Cố Ngôn Phong cảm giác được sự xuất hiện của cô: "Là mơ thấy ma sao? Em nói cho anh biết, thứ đó không đáng sợ, em giới thiệu mấy người biết thu phục yêu quái cho anh, Chung Quỷ* được không? Không được, Chung Quỷ trông cũng chẳng khác nào yêu quái. Vật Tề Thiên Đại Thánh thì sao? Người đó tuy là yêu quái nhưng lại rất đáng yêu, hồi nhỏ em còn thích nữa..."

(*Chung Quỷ: Vị thần trừ yêu diệt quỷ trong dân gian Trung Quốc.)

Khương Mịch lắc nhai, cảm thấy cơ thể Cố Ngôn Phong thoáng run lên thì nhẹ nhàng thở ra, lấy khăn giấy lau mồ hôi cho anh, lời nói trong miệng cũng không ngừng: "Yêu quái phương Tây cũng không sợ, à, không đúng, bên Tây làm gì có yêu quái. Nhưng mà cũng không sao, dù sao cũng có thể thu phục bọn chúng, để em giới thiệu cho anh mấy anh hùng trừ yêu diệt ma lợi hại..."

Hô hấp của Cố Ngôn Phong chậm rãi thả lỏng, bàn tay của Khương Mịch trước sau vẫn không thềm buông tay anh ra: "Nói chuyện ma quỷ mãi cũng không thú vị. Để em kể cho anh nghe chuyện xưa nhé. Ngày xưa ngày xưa, ở trong một khu rừng rậm xinh đẹp, bên trong có rất nhiều động vật nhỏ, trong đó có một con thỏ trắng, bộ lông của nó trắng như mây, mềm mại, ngay cả mũi của nó cũng hồng hơn những con thỏ khác..."

Khương Mịch nói đến khi mình kiệt sức, bắt tri bắt giác mà ghé vào bên giường bệnh ngủ.

Đợi đến khi cô đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ rồi, Cố Ngôn Phong bấy giờ mới mở mắt ra.

Đạo này đúng là ngủ không ngon nên trong lúc đang phẫu thuật anh mới ngủ quên mất. Từ trước tới nay anh ngủ không lâu, cũng không ngủ sâu được, lần trước Khương Mịch nhìn thấy anh chưa tỉnh là bởi vì anh uống thuốc ngủ. Ngày hôm nay lúc bác sĩ rời đi thì anh đã tỉnh lại một lần, nhưng vì quá mệt mỏi nên rất nhanh đã thiếp đi mất.

Không ngờ vừa mới ngủ chưa được bao lâu mà đã gặp phải ác mộng. Anh mơ thấy khi còn bé mình bị Phí Nhất Nhược nhốt ở trong một căn phòng tối nhỏ hẹp, xung quanh là một màu tối đen như mực, ngay cả một tia sáng cũng không có. Nhưng tâm địa độc ác của Phí Nhất Nhược vẫn không dừng lại ở đó, bà ta còn cho anh nghe những âm thanh kinh dị khác nhau.

Khi anh đang bị vây khốn trong mớ cảm xúc kinh hoàng đó thì bỗng nhiên nghe thấy âm thanh mềm mại của cô gái nói: "Dáng vẻ của Chung Quỳ cũng chẳng khác nào yêu quái." Không biết vì sao nhưng những lời này lại khiến Cố Ngôn Phong cảm thấy buồn cười, làm anh nhanh chóng thoát ra khỏi cơn ác mộng.

Sau đó anh lại nghe thấy Khương Mịch nhắc tới "Tề Thiên Đại Thánh", tò mò cô sẽ nói cái gì tiếp theo nên căn bản không dứt ra được. Chưa từng có người kể chuyện xưa cho anh nghe như vậy, cũng chưa từng có người nhân lúc anh đang gặp ác mộng mà lái nhai, giúp anh xua tan đi căng thẳng. Cố Ngôn Phong cảm thấy không nở mở mắt ra, nào ngờ lại không nghĩ tới Khương Mịch đã ngủ mất.

Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của cô có tốt không?

Cố Ngôn Phong cảm thấy mình thật có lỗi. Bởi vì muốn tìm hiểu Phí Nhất Nhục nên lễ đính hôn ngày đó, anh đã nhận ra được sự thay đổi của Khương Mịch. Anh đúng là đã từng có ý định thăm dò, vì đầu sao anh cũng đã bị Phí Nhất Nhục hành hạ vài chục năm, vất vả lắm mới tìm được một trường hợp tương tự nên không có khả năng sẽ bỏ qua.

Nhưng anh cũng không muốn lừa gạt Khương Mịch. Lúc đầu đúng là vì anh biết cô bị ba mẹ đối xử thậm tệ nên mới đối tốt với cô. Ngay từ đầu khi anh đối xử với cô như vậy, anh đã không có mưu đồ gì xấu rồi.

Sau vài ngày ở chung, Cố Ngôn Phong phát hiện bản chất của Khương Mịch và Phí Nhất Nhục không giống nhau. Phí Nhất Nhục ngày càng trở nên tham lam độc ác còn Khương Mịch ngày càng trở nên tốt đẹp hơn, vậy nên Cố Ngôn Phong cũng không thử thăm dò cô nữa.

Nếu như không phải vì bắt đắc dĩ thì anh sẽ không chạm vào bí mật của Khương Mịch.

Điều Cố Ngôn Phong không ngờ tới chính là Cố An nhiều năm như vậy rồi mà vẫn nhớ mãi không quên anh của trước kia, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã kể hết cho Khương Mịch nghe. Anh cũng ngờ Khương Mịch lại nhạy bén như vậy. Ban đầu anh còn cho rằng, nếu lời nói dối 600 điểm bị lộ thì cô cũng chỉ xem đó như một chuyện cười mà thôi.

Đến bây giờ anh vẫn chưa biết được năng lực của Phí Nhất Nhục là gì, anh sợ mình không bảo vệ được tốt những người bên cạnh nên tình nguyện cắt đứt quan hệ với họ. Khương Mịch tốt bụng như vậy, là người duy nhất anh muốn bảo vệ lúc này nhất, anh cực kì không muốn cô sa vào vũng bùn lầy.

Vậy nên ngay từ lần đầu tiên Phí Nhất Nhục tới tìm cô, Cố Ngôn Phong liền rất lạnh nhạt, thừa nhận mình là kẻ biến thái, chỉ mong Khương Mịch có thể rời đi.

Nhưng Khương Mịch lại không như vậy, lúc ấy cô cũng chưa có khả năng tự lập nên Cố Ngôn Phong không nói gì thêm.

Mà lúc này đây, Khương Mịch đã thi vào trường đại học lý tưởng của mình, về phương diện diễn xuất cũng được anh dạy cho không ít. Anh biết cô có thể dựa vào khả năng diễn xuất của mình để kiếm sống, vậy nên anh cảm thấy nếu cô đã hiểu nhầm rồi thì cô sẽ rời khỏi nơi rắc rối này đi, đó cũng là chuyện tốt. Vì vậy anh mới không giải thích, cam chịu khi nghe Khương Mịch chất vấn.

Anh nghĩ rằng cô sẽ bỏ đi.

Nhưng một lần nữa anh lại đánh giá sai Khương Mịch rồi, cho dù cô có muốn bỏ đi, thì trước đó cô cũng phải trả lại ân tình cho anh đã.

Thế là cô đã trực tiếp đi tìm Phí Nhất Nhục.

Khi Cố Ngôn Phong biết được thông tin này thì toàn thân toát ra một trận mồ hôi lạnh, va vào cái bàn bên cạnh làm bình hoa đạo cụ rơi xuống đùi anh.

Cũng may là anh đã kịp ngăn cản Khương Mịch lại.

Nếu không, dựa theo tính tình của Khương Mịch, hẳn là khi nhìn thấy Phí Nhất Nhục cô sẽ trực tiếp nói: "Tôi biết rõ mọi chuyện của bà, tôi và bà đều giống nhau."

Cố Ngôn Phong không dám tưởng tượng Phí Nhất Nhục sẽ làm gì đối với Khương Mịch nữa.

Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô, một lần nữa nhắm mắt lại.

Lúc y tá đến đổi thuốc liền thấy Cố Ngôn Phong đang dùng tư thế kê sát đầu với Khương Mịch ngủ rất say, tay hai người còn đặt chung một chỗ.

Thì ra lúc đại minh tinh yêu đương cũng giống như người thường. Y tá nghĩ như vậy, có chút không đành lòng quấy rầy bọn họ.

Nhưng khi cô ấy thay thuốc vẫn làm hai người tỉnh dậy, ngược lại Cố Ngôn Phong rất bình tĩnh mà ngồi lên, còn gương mặt nhỏ nhắn của Khương Mịch thì đỏ bừng.

Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại watsapp Caseenhom

Rất nhanh y tá đã rời đi, Khương Mịch đỏ mặt áy náy nói: "Xin lỗi."

"Nói gì vậy?" Cố Ngôn Phong cười cười: "Là tôi phải cảm ơn với em mới đúng."

Khương Mịch không muốn nói mãi về chủ đề này, thấy sắc mặt anh không tốt liền hỏi: "Anh muốn ngủ thêm nữa không?"

Cố Ngôn Phong lắc đầu, từ trước đến nay anh vẫn luôn không ngủ đủ giấc, về mặt kém là bởi vì mất máu quá nhiều chứ không phải do thiếu ngủ.

Khương Mịch trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Anh không hỏi về chuyện của em sao?"

"Đại khái có thể đoán được." Cố Ngôn Phong đáp: "Là nhập hồn vào?"

Khương Mịch nghĩ đến khả năng anh sẽ đoán được, nhưng khi anh nói ra đáp án này vẫn làm cô kinh ngạc không thôi.

"Chắc gia đình trước kia của em vốn rất hạnh phúc." Anh nhẹ giọng nói: "Vất vả cho em rồi."

Mũi của Khương Mịch trong nháy mắt cay cay.

Nhưng thật sự cô không có tư cách nói ra hai từ "vất vả" ở trước mặt anh: "Vậy nên cho em đi gặp bà ấy đi, em có kinh nghiệm."

"Nhưng em không có những năng lực giống như bà ấy." Về mặt của Cố Ngôn Phong ngưng trọng: "Em nghiêm túc nghĩ lại mà xem, tại sao bà ấy vẫn chưa ra tay với tôi?"

Khương Mịch có nghĩ tới vấn đề này nhưng không nghĩ ra đáp án: "Là do năng lực không đủ chăng?"

Cố Ngôn Phong nói: "Năng lực không đủ, hoặc là có thứ gì đó áp chế bà ấy, làm bà ấy không thể ra tay với tôi được. Bất kể là tình huống nào đi chăng nữa cũng sẽ khiến bà ấy không cam lòng, em cảm thấy khi đó bà ấy sẽ làm những gì?"

Khương Mịch thật sự không thể nghĩ được: "Em không biết."

Cố Ngôn Phong: "Nâng cao năng lực của mình lên, hoặc là nghĩ cách phá bỏ những gì đang cản đường bà ấy lại. Chỉ là suốt mười mấy năm qua, tôi đã điều tra nhưng chỉ thấy hai người bọn em bị như vậy. Tôi không biết khi xuyên đến đây phải cần có những điều kiện gì, đoán chừng chắc em cũng không biết."

Khương Mịch lắc đầu, đúng là cô không biết thật, cứ thế mà tự nhiên xuyên tới đây.

"Bản chất của em thiện lương, không biết thì không biết, cứ thế sống tốt, sẽ không hại người. Nhưng bà ấy lại không giống vậy, nếu bà ấy biết em cũng xuyên tới đây, không chừng sẽ bắt em đi làm thí nghiệm, giải hoá tình cảnh khốn đốn của bà ấy." Cố Ngôn Phong nắm lấy cánh tay cô: "Tôi theo bà ấy mười tám năm, đợi thêm mấy ngày cũng không sao. Em là người tôi muốn bảo vệ, nếu em mà xảy ra chuyện gì, tôi... Tôi sẽ không chịu được, em hiểu không?"

Khương Mịch ngây ngẩn nhìn anh.

"Có một vị hoà thượng là sư phụ của tôi, lâu nay ông ấy vẫn luôn giúp tôi nghĩ cách." Cố Ngôn Phong tiếp tục nói: "Thời gian trước đây ông ấy có truyền tin đến, hình như là đã tìm ra manh mối rồi. Vậy nên em không cần gấp gáp, đợi sư phụ rồi lại tính tiếp, được không?"

Khương Mịch gật đầu: "Được."

Cố Ngôn Phong nhẹ nhàng thở phào một hơi.

"Sư phụ của anh rất giỏi sao?" Khương Mịch hỏi.

"Ừ." Cố Ngôn Phong gật đầu, trong mắt hiện lên ý cười: "Có một thời gian trước, tôi bị bà ta hành hạ đến mức không thể nào ngủ được. Là sư phụ đã giúp tôi chữa trị, khiến tôi có chuyển biến tốt. Mấy năm nay, ông ấy vẫn luôn giúp tôi."

Khương Mịch thấy hơi sợ.

Lão hoà thượng lợi hại như vậy, nếu biết cô cũng là người chuyển kiếp, liệu có xem cô như yêu ma mà diệt trừ không?

Dù sao ông ấy cũng là sư phụ của Cố Ngôn Phong, chắc là sẽ không đâu nhỉ?

Khương Mịch lắc đầu, đem những lo lắng cùng suy nghĩ vớ vẩn này vứt đi: "Được rồi, em đồng ý với anh sẽ không đi tìm bà ấy nữa. Nhưng nếu như sư phụ anh không tìm được biện pháp thì anh nhất định phải cho em thử xem sao."

Cố Ngôn Phong gật đầu: "Cảm ơn em"

Vết thương của Cố Ngôn Phong chỉ ở ngoài da, dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của y tá thì nhanh đã hồi phục, đạt được tiêu chuẩn để xuất viện.

Anh còn phải chạy về đoàn phim để quay, Khương Mịch giúp anh thu dọn hành lý.

Lần này anh trở về không mang theo bất cứ thứ gì, Khương Mịch thu dọn đồ cho anh cơ bản đều là thuốc.

"Chân của anh còn chưa khỏi hẳn đâu, không thể đứng lâu được, càng không thể quay mấy cảnh mạo hiểm, không thể làm mấy động tác nhảy trước nhay sau..." Khương Mịch không yên tâm dặn dò. "Với cả, tuyệt đối không thể để vết thương bị nhiễm trùng, anh phải chú ý đó."

Cố Ngôn Phong đồng ý tất cả những gì cô dặn, mắt liếc nhìn cái vali nhỏ kia: "Em không đi cùng sao?"

"Là em tự mình bỏ đi, bây giờ lại chạy về nữa à." Khương Mịch cười nói.

Cố Ngôn Phong khẽ cau mày.

Khương Mịch cầm chùm chìa khóa mà Cố Ngôn Phong đã đưa cho cô trước đó, ngồi xồm trước mặt anh nói: "Thầy Cố, xin lỗi nhé. Lúc đầu em nên đi theo đoàn phim để chăm sóc anh, nhưng em biết Song tỷ nhất định sẽ chăm sóc anh thật tốt. Mà em thì... em muốn sống tự lập một khoảng thời gian."

Cầm của Khương Mịch gối lên đầu gối anh, khuôn mặt nhỏ ngẩng lên nói: "Từ lúc xuyên tới đây em vẫn luôn được anh chăm sóc, chiều cố. Khoảng thời gian này em thật sự rất hạnh phúc, vô ưu vô lo, cực kì biết ơn anh. Nhưng mà chuyện lần này xảy ra đã làm em ý thức được một vấn đề, đó là em đã quá ỷ lại vào anh, không có cuộc sống của riêng mình, một khi phát hiện anh có chỗ nào không tốt với em thì em sẽ điên lên mất. Quan hệ như vậy thật ra rất không bình đẳng, cực kì vụn vặt. Vấn đề ở đây không phải do anh mà là ở em."

Cố Ngôn Phong hé miệng, đem những gì định nói nuốt trở vào.

Khương Mịch: "Nếu như cái gì em cũng phải dựa vào anh thì em sẽ không có tư cách nào nói chuyện bình đẳng với anh được. Rất nhanh thôi sẽ phải đi học lại rồi, anh cho em một cơ hội để thể hiện nhé, được không?"

"Được." Cố Ngôn Phong vẫn dễ nói chuyện như trước: "Nhưng có vấn đề này, tôi muốn em thành thật trả lời tôi. Em chắc chắn bây giờ em không cảm thấy tủi thân hay còn giấu giếm tôi cái gì nữa chứ?"

"Em chắc chắn." Khương Mịch cười rộ lên: "Thầy Cố, anh không cần đa nghi như vậy đâu, em chỉ muốn sinh hoạt tự lập thôi, còn ở trong căn hộ mà anh cho em mượn nữa, cũng chưa phải là cắt đứt quan hệ. Em còn là vợ chưa cưới của anh, nếu anh có yêu cầu gì, em sẽ xuất hiện ngay trước mặt anh luôn. Chờ anh quay phim xong trở về, em cũng sẽ về sống cùng với anh. Nói không chừng một ngày nào đó em còn biết lên lút đến thăm đoàn phim của anh nữa đó."

Cố Ngôn Phong cũng cười, duỗi tay xoa nhẹ đỉnh đầu cô: "Vậy được, em ở bên ngoài một mình nhớ chú ý an toàn, có gì khó khăn phải gọi điện thoại luôn cho tôi. Đừng vì muốn tự lập mà ngay cả sự giúp đỡ của người khác cũng không nhận."

"Em hiểu rồi, em không ngu ngốc như vậy đâu." Khương Mịch nắm chặt tay: "Thầy Cố, anh cho em chút thời gian, chờ em thật sự trưởng thành đã nhé."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Edit: Cẩm

Nơi Cố Ngôn Phong cho Khương Mịch ở nhờ là một khu chung cư độc lập, có vị trí địa lý cực kì tốt, cách trường học và nội thành không xa.

Hơn nữa phía sau toà nhà là một công viên nước, phong cảnh cũng rất đẹp.

Màu sắc chủ đạo trong căn hộ là đen trắng, phong cách rất giống với căn biệt thự kia của Cố Ngôn Phong. Nhưng mà chỗ này có thêm rất nhiều đồ vật dễ thương như: đồ chơi làm bằng bông, gối ôm, các vật trang trí, còn có mấy bồn hoa tươi khô ráo... Có thể thấy được những thứ không ăn nhập với nhau này mới được đưa vào cách đây không lâu.

Khương Mịch không cần hỏi cũng biết, chắc chắn ngày đó Cố Ngôn Phong đã hấp tấp sai người đi sửa lại.

Sau này anh lại cho rằng bọn họ đã giảng hoà thì cô sẽ không dọn tới đây nên cũng không cho người tiếp tục sửa sang nữa.

Nếu không, nói không chừng anh sẽ sửa hết cả căn hộ này luôn.

Khương Mịch buông hành lý, đi lấy bình tưới nước tới rót cho mấy bồn hoa, đơn giản dọn dẹp lại một chút sau đó nhắn Wechat cho Trình Song Song, hỏi cô ấy về vết thương của Cố Ngôn Phong.

Trình Song Song nói không sao cả, Khương Mịch vẫn không yên tâm khiến cô ấy phải chụp hai bức ảnh gửi qua.

Cố Ngôn Phong rất cẩn thận, đồ dùng hằng ngày cơ bản đều chuẩn bị đầy đủ, nhưng vì thời gian gấp rút nên khó tránh khỏi sai sót.

Khương Mịch viết ra một danh sách chuẩn bị ra ngoài dạo một vòng, tiện thể làm quen với cảnh vật xung quanh.

Tiểu khu bên cạnh có siêu thị, Khương Mịch vừa đi vừa tham quan, đến khu sửa tắm, cô dừng lại một lát. Ở giá hàng tầng dưới cùng có một chai sữa tắm 2.008kg nhìn rất quen mắt.

Khoé miệng Khương Mịch cong lên, duỗi tay ra lấy nhưng đồng thời, có một bàn tay từ phía khác cũng vươn ra, thiếu chút nữa nắm phải tay Khương Mịch.

Cũng may đối phương phản ứng nhanh, một giây cuối cùng lại rút về.

Khương Mịch ngẩng đầu, trông thấy đối phương là một người đàn ông trẻ tuổi đội mũ đeo khẩu trang, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt nhưng cũng nhìn ra được là soái ca.

Hơn nữa chắc có lẽ là một người có tiếng tăm, nếu không thì đi dạo siêu thị cũng không cần phải trang bị đầy đủ như vậy.

Khương Mịch nhìn một lát rồi mới lấy bình sữa tắm kia bỏ vào trong xe đẩy, sau đó mở miệng nói với người đàn ông: "Vẫn còn."

"Ừ, tôi thấy rồi." Người đàn ông đeo khẩu trang gật đầu, đôi mắt cong cong: "Chỉ loại sữa tắm thương hiệu này mới có mùi thơm như vậy. Bọn họ nói tôi có mùi hương độc nhất, không ngờ tôi còn có thể gặp được người cùng sở thích với mình."

Khương Mịch dừng một chút, nói: "Không phải, tôi không quan tâm đến mùi hương, chủ yếu là thấy cái bình này lớn, tiện hơn thôi."

Người đàn ông đeo khẩu trang: "..."

Khương Mịch lễ phép gật đầu, đẩy xe rời đi.

Mua xong những thứ trong danh sách, Khương Mịch đi tới quầy thu ngân tính tiền.

Cô tự mình lấy lại tiền thừa, xong xuôi thì xách túi, lúc này mới phát hiện cái túi so với tưởng tượng của cô thì nặng hơn nhiều, thiếu chút nữa là không xách lên nổi.

"Cần tôi giúp không?" Giọng nói quen thuộc của người đàn ông vang lên sau lưng.

Khương Mịch quay đầu lại, đúng là người đàn ông đeo khẩu trang vừa rồi nhìn trúng chai sữa tắm của cô.

"Không cần." Khương Mịch tự mình xách túi mua hàng của mình lên, xoay người rời đi.

Kết quả mới đi được hai bước đã thấy không đúng, quay đầu lại nhìn thì thấy người kia vẫn còn đi theo cô.

Khương Mịch nhíu mày.

Người đàn ông đeo khẩu trang vội vàng giơ tay ra thề, trông cực kì vô tội: "Đường tôi về nhà vừa hay cũng là con đường này."

Hoá ra bọn họ ở trong cùng một tiểu khu.

"Hay là để tôi giúp cô?" Người đàn ông đeo khẩu trang nhìn cô đang tốn sức cầm một cái túi lớn: "Cô yên tâm, tôi chắc chắn tôi không phải là người xấu, không cướp đồ của cô đâu."

"Không cần thật mà." Không phải Khương Mịch không tin hẳn: "Tôi muốn tự mình cố gắng tự lập. Nếu như ngay cả cầm một ít đồ như vậy cũng không làm được thì còn gọi gì là tự lập tự mình cố gắng nữa?"

Người đàn ông đeo khẩu trang: "..."

Nhất thời hai người không nói chuyện, cứ thế trầm mặc đi về phía trước.

Khương Mịch tới toà nhà F, người đàn ông đeo khẩu trang cũng đi vào.

Dường như người đàn ông cũng cảm thấy quá là trùng hợp, nhìn về mặt cảnh giác của Khương Mịch liền đi tới thang máy, không chào hỏi cô.

Khương Mịch đợi đợt thang máy tiếp theo, sau đó bấm số tầng.

Tới tầng 21, cửa thang máy mở ra, cô nhìn thấy người đàn ông đeo khẩu trang đang đứng ở lối đi nhỏ.

Trong nháy mắt Khương Mịch thật sự cho rằng người này là tên biến thái, ngón tay đã ấn nút báo nguy ở trên điện thoại.

"Tôi sống ở phòng 2102." May mắn là người đàn ông đeo khẩu trang đã chủ động giải thích, hơn nữa lập tức dùng đầu vân tay để mở cửa phòng 2102.

Khương Mịch biết mình một lần nữa đã hiểu lầm hấn nên ngượng ngùng, mặt đỏ ửng.

"Không sao, nếu tôi là con gái mà cũng gặp phải tình huống như vậy thì tôi cũng sợ." Người đàn ông đeo khẩu trang kia cười, không hề có ý muốn lôi kéo làm quen: "Tạm biệt."

Khương Mịch đứng vài giây sau mới mở khoá cửa, sau đó gấp đến độ không chờ nổi mà ném túi hàng vừa mua được ở trên tủ giày, mạnh mẽ cử động cánh tay.

Quá nặng!

Muốn sống tự lập không chỉ nói bằng một câu đơn giản như vậy.

Nhưng Khương Mịch cũng chỉ mất vài giây để đổi giày, sau đó ý chí chiến đấu lại tràn đầy, đem đồ đạc mua về cất đi xong mới lấy máy tính xách tay mới mua ra, ngồi trên thảm trước bàn trà. Vừa mở tivi vừa bắt đầu viết một danh sách khác, trước khi nhập học, những chuyện cô cần làm.

Kênh truyền hình đang phát tin tức giải trí, Khương Mịch muốn xem chương trình tiết lộ các sự kiện siêu nhiên, đang chuẩn bị đổi kênh thì thấy trong tivi xuất hiện người đàn ông trông khá quen mắt.

"Buổi diễn cá nhân đầu tiên của Yến Ninh đã được tổ chức hôm qua tại sân vận động Thanh Châu, có thể chưa được tám vạn chỗ ngồi..." MC dùng chất giọng cường điệu đọc tin tức, trên tivi phát ra hình ảnh người đàn ông ăn mặc thời thượng đang làm nóng không khí trên sân khấu. Dưới khán đài khán giả liên tục hét chói tai, buổi hoà nhạc trở nên nóng hơn bao giờ hết.

Cái tên Yến Ninh này cũng đã từng xuất hiện trong trí nhớ của nguyên chủ, là một ca sĩ rất có tài năng, nhưng nguyên chủ chưa từng gặp Yến Ninh bao giờ.

Khương Mịch không hiểu vì sao mình lại thấy gương mặt này quen thuộc, đang muốn đổi kênh thì hình ảnh bỗng nhiên thay đổi, Yến Ninh giờ tay hình chữ V trước màn ảnh, nhiếp ảnh gia đã kịp thời chụp lại cảnh đặc tả đôi mắt của hấn.

Đôi mắt này... Đó không phải là của người đàn ông đeo khẩu trang cô gặp trong siêu thị, ở cách vách với cô sao?

Khó trách lại cảm thấy quen thuộc.

Khương Mịch nhìn đám người hâm mộ cuồng nhiệt ở hiện trường buổi hòa nhạc, đột nhiên cảm thấy thật buồn cười.

Danh tiếng của Yến Ninh lớn như vậy, cô đã không biết hấn thì thôi đi, đây còn coi hấn thành tên biến thái, nhất định trong lòng hấn rất sẽ tan nát mất thôi.

May mắn hấn đầu sao cũng là đại minh tinh, vì mặt mũi nên sẽ không tính toán với cô, bằng không... cô sẽ rất xấu hổ.

Chờ đến khi Khương Mịch hồi thần lại mới phát hiện tin tức về Yến Ninh đã kết thúc, không may tin tiếp theo là về một người mà cô cũng biết... Bách Mặc.

Cô không nhìn thấy nội dung tin tức, trực tiếp chuyển sang kênh mình muốn xem.

Tuy rằng cô đã đồng ý với Cố Ngôn Phong không xen vào chuyện của Phí Nhất Nhục, nhưng mấy ngày nay cô đã tìm tòi ở trên mạng một hồi.

Đối với Khương Mịch mà nói, bí mật xuyên qua này cũng quan trọng đối với cô.

Trước kia là bởi vì không có manh mối nên cô không nghĩ nhiều, muốn xuyên thì xuyên thôi. Mà mấy ngày nay Khương Mịch cẩn thận nghĩ lại, bất kể chuyện gì xảy ra đều có nguyên nhân và kết quả của nó, nếu cô muốn giải pháp thì phải hiểu được bí mật này.

Mặc dù Cố Ngôn Phong đã tìm kiếm mười mấy năm, hi vọng dần xa vời nhưng cô vốn dĩ là "Con của trời", sao có thể chưa cố gắng mà đã nhận thua được? Nếu thật sự có thể phá giải bí mật này, không những có thể giúp cho Cố Ngôn Phong mà cô cũng có thể quay trở về thế giới cũ, đoàn tụ với ba mẹ. Nếu chỉ có một phần một tí hi vọng thì cô cũng phải thử một lần.

Đáng tiếc chương trình này làm Khương Mịch hoàn toàn thất vọng, cái gì mà gọi là hiện tượng siêu nhiên kia chứ, đều là mấy thứ hiểu lầm tạo thành.

Bất quá Khương Mịch đã làm tốt công tác tư tưởng, cô cũng không dám mơ tưởng mình sẽ thuận lợi cho nên thất vọng thì thất vọng, cô cũng không chịu quá nhiều đã kích.

Cô bắt đầu sắp xếp chỉnh sửa danh sách, đó là tên của những cuốn sách cô thu thập được từ nhiều diễn đàn trực tuyến, tin tức, tài khoản công cộng và những nơi khác. Cô chuẩn bị ngày mai tới nhà sách và thư viện tìm đọc.

Làm xong tất cả thì đã đến mười giờ tối, Khương Mịch vội vã đi rửa mặt, nằm trên giường gọi video cho Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong cũng nằm trên giường, lúc nhận được cuộc gọi video của Khương Mịch có hơi ngoài ý muốn, sửa sang lại quần áo một chút rồi mới nhận video.

"Thầy Cổ, em tới kiểm tra đây." Khương Mịch cười hi hi nói.

Cổ Ngôn Phong không nhịn được cũng cười: "Tra cái gì? Chân tôi bị thương, còn có thể làm chuyện xấu gì được chứ?"

"Trong đầu thầy Cổ toàn nghĩ cái gì vật chứ?" Về mặt Khương Mịch ghét bỏ nói: "Em kiểm tra xem anh có tuân thủ lời dặn của bác sĩ không thôi, liệu có làm thêm giờ hay không, có chăm sóc cái chân của mình tốt không."

Cổ Ngôn Phong: "..."

Nhìn về mặt không có từ nào để hình dung của anh, Khương Mịch không nhịn được cười: "Chân anh có bị sưng không? Miệng vết thương thế nào rồi? Hôm nay có làm mấy động tác mạnh không?"

"Không phải em đã nhờ Trình Song Song chụp ảnh rồi sao." Cổ Ngôn Phong vẫn rất hưởng thụ sự quan tâm của Khương Mịch, ngoài miệng thì lại tỏ vẻ không để ý: "Yên tâm đi, không có việc gì."

"Đó là buổi chiều rồi." Khương Mịch hết sức cố chấp: "Bây giờ anh phải cho em xem."

Cổ Ngôn Phong cố ý nói: "Không sao thật, không cần nhìn nữa được không?"

Thật ra lúc đầu Khương Mịch cũng không lo lắng lắm, địa vị của Cổ Ngôn Phong rốt cuộc cũng như thế, Du Thông cũng không phải kẻ ngu. có nhiều vai diễn nhẹ nhàng như vậy, ông ấy sẽ không mạo hiểm đưa vai diễn nguy hiểm cho Cổ Ngôn Phong, nhưng nếu là Cổ Ngôn Phong khinh suất thì cô lại không dám chắc được.

Hiện tại cô đã ở xa Cổ Ngôn Phong, lại không có khả năng nhảy ra khỏi điện thoại kiểm tra ống quần anh nên đành phải dùng chiến thuật đánh trống lảng: "Thầy Cổ, hôm nay em đã gặp một người."

Quả nhiên Cổ Ngôn Phong lại hỏi: "Gặp ai?"

"Cho anh một trăm cơ hội anh cũng chẳng đoán được." Khương Mịch đắc ý chớp chớp mắt.

Cổ Ngôn Phong: "Tôi không đoán."

Khương Mịch: "... Vậy được, anh cho tôi nhìn chân của anh đi, tôi sẽ nói cho anh biết đáp án."

Cổ Ngôn Phong còn do dự một lúc rồi mới đưa camera đến quay chân mình: "Thấy chưa? Không có vấn đề gì cả."

Tuy không thấy miệng vết thương nhưng thoát nhìn có vẻ đúng là không có vấn đề gì thật. Khương Mịch yên lòng, ánh mắt không tự chủ được nhìn ra xa chút.

Không biết có phải là do góc quay có vấn đề hay không mà hình ảnh cẳng chân của Cổ Ngôn Phong thon dài rắn chắc, đường cong thẳng tắp, đẹp cực kì.

Không hiểu sao trong nháy mắt Khương Mịch cảm thấy cổ họng khô rát, theo bản năng muốn nuốt nước bọt xuống, may mắn vì ý thức được Cổ Ngôn Phong có thể trong thấy về mặt của cô nên mới miễn cưỡng thu lại.

"Sao lại không nói gì?" Cổ Ngôn Phong một lần nữa lại để camera quay đúng mặt mình, trong chớp lát không điều chỉnh được khoảng cách nên đôi môi hồng nhuận cơ hồ như dán thẳng vào màn hình.

Khương Mịch đột nhiên nhìn thấy đôi môi phóng đại, trong nháy mắt có ảo giác Cổ Ngôn Phong sẽ chui ra từ màn hình mà hôn cô.

Khương Mịch kinh sợ, quên mất là bản thân đang kiềm nén lại, sau đó bị nước miếng của mình làm cho sặc: "Khụ khụ khụ..."

"Sao thế?" Cổ Ngôn Phong vô thức hỏi một câu, lại lập tức nói: "Em đừng nói chuyện."

Chờ Khương Mịch khụ khụ một phen kinh thiên động địa xong, gương mặt đỏ bừng xuất hiện trong màn hình thì Cổ Ngôn Phong mới hỏi lại: "Không sao chứ?"

"Không sao, không sao." Khương Mịch xấu hổ lắc đầu, rốt cuộc đã cảm nhận được cái gì gọi là sắc đẹp hại người, vội vàng chuyển sang đề tài khác: "Được rồi, anh cho em nhìn chân..."

Không hiểu tại sao, rõ ràng là một câu bình thường nhưng khi nói ra lại có cảm giác quái quái, Khương Mịch hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Nên em sẽ nói cho anh biết, hôm nay em đã gặp được ai. Anh muốn đoán thử không?"

Cổ Ngôn Phong: "Ngay cả phạm vi xác định em cũng không nói cho tôi biết, tôi không đoán được, em nói thẳng đi."

"Được rồi." Khương Mịch bình tĩnh hỏi: "Anh biết Yến Ninh không?"

"Yến Ninh? Là ca sĩ thần tượng?" Cổ Ngôn Phong cảm thấy hơi kì lạ: "Có biết sơ qua, sao vậy?"

"Anh ta cũng sống ở tiểu khu này, hơn nữa còn sống ngay bên cạnh, hôm nay em đã nhìn thấy." Khương Mịch nhớ tới chuyện này là lại cảm thấy buồn cười: "Chỉ tiếc là em chưa kịp nhận ra anh ta, còn suýt chút nữa nghĩ anh ta là tên biến thái nữa, nếu bị fans anh ta biết thì em có lẽ sẽ bị ám sát mất thôi."

"Ồ? Vậy sao hai người lại chạm mặt nhau?" Cổ Ngôn Phong hỏi.

Khương Mịch từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, đem chuyện mình gặp được Yến Ninh sau đó nhìn thấy trên kênh tin tức kể ra hết. Trong quá trình tự thuật, Khương Mịch còn thay đổi tư thế từ nằm ngửa biến thành nằm bò, thoạt nhìn có vẻ như hơi mệt nhọc.

Cổ Ngôn Phong nghe xong, sững sờ vài giây mới nói: "Yến Ninh hát... tạm được."

Sau đó hai người ở hai đầu dây im lặng một lúc, Khương Mịch chớp mắt: "Không còn gì khác nữa sao?"

"Không còn." Cổ Ngôn Phong cũng rất vô tội: "Tôi và cậu ta không quen biết nên không có gì để nói."

"Được rồi." Khương Mịch ngáp một cái: "Anh nói cho em xem hôm nay anh đã quay những gì đi!"

Cổ Ngôn Phong quan tâm hỏi: "Em mệt à? Có muốn đi ngủ trước không?"

"Không mệt." Khương Mịch lắc đầu: "Em thấy hơi nhớ mấy người ở đoàn phim. Anh có thể nói cho em nghe xem ngày hôm nay ở đoàn phim có chuyện gì thú vị không?"

"Được." Cổ Ngôn Phong cũng không từ chối: "Được rồi, hôm nay Tô Phán có hỏi về em, nói là sau khi quay xong sẽ đến tìm em chơi. Còn có Du đạo diễn, ông ấy vốn muốn cho em một vai diễn khách mời nhưng không ngờ đã em đi rồi, ông ấy tiếc lắm..."

Giọng anh êm dịu từ tốn, Khương Mịch nghe đến ngáp vài cái, rốt cuộc cũng nhắm mắt lại ngủ.

Cổ Ngôn Phong nhìn cô đã đắp chăn xong xuôi, chỉ là điện thoại để ở bên cạnh gối không tốt lắm, nhưng mà bây giờ anh cũng bất lực, liền muốn tắt máy.

"Thầy Có..." Lúc này Khương Mịch bỗng nhỏ giọng gọi một tiếng.

Cổ Ngôn Phong vô thức trả lời: "Tôi ở đây, sao vậy?"

Khương Mịch không trả lời, mắt cũng không mở lên.

Giờ Cổ Ngôn Phong mới hiểu cô là đang nói mơ.

Ngón tay lưỡng lự định nhấn nút tắt máy, rốt cuộc cũng rút về.

Cổ Ngôn Phong đặt điện thoại ở bên cạnh, bản thân mình cũng nhắm mắt lại.

Đến khi hô hấp bên kia dần ổn định, Khương Mịch bấy giờ mới mở mắt ra, nhẹ nhàng gọi: "Thầy Có?"

Cổ Ngôn Phong không lên tiếng, thật sự là đã ngủ.

Khương Mịch thờ phào nhẹ nhõm.

Cô rất lo lắng cho giấc ngủ của Cổ Ngôn Phong, mấy ngày nay cũng tìm đọc rất nhiều tư liệu, ngoại trừ mấy thứ thuốc không đáng tin ra thì trong đó có một cách khiến Khương Mịch cảm thấy hứng thú. Người ta nói buồn ngủ và đói đều giống nhau, rất dễ lây nhiễm.

Chẳng hạn như bạn vốn dĩ không cảm thấy đói, nhưng có người ở ngay trước mặt bạn ăn đến ngon miệng thì con thèm thuồng trong bụng bạn sẽ ngoi lên, sau đó muốn ăn cực nhiều. Ngủ cũng giống như vậy, có rất nhiều lúc bạn cảm thấy ngủ không ngon nhưng người bên cạnh bạn lại ngủ rất say, bạn nghe thấy người đó hít thở thì sau đó cũng sẽ lên con thèm ngủ.

Khương Mịch không xác định được cách nói này có đáng tin cậy hay không, dù sao thử thì cũng không ảnh hưởng gì nên cô thử một lần.

Không ngờ hiệu quả cũng được phết đó chứ.

Khương Mịch nhẹ nhàng nói với sườn mặt của Cổ Ngôn Phong trong video: "Ngủ ngon nhé thầy Có."

Sau đó thật sự nằm xuống ngủ.

Một đêm ngủ ngon, ngày hôm sau Khương Mịch tỉnh lại rất sớm, quơ tay ra đụng trúng điện thoại, lúc này cô mới nhớ ra tối qua đã quên tắt video.

Nhưng mà lúc này điện thoại bởi vì hết pin nên đã tự động tắt máy.

Khương Mịch cười thầm vì ý tưởng lớn của mình, đem điện thoại đi sạc sau đó sáng khoái đi rửa mặt. Hôm nay cô muốn tìm rất nhiều thứ nên phải xuất phát sớm.

Căn phòng 2102 cách cô một bức tường, tình hình hoàn toàn không giống vậy.

Rèm cửa bị kéo đến kín mít, chặn trên giường phòng lên thành một cục, căn bản không nhìn thấy người đâu. Nhưng điện thoại trên tủ đầu giường vẫn reo lên không ngừng, người nằm trên giường rốt cuộc cũng không chịu nổi mà vươn một cánh tay ra, gian nan cầm lấy điện thoại, sau đó cũng không thèm nhìn tên mà ư ử oái nghe máy: "Sao sớm thế..."

"Cậu còn ngủ!" Giọng của đối phương nặng nề, nhưng giá trị tức giận lại tăng vọt: "Cậu còn ngủ được!"

"Tôi lại làm sao vậy?" Rốt cuộc Yên Ninh cũng từ trong ổ chăn bò ra, ngáp một cái rồi ném điện thoại lên tủ đầu giường.

"Cậu! Ngay bây giờ! Lập tức! Mở cửa cho tôi!" Đối phương cả giận nói.

Yên Ninh tức giận đến mức đá chặn trên giường, sau đó khoác một cái áo ngủ, chân trần đi ra mở cửa.

Một người phụ nữ với đôi môi đỏ rực như lửa dẫm lên đôi cao gót giận dưng dưng đi vào phòng, sau đó đi thẳng đến phòng ngủ.

"Này này, cô làm cái gì đấy?" Yên Ninh đi theo phía sau cô ta, bất mãn nói: "Tuy rằng cô là người đại diện của tôi nhưng không thể tự tiện đi vào phòng ngủ của tôi như vậy được! Đây là quyền riêng tư, cô hiểu không?"

Người đại diện căn bản không thèm để ý tới hắn, đằng trước đằng sau kiểm tra khắp phòng một lượt, không tìm thấy gì nên mới hỏi: "Người đâu?"

"Người không phải đang ở trước mặt cô đây à!" Yên Ninh không thể hiểu nổi.

"Ai hỏi cậu? Tôi đang nói người phụ nữ tới hôm qua trở về cùng cậu kìa." Người đại diện hung hăng liếc hắn một cái.

Yên Ninh ôm cánh tay nói: "Cô tưởng tôi là nam chính trong tiểu thuyết à? Cơ thể tốt lắm sao? Một buổi biểu diễn đã khiến tôi mệt chết rồi, còn tìm phụ nữ?! Tôi điên chắc? Tinh lực có đủ không?"

"Vậy tôi qua ai về nhà với cậu?" Người đại diện thấy hắn còn nói dối thì tức đến không chịu được.

Yên Ninh không hiểu: "Tôi không về nhà với ai cả, tôi một mình về nhà mà."

"Cái rắm!" Người đại diện thật muốn đánh người: "Có người chụp được cậu cùng một cô gái lần lượt đi vào trong thang máy, nhưng dừng lại cùng tầng."

"Cùng tầng?" Yên Ninh nghĩ tới gì đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

"Đó là hàng xóm ở cách vách." Yên Ninh mở miệng giải thích: "Ngày hôm qua tình cờ gặp trong siêu thị nên cùng nhau đi về."

"Như vậy thôi ư?" Người đại diện hiển nhiên không tin: "Chẳng phải cậu nói nhà bên cạnh không có người ở, rất yên tĩnh sao? Nếu không thì tại sao tôi lại cho phép cậu tới đây sống được chứ!"

Yên Ninh cũng thật vô tội: "Làm sao tôi biết được? Trước kia đúng là không ai ở thật. Con mẹ nó là ai chụp? Lên hot search sao? Nhanh chóng xóa đi, đừng làm liên lụy cô gái nhà người ta."

"Cậu còn không biết xấu hổ mà còn hỏi, không phải cậu rất miễn cảm với mấy ảnh sao? Tại sao bị chụp mà cũng không biết?" Người đại diện tức giận thật sự: "Bảo cậu mang theo vài người thì không nghe, bây giờ thì tốt rồi nhỉ?!"

"Được rồi, đừng nói những thứ vô dụng này nữa." Yên Ninh có hơi gấp: "Con gái nhà người ta thật vô tội, nếu bị người chụp lên đòi tiền thì để tôi trả cho, phải mua ảnh chụp được đem về."

"Mua về?" Người đại diện cười lạnh một tiếng: "Cậu có biết người chụp hình lần này là ai không?"

Trong lòng Yên Ninh có dự cảm xấu: "Chắc không phải là La Nhuệ chứ?"

La Nhuệ là paparazi nổi tiếng trong giới giải trí, mềm không được cứng cũng không xong. Anh ta tự xưng là nhân vật chính nghĩa, tận sức vạch trần giới giải trí thật giả lẫn lộn này. Chỉ cần anh ta chụp được, mặc kệ đối phương có nổi tiếng bao nhiêu, ra giá bao nhiêu tiền cũng không mua lại được, ngay cả giới kinh doanh cũng rất sợ anh ta.

Người đại diện gật đầu.

Chân mày Yên Ninh nhíu chặt.

"Đề tôi đi tìm anh ta nói chuyện." Yên Ninh đi về phía phòng ngủ.

Người đại diện phát hỏa xong nên bây giờ cũng tỉnh táo lại, kéo hắn nói: "Không sao đâu, đã có người xử lý trước rồi."

"Là sao?" Yến Ninh bối rối.

"Có người tìm được La Nhuet trước chúng ta, hơn nữa người đó còn làm cho La Nhuet xóa hết toàn bộ ảnh chụp, không chừa lại thứ gì." Người đại diện mỗi câu mỗi chữ đều chậm rãi nói: "Trên mạng bây giờ cũng không có tin tức gì. Cậu không cần lo lắng."

Yến Ninh không dám tin: "Ai mà có bản lĩnh lớn như vậy?"

"Ảnh chụp hôm qua chỉ có hai nhân vật." Người đại diện nhìn hân: "Không phải chúng ta, cậu cảm thấy còn có thể là ai nữa?"

Yến Ninh: "Cô gái... ở cách vách?"

Người đại diện gõ vào trán hân: "Cậu đi ăn sáng đi!"

Yến Ninh: "... Rõ ràng tôi chẳng làm gì hết mà."

Người đại diện: "Bây giờ! Ngay lập tức! Dọn đi khỏi chỗ này cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit: Cẩm

Khương Mịch vừa mới đi vào thang máy đã nghe được tiếng bước chân vội vã truyền đến, nhanh chóng mở cửa.

Thấy người đến là Yến Ninh cùng một người phụ nữ có đôi môi đỏ rực, Khương Mịch không khỏi sững sốt. Yến Ninh nhìn thấy cô thì cũng cảm thấy ngạc nhiên, có hơi xấu hổ.

"Cảm ơn." Vẫn là người đại diện phản ứng mau lẹ, cười tủm tỉm nói cảm ơn với Khương Mịch, lại kéo vali hành lý của Yến Ninh đi vào trong thang máy.

"Hai người chuyển nhà sao?" Khương Mịch hỏi.

"Ừ, buổi diễn tiếp theo của cậu ấy không ở Thanh Châu." Người đại diện nói: "Cần phải chuẩn bị sớm một chút."

Khương Mịch gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu: "Như thế cũng vất vả quá nhỉ?"

Người đại diện khoa trương gật đầu: "Nuôi con đúng là quá khổ mà."

Yến Ninh: "..."

Trong lòng hân vẫn cảm thấy kỳ quái, không kìm được mới hỏi: "Không biết nên xưng hô với cô như thế nào?"

Người đại diện liếc trộm Yến Ninh một phen.

Khương Mịch không phát hiện ra động tác nhỏ của bọn họ, nói đúng sự thật: "Tôi tên là Khương Mịch."

"Khương tiểu thư." Yến Ninh gật gù: "Cô có biết La Duệ không?"

Khương Mịch không hiểu chuyện gì: "Ai vậy? Tôi không biết."

"Không có gì." Người đại diện vội vàng nói: "Trước kia cũng ở cách vách thôi."

"À..." Khương Mịch cũng không nghĩ nhiều: "Hôm qua tôi mới chuyển đến, là người khác cho tôi ở nhờ."

"Thảo nào trước kia chưa thấy Khương tiểu thư." Người đại diện cười ha hả nói, sau đó không cho Yến Ninh cơ hội mở miệng mà đã khen Khương Mịch một hồi, khiến cô gái nhỏ không nhận được đồ mặt.

Yến Ninh nhìn các cô ấy, tâm tình có hơi phức tạp.

Vốn hân còn nghĩ, liệu Khương Mịch có phải con gái của La Duệ hay người nhà gì đó nên mới có thể khiến La Duệ làm trái đi qui tắc hay không. Bây giờ xem ra, căn bản bọn họ chẳng hề quen biết.

Hắn nghĩ đến câu trả lời ngày hôm qua của Khương Mịch khi hắn muốn giúp cô xách đồ, cô nói cái gì mà muốn đọc lập tự cố gắng, kiểu trả lời này vừa nghe đã biết là tiểu thư con nhà giàu vừa mới gia nhập xã hội.

Yến Ninh không biết là nên cảm thán La Duệ hoá ra cũng chỉ thế, hay là nên cảm thán bối cảnh của cô gái thật lợi hại.

Khương Mịch thì cái gì cũng không biết, vừa ra khỏi cửa đã đến hiệu sách lớn nhất nội thành.

Khoảng thời gian tiếp theo, cô liên tục tìm kiếm sách và tư liệu các kiểu nhưng tiếc là hiệu quả thu được cực thấp.

Nghiên cứu quá mức uyên thâm thì cô xem không hiểu, nhưng trong lúc vô tình phát hiện một cuốn tự truyện đã cho Khương Mịch nảy sinh một ý. Tác giả cuốn sách viết rằng thời điểm xảy ra nhật thực, một người quen của anh ta đã biến mất một cách kỳ lạ và từ đó không bao giờ xuất hiện nữa.

Tác giả cho rằng có nhiều không gian và thời gian cùng tồn tại với nhau, ban đầu các thời gian và không gian này không liên quan đến nhau, nhưng khi có năng lượng cực mạnh hoặc từ trường biến đổi thì có khả năng chúng sẽ giao nhau. Vì vậy, chuyện xuyên qua là có khả năng.

Khương Mịch nghiêm túc nhớ lại, ngày đó cô xuyên qua, thời sự có nói buổi tối sẽ có mưa sao băng. Vì vậy đây chính là lí do mà cô có thể xuyên qua hay sao?

Nhưng mà cô tìm kiếm tin tức của thế giới này, ngày mùng 5 tháng 5 căn bản không có điều gì khác thường xảy ra.

Buổi tối khi gọi video với Cố Ngôn Phong, Khương Mịch đã thảo luận với anh về việc này.

"Tôi cũng nghĩ tới khả năng này." Cố Ngôn Phong mất mười tám năm cũng không phải là nghiên cứu bình thường: "Tôi điều tra từ năm tôi mười tuổi đến năm mười ba tuổi, trong ba năm, dù là báo chí hay truyền thông cũng không nói đến việc từ trường bị biến động."

Có thể đoán sai rồi, cũng có thể là chỉ cần một bên không gian xảy ra biến động là có thể dẫn tới giặc xuyên qua. Hiện tại không thể tiếp tục thảo luận về vấn đề này, Khương Mịch chỉ có thể tiếp tục điều tra lấy thêm chứng cứ.

Vì thế cô đến một hiệu sách lâu đời để làm công việc lưu trữ sách bán thời gian.

Khi bận rộn thời gian trôi qua cực kỳ nhanh, đảo mắt đã đến tháng chín.

Khai giảng.

Ngày hôm nay báo danh, sáng sớm Cố An đã đến nhà tìm Khương Mịch.

"Tự em đi cũng được mà." Khương Mịch cười nói.

Trong khoảng thời gian này Cố An chuẩn bị đi làm nên hai người không gặp nhau, nhưng hầu như ngày nào cũng nói chuyện phiếm với nhau.

Khi Khương Mịch nhận được thư thông báo trúng tuyển, Cố An đã nói sẽ cùng cô đi báo danh, nhưng Khương Mịch đã từ chối.

Cũng chỉ là báo danh thôi mà, cô cảm thấy tự mình đi cũng không sao, không ngờ vậy mà Cố An vẫn tới.

"Chị phải đặc biệt cảm ơn em." Tâm trạng Cố An rất tốt: "Nếu không phải nhờ em thì anh ba sẽ không để ý đến chị. Bây giờ anh ấy còn chủ động nhắn tin cho chị, em biết chuyện này rất hiếm xảy ra không? Cho nên chị nhất định phải đưa em đi báo danh. Yên tâm, chị không làm gì cả, chỉ làm vệ sĩ cho em thôi."

Việc đã đến nước này, Khương Mịch cũng không thể đuổi Cố An đi được, đương nhiên là vui vẻ chấp nhận. Hai người ăn qua bữa sáng đơn giản sau đó cùng nhau rời đi.

Cố An tự mình lái xe chạy một vòng lớn ở trường học mới tìm được chỗ để xe.

"Sao lại nhiều người thế này?" Khương Mịch vừa lăm bầm vừa đưa tay tháo dây an toàn ra.

"Hơn nửa đều là phụ huynh, còn học sinh... Em làm sao vậy?" Cố An chú ý tới động tác của Khương Mịch đã dừng lại, theo ánh mắt của cô mà nhìn ra bên ngoài: "Ồ? Đó không phải là Bách Mặc sao? Đáng vẻ này, thật tuyệt."

Hôm nay Bách Mặc cũng tới báo danh, hắn ta bị vây quanh bởi một đám người, phía sau còn có báo chí truyền thông chụp ảnh. Vừa mới nhìn qua còn tưởng rằng là lãnh đạo tới thị sát.

Khương Mịch hít vào một hơi.

Trong khoảng thời gian này đã xảy ra quá nhiều chuyện nên sự chú ý của cô đều đã dồn về Cố Ngôn Phong cùng Phí Nhất Nhục, cơ hồ đã quên mất Bách Mặc cùng Ngụ Bạch.

Bây giờ thấy phía sau Bách Mặc có một đoàn người, đột nhiên Khương Mịch nghĩ đến bọn họ vẫn đang ở trong thế giới truyện. Nếu đã được sắp sẵn là

vai phản diện thì tự nhiên sẽ có trạng thái đối nghịch với nam nữ chính.

Hơn nữa, Bách Mặc và Ngu Bạch đều thi đỗ Thanh Điện, muốn tránh đi cũng rất khó khăn.

"Chúng ta đợi một lát đi." Khương Mịch dè tay Cố An lại.

"Tại sao chứ?" Cố An khó hiểu.

"Quá nhiều người, chờ bọn họ đi rồi chúng ta xuống." Khương Mịch nói: "Còn có truyền thông đi theo, em không muốn lọt vào ống kính."

Tất nhiên Cố An sẽ nghe theo cô nhưng vẫn cười nói: "Sau này em còn làm đại minh tinh, thế mà lại sợ ống kính sao?"

Khương Mịch: "... Từ từ cũng được mà!"

Sau khi đoàn người của Bách Mặc đã đi xa thì Khương Mịch mới xuống xe.

Tuy rằng cùng trường với nam nữ chính có chút phiền nhưng cũng may là không cùng lớp.

Trong sách, bởi vì nguyên chủ không thể học cùng lớp với Bách Mặc nên đã đến gây phiền phức cho Ngu Bạch, kết quả còn bị làm cho mất mặt nữa.

Bây giờ Khương Mịch đã xác định cô và hai vị kia không cùng lớp với nhau, liền nhẹ nhàng thờ ra.

Bất quá lớp học của Khương Mịch cũng có một người quen, đó là Đỗ Tích Vân.

Lần đó ở đoàn phim bởi vì cô đang bận nên không quan tâm quá nhiều đến cô gái kia. Sau mới nhớ tới, cô gái này cũng đã từng xuất hiện trong sách.

Đỗ Tích Vân và Bách Mặc cùng xuất đạo với vai trò là ngôi sao nhí, khi còn nhỏ đã từng hợp tác với nhau, sau này lại cùng hợp tác trong một bộ phim điện ảnh nữa. Đỗ Tích Vân vốn định lãng xê thành "CP Thanh mai trúc mã" nhưng lại bị Bách Mặc mạnh mẽ vả mặt.

Xem như chi là bia đỡ đạn mà thôi.

Khương Mịch hiện tại sẽ không vì một nhân vật ở trong sách mà đi phán đoán cô ấy tốt hay xấu, cô càng tin tưởng đôi mắt của chính mình hơn.

Ngay đó ở đoàn phim, Đỗ Tích Vân cho rằng cô kiêu ngạo, bây giờ thành tích thật ở ngay trước mắt, nếu Đỗ Tích Vân không để ý đến hiềm khích trước đây thì tự nhiên Khương Mịch sẽ đem cô ấy trở thành bạn học bình thường mà đối đãi.

Nhưng thật đáng tiếc, Đỗ Tích Vân cảm thấy mình không sai, sau khi biết thành tích thật của Khương Mịch thì càng thêm chán ghét cô hơn.

Khi làm bài tập đầu tiên của khoa biểu diễn, Đỗ Tích Vân đã không chút nào che đậy sự ác ý của mình.

Lớp học tổng cộng có 27 người, giáo viên yêu cầu chia làm 9 tổ, mỗi tổ ba người, tự chọn kịch bản để biểu diễn.

Thật bất hạnh, Khương Mịch cùng Đỗ Tích Vân và một nam sinh tên Trì Phi Vũ là một nhóm.

Thực lực của lớp bọn họ đều xem xét nhau, Đỗ Tích Vân là người được chú ý nhất, khi rút thăm phân nhóm đã có nhiều người hâm mộ đến điên cuồng.

"Tích Vân, chúng ta diễn cái gì đây?" Rõ ràng Trì Phi Vũ không để Khương Mịch vào mắt, lấy lòng hỏi Đỗ Tích Vân.

"Tôi cảm thấy thiên phú của cậu rất khá, chúng ta khiêu chiến một thứ gì đó khó khăn hơn đi." Đỗ Tích Vân cầm một đồng bản thảo phẩy phẩy: "Người yêu cãi nhau, thế nào?"

Trì Phi Vũ được cô ta khen ngợi như vậy, còn nói muốn diễn người yêu của nhau nữa chứ, mặt hấn đỏ ửng, lắp bắp nói: "Được, được, tôi không có ý kiến."

"Vậy cậu xem qua kịch bản rồi nhớ lời kịch đi." Đỗ Tích Vân đưa cho hấn một xấp giấy.

Toàn bộ quá trình hai người đề giống như đã quên Khương Mịch cũng có ở đây.

Khương Mịch không muốn gây thù chuốc oán, ngay từ đầu còn nghĩ lần hợp tác này có thể chữa lành quan hệ của cô với Đỗ Tích Vân hay không.

Còn bây giờ sao, Khương Mịch khoanh tay đứng dựa vào cạnh bàn, chờ Đỗ Tích Vân diễn. Cô tin rằng, Đỗ Tích Vân sẽ không diễn được.

Quả nhiên, sau khi Trì Phi Vũ xem xong kịch bản thì cảm thấy không hợp: "Tích Vân, cái này chỉ có lời thoại của hai người thôi."

"Người yêu cãi nhau không có hai người, thế chẳng lẽ còn có vài người?" Đỗ Tích Vân cười nhạo nói.

Trì Phi Vũ nhìn sang Khương Mịch bên cạnh, ấp úng nói: "Vậy... Khương Mịch thì sao?"

"Có lời thoại của hai người chứ đâu phải chỉ có hai nhân vật thôi đâu." Đỗ Tích Vân đánh nhẹ hấn: "Sao cậu không xem kĩ vậy?"

Tri Phi Vũ gãi gãi đầu, lại nhìn thêm một lần: "Không có nhân vật thứ ba mà?"

"Cậu nhìn chỗ này này." Ngón tay Đỗ Tích Vân chỉ chỉ vào bản thảo: "Nữ chính không phải dắt một con chó nhỏ sao? Cậu xem, khi nam chính to tiếng, con chó còn ư ử hai tiếng. Ồ, như vậy cũng không phải hoàn toàn là không có lời kịch."

Tri Phi Vũ trực tiếp choáng váng.

Rất nhiều bạn học đều ở trong phòng học thảo luận vốn dĩ đã chú ý đến tờ bên này, lúc này nghe thấy thì tất cả đều quay lại đây.

Trong phòng học yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

"Khương Mịch, cậu diễn con chó kia chắc là không có ý kiến gì chứ?" Đỗ Tích Vân lúc này mới quay đầu lại, hướng về Khương Mịch cười nói: "Cậu đừng coi thường nó, giáo viên đứng đầu khoa nói muốn giải phóng thiên phú thì đã có rất nhiều người đóng giả chó rồi, đúng không?"

Đúng là khoá trước đã có người đóng giả chó để giải phóng thiên phú, nhưng hai cái này giống nhau sao?

Bất quá, nơi này cũng không thiếu liếm cầu*, Đỗ Tích Vân vừa hỏi thì lập tức đã có người phụ hoạ, nhưng đa phần mọi người vẫn giữ thái độ bàng quang.

(*Liếm cầu: Ý chỉ những người xum xue, thích nịnh nọt, a dua theo người khác.)

Thấy Khương Mịch không hé răng, Đỗ Tích Vân không khỏi đắc ý: "Các cậu còn chưa đóng phim bao giờ nên không biết khổ cực là như thế nào đâu. Chó hay mèo gì đó đều là thú cưng cả, diễn thôi thì có cái gì? Tới đoàn phim rồi, đạo diễn bảo cậu diễn một tên béo thì cậu cũng không thể nói được một câu. Khương Mịch, tôi có kinh nghiệm hơn cậu, sẽ không hại cậu. Vai diễn con chó này tuy ít đất diễn nhưng là một nhân vật rất có tính khiêu chiến, so với diễn vai người thì khó hơn nhiều. Nếu cậu diễn tốt thì sẽ lấy được điểm cao, hiểu không?"

"Hiểu rồi, cảm ơn Đỗ tiên bối." Khương Mịch hơi mỉm cười. "Chẳng qua theo như lời cậu nói, tôi chưa từng diễn bao giờ nên vừa mới bắt đầu đã khiêu chiến với nhân vật có độ cao như vậy, trong lòng không tự tin. Tôi sợ mình diễn dở thì sẽ liên lụy đến các cậu cũng bị điểm thấp. Nếu không thì thế này đi, Đỗ tiên bối, cậu diễn mẫu cho tôi xem được không?"

Đỗ Tích Vân không tự chủ được trừng lớn hai mắt: "Cậu..."

"Tiên bối, làm sao vậy?" Khương Mịch cười tùm tùm hỏi.

Đỗ Tích Vân nhìn ánh mắt của mọi người xung quanh, miễn cưỡng nhin con giận xuống: "Tôi giúp cậu vẽ bản nháp, cậu nhìn tôi mà diễn, tôi sẽ không trợ giúp cậu cái gì cả. Cậu phải tự mình nghiền ngẫm thì mới có ý nghĩa, hiểu chưa? Không phải sợ diễn hỏng, có tôi ở đây, tôi sẽ chỉ cho cậu."

Khương Mịch lắc đầu: "Tôi bẩm sinh ngu dốt, thật sự không làm được. Đỗ tiên bối có kinh nghiệm như vậy thì sao không chỉ giáo một chút đi, thật ra tôi nghĩ các bạn học ở đây cũng rất muốn nhìn đây, đúng không nhỉ?"

Một lớp không có chuyện tất cả mọi người đều là loại người nâng cao đập thấp. Huống chi tất cả mọi người đều mới bước vào năm nhất, hầu hết mọi người sẽ không nhanh chóng đi xum xoe như vậy.

Vừa rồi cách làm của Đỗ Tích Vân đã làm mất đi hào cảm của mọi người, lúc này lập tức có người kêu "Đúng vậy." Còn có người ồn ào, nói cô ta "Làm mẫu đi."

Đỗ Tích Vân vốn muốn làm nhục Khương Mịch nên mới đưa ra một đề như vậy, cô ta đương nhiên không có khả năng diễn nên ngay lập tức tức giận: "Ngay cả chó cũng không diễn được thì cậu học biểu diễn làm cái gì! Bình thường chưa thấy chó bao giờ sao?"

"Thật xin lỗi, tôi không thích chó, gặp người nào cũng cần loạn được. Vì vậy nên tôi rất ít khi đi nhìn thấy chó." Khương Mịch điềm nhiên nói lý, sau đó thảm xin lỗi trong lòng, chó ời đừng nóng giận, thật ra chúng mày đáng yêu lắm.

Có người cười trộm.

Đỗ Tích Vân bức bối vút bản thảo: "Khương Mịch! Đây là thái độ hợp tác của cậu sao? Không phối hợp cũng được thôi, cậu đi mà nói với giáo viên lấy lại công bằng."

"Không sao, toàn bộ quá trình tôi đều ghi âm lại rồi." Khương Mịch mỉm cười nói: "Là ai không phối hợp, tôi tin thầy cô sẽ xác định được."

Thật ra căn bản cô không ghi âm, nhưng việc này diễn ra đã khiến cô cảnh giác, lần sau gặp lại Đỗ Tích Vân sợ là phải trực tiếp quay cameras rồi.

"Thật ấy, chính mình nói diễn chó là để khiêu chiến, như thế là ý gì?"

"Muốn bắt nạt người khác mà không đủ năng lực, đúng là buồn cười."

"Tuồng mình ghê gớm lắm sao? Còn không phải dựa vào mặt mũi của ông nội à? Ông nội là ông nội, mình là mình, có cái gì hay đâu mà khoe ra."

"Sao tâm tỵ của Đỗ Tích Vân lại ác độc như vậy nhỉ? Nghĩ mọi người đều là đồ ngốc hết sao?"

.....

Tiếng các bạn học nghị luận không lớn không nhỏ, vừa vắn có thể truyền tới tai Đỗ Tích Vân. Cô ta tức giận đến mức nước mắt đảo quanh hốc mắt, hung hăng đá cái ghế bên cạnh rồi mạnh mẽ đẩy cửa rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Edit: Rùa.

Phòng học yên tĩnh trong chớp mắt, sau đó nổ tung rồi.

"Khương Mịch, cậu muốn tới tổ của bọn tớ không?" Tạ Hiểu Toàn - người cùng kí túc xá với Khương Mịch hỏi.

"Không cần đâu." Khương Mịch nói cảm ơn: "Tớ về kí túc xá trước đây."

Trường học này có ba kiểu kí túc xá, hai người một phòng, bốn người một phòng và sáu người một phòng, Khương Mịch đã nhanh chân chọn trước kiểu hai người một phòng.

Cô không phải tới đây để kết giao bạn bè, thân phận rốt cuộc cũng có chút đặc thù nên ngộ nhờ trong lúc vô tình để lộ ra cái gì đó, nếu bốn người ở chung một phòng mà quan hệ của mọi người không tốt thì sẽ không ổn, thế nên Khương Mịch không muốn tiếp xúc với nhiều người như vậy.

Hiện tại bạn cùng phòng Tạ Hiểu Toàn của cô có dáng vẻ ngọt ngào, là một cô gái yên tĩnh, hai người còn rất hợp nhau.

"Bài tập của cậu phải làm sao bây giờ?" Tạ Hiểu Toàn vừa về phòng đã lo lắng cho Khương Mịch: "Điểm chắc thì không nói, bài tập lần đầu sẽ để lại ấn tượng sâu sắc cho giáo viên đó."

Khương Mịch không nóng vội: "Yên tâm đi, Đỗ Tích Vân sẽ càng sót ruột hơn tớ."

Tạ Hiểu Toàn suy nghĩ kĩ lại thì liền hiểu rõ ý của cô, Đỗ Tích Vân dẫu sao cũng là một diễn viên, trong lớp chỉ có thân phận của cô ta là danh giá nhất, chắc chắn lần đầu tiên làm bài tập sẽ cố gắng làm hết sức mình, chứng minh bản thân để ra oai với những người xung quanh.

Vậy nên, cô ta nhất định phải làm xong bài tập.

Cô ta đương nhiên có thể đi sang tổ khác, chắc chắn sẽ có nhiều người nguyện ý giúp cô ta.

Nhưng mà trong tay Khương Kịch còn có bản ghi âm, nếu làm lớn chuyện đến tai giáo viên thì cô ta cũng chẳng đứng được mấy phần.

Nếu Đỗ Tích Vân hoàn toàn chưa phải là người ngu thì hẳn sẽ làm như chưa có chuyện gì xảy ra, một lần nữa tập luyện với Khương Mịch, lấy kỹ thuật diễn để nghiền nát cô.

"Cũng đúng nhỉ." Nhưng Tạ Hiểu Toàn vẫn có chút nghi hoặc: "Đỗ Tích Vân cũng coi như là từ nhỏ đã gia nhập giới giải trí, theo lý thuyết hẳn là phải xử lý khéo léo lắm mới đứng, tại sao cậu ta lại ngu xuẩn như vậy chứ?"

"Ngày thường cậu ta chắc cũng chưa đến mức ngu như vậy, có khả năng là bị người ta tăng bốc quá mức, lại không để tỏ vào mắt nên mới như vậy thôi." Khương Mịch nói.

Lúc ở đoàn phim, Đỗ Tích Vân vốn dĩ cũng không tin Khương Mịch có quan hệ mật thiết với Cố Ngôn Phong, ngày đó sau khi nói về điểm thi đại học của Khương Mịch đã vội vàng rời đi, rốt cuộc cũng không xuất hiện nữa. Dựa theo tích cách của Đỗ Tích Vân mà nói, hơn nửa sẽ cho rằng Khương Mịch sẽ bị đuổi đi, càng thêm chắc chắn cô chẳng có quan hệ gì với Cố Ngôn Phong cả.

Quan hệ của Đỗ Tích Vân nhờ ông nội vẫn còn ở đó, hơn nữa tuổi còn nhỏ nên trước kia không tạo ra uy hiếp gì với mọi người, đại bộ phận người trong đoàn phim sẽ nịnh bợ khiến cô ta càng không coi ai ra gì, tích cách ngang ngược kiêu ngạo. Khương Mịch không có tên tuổi, không có bối cảnh nhưng điểm lại cao hơn cô ta, cô ta đương nhiên muốn có cơ hội chen ép cô.

Khương Mịch nghe Trình Song Song kể nhiều chuyện về bọn họ, có một số mình tình đặc biệt rất ác tâm, tự cho mình tài trí hơn người, luôn có thói quen làm nhục người khác có địa vị thấp hơn, đợi đến khi cảm thấy thích thú thì mới dừng lại. Chẳng hạn như việc Khương Mịch nói với Cố Ngôn Phong chuyện trợ lý ở bên cạnh quạt khi ngủ là có thật. Từ nhỏ Đỗ Tích Vân đã ở trong đoàn phim, nếu gặp phải loại người như thế, mưa dầm thấm đất, có một

số thứ sẽ tự khắc vào trong xương, trong lúc vô tình sẽ bại lộ.

Những nguyên nhân lớn nhỏ này cộng lại với nhau mới khiến Đỗ Tích Vân ngu xuẩn như vậy.

Bắt quả đúng là cô ta cũng chẳng ngu đến mức ấy, đúng như Khương Mịch đã dự liệu, hôm sau cô ta lại mang một đồng bản thảo mới đến.

Vẫn là một cảnh cãi nhau quen thuộc, cốt truyện rất đơn giản: Tra nam bắt cá hai tay, một cô gái nhà giàu điều ngoa đánh đá và một bạch liên hoa* sống bần cùng. Một ngày nọ tra nam ngoài ý muốn để lộ chuyện, ba người xúm lại một chỗ làm ầm lên.

(*Bạch liên hoa: Hoa sen trắng, ý chỉ những cô gái có bề ngoài thanh thuần, trong sáng nhưng bên trong lại bản thủ, mưu mô.)

Đại khái là Đỗ Tích Vân nghĩ Khương Mịch sẽ chọn vai nữ nhà giàu, vì dù sao lời thoại của cô gái bạch liên hoa nghèo kia cũng phong phú hơn vai này rất nhiều.

"Lần này cho cậu chọn trước đó." Đỗ Tích Vân hếch cằm, ra vẻ rộng lượng: "Miễn cho lúc đó lại nói tôi bắt nạt cậu."

"Thật vậy sao?" Khương Mịch cười: "Vậy tôi đây không khách khí nữa, tôi muốn chọn cô sinh viên nghèo này."

Đỗ Tích Vân: "....."

Cô ta im lặng tại chỗ hai giây.

"Sao vậy?" Về mặt Khương Mịch vô tội mà hỏi lại: "Không được à? Nếu không, để tôi diễn vai... tra nam?"

Tri Phi Vũ vốn đang không dám nói gì, nghe thấy vậy lập tức nhảy dựng lên: "Không, không không, tôi không muốn đổi vai..."

Rõ ràng Đỗ Tích Vân không ngờ được sẽ thế này, khuôn mặt sa sầm nói: "Tôi còn chưa nói không được, hay là vậy đi, mọi người tập lời thoại cho quen trước, buổi chiều luyện tập."

Tri Phi Vũ nhẹ nhàng thở ra, Khương Mịch cười cười, cầm kịch bản đi về.

Giữa trưa, Tạ Hiểu Toàn sau khi tập luyện xong quay về thì đã nói: "Mịch Mịch mau đến đây, tớ cho cậu nghe một đoạn ghi âm, cười chết mất."

Cô ấy bật điện thoại lên, giọng nói phát ra đầu tiên chính là của Đỗ Tích Vân: "... Chẳng phải cậu nói cô ta ái mộ hư vinh, sợ nhất bị dính đến chữ nghèo nên nhất định sẽ chọn vai cô gái nhà giàu sao? Tại sao cô ta lại chọn vai sinh viên nghèo?! Tôi tí mỉ làm ra lời thoại chẳng lẽ là để lót đường cho cô ta? Tuyệt đối không thể như vậy được! Cậu nói đi, bây giờ tôi phải làm thế nào?"

Thì ra còn có thể làm như vậy.

Khương Mịch đang cảm thấy thật buồn cười, bỗng nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc: "Lấy sự hiểu biết của tôi đối với Khương Mịch mà nói, cậu ta đúng thật là ham hư vinh, ai mà nói với cậu ta một tiếng nghèo thì cậu ta sẽ lập tức trở mặt, không có khả năng sẽ chủ động chọn nhân vật sinh viên nghèo này đâu. Tại sao lần này cậu ta không chọn vai nữ nhà giàu? Không phải nằm mơ cũng muốn mình trở nên giàu có hay sao? Thật quá kì lạ... Hay là, cậu ta đã thật sự đổi tính rồi?"

Thế nhưng lại là Ngu Bạch!

Tâm tình Khương Mịch trong nháy mắt trở nên phức tạp. Trong truyện nói hai người này luôn ở trong trạng thái đối địch với nhau, bây giờ vì cô mà lại biến thành quan hệ hợp tác rồi?

Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn sao?

Chỉ tiếc là cái nhìn của Ngu Bạch đối với cô vẫn chưa thay đổi.

Cũng không biết quan hệ hợp tác của hai người này có thể duy trì được bao lâu.

Trong đoạn ghi âm, tính tình của Đỗ Tích Vân đã bộc phát, lại chất vấn Ngu Bạch một phen rồi mới yên lặng.

Tích cách của Ngu Bạch vậy mà rất tốt, im lặng nghe xong mới xúi giục cô ta cướp nhân vật của mình về, nếu không được thì sửa lời thoại, dù sao lời thoại cũng là do Đỗ Tích Vân viết, sửa thế nào là quyền lợi của cô ta. Ngu Bạch còn nhắm mắt thổi phồng Đỗ Tích Vân một lượt mới khiến cô ta yên tâm.

"Đúng là ý trời, hôm nay tớ bị tiêu chảy nên lúc ngồi trong nhà vệ sinh đã vô tình nghe được, nhanh trí ghi âm lại đó." Tạ Hiểu Toàn rất bất mãn với Đỗ Tích Vân: "Mịch Mịch, cậu giao đoạn ghi âm này cho giáo viên đi, loại người này thật quá kinh tởm."

Khương Mịch đã có chủ ý tốt hơn rồi: "Cảm ơn cậu, nhưng tớ chưa muốn nói cho giáo viên biết vội."

Loại chuyện này nếu nói cho thầy cô biết thì ấn tượng của thầy cô đối với Đỗ Tích Vân sẽ không tốt, ấn tượng với cô cũng chưa chắc tốt đẹp gì, cho nên thay vì đi mách lẻo thì hãy nghĩ biện pháp giải quyết.

Buổi chiều, nhóm bọn họ lại hội họp thêm một lần nữa, Trì Phi Vũ có hơi sốt ruột, nhỏ giọng nói: "Tôi thấy mấy bạn học khác đều đã tập xong hết rồi, ngay cả phần cuối cũng đã tập xong, chúng ta có kịp thời gian không?"

"Có tôi ở đây, sợ cái gì?" Đỗ Tích Vân trừng mắt nhìn hắn: "Bây giờ chúng ta tập một lần, lời thoại nhớ hết cả chưa?"

"Nhớ rồi nhớ rồi." Trì Phi Vũ hưng phấn đến mức gương mặt phấp phồng.

Nhưng khi luyện tập cũng không thuận lợi, người ra diễn đầu tiên chính là tra nam cận bã cùng cô gái nghèo, Đỗ Tích Vân đối với ai cũng không hài lòng liên tục kêu "Cắt". Lúc thì nói về mặt không tốt, lúc thì nói lời thoại không rõ ràng, một lát sau lại nói động tác có vấn đề... Dù sao cũng là không diễn xong được.

"Cứ như vậy thì không được." Đỗ Tích Vân nhíu chặt lông mày, tỏ vẻ sốt ruột nói: "Các cậu diễn như vậy... đừng nói là được điểm cao, ngay cả điểm tiêu chuẩn cũng có khi còn không đạt được, tôi không cho phép chúng ta lên sân khấu biểu diễn như thế này."

Đầu Trì Phi Vũ đã đỏ đẫy mồ hôi: "Vậy cậu nói nên làm thế nào bây giờ?"

"Hay là vậy đi, chúng ta đổi nhân vật xem thế nào?" Đỗ Tích Vân nói: "Có lẽ phát huy không giống nhau, nếu không đạt hiệu quả tốt thì đổi lại."

Trì Phi Vũ tự nhiên nghĩ rằng đổi nhân vật sẽ chỉ có thể đổi giữa hai cô gái mà thôi, vì chuyện không liên quan đến mình nên hắn không cần hỏi ý Khương Mịch.

Khương Mịch cũng không hé răng, lẳng lặng nhìn Đỗ Tích Vân tự biên tự diễn.

"Nếu đã không nói gì thì tôi xem như các cậu đều đã đồng ý, để tôi thử vai..."

"Tôi diễn thử vai tra nam." Khương Mịch gạt lời: "Còn lại, hai cậu tự chia ra."

Trì Phi Vũ chán kinh: "Cái gì cơ?!"

Đỗ Tích Vân cũng không ngờ được Khương Mịch sẽ muốn diễn vai tra nam, bất quá nghĩ lại, với diễn xuất vừa rồi của Khương Mịch thì sẽ tạo ra một vở kịch chê cười, vì thế cô ta cũng không có ý kiến: "Tôi diễn cô gái nghèo."

Trì Phi Vũ nhảy dựng lên: "Tôi không đồng ý!"

"Thế vừa rồi tại sao cậu không nói gì?" Khương Mịch nhàn nhạt liếc hắn ta.

Trì Phi Vũ nhìn vẻ mặt của cô, lòng không hiểu sao lại rơi lộp bộp, thế nhưng lại không biết phản bác thế nào.

"Vậy như là chốt rồi." Đỗ Tích Vân không chờ nổi mà gấp gấp nói: "Trì Phi Vũ, cậu diễn nữ nhà giàu."

Sau đó bắt đầu tập luyện nghiêm túc.

Lúc nói lời thoại, Khương Mịch tận lực đem giọng nói của mình giảm thấp xuống vài phần, không hề làm ra động tác dư thừa gì, vẻ mặt cũng hiền lành chất phác.

Vốn dĩ Đỗ Tích Vân chỉ muốn hai người tới để làm nền cho cô ta nên không kêu "Cắt" nữa, chỉ khi cảm giác mình diễn không tốt mới cho hai người tập với cô ta.

Cả ngày đứng luyện tập, sắc mặt Trì Phi Vũ đã tối sầm lại. Thế nhưng hai nữ sinh này nhìn là biết không phải dạng hiền lành gì rồi nên hắn cũng không dám nhiều lời.

Rất nhanh đã đến tiết học biểu diễn, Khương Mịch là người cuối cùng bước vào phòng học. Có người quay đầu lại nhìn, nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

Hôm nay Khương Mịch mặc một bộ âu phục màu đen, còn có miếng đệm vai, trên đầu đội tóc giả, gắn thêm lông mi, vẽ tóc mai. Nhìn qua thì chính xác là một đại soái ca tinh tế.

Trong phòng học ngay lập tức vang lên những tiếng xôn xao, Đỗ Tích Vân theo đó xoay người lại, trong đầu "ong" một tiếng, thoáng chốc liền rối loạn.

Nếu không phải giáo viên đã vào phòng rồi thì có khả năng cô ta sẽ chạy tới phía sau chất vấn Khương Mịch.

Cũng có các bạn học khác vì vai diễn mà hoá trang, quần áo mặc lung tung loạn xạ, giáo viên quét mắt một vòng rồi làm ra vẻ mặt như bị cay mắt, không nói thêm gì mà trực tiếp cho mọi người lên biểu diễn.

Bọn cô rút được số thứ tự tương đối cao, Khương Mịch từ ghế đứng lên, bắt đầu nhập mình vào vai diễn. Một tay đút túi, bước chân bước rộng hơn ngày thường, khoe miệng cười như không cười mà cong lên thành một độ cong nho nhỏ, vẻ mặt bất cần. Cô vừa bước lên sân khấu, toàn lớp học giống như pháo nổ mà thét chói tai, tiếng huyên sáo vang dội đến mức nóc nhà sắp bay đi mất.

Vốn Đỗ Tích Vân còn chưa kịp điều chỉnh tâm trạng, bây giờ lại nghe thấy âm thanh trầm trồ khen ngợi của mọi người, trong lòng càng thêm loạn, lời thoại đã gần như quên mất mà cũng không nhập tâm vào vai diễn được. Nhưng mà tốt xấu gì cô ta cũng được coi là người có kinh nghiệm phong phú, trên cơ bản thì đều thuận lợi nhưng nhiều lần cô ý sửa lời thoại phía sau.

Khương Mịch đã sớm có chuẩn bị, cô không bị Đỗ Tích Vân làm khó mà cô ta nói gì cô cũng có thể diễn tiếp được. Chỉ khổ nhất cho Trì Phi Vũ, hần diễn vai con gái vốn đã ngượng ngùng xoắn xuýt lắm rồi, bây giờ lời thoại lại không giống với lúc tập cho nên đừng nói đến khí chất của bạch phú nữ**, ngay cả vai hần ta đang diễn cũng chỉ là vai hề, vai tạo tiếng cười cho mọi người mà thôi.

(**Bạch phú nữ: Chỉ những cô gái nhà giàu, lắm tiền.)

Toàn bộ buổi biểu diễn chỉ có Khương Mịch là phát huy tốt nhất, cô diễn vai đàn ông một chút cũng không gượng gạo mà vô cùng tuấn tú, ga lăng.

Đến khi kết thúc vở diễn, Khương Mịch còn nghe thấy một giọng nữ sinh hô to: "Khương Mịch, tuy rằng cậu rất căn bã, nhưng tôi muốn gả cho cậu!"

Cả lớp ngay lập tức có một trận cười vang, ngay cả giáo viên cũng không nhịn được cười: "Gả cho con bé ấy sẽ không hạnh phúc, trên sân khấu chính là hai ví dụ sờ sờ ra đó, nhìn xem họ bị tên tra nam này tàn phá đến dạng gì rồi kìa, trên mặt viết đầy chữ sống không còn gì luyện tiếc."

Các bạn học trong lớp lại cười ra tiếng ngổng, không khí trong lớp cực kì sôi động.

Đại bộ phận trong lớp học này đều chưa có kinh nghiệm diễn xuất, đây lại là lần đầu tiên thử nghiệm nên cho dù là người có thiên phú không tồi thì các chi tiết nhỏ cũng không được xử lí đúng chỗ, hầu hết các tác phẩm đều có một đồng khuyết điểm.

Tương đối mà nói, bài tập của bọn cô cũng không tệ, ít nhất vẫn còn phát huy ổn định và được khen ngợi.

Nhưng khi giáo viên chấm điểm thì chỉ được hạng ba. Thầy ấy nói một tác phẩm tốt hay không tốt thì phải dựa vào độ hoàn chỉnh của nó, nhân vật mà Trì Phi Vũ diễn tính cách khác hoàn toàn so với kịch bản, sẽ làm khán giả khó nắm được nội dung. Mặc dù có gây tiếng cười nhưng đây lại không phải là hài kịch nên không được tính là một tác phẩm tốt.

Nhưng phần diễn của Khương Mịch được trừ Đỗ Tích Vân và Trì Phi Vũ ra. Tất cả mọi người đều tán thành, cô lấy được điểm tối đa.

Giáo viên nói Khương Mịch hãy phát biểu cảm nghĩ của cô, cô vừa mở miệng đã nói cảm ơn với Đỗ Tích Vân, nói rằng kịch bản là do Đỗ Tích Vân viết, phần tập luyện cũng do cô ta lo, nói chung là bỏ công sức ra rất nhiều.

Đỗ Tích Vân tức giận đến suýt chút nữa cắn nát hàm răng.

Tối đó, Khương Mịch nhắn tin cho Cố Ngôn Phong.

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Thầy Cố, không ngờ anh vậy mà rất có tố chất làm tra nam.]

[Thầy Cố:???)

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Hôm nay em diễn một nhân vật, cách nói chuyện, hành vi cử chỉ gì đều bắt chước thói quen của anh hết, sau đó các bạn học vậy mà nói em diễn tốt, căn bã cực kì luôn.]

[Thầy Cố:...]

[Thầy Cố: Em diễn cái gì? Cho tôi xem được không.]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Để làm gì chứ? Xa như vậy rồi mà còn bắt em phải báo cáo từng chi tiết nhỏ cho anh à.]

[Thầy Cố: Có gửi không?]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Gửi.]

Giáo viên đều quay video mỗi phần rồi gửi cho bọn họ, Khương Mịch trực tiếp chuyển nó sang cho Cố Ngôn Phong.

Chắc là Cố Ngôn Phong đang xem video nên một lúc lâu sau không thấy hồi đáp.

Đợi đến khi Khương Mịch rửa mặt xong, đang chuẩn bị đi ngủ thì Cố Ngôn Phong mới nhắn Wechat tới trả lời.

[Thầy Cố: Có một khuyết điểm.]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Khuyết điểm gì cơ?]

[Thầy Cố: Quá đẹp trai.]

[Thầy Cố: Sẽ có nhiều cô gái muốn gả.]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Ha ha ha ha ha, thầy Cố, không phải anh đến tận nơi nhìn trộm đấy chứ?]

Lúc này Khương Mịch đã không còn giữ lời này trong lòng nữa.

Những ngày sau, Đỗ Tích Vân khi thấy Khương Mịch đều đi đường vòng, thấy cô ta không gây rắc rối thì Khương Mịch rất thích thú, đương nhiên sẽ không trêu chọc tới cô ta.

Hai tuần bình an vô sự trôi qua, bắt đầu huấn luyện quân sự.

Huấn luyện quân sự đối với người không yêu vận động như Khương Mịch mà nói thì quả thật chính là ác mộng cấp địa ngục.

Ngày đầu tiên huấn luyện, Khương Mịch đã "vinh quang" trở thành người đầu tiên trong nhóm tiên phong ngất xỉu.

Khi tỉnh lại thì cô đã nằm trong phòng y tế, một cô gái lạ mặt ngồi ở mép giường, hai mắt đỏ bừng.

Khương Mịch không hiểu làm sao: "Cậu là....."

"Tớ ở lớp hai biểu diễn, tên Dung Thi." Cô gái đỏ mặt nói, ánh mắt nóng bỏng nhìn Khương Mịch: "Cậu thấy thế nào rồi? Đã khá hơn chút nào chưa?"

"À... tớ rất ổn." Khương Mịch càng khó hiểu hơn. Cô cảm thấy nhân khí của mình ở lớp một cũng được, như thế nào chỉ mới ngất xỉu mà đã được lớp bên cạnh tới chăm sóc rồi?

"Vậy thì tốt rồi, cậu uống nước đi." Dung Thi rót một cốc nước, muốn đút cho Khương Mịch.

Khương Mịch luôn có cảm giác có chỗ nào đó là lạ, tự tay nhận lấy: "Tớ tự uống là được rồi. Cảm ơn cậu. À, cái đó, tại sao cậu lại ở chỗ này chăm sóc tớ vậy? Tớ..."

"Mịch Mịch, cậu tỉnh rồi?" Lời còn chưa kịp nói hết, Tạ Hiểu Toàn liền tiến vào, cô ấy bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Khương Mịch: "Thấy thế nào rồi?"

"Tớ không sao." Khương Mịch không hiểu về mặt của cô ấy, vô thức kéo tay Tạ Hiểu Toàn: "Huấn luyện viên có nói gì không?"

"Yên tâm, không chỉ mình cậu ngất mà, nghỉ ngơi cho tốt vào là được rồi." Tạ Hiểu Toàn vỗ vỗ vào tay cô: "Nhưng mà ngày mai vẫn phải tiếp tục huấn luyện đấy."

Dung Thi bỗng nhiên đứng lên, kéo Tạ Hiểu Toàn ra: "Mịch Mịch, nếu như cậu không muốn tiếp tục huấn luyện quân sự thì cứ nói với tớ, tớ có thể giúp cậu xin nghỉ."

Khương Mịch nhìn Tạ Hiểu Toàn với ánh mắt cầu xin.

Tạ Hiểu Toàn đứng sau Dung Thi, len lén chỉ vào chỗ trái tim cho cô thấy.

Khương Mịch kinh ngạc vài giây rồi mới phục hồi tinh thần lại, khó khăn nuốt nước miếng nói: "Cái đó... Cảm ơn cậu nha. Nhưng không cần đâu, thật ra tớ rất thích huấn luyện quân sự, nó không chỉ giúp rèn luyện cơ thể mà còn là một dạng trải nghiệm đáng để thử nữa."

Sắc mặt Dung Thi bỗng nhiên biến đổi: "Tớ cũng có suy nghĩ này."

Khương Mịch: "..."

Tạ Hiểu Toàn: "..."

Cô còn muốn trốn đi nhưng vì ánh mắt tội nghiệp của Dung Thi nên Khương Mịch đành ở lại.

Chỉ là Dung Thi cũng không đi, bầu không khí vừa quái dị vừa xấu hổ.

"Được rồi, lần huấn luyện này kết thúc có phải sẽ được nghỉ lễ quốc khánh dài hạn đúng không?" Khương Mịch nhanh trí đánh tan bầu không khí trầm mặc này.

"Đúng vậy." Tạ Hiểu Toàn lập tức nói: "Tớ nghỉ ngơi trường học cố ý làm như vậy. Mọi người vì thế nên mới có động lực học quân sự."

Dung Thi không để Khương Mịch và Tạ Hiểu Toàn có cơ hội trò chuyện cùng nhau, cướp lời nói: "Mịch Mịch, kỳ nghỉ lễ này cậu muốn đi đâu chơi?"

Khương Mịch đang chờ cô ấy hỏi đến vấn đề này nên lập tức nói: "Tớ không đi đâu cả. Đã lâu rồi không được gặp bạn trai tớ, tớ muốn đến tìm anh ấy, đợi đến lúc đó rồi hỏi anh đi đâu chơi sau."

Tạ Hiểu Toàn: "Khụ khụ..."

Về mặt Dung Thi đột nhiên biến đổi: "Cậu, cậu đã có bạn trai?"

"Đúng vậy." Khương Mịch gật gù đầu: "Bạn trai của tớ rất đẹp trai, sau này có cơ hội sẽ giới thiệu cho các cậu biết."

Sắc mặt Dung Thi trở nên trắng bệch: "Thôi bỏ đi, tớ cảm thấy cậu vẫn đẹp trai nhất."

Khương Mịch: "Hả?"

Dung Thi: "... Tớ nói lần cậu diễn vai tra nam ấy, đẹp trai hơn rất nhiều người đàn ông khác."

"Đã truyền tới lớp các cậu luôn rồi hả?" Khương Mịch ngại ngùng gãi cằm, vẻ mặt thẹn thùng: "Nói thật với các cậu, thật ra hôm đó tớ toàn là bắt chước bạn trai tớ diễn, anh ấy còn đẹp trai hơn tớ gấp vạn lần."

Tạ Hiểu Toàn thật sự không nín được cười, xoay người đi mà bà rai còn run rẩy.

Dung Thi trái lại cười không nổi.

Lúng túng ngồi thêm một lát, Dung Thi bấy giờ mới chủ động đứng lên tạm biệt: "Đã đến giờ tập hợp của lớp tớ rồi, tớ về trước đây. Mịch Mịch, cậu nghỉ ngơi cho tốt nhé."

"Ừ. Cảm ơn cậu đã chăm sóc tớ." Khương Mịch lập tức nói.

Sau khi Dung Thi rời đi, Khương Mịch lập tức nằm trên giường mà than, cảm giác so với huấn luyện quân sự còn mệt hơn.

Tạ Hiểu Toàn thì cười muốn chết: "Mị lực của Mịch Mịch ghê gớm thật, nam nữ đều bị hấp dẫn."

"Cậu còn nói được à, đúng là không có nghĩa khí!" Khương Mịch tức giận nói: "Cứ thế mà đem tớ ném cho người khác?"

"Không phải có ý mà. Chủ yếu là do cô ấy khóc đáng thương như thế, tớ thật sự... rất xấu hổ." Tạ Hiểu Toàn giải thích: "Cậu yên tâm, tớ một mực canh ở cửa, nếu như cô ấy phi lễ với cậu thì tớ sẽ chạy vào ngay."

Khương Mịch: "..."

Dừng lại một chút rồi mới dặn dò: "Việc này tuyệt đối không được nói cho những người khác biết."

Nếu như những chuyện về xu hướng giới tính này truyền ra ngoài thì rất có thể Dung Thi sẽ bị người khác chỉ trích.

Tạ Hiểu Toàn: "Yên tâm đi, tớ không ngốc như vậy."

Khương Mịch thờ dài, cúi đầu nhắn tin Wechat cho Cố Ngôn Phong.

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Thầy Cố, quốc khách em muốn tới thăm ban!!!]

[Thầy Cố: Sao vậy?]

[Khương Mịch vẫn tiểu mỹ nhân: Cầu an ừ.]

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Rùa.

Huấn luyện quân sự quả thật là một việc siêu mệt, đến giai đoạn sau thì hầu hết mọi người đều không có tinh lực. Đỗ Tích Vân mà nhìn thấy Khương Mịch thì ngay cả sức để trợn mắt cũng chẳng có, mọi việc bình an vô sự trôi qua.

Buổi biểu diễn báo cáo được diễn ra trước kỳ nghỉ một ngày, sự nhiệt tình của các bạn học trong thoáng chốc tăng vọt, hiệu quả còn tốt hơn so với tưởng tượng nhiều.

Lãnh đạo cũng rất vui vẻ, không dây dưa kéo dài mà khi buổi tập kết thúc liền cho nghỉ.

Một đám sinh viên như dã thú xông chuồng, xô xô đẩy đẩy nhau, cực kì hưng phấn, không giống với dáng vẻ chán nản lúc ở trong buổi huấn luyện tí nào.

Khương Mịch chào hỏi những người bạn cô quen, sau đó cùng Tạ Hiểu Toàn trở về ký túc xá.

"Ồi, tớ phải nằm một lát đã." Tạ Hiểu Toàn cũng là một người vận động chăm chỉ, trực tiếp ngã xuống giường: "Tớ thấy mọi người bị điên hết rồi, bọn họ không mệt sao?"

"Cơ thể mệt nhưng tâm không mệt." Khương Mịch vừa kiểm tra hành lý vừa nói: "Cứ nghĩ đến việc thoát khỏi con ác mộng huấn luyện quân sự, có thể ra ngoài chơi, đi ăn, gặp người mà mình muốn gặp... Sức sống lập tức căng tràn."

Tạ Hiểu Toàn tò về không thể hiểu nổi, cô ấy đang định quay đầu đi ngủ thì bỗng cảm thấy không đúng, ngồi nửa người dậy, ánh mắt nhìn Khương Mịch không che giấu nổi sự hưng phấn: "Cậu thuộc loại nào?"

Khương Mịch: "Loại gì?"

Tạ Hiểu Toàn: "Ngày thường cậu là người than mệt nhiều nhất, hôm nay trông vẻ mặt sáng sủa thế kia là muốn đi làm gì hả?"

"Đương nhiên là muốn đi gặp người mà mình muốn gặp rồi." Khương Mịch cũng không nói dối cô ấy: "Trước đó không phải tớ đã nói rồi sao?"

"Cậu thật sự có bạn trai?!" Lần này Tạ Hiểu Toàn đã ngồi thẳng dậy: "Không phải là lừa Dung Thi đấy chứ?"

"Đương nhiên không phải rồi." Khương Mịch có một loại cảm giác đặc ý không tên: "Tớ thật sự có bạn trai."

"Bạn trai cậu học ở trường nào? Có ảnh không? Đưa tớ xem đi." Tạ Hiểu Toàn vô cùng hứng thú.

"Anh ấy tốt nghiệp rồi. Còn ảnh chụp thì... không có. Thân phận anh ấy có chút đặc thù, sau này sẽ cho cậu xem sau được không?" Khương Mịch không nói thẳng tên Cố Ngôn Phong ra. Không phải là cô không tin Tạ Hiểu Toàn, nhưng chủ yếu là do quan hệ của cô và Cố Ngôn Phong rất phức tạp, không dễ giải thích. Nếu như không thừa nhận thì một ngày nào đó sẽ bị nhóm Ngu Bạch tiết lộ ra ngoài, ngược lại sẽ biến khéo thành vụng.

"Đương nhiên là được rồi." Tạ Hiểu Toàn rất tôn trọng người khác, cũng không muốn làm khó mà chỉ đùa nói: "Nhưng cậu phải mua đồ ăn ngon hối lộ tớ."

Khương Mịch cười rộ lên: "Chuyện nhỏ."

Tạ Hiểu Toàn nằm xuống, lại nhanh chóng ngồi bật dậy, đột nhiên hỏi: "Cậu chưa chuẩn bị quà cho bạn trai mình à?"

Khương Mịch hơi sững sốt: "... Chưa."

Thật ra cô cũng nghĩ tới mình sẽ chuẩn bị quà cho anh, nhưng trước hết, quan hệ của bọn họ vốn không phải là yêu đương thực sự, thứ hai là Cố Ngôn Phong cũng chẳng thiếu cái gì, thứ ba là trong khoảng thời gian này cô rất bận, vì vậy nên dứt khoát không chuẩn bị nữa.

"Thật ra tớ cảm thấy có thể đưa quà kiểu này." Tạ Hiểu Toàn nói: "Trước kia bạn ngồi cùng bàn với tớ có người yêu, mỗi lần được tặng quà đều rất vui vẻ, thời gian sau đó cậu ấy sẽ đối xử với bạn trai chiều chuộng đến mức lên trời. Tặng quà đôi khi không phải là xem giá trị của món quà đó mà quan trọng chính là tâm ý."

Khương Mịch cũng cảm thấy ý này đúng: "Vậy đề tí nữa trước khi đi tớ sẽ đi mua cái gì đó."

Cô còn không kịp thỉnh giáo Tạ Hiểu Toàn xem nên mua cái gì thì điện thoại đã vang lên, là tài xế La Giang gọi tới.

Ngày đó sau khi Khương Mịch nói muốn đi thăm bạn với Cố Ngôn Phong đã cảm thấy hối hận cực kì, cô không nên báo trước mà phải trực tiếp đi qua, cho Cố Ngôn Phong một bất ngờ mới đúng. Vì đề đền bù nên cô nói với anh ngày mai trường học mới cho nghỉ, dù sao ngày nghỉ chính thức cũng bắt đầu từ ngày mai, Cố Ngôn Phong không yên tâm để cô ngồi xe buýt một mình nên mới cử tài xế tới đón. Khương Mịch đã lên lút liên lạc với tài xế, bảo hẳn tới sớm chút.

Lúc này La Giang đã đến dưới kí túc xá, Khương Mịch vội vàng chào tạm biệt với Tạ Hiểu Toàn.

"Anh La, chúng ta có thể đến nội thành trước không?" Khương Mịch vừa lên xe đã hỏi.

La Giang nói: "Hôm nay người ra khỏi thành rất nhiều, trên đường chắc chắn sẽ bị kẹt xe. Nếu không phải chuyện quan trọng thì anh nghĩ là không nên đi nội thành."

Khương Mịch vừa nghe vậy thì đã nói: "Vậy thì không đi nữa. Chủ yếu là em muốn mua đồ, đến khu thành điện ảnh mua sau cũng được."

La Giang sợ cô suy nghĩ nhiều, còn đặc biệt giải thích: "Hồi nãy lúc anh vừa tới đây thì thấy đường vào trong nội thành đã kẹt cứng rồi."

Đã lâu Khương Mịch không được nghỉ lễ nên không có nhiều khái niệm: "Khó khăn lắm mới được nghỉ đó. Trước đây em có xem tin tức, mấy ngày nghỉ này mà ra khỏi nhà thì chỉ có thể nhìn thấy được đầu người thôi."

Sau khi đi đến đường cao tốc thì Khương Mịch mới chính thức cảm nhận được cái gì gọi là "không thể nhúc nhích" thật sự. Đẩy cửa kính xe xuống nhìn ra ngoài, đầu đầu cũng đều là xe, chấm đỏ trên bản đồ dẫn đường gần như bị lấp đầy.

Muốn tạo ra bất ngờ cũng chẳng dễ dàng, Khương Mịch bắt đầu đi nghĩ.

Cô chụp lại mấy tấm ảnh, lại chơi điện thoại một lúc, thấy quá nhàm chán nên bắt tri bắt giác đã chìm vào giấc ngủ.

Lần này không có người làm gối dựa, xe vừa chuyển động thì đầu của Khương Mịch cũng theo đó mà trượt xuống, biên độ hơi lớn khiến cho cô nhanh chóng tỉnh táo lại.

Mà ngoài cửa xe, xe tải nối tiếp xe tải, căn bản không di chuyển được bao nhiêu.

"Nghe nói ở đường hầm phía trước xảy ra tai nạn giao thông." Là Giang thấy cô tỉnh lại thì nói: "Có lẽ phải đợi hơi lâu đấy."

Khương Mịch quay ra phía sau nhìn, cũng là một biển xe khác, tiến không được mà lùi cũng không xong: "Không sau, vất vả cho anh quá."

"Anh quen rồi." La Giang cười nói: "Chỉ sợ em chán thôi."

"Không đâu, em thích ngắm cảnh." Cô nói.

Cô không thể chống cự được mà nghĩ tới Cố Ngôn Phong.

Nghiêm túc mà nói, nếu không tính cuộc trò chuyện qua video thì hai người đã hai tháng không gặp nhau rồi.

Trong khoảng thời gian này Khương Mịch vừa bận lại vừa mệt, mỗi ngày trôi qua đều rất phong phú, dường như cũng không nghĩ quá nhiều đến anh.

Nhưng tới giờ phút này, người còn đang ở phía trước mà vì đường tắc nên thời gian gặp lại nhau bị kéo dài, cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân thật ra đang rất vội.

Rất muốn, cực kì muốn được nhanh chóng gặp Cố Ngôn Phong.

Không biết dạo này anh có gầy đi không, ở đoàn phim có ngủ ngon không, khi đóng phim có gặp trở ngại gì không...

"Mịch Mịch, anh đoán tạm thời chắc không thể đi chuyển được. Ngồi lâu cũng khó chịu, em có thể xuống xe hoạt động một lúc." La Giang nhận điện thoại, nói với Khương Mịch: "Em xem mọi người đều xuống xe rồi kìa."

Khương Mịch nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy đúng là đã có rất nhiều người xuống xe, đang đứng ở ven đường nói chuyện phiếm.

"Được, vậy em đi xuống một lúc." Khương Mịch cười đại an toàn rồi cũng xuống xe.

Ở xe bên cạnh có mấy người nam nữ trung niên đang thảo luận về vụ tai nạn phía trước, những hình ảnh được miêu tả rất máu me ghê rợn.

Khương Mịch đang muốn nghe thử xem chuyện là như thế nào, bỗng nhiên trong đó có một người đàn ông trung niên mập mạp cắt đứt cuộc nói chuyện của những người khác: "Đủ rồi, đừng nói nữa, sẽ làm cô gái nhà người ta sợ đó."

Không phân biệt được đây là giọng nói của địa phương nào.

"Cảm ơn anh." Khương Mịch cười nói: "Xe cứu thương tới rồi sao?"

"Tới rồi, tới rồi, đợi thêm tí nữa là có thể đi." Đại ca béo này gần như là sợ Khương Mịch nóng vội nên nhanh chóng nói.

Khương Mịch gật gù đầu, lại hỏi qua tình huống. Hình như là vì muốn vượt qua nhau nên hai chủ xe mới nỏ ra xích mích, ước chừng là giận quá nên hai người ở trên đường cao tốc người rượt ta đuổi, cuối cùng cả hai tông vào một chiếc xe, sự việc rất nghiêm trọng.

Bất quá có đúng như vậy không thì chưa rõ ràng.

"Vậy nên mới nói, là con người quan trọng nhất chính là phải vui vẻ." Đại ca béo xúc động cảm khái: "Người còn sống thì sẽ có rất nhiều cơ hội hơn thua nhau, còn người chết... đó là thua triệt để. Quan trọng là mình chết hay không không quan trọng, liên lụy đến người vô tội khác thì thật đáng trách mà."

"Đại ca nói rất đúng." Khương Mịch cổ vũ vỗ tay.

Đại ca béo cười ha hả, đắc ý mà ngẩng cao đầu.

Đằng trước chính là sườn núi, Khương Mịch đang muốn tới xem thì đại ca béo bỗng nhiên duỗi tay ra chắn trước mặt cô: "Đừng nhìn xuống dưới."

Khương Mịch sửng sốt, bỗng nhiên phản ứng lại.

Bị chặn như vậy, nhất định sẽ có người sốt ruột mà đi giải quyết nhu cầu sinh lý. Ở chỗ này không có chỗ nào có thể giải quyết được nên chỉ có thể đi

xuống bên dưới sườn núi.

Mặt Khương Mịch đỏ lên, lui về sau mấy bước.

"Không sao đâu, không sao, còn cách xa lắm." Đại ca béo lại tiếp tục an ủi.

Khương Mịch không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, đảo mắt qua một vòng, phát hiện trên mặt đất có một đám hoa dại màu tím. Hoa có năm cánh, nhụy trắng, phần giữa của những cánh hoa cũng có màu trắng, lá cây xanh rì, ở dưới ánh mặt trời trông chúng cực kì đáng yêu.

"Tôi có thể hái nó không?" Khương Mịch hỏi.

Đại ca béo lập tức nói: "Được chứ, nhưng mà cô hái làm gì?"

"Tặng một người." Khương Mịch đáp.

Vừa rồi trong nháy mắt kia, cô đặc biệt muốn tặng hoa này cho Cố Ngôn Phong, để anh biết trên đường đi cô đã gặp phải những chuyện gì.

"Ai da, tặng cho bạn trai hả? Đại ca béo hỏi.

Khương Mịch "ừ" một tiếng, hái được hai khóm hoa xuống.

"Nhìn này, còn trẻ vậy mà đã có bạn trai." Đại ca béo cảm thán.

Khương Mịch không biết rốt cuộc người này muốn biểu đạt cái gì nên không đáp lời.

Đại ca béo xoay người lại, chỉ vào đám bạn của mình rồi nói: "Cho nên bây giờ các cậu đã hiểu rõ vì sao có nhiều lão già độc thân chưa?"

Mọi người cùng nhau cười rộ lên.

Xung quanh có người đi hóng gió cũng bị bên đây hấp dẫn, mọi người cùng nhau nói chuyện phiếm, rất náo nhiệt.

Đại ca béo nhìn hai đoá hoa đáng thương trong tay Khương Mịch, nói: "Cô cứ hái như vậy thì hoa sẽ nhanh héo lắm, trông rất khó coi."

Anh ta lại đi về phía xe của mình, rất nhanh lại quay lại, cầm một con dao nhỏ đi đến bụi hoa ven đường, cắt một khóm hoa có cả lá lên, còn giở ra một chiếc túi giấy màu hồng nhạt đóng gói: "Như vậy là đẹp rồi, cô gái nhỏ, cô có biết hoa này không?"

"Không biết." Khương Mịch lắc đầu.

"Hoa này tên là hoa Tiểu Đình*, là loài hoa chuyên để tặng quà người khác. Cô gái đúng là tinh mắt đấy, ý nghĩa của loài hoa này chính là sự lâu dài." Đại ca béo nói.

**Ánh hoa:*

Khương Mịch nửa tin nửa ngờ: "Thật không?"

"Thật đó!" Đại ca béo chân thành nói.

"Vây tốt quá." Khương Mịch gật đầu: "Cảm ơn anh."

Ý nghĩa lâu dài thật sự quá tốt, tuy rằng cô với Cố Ngôn Phong không phải cặp đôi yêu đương thắm thiết gì, nhưng làm bạn bè người thân cũng có thể lâu dài.

"Anh xem bên kia kìa." Một chị gái này giờ không nói gì bỗng nhiên túm ống tay áo của đại ca, chỉ vào khóm hoa màu đỏ bên sườn núi nói: "Là hoa loa kèn."

Đại ca béo nhìn thấy, kích động nói: "Thứ này đúng là hiếm mà! Để anh đi hái nó!"

Anh ta nói rồi liền chạy đi.

Khương Mịch sợ anh ta ngã xuống nên muốn ngăn cản: "Đại ca, không cần..."

"Không sao đâu, thân thủ của tôi rất tốt!" Đại ca béo linh hoạt mà nhảy qua chướng ngại vật trước mắt.

Chị gái kia cười với Khương Mịch: "Không sao đâu, anh ấy thường hay làm mấy chuyện này."

Lúc này Khương Mịch mới nhìn ra đây là hai vợ chồng, mỉm cười nói: "Con người anh ấy thật đáng yên, chắc sống cùng anh ấy sẽ rất hạnh phúc nhỉ?"

Chị gái lắc đầu, cười nói: "Đây là một tên dờ hoi thôi."

Đại ca béo ở bên kia đã nhanh chóng hái được hoa về, mấy khóm hoa đều đưa hết cho Khương Mịch.

Khương Mịch nhìn màu sắc hoa hồng đỏ, cánh hoa cong cong, thấy cũng rất đẹp, hỏi: "Hoa này là hoa gì vậy?"

"Đây là hoa loa kèn, cũng được gọi là tế diệp bách hợp, nghĩa là trăm nam hoà hợp đó, hiểu không? Năm đó tôi chính là nhờ dựa vào cái này nên mới cưới được vợ về tay này." Đại ca béo cười ha hả mà nói: "Cho nên mới nói đây chính là loài hoa tốt."

Chị gái phun nước bọt vào mặt anh ta: "Còn mặt mũi để nói nữa à."

Sau đó lại quay đầu nói với Khương Mịch: "Vào lúc này ở đây vốn dĩ không nên có hoa loa kèn, nếu em đã thấy được thì chứng tỏ là do em may mắn."

"Là do hai người may mắn thôi." Khương Mịch vội vàng đưa hoa trả cho chị gái.

Hai người nhún nhường một phen, cuối cùng mỗi người cầm hai bông.

"Cô gái nhỏ, hoa này cũng đẹp nè." Một người đàn ông trung niên khác nói với Khương Mịch.

Khương Mịch nhìn, lúc này nói ra cô mới để ý, là một đóa hoa cúc nhỏ màu trắng.

"Đây là hoa cúc mà." Một người khác phản bác: "Không thể tặng hoa cúc được."

"Đó là hoa cúc nhỏ, biểu tượng cho tình yêu." Đại ca béo lập tức nói: "Có thể tặng, rất tốt đó. Cái kia gọi là gì ấy nhỉ, chính là cái phim điện ảnh mà Cố Ngôn Phong đóng vai chính. Trong phim nam chính đưa vật đính ước cho nữ chính bằng một chậu hoa cúc nhỏ này. Ông đây xem đến đó liền xúc động không thôi."

Khương Mịch vừa nghe thấy liền vui vẻ: "Đại ca anh còn biết Cố Ngôn Phong sao?"

"Biết, đại minh tinh chữ gì, là ảnh đế." Đại ca béo hơi dừng lại, có chút tủi thân nói: "Thật ra là vợ tôi thích anh ta, nhưng tôi cảm thấy tôi so với anh ta còn đẹp trai hơn."

"Đại ca, anh đúng là đẹp trai hơn Cố Ngôn Phong rất nhiều." Khương Mịch nghiêm túc nói: "Tôi biết Cố Ngôn Phong, thật đấy, không lừa anh đâu."

"Thật không? Thật không? Anh đã nói rồi mà." Cái đuôi của đại ca béo đã hếch tận lên trời, quay sang vợ mình nói: "Vợ ơi em xem, không phải tự anh cảm thấy bản thân tốt đẹp đâu?"

"Đẹp đi! Anh đấy..." Chị gái đánh anh ta một cái: "Thật mất mặt."

"Có cái gì mà mất mặt chứ?" Đại ca béo quay đầu lại hỏi Khương Mịch: "Cô quen với Cố Ngôn Phong sao?"

"Đúng vậy." Khương Mịch cười híp mắt nói: "Anh muốn chữ kí à? Tôi có thể xin giúp anh."

Đại ca béo lập tức gật đầu: "Muốn, muốn, muốn. Cô chờ chút."

Anh ta lại chạy về xe, xiêu xiêu vẹo vẹo mà viết tờ giấy cho Khương Mịch: "Đây là địa chỉ, còn đây là số điện thoại của vợ tôi."

Khương Mịch nhận lấy: "Được, nhất định tôi sẽ gửi cho anh."

"Cảm ơn cảm ơn." Đại ca béo cười đến mức mắt cũng không thấy đâu: "Chúc cô và bạn trai trăm năm hạnh phúc."

Ở trong đám đông, có một chàng trai im lặng một lúc, lặng lẽ rời đi và trở về với một bó hoa đại nhỏ, đồ mặt đưa cho Khương Mịch: "Cái này tặng cho cô. Chúc cô và bạn trai ở bên nhau thật lâu dài. Mặt khác, có thể giúp tôi xin chữ kí của thầy Cố được không? Bạn gái của tôi đặc biệt thích anh ấy. Tôi muốn cầu hôn bạn gái tôi, đang lo lắng tìm không được quà ý nghĩa gì."

"Cảm ơn." Khương Mịch nhận hoa của anh ta: "Anh lưu lại cho tôi địa chỉ đi! Tôi nhất định sẽ giúp anh."

Chờ khi đoạn đường phía trước rút cuộc cũng được thông ra, dòng xe cộ bắt đầu di chuyển thì trong tay Khương Mịch đã ôm một bó hoa lớn, còn có một đồng giấy linh tinh không rõ hình thù, tất cả đều là địa chỉ của những người muốn xin chữ ký.

Khương Mịch sửa soạn lại bó hoa thật cẩn thận, nhìn đóa hoa nhỏ sáng nhất kia, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp.

"Mịch Mịch, nhân duyên của em thật tốt." La Giang nói với cô: "Đi đâu cũng được người ta yêu thích."

"Chủ yếu là do tên tuổi của thầy Cố thôi." Khương Mịch cười nói: "Không biết anh ấy có phiền vì em giao cho anh ấy một đồng nhiệm vụ kí tên này không nữa đây."

La Giang lắc đầu: "Sẽ không đâu, thầy Cố sẽ cực kì vui vẻ."

"Hi vọng là vậy." Khương Mịch càng thêm mong chờ được gặp mặt anh.

Vì trên đường bị chặn xe quá lâu, cộng thêm ngày nghỉ người đi đường quá nhiều, quãng đường bình thường đi có hai tiếng mà lần này đi khoảng hơn bảy tiếng.

Lúc bọn cô đến đã là 11 giờ đêm, trường quay đã kết thúc công việc rồi.

Hai người đi tới khách sạn, Khương Mịch đặt cho La Giang một phòng trước rồi mới lên lầu tìm Cố Ngôn Phong.

Cô mang theo hành lý trực tiếp đi lên tầng 27.

Ở trong thang máy, Khương Mịch còn đứng ở trước gương sửa sang lại quần áo một chút.

Vào lúc gõ cửa, trái tim Khương Mịch đập còn hơi nhanh, không biết khi Cố Ngôn Phong nhìn thấy cô có cảm thấy bất ngờ hay không?

Lỗ tai của cô dán lên cửa, nghe thấy tiếng chân đang tới gần thì nổi tâm nghịch ngợm, lấy hoa chặn lỗ mắt mèo.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng Cố Ngôn Phong nói: "Tôi chuẩn bị ngủ rồi, có gì ngày mai nói sau."

Ngay sau đó, tiếng bước chân không chút do dự mà đi xa.

Đã đi xa.

Đi mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Edit: Rùa.

Khoảng chừng mười giây, lúc này Khương Mịch mới sững sốt, hiểu được chắc là Cố Ngôn Phong đã hiểu nhầm cô thành người nào đó nửa đêm bò lên giường anh rồi, vậy nên thái độ mới kiên quyết từ chối như vậy.

Cũng không biết nên nói là do thầy Cố giữ mình trong sạch, hay nên nói là do anh quá thẳng nam đây.

Tâm tình phức tạp thờ dãi, Khương Mịch vốn muốn đi xuống dưới trực tiếp tìm Trình Song Song.

Nhưng hoa của mọi người tặng nhiều như vậy, nếu để đến mai sẽ không còn tươi nữa, vì thế Khương Mịch lại gõ cửa phòng.

Lần này trong phòng không hề có động tĩnh.

Căn bản thầy Cố không có ý muốn mở cửa ra.

Khương Mịch lại muốn gõ cửa, bỗng nhiên nghĩ đến cách xử lý thô bạo của Cố Ngôn Phong, rất có thể anh sẽ trực tiếp gọi điện thoại cho khách sạn, đến lúc đó một đám bảo vệ đi lên... Như vậy thì thật quá khó xử.

Khương Mịch rùng mình một cái, lấy điện thoại ra gọi điện cho Cố Ngôn Phong.

Lần này thầy Cố nhanh chóng nhận điện thoại: "Còn chưa ngủ à?"

"Thầy Cố..." Khương Mịch cất giọng u oán: "Anh thật sự không muốn cho em vào cửa sao?"

"Hửm?" Thầy Cố sững sốt hai giây, sau đó rút cuộc cũng phản ứng lại: "Người ở ngoài cửa là em?"

Trong phòng vang lên tiếng bước chân dồn dập, Khương Mịch giật dỗi tắt điện thoại.

Sau đó cửa mở ra, hai người đứng đối diện nhau nhất thời không biết nói gì.

Vì thế, bất ngờ được chuẩn bị đã lâu nay lại trở thành Khương Mịch nhìn anh bằng ánh mắt tội nghiệp, còn thầy Cố thì áy náy xin lỗi.

"Mau vào đi." Cố Ngôn Phong áy náy cười: "Tại sao muộn như vậy rồi mà vẫn tới đây?"

"Vi bị tắc đường." Khương Mịch không khống chế được đề cao giọng nói: "Em ngồi trên xe bảy tiếng mới tới, kết quả anh còn nhốt em ở ngoài cửa!"

"Là tôi sai." Cố Ngôn Phong căn bản không cãi lại.

Anh cầm lấy vali và hoa của Khương Mịch, vội chuyển sang đề tài khác: "Hoa này ở đâu ra đây?"

Vừa nhìn thấy đã biết không phải ở cửa hàng bán hoa rồi.

"Hoa đại hải ở ven đường đấy." Tâm trạng của Khương Mịch biến đổi trong vài giây, suy cho cùng, nhìn thấy Cố Ngôn Phong thì cô cũng rất vui vẻ, kể rõ mọi chuyện xảy ra trên đường: "Em vừa nói mình biết anh một cái là bọn họ đã kích động, ai cũng chúc phúc cho em và anh hết rồi."

"Cảm ơn." Cố Ngôn Phong có chút cảm động.

Anh có rất nhiều fans, cũng đã nhận được nhiều lời chúc phúc, nhưng hiển nhiên ý nghĩa lời chúc này của Khương Mịch hoàn toàn không giống nhau.

"Nhưng mà... em đã đồng ý với bọn họ để cho anh ký tên rồi." Khương Mịch cẩn thận hỏi: "Anh sẽ không chê em lắm chuyện chứ?"

Cố Ngôn Phong lập tức nói: "Đương nhiên là không, ngày mai tôi sẽ ký."

Khương Mịch vui vẻ hẳn lên, kết quả còn chưa cười ra tiếng thì bụng đã kêu hai tiếng "rột rột".

Lúc trước không ngờ tắc đường sẽ nghiêm trọng đến vậy nên cô vốn muốn định cùng Cố Ngôn Phong ăn tối với nhau, vì thế chưa ăn cơm. Kỳ thật trên đường đi cũng đói một lúc nhưng qua rồi thì cũng không còn thấy đói nữa.

Bây giờ thì có hơi xấu hổ.

Tiếng bụng réo to đến mức Cố Ngôn Phong cũng nghe thấy, anh quay đầu hỏi: "Chưa ăn cơm à? Muốn ăn gì để tôi gọi khách sạn làm..."

"Chờ em nghĩ đã." Khương Mịch nảy ra sáng kiến: "Em muốn đi ra ngoài ăn, được không?"

Cố Ngôn Phong hơi do dự rồi cũng đồng ý: "Được, đi thôi."

Anh đi thay quần áo, đội mũ và đeo khẩu trang lên, sau đó hai người cùng nhau đi ra cửa.

"Muốn ăn gì?" Cố Ngôn Phong hỏi.

"Không biết nữa." Tuy rằng Khương Mịch rất đói, nhưng kì lạ là cô không biết mình muốn ăn cái gì: "Ra ngoài tìm đã rồi nói sau."

Mai là ngày nghỉ chính thức, điều đó đồng nghĩa với việc hôm nay bắt đầu không cần làm bài tập. Mọi người giống như lâu lắm mới được thả ra ngoài nên đồ xô ra đường hết.

Lúc này đã xấp xỉ 12 giờ đêm, người đi trên đường cái cơ hồ còn đông hơn ban ngày.

"Em muốn ăn món gì?" Cố Ngôn Phong lo bệnh đau dạ dày của Khương Mịch lại tái phát nên đưa cô đến một con phố ẩm thực, nhưng lúc này nhiều quán cơm đã tạm dừng buôn bán.

Khương Mịch lắc đầu, tò mò quanh một hồi, chỉ vào một biển quảng cáo ở phía trước: "Chợ đêm ăn vặt? Mùi thơm quá, nếu không chúng ta đi qua đó thử đi?"

Quả thật Khương Mịch chưa bao giờ đi tới những khu chợ đêm kiểu này, trước kia với hoàn cảnh sinh hoạt của cô, mọi người xung quanh chắc chắn sẽ chẳng ai đi tới chợ đêm. Nhưng sau khi xuyên đến đây, cô đã nghe thấy nơi này rất nhiều lần, cảm giác rất thú vị.

Cố Ngôn Phong cũng chưa từng tới chợ đêm bao giờ, nhưng nhờ phim điện ảnh mà anh đã biết đến nó, hơi do dự nhưng vẫn không từ chối: "Người trong chợ đêm rất nhiều, em đừng chạy quá nhanh."

Khương Mịch gật đầu, thầm nghĩ mình còn có thể đi lạc được sao?

"Với lại, đồ ăn ở chợ đêm không đảm bảo vệ sinh, không được ăn nhiều." Cố Ngôn Phong không có chỗ nào là không yên tâm: "Tôi sợ dạ dày của em sẽ không chịu nổi."

Anh nói gì Khương Mịch cũng đồng ý, sau đó hào hứng đi lên trước.

Cố Ngôn Phong kéo vành mũ xuống thấp, thay đổi tư thế đi bình thường, chỉ có thể đi theo sau cô.

"Oa..." Khương Mịch vừa vào cửa chợ đêm đã sợ ngây người.

Con đường trước mắt này dù không quá rộng nhưng không thể nhìn thấy được điểm cuối. Trong tầm nhìn đều là chi chít đầu người, hai bên chật kín, đều là người buôn bán hàng hóa hoặc là xe bán đồ ăn vặt.

Cảnh này rất giống với dòng xe cộ ban ngày mà cô thấy.

Rốt cuộc Khương Mịch cũng đã tin Cố Ngôn Phong lo lắng không phải là không có lý do.

Ở chỗ này thật sự rất dễ đi lạc.

Khương Mịch quay đầu, nắm lấy một góc áo của Cố Ngôn Phong: "Nhiều người quá đi mất, rõ ràng ở trên đường lúc đến đây cũng không nhiều như vậy."

"Bởi vì những người này đều đi về hướng chợ đêm." Cố Ngôn Phong hiểu biết hơn cô: "Cẩn thận kéo va vào người ta đấy."

Khương Mịch đi đường rất không thuận lợi, đi một bước đã bị đâm hai cái.

Cố Ngôn Phong dứt khoát đuổi tay ra giữ chặt cánh tay của cô kéo lên phía trước mình, sau đó nói: "Em cứ yên tâm đi đằng trước đi, tôi sẽ đi theo em."

Khương Mịch "à" một tiếng, nhưng vẫn cảm thấy không yên tâm, đi được hai bước liền phải quay đầu lại nhìn xem thế nào. Cứ như thế vài lần, mỗi lần cô đều nhìn thấy Cố Ngôn Phong vững vàng đi theo phía sau, rốt cuộc cũng yên lòng, không quay đầu lại nữa.

"Cái này trông có vẻ ngon này." Khương Mịch dừng lại ở một quầy bán đậu phụ ván, người ở xung quanh rất nhiều, chỗ nào cũng nên ào nên Khương Mịch theo đó mà đề cao giọng: "Ông chủ, bao nhiêu tiền một suất đây?"

Cố Ngôn Phong nhìn vào tấm đậu phụ, do dự: "Cái này nhìn trông có vẻ hơi cay, ăn vào bụng có thoải mái không?"

Khương Mịch ngẩng đầu nhìn anh: "Em muốn ăn cái này."

Cố Ngôn Phong: "... Được. Ông chủ, phiền ông cho tôi một phần không cay."

Khương Mịch dẫu môi, miễn cưỡng đồng ý.

Tốc độ của ông chủ rất nhanh.

Đợi khi Cố Ngôn Phong tính tiền xong thì Khương Mịch đã không chờ nổi mà cắn một miếng, sau đó mặt mày đều cong lên, mạnh mẽ quay đầu nhìn Cố Ngôn Phong gật đầu: "Thật sự rất ngon! Anh muốn nếm thử không?"

Cố Ngôn Phong một bên đuổi tay che chở cho cô, một bên chỉ vào khẩu trang của mình rồi lắc đầu.

Khương Mịch cũng không ép anh, cúi đầu tiếp tục ăn.

"Chờ tôi một chút." Đằng trước có một quán nước gia đình, Cố Ngôn Phong kéo Khương Mịch qua đó.

Khương Mịch lúc này đã hoàn toàn đắm chìm trong mỹ thực, cũng không thèm ngẩng đầu lên mà "vâng" một tiếng, ngoan ngoãn đứng ở tại chỗ ăn.

Cố Ngôn Phong vào quán mua một cốc trà sữa, vừa mới quét mã trả tiền thì có một cô gái xếp hàng bên cạnh bỗng nhiên tiến lên trước mặt anh nhìn thoáng qua: "Anh... anh chính là Cố Ngôn Phong phải không?"

Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại waatpad tomaican.

Cố Ngôn Phong bình tĩnh ấn xác nhận dấu vân tay, bóp méo giọng nói đáp: "Là tôi, cô muốn ký tên à?"

Toàn thân cô gái nổi da gà, quay đầu đi không để ý tới anh.

Cố Ngôn Phong nhướn mày, lấy trà sữa rồi đi ra ngoài cửa.

"Thầy Cố? Cố Ngôn Phong!" Lại có một cô gái khác vào trong cửa hàng, vốn là đang nhìn menu, kết quả vừa ngẩng đầu lên liền thấy Cố Ngôn Phong thì ngay lập tức hưng phấn kêu lên.

"Anh ta là giả đó." Cô gái vừa rồi nói.

Cố Ngôn Phong nhân cơ hội này đi qua một đám người, kéo Khương Mịch về: "Đi mau."

"Tôi là fan mười năm của thầy Cố, tuyệt đối sẽ không nhận nhầm đâu!" Ở trong quán nước, hai cô gái còn ở đó tranh chấp.

Đợi sau khi các cô đi ra nhìn thì ngay cả cái bóng của Cố Ngôn Phong cũng không đâu. Cô gái kia bỗng nhiên dồn khí hét lên một tiếng: "Cố Ngôn Phong! Em yêu anh!"

Toàn bộ người trên đường đều quay đầu lại nhìn.

Khương Mịch vốn còn đang không hiểu chuyện gì, nay nghe được tiếng hét này mới biết được là Cố Ngôn Phong đã bị người khác nhận ra. Cô ngay lập tức không còn quan tâm đến thức ăn trong tay nữa mà vút nó chạy đi.

Cũng may hai người vốn dĩ cũng không đi quá xa, rất nhanh đã ra khỏi nơi đông người.

Nhưng chỉ có hai người họ đi đối ngược lại với đám người, nhìn qua thật sự nổi bật, rất nhanh đã có người đuổi theo.

Cố Ngôn Phong kéo Khương Mịch, hai người dốc hết sức chạy về phía trước.

Rốt cuộc sau khi chạy đến một con hẻm nhỏ tối đen như mực, đoàn người đuổi theo phía sau đã không còn bóng dáng.

Khương Mịch nhẹ nhàng thở ra, khom lưng xuống điên cuồng thở dốc.

Cố Ngôn Phong vậy mà tim không đập nhanh, thở không mạnh. Khương Mịch cảm thấy nếu không phải có cô đi theo thì anh đã sớm ném xa đám người đó rồi.

"Không biết bọn họ có chụp lại không nữa?" Sau khi Khương Mịch ổn định hơi thở lại thì gấp gấp hỏi: "Liệu anh có bị lên hot search không?"

"Không sao đâu, đừng lo lắng." Cố Ngôn Phong đưa trà sữa cho Khương Mịch: "Nghỉ ngơi, uống chút nước đi."

Khương Mịch không ngờ anh vậy mà còn mang theo trà sữa, không thể không thừa nhận rằng tập thể dục thật có lợi.

Uống một ngụm, cuối cùng Khương Mịch mới khá lên được chút ít. Nhìn xung quanh tối đen như mực, cô lại thấy hơi sợ, không tự chủ được nhích lại gần phía Cố Ngôn Phong: "Đây là chỗ nào vậy?"

"Không cần sợ, đi theo tôi." Cố Ngôn Phong nắm cổ tay Khương Mịch, cùng cô sánh vai đi về phía trước.

May mắn thay, con hẻm này không dài lắm, đi không lâu thì đã nhìn thấy ánh sáng.

"Đằng trước có một cửa hàng." Cố Ngôn Phong nói: "Nghe bảo hương vị không tồi, không thì em ăn tạm một ít?"

Khương Mịch chạy xong một đoạn thì bụng lại bắt đầu đói, vội vàng gật đầu.

Hai người ra khỏi con hẻm nhỏ, tại chỗ ngoặt quả nhiên có một cửa hàng.

Nhưng cửa hàng này không giống như trong tưởng tượng của Khương Mịch, vừa nhỏ lại vừa cũ, chủ quán là một đôi vợ chồng già.

Cố Ngôn Phong nói: "Ông ơi, nấu cho cháu một bát mì, không cho tỏi, hành và rau xanh..."

Lỗi tai của cụ già không tốt lắm: "Cái gì cơ?"

"Không bỏ tỏi, không bỏ hành... Mà thôi, một bát mì là được." Cố Ngôn Phong bèn từ bỏ.

Tuy tai của cụ già không nghe rõ nhưng chân tay lại rất nhanh nhẹn, rất nhanh đã đem mì đi nấu.

Lúc ông cụ nấu, Cố Ngôn Phong cũng đi theo vào, lần lượt chỉ vào những thứ nào không cần cho vào.

Khương Mịch nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, trong lòng đột nhiên dâng lên một dòng nước ấm, ấm áp vô cùng.

Mì rất nhanh đã được bung lên, không cần cho vào những nguyên liệu mà Khương Mịch không thích ăn.

"Cảm ơn." Khương Mịch nếm thử một miếng, mùi vị vô cùng ngon, nhất thời yêu thích không buông tay: "Ngon hơn rất nhiều so với mấy quán khác."

Cố Ngôn Phong ngồi xuống đối diện cô: "Làm mì chuyên nghiệp đã mấy thập niên rồi."

"Hình như là anh rất quen thuộc với chỗ này?" Khương Mịch thấy hơi kì lạ.

Cố Ngôn Phong nói: "Lúc trước từng đóng phim ở đây."

Thảo nào... Khương Mịch gật đầu, không nói nhiều nữa.

Lúc ăn xong đi về, Khương Mịch hỏi Cố Ngôn Phong: "Hai ông bà kia già như vậy rồi tạo sao vẫn còn mở quán nữa? Là do kinh tế khó khăn sao?"

"Không phải, là do thói quen của bọn họ thôi." Cố Ngôn Phong giải thích: "Trước kia trên phố này có một cái xưởng, công nhân trong xưởng sau khi trực tối về thì bên ngoài đã không còn quán cơm nào mở nữa, sau đó ông bà ấy liền ở đó bán hàng, đợi ít lâu sau sẽ đóng quán. Sau đó nhà máy kia bị đập, bọn họ vẫn giữ thói quen bán hàng."

Khương Mịch quay đầu lại nhìn thoáng qua, con đường nửa đêm trống vắng. Một chiếc đèn nhỏ nhỏ cố chấp phát sáng, ngọn đèn mờ nhạt thoạt nhìn rất ấm áp.

Bọn cô không đi lại con đường chợ đêm kia, Khương Mịch cũng không dám nói muốn đi lung tung đâu nữa. Hai người cứ như vậy đi chậm chậm trở về khách sạn, trên đường cũng không xảy ra chuyện gì.

Bây giờ đã là 1 giờ rưỡi sáng, chắc chắn Trình Song Song đã ngủ.

Cố Ngôn Phong chần chờ một lát, sau đó hỏi Khương Mịch: "Đặt cho em một căn phòng khác nhé?"

Nhưng lễ tân nói đã không còn phòng trống.

Kì quốc khách người tới đây thăm ban rất nhiều, tất cả các phòng ở khách sạn đều đã hết.

"Thôi đi." Khương Mịch kéo Cổ Ngôn Phong đi: "Không cần rắc rối như vậy nữa, phòng anh là phòng đôi không phải sao? Em sẽ ngủ ở phòng anh."

Cổ Ngôn Phong lưỡng lự trong chớp mắt rồi đồng ý.

Hai người trở về phòng, Cổ Ngôn Phong giúp Khương Mịch trải giường xong liền đi ra ngoài.

Cả ngày nay Khương Mịch đã mệt đến mức không chịu được, rửa mặt xong liền ngã xuống ngủ.

Nhưng mà sáng ngày hôm sau, cô lại tỉnh dậy vào đúng giờ bình thường lúc ở trong buổi huấn luyện quân sự.

Rõ ràng lúc huấn luyện quân sự buồn ngủ muốn chết, đến ngày nghỉ thì lại không ngủ được.

Khương Mịch rửa mặt sạch sẽ xong, vừa đẩy cửa ra thì thấy Cổ Ngôn Phong đã dậy sớm hơn cả cô. Anh đang ngồi trên ghế sofa viết viết cái gì đó, bên cạnh bàn có một bình hoa, bên trong chính là hoa dại hôm qua cô mang đến.

"Thầy Cổ, mới sáng sớm mà anh đã viết cái gì vậy?" Khương Mịch vừa ngáp vừa đi qua, phát hiện Cổ Ngôn Phong đang ký tên. Lúc này cô mới nhớ chuyện ngày hôm qua mình đã đồng ý với người ta, cười nói: "Sao anh lại tích cực như vậy chứ?"

"Dù sao cũng phải ký mà." Cổ Ngôn Phong bình tĩnh nói, đưa cho Khương Mịch một ổ cứng: "Còn về việc kết hôn kia, tôi đã ghi lại video chúc mừng rồi."

"Ôi, thầy Cổ, anh cũng quá có tâm rồi?" Khương Mịch khoa trương cảm thán.

"Kết hôn là một chuyện tốt, đương nhiên là phải nên chúc phúc." Cổ Ngôn Phong nói, lại lấy ra một tờ giấy ghi chú, khi thấy nội dung ghi trên mặt sau thì sắc mặt anh hơi biến đổi.

"Sao thế?" Khương Mịch chú ý tới biến hoá của anh, vội ngẩng đầu lại xem: "Thành phố Thanh Châu, khu Thanh Vân đường Thượng Tĩnh Tây số 369, Tiêu Hàm Sương Thu? Cái này có vấn đề gì sao?"

Cổ Ngôn Phong rút tờ giấy ghi chú đặt trên mặt bàn, xoa xoa ngón tay của mình rồi nói từng câu từng chữ với Khương Mịch: "Nhà cũ của Cổ gia là ở đường Thượng Tĩnh Tây số 366."

Khương Mịch sững sờ: "Là hàng xóm của nhà anh? Vậy không phải là biết anh rồi sao? Tại sao còn phải tìm em để ký tên nữa?"

"Đúng thật là hàng xóm, Tiêu Hàm Sương tôi cũng biết." Cổ Ngôn Phong chậm rãi nói: "Nhưng mà... bà ấy đã qua đời mười mấy năm rồi."

Khương Mịch rung mình một cái, trong nháy mắt da gà rơi đầy xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Edit: Rùa.

Khi Cổ Ngôn Phong nói xong câu này liền rơi vào trầm tư, nhất thời không chú ý đến phản ứng của Khương Mịch.

Khương Mịch âm thầm dịch người qua chỗ anh, khi hai cánh tay của hai người chạm vào nhau thì cô mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Nhận ra động tác này của cô, Cổ Ngôn Phong thoáng hồi thần lại, quay đầu nói: "Xin lỗi, có phải làm em sợ rồi không?"

"Chỉ hơi sợ thôi." Khương Mịch tự chà xát cánh tay: "Ồ... rốt cuộc tại sao lại như thế? Cái đó... người kia chết thật rồi hả?"

"Ừm." Cổ Ngôn Phong áy náy nói: "Nhưng mà, cũng không phải tôi đang nói đến ma quỷ."

"Vậy thì đó là cái gì?" Sau khi Khương Mịch nghe thấy anh nói "Không phải ma quỷ" thì đáy lòng thoáng yên tâm trở lại.

"Nghiêm túc mà nói, lẽ ra tôi phải gọi Tiêu Hàm Sương một tiếng dì, bà ấy là bạn thân của mẹ tôi. Vì vậy bất kể bà ấy đã chết hay chưa thì đều không thể tới tìm tôi xin chữ ký được." Cổ Ngôn Phong giải thích.

Khương Mịch gật đầu: "Vậy rốt cuộc là bà ấy đã chết chưa?"

"Đã chết rồi, trong một vụ hoả hoạn, thi thể bị cháy hết..." Cổ Ngôn Phong nói được một nửa thì bỗng nhiên dừng lại.

Một trận hoả hoạn có thể thiêu rụi một người, đương nhiên cũng có thể thiêu huỷ rất nhiều dấu vết.

Khương Mịch cũng kịp phản ứng lại, cô khẩn trương vỗ lấy cánh tay Cổ Ngôn Phong: "Người tên Tiêu Hàm Sương đó rốt cuộc đã mất bao nhiêu năm rồi?"

"Chắc cũng tầm khoảng mười bảy năm." Cổ Ngôn Phong nhớ rất kĩ: "Vào năm tôi mười một tuổi."

"Lúc đó..." Khương Mịch muốn nói rồi lại thôi. Theo như lời Cổ Ngôn Phong nói lúc trước thì khi Phí Nhất Nhục bắt đầu thay đổi chính là vào năm anh mười tuổi.

Nói cách khác, Tiêu Hàm Sương mất sau khi Phí Nhất Nhục thay đổi, vậy hẳn là không liên quan đến chuyện này mới đúng.

"Khi đó bà ấy đã khác trước kia rất nhiều rồi." Cổ Ngôn Phong khẳng định suy đoán của Khương Mịch.

"Bất quá như vậy cũng không thể nói hai việc này không liên quan đến nhau được." Cổ Ngôn Phong lại nói tiếp: "Tiêu Hàm Sương là người bạn thân nhất của mẹ tôi, khi đó ngoại trừ tôi thì người bên ngoài có khả năng phát hiện ra mẹ tôi thay đổi nhất chỉ có thể là Tiêu Hàm Sương."

Khương Mịch cả kinh: "Ý của anh là... giết người diệt khẩu?"

Cổ Ngôn Phong hỏi lại: "Em thấy không có khả năng này sao?"

"Có." Khương Mịch gật đầu: "Vụ rốt cuộc là Tiêu Hàm Sương đã chết như thế nào? Nguyên nhân của vụ hoả hoạn đó là gì? Cảnh sát không điều tra sao?"

"Chính là chết trong vụ hoả hoạn đó. Hôm đó khi bà ấy đang ngủ chưa, quên tắt gas trong bếp nên phát nổ rồi dẫn tới hoả hoạn. Tuy rằng thi thể bị thiêu cháy đến biến dạng nhưng kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy, người chết chính là Tiêu Hàm Sương." Cổ Ngôn Phong nhớ rõ mọi chuyện: "Đến nỗi... mẹ tôi hôm đó ở nhà mở cuộc họp gia đình, không có thời gian gây án."

Hiển nhiên Cổ Ngôn Phong cũng từng hoài nghi nên qua nhiều năm như vậy rồi anh mới nhớ rõ ràng mọi chuyện đến như vậy.

Như vậy xem ra, hoặc là hai chuyện này thật ra không có quan hệ gì với nhau cả, hoặc là Phí Nhất Nhục thật sự có năng lực khủng bố.

Khương Mịch thật sự thấy hơi tuyệt vọng, tại sao cô không có năng lực gì hết vậy?

"Liệu có phải là chúng ta suy nghĩ nhiều rồi không?" Khương Mịch bất đắc dĩ hỏi.

"Chắc không đâu." Cổ Ngôn Phong cất dọn đồ đạc lại: "Lúc trước tôi điều tra vụ án này, bởi vì không có manh mối nên cũng tưởng rằng bản thân suy nghĩ nhiều rồi. Nhưng mà hiện tại, tôi xác định chắc chắn hai chuyện này có liên quan đến nhau."

Cổ Ngôn Phong gõ gõ tờ giấy trên mặt bàn: "Bằng không, tại sao thứ này lại xuất hiện? Cứ coi như sau khi Tiêu Hàm Sương chết thật sự có linh thiêng đi chăng nữa, bà ấy cũng không thể chỉ xin chữ ký của tôi? Khi còn nhỏ bà ấy đã từng cầm tay dạy tôi viết chữ, hướng hồ bà ấy chắc cũng chẳng biết bây giờ tôi đã là nghệ sĩ rồi."

Không hiểu sao Khương Mịch lại bị những lời nói này của anh làm cho buồn cười, tâm tình cũng nhẹ nhàng đi đôi chút: "Đúng vậy, chúng ta có thể bắt đầu từ tờ giấy này."

"Em còn nhớ là ai đã đưa cho em tờ giấy này không?" Cổ Ngôn Phong hỏi.

Khương Mịch nghiêm túc hồi tưởng lại, thật sự nghĩ không ra.

Lúc ấy có rất nhiều người xúm lại một chỗ, ai nấy cũng đều muốn được Cổ Ngôn Phong ký tên. Khương Mịch chỉ có một người nên không có khả năng sẽ nhớ tất cả. Hơn nữa, cô nằm mơ cũng không ngờ sẽ xảy ra tình huống này nên nhiều tờ giấy như vậy cô cũng chưa từng nghiêm túc xem hết.

Nhưng mà Khương Mịch cũng không mất hết hi vọng, cô lấy hết toàn bộ giấy ghi chú ra, lấy từng tờ từng tờ nhìn thử: "Đây là của đại ca béo, đây là của anh trai dễ xấu hổ, đây là của một chị gái, đây là của một em học sinh đeo kính, đây là..."

Khương Mịch xem kĩ từng tờ một, mỗi tờ giấy cô đều nhớ rõ là của ai viết, duy chỉ có tờ của Tiêu Hàm Sương kia là không hề có ấn tượng gì.

"Chắc là ai đó nhân lúc em không chú ý đã nhét trộm vào rồi." Khương Mịch áy náy nói: "Xin lỗi thầy Cổ, em thật sự nghĩ không ra."

"Không sao." Cổ Ngôn Phong an ủi: "Tôi đoán có khả năng người kia sẽ không đưa trực tiếp cho em, nếu không sẽ không dùng đến kiểu đưa tin mờ mịt như thế này."

Tuy Cổ Ngôn Phong không so đo nhưng chính Khương Mịch lại không cam lòng, đầu óc cô xoay chuyển nhanh chóng, đột nhiên vỡ òa: "Thật ra chúng ta cũng không phải là không có cách."

"Có manh mối gì?" Cố Ngôn Phong lập tức hỏi.

Khurong Mịch lấy tờ giấy của đại ca bẻ ra: "Nếu không phải là do người này nhắc tới anh thì sẽ không có câu chuyện phía sau. Thậm chí, nếu không phải do anh ta quá nhiệt tình thì em cũng sẽ không nói chuyện với anh ta lâu như vậy. Thầy Cố, liệu anh có cảm thấy cặp vợ chồng này thật ra vẫn luôn đi theo em, tìm cơ hội để thăm dò em không?"

"Cũng có khả năng." Cố Ngôn Phong nhìn tờ giấy trong tay cô, nhìn số điện thoại trên giấy mà gọi, là một số điện thoại ảo.

"Chắc chắn là có vấn đề!" Khurong Mịch "cạch" một cái đứng lên.

Chi tiết là biết có vấn đề cũng không có cách, số điện thoại không có thực, địa chỉ lại cách xa ngàn dặm, người bây giờ căn bản không thấy đâu.

"Lẽ ra em nên sớm nhận ra mới đúng." Khurong Mịch vô cùng ảo não: "Nhìn bọn họ để lại địa chỉ là biết có vấn đề rồi, nếu thật sự fans của anh thì sao có thể để địa chỉ gửi đến xa như vậy chứ."

"Có lẽ bọn họ chỉ tới đây du lịch, không ở cố định trong thành phố nào nên mới để lại địa chỉ quê quán, không thể trách em được." Cố Ngôn Phong an ủi: "Bất kể như thế nào, tôi điều tra nhiều năm như vậy rồi cũng chẳng tìm ra được thứ gì có giá trị. Bây giờ bỗng nhiên có nhiều manh mối như vậy thì cũng là một chuyện tốt."

Khurong Mịch thấy hơi lo lắng: "Anh không sợ đây là một cái bẫy sao?"

"Là bẫy thì thế nào?" Cố Ngôn Phong cười nói: "Nếu là bẫy thật thì chúng tôi chúng ta đang tiến gần đến chân tướng. Hơn nữa theo ý tôi, lần đưa tin này càng giống như là đang giúp chúng ta."

"Liệu có phải là sự phụ của anh không?" Khurong Mịch nghĩ đến lão hoà thượng mà anh từng nói: "Ông ấy cho người truyền tin đến cho anh? Vì sao chứ, tại sao ông ấy không tự nói với anh?"

"Tôi không biết." Cố Ngôn Phong cũng không đoán ra: "Cho dù như thế nào thì trước tiên cũng phải tìm hiểu cái đã, chắc chắn sẽ có thu hoạch."

Khurong Mịch lập tức hỏi: "Bây giờ anh muốn làm gì?"

"Quay về nhà cũ một chuyến." Cố Ngôn Phong đã có quyết định: "Nhà của Tiêu Hàm Sương chắc chắn đã bỏ qua chi tiết gì đó rồi, tôi nhất định phải tới nhìn xem."

Khurong Mịch không chút do dự nói: "Vậy được, em đi với anh."

Cố Ngôn Phong nghe vậy, hơi do dự.

Khurong Mịch mạnh mẽ nói: "Lần trước em đồng ý với anh sẽ không đi tìm bà ấy nữa, khi ấy là chưa có manh mối gì. Bây giờ đã có manh mối thì em nhất định phải đi. Anh đừng quên, chuyện này có lẽ sẽ có liên quan đến em, em sẽ không từ bỏ đâu. Hơn nữa, chẳng phải anh đã cắt đứt quan hệ với Cố gia từ lâu rồi sao? Lúc này không có lí do gì mà cứ thế quay về, anh không sợ khiến bà ấy nghi ngờ à?"

Cố Ngôn Phong nhướng mày: "Em có cao kiến gì?"

"Là em!" Khurong Mịch tự vỗ ngực mình, tự tin nói: "Em là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của anh, mà sau khi đính hôn người nhà của anh vẫn chưa xuất hiện. Nếu anh không mang em về gặp người lớn thì chính là đang chột dạ, anh chính là tên lừa đảo, em muốn huỷ bỏ hôn ước với anh."

Về mặt nghiêm túc từ sáng sớm của Cố Ngôn Phong nay bỗng nhiên xuất hiện một tia cười.

"Ai da, không phải em tự luyến đâu, cũng không phải em nghĩ như vậy." Khurong Mịch thấy anh cười thì có hơi khó diễn tả, cũng có chút ngượng ngùng: "Ý em là lấy cái này làm lí do ấy."

"Được." Cố Ngôn Phong biết nếu cô đã hạ quyết tâm rồi thì nhất định sẽ phải đi theo bằng được. Thay vì để cô lén lút đi theo thì không bằng đặt cô dưới mắt, như thế sẽ an toàn hơn. Vì vậy anh cũng không quá ngăn cản: "Vậy đành để em vất vả theo tôi quay về một chuyến rồi."

"Không vất vả, không vất vả, không vất vả." Mặt mày Khurong Mịch liền rạng rỡ hẳn lên, cô xắn tay áo, thề son sắt nói: "Anh yên tâm, em đã thấy rất nhiều kẻ gian ác cho nên có kinh nghiệm, sẽ không để lộ đâu."

"Không cần đóng vai kẻ ác, chỉ cần thỉnh thoảng ân ái với nhau một chút là được rồi." Cố Ngôn Phong nhẹ nhàng vỗ đỉnh đầu cô: "Tôi nói cho bọn họ biết em là người mà tôi đã nhận định, vì vậy phải đưa về nhà cho ba tôi dặn dò một tiếng."

Tìm Khurong Mịch bỗng đập rộn ràng lên, có vài cổ khí nóng đang đầu đầu lung tung ở trong người, liệu mạng muốn nhảy ra bên ngoài, đến mức làm cho mặt cô đỏ hết cả lên.

Dầu biết rõ đây là cái cớ của Cố Ngôn Phong nhưng cô vẫn bị trêu chọc.

Khurong Mịch không thể không cảm thán một lần nữa, mị lực của Cố Ngôn Phong thật sự quá lớn rồi!

"Vậy vấn đề quay phim bên này của anh phải làm sao bây giờ?" Khương Mịch nhanh chóng chuyển sang chuyện khác: "Đạo diễn Du sẽ đồng ý cho anh nghỉ sao?"

"Đồng ý." Cố Ngôn Phong nói.

Khương Mịch sững sờ: "Hử? Là có ý gì!"

Cố Ngôn Phong: "Ý là chuyện đã qua rồi."

Khương Mịch: "Anh đã xin nghỉ rồi?"

Cố Ngôn Phong: "Đúng vậy."

"Em không để ý là bây giờ đã đến giờ quay phim rồi sao?" Cố Ngôn Phong nhìn trên trán cô hiện dấu chấm hỏi thật to, tâm tình không hiểu sao lại khá hơn một chút.

Lúc này Khương Mịch mới cảm nhận được có cái gì đó không đúng, có chút tò mò: "Anh không biết trước được mọi chuyện, thế anh xin nghỉ là để làm gì?"

Cố Ngôn Phong không trả lời, chỉ quay lại ngồi trước bàn, đem hai tờ giấy cuối cùng kí xong.

Khương Mịch đi theo: "Anh còn muốn kí sao?"

"Tại sao lại không kí?" Cố Ngôn Phong vừa kí vừa trả lời: "Coi như trong đó có chút chuyện nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người đều có vấn đề. Đối với những người này mà nói, mong đợi của họ là có thật."

Khương Mịch không nói tiếp, yên lặng nhìn anh kí xong.

"Chờ gửi mấy cái này đi rồi chúng ta về nhà." Cố Ngôn Phong sắp xếp lại những gì đã kí: "Tôi đi thay quần áo đã, em cũng chuẩn bị đi."

Khương Mịch nghe lời quay về phòng mình.

Hai giây sau, cô lại đi ra, chạy tới gõ cửa phòng của Cố Ngôn Phong, hỏi: "Thầy Cố, trước đó anh xin nghỉ là vì muốn ở cùng em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Rùa.

Cố Ngôn Phong quay đầu nhìn cô một cái rồi nói: "Đúng vậy."

Lúc Khương Mịch nghĩ đến việc này, vốn là có chút vui vẻ không hiểu rõ, kết quả thái độ Cố Ngôn Phong rất hào phóng làm cho chuyện này trong nháy mắt trở nên bình thường không gì có thể sánh được, không có bất kỳ ám muội nào.

Đáy lòng Khương Mịch vừa mới nở ra một trái bong bong thì trong nháy mắt đã bị phá hủy.

"À." Khương Mịch khô khốc đáp một tiếng, sau đó về phòng thay đồ.

Hai người chuẩn bị xong thì xuống tầng, chào hỏi với Trình Song Song rồi nhờ cô ấy giúp gửi mấy tờ giấy kí tên đi.

Tâm trạng của Trình Song Song đặc biệt tốt, còn lên nói với Khương Mịch: "Quả nhiên xa cách mới là chất xúc tác tốt nhất."

Khương Mịch biết rằng thật ra cô ấy muốn nói là "Tiểu biệt thắng tân hôn", tuy quan hệ giữa cô và Cố Ngôn Phong là giả nhưng gương mặt cũng không nhận được hơi đỏ lên.

Bởi vì là về nhà chính, không tiện nói cho người khác biết nên Cố Ngôn Phong không đưa ai đi theo cả, tự mình lái xe.

Hai người ghé vào trung tâm thương mại mua quà cho người lớn trong nhà trước. Bởi vì Cố Ngôn Phong đã lâu chưa về nhà nên mua một phần của mình, Khương Mịch là lần đầu tiên gặp mặt nên cũng mua một phần.

Nhưng tất cả đều do Cố Ngôn Phong trả tiền, Khương Mịch không thay đổi được quyết định này của anh. Cô nghĩ dù sao tiền của mình cũng là do anh cho nên không làm ra vẻ nữa.

Mua quà cùng hoa mất khoảng vài tiếng đồng hồ, hai người lại cùng ăn cơm trưa rồi sau đó mới khởi hành.

Bởi vì không phải là giờ cao điểm nên ngoại trừ lúc ra khỏi thành phố có chút kẹt xe thì toàn bộ hành trình ngày hôm nay đều rất thuận lợi. Vì vậy khi Khương Mịch thấy bảng tên đường ghi "Đường Thượng Tĩnh Tây" thì không khỏi kinh ngạc một phen, trong lòng tự hỏi hôm nay sao lại đi nhanh vậy?

Sau đó ở giây tiếp theo, xe quẹo cua, Khương Mịch lập tức bị đủ loại cây bạch quả trồng đầy hai bên đường hấp dẫn. Đáng tiếc lúc này lá cây bạch quả còn chưa vàng. Có thể tưởng tượng qua một tháng nữa, chờ đến khi lá cây bạch quả vàng óng rơi xuống đường sẽ là mỹ cảnh như thế nào.

"Nếu đổi lại là tối hôm nay tới là tốt rồi." Khương Mịch ngoái đầu ra bên ngoài cửa sổ xem: "Khi lá cây bạch quả rơi xuống thì chỗ này có khác gì tiền cảnh đâu?"

"Em thích cây bạch quả à?" Cố Ngôn Phong nói: "Chờ khi lá cây rụng thì lại đến xem, dù sao nó cũng không chạy được."

"Cũng không phải là thích bạch quả." Khương Mịch lắc đầu, thuận miệng nói: "Em chỉ thích mấy thứ màu vàng có diện tích lớn thôi..."

Khoan đã, hình như có chỗ nào đó không đúng.

Khương Mịch giải thích: "Ý em không phải là vàng kiểu này, ý của em là... Lá cây bạch quả có màu vàng."

Càng giải thích càng khó hiểu, chết mất thôi!

Cố Ngôn Phong: "... Tôi hiểu ý của em."

Như vậy nghe lại càng quái hơn.

Khương Mịch đành phải im miệng.

Xe đi về phía trước một đoạn, Khương Mịch nhìn thấy một căn nhà bỏ hoang.

Từ xa có thể nhìn thấy tường bao quanh căn nhà này đã bị cháy đen, trải qua quãng thời gian dài dầm mưa dãi nắng thì lại càng tăng thêm vết tích gió sương, càng tăng thêm cảm giác thần bí.

Khương Mịch cảm giác Cố Ngôn Phong đã lái xe chậm lại nên quay đầu nhìn anh một cái: "Đó chính là nhà của Tiêu Hàm Sương sao?"

"Đúng vậy." Cố Ngôn Phong gật đầu.

Khương Mịch quay đầu lại nhìn thoáng qua, tuy đây là một khu thành cổ nhưng cũng thuộc "khu quý tộc", người giàu sống ở đây tương đối nhiều. Bề ngoài ở những ngôi nhà xung quanh trông rất cũ kỹ khiêm tốn nhưng thực tế lại được xây dựng rất đặc biệt. Nhà của Tiêu Hàm Sương thoát nhìn phá lệ đặc biệt, nó phá đi vẻ đẹp tổng thể.

"Vì sao không xây lại một lần nữa?" Khương Mịch tỏ vẻ không hiểu: "Tiêu Hàm Sương không còn người thân nào khác sao?"

"Còn có một người con trai." Cố Ngôn Phong nói ngắn gọn: "Nhưng không thể quay về được, cũng mặc kệ mấy việc này."

Nghe vậy thì có vẻ đứa con trai này của Tiêu Hàm Sương cũng chẳng ra gì.

Khương Mịch còn muốn hỏi thêm cái gì đó, lại thấy Cố Ngôn Phong quay xe, lái xe tiến vào một cái sân.

Khương Mịch nhìn thấy trên cửa chính có treo một tấm bảng, là dùng chữ Tiểu Triện* viết "Cố gia". Vừa nhìn thì cảm thấy rất đẹp nhưng nhìn kỹ thì sẽ phát hiện chữ viết tay cổ và tròn, mỗi một chỗ đều đối xứng vừa đúng, chứng tỏ đây tuyệt đối là chữ viết tay của một bậc thầy.

*(*Triện thư, hay chữ triện, là một kiểu chữ thư pháp Trung Quốc cổ. Đây là loại chữ tượng hình có nguồn gốc từ chữ giáp cốt thời nhà Chu và phát triển ở nước Tần trong thời kì Chiến quốc. Theo Wikipedia.)*

*Ảnh chữ:

"Ngôn Phong đã về rồi sao?" Một người quản gia với mái tóc hơi bạc trắng nhận được tin đã sớm đưa người ra chờ ở cửa, vừa nhìn thấy xe liền lập tức lên đón.

"Chú Trương." Cổ Ngôn Phong lên tiếng chào hỏi quản gia: "Đây là Khương Mịch."

"Khương tiểu thư." Ánh mắt Trương quản gia nhìn Khương Mịch chợt loé lên tia kinh ngạc rồi lại biến mất, ông ta che giấu rất khéo, lập tức cúi người hành lễ với Khương Mịch.

"Chào chú Trương, chú không cần khách sáo như vậy, chú là trưởng bối, cháu là tiểu bối, chú gọi cháu là Mịch Mịch là được rồi." Khương Mịch vội nói.

Trước kia nhà của cô cũng có quản gia cùng đi giúp việc nhưng họ chưa bao giờ khách sáo như vậy.

Trương quản gia đồng ý, lại khách sáo nói thêm hai câu rồi mới nói: "Tiên sinh đã chờ hai người rất lâu."

Trên đường tới đây Khương Mịch đã tìm hiểu thông tin từ Cổ Ngôn Phong, biết ông nội anh đã qua đời từ mấy năm trước. Hiện tại chủ nhân của Cổ gia

là chú hai của anh, cũng chính là ba của Cố An - Cố Vinh Xa.

Có thể là do tuổi trẻ quá mức buông thả nên sức khỏe của Cố Vinh Xa đã sớm có vấn đề. Khi quản lý xí nghiệp của gia đình đến năm 60 tuổi, kinh nghiệm cùng gia sản đều thịnh vượng, cũng là ở độ tuổi hào hoa phong nhã thì ông lại chỉ có thể ở nhà tĩnh dưỡng. Đúng như lời Cố An nói, đây cũng coi như một loại báo ứng.

Nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, Cố Vinh Xa đã chờ không nổi mà trực tiếp ra ngoài.

"Chú hai." Cố Ngôn Phong vội vàng bước lên trước.

Khương Mịch cũng đi theo sau, thuận tiện đánh giá một phen người đàn ông mình đã nghe qua vô số sự tích này.

Khác với hình ảnh cao lớn đỉnh bật trong tưởng tượng, có lẽ là do có bệnh nên Cố Vinh Xa phải ngồi trên xe lăn. Mái tóc ông ta cũng trắng hơn phân nửa, trông rất gầy, khi ngồi trên xe lăn lại càng gầy hơn, gương mặt cũng hốc hác, không nhìn ra có một tí thịt nào. Nhưng thật ra trên gương mặt vẫn ẩn chứa vài phần phong lưu phóng khoáng của ngày xưa, ánh mắt cũng không mờ mịt như của người già mà rất minh mẫn khôn khéo.

"Ngôn Phong à, rất cuộc cháu cũng quay lại rồi." Cố Vinh Xa vui mừng nắm tay lôi kéo Cố Ngôn Phong, mắt cũng nhìn thẳng không ngừng đánh giá anh, như là sợ rơi mất miếng thịt nào đó trên người anh vậy. Từ hành động này có thể nhận thấy có bao nhiêu cảm tình.

"Xin lỗi chú hai. Cháu thật sự rất bận nên không có thời gian quay về." Cố Ngôn Phong ngồi xổm xuống, lại giới thiệu Khương Mịch với ông: "Đây là vợ chưa cưới của cháu, Khương Mịch."

"Đã nghe lâu rồi, vẫn luôn muốn gặp." Ánh mắt của Cố Vinh Xa rớt cuộc cũng di chuyển lên người Khương Mịch, ngay sau đó lộ ra nụ cười hoà ái: "Lớn lên trông xinh đẹp, thẳng thắn cháu cũng thật có phúc."

Khương Mịch vội gọi "Chú hai.", sau đó lại hỏi thăm một lượt.

Đến khi Trương quân gia tới nhắc Cố Vinh Xa không thể đứng ngoài gió quá lâu thì đoàn người lúc này mới đi vào nhà chính.

Vừa rồi Khương Mịch ở cửa đã bị tấm biển trên cửa làm cho kinh ngạc một trận, sau khi vào nhà rồi mới biết Cố gia có nhiều tiền hơn so với vẻ bề ngoài.

Mọi thứ trong nhà được bày trí rất khiêm tốn, thậm chí có thể nói là đơn giản, bởi vì không có quá nhiều vật trang trí. Nhưng Khương Mịch nhìn được, có vài vật trang trí đều là đồ cổ.

Mọi người ngồi xuống, phòng bếp đưa lên một món chè. Khương Mịch nhìn bát chè kia, đồ sứ màu trắng sữa, mỏng nhẹ và trong suốt, là đồ đựng thức ăn cao cấp được làm bằng sứ.

Cố Ngôn Phong cùng Cố Vinh Xa nói chuyện đến quên trời quên đất, Khương Mịch liền yên lặng ăn chè, mùi vị rất ngon.

Độ khoảng nửa tiếng sau, trong sân truyền đến tiếng bước chân, sau đó có vài người cùng nhau đi đến, là mấy người con riêng của Cố Vinh Xa.

Sau khi hàn huyên một hồi thì Cố Ngôn Phong lại một lần nữa giới thiệu cho Khương Mịch, ngoại trừ Cố An thì những người còn lại đều là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Cố Vinh Xa có ba người con trai, bốn người con gái, trong đó có một đứa con gái còn đang học tiểu học.

Đa số những người này đều có thiện ý với Cố Ngôn Phong và Khương Mịch, ít nhất ngoài mặt vẫn là như vậy, ngoại trừ anh cả Cố Ngôn Sanh và tam tiểu thư Cố Ninh.

Cố Ngôn Sanh hiện tại chính là người đứng đầu tập đoàn Tây Xuyên, hần sở hữu một gương mặt lạnh ngàn năm không đổi, rất ít khi cười. Bất quá do hần còn trẻ tuổi mà đã phải gánh vác chức vụ lớn nên khí chất không thể một sớm một chiều dưỡng thành được, thật sự không phải vì bất mãn với Khương Mịch cùng Cố Ngôn Phong mà hần đối với ai cũng như vậy.

Còn Cố Ninh thì thật sự chán ghét, vốn dĩ cô ta đã không ưa gì Cố An rồi, nay Cố An lại có quan hệ tốt với Khương Mịch nên đương nhiên cô ta sẽ chẳng ưa thích nổi cô.

Nhưng mà Cố Ninh biết thái độ của ba mình với Cố Ngôn Phong nên đương nhiên cô ta sẽ chẳng ngu xuẩn tới nổi tự mình tìm ngược, cũng chỉ là không mấy nhiệt tình, khi tặng quà cũng chỉ làm cho có lệ mà thôi.

Mỗi người Cố gia đều tặng quà cho Khương Mịch, tất cả đều là trang sức vàng bạc, giá trị xa xỉ.

May mắn quan hệ của bọn họ là giả nên Khương Mịch mới dám nhận. Dù sao thì sau khi trở về trả lại cho Cố Ngôn Phong là được rồi.

Mà quà Cố Ninh đưa cho cô là một cái kẹp tóc, đựng hàng với quà của em gái nhỏ Cố gia, điều này làm cho bạn nhỏ Cố Diễm rất không vui.

Cả đám người cùng nhau ngồi xuống, Cố Vinh Xa nhìn đồng hồ, sau đó hỏi quân gia: "Nói cho chị dâu biết chưa? Khi nào sẽ đến vậy?"

Khương Mịch liếc nhìn Cố Ngôn Phong, thấy vẻ mặt anh vô cùng lãnh đạm thì cô cũng thoáng bình tĩnh trở lại.

Quản gia nói đang đi trên đường, rất nhanh sẽ tới.

Sau khi ăn cơm xong thì rốt cuộc Phí Nhất Nhục cũng đã đến rồi.

"Xin lỗi, là tôi tới muộn." Phí Nhất Nhục vừa vào cửa liền áy náy nói: "Trên đường bị kẹt xe."

Bà ta vẫn giống như Phí Nhất Nhục lần trước, ngữ quan, giọng nói đều giống nhau như đúc. Nhưng hôm nay thần thái của bà ta lại không giống lúc trước.

Hôm bà ta thật sự rất quý phái sang trọng, khí chất nổi bật, trong mắt đều là từ ái.

Rốt cuộc Khương Mịch cũng có thể hiểu được tâm ý của Cố An khi nói đến người bác dẫu cả này rồi, cô càng hiểu hơn nỗi khó chịu trong lòng Cố Ngôn Phong.

Đối diện với Phí Nhất Nhục như vậy, nói bà ta bạo lực gia đình, dã tâm tàn độc thì quả thật sẽ chẳng có ai tin.

Khương Mịch vốn dĩ đang ngồi cạnh Cố Ngôn Phong, lúc này không kìm lòng nổi mà nắm tay anh.

Chỉ là cô bỗng nhiên thấy đau lòng cho anh, nhưng Cố Ngôn Phong lại cho rằng cô đang sợ hãi nên ngay sau đó lại nắm lấy tay cô.

Bàn tay của Cố Ngôn Phong rất lớn, lòng bàn tay ấm áp khô ráo đã bao bọc toàn bộ bàn tay của Khương Mịch, giống như là có lớp tường đồng vách sắt bao bọc bên ngoài nên đặc biệt có cảm giác an toàn.

Khương Mịch liền thất thần.

Đợi đến khi cô tỉnh hồn trở lại thì Phí Nhất Nhục đã lấy ra một chiếc hộp đẩy tới trước mặt cô. Bên trong là một cặp vòng tay dương chi bạch ngọc quý giá. Lấy năng lực giám định của Khương Mịch thì có thể nhìn ra đây là một món đồ cổ, ít nhất nó đã có hai ba trăm năm lịch sử.

Khương Mịch bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên hai người họ gặp mặt, khi đó bà ta cao cao tại thượng nói sẽ không đưa tiền cho cô.

Khương Mịch quay đầu nhìn Cố Ngôn Phong một cái, Cố Ngôn Phong gật đầu, ý bảo cô có thể nhận.

"Cảm ơn dì." Khương Mịch vui sướng nhận lấy, rất ngoan ngoãn nói tiếng cảm ơn.

Cô rất muốn nhìn dáng vẻ đau lòng của Phí Nhất Nhục nhưng bà ta lại không. Thậm chí bà ta đang rất thật tâm hài lòng, ôn hoà nói: "Đứa nhỏ Cố Ngôn Phong này từ nhỏ đã phải chịu khổ nhiều rồi, có chuyện gì đều giấu trong lòng, không muốn nói cho người khác nghe. Dì vừa nhìn con thì đã biết con có tính cách hoạt bát, nhất định có thể làm nó mở rộng cửa lòng. Dì thật sự rất hài lòng, cũng rất cảm ơn sự xuất hiện của con. Chỉ có điều nó lớn hơn con nhiều như vậy, vẫn là thiệt thòi cho con mà thôi. Sau này nếu nó có bắt nạt con, làm con không vui thì con nói với dì, tất cả mọi người ở đây đều đứng về phía con."

Khương Mịch nghe xong thì rất muốn tặng cho Phí Nhất Nhục một tượng người tí hon màu vàng* cao nhất, kỹ thuật diễn này, thật khiến cho người khác bái phục mà.

*(*Cúp của Giải thưởng Oscar là hình người tí hon màu vàng.)*

Trước hôm nay, Khương Mịch vẫn cảm thấy có việc kì lạ... đó là vì sao lần trước Phí Nhất Nhục lại đi tìm cô? Bà ta ở trước mặt cô bộc lộ bản tính như vậy sẽ không sợ cô đi nói với những người khác ở Cố gia sao?

Hiện tại thì Khương Mịch đã hiểu.

Đúng là Phí Nhất Nhục không sợ, diễn xuất nhiều năm của bà ta nay đã để lại ấn tượng tốt trong lòng mọi người. Nếu bây giờ Khương Mịch dám vạch trần gương mặt thật của bà ta, nhất định mọi người trong Cố gia sẽ nghĩ cô là người phụ nữ có tâm địa độc ác. Mà nếu Cố Ngôn Phong đứng về phía cô thì bọn họ sẽ cho rằng là cô quyến rũ Cố Ngôn Phong, làm cho anh ngay cả mẹ ruột cũng không nhận. Nhiều năm nay Cố Ngôn Phong đã bắt hoà với người trong gia đình, mà Phí Nhất Nhục lại thường xuyên cùng bọn họ lui tới, nói về tình cảm thì nhất định bọn họ sẽ thiên về phía Phí Nhất Nhục hơn, cũng nguyện ý tin tưởng những gì mình nhìn thấy hơn. Đương nhiên, bọn họ sẽ không có cảm giác gì với Cố Ngôn Phong mà chỉ càng thêm chán ghét Khương Mịch.

Đó là lí do vì sao Phí Nhất Nhục không sợ hãi.

Đến nỗi bà ta tới tìm Khương Mịch có thể xem như một loại thử, xem cô có thể hợp tác với bà ta hay không.

Bà ta không có động thái tiếp theo, hẳn là đã biết không thể hợp tác được rồi.

Như vậy, Khương Mịch cảm thấy mình bây giờ chính là kẻ địch trong lòng bà ta.

Cũng may diễn xuất của cô cũng được thầy Cố truyền lại cho nên ứng phó khá tốt, không lộ ra bất kì sơ hở nào.

Chỉ là... cứ đánh cờ như vậy rất mệt.

Sau một bữa cơm, Khương Mịch cảm giác quá mệt mỏi.

"Có phải Mịch Mịch thấy mệt rồi không?" Người thân trọng như Phí Nhất Nhựt rất nhanh đã phát hiện: "Hôm nay đi đường chắc là mệt rồi nhỉ, nếu không thì nghỉ ngơi sớm chút đi. Dù sao đã về đây rồi thì có rất nhiều thời gian, có chuyện gì thì ngày mai lại nói."

Vốn dĩ sức khỏe của Cố Vinh Xa không tốt, không thể thức khuya nên tự nhiên cũng đồng ý với bà ta, những người còn lại không có lý do gì để ngăn cản.

"Vậy phòng thì... chị dâu tự sắp xếp nhé?" Cố Vinh Xa nói.

Nói ra cũng thật châm chọc, ông trước kia trắng hoa, phụ nữ không đếm xuể. Mà lúc này đây đến một người phụ nữ bên cạnh cũng chẳng có, những việc trong nhà đều là do quản gia tự xử lý.

Nhưng Khương Mịch và Cố Ngôn Phong có thân phận đặc thù, giao cho quản gia thì có vẻ không đủ coi trọng.

"Em hai yên tâm, chị đã chuẩn bị xong hết rồi." Phí Nhất Nhựt nói: "Mọi người đều đi nghỉ sớm đi."

Mọi người đều đứng lên đi về, Khương Mịch cùng Cố Ngôn Phong đi theo Phí Nhất Nhựt về căn phòng ở phía tây.

Khương Mịch còn nghĩ khi không có ai thì bà ta sẽ lộ ra bộ mặt thật, nhưng Phí Nhất Nhựt quả thực quá cẩn thận, bà ta vẫn luôn đeo mặt nạ giả.

"Đây là phòng lúc trước Cố Ngôn Phong ở, tối nay các con cứ ngủ ở chỗ này đi." Phí Nhất Nhựt đứng trước cửa phòng, nói xong lại do dự hỏi: "Có được không?"

Khương Mịch còn tưởng bà ta sẽ sắp xếp cho cô riêng một phòng nên lúc này hơi ngại ngùng, theo bản năng liếc nhìn Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong lại không nhận ra ánh mắt cầu xin giúp đỡ của cô, suốt một đường đi anh đều không nói gì, phản ứng chậm chạp.

Khương Mịch có chút nghi hoặc, nhưng rất nhanh cô đã hiểu rõ tường tận.

Phí Nhất Nhựt dịu dàng như vậy rất giống mẹ anh, điều đó khiến Cố Ngôn Phong có cảm giác rối loạn, anh sẽ không phân biệt được người trước mặt này rốt cuộc là Phí Nhất Nhựt thật hay giả.

Khương Mịch càng thêm đau lòng.

"Đương nhiên là được ạ." Khương Mịch quay đầu nói với Phí Nhất Nhựt: "Cảm ơn dì."

Cô cảm thấy có thể là Phí Nhất Nhựt đang thử xem quan hệ của cô với Cố Ngôn Phong chân thật đến đâu đây mà.

Nếu cô từ chối hai người ở chung một phòng thì sẽ bị lộ ra.

"Chủ yếu là sợ thói quen của con thôi, di tin con ở cùng Cố Ngôn Phong thì sẽ an toàn hơn." Phí Nhất Nhựt giải thích: "Nếu con muốn ở một mình thì dì sẽ cho người đi chuẩn bị phòng cho con."

Lúc này Cố Ngôn Phong mới tỉnh táo lại: "Chúng ta chia..."

"Như vậy là được rồi ạ." Khương Mịch nhanh chóng cướp lời anh.

Khoé môi Cố Ngôn Phong giật giật, không nói gì nữa.

"Vậy các con nghỉ ngơi sớm đi." Phí Nhất Nhựt cười cười, sau đó xoay người rời đi.

Cố Ngôn Phong nhìn Khương Mịch: "Ồ đây có rất nhiều phòng..."

"Bà ấy đang thử chúng ta thôi." Khương Mịch nói rồi đẩy cửa phòng, sau đó cả người đều ngại ngùng.

Ánh đèn trong phòng toả ra màu hồng nhạt, chỉ có một chiếc giường, chăn được làm bằng lụa tơ tằm mềm mại màu đỏ, chữ "Hỉ" to đùng cùng cánh hoa hồng rải đầy trông cực kì bắt mắt.

Khương Mịch: "..."

Như thế này thì ngủ kiểu gì?

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43

Edit: Rùa.

Sắc mặt Cố Ngôn Phong trầm xuống, xoay người muốn bỏ đi.

"Áy..." Khương Mịch theo bản năng giữ tay anh lại: "Không được đi."

Nếu ngay từ đầu từ chối còn tốt, nhưng lúc này bỏ đi thì chẳng khác nào chột dạ.

Vốn dĩ đây chính là nhà của mình, Cố Ngôn Phong lại dùng một cái nói gia sản không cần là không cần, nói muốn vào giới giải trí liền tiến vào giới giải trí, căn bản không theo khuôn phép truyền thống, anh muốn ngủ thế nào thì ngủ, không cần lí do.

Vấn đề là nếu như vậy, mọi người sẽ nghi ngờ mối quan hệ giữa cô và Cố Ngôn Phong. Cố Ngôn Phong thì không sao cả, nhưng hảo cảm của họ đối với cô sẽ giảm sút.

"Vào đi." Cố Ngôn Phong đành thở dài, bước vào phòng đóng cửa tắt đèn, chỉ bật chiếc đèn ngủ treo tường lên.

Kết quả đèn cũng là màu hồng nhạt, về mặt Cố Ngôn Phong lạnh lùng từ trong ngăn tủ bên cạnh lấy ra một chiếc đèn bàn, may mà có thể dùng, hơn nữa cũng không phải là màu hồng nhạt.

Ánh sáng lạnh làm không khí ái muội trong phòng tan đi chút ít, chỉ là ánh sáng có hơi mờ nên lại hình thành một cảm giác ái muội khác.

"Tạm chấp nhận như vậy đi... Em đang làm gì vậy?" Cố Ngôn Phong đặt đèn bàn xuống rồi ngẩng đầu lên, phát hiện Khương Mịch đã nằm bò ra sàn nhà từ lúc nào.

"Suyt!" Khương Mịch dè ngón trỏ lên môi, nghỉ ngơi một chút rồi lại chạy đến gần người anh, thì thầm vào tai anh nói: "Em đang tìm xem trong phòng có máy theo dõi hoặc thiết bị nghe trộm nào không."

Cô sợ lỡ như có thiết bị nghe trộm nên đặc biệt tiến sát lại, Cố Ngôn Phong chỉ cảm thấy từng đợt hơi thở nóng rực phả lên vành tai, chui vào trong lỗ tai anh, thậm chí còn ở trong cơ thể anh chạy loạn, từ đầu đến tim rồi đi xuống bụng dưới, lan toả khắp toàn thân.

Trong nháy mắt, Cố Ngôn Phong thậm chí còn hoài nghi, không lẽ Phí Nhất Nhược còn đặt trộm thiết bị ở đâu đó cho bọn anh rồi?

Khương Mịch không may mắn phát hiện, nói xong lại tiếp tục tìm kiếm.

Trác Tuấn đã dạy cô phải đặc biệt cẩn thận với căn phòng của Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong muốn nói với cô rằng Phí Nhất Nhược sẽ không dùng thiết bị nghe trộm, bởi vì bà ta có cách khác có thể nghe được. Nhưng trong phút chốc do dự, anh lại không nói mà cùng Khương Mịch tiếp tục điều tra.

"Không có." Khương Mịch lục soát cả phòng xong, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi, quay đầu đối diện với Cố Ngôn Phong nói: "Thầy Cố, không sao đâu. Chẳng phải chỉ là ngủ một giấc thôi ư? Giường như thế nào không quan trọng. Quan hệ của chúng ta như thế nào chúng ta tự biết, ít nhất so với mấy người không có chỗ ở phải ngủ ở gầm cầu thì cái giường này còn thoải mái hơn, không phải sao?"

Vốn dĩ cô không nhắc tới chuyện này thì không khí xấu hổ ái muội đã tan đi gần hết, bây giờ cô nhắc lại, chiếc giường lớn màu đỏ ở giữa kia lại càng thêm bất mắt hơn.

Khương Mịch chỉ hận không thể cắt đứt đầu lưỡi mình, nói cái quỷ gì vậy.

"Em nói đúng." Cố Ngôn Phong cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh: "Tôi đi rửa mặt trước."

Khương Mịch lập tức nói: "Được, được."

Sau khi nói xong, tự cô lại nghe ra một cảm giác gấp gáp không thể chờ nổi.

Khương Mịch: "..."

Cô vẫn nên im miệng thôi.

Cố Ngôn Phong cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, Khương Mịch tạm thời không có chuyện gì làm nên muốn tìm chỗ để ngồi xuống, lúc này cô mới phát hiện trong phòng không có lấy một chiếc ghế, xem chừng là "công lao" của Phí Nhất Nhược rồi.

Chỉ là Khương Mịch thật sự không hiểu, rốt cuộc bà ta đang muốn làm gì vậy?

Là vì cháu nội sao? Nhưng nói thật, nếu tối nay Cố Ngôn Phong và cô ngủ với nhau thì cũng chưa chắc có thể mang thai được! Nếu cứ ngủ suốt thì cũng không nhất định có thể an toàn mà sinh con, vì chỉ sợ sinh ra đứa trẻ đó sẽ phải nghe theo lời Phí Nhất Nhược. Ít nhất cũng phải đến mười tám năm, không đúng, là mười chín năm sau mới có thể kế thừa gia nghiệp.

Như vậy xem ra, lí do này là không thể. Bởi vì nó quá nguy hiểm đối với Phí Nhất Nhược, đây cũng không phải là một ý kiến sáng suốt.

Nhưng nếu không phải vì lí do này thì sẽ vì cái gì?

Theo lý thuyết, Phí Nhất Nhược muốn tìm cho Cố Ngôn Phong một người vợ môn đăng hộ đối, lẽ ra nên ngăn cản cô cùng anh thân mật mới đúng. Bà ta phải nên sớm đuổi cô đi, sao có thể chủ động cho cô và anh cơ hội gần gũi được?

Lí do này cũng thật sự không thể hiểu nổi.

Hay là... bởi vì hi vọng của Phí Nhất Nhược biến mất rồi, lại biết bọn họ không phải yêu đương thật sự nên cố ý tới đây làm người ta ghê tởm?

Lí do này thật ra còn dễ chấp nhận hơn hai cái trước, nhưng nếu như Phí Nhất Nhược thật sự nghĩ vậy thì Khương Mịch cảm thấy bà ta đúng là có bệnh tâm thần rồi.

Bất quá, tất cả các phương diện nào của Phí Nhất Nhược đúng là giống bệnh nhân tâm thần thật. Nếu không phải do Cố Ngôn Phong xác định bà ta không bị đa nhân cách thì Khương Mịch sẽ hoài nghi không phải bà ta xuyên tạc đây mà là có bệnh.

"Xong rồi, em tắm đi." Khi Khương Mịch còn đang miên man suy nghĩ thì Cố Ngôn Phong đã tắm rửa xong rồi.

Khương Mịch đáp lại một tiếng, đi vào phòng tắm.

Chờ đến khi cô ra khỏi phòng tắm thì lại thấy Cố Ngôn Phong đang lục lọi tìm gì đó.

"Anh đang tìm gì vậy?" Khương Mịch khó hiểu hỏi.

Cố Ngôn Phong quay đầu nhìn cô một cái, lại yên lặng chuyển dời tầm mắt.

Vừa mới tắm xong nên gương mặt của Khương Mịch trắng trẻo hồng hào, đôi mắt trong sáng chẳng khác gì nước tẩy, khoé miệng hơi cong lên, hai lúm đồng tiền nho nhỏ hiện lên bên má, trông xinh đẹp vô cùng.

Vì vậy... không thể nhìn nhiều được.

"Không có gì." Cố Ngôn Phong đóng ngăn tủ lại: "Tối nay tôi ngủ dưới đất, em ngủ trên giường đi."

"Hả?" Khương Mịch sửng sốt, rốt cuộc cũng hiểu Cố Ngôn Phong đang tìm cái gì.

Anh đang tìm chăn, nhưng hiển nhiên là... không tìm được.

Phí Nhất Nhược thực sự quá tuyệt!

"Không được." Khương Mịch không đồng ý.

Bây giờ mới là đầu tháng mười, thời tiết rất lạnh, anh không đắp chăn mà nằm dưới đất, ngộ nhờ bị cảm lạnh thì sao?

Căn phòng này ở tầng một, dù cho sàn nhà có thảm thì hơi ẩm cũng tương đối nhiều.

Thêm nữa, để Cố Ngôn Phong ngủ trên mặt đất thì Khương Mịch cũng không đành lòng.

"Thầy Cố, anh không cần bận tâm nhiều thứ như vậy." Khương Mịch đi đến trước mặt anh nói: "Anh thử nghĩ mà xem, lúc anh đóng phim, cùng nữ chính yêu đương đến chết đi sống lại thì chẳng lẽ không làm cái gì cả sao? Khi ấy anh có áp lực tâm lý không? Không, đúng không? Bây giờ cũng giống vậy thôi, chúng ta cũng chỉ đang diễn kịch, lấy tinh thần chuyên nghiệp của anh ra đi nào."

Cố Ngôn Phong thấy hơi dờ khóc dờ cười, cuối cùng vẫn bại trận: "Được."

Khương Mịch thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy được, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết. Em cảm thấy Phí... thật sự không đơn giản, chúng ta cần phải toàn lực ứng phó."

Cố Ngôn Phong gật đầu, hai người riêng biệt đi lên từ hai bên giường.

Ngoài miệng thì Khương Mịch nói hiên ngang lắm liệt vậy thôi, chứ thật ra trong lòng cô đã sớm lúng túng đến không chịu được rồi.

Từ lớn đến giờ cô chỉ toàn ngủ một mình, ngay cả bạn thân cũng chưa bao giờ ngủ chung giường, càng đừng nói đến con trai.

Bình thường cùng Cố Ngôn Phong gần gũi ở chung, sẽ có cảm giác an toàn khi đi cùng với anh, đặc biệt thoải mái.

Nhưng giờ phút này đây, cảm giác tồn tại của người đàn ông này đặc biệt mạnh mẽ, thậm chí trở nên có chút công kích.

Khương Mịch không tự chủ được dán vào bên giường, nửa người hầu như rơi vào trạng thái treo lơ lửng.

Tình trạng Cố Ngôn Phong ở bên kia cũng chẳng khác gì, chiếc chăn duy nhất được đặt giữa giường, chỉ có hai góc bị nhấc lên một chút.

"Thầy Cố, em tắt đèn nhé?" Đèn bàn ở bên phía Khương Mịch.

Cố Ngôn Phong gật đầu, nghĩ Khương Mịch không nhìn thấy nên lại nói: "Ừm."

Khương Mịch đã chạm đến công tắc rồi bỗng nhiên quay đầu lại: "Em tắt đèn... anh có ngủ được không? Nếu không thì cứ bật lên ngủ nhé?"

"Không sao, tắt đi." Cố Ngôn Phong nói.

Bật đèn lên thì đoán chừng hai người cũng đừng hòng ngủ.

Ánh đèn trong phòng vụt tắt, hô hấp đang cố tình giảm xuống bỗng nhiên nghe cực kì rõ ràng.

"Thật ra khi tôi ngủ cũng sẽ không bật đèn." Cố Ngôn Phong tìm đề tài để nói, đánh tan bầu không khí quái dị này.

"Hả?" Khương Mịch ngập ngừng: "Không phải anh sợ tối sao?"

"Tôi sợ tối, nhưng khi tôi ngủ một mình sẽ không bật đèn." Anh nói: "Bà ấy vẫn luôn muốn tìm ra nhược điểm của tôi, nếu tôi bật đèn thì bà ấy sẽ phát hiện. Vì vậy... tôi thà không ngủ được cũng sẽ không bật đèn."

Khương Mịch cảm giác trái tim mình như ai đó nắm chặt rồi bóp nát, khó chịu đến nỗi làm cô suýt nữa nhảy dựng lên.

Một người tốt như Cố Ngôn Phong tại sao lại thâm như vậy?

Khương Mịch không chịu nổi, nếu không làm gì đó thì cô sẽ chết mất.

Cô từng chút một dịch ra giữa giường, sau đó duỗi tay qua lớp chăn, không cần thận đụng phải người Cố Ngôn Phong.

Cụ thể là chạm vào đầu cô cũng không biết, vì ngay sau đó cô đã rút lại.

Cố Ngôn Phong trầm mặc rồi lại trầm mặc, cố gắng trấn định hỏi: "Cái gì vậy?"

"Thầy Cố, đưa tay anh cho em." Khương Mịch nói.

Cố Ngôn Phong do dự hai giây, đưa tay mình đặt vào tay Khương Mịch.

Khương Mịch cầm tay Cố Ngôn Phong: "Thầy Cố, đừng sợ, em kể truyện cổ tích cho anh nghe nhé, anh rất nhanh có thể ngủ thôi."

Bây giờ cô đang rất đau lòng, căn bản không có những tâm tư ngổn ngang kia, vì vậy nên cực kì bình tĩnh.

Cố Ngôn Phong nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, hít sâu một hơi sau đó nhắm lại: "Ừ."

Thật ra Khương Mịch sẽ không kể truyện cổ tích mà cô nghĩ ngợi một hồi rồi nói: "Thầy Cố có biết không? Miệng anh có độc."

Cố Ngôn Phong sững sốt, không nhịn nổi hỏi: "Tại sao tôi lại thế?"

Khương Mịch nói: "Anh còn nhớ lần trước nhìn em làm bài tập biểu diễn, anh nói em sẽ có con gái muốn gả không?"

Khương Mịch cũng hiểu sao lúc này cô lại nghĩ đến chuyện này, dù sao nghĩ đến rồi thì nói ra thôi.

Cố Ngôn Phong bật cười một tiếng: "Thật sự có à?"

"Thật sự có." Khương Mịch kể chuyện lúc huấn luyện quân sự ngắt xiu bla bla ra, chuyện khi tỉnh lại nhìn thấy Dung Thi cũng nói luôn.

Cố Ngôn Phong yên lặng nghe xong, nói: "Bảo em tập thể dục thì không nghe, nếu chăm chỉ rèn luyện từ sớm thì sao có thể ngắt xiu được?"

Khương Mịch: "... Thầy Cố, đây là trọng điểm sao?"

"Chẳng lẽ không phải à?" Cố Ngôn Phong hỏi lại.

Khương Mịch: "... Được rồi, không cho phép anh nói chuyện, chuẩn bị ngủ đi. Em còn phải kể truyện cổ tích cho anh nghe nữa, ngày xưa ngày xưa, ở trong một khu rừng rậm xinh đẹp, bên trong có rất nhiều động vật nhỏ, trong đó có một con thỏ trắng, bộ lông của nó trắng như mây, mềm mại, ngay cả mũi của nó cũng hồng hơn những con thỏ khác..."

Câu chuyện này dường như đã từng nghe qua, không đúng, là giống y như đức.

Cố Ngôn Phong có hơi buồn cười, hô hấp dần chậm lại.

Quả nhiên, giọng nói của Khương Mịch ngày càng nhỏ, nhỏ dần, rốt cuộc thì cũng im bật.

Cố Ngôn Phong vừa định buông tay ra thì lại nghe thấy Khương Mịch lẩm bẩm hỏi: "Thầy Cố, anh ngủ chưa?"

Cố Ngôn Phong không hé răng.

Khương Mịch liền cảm thấy yên tâm, cũng mệt rồi nên an tâm ngủ.

Cố Ngôn Phong buông tay ra, động tác nhẹ nhàng trở mình, một tay chống cằm, mắt nhìn về phía cửa sổ đen như mực, cảm thấy không hề buồn ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, Khương Mịch ở phía sau tựa hồ như ngủ không ngon lắm, trở mình.

Cố Ngôn Phong quay đầu lại, muốn nhìn thử xem cô bị làm sao.

Không nghĩ tới vừa mới quay lại, Khương Mịch liền chui thẳng vào trong lồng ngực anh.

Cả người Cố Ngôn Phong cứng đờ.

Dường như Khương Mịch cảm thấy lạnh nên dụi dụi vào lồng ngực Cố Ngôn Phong, sau đó vươn một tay nắm lấy cổ áo ngủ của anh, thoải mái tiếp tục ngủ.

Cố Ngôn Phong chần chờ hồi lâu, rốt cuộc cũng không đẩy cô ra.

Buổi sáng ngày hôm sau, Khương Mịch bị tiếng chim nhỏ ngoài cửa sổ đánh thức.

Cô nhìn căn phòng xa lạ này vài giây, sau đó mới kịp phản ứng.

Hướng sang bên cạnh thì thấy Cố Ngôn Phong đã không có ở trên giường.

Hơn nữa, cô còn đang ngủ ở vị trí tối qua của Cố Ngôn Phong.

Sao lại thế này?

Khương Mịch rất nghi hoặc, cũng có chút chột dạ.

Rốt cuộc là sau khi Cố Ngôn Phong đã rời giường thì cô mới lần qua đây, hay là cô đã lần qua từ tối hôm qua, sau đó còn làm Cố Ngôn Phong ngủ?

Phòng tắm truyền đến tiếng động, Khương Mịch theo phản xạ có điều kiện lần về vị trí của mình, sau đó nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Cô nghe được tiếng Cố Ngôn Phong mở cửa, bước chân dừng lại ở mép giường.

Khương Mịch vụng trộm siết chặt ngón tay, anh đang nhìn cái gì? Tại sao lại cứ đứng ở đó?

"Đừng giả vờ ngủ nữa." Cố Ngôn Phong bỗng nhiên mở miệng.

Khương Mịch: "..."

Cô đành phải mở mắt ra, ngẩng đầu lên.

Cố Ngôn Phong chắc là vừa tắm xong nên tóc vẫn còn ướt, mỉm cười đứng bên mép giường nhìn cô: "Chuẩn bị ăn sáng thôi."

Thái độ của anh vô cùng tự nhiên, nhìn không ra một tia xấu hổ nào, giống như trạng thái giữa bọn họ vốn nên là như vậy.

Khương Mịch cũng lặng lẽ thờ phào: "Thầy Cố, tại sao mới sáng sớm mà anh đã tắm rửa rồi? Có phải lại gặp ác mộng không?"

Vừa mới thoát khỏi quãng thời gian cấp ba nên Khương Mịch cho rằng thời gian buổi sáng là đáng quý nhất, có thể ngủ thêm một giây thì một giây, nếu không phải có tình huống gì ngoại lệ thì nhất định cô sẽ không xuống giường.

Về mặt Cố Ngôn Phong hơi cứng đờ, xoay người nói: "Không, chỉ là thói quen mà thôi."

Chương 44

Edit: Rùa.

Khi hai người ra tới cửa thì Phí Nhất Nhược cũng vừa lúc tới đây tìm bọn họ.

"Dậy sớm như vậy sao? Còn đang định gọi các con dậy ăn sáng đó." Phí Nhất Nhược nhanh chóng nở nụ cười: "Đúng rồi, tối hôm qua ngủ có ngon không?"

Cố Ngôn Phong không đáp, ngược lại Khương Mịch cười tủm tỉm nói: "Làm phiền di chuẩn bị như vậy, làm sao bọn con có thể ngủ không ngon được!"

Phí Nhất Nhược không có lấy một tia xấu hổ: "Các con thích là được rồi. Đi thôi, ra ăn cơm."

Người ở Cố gia dường như không có thói quen ngủ nướng, ngay cả Cố Diễm cũng đã xuất hiện trên bàn cơm rồi.

Ban đầu Khương Mịch còn tưởng rằng họ về ăn Tết, sau cuộc nói chuyện ở bữa cơm mới biết được, thật ra lần này bọn họ trở về là vì cô và anh. Một mặt là muốn ôn chuyện với Cố Ngôn Phong, một mặt khác là muốn gặp Khương Mịch.

Cho dù nói như thế nào, ít nhất bọn họ vẫn rất tôn trọng cô.

Qua một buổi sáng nói chuyện với nhau, Khương Mịch phát hiện, ngoại trừ Cố Ninh thì những người ở đây đều thực sự vui vẻ.

Chẳng qua, Cố Ngôn Sanh đang phải tiếp quản tập đoàn Tây Xuyên nên rất bận, đêm nay đã phải quay về.

Vì thế sau bữa cơm trưa, Cố Vinh Xa liền gọi Cố Ngôn Sanh và Cố Ngôn Phong cùng nhau vào thư phòng.

Khương Mịch đoán là chuyện liên quan đến tập đoàn Tây Xuyên, vì xem thái độ của Cố Vinh Xa đối với Cố Ngôn Phong, hẳn là ông ấy còn muốn giao lại công ty cho anh.

Cố Vinh Xa vừa đi, còn lại mấy người đều không thân thiết như vẻ bề ngoài nữa. Nhưng có vẻ như ngại Khương Mịch và Phí Nhất Nhược vẫn còn ở đây nên cũng không ai dám thể hiện ra bên ngoài.

"Chị dâu, em đưa chị ra ngoài đi dạo nhé." Cố An muốn nói chuyện riêng với Khương Mịch.

Khương Mịch đương nhiên đồng ý.

Ngoài vườn có một hồ nước, còn có một khu đình hóng mát.

Cố An đưa Khương Mịch ra đình hóng mát ngồi, hỏi cô chuyện học tập và sinh hoạt.

Khương Mịch trả lời từng thứ một, sau đó yên lặng mà chuyển đề tài đi: "Phong cảnh chỗ này của nhà chị thật đẹp, lúc em tới đây đã thấy trên đường có rất nhiều cây bạch quả."

"Đến tháng sau lá cây bạch quả rụng thì sẽ càng đẹp hơn." Cố An lập tức nói: "Đến lúc đó em nhất định phải đến xem đấy."

"Vâng." Khương Mịch gật đầu, tựa như vô tình mà nhắc tới Tiêu Hàm Sương: "Nhưng mà, hôm qua em nhìn thấy căn nhà bên cạnh... hình như là bị cháy rồi?"

"Ày, đó là nhà của di Tiêu." Cố An thờ dãi một tiếng: "Cháy từ mười mấy năm trước rồi."

"Lâu như vậy rồi sao? Em thấy nó còn chưa được sửa lại, còn tưởng rằng chuyện mới xảy ra thôi đấy." Khương Mịch tỏ vẻ kinh ngạc: "Hay là, vụ cháy đó quá nghiêm trọng, cả nhà họ đều..."

Cố An lắc đầu: "Thật ra cũng không phải vậy, việc này nói ra cũng rất thảm. Di Tiêu là bạn thân của bác gái, vận mệnh của hai người họ đều không tốt, nhưng di Tiêu thì khổ hơn. Bác gái tuy rằng mất chồng khi còn trẻ nhưng đầu sao cũng có người con trai tốt. Nhưng di Tiêu lại không giống vậy, cũng là góa chồng từ khi còn trẻ nhưng con trai lại chẳng ra gì, ghét bỏ di ấy, thậm chí còn từ mặt không muốn nhận di ấy làm mẹ, từ nhỏ đã không muốn về nhà rồi. Vì vậy khi nhà bị cháy, trong nhà chỉ có một mình di Tiêu, ngay cả muốn kêu cứu cũng không ai nghe thấy, cuối cùng chết cháy trong biển lửa. Ngay cả hậu sự cũng là do bác gái tự đứng ra lo liệu."

Khương Mịch đã từng nghe Cố Ngôn Phong kể rằng Tiêu Hàm Sương chết trong một vụ hỏa hoạn, nhưng anh không nói được đầy đủ như Cố An.

Cô mơ hồ cảm thấy trong những lời này ẩn chứa rất nhiều tin tức, nhưng lại không biết đó là gì.

Cô còn muốn hỏi thì đã thấy Cố An ngồi đối diện cô đứng lên, vội vàng chào hỏi: "Bác gái."

Người này thật biết chọn thời gian.

Khương Mịch quay đầu lại, nhìn thấy Phí Nhất Nhục mang vẻ mặt hòa ái đi tới.

"An An, bác muốn nói chuyện riêng với Khương Mịch hai câu, được chứ?" Phí Nhất Nhục hỏi.

Cố An sao có thể không đồng ý chứ?

Cô ấy không chỉ lập tức rời đi, mà trước khi đi còn ném cho Khương Mịch một ánh mắt ái muội.

Khương Mịch: "..."

Bất quá cũng không sao, vừa hay cô đang muốn tìm riêng Phí Nhất Nhục để nói chuyện đây.

"Con không chê di phiền chứ?" Phí Nhất Nhục ngồi xuống đối diện Khương Mịch, thái độ vô cùng ôn hòa.

"Vẫn còn phải diễn sao?" Khương Mịch hừ lạnh một tiếng: "Chỗ này chỉ có hai người chúng ta, xung quanh vắng vẻ, không có khả năng sẽ có người nghe lén đâu."

Phí Nhất Nhục thâm trầm nhìn Khương Mịch vài giây, sau đó đứng dậy nói: "Cô đi theo tôi, tôi sẽ cho cô xem một thứ."

Khương Mịch chần chờ vài giây rồi đi theo.

Phí Nhất Nhục đưa Khương Mịch tới hoa viên, đến trước một cây hoa sơn trà thì dừng lại.

Đã đến mùa hoa rồi nhưng hoa vẫn chưa hoàn toàn nở hết.

Nhưng bụi hoa này nở cực kì đẹp, đóa hoa trắng sạch thuần khiết, trong đó có một bông gần sợi dây tơ hồng ở phía trên.

Trong từng miêu tả đến loài hoa này, gọi là "Gương mặt mỹ nhân bị tàn phá". Thật ra đây là một loại hoa trà có tên "Dây đeo màu của Hằng Nga", Khương Mịch vừa lúc nhận ra nó.

"Biết đây là hoa gì không?" Phí Nhất Nhục hỏi.

Khương Mịch nhìn bà ta một cái, nói: "Dây đeo màu của Hằng Nga."

"Có chút kiến thức đấy." Phí Nhất Nhục tựa hồ như rất ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ là lóe lướt qua: "Biết Mạn Đà sơn trang không?"

Bà ta biết? Khương Mịch có chút hội họa.

Bất quá, thế giới trong sách là do tác giả cùng thế giới với cô tạo ra, bối cảnh trong sách không khác gì hiện thực. Vì vậy nên nếu nhân vật trong sách biết với Mạn Đà sơn trang thì cũng không quá kỳ quái.

"Vương phu nhân nói, thịt người là phân bón tốt nhất cho cây." Phí Nhất Nhục chỉ vào bông hoa sơn trà kiêu diễm trước mặt, hỏi Khương Mịch: "Cô đoán xem, cây hoa này nở đẹp đến như vậy là vì hấp thu chất dinh dưỡng gì?"

Mặt trời chói chang chiếu xuống vườn hoa xinh đẹp, Khương Mịch không khỏi rung mình một cái.

"Bà đừng tưởng là tôi sẽ sợ, cũng không cần quan co nhiều như vậy nữa, có chuyện gì thì nói thẳng ra." Vẻ mặt Khương Mịch vẫn bình tĩnh như cũ.

Phí Nhất Nhục lại nhìn cô một cái, vẻ mặt càng thêm kinh ngạc hơn.

"Không cần sợ, cũng không phải tôi có ý hù dọa cô." Rất nhanh, Phí Nhất Nhục lại nói tiếp: "Chỉ là muốn nói cho cô biết, tôi không lừa cô... Cố Ngôn Phong đúng là một tên biến thái."

Bà ta chỉ vào phía sau cây hoa trà, nói: "Cô nhìn kĩ xem"

Cây hoa sơn trà này vừa hay dựa vào tường, trên mặt tường có vết nứt một khối hình chữ nhật nhàn nhạt, trải qua mưa nắng bão tuyết bào mòn, bây giờ nó chỉ còn lại hình dạng mơ hồ.

Vì vậy Khương Mịch nghiêm túc nhìn vài lần, phát hiện chỗ đánh dấu là một bìa mộ.

Lần này ngay cả ngón tay cô cũng trở nên lạnh lẽo.

"Đừng sợ, chỗ này không phải chôn người đâu." Phí Nhất Nhược tiến lại bên tai Khương Mịch, nhẹ giọng nói: "Chỉ là một con mèo thôi, bị Cổ Ngôn Phong giết chết rồi lột da rút gân..."

Hồ hấp của Khương Mịch dừng lại một giây, nói: "Nếu bà không nhắc đến thầy Cổ thì có khả năng tôi sẽ tin đấy."

"Có phải tối hôm qua Cổ Ngôn Phong đã mất ngủ, đúng không?" Phí Nhất Nhược cười rộ lên, rõ ràng vẫn là gương mặt đoan trang hiền thực đó, nhưng lúc này đây lại vận vẹo đến kinh người: "Biết vì sao không? Bởi vì nó sợ căn phòng kia."

Khương Mịch đỡ người, Cổ Ngôn Phong tối hôm qua mất ngủ? Rõ ràng anh đã ngủ rồi mà.

"Nó đã ở trong căn phòng đó mà biết chết con mèo. Tôi đã tận mắt nhìn thấy, cách nó làm rất tinh vi, rút nguyên một mảng da hoàn chỉnh ra, trên mặt bắn đầy máu... Thực sự quá biến thái." Phí Nhất Nhược che miệng lại cười: "Vì vậy chỉ cần đi vào căn phòng đó, nó sẽ nghe được tiếng mèo kêu thảm thiết."

Khương Mịch không biết chuyện con mèo là như thế nào, nhưng cô tin tưởng Cổ Ngôn Phong. Lần đầu tiên cô đã hiểu lầm anh rồi nên lần này cô sẽ không tùy tiện nghi ngờ như vậy nữa. Rõ ràng tối hôm qua Cổ Ngôn Phong không mất ngủ, vì vậy nên không sợ chỗ này chôn một con mèo chết, cô cũng tin Cổ Ngôn Phong mới là người bị hại.

Người phụ nữ này đúng là ma quỷ!

Khương Mịch bỗng nhiên cảm thấy cực kì phẫn nộ, theo bản năng muốn bắt lấy tay của Phí Nhất Nhược.

Nhưng tay vừa mới duỗi ra, trong nháy mắt cô liền thấy tà khí trên người Phí Nhất Nhược thu liễm lại, khôi phục lại đáng vẻ dịu dàng từ ái ban đầu.

"Dì, sao trên đầu dì lại có tóc bạc thế này?" Tay phải của cô chạm lên tóc mái của Phí Nhất Nhược, nhu hòa nói: "Chắc dì phải làm việc vất vả nhiều quá rồi, là do bọn con không đúng. Sau này có việc gì thì dì cứ giao cho con làm. Tình cảm của con với thầy Cổ không chỉ thích mà còn ngưỡng mộ, thương tiếc nữa đấy ạ. Vì vậy, anh ấy thích ai thì người ấy chính là người thân của con, anh ấy ghét ai thì người ấy chính là kẻ thù của con. Con nhất định sẽ chăm sóc tốt thầy Cổ cùng người nhà của anh ấy."

"Nói đúng lắm."

Phía sau truyền đến giọng của Cổ Vinh Xa. Khương Mịch quay đầu lại nhìn, phát hiện một nhóm người đã đi tới phía sau, cô đỏ mặt nói: "Sao mọi người đến đây mà không có tiếng động nào vậy?"

"Ha ha ha, không cần xấu hổ, chúng ta chưa nghe thấy gì hết." Cổ Vinh Xa dường như rất vui vẻ, tính tình trẻ con nói.

Khương Mịch: "... Chú hai..."

Cô nhìn thấy Cổ Ngôn Phong dừng lại ở phía sau, ánh mắt dừng lại trên cây hoa trà kia, vẻ mặt khó đoán.

"Được được, chú không nói nữa." Cổ Vinh Xa cười nói: "Không phải bọn chú muốn tới đây quấy rầy hai người ngắm hoa, là Cổ Ngôn Sanh phải đi về, qua đây chào hỏi hai người trước."

Nói rồi, ông quay đầu ra hiệu bằng mắt với Cổ Ngôn Sanh ở phía sau.

Về mặt Cổ Ngôn Sanh vẫn lạnh lùng như cũ, nói: "Em đâu, anh còn có việc, xin lỗi phải đi trước."

Nói xong, tựa hồ như hần cũng tự cảm thấy mình nói cho có lệ, bổ sung nói: "Em ở lại đây chơi thêm mấy ngày."

Sau đó... lại im lặng không nói gì.

Khương Mịch vội nói: "Vâng, cảm ơn anh cả."

"Vậy mọi người ngắm hoa đi, con đi trước." Cổ Ngôn Sanh nói.

"Đề em tiễn anh đi." Khương Mịch cũng không muốn ở chỗ này tiếp nữa: "Bọn em chỉ đến đây xem hoa thôi."

"Hoa trà này là do anh ba trồng đó." Cổ An cũng không biết những chuyện ghê tởm kia nên rất vui vẻ nói chuyện: "Bác gái vẫn luôn chăm sóc nên nó mới nở hoa tốt như thế này."

Là do Cổ Ngôn Phong trồng?

Giữa một đám người, Khương Mịch nhìn về phía Cổ Ngôn Phong.

Vừa vận Cổ Ngôn Phong cũng nhìn qua đây, vẻ mặt bình tĩnh yên lặng không khác gì bình thường. Khi đối diện với ánh mắt của cô còn khẽ cười.

Khương Mịch bỗng nhiên cảm thấy an tâm.

Hôm nay không tới nhà của Tiêu Hàm Sưong, buổi tối sau khi ăn xong, như thường lệ mọi người ai về phòng nấy.

Khương Mịch và Cố Ngôn Phong cùng nhau trở về phòng, phát hiện trên giường có nhiều hơn một chiếc chăn.

"Sao lại thế này?" Khương Mịch sợ rằng đây là một cái bẫy của Phí Nhất Nhược nên phản ứng hơi khoa trương: "Ai lấy nó ra vậy?"

Ánh mắt của Cố Ngôn Phong thật vi diệu: "Là tôi lấy."

Khương Mịch: "..."

Cô bỗng nhiên ý thức được, lời nói vừa rồi hóa ra còn có một ý nghĩa khác, giống như cô đang rất muốn cùng Cố Ngôn Phong đắp chung một chiếc chăn vậy. Mặt cô chín hồng chín đỏ đáp: "Em... cái đó... em đi tắm trước."

Có hai chiếc chăn ở đây, không khí ai muội đã tan đi rất nhiều.

Hai người riêng biệt đắp từng cái chăn, nằm ở hai bên.

"Ngủ ngon." Cố Ngôn Phong nói.

Khương Mịch: "Ngủ ngon."

Thật ra thời gian vẫn còn sớm, trong phòng tối đen như mực. Khương Mịch cảm thấy không buồn ngủ một chút nào, không hiểu sao lại nghĩ tới chuyện ngày hôm nay nói với Phí Nhất Nhược. Tuy rằng cô rất tin tưởng Cố Ngôn Phong nhưng cứ tưởng tượng đến hình ảnh mà bà ta miêu tả, cô vẫn cảm thấy rất ghê rợn. Khương Mịch không dám mở mắt, tim đập điên loạn.

Đúng lúc này, không biết ở đâu vang lên tiếng mèo kêu.

Khương Mịch bỗng run lên.

"Sao vậy?" Cố Ngôn Phong cũng chưa ngủ, hai người nằm chung một người nên anh rất dễ nhận ra trạng thái của Khương Mịch.

Khương Mịch cố gắng trấn định: "Không có gì."

Nhưng mà chờ khi xung quanh yên tĩnh trở lại, Khương Mịch lại thấy tiếng mèo kêu một lần nữa.

"Em thờ rất nhanh." Cố Ngôn Phong dịu dàng hỏi: "Em đang sợ hãi. Em sợ cái gì? Tiếng mèo kêu ư?"

"Thầy Cố!" Khương Mịch thật sự rất sợ, dùng chân đá chăn ra, chui vào trong chăn của anh: "Em sợ!"

Cố Ngôn Phong hơi dừng lại, duỗi tay ra ôm cô, thấp giọng hỏi: "Có phải bà ấy đã nói với em chuyện con mèo rồi không?"

Khương Mịch nắm chặt vạt áo của anh, cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ của anh đang đập nên cũng bình tĩnh hơn nhiều: "Ừ."

"Bà ấy nói với em như thế nào?" Cố Ngôn Phong một bên nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, một bên hỏi.

Khương Mịch nói: "Bà ấy nói... anh giết chết một con mèo, sau đó còn... còn lột ra gút rân nó... rồi chôn dưới cây hoa trà."

Cố Ngôn Phong hơi đờ người: "Dọa em sợ như vậy rồi mà sao còn dám ôm tôi? Không sợ tôi sao?"

"Chắc chắn không phải do anh làm mà." Khương Mịch lắc đầu nói: "Em tin anh."

Cố Ngôn Phong trầm mặc vài giây, điều chỉnh hô hấp một lát rồi bình tĩnh nói: "Dưới cây hoa trà đúng là có chôn xác một con vật, nhưng không phải do tôi giết."

"Em biết ngay mà!" Khương Mịch ngay lập tức trở nên vui vẻ.

"Không phải tôi đã nói rồi sao? Bà ấy thích nhốt tôi ở trong một căn phòng tối, sau đó phát ra đủ loại âm thanh kinh dị. Trong đó, bà ấy thích nhất là tiếng mèo kêu khi động dục." Cố Ngôn Phong nhẹ giọng nói.

Khương Mịch đã từng nghe tiếng mèo kêu khi động dục rồi, tiếng đó làm cả người bủn rủn, hơn nữa ở trong một căn phòng tối mà nghe thấy.... Bàn tay đang nắm chặt tay áo của anh bỗng chốc chuyển sang ôm eo.

"Khi còn nhỏ tôi đã nuôi một con mèo, nhưng sau đó tôi nuôi không được nữa thì định đem nó đi tặng cho người khác." Cố Ngôn Phong nói: "Sợ nó lại chạy về nên tôi đưa nó cho một nhà ở rất xa nuôi. Người đó sống ngay cạnh lò sinh sát, lúc đi ngang qua đó tôi còn thấy có người đang rút da một con thỏ. Lông cùng hình dáng của con thỏ đó đều giống với con mèo của tôi, vì thế tôi có ý mua nó về đặt trong phòng, làm bà ấy tưởng tôi lột da nó ra. Hóa ra lá gan của bà ấy cũng chẳng lớn như vậy, còn chưa phân biệt được lông mèo với lông thỏ mà đã bị dọa đi rồi. Từ đó trở đi, rốt cuộc bà ấy cũng

không dùng tiếng mè� kêu để dọa tôi nữa."

Khương Mịch quả thật tức đến nổi phở, đột nhiên ngồi bật dậy.

"Làm sao thế?" Cố Ngôn Phong cũng hoảng sợ, theo bản năng vươn tay muốn kéo cô lại.

Sức của Khương Mịch cũng không mạnh lắm, lung tung quay qua quay lại rồi vừa vịn chống tay lên ngực anh.

Cả hai người đều dừng lại, tầm mắt quán quýt trong bóng đêm.

Một lúc lâu sau, Khương Mịch ấp úng nói: "Em muốn đi... đi tìm bà ấy tính sổ."

"Còn chưa đến lúc." Cố Ngôn Phong lãnh đạm nói: "Chờ thêm một chút nữa đi."

"Nhưng mà..." Cô nhớ tới những lời Phí Nhất Nhược từng nói: "Tối hôm qua anh có mất ngủ không?"

"Không." Cố Ngôn Phong đáp: "Có em ở đây... tôi không mất ngủ."

Khương Mịch không biết bản thân đang nói cái gì nữa: "VẬY... anh không khó chịu sao?"

Cố Ngôn Phong cũng không biết bản thân đang nói cái gì: "Em ôm tôi một cái, tôi sẽ không khó chịu."

"À..." Khương Mịch nằm xuống, ôm lấy người anh.

Cố Ngôn Phong bấy giờ mới tỉnh táo lại, không biết phải làm sao: "... Cảm ơn."

Khương Mịch: "... Không có gì."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Edit: Rùa.

Khương Mịch không biết mình ngủ từ bao giờ, dù sao ngay từ đầu khi cô ôm Cố Ngôn Phong, sau đó lại nghe thấy hơi thở của anh bên tai đã có cảm giác yên tâm cùng ấm áp, vì thế bất tri bất giác liền ngủ rồi.

Chờ đến khi cô tỉnh lại thì ánh nắng sáng sớm đã lên cao, Cố Ngôn Phong vừa mới tắm xong đi ra, quả nhiên là anh có thói quen tắm buổi sáng.

"Tỉnh rồi thì dậy đi." Cố Ngôn Phong mỉm cười nói: "Hôm nay chúng ta tới nhà dì Tiêu xem thử."

Khương Mịch vốn ban đầu còn có chút thẹn thùng, ngay sau khi nghe Cố Ngôn Phong nói vậy thì chúng biến mất không còn dấu vết, nhanh chóng xuống giường rửa mặt.

Sau bữa sáng, Cố An biết Khương Mịch thích cây bạch quả nên vô cùng hứng thú mang cô đi ra ngoài nhìn ngắm.

Vốn Khương Mịch còn muốn tìm cơ để đến nhà của Tiêu Hàm Sương, nghe vậy thì liền vui vẻ kéo Cố Ngôn Phong cùng nhau ra cửa.

Nhà của Tiêu Hàm Sương ở sát vách, vừa ra khỏi cửa là thấy.

"An An, em có thể vào nhà dì Tiêu xem thử không?" Khương Mịch nói: "Hôm qua sau khi nghe chị nói, em cảm thấy đi ấy cũng quá khổ rồi, muốn sang thăm cho dì nên nhang."

Cố An đương nhiên nói được, ba người cùng nhau đi vào nhà của Tiêu Hàm Sương.

Các phòng ở bị cháy đến mức không sót một thứ gì, mặt tường trong hay ngoài đều bị cháy đen thành một mảnh, trong nhà dường như không còn thứ gì là không bị cháy.

Vậy mà nhà vẫn chưa sụp, đây cũng là một điều may mắn.

Chỉ là bên trong thoát nhìn còn rất sạch sẽ. Đương nhiên không phải sạch sẽ theo kiểu bình thường mà là những vật dụng nhỏ nhỏ đều được rửa sạch, nhìn qua không giống như là mười mấy năm không có ai ở.

"Có người quét dọn à?" Khương Mịch hỏi.

Cố An nói: "Năm đó sau khi đi Tiêu xảy ra chuyện, bác gái đã cho người sửa sang lại rồi. Bác gái nói đi Tiêu lúc sinh thời thích sạch sẽ, tuy rằng đi ấy mất rồi thì trong nhà cũng không thể bừa bộn được. Bây giờ cứ mỗi Tết hàng năm, bác gái sẽ quay về đây quét dọn một lần."

Khương Mịch có chỗ nghi hoặc: "Thế sao đi không dứt khoát sửa sang lại nhà cho đi Tiêu vậy? Hẳn là đi không thiếu chút tiền ấy chứ?"

"Dù sao cũng là nhà của người ta, hơn nữa đi Tiêu còn có con trai mà." Cố An nói: "Bác gái không thể nào làm thay được."

"Cũng đúng, là em nghĩ đơn giản quá rồi." Khương Mịch tùy tiện nhìn nhìn, sau đó đi vào trong nhà.

Đã qua nhiều năm như vậy rồi, trong phòng còn được dọn dẹp lau rửa qua nên muốn tìm lại dấu vết là chuyện không có khả năng.

Khương Mịch đứng ở cửa vừa hay ngẩng đầu nhìn, bỗng nhiên về mặt thay đổi.

"Sao vậy?" Cố Ngôn Phong vẫn đang tìm kiếm manh mối, lúc này cũng vừa hay đi tới cửa, nhìn thấy Khương Mịch đang nhìn về hướng của Cố gia thì liền dừng lại.

"Chờ đã." Khương Mịch nhìn Cố Ngôn Phong chớp mắt, sau đó gọi Cố An: "An An, có thể nhờ chị việc này không?"

Cố An chạy ra: "Gi thế?"

"Ở trong nhà có nến hương không?" Cô hỏi: "Cứ vào đây nhìn thì cũng không có thành ý, nghe nói rằng hồi nhỏ đi Tiêu đã đối xử với thầy Cô rất tốt, vậy nên em muốn thấp hương cho đi ấy."

"Vẫn là em nghĩ chu đáo, nhưng mà có nến hương hay không thì chị không biết." Cố An vội nói: "Đề chị về nhà hỏi xem, không có thì cho người đi mua, nhanh thôi."

Khương Mịch: "Vậy thì phiền chị rồi."

"Không phiền đâu." Cố An quay đầu lại đi về phía Cố gia: "Hai người cứ đi dạo trước đi, tìm được thì chị sẽ gọi điện cho."

Khương Mịch: "Ừ.."

Chờ Cố An rời đi, lúc này Khương Mịch mới nhanh chóng cầm lấy cánh tay Cố Ngôn Phong: "Thầy Cô, anh xem khoảng cách giữa hai căn nhà này đi này."

Cố gia cùng nhà của Tiêu Hàm Sương thật sự là hàng xóm, cách nhau chưa đến 100 mét.

"Nếu khi nhà của Tiêu Hàm Sương bắt đầu cháy, Cố gia ở bên cạnh hợp gia đình tại sao lại không ai phát hiện? Bây giờ ở Cố gia đều có quản gia, đi giúp việc, trước kia chắc là cũng có nhiều hơn nhỉ? Cháy lớn như vậy chắc chắn phải bốc khói rất lớn, không thấy được lửa thì cũng phải thấy mùi khét, không thể nào không phát hiện ra được." Rốt cuộc Khương Mịch cũng phát hiện ra chỗ nào không đúng, cô lại kéo Cố Ngôn Phong vào sân, chỉ vào nhà rồi nói: "Hơn nữa, anh xem khoảng cách từ phòng bếp đến phòng khách đi, muốn cháy lan sang đó không phải chỉ vài giây là có thể làm được. Nhưng là một người sống, không thể ngủ trong thời gian cháy lâu như thế được. Huống chi anh xem kết cấu của căn nhà này đi, không phải là nhà cao tầng, xung quanh khắp nơi đều có cửa sổ, sao lại không trốn thoát được chứ?"

"Nhưng mà ngày đó đi Tiêu không ngủ trưa ở phòng ngủ." Cố Ngôn Phong chỉ vào một gian phòng gần phòng bếp: "Bà ấy ngủ ở chỗ ngoài trời này."

"Tại sao chứ?" Khương Mịch vẫn cảm thấy không đúng: "Bà ấy có thói quen ngủ ngoài trời sao?"

"Không." Cố Ngôn Phong trầm giọng đáp: "Chỉ có mỗi ngày hôm đó, trùng hợp."

Có rất nhiều lúc, sự trùng hợp xảy ra là để chứng minh chúng không phải trùng hợp.

"Vậy người của Cố gia đâu? Không ai phát hiện ra sao?" Khương Mịch lại hỏi.

"Không." Cố Ngôn Phong lắc đầu: "Câu hỏi này của em cảnh sát cũng đã từng hỏi rồi, quả thật không có ai phát hiện. Không chỉ Cố gia mà ngay cả những ngôi nhà lân cận xung quanh cũng chưa có ai thấy. Đợi đến khi có người phát hiện thì đám cháy đã lan rộng ra rồi. Vậy nên mọi người chỉ có thể cho rằng, bởi vì phòng được xây bằng gỗ nên đám cháy mới lan nhanh."

Khương Mịch vẫn một mực không tin: "Nếu mọi người đều không nói dối... cũng không thể coi là không có vấn đề gì được, chỉ là vấn đề ở đây không nằm ở con người mà thôi."

Khương Mịch cứ cảm thấy còn có thứ gì đó rất quan trọng mà cô không thể nắm bắt được, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

Cô bức bối đi ra khỏi nhà Tiêu Hàm Sương, nhìn thấy bên đường cái đối diện cũng có một căn nhà hình như không có người ở, liền hỏi: "Đó là nhà của ai vậy?"

"Là Hạ gia." Cổ Ngôn Phong đáp: "Nhà của Hạ Uẩn Dung."

Khương Mịch bồn chồn, bây giờ mới nhớ tới dường như Hạ Uẩn Dung từng nói Cổ Ngôn Phong phải gọi hắn bằng chú, hóa ra quan hệ đúng là rất thân cận.

Hạ Uẩn Dung hiện tại bận rộn như vậy, chắc hẳn không có thời gian quay về chỗ này.

Trong lòng Khương Mịch rối như tơ vò, muốn dứt khoát đi đến đối diện một lúc, thay đổi mạch suy nghĩ của mình.

Trong nháy mắt xoay người kia, cô liếc đến tấm biển của nhà Tiêu Hàm Sương, dừng chân lại.

"Thẩm gia?" Khương Mịch nhìn dòng chữ như rồng bay phượng múa bên trên, nghi hoặc hỏi: "Không phải là Tiêu gia sao?"

"Chồng của di Tiêu họ Thẩm." Cổ Ngôn Phong giải thích.

"Thẩm?" Khương Mịch cảm thấy dường như cái họ này rất quan trọng, nhưng lại không nhớ ra mình quen biết một người họ Thẩm nào.

Cổ Ngôn Phong nhận ra Khương Mịch đang hoang mang: "Làm sao vậy?"

"Thẩm, Thẩm..." Khương Mịch nhắc đi nhắc lại mấy lần: "Con trai và chồng của di Tiêu tên là gì?"

Cổ Ngôn Phong: "Chú tên là Thẩm Minh Nguyên, còn con trai di tên là Thẩm Diệp Trạch."

"Thẩm Diệp Trạch?!" Rốt cuộc Khương Mịch cũng nghĩ ra rồi.

Trong truyện có rất nhiều vai ác, Cổ Ngôn Phong và nguyên chủ đều là vai ác, nhưng hai người họ không được coi là vai phản diện ác độc nhất, vai phản diện lớn nhất trong truyện chính là Thẩm Diệp Trạch.

Thẩm Diệp Trạch tàn nhẫn lại độc ác, đặc biệt vô cùng biến thái, thủ đoạn khôn lường, đã hại chết rất nhiều người.

Cuối truyện còn lý giải, nói bởi vì từ nhỏ tất cả những người xung quanh hắn đều giàu, có mỗi một mình hắn nghèo, mẹ hắn lại còn xấu xí, khiến hắn từ nhỏ đã bị rất nhiều người xem thường cười nhạo, cho nên hắn mới sinh ra tâm lý vận vẹo như vậy.

Khương Mịch lại nhớ trước đó Cổ An đã từng nói, Tiêu Hàm Sương trông rất xấu.

"Di Tiêu..." Khương Mịch hơi ngừng lại, vẫn quyết định trực tiếp hỏi: "Trông như thế nào?"

Cổ Ngôn Phong chần chờ trong giây lát rồi đáp: "Thật ra trước kia trông di Tiêu rất xinh đẹp, chẳng qua sau đó lại gặp phải tai nạn giao thông. Chú từ vong ngay tại chỗ, còn bà ấy vì muốn bảo vệ Diệp Trạch nên cũng bị thương nặng, đặc biệt là trên mặt... có vài vết sẹo ở vị trí nhạy cảm, không thể phẫu thuật lành sẹo được. Vì vậy, nhất định gương mặt của bà ấy nhất định đã bị tổn thương."

Nếu quả thật là như thế, Thẩm Diệp Trạch kia quả thật là lòng lang dạ sói.

"Quan hệ giữa di Tiêu và mẹ anh có tốt không?" Khương Mịch tiếp tục hỏi: "Bà ấy đối với anh thế nào?"

"Bà ấy đối xử với tôi rất tốt." Cổ Ngôn Phong hỏi gì đáp nấy: "Bà ấy với mẹ tôi từ nhỏ đã chơi với nhau, vẫn luôn là bạn thân, lại cùng nhau gả đến khu vực này, quan hệ còn thân thiết hơn cả chị em ruột."

"Căn nhà này trông cũng được đó chứ." Khương Mịch quay đầu ngắm nghía xung quanh: "Thẩm gia cũng rất giàu có à?"

"Nhà này là của mấy đời trước của Thẩm gia rồi, chú Thẩm không đi theo con đường kinh doanh, nhưng chú ấy cũng có khá nhiều của cải, cũng coi như là một gia đình nhỏ khá giả."

Cổ Ngôn Phong là một người dịu dàng, anh nói là một gia đình nhỏ khá giả thì có khả năng chính là không giàu có gì.

Nhưng những nhà ở quanh đây, bất kể là Cổ gia hay Hạ gia đều rất giàu có, những nhà khác cũng gần như vậy. Vậy nên trong truyện nói khi Thẩm Diệp Trạch còn nhỏ bởi vì nhà nghèo cùng có người mẹ xấu xí nên bị người ta khinh thường đều là thật.

Thẩm Diệp Trạch khi trưởng thành là một tên biến thái, nếu như vậy, áp lực của Tiêu Hàm Sương so với Thẩm Diệp Trạch hẳn là phải lớn hơn nữa, liệu tâm lý của bà ấy cũng bị vận vẹo hay không?

"Em đang nghi ngờ cái gì vậy?" Cổ Ngôn Phong cũng không phải người ngốc, Khương Mịch hỏi nhiều như vậy, hẳn là trong lòng của cô cũng loáng thoáng có một vài ý tưởng.

Chỉ là có một ít việc, anh không muốn hoài nghi.

Khương Mịch ngẩng đầu lên, nhìn tấm biển ghi tên "Thẩm gia" kia, tấm biển không bị thiếu rui mà còn nhìn rõ dấu vết được người ta lau chùi, sạch sẽ

sáng sửa.

"Em nhớ các anh đã từng nói, sân này là do bà ấy tới tu sửa lại có đúng không?" Khương Mịch không vội trả lời vấn đề của Cố Ngôn Phong. "Bà ấy ngay cả một cái sân cũng quan tâm đến vậy, thì liệu bà ấy có quan tâm đến Thẩm Diệp Trạch hay không?"

Cố Ngôn Phong nói: "Đương nhiên là có, mấy ngày lễ Tết bà ấy còn muốn mời Thẩm Diệp Trạch tới nhà ăn cơm."

Khương Mịch nhìn anh: "Chỉ vậy thôi?"

Cố Ngôn Phong nhíu mày: "Dù sao cũng là con trai nhà người ta, bà ấy có thể làm gì được nữa?"

"Thẩm Diệp Trạch hình như cũng đang đại diện cho một nhãn hiệu xa xỉ nào đó nhỉ? Bà ấy có giúp anh ta có thêm tài nguyên không?" Khương Mịch liên tục hỏi: "Thẩm Diệp Trạch không muốn về, quan hệ giữa anh ta và bà ấy là gì? Anh ta đồng ý cho Phí Nhất Nhượng giúp mình sao? Với cả, Thẩm Diệp Trạch có liên hệ với anh không? Thái độ của anh ta với người anh trai là anh như thế nào?"

Cố Ngôn Phong không biết Phí Nhất Nhượng có giúp đỡ hay giới thiệu cho Thẩm Diệp Trạch tài nguyên hay không, nhưng anh đã hiểu rõ ý cô: "Em đang nghi ngờ..."

"Thầy Cố, em có linh cảm... bây giờ trong cơ thể của mẹ anh chính là linh hồn của Tiêu Hàm Sương." Khương Mịch nói thẳng: "Em biết suy nghĩ này thật vớ vẩn, em cũng không có bằng chứng cụ thể gì. Nhưng mà... em nghĩ anh và Tiêu Hàm Sương rất quen thuộc với nhau. Vậy nên anh cần thận nghĩ lại xem, trong lúc vô tình bà ấy có động tác, thần thái hay thậm chí là cách nói chuyện nào khác với bình thường không?"

Sắc mặt Cố Ngôn Phong thay đổi thất thường.

Một hồi lâu sau, anh mới một lần nữa mở miệng, giọng nói hơi khàn: "Nhưng mà... năm đó mẹ tôi thay đổi trước khi nhà di Tiêu xảy ra hỏa hoạn, thời gian không trùng nhau."

"Không, thầy Cố, đây là một vấn đề khác, anh đừng nhập nó lại làm một. Bất quá nếu anh đã đưa ra giả thiết này, vậy chứng tỏ anh cũng đã nghĩ tới hai người họ có những chỗ tương tự." Khương Mịch lắc đầu: "Chờ bà ấy tới đây, sau đó em sẽ thử chút xem sao."

Cố Ngôn Phong cũng cảm thấy được. Khi Cố An cầm nén hương trở về, Phí Nhất Nhượng cũng đi theo.

"Để tôi thử xem." Cố Ngôn Phong cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Mịch Mịch đúng là có tâm." Hai người rất nhanh đã đi tới, Phí Nhất Nhượng mỉm cười nói với Khương Mịch.

"Di Tiêu không phải là bạn thân của di sao? Chúng con tới đây thắp hương cũng là lễ phải mà." Khương Mịch nhận lấy nén nhang: "Nếu di ấy ở trên trời có linh, thường về đây xem cũng tốt."

Khương Mịch còn chưa ra tay hắt nhưng Phí Nhất Nhượng đã sờ tóc, dường như có điểm mất tự nhiên.

"Di Tiêu xảy ra chuyện ở căn nhà nào vậy?" Khương Mịch kéo Cố An lại hỏi: "Em muốn vào đó chào di."

Cố An đưa cô vào.

Phí Nhất Nhượng đứng ở cửa do dự một lúc, cũng không đi vào.

"Di Tiêu, tại sao di lại không đi vào vậy?" Cố Ngôn Phong đứng sau bà ta nhẹ giọng hỏi.

"Tôi..." Phí Nhất Nhượng chỉ mở miệng nói ra một chữ, sau đó đột nhiên xoay người nhìn Cố Ngôn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Edit: Rùa.

Mặc dù Cố Ngôn Phong hỏi vậy nhưng trong lòng lại cực kì không muốn tin tưởng.

Nhưng mà Phí Nhất Nhượng, à không, là biểu hiện của Tiêu Hàm Sương đã chứng thực mọi suy đoán của Khương Mịch là đúng, trong nháy mắt Cố Ngôn Phong muốn trực tiếp bùng nổ.

Tiêu Hàm Sương biết mọi chuyện đã vỡ lở nên xoay người định chạy, lại bị Cố Ngôn Phong kéo lại theo bản năng.

"Không nói gì đã sao?" Cố Ngôn Phong tự cắn đầu lưỡi của chính mình, cưỡng ép bản thân phải bình tĩnh.

Về mặt ban đầu của Tiêu Hàm Sương trắng bệnh, ngay sau đó lại nở nụ cười, nụ cười cực kì nham hiểm độc ác: "Tại sao cậu lại đoán được?"

"Bà đừng hỏi tại sao tôi lại đoán được." Cố Ngôn Phong liếc mắt ra hiệu cho Khương Mịch, ý bảo cô mang Cố An rời đi: "Tôi chỉ muốn hỏi bà một câu thôi, bà làm vậy không sợ mẹ tôi thất vọng sao?"

"Thật xin lỗi." Tiêu Hàm Sương không hề cảm thấy thẹn với lương tâm, còn tự nhiên cười trảm giảng đạo lý: "Nhưng mà cậu có thể làm gì tôi đây? Muốn giết tôi à? Đây chính là cơ thể của mẹ cậu, là thứ duy nhất của mẹ cậu còn sót lại trên thế giới này. Nếu cậu bỏ được thì ra tay đi, tôi đảm bảo sẽ không đánh trả."

Cố Ngôn Phong tức giận đến mức ánh mắt như có luồng điện xẹt qua, não thiếu chút nữa trực tiếp nổ mạnh.

Anh đã sớm biết người phụ nữ này ác độc, mấy năm nay ở giới giải trí anh cũng gặp qua không ít người ghê tởm như vậy rồi. Xét về phương diện không biết xấu hổ, người này tuyệt đối có thể xếp hạng nhất.

Đừng nói là có lương tâm, nếu là người có chút cảm giác thẹn với lòng thì sẽ không nói ra những lời như vậy.

"Quả nhiên là không biết xấu hổ mà." Giọng nói của Khương Mịch bỗng nhiên vang lên phía sau: "Thảo nào ngay cả đứa con trai ruột cũng không muốn nhận người mẹ này."

Nụ cười của Tiêu Hàm Sương trong nháy mắt không thể duy trì được nữa, quay đầu lại hần học nhìn Khương Mịch.

Vừa rời Khương Mịch đã đưa Cố An rời đi bằng cánh cửa khác, vốn định nhường thời gian để Cố Ngôn Phong một mình nói chuyện với Tiêu Hàm Sương. Nhưng cô bỗng nhiên nghĩ đến, trong truyện nói Cố Ngôn Phong trở thành kẻ xấu, ngoại trừ nguyên nhân xảy ra tai nạn bị hủy dung và nguyên chủ chết thì cũng không còn nguyên nhân nào khác. Phần ngoại truyện của truyện cũng đã nói rằng Cố Ngôn Phong không thích nguyên chủ, vậy nên nếu anh trở thành người xấu sau khi nguyên chủ chết thì cũng không hợp lí.

Nếu như nguyên nhân Cố Ngôn Phong trở thành người xấu là do chuyện của mẹ mình thì sao?

Trong truyện không kể nhiều về Cố Ngôn Phong, nhưng nếu đây là một thế giới hoàn chỉnh thì ở ngoài kia, Cố Ngôn Phong cũng có cuộc sống sinh hoạt của chính mình, có yêu có ghét có hận thù.

Khương Mịch không xác định được nên rất lo lắng, vì vậy đã vội vã lấy cớ đuổi Cố An đi, lập tức quay lại đây xem.

Vừa đến đây, cô liền nhìn thấy sắc mặt của Cố Ngôn Phong vô cùng khó coi, thậm chí có chút vặn vẹo, ánh mắt điên loạn như muốn lập tức cầm dao đâm vào tim Tiêu Hàm Sương.

Đây quả nhiên là tâm bệnh và nhược điểm của Tiêu Hàm Sương, bà ta giờ tay lên như muốn tát Khương Mịch: "Cô cái đồ tiện nhân này!"

Khương Mịch quyết định không trốn mà chỉ kêu lên một tiếng "Thầy Cố".

Đôi đồng tử của Cố Ngôn Phong chấn động, đột nhiên hồi phục tinh thần lại, trong nháy mắt khi đầu ngón tay của Tiêu Hàm Sương chạm đến Khương Mịch thì nhanh chóng bắt lấy cổ tay bà ta.

"Thầy Cố." Khương Mịch giữ chặt lấy một tay khác của anh, nhẹ nhàng xoa nắn đầu ngón tay đã cứng đờ, giúp anh thả lỏng: "Đừng giận, nóng nảy là bị lừa đấy. Bây giờ việc quan trọng nhất của chúng ta chính là cứu di trở về."

"Cứu về?" Tiêu Hàm Sương lại cười rộ lên: "Đã sớm chết cháy cách đây 18 năm rồi, còn muốn cứu về? Đây là giấc mộng hão huyền cỡ nào chứ!"

Cố Ngôn Phong sau khi được Khương Mịch trấn an thì tinh thần cũng chậm rãi bình tĩnh lại. Anh cười lạnh một tiếng, ném tay Tiêu Hàm Sương ra: "Nếu không cứu được mẹ tôi thì bà cũng đừng mong được sống. Dù sao linh hồn của bà ấy cũng không quay về được, cơ thể ở đây thì có ích gì? Muốn nhìn bà ấy thì tôi hoàn toàn có thể giết bà trước, sau đó cho bà vào quan tài bằng băng."

Tiêu Hàm Sương bật cười: "Vậy cậu nhanh nhanh đi làm quan tài bằng đi, chậm một chút là không kịp đâu."

"Bà có ý gì?" Trong lòng Khương Mịch nổi lên một tia bất an.

Tiêu Hàm Sương nở nụ cười sáng lạn, bày ra tư thế không sợ bất cứ thứ gì.

Bí mật của bà ta đã bị lộ, theo lý mà nói hẳn là bà ta nên sợ hãi mới đúng. Cho dù bọn họ nói ra chuyện nhập hồn này cũng không ai tin đi nữa, nhưng chỉ ít Cố Ngôn Phong cũng không phải người đàn, cách để đối phó Tiêu Hàm Sương có rất nhiều, tại sao bà ta không sợ một chút nào vậy?

"Ý tôi là, tôi sẽ chết ngay lập tức." Biểu tình của Tiêu Hàm Sương sẽ bắt đầu vặn vẹo, ánh mắt điên cuồng phần uất: "Hai người không cần ra tay, lập tức đi mua quan tài đi, nếu không chờ thì thể thối rữa ra rồi thì sẽ chẳng còn kịp nữa."

"Bà cho rằng tôi sẽ tin sao?" Cố Ngôn Phong biết bà ta sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

"Thầy Cố." Khương Mịch nhẹ nhàng nhéo ngón tay Cố Ngôn Phong: "Em cảm thấy có gì đó không đúng."

Về mặt Tiêu Hàm Sương bây giờ có thể thấy là rất kém, không phải là kiêu do tâm trạng sa sút nên mới kém như vậy. Mà là không có một chút huyết sắc nào, ngày càng tái nhợt, sức sống đang dần chết mòn, tựa như là... thật sự muốn chết.

Khi được cô nhắc nhở thì Cố Ngôn Phong cũng phát hiện ra, trong lòng cảm thấy hơi bất an: "Rốt cuộc bà đang chơi trò gì vậy?"

Đại não của Khương Mịch nhanh chóng chuyển động, bỗng nhiên nhớ tới kỳ nghỉ hè vừa rồi cô có đọc qua ít sách nên bỗng nhiên nảy ra ý tưởng, nhanh chóng hỏi: "Tiêu Hàm Sương, có phải chỉ căn thân phận của bà bị phát hiện thì bà sẽ chết không?"

Đôi đồng tử của Tiêu Hàm Sương hơi co rúm lại, gắt gao nhìn chăm chăm cô, tròng mắt căng ra giống như tràn ngập hận ý.

"Biết vì sao chúng tôi có thể phát hiện ra bí mật của bà không?" Khương Mịch liên thanh nói: "Bởi vì... tôi và bà đều có hoàn cảnh tương tự."

Lúc này Tiêu Hàm Sương đã không còn sức lực, đôi chân bà ta run rẩy, chỉ có thể dựa vào bức tường bên cạnh mà giật giật khoe mắt: "Nghĩa là..."

"Tôi có thể phát hiện ra bí mật của bà, cũng có thể cứu mạng của bà." Khương Mịch nói.

Cố Ngôn Phong bổ sung thêm một câu: "Hơn nữa, nếu bà đã không sợ chết thì bà không nghĩ thêm một chút sao, sau khi bà chết chúng tôi sẽ làm gì với con trai của bà?"

Nhịp thở của Tiêu Hàm Sương lại rối loạn, vài giây sau, bà ta khó nhọc hỏi: "Hai người thật sự có thể cứu tôi?"

"Tất nhiên." Khương Mịch nói một cách chắc chắn.

"Nhưng nó nói, không có cách nào có thể cứu được..."

"Nó là ai?" Khương Mịch lập tức truy vấn.

"Nó là... Nó tên là "Thiên tài 70 xu", là một hệ thống ở trong cơ thể của tôi." Tiêu Hàm Sương bắt đầu bị dẫn dắt: "Nhưng chỉ cần bị người thứ hai phát hiện, nó sẽ tự hủy, mà tôi cũng sẽ chết. Bây giờ nó đã biến mất rồi, tôi chắc chắn cũng phải chết, hai người có thể giúp tôi kiểu gì?"

Nghỉ hè vừa rồi, Khương Mịch không chỉ đọc sách khoa học mà còn đọc rất nhiều tiểu thuyết, vì vậy cô lập tức nói: "Bà đã điều tra về tôi nên hẳn cũng biết trước kia tôi là học tra, nhưng thi đại học lại được 600 điểm rồi nhỉ?"

Truyện được edit và đăng tải tại wattpad tomai can.

Tiêu Hàm Sương không nói gì, nhưng mắt hơi sáng lên.

"Đó là bởi vì tôi cũng có một hệ thống tên là "Học bá 007"." Khương Mịch nói dối mà không thèm chớp mắt.

Đôi mắt Tiêu Hàm Sương lại càng sáng hơn: "Cô nói thật chứ?"

"Nếu không thì sao?" Khương Mịch đứng tình hợp lý mà nói: "Bà nói cho tôi biết còn có cách nào để khiến thành tích của một người trong một tháng biến từ 200 điểm lên 600 điểm nữa không?"

Tiêu Hàm Sương bỗng nhiên kích động duỗi tay ra nắm lấy tay Khương Mịch: "Cứu... Cứu tôi, cầu xin cô cứu tôi đi, tôi đảm bảo sau này cô nói gì tôi cũng nghe theo hết."

"Có thể." Khương Mịch nói: "Nhưng mà trước đó bà phải kể rõ mọi chuyện cho tôi biết đã."

Tiêu Hàm Sương vừa định nói, không biết nhớ tới cái gì mà lại im lặng.

Bà ta nhìn hai người họ, bỗng nhiên buông tay ra: "Không, chắc chắn hai người sẽ không bỏ qua cho tôi. Bây giờ tôi không thể làm gì nhưng chỉ ít có thể không nói gì hết, làm hai người phải sống cả đời trong hoang mang, ha ha ha..."

Bà ta cười đến điên dại, cả người theo mặt tường trượt xuống, ngã trên mặt đất.

Đoán chừng là sống không được bao lâu nữa thật rồi.

Khương Mịch giận đến suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Cố Ngôn Phong từ trong túi móc ra một cái bình nhỏ, lấy ra một viên thuốc, không do dự gì nhét vào trong miệng Tiêu Hàm Sương.

Tiêu Hàm Sương cố chống cự nhưng không được, ho khù khụ một hồi: "Cậu... Cậu cho tôi ăn cái gì vậy?"

"Có phải cảm thấy tốt lên chút ít rồi không?" Cổ Ngôn Phong hỏi.

"Tôi thì tốt cái gì..." Tiêu Hàm Sương nói đến một nửa liền dừng lại, tựa hồ như cảm giác dễ chịu đi không ít.

Cổ Ngôn Phong từ trên cao nhìn xuống bà ta: "Đây là thuốc mà hệ thống đưa cho chúng tôi, nói hay không thì tùy bà. Cho bà ba giây suy nghĩ. Ba, hai, một."

Anh kéo Khương Mịch như đang muốn chạy.

"Tôi nói!" Rốt cuộc Tiêu Hàm Sương cũng chịu thỏa hiệp, túm lấy chân Cổ Ngôn Phong: "Cái gì tôi cũng nói hết."

Cổ Ngôn Phong và Khương Mịch dừng chân lại, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi thừa nhận, tôi rất ghét mẹ cậu. Từ nhỏ tôi và bà ấy cùng nhau lớn lên, bắt kể ở phương diện nào bà ấy đều hơn tôi, lấy chồng cũng tốt hơn tôi, như vậy cũng thôi đi, nhưng bà ấy cố tình lại gả đến cạnh nhà tôi, sinh ra đứa con trai còn thông minh hơn cả con trai tôi... Vì vậy nên khi Thiên tài 70 xu xuất hiện lần đầu tiên, hỏi tôi có muốn cùng nó trói chung lại một chỗ hay không, lòng tôi đã bắt đầu dao động." Tiêu Hàm Sương vừa mở miệng ra là bắt đầu oán giận.

Khương Mịch và Cổ Ngôn Phong sợ không còn nhiều thời gian nữa nên cũng không chặn lời bà ta.

"Nhưng tôi lại không ngờ đến, đó là một truyện cười kinh thiên động địa." Về mặt Tiêu Hàm Sương phức tạp, không hỏi hận chút nào mà vẫn oán giận: "Thiên tài 70 xu nói nó rất lợi hại, mục đích của nó là viết lại số mệnh, sáng tạo ra một thiên tài, nó cho tôi xem năng lực của nó... làm tôi nhập vào người của Phí Nhất Nhược."

Bà ta nhìn về phía Cổ Ngôn Phong: "Không biết cậu còn nhớ không, ngày đó tôi vừa mới nhập vào người mẹ cậu thì cũng là lúc cậu tan học đi về nhà. Tôi cố ý nói với cậu là tôi thích nhạc dương cầm, hỏi cậu có đồng ý đi học hay không. Lần đó tôi ở trong thân thể bà ấy không lâu lắm, nhanh chóng lại quay về cơ thể của chính mình. Nhưng ngày hôm sau tôi đến nhà cậu, lại thấy bà ấy mua đàn dương cầm về, nói là cậu bỗng nhiên muốn học. Tôi cực kì ghen tị... Càng khiến người ta tức giận hơn chính là, vài ngày sau tôi phát hiện cậu có thể đàn một bài nhạc hoàn chỉnh. Cậu nói xem, một đứa con trai ưu tú như vậy, làm sao tôi lại không động lòng cho được?"

Cổ Ngôn Phong vẫn còn nhớ rõ chuyện này, anh cố gắng học đàn dương cầm nhưng mẹ lại không thích thú cho lắm, chỉ khuyên anh không nên cố gắng học nhiều, sức khỏe quan trọng hơn. Lúc ấy anh còn tưởng rằng mình đàn quá khó nghe nên càng nỗ lực hơn, cuối cùng còn được Tiêu Hàm Sương khen ngợi.

Cho nên bây giờ nghe lại, cảm giác ấy lại càng khó chịu.

Khương Mịch kịp thời nắm lấy tay anh: "Thầy Cố, để tâm chuyện trước mắt đi."

Cổ Ngôn Phong hít sâu một hơi, cắt đứt mạch suy nghĩ.

Những điều này đã ngẹn trong lòng Tiêu Hàm Sương mười mấy năm nhưng không thể nói, lúc này vừa nói ra đã không thể dừng lại: "Vậy nên lần thứ hai khi hệ thống xuất hiện, hỏi tôi có đồng ý buộc chặt với nó không thì tôi đã đồng ý. Hệ thống đưa cho tôi nhiệm vụ thứ nhất, nói tôi phải biến cậu thành một nhân tài. Nó nói cho tôi biết, tương lai tập đoàn Tây Xuyên sẽ cực kì lợi hại, vậy nên nó muốn tập đoàn Tây Xuyên rơi vào trong tay cậu. Vốn dĩ tôi còn không hiểu vì sao mẹ cậu cứ một hai phải nhường tập đoàn Tây Xuyên cho người khác, tôi thấy bà ấy đang làm phí của trời, dù sao cũng là chuyện tốt nên tôi vui vẻ chấp nhận nhiệm vụ này. Nhưng khi đó cậu còn nhỏ, lại quá nghe lời mẹ cậu nên tôi nói với cậu cũng vô dụng, tôi chỉ có thể nói trước mặt chủ hai cậu vài câu, nhưng việc này nếu không có cậu phối hợp cũng không được. Không còn cách nào khác, tôi đành phải nhờ hệ thống hỗ trợ, thường xuyên nhập vào người mẹ cậu, muốn thay đổi tư tưởng của cậu. Nhưng cách này không có hiệu quả tốt, hơn nữa, vì không thể lộ diện nên mỗi lần tôi nhập vào thì mẹ cậu sẽ lâm vào hôn mê, thời gian không thể quá lâu được. Nhưng cho dù như vậy thì qua một vài lần, mẹ cậu vẫn phát hiện ra dấu vết. Thật ra bà ấy không nghi ngờ tôi, thậm chí còn kể hết mọi chuyện cho tôi biết."

"Vậy nên, bà liền giết chết bà ấy?" Cổ Ngôn Phong trầm giọng hỏi.

"Tôi cũng chỉ bắt đầu dĩ thôi, bà ấy đã phát hiện ra bí mật của tôi, sớm hay muộn tôi cũng bị lộ tẩy. Hơn nữa, tôi đã trói chặt với hệ thống nên đồng nghĩa với việc nó chết thì tôi cũng chết. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì hệ thống chó má kia sẽ trừng phạt tôi, tôi còn có thể làm gì bây giờ?" Tiêu Hàm Sương cá giận nói: "Thiên tài 70 xu đã từng nói, nó đã trói chặt với tôi thì sẽ vào sinh ra tử cùng tôi. Nhưng có rất nhiều lúc nó lại không chịu giúp tôi, khi thì nói không giúp được, hoặc không thì cũng là vi phạm quy định nên không thể giúp. Tôi bị bọn họ ép nên chỉ có thể không làm, hoặc là làm đến cùng mà thôi, phóng hỏa thiêu chết chính mình bằng chiếc túi da mà tôi vốn ghét nhất. Thiên tài 70 xu không có cách nào khác nên chỉ đành giúp tôi xử lý dấu vết, sau đó cho tôi nhập thẳng vào người bà ấy. Vậy nên hai người thấy không, căn bản không phải nó không làm được mà chỉ là không muốn giúp thôi. Vậy chứng tỏ tôi đã chọn đúng rồi, đúng không?"

Bàn tay Khương Mịch đang nắm tay Cổ Ngôn Phong đột nhiên siết chặt, người phụ nữ quả nhiên quá tàn nhẫn độc ác!

Cổ Ngôn Phong liếc mắt nhìn Khương Mịch một cái, trở tay nắm lấy tay cô.

"Nhưng hai người có biết không? Thiên tài 70 xu gì đó tất cả đều là lừa người! Con mẹ nó, nó chính là một tên lừa đảo! Nó lừa tôi đến khổ!" Nhịp thở của Tiêu Hàm Sương bắt đầu rối loạn: "Sau khi hoàn toàn xuyên qua xong, nó nói năng lực của mình bị giảm đi, không những không giúp tôi được cái gì mà còn cho tôi một đồng hạn chế, hại tôi đau khổ mười mấy năm, ngay cả nhiệm vụ đầu tiên cũng không thể hoàn thành được. Đáng giận nhất chính là, nó còn nói với tôi... nó..."

Hồ hấp của Tiêu Hàm Surong trở nên dồn dập, có vẻ như là sắp không trụ được nữa rồi.

"Rốt cuộc nó đã nói cái gì?" Khương Mịch vội vàng hỏi.

"Nó tìm sai người rồi..." Tiêu Hàm Surong muốn cười nhưng lại không cười nổi, chỉ nói ra những lời mơ hồ không rõ: "Sai rồi..."

Cố Ngôn Phong trực tiếp đánh ngắt Tiêu Hàm Surong, Khương Mịch vội vàng gọi xe cấp cứu.

Ngồi trên xe cứu thương, Cố Ngôn Phong vẫn luôn trầm mặc không nói, còn Khương Mịch vẫn luôn cầm tay anh.

Chờ khi bọn họ đến bệnh viện rồi, tất cả những người ở Cố gia sau khi biết tin đều chạy tới đây, ngay cả Cố Vinh Xa thân thể không tốt cũng kiên trì tới.

Cái khác của Tiêu Hàm Surong thì không nói, nhưng bà ta sắm vai Phí Nhất Nhục lại rất thành công.

Đây chính là điểm khác nhau quan trọng nhất khi xuyên qua giữa Khương Mịch và Tiêu Hàm Surong.

Khương Mịch cũng xuyên tới đây, cô kế thừa toàn bộ ký ức của nguyên chủ, nhưng nếu muốn cô làm theo lối sống trước kia của cô ấy thì cô tuyệt đối sẽ bị phát hiện. Bởi vì có một số thói quen mặc dù bản thân mình biết cũng sẽ ảnh hưởng từ chính bản thân mình nên cách thể hiện ra ngoài sẽ không giống nhau. Gặp được người quen thì sẽ lập tức bị lộ tẩy.

Nhưng người giả mạo Phí Nhất Nhục mười mấy năm như một, không lộ ra một chút sơ hở nào thì truyền đời chính là người cực kì hiểu bà.

Vậy nên sau khi Khương Mịch nghe thấy Tiêu Hàm Surong và Phí Nhất Nhục là bạn chơi từ nhỏ thì cô liền cảm thấy, người hiểu Phí Nhất Nhục trên thế giới này nhất chính là Tiêu Hàm Surong.

Thật ra, sâu trong lòng Tiêu Hàm Surong không chỉ ghen ghét Phí Nhất Nhục mà còn muốn biến thành bà, bà ta từ lâu đã ở trong tiềm thức bắt chước Phí Nhất Nhục rồi, chỉ là không ý thức được thôi.

"Rốt cuộc tại sao lại thế này? Sao tự nhiên lại ngắt xù? Buổi sáng không phải vẫn còn tốt sao?" Sức khỏe của Cố Vinh Xa không tốt nên khi sốt ruột hỏi đã lên cơn hen suyễn, mấy người còn lại vội vàng đứng lên giúp ông thuận khí.

Cố Ngôn Phong nhìn vào phòng phẫu thuật, những gì xảy ra xung quanh đều không nghe thấy.

Anh không biết người trong kia rốt cuộc sẽ chết đi như vậy hay là vẫn trở về làm Phí Nhất Nhục, hay là trở về làm Tiêu Hàm Surong.

Dựa theo cách nói của Tiêu Hàm Surong, Phí Nhất Nhục không ở trong cơ thể của bà ta nên hẳn bà vẫn chưa chết mới đúng.

Khương Mịch tự đứng ra nói: "Có lẽ là do nhìn thấy nhà của dì Tiêu nên đi ấy nhớ tới dì Tiêu, tạm trạng sa sút nên mới như vậy. Cháu xin lỗi, là cháu không tốt, không nên đưa ra ý định đến nhà dì Tiêu."

"Cái này không thể trách em được." Cố An lập tức nói: "Em không cần cảm thấy tự trách."

"Đúng vậy, đây là chuyện ngoài ý muốn, mọi người đều không ngờ được." Cố Vinh Xa cũng nói: "Mịch Mịch, cháu đừng nghĩ nhiều, không liên quan gì đến cháu cả."

Khương Mịch gật đầu: "Cháu đi dạo một lúc, có tin gì mọi người báo cho cháu biết một tiếng."

Cô đã tiếp nhận quá nhiều tin tức nên muốn tìm một nơi yên tĩnh để sắp xếp lại, miễn cho lắt nhừ lại quên mất.

Mọi người chỉ nghĩ là cô đang tự trách mình nên cũng không nói gì cả.

"Muốn chị đi cùng em không?" Cố An kéo tay Khương Mịch.

"Không sao đâu." Khương Mịch lắc đầu, đi tới ban công ở cuối hành lang.

Trên ban công nhỏ không có người bệnh nào khác, Khương Mịch dựa vào một góc, đem lời ghi âm khi Tiêu Hàm Surong nói ra nghe lại một lượt.

Đến cuối cùng, khi bà ta nói "Tìm sai người rồi", Khương Mịch nhủ mảy.

Tìm sai rồi là có ý gì?

Người mà hệ thống muốn tìm vốn dĩ không phải là Tiêu Hàm Surong ư? Vậy sẽ là ai đây?

Tại sao lại tìm sai?

Người mà hệ thống muốn tìm ban đầu là ai?

Tại sao nhiệm vụ của hệ thống lại có liên quan đến Cổ Ngôn Phong?

Còn nữa, hệ thống thật sự sẽ chết sao?

Nếu không, nó sẽ đi đâu?

Và người báo tin kia là ai? Tại sao hắn lại biết mọi chuyện vậy?

Và quan trọng nhất là... Phí Nhất Nhượng thật sự có thể trở về không?

Rất nhiều nghi vấn không thể lý giải, Khương Mịch đang xuất thần thì bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân phía sau.

Cô vội vàng ấn khóa màn hình điện thoại, quay đầu lại.

Người tới là một cặp đôi trẻ, người đàn ông cẩn thận bảo vệ người phụ nữ.

Người phụ nữ tuy thân mang bệnh nhưng vẫn có thể nhìn ra được cô ấy đang rất vui vẻ, nhẹ nhàng mắng người đàn ông: "Mọi người đều nói phụ nữ xác định phương hướng không tốt, đây là lần đầu tiên em nghe thấy đàn ông xác định phương hướng kém đây. Rõ ràng anh nói vào cửa rẽ trái, thế mà anh lại rẽ phải, rốt cuộc anh xác định hướng kiểu gì đây?"

Người đàn ông khi thấy Khương Mịch thì hơi đỏ mặt, nhưng vẫn nhẹ giọng nói: "Anh kém cỏi như vậy nên mới không rời khỏi em được, không phải sao?"

Khương Mịch đột nhiên không kịp phòng bị mà bị nhét một miếng toàn thức ăn cho chó, nhìn hai người họ cười cười, sai đó không quấy rầy mà nhường ban công lại cho đôi bạn trẻ.

Đi được vài bước, bước chân Khương Mịch bỗng dừng lại.

Phải trái không phân biệt được? Xác định phương hướng kém?

Cái đó... liệu có khả năng có người không xác định được phía hay không?

Nhà của Tiêu Hàm Sương ở số 369 đường Thượng Tinh Tây.

Khương Mịch lấy điện thoại ra, tìm kiếm đường Thượng Tinh Nam, đường Bắc, đường Đông, còn có đường Hạ Tinh Đông, Nam, Tây, Bắc... Quả nhiên đều có, cuối cùng cô phát hiện đường Thượng Tinh Đông không khác gì nhiều so với đường Thượng Tinh Tây, cũng là nơi có nhiều nhà ở, một nhà có thể ở mấy hộ gia đình cùng được.

Đường Thượng Tinh Đông có chút quen thuộc... hình như cô có quen biết một người sống ở đó.

Khương Mịch suy nghĩ hồi lâu, sau khi nhớ ra lần trước Lư Duệ Hi tới nhà đưa danh thiếp cho cô thì gọi điện thoại tới cho ông ta.

"Khương Mịch à..." Lư Duệ Hi ở ngay giây đầu tiên đã bắt đầu nịnh nọt: "Sao đột nhiên em lại gọi điện thoại cho thầy vậy? Cuộc sống ở đại học thế nào rồi? Thầy Cổ có khỏe không?"

"Thầy Cổ rất khỏe, em đang về quê của anh ấy chơi." Khương Mịch mỉm cười nói: "Thầy Lư, thầy cũng khỏe chứ?"

Lư Duệ Hi cực kì vui vẻ: "Khỏe, khỏe lắm. Hiếm khi thấy em có lòng như vậy, tốt nghiệp rồi mà còn nhớ gọi điện cho cho thầy, có thời gian thì về thăm trường đi..."

Khương Mịch hàn huyên cùng ông ta vào câu rồi mới hỏi: "Thầy Lư, thầy biết địa chỉ nhà Ngu Bạch không?"

Lư Duệ Hi biết quan hệ giữa Khương Mịch và Ngu Bạch không hòa hợp nên sững sốt hỏi: "Em hỏi cái này làm gì?"

"Hồi trước đi học không hiểu chuyện." Cô nói: "Bây giờ ngẫm lại, em thấy những việc này đều là chuyện nhỏ nhặt, không quan trọng bằng tình bạn. Em nhớ hình như nhà Ngu Bạch ở đường Thượng Tinh Đông, vừa hay em đang ở gần đây nhưng lại không biết địa chỉ cụ thể, vậy nên em mới hỏi thầy."

Lư Duệ Hi rất vui mừng: "Không hồ là Khương Mịch, đúng là lớn lên hiểu chuyện, nếu các bạn học đều có thể học tập em thì tốt quá..."

"Vậy... thầy có biết không?" Khương Mịch hỏi lại một lần.

"Em hỏi đúng người rồi. Thầy rất quan tâm tới học sinh, nhớ rất nhiều địa chỉ của nhà học sinh đấy." Lư Duệ Hi vô cùng đắc ý nói: "Nhà Ngu Bạch ở số 396 đường Thượng Tinh Đông."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47

Edit: Rùa.

Khương Mịch tắt điện thoại, dựa vào bức tường trên hàng lang, trong lòng có vô số ý nghĩ thoáng qua.

Thiên tài 70 xu nói nó muốn tạo ra một thiên tài. Khi đó Tiêu Hàm Sương đã là bà mẹ một con, bất kể muốn tạo như thế nào thì bà ta cũng không thể trở thành thiên tài được.

Vậy nên... đúng là đã tìm sai người rồi.

Lại tổng hợp lại những gì Tiêu Hàm Sương và Cố Ngôn Phong đã nói, tuy rằng không có ngày tháng cụ thể nhưng cơ bản có thể xác định, hệ thống Thiên tài 70 xu xuất hiện vào 18 năm trước.

Khi đó Ngu Bạch vừa mới sinh ra, thích hợp để trở thành đối tượng của hệ thống.

Vậy là người mà Thiên tài 70 xu kia muốn tìm thật ra chính là Ngu Bạch sao?

Dù sao Ngu Bạch cũng là nhân vật chính, trời sinh mang trong mình hào quang nên bị hệ thống chọn lựa cũng là điều bình thường.

Chỉ là hệ thống này cũng quá ngu ngốc rồi đấy, ngay cả em bé mới sinh và bà mẹ có một con mà cũng không phân biệt được?

Nó không phải là hàng rác rưởi đấy chứ?

Nhưng cho dù là hàng rác rưởi đi chăng nữa, nó cũng có một ít năng lực mà người thường không thể tưởng tượng được.

Vấn đề hiện tại là liệu Thiên tài 70 xu có thật sự bị tự hủy rồi hay không?!

Nếu không, liệu nó có một lần nữa đi tìm Ngu Bạch?

Nếu thật sự tự hủy, phải chăng sẽ có một hệ thống thiên tài khác tới tìm Ngu Bạch?

Và lại... mẹ của thầy Cố có thể trở về hay không?

Nếu bà ấy không thể tự trở về được... Thiên tài 70 xu còn có cách nào khác không?

Nếu thật sự không có cách... vậy linh hồn của bà ấy sẽ ở chỗ nào? Thầy Cố có muốn thấp nhang cho bà ấy cũng không được ư?

"Mịch Mịch, em làm sao vậy?" Giọng của Cố An bỗng vang lên bên tai.

Lúc này Khương Mịch mới phát hiện bản thân suy nghĩ quá nhập tâm nên đã trượt từ trên mặt tường xuống, ngồi ở trên mặt đất, nhìn qua dáng vẻ rất sa sút.

"Em không sao." Khương Mịch lấy đà từ tay cô ấy đứng lên: "Di thể nào rồi?"

"Buổi phẫu thuật kết thúc rồi." Cố An nhìn cô trông có vẻ lo lắng nên hàm súc nói: "Cũng không phải là kết quả xấu nhất."

Tuy rằng không chết đi nhưng cũng không phải là kết quả tốt.

"Rốt cuộc là sao vậy?" Khương Mịch truy vấn.

Cố An chần chờ một hồi, sai đó vẫn nói thẳng: "Bác sĩ nói tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng có thể tỉnh lại hay không thì còn phải xem số mệnh của ông trời đã."

Khương Mịch nghe vậy thì nhẹ nhàng thở ra.

Mặc kệ thế nào đi chăng nữa, còn sống là có hi vọng rồi, nếu không thì thầy Cố cũng quá đáng thương.

Hai người quay trở lại phòng bệnh, bác sĩ đang giải thích bệnh tình cho những người ở Cố gia biết, nghe thì có vẻ như đã làm tất cả những bài kiểm tra sức khỏe, cơ thể không có bất cứ vấn đề gì. Sở dĩ lâm vào hôn mê là do ý thức của bệnh nhân không muốn tỉnh lại, dù sao vấn đề này bệnh viện cũng không giải quyết được. Nếu như người nhà không yên tâm có thể ra nước ngoài điều trị, hoặc cũng có thể đổi sang bệnh viện khác, cho dù ở đâu thì cũng phải dựa vào may mắn.

Sau khi bác sĩ rời đi, mọi người trong Cố gia đều bận rộn bàn tán.

Vì không biết chân tướng sự việc nên đối với bọn họ mà nói, việc Phí Nhất Nhược bị như thế này chính là ngoài ý muốn. Tâm lý của bọn họ rất khó tiếp thu việc một người mấy tiếng trước còn đang êm đẹp, nói hôn mê liền hôn mê, thậm chí còn có khả năng không tỉnh lại được.

Vậy nên bọn họ đang thảo luận xem nên đưa Phí Nhất Nhược đi đâu điều trị.

Khương Mịch chú ý thấy Cố Ngôn Phong đã yên lặng rời khỏi đám người, đứng trước giường bệnh nhìn Phí Nhất Nhược.

"Chú hai, bác sĩ nói đi tạm tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nên cháu nghỉ bây giờ vội vàng đi tìm nơi điều trị cũng không cần gấp như vậy, hay là đợi tâm trạng thầy Cố ổn định lại rồi mình xin ý kiến anh ấy?" Khương Mịch ngồi xuống, nói chuyện với Cố Vinh Xa.

Cố Vinh Xa lúc này mới ý thức được, người đau khổ nhất bây giờ có lẽ là Cố Ngôn Phong.

Ông nhìn Cố Ngôn Phong đang đứng giường bệnh, thở dài nói: "Được, vậy mọi người không ở đây quấy rầy nó nữa, bọn chú đi về trước đây. Cháu ở đây chăm sóc tốt cho nó, có việc gì thì gọi chú. Và lại cháu nhớ an ủi Cố Ngôn Phong, thế giới to lớn nhường này, nơi này không chữa được thì còn có nơi khác. Chị dâu phúc lớn mạng lớn, nhất định sẽ không sao cả."

Khương Mịch đồng ý từng thứ một, sau khi tiễn mọi người rồi đi thì mới quay lại phòng bệnh.

Cố Ngôn Phong vẫn đứng như vậy, ngay cả tư thế cùng vẻ mặt cũng không thay đổi chút nào, phẳng phất như chỉ còn lại một cái xác.

Khương Mịch hơi ngừng lại, đi đến trước mặt Cố Ngôn Phong trực tiếp ôm lấy anh.

Cố Ngôn Phong hơi chuyển động, không nói gì, cũng không có động tác gì lớn hơn nữa.

"Thầy Cố..." Khương Mịch nhận ra cơ thể anh đang ở trong một trạng thái căng thẳng cực độ, một bên vỗ nhẹ lưng anh, một bên thấp giọng nói: "Con người không phải làm bằng sắt, trên lưng mang theo quá nhiều thứ sẽ không chịu nổi. Anh có thể tin tưởng em một chút, cũng có thể dựa vào em. Anh cứ xem em như năm người làm một đi, bà vai của em không gầy yếu như em tưởng tượng đâu, anh cứ xem thử đi..."

Dường như Cố Ngôn Phong đã có chút động đậy.

Khương Mịch dùng giọng điệu dụ dỗ nói: "Anh thử xem, cứ hoàn toàn thả lỏng đi, dựa vào em, cứ giao hết gánh nặng cho em..."

Có lẽ Cố Ngôn Phong không đành lòng làm cô thất vọng, hoặc có lẽ do anh đã hoàn toàn mệt mỏi, cũng có lẽ là do anh đã thật sự bị mê hoặc rồi nên chậm rãi thả lỏng người, đem đầu dựa lên vai Khương Mịch.

Bà vai của cô gầy yếu, tựa như chỉ cần có thứ gì đó dựa vào thì sẽ sụp xuống vậy. Nhưng Cố Ngôn Phong cảm nhận được sống lưng của cô đang thẳng tắp, chỗ xương bà vai hơi căng ra, giống như cô muốn dùng hết sức lực để chống đỡ cho anh.

Cố Ngôn Phong mặc kệ bản thân mà dựa vào, đồng thời cũng duỗi tay ôm lấy thân thể gầy yếu của Khương Mịch.

Khương Mịch im lặng không nói, chỉ dám phui nhẹ tí bụi sau lưng anh.

"Bây giờ tôi nhìn bà ấy..." Hồi lâu sau, Cố Ngôn Phong bỗng nhiên mở miệng: "Bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ xa lạ..."

Lòng Khương Mịch nhói đau.

Cô có thể hiểu được cảm giác của anh, nhưng có một số cảm xúc, không phải ai cũng chia sẻ được.

Thật ra đối với Cố Ngôn Phong mà nói, chuyện này nói như thế nào cũng là một bi kịch.

Giả sử Phí Nhất Nhược có thể quay về thì những tổn thương của Cố Ngôn Phong trong mười mấy năm qua cũng sẽ không biến mất.

Mà nếu bà không trở về, vậy thì sự chờ đợi mười mấy năm qua của anh đều trở nên công cốc.

Bất kể là ở trong tình huống nào, Cố Ngôn Phong đều rất đáng thương.

Nhưng mà cô biết, anh vẫn hi vọng Phí Nhất Nhược có thể quay về...

Vậy nên cô nói: "Anh đừng vội, dựa theo cách nói của Tiêu Hàm Sương thì mỗi lần bà ta nhập vào, linh hồn của di sẽ lâm vào hôn mê. Bây giờ có lẽ là do thời gian ngủ quá lâu rồi nên thời gian tỉnh lại cũng sẽ kéo dài lâu một chút. Bây giờ anh thấy bà ấy trông xa lạ là bởi vì bà ấy không có nhận thức, không thể suy nghĩ. Đợi đến khi nào bà ấy tỉnh lại rồi, chỉ cần mở miệng ra nói chuyện thì anh sẽ không cảm thấy xa lạ nữa đâu."

"Hi vọng là vậy." Cố Ngôn Phong cọ cọ vào vai Khương Mịch, hương thơm ngọt ngào trên người cô gái cứ thế bị anh hít vào theo hơi thở. Anh cảm thấy trái tim mình đã từ từ bình ổn lại nên nghiêm túc nói: "Cảm ơn em, Khương Mịch."

"Chúng ta vẫn luôn nương tựa lẫn nhau, giúp đỡ nhau mà, anh không cần phải nói cảm ơn đâu." Khương Mịch bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên khi gặp Tiêu Hàm Sương, bà ta nói Cố Ngôn Phong đang ở trong vùng đầm lầy.

Khi đó cô còn thể non hèn biển nói, cô rất vui vẻ, bởi vì như vậy cô sẽ có cơ hội kéo anh ra khỏi vùng đầm lầy ấy.

Bây giờ cô mới hiểu được, nếu như có thể, cô hi vọng sẽ mãi mãi không có cơ hội này, cô hi vọng cả đời anh đều hạnh phúc an khang.

Chỉ là đời không có nếu như.

Khương Mịch dùng sức ôm Cổ Ngôn Phong: "Mặc kệ tương lai xảy ra điều gì, em vẫn ở đây."

Tầm mắt Cổ Ngôn Phong hơi lệch đi, nhìn thấy căn cổ trắng nõn của cô ngay trước mặt, có vài sợi tóc đen nhánh dính ở cổ, kéo xuống hình ảnh mờ ảo phía dưới.

Anh hoảng hốt nhắm mắt lại, cố gắng bình tĩnh mà nói một câu: "Được."

Sau đó, Khương Mịch kể lại những gì Cổ Vinh Xa nói cho Cổ Ngôn Phong nghe.

Bọn họ cũng biết Phí Nhất Nhược có thể tỉnh lại hay không, đó không phải vấn đề y học có thể giải quyết được. Vậy nên quyết định cuối cùng là không phải đi đâu điều trị nữa, cứ ở bệnh viện tỉnh dưỡng là được rồi.

Quyết định của Cổ Ngôn Phong đương nhiên không làm Cổ Vinh Xa có dị nghị gì, mọi việc cứ như vậy quyết định.

Khương Mịch và Cổ Ngôn Phong ở bệnh viện mấy ngày, Phí Nhất Nhược không có dấu hiệu tỉnh lại nhưng kì nghỉ của bọn họ đã tới lúc kết thúc.

Có Khương Mịch ở bên cạnh làm bạn mấy ngày, cơ bản Cổ Ngôn đã ổn định lại trạng thái.

Phí Nhất Nhược không tỉnh, tình huống cũng không chuyển biến xấu nên tạm thời không cần lo lắng.

Đoàn phim vẫn còn đang ở trong quá trình quay mà Cổ Ngôn Phong đã xin nghỉ hai lần, không thể làm mọi người chờ lâu nữa nên mời một hộ lý đến chăm sóc Phí Nhất Nhược, còn bản thân đi đến đoàn phim hoàn thành nốt công việc.

Những người trẻ tuổi ở Cổ gia trước đó đã liên tục rời đi, Cổ Ngôn Phong và Khương Mịch đi chào tạm biệt với Cổ Vinh Xa.

Trải qua sự việc lần này của Phí Nhất Nhược, Cổ Vinh Xa đã bị dả kích không nhẹ, sức khỏe mấy ngày nay ngày càng kém.

Cổ Ngôn Phong và Cổ Vinh Xa an ủi nhau nửa ngày, Cổ Vinh Xa lôi kéo tay Cổ Ngôn Phong, trầm thiết nói: "Ngôn Phong à, con đừng học chú hai, nhất định phải sống tốt với Khương Mịch. Mịch Mịch là một người phụ nữ tốt, con muốn giữ con bé thì phải cắt đứt với ong bướm bên ngoài. Còn nhìn kết quả của chú hai đi này, phải lấy đó làm gương..."

Lúc Khương Mịch không nhìn thấy Cổ Vinh Xa thì ấn tượng đối với ông cũng chỉ là một "tra nam" mà thôi, bây giờ nhìn thấy dáng vẻ này của ông thì không khỏi phức tạp.

Một phen tạm biệt này khiến cho bầu không khí trở nên trùng xuống, sau khi hai người lên xe cũng không nói chuyện.

Khương Mịch nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa hay đi ngang qua nhà của Hạ Uẩn Dung nên không khỏi liếc mắt nhìn thêm một cái, có hình ảnh phản chiếu số 396 mờ ảo chọt lóe qua.

Cô mơ hồ cảm thấy dưới đáy lòng có thứ gì đó chọt lóe qua, nhưng đáng tiếc là cô không nắm bắt được.

"Hạ tổng đã kết hôn chưa vậy?" Khương Mịch thuận miệng hỏi.

"Chưa, vẫn còn đang là một ông già độc thân." Cổ Ngôn Phong không muốn Khương Mịch cũng chìm đắm trong cảm xúc sầu bi của mình nên thay đổi đề tài: "Đúng rồi, nói đến anh ta, chuyện lần trước anh ta nói đến kịch bản vườn trường, em còn nhớ không?"

Khương Mịch đương nhiên nhớ rõ: "Anh xem rồi à?"

"Ừm, bất kể là đoàn phim hay kịch bản tôi đều đã tìm hiểu rồi." Cổ Ngôn Phong gật đầu: "Sắp xếp không tồi, đánh giá tốt. Nếu em đồng ý thì tôi sẽ cho người đi nói với bên đó."

Nếu là trước kia, có khả năng Khương Mịch sẽ chùng bước, vì khai giảng còn chưa được bao lâu, cô còn chưa có nhiều kinh nghiệm nên sợ diễn dở, như vậy sẽ mất mặt lắm.

Nhưng sau khi ở Cổ gia mấy ngày ngắn ngủi, tư tưởng của Khương Mịch đã có sự thay đổi lớn. Cô phát hiện mọi chuyện trên thế gian này thật ra không phải cứ chờ mình chuẩn bị tốt rồi mới xảy ra, vì vậy thứ mình cần chuẩn bị duy nhất đó chính là khả năng tùy cơ ứng biến.

"Em tin vào ánh mắt của anh." Cô quay đầu lại: "Anh nói được thì em sẽ nhận, em sẽ diễn cho thật tốt."

Cổ Ngôn Phong liếc mắt nhìn Khương Mịch một cái: "Tôi sẽ đi nói với Hạ tổng, sau đó sẽ đưa kịch bản cho em, em tập diễn trước đi."

Khương Mịch đồng ý.

"Và lại, chuyện lần này cảm ơn em." Cố Ngôn Phong lại một lần nữa nói lời cảm ơn chân thành.

Khương Mịch lắc đầu: "Thầy Cố, anh đã giúp em nhiều chuyện như vậy, bây giờ nói cảm ơn thì quá khách sáo. Thật ra em cũng không làm cái gì cả, chỉ là trong lòng anh còn nhiều trăn trở nên mới không dám nghĩ tới thôi."

Cố Ngôn Phong hé miệng, muốn nói gì đó lại thôi.

Lần này cũng coi như là Tiêu Hàm Sương xuyên qua, bà ta còn có thêm một hệ thống lợi hại nhưng cũng không có kết quả tốt.

Đương nhiên cũng là do Tiêu Hàm Sương tự mình hại mình, nhưng Cố Ngôn Phong vẫn không nhận được đặt hoàn cảnh đó lên người Khương Mịch, sau này cô sẽ thế nào đây?

Liệu sẽ có một ngày cô cũng đột nhiên biến mất hay không?

"Ngày mai các em bắt đầu đi học lại à?" Cố Ngôn Phong lại một lần nữa thay đổi đề tài, phá tan sự trầm mặc: "Tối nay mời em ăn cơm, mai tôi sẽ đưa em tới trường học."

"Thầy Cố, sợ là chúng ta không có thời gian ăn cơm đâu." Khương Mịch bỗng nhiên nhớ đến một chuyện: "Còn có một chuyện rất quan trọng mà chúng ta đã quên mất."

Cố Ngôn Phong vội hỏi: "Là chuyện gì?"

"Anh còn nhớ ngày đó ở Thẩm gia em đã hỏi anh điều gì chứ... Rốt cuộc Tiêu Hàm Sương có lợi dụng thân phận bà chủ của Cố gia để cung cấp tài nguyên cho Thẩm Diệp Trạch hay không?" Khương Mịch nhắc lại.

Cố Ngôn Phong sững sốt, quả thật anh cũng không biết việc này, mấy ngày nay cũng không kịp hỏi.

Nhưng dựa theo tính cách của Tiêu Hàm Sương mà nói, hơn phân nửa là sẽ âm thầm giúp đỡ cho Thẩm Diệp Trạch.

"Em biết Cố gia là một gia nghiệp lớn, nhưng mà..." Khương Mịch hơi dừng lại, uyển chuyển nói: "Em vẫn cứ cảm thấy, một người mà ngay cả mẹ ruột cũng không nhận thì nhân cách chắc chắn chẳng phải dạng tốt lành gì rồi. Em lo rằng, việc anh ta lấy tài nguyên thì không nói, không chừng sẽ còn dễ mất đến... tập đoàn Tây Xuyên. Anh trai của anh nhất định sẽ vì mặt mũi của anh mà bỏ qua cho anh ta, nhưng... Dựa vào đâu mà phải làm vậy chứ?"

Cố Ngôn Phong thấy thật hồ thẹn.

Mấy ngày nay anh cứ như người ở trên mây, không nghĩ được bất cứ thứ gì, mọi việc đều là nhờ Khương Mịch xử lý giúp anh, ngay cả việc quan trọng như vậy cũng quên mất.

Trước kia anh không để tâm đến Thẩm Diệp Trạch, ngẫu nhiên cũng tình nguyện giúp đỡ hắn, đó là vì anh cho rằng Tiêu Hàm Sương là bạn thân của mẹ anh. Bây giờ chân tướng đã rõ, Cố Ngôn Phong là người hiền lành nhưng cũng không thể dễ hấn muốn chiếm lợi ích từ Cố gia thế nào thì ấy được.

"Là sơ suất của tôi." Cố Ngôn Phong nói: "Bây giờ chúng ta sẽ đi tìm anh cả nói chuyện."

Khương Mịch thở phào nhẹ nhõm.

Có chút chuyện... cô không thể thẳng thắn nói với Cố Ngôn Phong được.

Cô chỉ nói với anh cô là người xuyên tới đây, nhưng cũng không nói là xuyên sách, cũng không kể cặn kẽ. Quan trọng vẫn là cô không biết nên nói cho anh nghe như thế nào, anh chỉ là một nhân vật phụ trong truyện để thúc đẩy hai nhân vật nam nữ chính, là một vai phản diện, anh sẽ biến thành người xấu rồi chết. Những việc này cô không có cách nào nói ra.

Vậy nên, cô cũng không thể nào nói Thẩm Diệp Trạch là một nhân vật phản diện cực kì lớn được.

Nhưng vốn dĩ Thẩm Diệp Trạch rất nguy hiểm, hiện tại không trả thù được hắn thì ít nhất cũng phải đề phòng.

Cố Ngôn Phong một lần nữa làm theo sự hướng dẫn, lần đầu tiên trong cuộc đời đi đến tập đoàn Tây Xuyên vốn nên thuộc về anh.

Chi nhánh chính của tập đoàn nằm ở trung tâm thành phố, nằm đơn độc giữa một đồng tòa nhà to lớn, một công trình kiến trúc đồ sộ.

Cố Ngôn Phong lái xe vào bãi đỗ xe, sau đó gọi điện thoại cho Cố Ngôn Sanh.

Cố Ngôn Sanh có hơi ngoài ý muốn, cũng rất vui vẻ, nói rằng sẽ lập tức đi xuống đón bọn họ.

Bởi vì khuôn mặt này của Cố Ngôn Phong quá mức nổi bật nên tuy rằng bãi đỗ xe không có nhiều người lắm thì bọn họ vẫn phải tìm nơi ít người để đứng.

Thang máy kêu lên một tiếng, Khương Mịch vừa định nhìn xem có phải là Cố Ngôn Sanh xuống rồi hay không thì Cố Ngôn Phong ở bên cạnh bỗng nhiên cầm tay cô.

Khương Mịch giật mình nhìn về phía anh.

"Không nên là cho anh cả nghĩ rằng tâm trạng của tôi không tốt." Cố Ngôn Phong bình tĩnh giải thích: "Làm phiền em giúp tôi diễn rồi."

"À... Không sao." Khương Mịch có một loại cảm giác khẩn trương không tên trào lên.

"Ngôn Phong, Mịch Mịch." Người tới quả nhiên là Cố Ngôn Sanh.

Khương Mịch vội bày ra gương mặt tươi cười, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy phía sau Cố Ngôn Sanh còn có một người khác.

Vậy mà lại là người quen... Yến Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Edit: Rùa.

"Thầy Cố? Khương tiểu thư?" Yến Ninh nhìn thấy hai người họ đang nắm tay thì gương mặt tràn ngập vẻ sửng sốt.

Khương Mịch khi nhìn thấy hần cũng rất kinh ngạc, đầu tiên là nghĩ đầu sao hần cũng là người của giới giải trí, ngộ nhờ hần đem chuyện này nói ra ngoài thì thầy Cố không phải sẽ bị lên hot search sao. Vậy nên cô mới muốn rút tay mình về, nhưng bàn tay của Cố Ngôn Phong dùng quá nhiều lực, căn bản cô gãy giữa cũng không được.

"Yến tiên sinh, nghe danh đã lâu." Cố Ngôn Phong nhìn Yến Ninh, hơi mỉm cười: "Cảm ơn vì trước đó cậu đã chăm sóc bạn của tôi."

Khương Mịch sợ tới mức giật mình, anh điên rồi sao? Cứ trực tiếp nói ra như vậy?

Cũng may là Yến Ninh phản ứng nhanh nhạy, trong lòng có sôi trào cỡ nào thì cũng chỉ miễn cưỡng không để lộ ra bên ngoài: "Thầy Cố khách sáo rồi..."

Hần nhìn về phía Cố Ngôn Sanh, chủ động chào tạm biệt: "Vậy tôi không quấy rầy nữa, có cơ hội thì cùng nhau ăn cơm."

"Yến tiên sinh đi thông thả."

Chờ Yến Ninh đi rồi, lúc này Cố Ngôn Sanh mới ấn thang máy, mời Cố Ngôn Phong và Khương Mịch đi vào.

Khương Mịch còn có chút lo lắng: "Yến Ninh sẽ không nói ra chứ?"

"Không đâu, Yến Ninh rất có chừng mực." Cố Ngôn Sanh nói.

Cố Ngôn Phong không tỏ ý kiến gì, chỉ hỏi: "Tại sao cậu ta lại ở đây?"

"Là đại diện phát ngôn, vừa hay chạm mặt nên mới cùng đi xuống." Cố Ngôn Sanh nói.

"Yến Ninh muốn hợp tác với tập đoàn Tây Xuyên ư?" Ấn tượng của Khương Mịch đối với Yến Ninh cũng không tệ lắm, người này vừa đẹp trai lại biết hát, nhảy rất giỏi, quan trọng cũng không có thái độ kiêu ngạo của một đại minh tinh. Hơn nữa thái độ của Cố Ngôn Sanh có vẻ như rất tín nhiệm hần, chứng tỏ nhân cách của hần cũng không tồi nên anh mới hỏi thêm một câu.

Cố Ngôn Phong không có những suy nghĩ đơn thuần như của Khương Mịch. Đây là thang máy chuyên dụng của chủ tịch, có thể đi cùng với Cố Ngôn Sanh trong thang máy này tuyệt đối không phải là đi cùng xuống đơn giản như vậy. Yến Ninh tuy là ca sĩ, đại minh tinh nổi danh nhưng đứng trước mặt Cố Ngôn Sanh thì đúng là không đủ trình. Vậy nên nếu chỉ nói là người đại diện phát ngôn thì làm gì có chuyện Cố Ngôn Sanh sẽ tự xuất thân ra trận chứ, hơn nữa Yến Ninh cũng không phải là người mới, người đại diện của hần đâu? Làm gì có chuyện tự minh tinh đứng ra bàn chuyện làm người phát ngôn đại diện thế này?

Điều đó chứng tỏ là Cố Ngôn Sanh đang nói dối. Nhưng điều đó không khiến cho Cố Ngôn Phong có hứng thú nên anh cũng không vạch trần.

Cố Ngôn Sanh liếc nhìn Cố Ngôn Phong một cái, trả lời Khương Mịch: "Là người đại diện phát ngôn cho một hãng đồng hồ, gần đây nhân khí của cậu ta tăng lên, cuối năm còn phải phát hành thêm album mới, tương lai rất phát triển."

Khương Mịch chỗ hiểu chỗ không: "Vậy là anh ta rất lợi hại rồi."

"À phải rồi, đồng hồ mới ra đó là đồng hồ đôi, hai em chọn một cặp dùng thử đi." Cố Ngôn Sanh lại nói.

"Không cần đâu." Cố Ngôn Phong không chút do dự đã từ chối: "Bọn em có đồng hồ đôi rồi."

Khương Mịch nghĩ thầm, anh có cần dùng kỹ thuật diễn để nói dối như vậy không?

Nhưng đúng là cô cũng không muốn cặp đồng hồ đôi này của Cố Ngôn Sanh nên lập tức hòa theo: "Đúng vậy ạ."

Nói xong còn có chút giật mình, trộm ngẩng đầu lên nhìn Cố Ngôn Sanh một cái, nhìn thấy trên mặt hắn có ý cười xẹt qua.

A? Tổng tài lạnh lùng mà cũng biết cười?

Từ lúc quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Cố Ngôn Sanh cười, có lẽ là do hoa mắt mất rồi.

Sau đó ba người nhanh chóng đi đến phòng làm việc của chủ tịch, thư kí ở đây quả nhiên có tổ chức, sau khi pha cà phê xong liền chủ động đi ra ngoài, không hề liếc mắt nhìn lung tung.

"Khó lắm mới đến đây được một lần, có muốn đi dạo công ty một vòng không?" Cố Ngôn Sanh không hỏi xem bọn họ tới đây để làm gì.

Cố Ngôn Phong lắc đầu: "Công ty có anh cả kẻ đây là bọn em yên tâm rồi, không cần phải xem thử. Hôm nay bọn em tới là có việc muốn nói với anh."

Khương Mịch lúc này mới phản ứng lại, Cố Ngôn Sanh hỏi bọn họ muốn đi xem công ty hay không, thực chất chính là đang hỏi bọn họ có muốn về công ty hay không.

Thảo nào Cố Ngôn Phong vẫn luôn không tới đây, hóa ra là cũng hơi xấu hổ.

"Em nói đi." Cố Ngôn Sanh nhìn Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong trầm ngâm một lúc: "Thứ cho em việc nói thẳng, trước kia mẹ em có giúp đỡ, đưa cho Thẩm Diệp Trạch tài nguyên không? Hoặc công ty có từng hợp tác với cậu ta chưa?"

Cố Ngôn Sanh chần chờ trong giây lát, trả lời: "Có, nhưng mà..."

"Trước khi mẹ em ngắt có nhắc tới Thẩm Diệp Trạch, nói bà ấy đã hối hận vì giúp đỡ cậu ta, bởi vì bà phát hiện ra đứa trẻ này có vấn đề." Cố Ngôn Phong biết hắn có nhiều băn khoăn nên nói thêm: "Nhưng mà bà ấy cũng chưa nói là có vấn đề ở chỗ nào. Em vừa mới nhớ ra chuyện này nên mới tới đây, thật xin lỗi vì bây giờ nói với anh chuyện này. Nếu bên công ty có từng cung cấp cho cậu ta thứ gì thì thu hồi lại đi, hợp tác cũng hủy luôn, không thể cắt đứt hoàn toàn thì cũng phải cẩn thận, cậu ta không phải là Tiêu... Cậu ta cũng không còn là đứa em trai lúc nhỏ nữa. Đây chính là ý của mẹ em."

Cố Ngôn Sanh nghe anh nói nghiêm túc một hồi, sau đó thở ra một hơi, lấy một tập văn kiện sau chồng giấy.

"Thật ra anh đã sớm biết con người Thẩm Diệp Trạch này có ý đồ bất chính." Cố Ngôn Sanh đưa văn kiện cho Cố Ngôn Phong: "Chỉ là..."

Chỉ là... trước kia Tiêu Hàm Sương giả danh Phí Nhất Nhục, bà ta chắc chắn sẽ đứng về phía Thẩm Diệp Trạch. Bởi vì Cố gia là một gia tộc có quy củ nên Cố Ngôn Sanh thân làm chủ tịch vốn dĩ đã rất vất vả, hắn không muốn làm Phí Nhất Nhục không vui nên cũng không nói gì. Thật ra hắn cũng đã từng đề cập qua việc này nhưng Tiêu Hàm Sương lại không tin.

Cố Ngôn Phong mở tập văn kiện ra, Khương Mịch cũng thò đầu gần lại nhìn.

Đây đều là những chứng cứ Thẩm Diệp Trạch mưu hại tập đoàn Tây Xuyên, chẳng hạn như sau lưng hắn sắp xếp người ở Cố gia, chẳng hạn như hắn hợp tác với nhãn hiệu của đối thủ cạnh tranh của tập đoàn Tây Xuyên, chẳng hạn như trong quá trình hợp tác hắn đã thay hàng thật bằng hàng kém chất lượng, hủy hoại danh dự của tập đoàn Tây Xuyên...

Cố Ngôn Phong xem đến mức không biết nói gì, Thẩm Diệp Trạch kiêu ngạo can quấy như vậy như vậy, tại sao Cố Ngôn Sanh vẫn luôn ần ần?

Anh đóng văn kiện lại, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Ngôn Sanh, đột nhiên không ngờ được nhìn thấy hắn thờ phào nhẹ nhõm, trong ánh mắt còn có tia vui mừng.

Cố Ngôn Phong bỗng nhiên hiểu rõ mọi chuyện.

Thật ra ở đây Cố Ngôn Sanh mới là người khó xử nhất.

Còn anh lại tùy hứng, một công ty lớn như vậy nói không cần là không cần, thậm chí còn chẳng có lý do.

Anh còn không suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, không nghĩ xem người khác sẽ nghĩ về chú hai như thế nào, nghĩ về Cố Ngôn Sanh như thế nào.

Anh cũng không thử nghĩ, tại sao vì chuyện không vui của chính mình mà người khác lại phải làm thay?!

Ngộ nhờ Cố Ngôn Sanh cũng không thích cuộc sống thương trường này thì sao?

Trông thì có vẻ là Cố Ngôn Sanh đang được một món hời lớn, nhưng gánh nặng trách nhiệm trên đôi vai hắn thì thế nào?

Sản nghiệp của Cố gia không thể sụp trên tay hắn, quan hệ khắp nơi đều phải duy trì ở thái độ cân bằng, thậm chí còn phải chờ thời điểm Cố Ngôn Phong quay lại, khi nào anh muốn về công ty thì phải chấp tay nhường lại cho anh.

"Anh cả, xin lỗi..." Cố Ngôn Phong nói.

Anh cũng không thể tưởng tượng nổi xem trong lòng Cố Ngôn Sanh có bao nhiêu mệt mỏi, thậm chí còn có bao nhiêu căng thẳng. Cố Ngôn Sanh chỉ lớn hơn anh có hai tuổi mà thôi, trong trí nhớ của anh, hắn cũng là một người thích cười, nhưng bởi vì làm ông chủ nên không thể rũ bỏ hết gánh nặng, bỏ đi đáng về tổng tài lạnh lùng được.

Cố Ngôn Sanh sững sốt, vậy mà lại không biết phải làm sao: "Em nói cái gì vậy?"

"Mấy năm nay chắc anh cũng vất vả rồi." Cố Ngôn Phong nhìn hắn, lặp lại một lần nữa: "Thật xin lỗi."

Cố Ngôn Sanh đột nhiên quay đầu lại, một lúc lâu mới quay qua, lần đầu tiên bật cười một cách vui vẻ: "Không có, không vất vả."

Cố Ngôn Phong cũng cười: "Quả thực em không có hứng thú với công ty này, nhưng mà, nếu có em... Có việc gì cần giúp thì anh cả cứ việc nói thẳng."

Khương Mịch vội vàng gật đầu.

Cố Ngôn Sanh xoa xoa sống mũi, cúi đầu trầm mặc vài giây rồi đứng dậy nói: "Được. Đi, anh đưa các em đi xem chỗ này."

Cố Ngôn Phong nhìn tập văn kiện trong tay: "Còn Thẩm Diệp Trạch..."

"Yên tâm, nếu ngày cả cậu ta cũng không xử lý được thì mười mấy năm nay anh lăn lộn làm cái gì nữa." Cố Ngôn Phong lấy lại văn kiện trong tay anh: "Nếu em đã nói rồi thì anh sẽ không hạ thủ lưu tình."

Người thông minh đúng là dễ nói chuyện, Cố Ngôn Phong cũng không kiên trì thêm: "Vậy em yên tâm rồi."

Cố Ngôn Sanh đưa Cố Ngôn Phong đi tham quan công ty, mọi người khi biết chuyện này liền ngay lập tức ngồi vào vị trí làm việc, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, mấy tình tiết nhìn lén, vậy xem hay bàn luận sôi nổi như trong phim truyền hình đều không có.

"Thời gian cũng không còn sớm nữa, anh mời hai người ăn cơm." Tham quan công ty xong, Cố Ngôn Sanh lại nói.

Cố Ngôn Phong cũng không chối từ.

Trong lúc ăn cơm, Cố Ngôn Sanh rót rượu, Cố Ngôn Phong cùng uống với hắn.

Rượu đúng là thứ có thể làm nóng bầu không khí, hai người uống sau thì đề tài nói chuyện cũng lần lượt thay đổi, không biết thế nào mà lại trở lại trên người Yến Ninh.

Cố Ngôn Sanh gõ gõ tay xuống bàn, cười cực kì ái muội: "Em ba, đây vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy em ghen đấy, thật đáng yêu..."

Cố Ngôn Phong: "..."

Khương Mịch vẫn luôn nghiêm túc nghe hai người bọn họ nói chuyện, thỉnh thoảng cũng giúp rót rượu một chút, lúc này nghe thấy lời như vậy thì lại bày ra vẻ mặt mê mẩn. Cố Ngôn Phong ghen? Chuyện gì vậy? Sao cô lại không biết?

Cố Ngôn Phong liếc mắt nhìn cô một cái, vậy mà cũng không phủ nhận, chỉ nói: "Đây không phải chuyện bình thường của con người sao?"

"Anh cả đây độc thân từ trong bụng mẹ, không biết chuyện bình thường của con người này." Cố Ngôn Sanh lại cười khoa trương hơn, thần bí cười hề hề mà nói: "Nhưng mà... đúng thật là em không nên ăn giấm của Yến Ninh."

Ăn giấm của Yến Ninh?

Trong cái đầu nho nhỏ của Khương Mịch tràn ngập dấu chấm hỏi. Có phải Cố Ngôn Sanh đã hiểu nhầm cái gì rồi không?

Cố Ngôn Phong đã sớm đoán được quan hệ giữa Cố Ngôn Sanh và Yến Ninh là không bình thường nên nghe vậy thì hỏi: "Tại sao, cậu ta rất đặc biệt à?"

"Thật ra cũng không phải quá đặc biệt." Cố Ngôn Sanh trực tiếp ném ra một tin tức shock cực lớn: "Bởi vì... cậu ta là em trai của em."

Cố Ngôn Phong thiếu chút nữa thì phun ngụm rượu ra, Khương Mịch cũng vội ôm miệng.

"Anh nói cái gì?"

"Hai người nghỉ kĩ lại xem, có phải cậu ta rất giống với một người nào đó mà chúng ta đã biết từ nhỏ đến lớn không?" Lúc này rồi mà Cố Ngôn Sanh còn cố tình úp úp mở mở.

Khương Mịch giật mình.

Buổi tối ngày hôm đó, cô nhìn thấy Yến Ninh trong tivi đã có cảm giác quen thuộc, hóa ra không phải do ban ngày đã từng gặp hắn mà là... Ninh? An Ninh?

"Cố An!" Khương Mịch buột miệng thốt ra: "Anh ta là anh trai sinh đôi của Cố An... hay là em trai?"

"Là em trai." Cố Ngôn Sanh nói.

Khương Mịch và Cố Ngôn Phong liếc nhau, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì mới tốt nữa.

"Ông bà ngoại của Cố An đều đã mất rồi, Yến Ninh chỉ còn có Cố An là người thân. Nhưng hai người cũng biết đấy, số của Cố An rất khổ, đối với ông bà ngoại cũng chỉ thấy hận." Cố Ngôn Sanh thở dài.

Mẹ của Cố An sau khi sinh thai đôi thì liền qua đời, ông ngoại bà ngoại giữ lại cháu trai còn đem cháu gái vứt ở ngoài cửa Cố gia, quả thật Cố An sẽ không có tình cảm gì với họ, cũng chưa chắc sẽ nhận người em trai này.

"Vậy Cố An có biết không?" Cố Ngôn Phong hỏi.

"Còn chưa biết." Cố Ngôn Sanh lắc đầu: "Cố An nhìn qua thì dịu dàng thể thoi, nhưng thật ra trong thâm tâm rất quật cường, thậm chí là người có chút tiêu cực. Vậy nên Yến Ninh cũng không dám nói trực tiếp với em ấy, sợ biến khéo thành vụng nên vẫn đang chờ thời cơ thích hợp."

Khương Mịch bỗng nhiên có cảm giác Cố Ngôn Sanh thật lợi hại, Cố Vinh Xa ném cho hắn một cục diện rồi rầm như vậy, mỗi người con đều không phải cùng một mẹ sinh ra, hắn thân làm anh cả mà có thể cân bằng các mối quan hệ ở khắp nơi như thế, đúng thật là không dễ dàng.

Ăn cơm xong, Khương Mịch còn đang nghĩ xem Cố Ngôn Phong uống rượu thì lái xe như thế nào thì đã phát hiện Trác Tuấn đã tới.

"Đưa em thẳng về trường học nhé?" Cố Ngôn Phong nói với cô: "Chỗ này ở gần trường học."

Khương Mịch biết anh còn phải nhanh chóng đến đoàn phim nên gật đầu đồng ý.

Sắp đến lúc chia tay, lại có thêm người thứ ba ở đây nên Khương Mịch và Cố Ngôn Phong đều trầm mặc hơn ngày thường rất nhiều.

Còn chưa nói được mấy câu mà đã đến trường học.

Khương Mịch mới giờ tay ra đẩy cửa xe thì đã bị Cố Ngôn Phong gọi lại: "Chờ đã."

"Sao vậy?"

Cố Ngôn Phong lấy một cái túi từ trước ghế điều khiển ra đưa cho Khương Mịch.

"Là cái gì vậy?" Khương Mịch định mở nó ra.

Cố Ngôn Phong đề lấy tay cô: "Xuống xe rồi hãy xem."

Khương Mịch cũng không quá để ý: "Vậy được, hai người đi đường cẩn thận, khi lái xe nhớ chú ý an toàn."

Cố Ngôn Phong gật đầu.

Khương Mịch xuống xe, đợi khi xe của Cố Ngôn Phong lăn bánh rồi đi thì vội vàng mở chiếc túi ra.

Bên trong là một chiếc đồng hồ dành cho nữ.

Còn đang khó hiểu thì điện thoại vang lên một tiếng, là tin nhắn Wechat từ Cố Ngôn Phong.

[Thầy Cố: Trước mặt anh cả đã nói về chuyện đồng hồ này, em đeo nó đi, đừng để bị lộ.]

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Edit: Rùa.

Khương Mịch vừa nhìn thấy dây đồng hồ nam kim cương này là đã biết giá của nó rất đắt, thật ra cô không muốn nhận quà tặng quý giá như vậy.

Nhưng mà nếu so sánh với cái anh cả tặng thì cô sẽ nguyện ý nhận quà của Cố Ngôn Phong tặng hơn.

Thời gian ở trường học trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến cuối tháng. Khương Mịch đã xem qua xem lại kịch bản mà Cố Ngôn Phong đưa cho rất nhiều lần. Nhưng nghe đầu Hạ Uẩn Dung ở bên kia nói, bộ phim này đến kỳ nghỉ đông mới bắt đầu quay.

Khương Mịch không vội chuyện quay phim, cái cô sốt ruột nhất bây giờ chính là chuyện của hệ thống Thiên tài 70 xu.

Người mà Thiên tài 70 xu muốn tìm rất có thể là Ngu Bạch, việc này Khương Mịch không thể nói cho Cố Ngôn Phong biết được, bởi vì trước nhất là không thể giải thích, thứ hai là ngại nhờ làm cho anh hi vọng rồi lại thất vọng thì cũng không tốt, cô phải có chứng cứ trước đã.

Sau khi quay lại trường học, Khương Mịch vẫn luôn âm thầm quan sát Ngu Bạch, nhưng vốn dĩ quan hệ của các cô vẫn luôn đối đầu với nhau, căn bản không có cơ hội tiếp xúc.

Vậy nên ban đầu Khương Mịch không hề thu hoạch được gì, Phí Nhất Nhược ở bên kia lại vẫn luôn hôn mê, không có dấu hiệu tỉnh lại nên cô không khỏi có chút sốt ruột.

Hôm nay trước giờ học biểu diễn, giáo viên thông báo một tin: Đạo diễn nổi tiếng Gia Vĩ sắp tới đây để tuyển diễn viên cho bộ phim mới.

Các bạn học ngay lập tức đều sôi nổi.

Học diễn xuất còn không phải là vì đóng phim ư? Cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ qua.

Sau một tiết, tin tức chính xác hơn lại được truyền tới.

Đề tài thanh xuân vườn trường, lấy bối cảnh ở trường cấp ba, ba ngày sau đoàn phim sẽ đến tiến hành tuyển chọn, hôm nay có thể bắt đầu báo danh được rồi.

Tạ Hiểu Toàn cũng đi báo danh, rủ Khương Mịch cùng đi.

Khương Mịch nhận thư mời từ tay cô ấy: "Tớ không đi đâu, cậu trả cái này về đi."

"À, phải rồi, cậu đã có bộ phim khác." Tạ Hiểu Toàn tỏ vẻ hâm mộ nói: "Tớ muốn dính chút may mắn của cậu, tớ không cần làm diễn viên chính, chỉ cần làm một vai phụ thôi là cũng cảm thấy vui vẻ rồi."

Lần trước Khương Mịch ở kí túc xá đọc kịch bản nên đã nói trước cho Tạ Hiểu Toàn biết, nói cô đã có một vai diễn, nhưng bởi vì chưa bắt đầu quay nên không thể tiết lộ quá nhiều được.

"Cậu nhất định sẽ làm được." Khương Mịch cổ vũ cho cô ấy.

Tạ Hiểu Toàn đi báo danh rất lâu mới quay về, hưng phấn nói chuyện với Khương Mịch rằng người đến báo danh thực sự có rất nhiều, gần như là tất cả các học sinh trong khoa này đều đi.

Thật ra đây cũng điều có thể đoán trước được.

Trong ngành sản xuất này mức độ cạnh tranh rất lớn, những học sinh còn đang đi học này khi so sánh với những nghệ sĩ có tên tuổi ra thì ngoại trừ cơ hội, dường như không còn ưu thế nào khác.

Nhưng đề tài thanh xuân vườn trường này không giống vậy, về ngành nghề đặc biệt ở tuổi dậy thì không chỉ dựa vào diễn xuất là có thể làm được.

Hơn nữa, trình độ của Gia Vĩ ở thế giới này ngang ngửa với Du Thông, mà nam chính trong phim của Du Thông là Cố Ngôn Phong, nữ chính là Tô Phán, vì vậy có thể diễn một vai nào đó trong phim của Gia Vĩ thì không phải cứ có tiền là sẽ được.

"Người được đánh giá cao nhất bây giờ chính là Ngu Bạch và Đỗ Tích Vân." Tạ Hiểu Toàn kể lễ nhiệt tình: "Hai người này vừa hay xếp hàng trước tớ, Đỗ Tích Vân vẫn luôn ủng hộ cho Ngu Bạch, nói cậu ta có khí chất và kỹ thuật diễn tốt, chắc chắn có thể giành được vai nữ chính. Còn nói cái gì mà không muốn cạnh tranh cùng Ngu Bạch nên không muốn báo danh nữa. Điều đó làm Ngu Bạch cảm động cực kì luôn, còn chưa biết sau này đóng phim sẽ thế nào mà đã cảm ơn Đỗ Tích Vân rồi."

Khương Mịch nghe cũng cảm thấy buồn cười, hai người này không cần phải đem cả khoa không đặt vào mắt như thế chứ.

"Sau đó thì sao?" Khương Mịch truy hỏi.

"Sau đó, sau đó cười chết tởm mất..." Tạ Hiểu Toàn cười sáng một lúc rồi mới nói: "Mãi đến khi hỏi thì người trong đoàn phim người ta nói, nam nữ chính đã sớm chọn xong rồi. Lần này chọn người là bắt đầu từ nhân vật nam nữ phụ đi xuống."

Khương Mịch cũng không nhịn được bật cười.

"Vậy Ngu Bạch có báo danh không?" Khương Mịch cảm thấy cô ta hơi đáng thương.

Cô cũng coi như là có hiểu biết về Ngu Bạch, cô gái này từ trước đến nay đều tự tin, hoặc nói trắng ra là thích phô trương sự tự tin của mình, lại có thêm Đỗ Tích Vân ở bên cạnh hòa vào thì có lẽ gần như tất cả những người xếp hàng quanh đó đều nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.

Tạ Hiểu Toàn khoa tay múa chân nói: "Cậu không thấy gương mặt kia của Ngu Bạch đâu, lúc trắng lúc hồng... Tớ thấy rõ cậu ta đang xấu hổ. Nhưng người ở đoàn phim sẽ không chờ cậu ta, giục cậu ta đăng ký nhanh rồi đi đi, cậu ta không kịp nghĩ nhiều nên vẫn để lại hồ sơ đăng ký."

Khương Mịch cười trong chốc lát, bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp lắm.

Đỗ Tích Vân đã có người đại diện, loại chuyện tuyển diễn viên công khai thế này không thể nào mà họ không biết.

Cô ta không muốn báo danh rất có thể là do đã biết nam nữ chính đã sớm được chọn lựa. Đối với danh tiếng của Đỗ Tích Vân mà nói, đừng nói là bảo cô ta đi làm nền cho người khác, ngay cả fans của cô ta cũng không chấp nhận nổi chứ đừng nói là cô ta.

Tự hạ thấp giá trị con người, sau này cho dù cô ta có diễn tốt hay con đường thăng tiến đến cỡ nào thì cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng.

Cô ta làm như vậy cũng không có gì kì lạ, nhưng rõ ràng cô ta đã biết mà lại không nói cho Ngu Bạch biết... Đây không hồ danh là tình chị em plastic.

Bất quá, trong truyện nói hai người này vốn dĩ là kẻ thù của nhau, đào hố lẫn nhau như vậy cũng là lẽ thường.

"Còn có chuyện buồn cười hơn nữa cơ." Tạ Hiểu Toàn ngay lập tức chứng thực suy đoán của Khương Mịch: "Sau khi Ngu Bạch báo danh xong lại cảm thấy không đúng, hỏi có phải Đỗ Tích Vân đã biết từ sớm nhưng cố ý đào hố cậu ta hay không, hai người họ suýt chút nữa cãi nhau ngay tại đó..."

Khương Mịch lắc đầu: "Thật ra Đỗ Tích Vân không cần phải làm vậy, cậu ta không chơi nổi Ngu Bạch."

Ngu Bạch đâu sao cũng là nữ chính, hào quang trên đầu hoàn toàn có thể nghiền áp Đỗ Tích Vân.

"Tớ cũng cảm thấy vậy." Tạ Hiểu Toàn hoàn toàn đồng ý, nhưng cô ấy còn biết thêm một tin tức khác: "Nghe nói lần này nam chính đã định ra là Bách Mặc rồi, quan hệ giữa cậu ta với Ngu Bạch hình như có hơi mờ ám thì phải. Chỉ cần Bách Mặc chịu nói giúp hai câu thì xác suất Ngu Bạch được chọn sẽ lớn hơn nhiều. Hơn nữa, công bằng mà nói, điều kiện của Ngu Bạch không kém, cơ hội được chọn là rất lớn. Nếu không phải nữ chính của bộ phim này có bối cảnh hơn cả Bách Mặc thì hơn phân nửa sẽ phải làm nền cho Ngu Bạch. Đầu năm nay, mỗi một bộ phim hot đều có vai phụ xuất sắc, sự nổi bật của Bách Mặc thì chắc không ai qua được rồi, nói không chừng lần này Ngu Bạch sẽ hot đó."

Khương Mịch yên lặng tán đồng.

Cô không phân tích được nhiều như Tạ Hiểu Toàn, chỉ một mực tin vào ánh sáng hào quang của nữ chính.

Sau một vòng, kết quả sàng lọc đã được chọn ra, Tạ Hiểu Toàn nằm trong danh sách thí ở vòng thứ hai.

Cô ấy vốn dĩ không ôm bất cứ hi vọng gì, được chọn thì rất đổi ngạc nhiên, không thể bình tĩnh được mà kéo Khương Mịch đến cổ vũ cho cô ấy.

Đương nhiên Khương Mịch không thể chối từ.

Trải qua một hồi trang điểm cùng thay quần áo, khi hai người đi tới phòng học thử vai thì đã có không ít người ở đó rồi.

Sau khi nghe ngóng tình hình thì mới biết được, lần này có khoảng một trăm người được tiến vào vòng hai.

Sự nhiệt tình của Tạ Hiểu Toàn trong nháy mắt bị dập tắt phân nửa.

"Thật ra nhiều hay ít người cũng không ảnh hưởng gì, cậu có thể phô bày tài năng của mình giữa một ngàn người thì còn sợ gì một trăm người?" Khương Mịch an ủi nói: "Được rồi, cậu cứ là chính mình là được."

Tạ Hiểu Toàn gật đầu, có chút tự tin tiến lên lấy bảng số thứ tự, xoay người ra hiệu bằng mắt cho Khương Mịch.

Khương Mịch quay đầu nhìn lại, thấy một đám người đi tới, cô còn nhận ra hai người trong số đó: một người là Hạ Uẩn Dung, người thứ hai là Bách Mặc.

Đi song song phía trước với Hạ Uẩn Dung chính là một người đàn ông mập mập tên Gia Vĩ, phía sau có Bách Mặc đi cùng với vài người nữa, chắc hẳn là biên kịch và phó đạo diễn gì đó rồi.

Một đám học sinh đứng ở phía sau vây xem, đoàn người này đi đến đâu thì xô xao đến đó.

Khương Mịch lại nhìn thấy tấm poster bên cạnh, bên trên viết là buổi thử vai phim truyền hình .

Kịch bản Cổ Ngôn Phong đưa cho cô tên là , vậy nên đây không phải là cùng một bộ phim. Nhạc Quả là một công ty lớn nên việc cùng lúc đầu tư vào mấy bộ phim cũng là lẽ thường.

Khương Mịch cảm thấy an tâm hơn, dù sao cô cũng không muốn đóng phim chung với Bách Mặc và Ngu Bạch.

Đám người Hạ Uẩn Dung đi vào phòng học bằng cửa trước, Hạ Uẩn Dung còn cười với Khương Mịch.

Khương Mịch lễ phép mỉm cười lại, không tiến lên chào hỏi.

Xung quanh xôn xao một hồi, có vài nữ sinh kêu lên "Hạ tổng cười với tớ kìa". Khương Mịch đành phải giả bộ không biết gì hết, quay đầu muốn nói chuyện với Tạ Hiểu Toàn, nhưng không biết Ngu Bạch từ lúc nào đã đứng bên cạnh cô.

"Không ngờ cậu cũng trúng tuyển." Ngu Bạch nói.

Khương Mịch thở dài: "Cậu hiểu lắm rồi..."

"Nhưng mà cậu cũng chẳng có cơ hội đâu." Ngu Bạch tràn đầy tự tin cắt ngang lời cô: "Nhân vật này, tôi muốn."

Khương Mịch không ghét người có đáng về tự tin, vì tự tin chính là chuyện tốt.

Nhưng tự tin mù quáng thì rất dễ biến thành trò cười, ít nhất trước khi chưa hiểu rõ ràng mọi chuyện thì đừng có tỏ ra mình hơn người có được không?

"Tôi không tới để thử vai nhân vật này." Khương Mịch cười nhạt: "Tôi đi cùng Tạ Hiểu Toàn đến đây, hai người đều có lên."

Ngu Bạch là thí sinh đứng đầu, vốn có rất nhiều người đang chú ý tới cô ta, lúc này như bị tát cho một cái trước mặt mọi người thì sắc mặt ngay lập tức trầm xuống.

Bên ngoài thì Khương Mịch tỏ ra bình tĩnh, nhưng bên trong đã lướt qua vô số ý niệm.

Ngu Bạch cũng không phải người ngốc, cô ta dám tự tin nói ra như vậy thì chắc chắn không phải là do tự tin mà là đã biết trước kết quả.

Nếu nói là do dùng chế độ tư bản thì cần gì phải tới thử vai? Đây không phải là càng làm lãng phí thời gian sao?

Vậy nên Khương Mịch lập tức nghĩ đến, chẳng lẽ là do cô ta có hệ thống hỗ trợ?

Nhưng hệ thống này cũng khôn ranh thật đấy, nhìn bề ngoài thật sự không phát hiện ra.

Khương Mịch cố cưỡng ép mình phải thật bình tĩnh, không thể rút dây động rừng mà âm thầm quan sát Ngu Bạch.

Ngu Bạch không chiếm được cái gì tốt từ chỗ Khương Mịch nên nhanh chóng cùng bạn học rời đi, tìm nơi khác chờ thử vai.

Các bạn học cũng chưa từng có kinh nghiệm gì, khi đi ra người thì khóc, người thì cười.

Tạ Hiểu Toàn được xếp ở phần giữa, lúc đi vào thì rất hồi hộp, khi đi ra lại mang vẻ mặt mờ mịt.

"Sao rồi? Bọn họ nói như thế nào?" Khương Mịch vội hỏi.

"Tớ không biết nữa." Tạ Hiểu Toàn càng thêm khó hiểu: "Chỉ bảo tớ diễn một đoạn, sau đó nói tớ chờ tin sau, không nói thêm gì khác. Mịch Mịch, đây là không được chọn à?"

"Không cần vội, như thế này càng hay hơn." Khương Mịch an ủi nói: "Nếu như cậu không được đóng thì người ta sẽ nói với cậu một đồng lời hay thật thật giả giả, bảo cậu cố gắng lên này nọ."

Tạ Hiểu Toàn thấy cô nói khá có lý, nhưng trong lòng vẫn không yên.

Ngu Bạch là người cuối cùng đi vào, khi đi ra vẫn mang khuôn mặt mỉm cười, nhìn đáng vẻ có vẻ như là nắm chắc thắng lợi, khiến một đồng người đang ôm hi vọng không nhận được thở dài.

Tạ Hiểu Toàn cũng cảm thấy mình không được chọn nên ôm Khương Mịch cầu an ủi. Cửa phòng học mở ra, một nhân viên công tác cầm tờ giấy đọc bảy tám cái tên lên, mời bọn họ đi vào, trong đó có Ngu Bạch và Tạ Hiểu Toàn.

"Vui rồi, vui rồi, mau vào đi." Khương Mịch đẩy mạnh Tạ Hiểu Toàn đi vào.

Người tới đây thử vai vẫn ồn ào chưa tới đi, tất cả đều đứng bên ngoài khe cửa nói nhỏ.

Lại qua một hồi, cửa phòng học lại một lần nữa được mở ra, vẫn là nhân viên công tác vừa rồi, mỉm cười nhìn xung quanh hỏi: "Xin hỏi vị nào là tiểu thư

Khương Mịch?"

Khương Mịch không hiểu ra sao: "Tìm tôi ư?"

"Đúng đúng đúng." Nhân viên công tác cười đến càng sáng lạn: "Hạ tổng mời cô vào một chuyến."

Khương Mịch đi vào phòng học dưới con mắt nóng bỏng của hàng trăm học sinh.

Mười mấy người trong phòng học đều nhìn cô, nhất là Tạ Hiểu Toàn, Ngu Bạch, Bách Mặc, ánh mắt của ba người họ là nổi bật nhất.

"Hạ tổng.."

"Tới rồi à, giới thiệu với mọi người một chút." Hạ Uẩn Dung đứng dậy, kéo Khương Mịch lên trước mặt: "Đây là nữ chính của , lần này là vai diễn đầu tiên của cô ấy, mọi người làm quen với nhau đi."

Khương Mịch choáng váng: "Khoan đã Hạ tổng, bộ phim của tôi không phải tên là sao?"

"Đó là tên ban đầu, bây giờ là tên đổi mới." Hạ Uẩn Dung nói.

Khương Mịch: "..."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit: Rùa.

Khương Mịch không thể nào tưởng tượng nổi hóa ra còn có cách làm này, nhìn biểu tình phức tạp của mọi người thì cô cũng mang về mặt một lời khó nói hết.

Từ sâu trong nội tâm mà nói, thật tình Khương Mịch không muốn cùng đóng phim với Ngu Bạch và Bách Mặc.

Nhưng tình huống hiện tại khá phức tạp, cô đã đồng ý rồi, nếu giờ đổi ý sẽ không tốt. Hơn nữa, nếu cùng Ngu Bạch đóng phim thì sẽ là một cơ hội có thể quan sát cô ta, nói không chừng còn có thể tìm ra được bí mật của hệ thống.

Bất kể là như thế nào, cho dù không quay phim nữa thì cũng không thể nói thẳng ra ở đây được, Khương Mịch chỉ ngậm người một giây rồi phản ứng lại, nhanh chóng mỉm cười chào hỏi với mọi người.

Sau khi nói chuyện một hồi, tất cả mọi người đều rời đi, chỉ còn lại Khương Mịch, Hạ Uẩn Dung cùng Gia Vĩ.

"Đạo diễn Gia, tôi không lừa ông đúng không?" Hạ Uẩn Dung cười nói: "Đứa cháu gái này của tôi còn xinh hơn cả tiên nữ nhỉ?"

Gia Vĩ lớn lên mập mạp, đôi mắt rất nhỏ, khi cười lên lại giống Phật Di Lặc. Nhưng có lẽ là do đôi mắt quá nhỏ nên người khác không nhìn thấy rõ ánh mắt của ông, ngược lại còn có cảm giác thần bí uy nghiêm.

"Thì, thì... Thì..." Gia Vĩ liên tục nói ba chữ "thì", nở nụ cười trên mặt: "Khương tiểu thư đúng thật là rất xinh đẹp, so với Lê Lạc Lạc còn giống tiểu tiên nữ hơn."

Lê Lạc Lạc chính là nữ chính của bộ phim này.

Thái độ của Gia Vĩ rất tốt, nhưng Khương Mịch nhận ra được ông ta không quá hài lòng với cô.

Nếu hài lòng, ông ta sẽ phải nói mấy câu như: "Khương tiểu thư chính là hình mẫu lý tưởng của Lê Lạc Lạc." hay đại loại vậy mới đúng.

Khương Mịch có thể đoán được nguyên do tại sao Gia Vĩ lại không hài lòng, đoán chừng là không phải nhầm vào riêng cô đâu. Mà là vì cô được điều động nội bộ, không trải qua quá trình ông ta tự mình tuyển chọn nên mới như vậy. Đạo diễn không hơn được nhà đầu tư, nhưng đối với người mà nhà đầu tư nhét vào thì ít nhiều cũng phải có chút thành kiến.

Khương Mịch cũng không ngờ sẽ có ngày mình lâm vào cục diện đáng xấu hổ như thế này.

Bất quá, một người từ nhỏ đã là học bá như cô thì trong từ điển không có hai từ "nhận thua". Một giây trước cô còn đang suy nghĩ xem có nên âm thầm tìm Hạ Uẩn Dung nói chuyện, nói cô không muốn nhận bộ phim này hay không. Nhưng một giây sau, cô đã hạ quyết tâm, cô không những phải nhận mà

còn phải diễn tốt nữa kia, tuyệt đối không để Hạ Uẩn Dung và Cố Ngôn Phong mất mặt được.

"Cảm ơn đạo diễn Gia đã khen ngợi." Khương Mịch hơi mỉm cười, không kiêu ngạo mà cũng không nịnh bợ nói: "Tôi nhất định sẽ nỗ lực, không khiến ngài thất vọng đâu."

"Được, được, được. Hợp tác vui vẻ." Gia Vĩ cười đến nheo cả đôi mắt lại, càng không thấy thần sắc trong mắt ông ta.

Nhưng mà cuối cùng ông ta cũng không bảo Khương Mịch diễn thử một đoạn.

Khương Mịch đoán chắc là ông ta sợ sẽ thất vọng, không diễn thử thì có thể tiếp tục ảo tưởng, trải qua mấy tháng ngày vui vẻ nữa.

"Đạo diễn Gia, chú Hạ, cháu về trước nhé." Nhìn thấy không có chuyện gì cho mình nên Khương Mịch chủ động cáo từ, dựa theo cách giới thiệu của Hạ Uẩn Dung mà đổi lại cách xưng hô.

Hạ Uẩn Dung vẫn luôn mong mỏi Cố Ngôn Phong có thể gọi hắn một tiếng chú, nhưng trước sau vẫn không đạt được ước nguyện. Bây giờ đã lừa được Khương Mịch gọi thì vô cùng vui vẻ, ngay cả vợ mình đã gọi rồi, Cố Ngôn Phong còn có thể không gọi sao?

"Được, về đi." Về mặt Hạ Uẩn Dung từ ái nói: "Có việc gì thì gọi điện thoại cho chú."

Khương Mịch đồng ý rồi đi ra ngoài, phát hiện Tạ Hiểu Toàn đã đi rồi. Cô muốn quay về ký túc xá nhưng không ngờ lại đụng phải Ngu Bạch ở dưới tầng.

"Cậu cố ý phải không?" Ngu Bạch chặn Khương Mịch lại.

Khương Mịch nhàn nhạt nói: "Cố ý hay không cố ý thì có gì khác nhau? Nếu cậu không muốn hợp tác với tôi thì ngay bây giờ có thể trực tiếp từ chối vai diễn."

Vừa rồi tuyển chọn, đoàn phim đã tạm thời chọn Ngu Bạch đóng vai nữ phụ.

Nhưng Khương Mịch đoán không có khả năng Ngu Bạch sẽ từ chối đóng, dù sao nam chính cũng là Bách Mặc mà.

Quả nhiên, Ngu Bạch cười lạnh một tiếng: "Từ chối vai diễn, đó không phải là tiện nghi cho cậu quá à?"

"Một khi đã như vậy rồi... vẫn là câu nói trước đó, cố lên." Khương Mịch xoay người định bỏ đi.

"Khương Mịch." Ngu Bạch tiếp tục chặn cô lại: "Nói dối làm gì? Tôi thấy trước kia cậu nhìn còn thuận mắt hơn bây giờ một chút đó, ít nhất cũng không đối trá như vậy. Ngoài miệng thì thề non hẹn biển nói rằng không thích Bách Mặc nữa, nhưng sau lưng lại làm mấy trò mèo này, đúng là tôi đã xem thường cậu."

Khương Mịch quay đầu lại, nói: "Cậu đã nghe thấy câu nói này bao giờ chưa?"

Ngu Bạch đoán lời cô nói cũng chẳng hay ho gì nên không đáp lại.

Khương Mịch cũng mặc kệ cô ta nghĩ như thế nào, nói thẳng: "Không cần lấy bụng dạ tiểu nhân đi đo lòng người khác. Hạ tổng đã giải thích là do kịch bản đổi tên rồi, vậy nên tôi mới không biết bộ phim ngày hôm nay thử vai chính là bộ phim mà tôi đã nhận, cậu không cần phải giả vờ như không nghe thấy. Cho dù tôi là con người đối trá đi chăng nữa thì Bách Mặc có thích cậu không? Tình yêu từ trước đến nay đều là chuyện của hai người, nếu cậu ta thích cậu thì cho dù bên người cậu ta có biết bao nhiêu mỹ nữ thì cậu ta cũng sẽ không để ý tới. Nếu cậu ta đã không thích cậu thì cho dù cậu có đuổi những người theo đuổi cậu ta đi chăng nữa thì cũng không có gì xảy ra đâu. Đạo lý này chắc cậu cũng hiểu, chỉ là không muốn tin thôi phải không? Cậu tự lừa mình dối người cũng không sao cả, nhưng làm ơn đừng kéo tôi vào. Tôi lặp lại một lần nữa, tôi đã có vị hôn phu, còn đang trong hôn ước nên tôi sẽ không nảy sinh bất kỳ hứng thú với người đàn ông nào khác ngoài anh ấy. Tin hay không thì tùy cậu, nhưng tôi muốn nói cho cậu biết: Ngu Bạch, trước kia thật sự tôi rất hâm mộ cậu. Hy vọng sau này cậu đừng khiến tôi phải xem thường."

"Hẹn gặp lại." Khương Mịch gật đầu với cô ta, sau đó xoay người đi vào ký túc xá.

Lúc này Ngu Bạch cũng không gọi cô lại nữa. Thời điểm Khương Mịch đi qua chỗ rẽ còn thấy cô ta vẫn còn đứng nguyên tại chỗ.

Khương Mịch vừa mới bước vào cửa ký túc xá thì Tạ Hiểu Toàn đã xông ra chào đón: "Mau khai thật đi."

"Thật ra trước đó tớ không biết gì cả." Khương Mịch vội vàng giải thích: "Không tin tớ cho cậu xem kịch bản lúc trước..."

Tạ Hiểu Toàn không nhịn được, hưng dữ ôm Khương Mịch ngã vào giường: "Làm sao tớ có thể không tin cậu được chứ? Tớ rất vui mà, tớ muốn đóng phim! Cùng cậu đóng phim, Mịch Mịch, tớ vui quá đi mất, ha ha ha!"

Hôm nay cô ấy được chọn làm nữ bốn, cảnh diễn cũng không tính là nhiều nhưng đối với một người mới không có bối cảnh mà nói, đây cũng coi như là sự khởi đầu không tệ rồi.

Khương Mịch vẫn luôn lo lắng Tạ Hiểu Toàn sẽ nghĩ nhiều, lúc này thấy cô ấy thật sự không thêm đề ý thì mới nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Tôi nay tớ mời khách, chúc mừng cho cậu, cũng chúc mừng cho tớ."

"Được đó, tớ muốn ăn ở Thái Tân." Tạ Hiểu Toàn lớn mật nói.

Thái Tân là một quán ăn gia đình cách trường học không xa, phải là hội viên và hẹn trước thì mới có thể vào.

Sở dĩ quán mở ở gần trường học là vì nhóm học sinh thiếu kiến thức, đã biến quán ăn Thái Tân trở thành một hạng mục để đua đòi. Mặc kệ là sinh viên mới hay cũ, chỉ cần ăn ở Thái Tân một bữa cơm thì tức là đã có thân phận, cảm giác dùng cơm ở đó rất tốt.

Ngày thường Tạ Hiểu Toàn vẫn luôn nghe người ta nhắc đến Thái Tân, luôn muốn đi xem cho biết.

"Tớ không có thể hội viên, nhưng mà có thể thử." Khương Mịch thấy cô ấy rất vui vẻ nên cũng không muốn làm cô ấy thất vọng.

Vốn dĩ Tạ Hiểu Toàn chỉ thuận miệng nói như vậy thôi, không ngờ Khương Mịch thật sự đồng ý nên kích động đến mức xoa bóp mặt Khương Mịch một hồi.

Khương Mịch: "..."

Một hồi lâu sau mới thoát ra khỏi ma trận, cô bò dậy, gọi điện cho Cố An mượn thẻ hội viên.

Quả thực Cố An có thẻ, trực tiếp đã giúp cô đặt chỗ.

"Tớ đi tắm đã rồi mới đi, hôm nay quá vui vẻ, ra nhiều mồ hôi lắm rồi." Tạ Hiểu Toàn chui vào trong phòng tắm.

Khương Mịch lấy điện thoại ra xem lịch, phát hiện gần đây không có kỳ nghỉ nào, lại gửi tin nhắn Wechat cho Cố Ngôn Phong.

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Thầy Cố, cuối tuần này em muốn đi thăm ban.]

Có lẽ do Cố Ngôn Phong đang không bận gì nên trực tiếp gọi điện thoại tới: "Tại sao đột nhiên lại muốn tới thăm tôi?"

"Em muốn đi theo anh học đóng phim." Khương Mịch nói rồi lại cảm thấy mục đích của mình lộ liễu quá, bổ sung thêm một câu: "Hơn nữa lâu rồi không gặp, em nhớ anh."

Nói xong câu này, cảm giác càng lạ lùng hơn.

"Đến đây đi." May mắn Cố Ngôn Phong đã nhanh chóng đáp lại: "Tôi cầm tay dạy em diễn."

Khương Mịch cười ngây ngô: "Cảm ơn thầy Cố."

Cố Ngôn Phong khẽ cười một tiếng: "Nghe Hạ tổng nói, hôm nay bọn họ đến trường của em tuyển người hả?"

"Đúng vậy." Khương Mịch không nhịn được bốc hỏa: "Chính là bộ phim lúc trước nói với em đó, bọn họ vậy mà đổi tên, còn không thèm nói cho em biết, khiến em như một con ngốc vậy."

"Đổi tên?" Giọng của Cố Ngôn Phong hơi trầm xuống: "Chuyện từ khi nào? Đổi thành cái gì?"

"Anh cũng không biết à?" Khương Mịch không nghĩ gì nhiều: "Ban đầu không phải tên là sao? Bây giờ đã đổi thành rồi. Thật ra em cảm thấy, tên ban đầu dễ nghe hơn."

Cố Ngôn Phong yên lặng hai giây, sau đó hỏi: "Em đã hỏi vì sao lại đổi tên chưa?"

"Hỏi rồi." Trước khi đi đúng là Khương Mịch đã hỏi qua Hạ Uẩn Dung: "Nói là tên không quá hay nên đổi thôi."

Cố Ngôn Phong không nhận xét: "Kể lại những chuyện ngày hôm nay của em đi."

Khương Mịch lúc này mới cảm thấy không đúng lắm, có lẽ đổi tên cũng không phải là vì lý do đơn giản như vậy.

Từ trước tới nay cô hoàn toàn tin nhiệm Cố Ngôn Phong, lập tức kể hết mọi chuyện lớn nhỏ xảy ra trong ngày hôm nay cho anh nghe, ngay cả thái độ của Gia Vĩ cũng nói luôn, cuối cùng còn bổ sung thêm: "Em biết đạo diễn Gia không hài lòng với em cho lắm, nhưng không sao cả, bây giờ ông ấy không càng không kì vọng thì sau này càng nhận được bất ngờ lớn. Vậy nên thầy Cố, anh nhất định phải giúp em."

"Được, tôi có vũ khí bí mật, đợi khi nào em đến đây sẽ dạy cho em biết, bảo đảm đạo diễn Gia sẽ phải lau mắt mà nhìn em." Giọng nói của Cố Ngôn Phong vô cùng dịu dàng.

Cách một chiếc điện thoại, Khương Mịch cảm nhận được trái tim mình đang điên dại: "Anh, anh còn có vũ khí bí mật sao? Là cái gì vậy?"

"Trước tiên giữ bí mật đã." Cố Ngôn Phong nói: "Tôi cũng sẽ cho em một bất ngờ."

Khương Mịch ôm ngực trả lời: "Được."

Cố Ngôn Phong lại nói: "Vớ cả, chuyện tên này không cần lo lắng, tôi chắc chắn có thể đổi lại."

"Thật ra không sao cả, chỉ là em hơi uất ức một chút xú thôi..." Khương Mịch còn chưa nói xong mà Tạ Hiểu Toàn đã tắm rửa sạch sẽ đi ra, cô không thể tiếp tục nói tiếp được nữa: "Em phải cùng bạn cùng phòng đi ăn cơm rồi, chờ gặp mặt rồi nói sau nhé."

Cố Ngôn Phong đương nhiên sẽ đồng ý, còn dặn dò bọn cô phải chú ý an toàn.

"Lại nói chuyện với bạn trai đó hả." Tạ Hiểu Toàn vừa sấy tóc vừa giễu cợt: "Nhìn xem cậu cười ngọt ngào chưa kìa."

"Có sao?" Khương Mịch xoa xoa mặt: "Tớ cười á?"

"Chắc chắn chắc..." Tạ Hiểu Toàn tiến đến sờ trán cô: "Nhìn thử xem, tay tớ vừa mới tắm xong còn không nóng bằng mặt cậu đâu. Vớ lại cái má lúm đồng tiền này của cậu... sắp tiết ra mặt luôn rồi."

Khương Mịch: "..."

Cô cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng lên, vội vàng chuyển sang đề tài khác: "Phải rồi, Tạ Hiểu Toàn, hỏi cậu vấn đề này nhé. Cậu cảm thấy và , cái nào nghe hay hơn?"

"Đương nhiên là dễ nghe hơn rồi." Tạ Hiểu Toàn lại cầm dây điện vào, sấy mái tóc phía trước rồi lại bổ sung thêm một câu: "Hơn nữa, nghe chủ đề dễ xác minh được hơn."

Khương Mịch bồn chồn, bỗng nhiên hiểu được.

Cái gì mà không hay lắm nên đổi chứ, đều là giả hết.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa và , đại khái đó chính là mục đích mà cái tên cần nhắm đến.

, cái tên này chỉ định nhân vật chính chỉ có thể là tiểu tiện nữ, cũng chính là nữ chính của bộ phim.

Mà , nghe thôi là đã có cảm giác rồi. Đừng nói là nam chính hay nữ chính đều có cảnh diễn, mà ngay cả nam phụ nữ phụ cũng có một câu chuyện riêng cho mình luôn. Như vậy cũng giống như lời mà Tạ Hiểu Toàn từng nói lúc trước, nữ chính sẽ làm nền cho nữ phụ.

Ngoại trừ nam nữ chính, toàn bộ diễn viên của bộ phim đều vừa mới được tuyển chọn ngày hôm nay.

Vì vậy, người đổi tên chỉ có thể bắt nguồn từ một người... Bách Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Edit: Rùa.

Bởi vì nguyên chủ thừa sự thích Bách Mặc, trong truyện cũng nói Bách Mặc là một người âm áp lương thiện, sau khi cô xuyên sách tới đây, mỗi lần tiếp xúc cũng không có vấn đề gì nên ấn tượng của Khương Mịch đối với Bách Mặc không có gì khác thường hết.

Đương nhiên, việc đổi tên này chưa chắc đã phải là do ý của Bách Mặc, nói không chừng ngay cả hắn cũng không biết. Hơn nữa, đứng trên phương diện của Bách Mặc mà nói, hẳn xuất đạo với vai trò là ngôi sao nhí, hot cũng được mười mấy năm rồi. Đóng phim truyền hình có thể không phải là nam chính nhưng nếu nữ chính là người mới, có lẽ hắn sẽ cảm thấy mình bị coi thường nên mới muốn đổi tên.

Không phải là không thể lý giải, nhưng ít nhất điều Khương Mịch muốn nói bây giờ là, danh lợi đều không quan trọng bằng tác phẩm của bản thân.

Cậu không thể chấp nhận thì có thể từ chối bộ phim này, nhưng đừng tùy tiện sửa kịch bản chứ. Trước khi quay có thể đổi tên thì sau khi quay liệu có thể sửa kịch bản hay không? Sửa như thế nào? Yêu cầu sửa cốt truyện, có thể, sửa sang một hướng tốt đẹp hơn cũng có thể, nhưng nếu chỉ có một mình nam chính yêu cầu sửa thì có hơi quá phận rồi.

Đương nhiên, khi chưa có chuyện gì xảy ra thì không nên suy đoán. Nhưng hiện tại ấn tượng của Khương Mịch đối với Bách Mặc đã giảm đi đáng kể.

Thật ra Khương Mịch còn có chỗ không hiểu.

Trước đó cô hoàn toàn không nghĩ tới sẽ hợp tác với Bách Mặc, bởi vì dựa vào cốt truyện, Bách Mặc trở nên vô cùng hot nhờ một bộ phim điện ảnh,

sau đó còn được đề cử lấy danh hiệu ảnh đế. Tuy rằng cuối cùng không lấy được giải thưởng, nhưng đối với một Bách Mặc chưa đến 20 tuổi mà nói thì đã rất trâu bò rồi.

Mà là một bộ phim truyền hình, không hiểu vì sao Bách Mặc lại nhận bộ phim này nữa.

Tình huống phát triển bây giờ dường như có rất nhiều thứ không giống như trong truyện.

"Mịch Mịch?" Tạ Hiểu Toàn khẽ chạm vào cô: "Cậu làm sao vậy? Nghĩ cái gì thế, trông cậu cứ thất thần."

Khương Mịch phục hồi tinh thần lại: "Không có gì, đi thôi."

Hai người thay quần áo đi ra cửa, lúc đến Thái Tân thì cũng gần đến giờ ăn cơm.

"Mịch Mịch, tớ có thể chụp ảnh..."

"Khương Mịch? Tạ Hiểu Toàn?"

Tạ Hiểu Toàn còn chưa nói xong thì đã nghe thấy có một người gọi các cô.

Hai người vừa quay đầu lại thì thấy nhóm người vừa mới thử vai hôm nay, bao gồm cả Ngu Bạch lẫn Bách Mặc... Nói cách khác, bọn họ tụ họp ở chỗ này, chỉ có điều là không rõ Khương Mịch với Tạ Hiểu Toàn đi chung.

Sắc mặt Tạ Hiểu Toàn ngay lập tức không thể nào đẹp nổi.

Khương Mịch kéo tay cô ấy, ý bảo cô ấy không cần nóng vội, sau đó nhìn đám người kia hơi mỉm cười: "Chào, mọi người đều đến đây ăn cơm hả?"

"Đúng vậy." Một nam sinh tên Trần Thâm Thần lập tức cười nói: "Các cậu cũng đi cùng đi."

Đây chính là nam sinh tạm thời được chọn làm nam phụ.

Khương Mịch nhìn sắc mặt khó coi của Ngu Bạch, từ chối nói: "Hay là thôi đi, không quấy rầy các cậu nữa."

"Không có gì quấy rầy, sau này chúng ta còn làm việc chung một đoàn phim, đầu tiên làm quen một chút, sau này quay phim cũng dễ dàng hơn." Bách Mặc mở miệng, lại bổ sung thêm một câu: "Trước đó muốn gọi mọi người đi cùng nhau, đáng tiếc là không có cách liên lạc với hai cậu."

Giấu đầu lòi đuôi.

Muốn tìm cách liên lạc với bọn cô thì quả thật không khó chút nào.

"Đúng vậy, đi cùng đi." Ngu Bạch cũng nói theo.

Khương Mịch hơi ngập ngừng: "Được, vậy thì đi chung."

Ngu Bạch tựa hồ như không ngờ được cô sẽ đồng ý nên mỉm môi, miễn cưỡng không thể hiện sự tức giận.

"Vây tốt quá, như vậy mới hay nè." Trần Thâm Thần có chút ngốc nên không nhận ra điều gì.

Khương Mịch nghiêng đầu cười với Ngu Bạch, kéo Tạ Hiểu Toàn cùng đi.

Bọn họ đã đặt sẵn một căn phòng rộng rãi, ở trên đường đi Ngu Bạch đã điều chỉnh lại, nhanh chóng nắm giữ quyền chủ động: "Tối nay tôi mời khách, các cậu muốn ăn gì thì cứ gọi tự nhiên."

Thực đơn được truyền đi một vòng, có vài người không dám tùy ý gọi, chỉ có Trần Thâm Thần cộc lốc gọi vài món ăn.

Mắt Ngu Bạch nhìn vào thực đơn, nói: "Khương Mịch sao cậu lại không gọi? Đùng cậu nê, cứ gọi tự nhiên đi, không cần tiết kiệm tiền thay tôi đâu."

"Tôi gọi thật nhé?" Khương Mịch hơi mỉm cười.

Ngu Bạch cũng cười: "Gọi đi."

Khương Mịch ngẩng đầu ra hiệu với người phục vụ bằng ánh mắt: "Chị gái, phiền chị đưa những đồ ăn em đã đặt sẵn mang ra đây đi."

Người phục vụ đáp ứng rồi đi.

"Khương Mịch, chúc mừng cậu nhé." Ngu Bạch quét mắt nhìn mọi người một vòng: "Có thể nói cho mọi người ở đây biết cậu làm thế nào để giành được vai nữ chính không?"

Khương Mịch nghĩ ngợi, đáp: "Đơn giản là do may mắn thôi."

Ngũ Bạch: "..."

Cô ta còn muốn nói thêm gì đó nữa nhưng cánh cửa phòng đã bị gõ vang, người phục vụ mang đồ ăn tiến vào.

"Nhanh vậy sao?" Ngũ Bạch có chút ngạc nhiên.

"Đúng vậy, Khương tiểu thư đã đặt sẵn đồ ăn trước rồi." Người phục vụ mang đồ ăn lên.

Ngũ Bạch vừa nhìn thấy thì vẻ mặt có chút vi diệu...

Gan ngổn.

Ngay sau đó, đám phục vụ ở đằng sau nối đuôi nhau tiến vào, trong tay mỗi người đều có một đĩa thức ăn: Thịt bò Kobe, nấm tảng nhưng, cua hoàng đế...

"Các cậu có hai người... mà ăn nhiều như vậy ư?" Ngũ Bạch không nhìn được, sắc mặt khẽ biến đổi.

"Đúng vậy, dù sao cũng là chúc mừng, cũng không nhiều lắm nhĩ?" Khương Mịch hơi dừng lại, dường như là đã hiểu: "Không sao đâu, tôi sẽ thanh toán riêng."

Ngũ Bạch làm sao có thể bị cô và mặt trước mặt mọi người như vậy được, cắn răng nói: "Không cần, đã nói là tôi mời khách rồi... Chỉ là không ngờ cậu gây như vậy mà sức ăn lại lớn như vậy thôi."

"Bình thường thôi." Khương Mịch cũng không thảo luận với cô ta nữa, nâng cốc nói: "Cảm ơn ông chủ."

Những người còn lại cũng kịp phản ứng, ồn ào nâng cốc lên: "Cảm ơn ông chủ."

Ngũ Bạch bị nghẹn ở trong cổ họng, nuốt xuống cũng không được mà nhổ ra cũng không xong, ngay cả đồ ăn cũng không ăn nhiều.

Thật ra lượng thức ăn của Khương Mịch không nhiều cũng không ít, bởi vì đều bị những người khác cướp mất rồi.

Tổng thể mà nói, bữa cơm này ngoại trừ Ngũ Bạch thì những người còn lại đều rất vui vẻ.

Khương Mịch để ý thấy Bách Mặc lên đưa thẻ cho Ngũ Bạch để cô ta đi thanh toán, cô không nhìn được cười thầm.

Xem ra mặc kệ cốt truyện có biến hóa như thế nào thì nam nữ chính vẫn được định sẵn là phải ở bên nhau, như vậy cũng khá tốt.

Hai người họ ở bên nhau càng sớm thì Ngũ Bạch cũng sẽ không nhìn chăm chăm vào cô nữa.

"Cảm ơn các cậu." Khương Mịch đứng dậy: "Chúng tôi về trước, hợp tác vui vẻ nhé."

Những người còn lại cũng ồn ào chào tạm biệt.

"Khương Mịch, đợi đã." Bách Mặc nói thẳng: "Tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Khương Mịch khẽ nhíu mày, Bách Mặc biết rõ Ngũ Bạch kiêng kị cô, tại sao lại phải ở trước mặt mọi người gọi cô lại chứ?

"Có việc gì không?" Khương Mịch trực tiếp hỏi.

"Tôi muốn xin lỗi cậu." Bách Mặc nói: "Ngày hôm nay tôi mới biết được kịch bản đã bị đổi tên, cũng mới biết cậu đóng nữ chính."

Về mặt Khương Mịch rất vô tội: "Thế thì sao? Tại sao cậu lại phải xin lỗi?"

Bách Mặc hơi ngập ngừng: "Tên mới sẽ dễ dàng chia đều fans hơn, nhưng đây là quyết định của đoàn phim, tôi đã ký đồng rồi cũng không làm chủ được, thật xin lỗi."

Trong nháy mắt, Khương Mịch thất vọng đến tận tận cùng.

Nếu là nguyên chủ, nghe Bách Mặc nói như vậy thì nhất định sẽ yêu hận đến chết, sau đó can tâm tình nguyện nghe theo hắn. Sau này nếu có người nào nghi ngờ về chuyện này thì chắc chắn cô ấy cũng ra mặt giải vây cho Bách Mặc.

Chỉ đáng tiếc cô không phải là nguyên chủ, đứng ở góc độ người xem mà nói, cô chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của hắn.

"Không sao." Khương Mịch cười nói: "Chia thì cứ chia đi, phải chia thì mới hút fans được chứ. Bây giờ không phải đang lưu hành một câu thể này sao? Nổi tiếng vì bị bôi đen cũng là nổi tiếng, đã hot rồi thì muốn làm gì thì làm, đúng không?"

Hiển nhiên Bách Mặc không ngờ được cô sẽ nói như vậy nên biểu tình không giấu được kinh ngạc, không ngờ cô còn có thể nói ra được những lời này.

"Cảm ơn vì tối nay cậu đã mời khách." Khương Mịch vẫy vẫy tay, cũng không quay đầu lại mà bỏ đi: "Hẹn gặp lại, bạn học cũ."

Có thể là vì hôm nay không chiếm được thứ gì tốt nên liên tiếp mấy ngày Ngu Bạch không xuất hiện trong tầm mắt của Khương Mịch.

Khương Mịch cũng không rảnh đi quan tâm cô ta, cô đếm trên đầu ngón tay số ngày được gặp lại Cố Ngôn Phong.

Thứ sáu, La Giang tới đón Khương Mịch, phát hiện cô còn mang theo cả một bát giữ nhiệt to đùng.

"Mang đồ ăn tối cho thầy Cố à?" La Giang tò mò hỏi.

Trải qua bảy tiếng đồng hành lần trước, quan hệ của Khương Mịch với La Giang đã rất quen thuộc hơn rất nhiều nên đã có thể nói chuyện phiếm với nhau luôn rồi.

"Đúng vậy, em tự làm đó." Khương Mịch có chút kiêu ngạo, đây là lần thứ hai cô tự làm đồ ăn từ khi sinh ra tới giờ.

"Lợi hại như vậy sao?" La Giang khen một câu, lại hỏi: "Làm món gì vậy?"

Khương Mịch: "Canh ba ba."

La Giang: "..."

Khương Mịch cũng không nhận ra được là không đúng chỗ nào: "Anh La, anh đoán xem thầy Cố có thích không?"

La Giang: "... Nhất định sẽ thích."

Khương Mịch yên lòng: "Vậy thì tốt rồi."

Hôm nay không bị tắc đường nên rất nhanh đã đến thành điện ảnh.

Cố Ngôn Phong đã đoán được thói quen của Khương Mịch nên trước đó đã nói qua với Du Thông, bảo hôm nay không cần sắp xếp cảnh diễn buổi tối cho anh.

Khi Khương Mịch đến nơi thì vừa hay Cố Ngôn Phong cũng kết thúc công việc.

"Đi ăn trước ư?" Cố Ngôn Phong mở cửa xe cho cô.

Khương Mịch lấy bát giữ nhiệt ở phía sau lấy ra: "Em mang đồ ăn ngon tối cho anh nè."

Tâm tình của Cố Ngôn Phong rất tốt: "Về phòng trước. Em mang theo cái gì vậy?"

"Anh đoán xem."

Cố Ngôn Phong không đoán được, chờ đến khi quay về phòng mở ra thì thấy, lại quay đầu nhìn Khương Mịch, không biết nên nói gì mới tốt nữa.

"Anh thích không?" Khương Mịch hỏi.

"Thích." Cố Ngôn Phong gật đầu: "Ai dạy em làm cái này?"

Khương Mịch thành thật trả lời: "Mấy hôm trước ở Thái Tân em có ăn một bữa cơm, cảm thấy đồ ăn ở đó không tệ. Hỏi Cố An thì mới biết hóa ra cô ấy có cổ phần ở đó, em liền mượn phòng bếp của họ nấu ăn. Nghe em nói là muốn nấu cho chồng chưa cưới thì họ đề nghị em hầm canh ba ba, vừa hay trong phòng bếp còn mấy con ba ba đại, nhóm đầu bếp dạy em làm từng bước một."

Khương Mịch chống cằm đối diện với Cố Ngôn Phong, ánh mắt lấp lánh nhìn anh: "Anh mau nếm thử xem có được không đi."

Cố Ngôn Phong: "..."

Anh múc ra một bát nhỏ, nếm thử một ngụm, sau đó mắt hơi dừng lại, gật đầu: "Ngon lắm."

Khương Mịch vô cùng thỏa mãn: "Vậy anh uống nhiều vào."

Cố Ngôn Phong nhìn một bát canh to đùng kia: "Chúng ta cùng nhau uống chứ?"

"Cho anh tất đây." Khương Mịch đẩy cái bát đến trước mặt anh.

Cố Ngôn Phong: "..."

Khương Mịch lấy điện thoại ra nhắn tin cho Trình Song Song, bảo cô ấy mua cho cô một suất cơm.

Trình Song Song nhanh chóng đi lên, mắt thấy trước mặt Cố Ngôn Phong có một bát canh ba ba thì ái muội dâng phần cơm của mình lên: "Tôi đi xuống trước, hai người cứ từ từ ăn."

Khương Mịch không nhận ra điều gì, vừa ăn cơm hộp vừa "giám sát" Cố Ngôn Phong.

Cuối cùng, dưới ánh mắt chờ mong của Khương Mịch, Cố Ngôn Phong đã đem bát canh ba ba kia uống hết.

Khương Mịch có cảm giác cực kì thành tựu: "Lần tới sẽ hâm tiếp cho anh."

Cố Ngôn Phong: "... Được."

"Thầy Cố, bắt ngờ anh dành cho em đâu?" Khương Mịch cảm thấy rất mỹ mãn, còn nhớ tới lời hứa của anh.

"Có lẽ không được coi là bất ngờ vui vẻ." Cố Ngôn Phong lấy ra một tập kịch bản, đúng là kịch bản của , bên trên có rất nhiều chỗ đánh dấu: "Tôi có thể diễn chung với em một lần."

"Thầy Cố, anh thật tốt quá đi!" Khương Mịch hùng hổ nhào vào trong lòng ngực anh.

Cả người Cố Ngôn Phong hơi cứng lên, lén lút đẩy cô ra: "Chúng ta có thể diễn một lượt, sau đó tự em phải xem lại."

Khương Mịch liều mạng gật đầu: "Ý kiến này rất tốt."

"Nhân vậy nam này, tôi diễn với em." Cố Ngôn Phong mở kịch bản ra: "Còn nữ nhân vật này, Tô Phán đã đồng ý rồi, cô ấy sẽ diễn với em. Thời gian không đủ thì không nhất định phải diễn xong, tôi cảm thấy diễn một chút là đủ rồi."

"Ồi!" Khương Mịch không tài nào tin được: "Thầy Cố, có phải anh tốt đến mức quá đáng rồi không? Chị Phán Phán tại sao có thể đồng ý với yêu cầu này của anh chứ, chắc là anh ký hiệp ước không bình đẳng gì với chị ấy rồi đúng không?"

Cố Ngôn Phong cảm thấy buồn cười: "Lần trước Tô Phán nhìn thấy video Nhậm San bị đánh, cảm kích em nên mới đồng ý, không liên quan gì đến tôi cả."

"Vậy chị ấy nên đi cảm ơn An An mới đúng, người đánh Nhậm San chính là An An đó." Khương Mịch nói.

"Nhưng mà An An cũng sẽ bảo cô ấy giúp em thôi." Cố Ngôn Phong mỉm cười đáp.

Khương Mịch sắp khóc đến nơi rồi: "Vận khí của em là cái thần tiên gì thế này, có thể gặp được mọi người."

"Chúng ta tới đây thử đi." Cố Ngôn Phong nói: "Cho em chọn cảnh."

Khương Mịch cúi đầu nhìn kịch bản: "Nếu không thì bắt đầu từ cảnh đầu tiên nhé?"

Cố Ngôn Phong gật gật đầu: "Có thể."

Anh chuẩn bị camera xong xuôi, đang định nói bắt đầu thì Khương Mịch bỗng nhiên chạy lại: "Đợi đã."

"Sao vậy?" Cố Ngôn Phong quay đầu lại hỏi.

Khương Mịch đứng sát vào, duỗi tay ra vuốt vuốt lên đỉnh đầu anh, nhẹ giọng dong dài: "Anh như vậy không giống thiếu niên chút nào, diễn học sinh cao trung cũng không được..."

Cô thấp hơn Cố Ngôn Phong, muốn sửa lại tóc giúp anh thì cũng chỉ có thể tới gần, cơ hồ dán lên hán người anh.

Hơi thở ẩm áp thom tho ập vào trước mặt, Cố Ngôn Phong hơi dừng lại, lùi về phía sau một bước: "Phải có lược chải tóc, em làm như vậy trông mất tự nhiên."

"Thế thì làm sao bây giờ?" Khương Mịch nghiêng đầu đánh giá, cũng cảm thấy không quá tự nhiên thật.

"Tôi chạy bộ sau đó đi tắm một lát là xong rồi." Cố Ngôn Phong xoay người nói.

Khương Mịch không hiểu ra sao: "Tại

sao còn phải chạy bộ nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Edit: Rùa.

Nhìn ánh mắt vô tội của bạn nhỏ Khương Mịch, thầy Cố bình tĩnh ra vẻ: "Chạy bộ là thói quen của tôi, em biết mà."

Khương Mịch ngẫm nghĩ, đúng là anh có thói quen này thật, vì thế không thể nói gì: "Em chạy cùng với anh."

Thầy Cố ngập ngừng nói: "Từ bao giờ em có thói quen chạy bộ vậy?"

Anh nhớ rất rõ, lúc trước vì muốn cô chăm chỉ luyện tập nên anh đã nghĩ đến tất cả các biện pháp, hiệu quả cách nào cũng giống nhau.

Khương Mịch: "Mới đây thôi."

Cố Ngôn Phong: "... Vậy được."

Trong phòng khách sạn có phòng tập thể thao, bất quá Cố Ngôn Phong nghĩ không gian của phòng tập này quá nhỏ, không quá an toàn.

Vậy nên, anh định xuống dưới vườn hoa của khách sạn chạy bộ.

Khương Mịch vô cùng nghiêm túc làm động tác chuẩn bị, Cố Ngôn Phong cũng thả chậm tốc độ, muốn chạy cùng cô.

50 giây sau, Cố Ngôn Phong nghe thấy nhịp thở của Khương Mịch bắt đầu rối loạn; 100 giây sau, Cố Ngôn Phong nghe thấy Khương Mịch thở dốc dồn dập; 200 giây... Cố Ngôn Phong cảm thấy chỉ số thông minh của mình có vấn đề rồi, rốt cuộc tại sao anh lại muốn chạy bộ với Khương Mịch chứ?

Là ngại chưa đủ kích thích hay sao?

"Áy? Thầy Cố, sao anh lại dừng lại vậy?" Thấy Cố Ngôn Phong bỗng nhiên dừng động tác chạy bộ, Khương Mịch cũng theo đó dừng lại, một bên ôm eo thở dốc, một bên khó hiểu hỏi: "Em vẫn còn sức, chưa mệt mà anh đã mệt rồi?"

Cố Ngôn Phong: "..."

"Bỗng nhiên tôi cảm thấy chạy bộ thật lãng phí thời gian. Em chỉ có thể ở đoàn phim hai ngày, ban ngày tôi còn ở đoàn phim đóng phim, thời gian hoạt động tự do rất ít, vẫn nên giúp em tập diễn thì hơn." Cố Ngôn Phong nói.

Khương Mịch theo anh quay về, rốt cuộc cũng nhận ra có gì đó không thích hợp: "Thầy Cố, em cảm thấy hôm nay anh có chút kì lạ."

"Hôm nay IQ của tôi không hoạt động." Cố Ngôn Phong tự giễu nói: "Em cứ coi như không phát hiện đi, cho tôi chút mặt mũi."

Khương Mịch vui mừng đến không khép miệng lại được: "Thầy Cố hôm nay thật hài hước, đẹp trai cực kì."

Cố Ngôn Phong âm thầm thở dài, cô gái nhỏ không biết gì, mà biết cũng không thể chịu trách nhiệm được.

Trở lại phòng, Cố Ngôn Phong đi tắm bằng nước lạnh, sau đó chuẩn bị cùng Khương Mịch đối diễn.

vừa nghe tên đã biết là nói về đề tài thanh xuân vườn trường, có tình cảm bạn học, cũng có tình yêu. Nhưng quan hệ giữa nam nữ chính không thể đơn thuần dùng từ tình yêu để định nghĩa được, chính xác hơn chính là trạng thái "Trên bạn bè, dưới người yêu".

Cảm giác ái muội kiểu này không dễ dàng nắm bắt.

"Trước hết tôi sẽ giả làm nam chính đóng với em." Cố Ngôn Phong nhìn lướt qua kịch bản, lại thay đổi chủ ý: "Không cần diễn mấy phân đoạn nhỏ, chỉ cần chọn mấy phân đoạn quan trọng, tôi cảm thấy chỉ cần đóng được mấy cảnh này thì sẽ không còn vấn đề gì."

Khương Mịch rất tin tưởng Cố Ngôn Phong, đương nhiên sẽ để cho anh quyết định: "Được."

"Vậy đóng cảnh dã ngoại cắm trại này đi." Cố Ngôn Phong nói.

Bối cảnh là một đám học sinh muốn bung xõa trước kì thi đại học cho nên đã lên tổ chức một buổi dã ngoại cắm trại. Không ngờ trời đột nhiên đổ mưa to, cả đám người bị nhốt ở trong núi.

Nhờ có nam chính Lương Kiều dẫn đầu nên đám người tạm thời tìm được một hang động để trú thân, nếu không có người tới cứu thì bọn họ sẽ phải ở chỗ này suốt một đêm.

Các cô gái thường hay nhất gan, nghe tiếng mưa gió ngoài hang động thì khóc lóc sụt sùi, nữ chính Lê Lạc Lạc cùng mấy bạn học nam đi trấn an

từng người một.

Vất vả lắm mới dỗ mọi người yên tĩnh lại, Lê Lạc Lạc mệt mỏi vô cùng, muốn ra cửa hang động hít thở không khí nhưng lại phát hiện Lương Kiều một mình ở ngoài cửa canh gác cho mọi người.

Đêm khuya tĩnh lặng, cảnh tượng vừa nguy hiểm lại vừa ái muội, rất dễ dàng nảy sinh một số yếu tố khác. Hai người không đầu không cuối nói chuyện trong chốc lát, sau đó thiếu chút nữa là hôn nhau. Đương nhiên cuối cùng họ không kịp tiếp xúc thân thể vì đã có một con vật nhỏ xông ra chặn ngang. Sau đó, Lê Lạc Lạc dựa vào vai Lương Kiều ngủ cả một đêm.

Đây chính là cảnh tình cảm duy nhất trong cả bộ phim.

"Đến đây đi." Cố Ngôn Phong chỉ ra ban công, nói: "Chỗ này cứ coi như là cửa hang động."

Khương Mịch gật đầu.

Cố Ngôn Phong đã chuẩn bị camera xong xuôi, cảnh giác đứng bên ngoài ban công đánh giá tình huống.

Khương Mịch hít vào hai hơi, điều chỉnh một chút rồi cũng tiến vào trạng thái.

Cô mệt mỏi lắc lắc đầu, cả người rũ xuống giống như cây khô héo, khom lưng đi vào cửa động.

Hít vào một hơi, cô chú ý tới Cố Ngôn Phong đang ở bên cạnh.

Khương Mịch khẩn trương mím môi lại, ngấp ngừng hai giây, sau đó chủ động mỉm cười chào hỏi: "Lương Kiều? Sao cậu không đi nghỉ đi? Ở đây làm gì vậy?"

"Trong núi này vẫn có mấy con vật nhỏ, tớ sợ nó chạy vào dọa mọi người nên ở chỗ này trông." Cố Ngôn Phong chỉ dùng khóe mắt liếc nhìn Khương Mịch một cái: "Sao cậu cũng ra đây? Vào đi, ngoài này lạnh lắm."

"Tớ ra hít thở không khí thôi." Khương Mịch xoa xoa ngón tay nói.

"À." Cố Ngôn Phong lên tiếng.

Hai người trong lúc nhất thời đều không biết nói gì, không khí có điểm quái dị.

Cố Ngôn Phong yên lặng dịch vị trí.

Dựa theo kịch bản miêu tả thì sẽ có gió đột ngột nổi lên, Lương Kiều che mưa cho Lê Lạc Lạc.

"Cậu dịch lại đây một chút đi." Khương Mịch vươn tay ra nói: "Cậu ở đó sẽ dính mưa đấy."

"Không sao." Cố Ngôn Phong trẻ con lại ra vẻ nghĩa hiệp nói: "Một người đàn ông, dính chút mưa thì có là gì?"

Khương Mịch cắn môi dưới, dùng một tay kéo Cố Ngôn Phong qua: "Sắp thi đại học đến nơi rồi, lúc này mà bị bệnh thì nguy hiểm lắm, nhất định phải cẩn thận, không thể bị bệnh được."

Bởi vì không kịp phòng bị nên một cái kéo không dùng quá nhiều lực như vậy cũng khiến thân thể của hai người học va phải nhau, lại lập tức giống như điện giật mà tách ra.

Khương Mịch dựa người vào tường, cơ thể của Cố Ngôn Phong cũng cương lên giống như cây gậy gỗ, hai tay để trên quần, dáng vẻ y hệt như quân nhân đang ở trong buổi huấn luyện.

"Cậu... Nói đến thi đại học mới nhớ, cậu một học chuyên ngành nào?" Cố Ngôn Phong lấp bắp hỏi.

Khương Mịch cầm một ngọn "cỏ dại", nói: "Tớ muốn học pháp luật, sau này sẽ làm luật sư, đứng ra bắt bớ thay mọi người."

"Được đó." Cố Ngôn Phong nói.

Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại wattpad tomaican.

Vốn chỉ là một câu nói khích lệ nhưng vì được nói quá khô khan nên khi nghe liền rất kỳ quái.

Khương Mịch ho nhẹ một tiếng: "Còn cậu thì sao? Cậu muốn làm gì?"

"Cảnh sát." Cố Ngôn Phong nói: "Tớ muốn bắt người xấu."

Khương Mịch: "Cậu cũng rất tuyệt."

Cố Ngôn Phong: "..."

Không khí vừa xấu hổ lại vừa ái muội.

Khương Mịch cúi đầu, làm bộ đi đến đám cỏ bên cạnh, Cố Ngôn Phong nhẹ nhàng đá hòn đá nhỏ.

Đột nhiên, "gió lớn" thổi đến, mang theo "con mưa to" trút xuống.

Cố Ngôn Phong không hề suy nghĩ mà trở mình che chắn trước người Khương Mịch, vì để ổn định thân hình nên theo bản năng chống tay trên mặt tường.

Khương Mịch cũng không thể tránh nổi, cả người dán ở trên mặt tường.

Đây là một tư thế kabe don tiêu chuẩn.

Khương Mịch sững sốt ngẩn đầu, đôi mắt nai tơ trừng lớn, ánh mặt vô tội mờ mịt lại có chút e lệ cùng chờ mong.

Ngón tay Cố Ngôn Phong khẽ co giật.

Anh bỗng nhiên phát hiện, có lẽ anh sẽ ở trên người Khương Mịch làm chút chuyện sinh hoạt cuộc sống không thể lường trước được.

Đầu ngón tay Cố Ngôn Phong dùng sức ấn trên tường trở nên trắng bệch, anh thông thả ghé sát vào người Khương Mịch.

Cảnh tượng chân thật hiện tại không giống như trong sách miêu tả, vì để hợp với hoàn cảnh nên trong phòng đã tắt đèn, ánh đèn nê ông cùng ánh trăng nhạt nhòa trộn lẫn với nhau, đều hắt tia sáng mờ ảo lên trên đầu Khương Mịch.

Gương mặt vốn trắng trẻo của cô trong bóng đêm giống như vòng ngọc thạch, đôi hàng mi hơi rung rung, đôi môi đỏ tron bóng cũng bị nhiễm một tầng ánh sáng nhu hòa.

Bởi vì khăn trang nên cần cổ dựng thẳng, lộ ra đường cong xinh đẹp.

Cố Ngôn Phong tiến gần đến mức chỉ cần một chút nữa thôi là có thể chạm vào môi Khương Mịch rồi, hơi thở của hai người hoàn toàn quanh quẩn bên nhau.

Lúc này Khương Mịch vốn nên bị "động vật nhỏ" trên mặt đất làm cho giật mình, nhưng cô đột nhiên lại nhắm hai mắt lại.

Trong nháy mắt, Cố Ngôn Phong thiếu chút nữa đã không chịu đựng được, anh chỉ đành phải tự cắn đầu lưỡi mình.

"Lúc này em có thể giật mình rồi." Cố Ngôn Phong thối lui, dùng hết sự bình tĩnh tự nhiên mà nói.

Hàng lông mi của Khương Mịch nhảy dựng lên, đột nhiên tỉnh táo lại, nhảy dựng lên thật: "Xin lỗi, em, em..."

Cô cũng biết chính mình bị làm sao nữa, căn bản không thể giải thích được.

"Không sao, lần đầu tiên diễn kiểu này, không nắm giữ được tâm trạng cũng là điều bình thường." Cố Ngôn Phong thay cô tìm một cái cớ.

Khương Mịch liều mạng gật đầu: "Đúng vậy, em, em không nắm vững được."

Cố Ngôn Phong xoa xoa huyệt thái dương, cảm thấy chỉ số IQ của mình hôm nay thật sự không hoạt động rồi.

Nhiều cảnh diễn như vậy, tại sao cứ phải bắt buộc chọn phân cảnh ái muội nhất chứ?

"Nếu không, đêm nay cứ tạm thời như vậy đi, thật ra như vậy đã không tệ rồi." Cố Ngôn Phong đi tới chỗ camera xem: "Chúng ta cứ từ từ diễn lại, không vội."

Lúc này nhịp tim của Khương Mịch còn chưa kịp phục hồi lại, thật sự cũng không thể tiếp tục được nữa: "Được. Em cầm cái này về xem, có vấn đề gì thì ngày mai lại tới thỉnh giáo anh."

Cố Ngôn Phong chân chờ trong giây lát: "Được."

Quả thật anh không dám xem lại.

Người phạm sai lầm là Khương Mịch, nhưng ánh mắt cũng sẽ tiết lộ một vài thứ, người có chút kinh nghiệm đều có thể nhận ra.

Khương Mịch có thể nhận ra hay không thì anh không biết.

Nhưng theo bản năng anh cũng không muốn ngăn cản.

Hai người vội vàng tách ra.

Khương Mịch ngưng ngừng đi vào căn phòng ở đối diện phòng Cổ Ngôn Phong mà Trình Song Song đã sắp xếp cho cô.

Cô đi tắm rửa trước, sau khi bình tĩnh mới lôi đoạn clip ngắn hai người họ đối diện ra xem

Trước kia diễn xuất Cổ Ngôn Phong không có vấn đề gì, còn rất tốt, cô có thể từ trong đoạn diễn của hai người họ mà học hỏi được rất nhiều thứ.

Khương Mịch làm tư tưởng cho bản thân mình trước, nhưng khi nhìn thấy cơ thể của Cổ Ngôn Phong che chắn lên người cô thì cô không thể chịu được.

Khi thấy mình nhắm mắt, Khương Mịch thật sự không nỡ nhìn thẳng.

Đến bây giờ cô cũng không biết mình bị làm sao nữa, chỉ nghĩ đến một khả năng duy nhất là khí thế của Cổ Ngôn Phong quá cường đại mà thôi.

Cường đại đến mức bất kể anh muốn làm cái gì cô cũng chỉ có thể thuận theo anh, căn bản không thể nào phản kháng lại được, càng không có tinh lực để nghĩ sang chuyện khác.

Khương Mịch rên lên một tiếng, vội vàng ném camera ra, không muốn xem lại nó lần thứ hai nữa, thật sự quá mất mặt.

Vậy nên cô cũng không chú ý rằng ánh mắt của Cổ Ngôn Phong thật ra cũng không đúng.

Đêm nay Khương Mịch vẫn luôn nằm mơ, trong con mơ tất cả đều là Cổ Ngôn Phong.

Cổ Ngôn Phong đang chạy bộ, Cổ Ngôn Phong vừa mới tắm xong, Cổ Ngôn Phong đè lên người cô... Khương Mịch bừng tỉnh lại, phát hiện trời đã sáng.

Nhưng cô vẫn còn muốn được ngủ tiếp.

Cả đêm nằm mộng, so với mấy ngày huấn luyện quân sự còn mệt hơn.

Sau khi cô rửa mặt xong vẫn như vậy, khi mở cửa ra đã không nhìn được ngáp một cái.

Không ngờ cửa phòng Cổ Ngôn Phong ở đối diện cũng đồng thời mở ra, một tay anh cũng che miệng đi ra ngoài, vừa hay cũng ngáp một cái, quảng thâm trên mặt còn rất rõ ràng.

Khương Mịch: "..."

Cổ Ngôn Phong: "..."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Edit: Rùa.

Khương Mịch cảm giác có chút xấu hổ, nhưng chút xấu hổ này đến phim trường đã biến mất.

Bởi vì mọi người thấy cô đến nên rất nhiệt tình, Tô Phán còn trực tiếp ôm lấy cô sờ sờ mó mó.

Khương Mịch: "..."

Hình như người nào cũng thích sờ cô, không biết là tật xấu gì nữa.

Tô Phán cực kì vui vẻ: "Cuối tuần chị đây đóng máy rồi, từ giờ đến Tết cũng không có thêm công việc gì nữa. Chị đưa địa chỉ nhà cho em, chỉ cần được nghỉ thì em đều có thể tới tìm chị, chị đối diện với em."

Khương Mịch vô cùng vui vẻ, vội vàng nói cảm ơn, sau đó hai người không đầu không cuối nói vài câu, đoàn phim liền kêu chuẩn bị.

"Mịch Mịch, cô lại đây." Du Thông đứng trước máy theo dõi vẫy tay với Khương Mịch.

"Dạ đạo diễn." Khương Mịch nhảy nhót đến trước mặt Du Thông: "Sao ngài lại đẹp trai như vậy chứ?"

Tâm tình của Du Thông rất tốt, ngoài miệng thì lại rất khiêm tốn: "Nào có, nào có, có thầy Cố ở đây thì ai dám đẹp trai hơn cậu ta nữa."

"Ngài đẹp trai hơn anh ấy nhiều." Khương Mịch vô cùng thật thà nhìn ông.

Miệng Du Thông không khép lại được: "Tới đây, không phải cô muốn đóng phim sao? Tôi dạy cho cô một cách nhanh chóng để tăng kỹ thuật diễn."

"Cách gì?" Khương Mịch nghiêm túc hỏi lên.

"Làm đạo diễn." Du Thông bảo người đưa cho Khương Mịch một cái ghế, để cô ngồi song song với ông ta. "Cô xem người khác diễn, tìm ra chỗ bọn họ làm chưa đúng để mình biết đường mà tránh, như vậy tiến bộ sẽ rất nhanh."

Khương Mịch cảm thấy đây là một biện pháp không tồi nên rất tự nhiên mà ngồi xuống.

Nhưng khi cô thấy trên màn hình xuất hiện hình ảnh hai người nọ, cô lập tức nhủ thầm: "Thầy Cố và chị Phán Phán? Hai người họ đóng với nhau thì mình có thể tìm được lỗi gì nữa? Có khả năng đạo diễn Du đánh giá cao mình rồi."

"Hai người họ cũng là người, mặc dù không tìm ra được lỗi thì cô cũng thử cảm nhận một chút, đoạn nào sẽ làm cô nổi da gà, đoạn nào làm cô cảm thấy bình thường thì cũng đều có thể suy ra được cách diễn." Du Thông rất kiên nhẫn nói: "Bắt đầu đi."

Thật trùng hợp, cảnh diễn hôm nay của Cố Ngôn Phong và Tô Phán cũng là một cảnh diễn "dồn tường", xem ra bất kể là đạo diễn hay biên kịch đều thích dùng cảnh này.

Nội dung diễn của ngày hôm nay tương tự với buổi tối hôm qua.

Nam nữ chính ra ngoài điều tra vụ án, gặp nguy hiểm, nam chính vì bảo vệ cho nữ chính nên đã chắn ở trước người cô ấy, vừa hay tạo thành tư thế kadedon*.

(*Kadedon: Kade nghĩa là "Tường", don nghe giống như "đông". Kade-Don đề cập tới hành động đập mạnh vào tường. Ý nghĩa thứ nhất là hành động đập vào tường như một hành động phản đối khi phòng bên cạnh gây ồn ào. Một ý nghĩa khác thường xuất hiện trong manga hay anime khi một người dồn một người khác vào vách tường tạo ra tiếng "don", và điều này đã trở nên phổ biến như một "lời tỏ tình" lém lỉnh. Theo wikipedia.)

Khương Mịch nhanh chóng xem xong cốt truyện này, sau đó ngẩng đầu nhìn lên máy theo dõi.

Tối hôm qua cô diễn cảnh này với Cố Ngôn Phong cũng không thành công, Khương Mịch đem nguyên nhân đổ hết lên đầu mình, cô muốn xem Tô Phán sẽ xử lý như thế nào.

Khương Mịch vẫn còn trẻ, đối với "thích" cũng không có nhiều khái niệm. Cô coi Cố Ngôn Phong như người thân cận, ý lại anh, thật ra rất sợ mối quan hệ này sẽ thay đổi, vậy nên trong tiềm thức sẽ từ chối những suy nghĩ đi theo chiều hướng khác. Đối với Khương Mịch của hiện tại mà nói, có thể duy trì mối quan hệ này là cô đã rất thỏa mãn rồi.

Vậy nên, nếu không có giấc mộng tối qua thì Khương Mịch cũng không nghĩ nhiều, cho rằng đó là di chứng của việc không đối diễn thành công, cô vẫn còn đang đi tìm nguyên nhân cho diễn xuất của mình đây.

Trong màn ảnh, nhân viên đạo cụ đẩy đá và cát xuống dưới, thân thủ Cố Ngôn Phong nhanh nhẹn nhảy về phía trước, vừa hay đứng ở trước mặt Tô Phán.

Tay anh chống lên bức tường đá, đối diện với tầm mắt của Tô Phán đang ở trong ngực mình.

Khương Mịch không tự chủ được nắm chặt kịch bản trong tay.

Ánh mắt hoảng loạn căng thẳng của Tô Phán lóe lên chút nhu tình cùng chờ mong, cô ấy chớp chớp mắt, ánh mắt lại nhiều thêm mấy phần e lệ cùng nóng bỏng.

Ánh mắt của Cố Ngôn Phong cũng rất dịu dàng, ánh mắt trời sáng chói phía sau cùng với ánh đèn hắt vào sườn mặt kiên nghị của anh khiến anh trở nên vô cùng đẹp trai, anh chậm rãi tới gần Tô Phán...

Khương Mịch bỗng nhiên nhớ tới trường hợp tối hôm qua, cách một màn hình dường như có thể cảm nhận được khí thế cường đại của Cố Ngôn Phong. Khương Mịch liếm liếm môi, gần như muốn vò nát kịch bản, còn khăn trương hơn cả hai người đang đóng phim kia, ngực có cảm giác gì đó ê ẩm cùng đau trướng, không rõ là cảm giác gì.

"Mịch Mịch." Du Thông vẫn luôn nhìn chăm chăm vào máy quay bỗng nhiên mở miệng: "Cô có nhìn ra vấn đề gì không?"

"Hả?" Khương Mịch chớp chớp mắt, không kịp phản ứng lại: "Vấn đề gì cơ?"

"Vấn đề của Cố lão sư." Du Thông nhìn cô một cái: "Cô khăn trương như vậy làm gì? Nhận ra thầy Cố có chỗ nào không đúng không?"

Khương Mịch lại nhìn thoáng qua hình ảnh, Cố Ngôn Phong và Tô Phán gần như đã dính sát lại vào nhau, hình ảnh rất trừu tượng trái tim người khác, nhịp tim đập của cô cũng theo đó mà nhanh lên, không phát hiện ra không đúng chỗ nào.

Vì thế mờ mịt lúc đầu: "Như vậy không tốt sao? Cách một màn hình tôi cũng có thể cảm nhận được trái tim màu hồng phấp phấp bay bay, có vấn đề chỗ nào?"

Du Thông còn muốn nói thêm gì đó, biên kịch bên cạnh đã chen vào nói: "Mịch Mịch mới có bao lớn chứ, cô bé làm sao nhìn ra vấn đề này được?"

Trong hình ảnh, Cố Ngôn Phong không đợi đạo diễn ca thán mà đã tự mình đứng thẳng dậy, làm ra tư thế xin lỗi, nói rõ ràng là mình thể hiện không tốt.

Tay cầm kịch bản của Khương Mịch thoáng dừng lại.

"Hai người tự điều chỉnh đi." Du Thông cầm lấy loa hô một tiếng, sau đó quay đầu hỏi Khương Mịch: "Kịch bản mới của cô có mấy cảnh tình cảm không?"

Khương Mịch ngây thơ mờ mịt đáp: "Cũng coi như là có, nhưng cũng không hoàn toàn. Thầy Cố nói đó gọi là ái muội."

Cô nói sơ qua về cốt truyện một lần.

Biên kịch ngay lập tức lên tiếng: "Như vậy thì khá tốt, Mịch Mịch, cô còn nhỏ, không nên gấp gáp đóng phim tình cảm làm gì."

Khương Mịch muốn nói cô đã thành niên rồi, không còn nhỏ nữa, nhưng nghĩ đến cảnh diễn tối hôm qua thì lại ưỡn ẹo, không tranh luận với bọn họ nữa.

"Đúng vậy, ái muội mờ ám là một cảm giác tốt." Du Thông cũng tán đồng, nhưng sau đó lại nói: "Nhưng mà trước sau gì cũng phải tiếp xúc, vậy nên ban đầu cứ phải tìm hiểu lỗi sai đi."

Ông ta xem lại video, sau đó giải thích với Khương Mịch: "Cô xem ánh mắt của thầy Cố đi này."

Khương Mịch nhìn chằm chằm vào màn hình, khó hiểu nói: "Rất dịu dàng mà, khán giả nhìn vào chắc chắn sẽ thét chói tai."

"Là vô cùng dịu dàng." Du Thông lúc đầu nói: "Nhưng mà... cậu ta đối với fans cũng quá dịu dàng, đối với bạn bè cũng vậy, đối với đồng nghiệp cũng chẳng khác gì, như thế thì có gì khác biệt đâu?"

Khương Mịch vẫn không hiểu: "Cần phải có gì đó khác biệt sao?"

"Cô nhìn lại ánh mắt của Tô Phán đi." Du Thông nhắc nhở: "Ánh mắt cô ấy vừa e lệ lại còn nóng bỏng, còn có cả tình yêu, hiểu chưa?"

Khương Mịch mơ hồ đã hiểu, nhưng lại nói không nên lời.

Du Thông nói: "Tình yêu khác với những tình cảm khác của con người, người mình yêu cũng khác với những người khác, là cảm giác chiếm hữu dục vọng ấy, là dục vọng không kiềm chế được."

Biên kịch nhìn thấy lông mày của Khương Mịch nhíu lại một chỗ thì cười nói: "Mịch Mịch cô đừng gấp, từ từ nói. Một ngày đó khi cô thích một người thì cô sẽ hiểu thôi. Đạo diễn Du ông cũng đừng vội, Mịch Mịch là do thầy Cố dạy bảo, cảnh tình cảm thầy Cố còn diễn không tốt thì ông còn trông mong Khương Mịch có thể hiểu ra thế nào?"

Du Thông cười rộ lên: "Cũng đúng nhỉ."

Khương Mịch: "..."

Cô thấy đạo diễn sau khi NG cũng không đi tìm hai người họ, tò mò hỏi: "Đạo diễn, ông không đi chỉ đạo cho bọn họ sao?"

Du Thông lúc đầu: "Hai người họ hiểu được đạo lý này, chỉ là diễn không tốt thôi, tôi đi chỉ đạo cũng vô dụng. Để cho bọn họ tự điều chỉnh lại, dù sao mấy cảnh tình cảm này thầy Cố vẫn luôn mất nhiều thời gian."

Trong lòng Khương Mịch kêu lộp bộp, lại ngồi trong chốc lát, thấy hai người kia vẫn đang nói chuyện với nhau thì không nhịn được đứng lên: "Tôi đi qua nghe thử xem bọn họ điều chỉnh như thế nào."

"Đi đi." Du Thông gật đầu: "Học tập từ Tô Phán ấy."

Khương Mịch "vâng" một tiếng, chạy về phía hai người họ.

Ở bên kia, Tô Phán đang giằng cợt Cố Ngôn Phong: "Không ngờ cũng có ngày thầy Cố bị NG đẩy, thật khó gặp nha."

Cố Ngôn Phong: "..."

"Cậu có người mình thích rồi phải không?" Tô Phán không nhịn được tò mò hỏi.

Sau đó chưa kịp để Cố Ngôn Phong trả lời, cô ấy lại vội vàng bổ sung: "Không phải tôi cố ý thăm dò cậu, chỉ là tôi muốn đưa ra cho cậu một đề nghị, cậu có thể tưởng tượng tôi thành người cậu thích, như vậy là quay xong rồi."

Cố Ngôn Phong cũng chưa đến mức không thể hiểu được những lời này, anh hơi dừng lại rồi hỏi Tô Phán: "Con gái các cô khi yêu đương thường hay để ý những thứ gì?"

Tô Phán sững sốt, không quá hiểu ý anh: "Có ý gì?"

"Tức là để ý đến phương diện nào nhất? Chẳng hạn như tuổi tác, diện mạo, dáng người, học thức, tiền bạc,... Chênh lệch như thế nào thì không thể chấp nhận được?" Cố Ngôn Phong hỏi.

"Cái này thì khó nói lắm, gu của mỗi người đều khác nhau." Tô Phán lắc đầu: "Cá nhân tôi thì yêu cầu người đó phải có tam quan bình thường cái đã, nếu không thì không thể nói tiếp được."

Cố Ngôn Phong suy nghĩ: "Xấu hay đẹp cũng được? Nhiều tuổi hơn cô rất nhiều cũng được sao?"

"Tuổi tác không thành vấn đề, còn xấu... Xấu quá thì không được, tôi là người trọng nhan sắc." Tô Phán nghiêm túc đánh giá nhìn Cố Ngôn Phong: "Với điều kiện này của cậu, cho dù đối phương yêu cầu như thế nào thì cũng có thể đáp ứng được hết mà nhỉ?"

Vừa nói xong, có một bóng người nhảy nhót lại đây.

"Thầy Cố, chị Phán Phán." Khương Mịch cười nói: "Em có thể nghe xem hai người muốn điều chỉnh như thế nào được không? Em muốn lấy kinh nghiệm."

Cố Ngôn Phong liếc mắt nhìn Tô Phán một cái, ho nhẹ một tiếng: "Chúng tôi đã điều chỉnh xong rồi."

Tô Phán hí híp mắt, đột nhiên nhanh trí nói theo: "Đúng vậy, thật ra diễn cảnh này rất dễ mà."

"Diễn như thế nào ạ?" Khương Mịch hỏi.

"Cứ biến đối phương trở thành người mình thích thôi." Tô Phán nhướn mày: "Nếu không tin, em cứ đứng bên này chờ mà xem."

Nói xong, hai người họ liền tới trước máy quay làm động tác chuẩn bị.

Tô Phán nhìn Khương Mịch, nói khẽ với Cố Ngôn Phong: "Thầy Cố, đây là lần duy nhất cậu không diễn được, chắc hẳn là có người nào đó đang ở đây đúng không? Tôi đoán đúng rồi chứ?"

Cố Ngôn Phong không trả lời: "Chuẩn bị đi."

Anh hướng về phía Du Thông làm một động tác, nhân viên trường quay giờ bắt đầu.

Khương Mịch nhìn màn ảnh bên ngoài, đứng gần lại nhìn hai người họ đóng phim.

Cố Ngôn Phong chống tay lên đỉnh đầu Tô Phán, trong ánh mắt không giấu được vẻ lo lắng cùng sợ hãi, sau khi thấy Tô Phán không có việc gì thì lại biến thành cảm xúc yên tâm, ngay sau đó ánh mắt dần trở nên sâu thẳm.

Tô Phán ngẩng đầu đối diện với anh, trong ánh mắt thâm trầm của Cố Ngôn Phong sinh ra một ngọn lửa, ngọn lửa ấy càng lúc càng bùng cháy...

Khương Mịch bỗng nhiên liền cảm nhận được cảm giác dục vọng chiếm hữu mà Du Thông nói đến, cái loại cảm giác không màng tất cả chỉ để thiêu đốt cảm tình, đó chính là dục vọng.

Không thể không nói, biểu hiện của Cố Ngôn Phong tốt vô cùng.

Nhưng không biết tại sao, lúc này tim Khương Mịch lại không có cảm giác đập nhanh.

Có thể là bởi vì không đủ chú tâm nhỉ, cô đã bị những thứ khác ở hậu trường di dời sự chú ý.

"Tốt! Qua!" Du Thông cực kì hài lòng: "Không hổ là thầy Cố, quá tuyệt vời!"

Toàn bộ hậu trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, mọi người lại chuẩn bị quay thêm một cảnh nữa.

Khương Mịch đi tới trước máy theo dõi, trong lòng vẫn luôn quanh quẩn một nghi vấn: Vừa rồi Tô Phán nói, biện pháp điều chỉnh cảm xúc của bọn họ chính là tưởng tượng đối phương thành người mà mình thích, vậy Cố Ngôn Phong nghĩ đến ai đây?

Nghi vấn này, chung quy Khương Mịch vẫn không thể nào có mặt mũi mà hỏi ra lời được.

Cô không hề biết lí do là gì, dù sao trong tiềm thức vẫn là không muốn đi hỏi.

Buổi tối trở lại phòng, Cố Ngôn Phong chủ động nói: "Tối nay muốn diễn đoạn nào?"

"Tôi nay có khả năng không diễn được, em đã quên mất một chuyện." Khương Mịch không muốn diễn nữa.

Cố Ngôn Phong: "Chuyện gì?"

Khương Mịch nói: "Giáo viên giao bài tập."

Cố Ngôn Phong không hiểu: "Vậy thì sao? Ngày mai em có thể làm mà?"

"Ngày mai em muốn đi xem mọi người đóng phim." Khương Mịch vô cùng đáng thương nhìn Cố Ngôn Phong: "Hai bài bình luận điện ảnh, thầy Cố, anh có thể... giúp em viết một bài không?"

Cố Ngôn Phong dùng lời lẽ hợp tình hợp lý mà cự tuyệt: "Không được, bài tập phải tự mình làm."

Khương Mịch bĩu môi: "..."

Lông mày Cố Ngôn Phong giật giật: "Nếu không thì như vậy đi, tôi và em cùng xem một bộ phim điện ảnh, chúng ta có thể bày tỏ quan điểm, hẳn là có ích cho việc viết bình luận điện ảnh của em."

"Được." Khương Mịch ngoan ngoãn gật đầu: "Anh giúp em chọn phim đi."

Cố Ngôn Phong chọn một bộ đoạt giải phim văn nghệ năm năm trước.

"Em đừng nghĩ Bành Dật lớn lên không quá đẹp trai, nhưng kỹ thuật diễn của anh ta rất tốt, những bộ phim văn nghệ kiểu này đều khảo nghiệm khí chất con người..." Cố Ngôn Phong mở phim lên, phổ cập kiến thức cho Khương Mịch.

Bành Dật đoạt giải ảnh đế năm năm trước, bởi vì có đôi mắt nhỏ nên thường xuyên bị người khác body shaming**.

(**Body shaming: được hiểu là là những từ ngữ "miệt thị" mang ý chê bai, dè bĩu ngoại hình của người khác với những lời lẽ tiêu cực, gây tổn thương.)

Khương Mịch nói đúng sự thật: "Nhưng mà... Em cảm thấy anh ấy diễn không tốt lắm, cũng không đẹp trai như anh."

Cố Ngôn Phong: "Chú tâm vào phim đi."

Hai người yên tĩnh xem phim, khi đến phần gay cấn thứ nhất, Cố Ngôn Phong cảm thấy vai mình chột nặng.

Anh nhẹ nhàng quay đầu, phát hiện Khương Mịch đã dựa vào anh ngủ say.

Cố Ngôn Phong: "..."

Nói muốn làm bài tập cơ mà?

Sáng ngày hôm sau khi Khương Mịch tỉnh dậy, cô phát hiện mình ngủ ở trên giường.

Tối hôm qua... Khương Mịch che mặt lại, không hề nghi ngờ gì là Cố Ngôn Phong đã ôm cô về.

Cô duỗi tay lên tủ đầu giường cầm điện thoại, sờ được hai tờ giấy.

Đề gần nhìn mới thấy, là hai phần bài tập bình luận điện ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Edit: Rùa.

Khương Mịch hưng phấn mà lao ra khỏi phòng: "Thầy Cố, cảm ơn anh! Anh đẹp trai nhất!"

Cố Ngôn Phong: "... Chỉ một lần này, không có lần sau."

"Được." Lúc này Khương Mịch rất dễ nói chuyện.

"Còn nữa, nhớ phải bổ sung thêm." Cố Ngôn Phong vẫn không yên tâm: "Ngộ nhớ giáo viên kiểm tra bài tập của em, em cái gì cũng không biết thì có"

phải là lộ rồi không?"

Khương Mịch đồng ý rất dễ dàng: "Không thành vấn đề."

Sau đó trong lòng lại nghĩ mấy bài tập kiểu này chắc giáo viên cũng chẳng nghiêm túc xem đâu, đây cũng là môn tự chọn nữa, sợ cái gì.

Cố Ngôn Phong liếc mắt một cái đã nhìn ra suy nghĩ của cô: "Không nghe lời tôi nói thì em nhất định sẽ hối hận."

Cuối tuần trôi qua nhanh chóng, trên đường quay về không có chuyện gì xảy ra, Khương Mịch nhớ đến những lời Cố Ngôn Phong nói, rốt cuộc vẫn mở bộ phim điện ảnh kia của Bành Dật ra xem một lần.

Dù sao cô cũng đang học biểu diễn, sau khi xem xong bộ phim này, Khương Mịch lại lấy phần bình luận điện ảnh của Cố Ngôn Phong ra đọc một phen, xem cô có cảm nhận được hết không.

Cuối tiết tự chọn ngày hôm sau, giáo viên có mời một vị khách quý tới.

Ngay từ đầu Khương Mịch đã không chú ý, sau khi nghe thấy các bạn học ồn ào hoan hô thì mới ngẩng lên, ngay lập tức nhìn thấy Bành Dật đang đi tới.

Khương Mịch toát ra mồ hôi lạnh: "..."

Cô quả nhiên có vận khí thần tiên mà!

Toàn bộ lớp có hàng trăm bài tập, duy chỉ có Khương Mịch viết về bộ phim điện ảnh của Bành Dật, vì vậy không thể nghĩ ngờ sẽ bị chọn ra.

"Bạn học Khương Mịch này." Bành Dật để mím cười từ từ gọi tên Khương Mịch: "Có thể hỏi vì sao cô lại chọn bộ phim này không?"

Tuy rằng bộ phim này đoạt được giải thưởng, nhưng vì là phim văn nghệ nên không có nhiều người xem, hơn nữa một bộ phim lấy được giải thưởng sẽ có nhiều người vào bình luận, theo ý kiến mỗi người đánh giá đều không quá xuất sắc, vậy nên không có học sinh nào đi chọn những loại phim như thế này.

Khương Mịch: "... Bởi vì thầy Bành là thần tượng của em."

Bành Dật nhướn mày: "Thật ư?"

Khương Mịch gật đầu: "Vâng vâng."

"Thích tôi chỗ nào?" Bành Dật tựa hồ như không muốn buông tha cho Khương Mịch: "Đôi mắt bé sao?"

Mọi người đều cười rộ lên.

Khương Mịch căng da đầu nói: "Mắt nhỏ tiếp thu ánh sáng tốt, em rất thích người mắt nhỏ."

"Cảm ơn, cảm ơn." Bành Dật lại nhìn vào bài tập của Khương Mịch: "Ồ trong bài tập bình luận này, tất cả đều là những lời thật lòng của cô sao?"

Sẽ không có chuyện Khương Mịch đem bản Cố Ngôn Phong viết cho cô lên nộp, vì chữ viết không giống nhau, giáo viên liếc mắt một cái là có thể nhìn ra ngay, vậy nên cô đã nộp bản sao chép của mình, nhưng vẫn chốt dạ: "Thật ra cũng hoàn toàn toàn là tất cả, em cùng với một người bạn nữa xem, trong đó có một vài quan điểm là của bạn em."

Bành Dật gật đầu, cuối cùng cũng buông tha cho cô.

Khương Mịch ngồi xuống, trộm lau mồ hôi, nghĩ thầm lần sau sẽ không bao giờ bảo Cố Ngôn Phong giúp cô làm bài tập nữa.

Cuối tuần, Tô Phán gọi điện thoại cho Khương Mịch, mời cô đến buổi tiệc đóng máy.

Vốn Tô Phán phải đóng máy từ hai ngày trước, nhưng khi quay có chút chuyện ngoài ý muốn nên bị chậm mất hai ngày, vừa hay là cuối tuần, Cố Ngôn Phong cũng rảnh nên Du Thông muốn tổ chức ồn ào náo nhiệt một phen.

Khương Mịch vừa nghe nói Cố Ngôn Phong cũng đi thì tự nhiên cũng muốn đi theo. Bất quá bởi vì chưa kịp chuẩn bị nên đến tương đối trễ.

Đoàn phim chọn ngay quán lẩu lần trước Khương Mịch và Cố An đã ăn, Khương Mịch cũng coi như là quen cửa quen nẻo, từ chối để Tô Phán cử người ra đón mà trực tiếp bảo La Giang lái xe đến cửa.

"Cảm ơn anh La..." Khương Mịch bước xuống xe, vừa ngẩng đầu thì bỗng thấy một tên béo đi qua cửa quán lẩu.

Nhìn thấy người béo không kì lạ, nhưng người béo này vừa hay Khương Mịch đã từng gặp qua... là lần trước khi bị kẹt xe trên đường cao tốc, đại ca béo này đã chủ động đến gần Khương Mịch, còn hái hoa cho cô, hỏi xin chữ ký của Cố Ngôn Phong. Cũng nhờ lần đó mà bọn họ mới được nhắc nhở Tiêu Hàm Sương có vấn đề.

Khương Mịch vẫn luôn cho rằng, sự việc ngày đó không thể không liên quan đến người này.

Xong việc Cổ Ngôn Phong cũng tốn không ít thời gian đi tìm người, nhưng bởi vì manh mối quá ít nên không hề nhận được tin tức gì.

Không ngờ được, cô ở chỗ này lại gặp lại anh ta.

Khương Mịch lặng lẽ tới gần, túm lấy ống tay áo của đại ca béo: "Đại ca, lâu rồi không gặp."

Đại ca béo nhìn thấy Khương Mịch thì sửng sốt, ngay sau đó lại nhanh chóng cười rộ lên: "Hóa ra là cô gái nhỏ à, trùng hợp quá, lại gặp rồi."

"Cũng không hẳn là trùng hợp." Khương Mịch siết chặt tay anh ta: "Anh đã nhận được chữ ký của Cổ Ngôn Phong chưa?"

"Hả? Nhận được rồi, nhận được rồi, cảm ơn cô." Đại ca béo liếc mắt gật đầu.

"Vậy sao." Khương Mịch nói: "Cảm ơn vì lần trước anh đã ngắt hoa cho tôi."

Đại ca béo liếc mắt ngang dọc: "Giúp cô ngắt hoa cũng là chuyện thường tình thôi mà."

"Nhưng mà tôi đã hỏi rồi, cái hoa màu tím đó không gọi là hoa Tiểu Đình, cũng không phải là hoa dùng để tặng quà, càng không có ý nghĩa duy trì sự lâu dài gì cả. Nó tên là hoa lưu ly tím, là một loại thuốc giúp tiêu sưng giảm đau, giúp giải độc hiệu quả." Khương Mịch cười tủm tỉm nói: "Đại ca, anh lừa tôi."

Đại ca béo xấu hổ cười cười: "Không phải tôi lừa cô, là tôi nhận nhầm, nhưng đó cũng không phải là vì ý tốt sao? Tôi cũng không có ý gì khác, cô xem tôi còn có chút việc..."

"Không cần vội, anh lừa tôi là vì muốn mượn cơ hội tiếp cận tôi phải không?" Nụ cười trên mặt Khương Mịch đột nhiên biến mất, vẻ mặt trầm xuống.

Đại ca béo càng thêm xấu hổ: "Cô bé này nói chuyện kiểu gì thế... Cô thấy tôi đã có vợ rồi, cô lại còn nhỏ, đừng nói như vậy, sẽ làm người ta hiểu lầm đấy."

Khương Mịch cười lạnh một tiếng: "Tôi còn chưa nói anh tiếp cận tôi với ý đồ gì mà. Nói thật cho anh biết, thật ra tôi vẫn chưa gửi chữ ký của thầy Cổ cho anh đâu, sao anh có thể nhận được?"

Về mặt đại ca béo thay đổi trong chớp mắt: "Cái đó... tôi... Không phải tôi sợ cô không gửi, mà là ngộ nhỡ trên đường xảy ra vấn đề thì sao, nếu tôi nói không nhận được thì cô có mất mặt không? Thật ra là tôi không nhận được, nhưng nếu cô không gửi thì tôi không nhận được cũng là điều bình thường mà, không liên quan gì đến tôi cả."

Khương Mịch nhìn anh ta: "Tôi đành nói thật với anh vậy, thật ra vừa rồi tôi nói dối gạt anh thôi, ngày đó tôi đã gửi vào địa chỉ để lại rồi. Mọi người cũng đều nhận được, chỉ có mình anh là không nhận được, có phải kì lạ quá hay không?"

"Cô..." Đại ca béo hoàn toàn không còn gì để nói.

"Anh còn quên mất một chuyện." Khương Mịch chậm rãi nói: "Giọng địa phương của anh đâu?"

Đại ca béo trầm mặc một hồi, cổ nghẹn lại, hơi khó chịu nói: "Cô gái này, tôi chưa từng làm chuyện gì không tốt với cô phải không? Cho dù tôi có nói dối thì cũng không có ác ý, cô có cần thiết phải bám riết lấy tôi như vậy không?"

"Thừa nhận nói dối là tốt rồi, nhưng vì sao anh lại đưa địa chỉ của Tiêu Hàm Sương cho tôi?" Rốt cuộc Khương Mịch cũng hỏi đến trọng điểm.

Đại ca béo không hiểu ra sao: "Tiêu Hàm Sương gì cơ? Tiêu Hàm Sương là ai?"

"Đừng giả ngu." Khương Mịch ra lệnh bằng ánh mắt cho La Giang.

La Giang không chỉ là tài xế mà thân thủ cũng không tồi, túm lấy đại ca béo lôi anh ta đến ghế sau: "Đừng giả ngu nữa, mau nói thật đi!"

"Tôi, tôi không biết thật mà..." Đại ca béo đau đến mức run lên nhè nhẹ: "Rốt cuộc Tiêu Hàm Sương là ai?"

La Giang nhìn về phía Khương Mịch.

Khương Mịch nhũm mày: "Đừng nói rằng ngày ấy anh tiếp cận tôi là không có mục đích, có phải anh đã nhét cho tôi một tờ giấy, đúng không?"

"Nói!" La Giang mạnh tay hơn.

"Tôi nói, tôi nói..." Đại ca béo rốt cuộc cũng không chịu nổi: "Đúng là tôi có nhét cho cô một tờ giấy, nhưng tôi thật sự không biết trong đó viết cái gì, cũng không quen biết ai tên là Tiêu Hàm Sương cả."

Khương Mịch trông anh ta cũng không giống như đang nói dối, gật đầu: "Nói rõ ràng tất cả những chuyện mà anh biết đi."

Hóa ra đại ca béo là tài xế xe taxi, ngày đó trên xe của anh ta thật ra còn có cả hành khách nữa.

Tiếp cận Khương Mịch rồi đưa cho cô tờ giấy đều là chủ ý của hành khách kia.

"Tôi thấy anh ta cũng không phải là người xấu, cũng chưa làm chuyện gì quá đáng nên mới đồng ý giúp." Đại ca béo nom nớp lo sợ mà nói: "Tôi thề, tôi thật sự không biết trong đó viết cái gì cả."

Khương Mịch không tin: "Nếu đúng là như vậy thì tại sao anh lại cố tình thay đổi giọng nói?"

"Đó cũng là yêu cầu của hành khách kia." Đại ca béo buồn bực nói: "Anh ta nói làm như vậy sẽ khiến cô dễ chú ý hơn."

Khương Mịch hỏi vào ý quan trọng: "Vậy hành khách đó là ai?"

"Tôi không biết." Đại ca béo sắp khóc đến nơi rồi: "Tôi thật sự không biết mà."

Về mặt Khương Mịch ngưng trọng.

La Giang cảm thấy có lẽ Khương Mịch không hiểu về hệ thống đưa đón hành khách nên chủ động nói: "Anh ta không phải là khách của anh sao? Hóa đơn gọi xe anh không nhận được? Cái khác thì không nói, ít nhất cũng phải có số điện thoại chứ? Nếu không thì các anh liên lạc kiểu gì?"

Đại ca béo liếc mạng lác đầu: "Đó không phải là đơn khách chính quy."

Ngày đó sau khi anh ta trở vị khách cuối cùng xong, định đưa vợ về quê chơi nên không nhận thêm đơn trở khách nào khác.

Nhưng xe còn chưa kịp lái đi thì một người đàn ông đã tiến đến mở cửa xe ra, trực tiếp ngồi vào trong xe, nói muốn anh ta lái đi.

Vị khách này gan cũng thật lớn, thấy đối phương có nhiều tiền nên anh ta cũng đồng ý, sau đó lại giúp hấn lừa Khương Mịch. Anh ta chột dạ nên đưa địa chỉ giả cho Khương Mịch, vì vậy nên vừa rồi mới bị Khương Mịch hỏi quanh co.

"Vậy người đàn ông kia trông như thế nào?" Khương Mịch truy hỏi: "Có đặc điểm gì đặc biệt không? Dừng xe ở chỗ nào?"

Đại ca béo nói: "Điện mạo phổ thông thôi, cao khoảng mét tám, đặc điểm đặc biệt thì... trên cổ có ba nốt ruồi xếp lại thành một đường thẳng, còn lại thì không có. Ngoại trừ lúc bảo tôi đến làm quen với cô ra thì anh ta dường như không nói gì hết, vốn ban đầu nói muốn đi đến thành điện ảnh, nhưng khi tôi quay lại xe thì đã không thấy đâu rồi."

Anh ta biết nhiều thứ như vậy, Khương Mịch có hỏi lại cũng không tra được gì, hơn nữa nhìn dáng vẻ của anh ta cũng không giống như đang nói dối. Bây giờ Cố Ngôn Phong đang ăn cơm với một đám người, nếu việc này mà truyền ra ngoài thì sẽ có một đồng rắc rối, vậy nên tốt nhất là không nên làm phiền anh. Khương Mịch tìm tài khoản lái xe của anh ta, sau khi xem xong lịch trình chạy thì mới thả người đi.

Một phen này làm mất không ít thời gian, Khương Mịch vội vàng đi vào quán, ngay sau đó liền đụng phải Tô Phán và Cố Ngôn Phong.

"Gặp phải chuyện gì à?" Tô Phán nhìn thấy cô thì thở phào nhẹ nhõm: "Tại sao lâu như vậy rồi mới đến?"

"Không sao." Khương Mịch nhanh chóng bước lên: "Kẹt xe một chút xíu thôi, sao hai người lại ra đây?"

"Ra đón em mà, thầy Cố không yên tâm." Tô Phán cười nói, lại nhanh chóng trốn đi: "Đúng rồi, chị đi lấy thêm chút đồ ăn, hai người vào trước đi."

Khương Mịch nghĩ nhân cơ hội này nói chuyện của đại ca béo với Cố Ngôn Phong cũng tốt, thế nên cũng không nói gì. Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng thì đã thấy Cố Ngôn Phong hỏi: "Bánh Dật cũng dùng cơm ở bên cạnh, em muốn qua đó chào hỏi không?"

"Bánh Dật?" Khương Mịch sững sốt một lúc mới nhớ ra đó là ai, ngay lập tức trong đầu hiện ra dấu chấm hỏi: "Em với anh ta không thân, tại sao phải qua đó chào hỏi?"

"Anh ta không phải là thần tượng của em sao?" Cố Ngôn Phong chỉnh lại ống tay áo, ung dung hỏi.

Khương Mịch: "..."

Qua vài giây, cô mới kịp phản ứng lại: "Hai người biết nhau sao?!"

Cố Ngôn Phong: "Đúng vậy."

"Em..." Khương Mịch tạm thời gạt chuyện của đại ca béo sang một bên: "Vậy nội dung trong phần bình luận điện ảnh đó có phải là anh đã nói với anh ta rồi không? Thảo nào ngày đó thái độ của anh ta kỳ quái như vậy."

Cố Ngôn Phong thả tay ra: "Chưa nói, nhưng hẳn anh ta có thể thông qua cách nói cùng cách dùng từ để đoán ra được rồi."

Khương Mịch: "... Thầy Cố, chắc không phải anh cố tình bầy em đó chứ?"

"Rốt cuộc là ai bắt ai?" Cố Ngôn Phong dựa vào bức tường rẽ sang hành lang bên cạnh, không đi vào mà tựa hồ như muốn giải quyết rõ ràng với Khương Mịch.

Khương Mịch cũng không cam lòng yếu thế: "Chẳng lẽ là em bắt anh?"

Cố Ngôn Phong mở điện thoại lên, cho Khương Mịch xem lịch sử trò chuyện.

[Bành Dật: Em trai Cố, hôm nay anh về Thanh Điện xử lý chút việc, bị giáo sư gọi tới làm trợ giảng, gặp được một tiểu tiên nữ.]

[Bành Dật: Cô ấy khen anh đẹp trai.]

[Bành Dật: Cô ấy nói anh là thần tượng của cô ấy.]

[Bành Dật: Còn nói cô ấy thích mắt nhỏ.]

[Bành Dật: Cô ấy tên Khương Mịch.]

Khương Mịch: "..."

Ảnh để mấy người đầu ấu trĩ như vậy sao?

Cố Ngôn Phong khoanh tay nhìn cô: "Về sau hay là để thần tượng của em chỉ em cách diễn nhé?"

Khương Mịch: "... Thầy Cố, em sai rồi."

Cố Ngôn Phong hừ nhẹ: "Như vậy là xong rồi?"

Khương Mịch: "... Anh ấy là thần tượng của em, còn anh là nam thần của em."

Cố Ngôn Phong che miệng lại ho khò khè: "Một hơi nói ra 20 ưu điểm của tôi, tôi sẽ tha thứ cho em."

Khương Mịch cắn chặt răng.

Cố Ngôn Phong: "Hử?"

Khương Mịch đếm số trên đầu ngón tay: "Thầy Cố đất đẹp trai, diễn xuất tốt, dịu dàng, săn sóc, tài năng vẹn toàn, học rộng, hiểu sâu, bình dị, gần gũi, ồm... Tóc dài, trán rộng, lông mày rậm, mắt to, mũi cao, môi... đẹp, cổ dài, ngực... lớn..."

Cố Ngôn Phong: "Khoan đã, em vừa mới nói cái gì?"

.....

Vờ kịch nhỏ:

Cố Ngôn Phong: "Khoan đã, em vừa mới nói cái gì?"

Khương Mịch: "Ngực, ngực... lớn..."

Cố Ngôn Phong: "Tới đây, sờ thử đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Edit: Rùa.

Trong không khí tràn ngập hương vị xấu hổ.

Khương Mịch cúi đầu xuống giả chết, hết sức chăm chú nhìn vào hoa văn viên gạch cổ dưới chân, trông giống như là đang nghiên cứu cái gì đó vậy.

Nhưng lỗi tai và cần cổ đỏ ửng của cô đã chứng tỏ cô không bình bình như vẻ bề ngoài.

Cố Ngôn Phong xoa xoa huyết thái dương: "Em học được mấy cái này ở đâu..."

Từ ngữ như hồ đối rình mỗi thế này?

Anh còn cảm thấy cô là một tiểu tiên nữ ngoan ngoãn biết nghe lời, ngay cả chạm vào cũng không dám, từng chút một giữ khoảng cách, thế mà cô lại "nhỏ thương" ngực của anh?

Có phải anh không nên đợi nữa rồi không?

Khương Mịch liên tục giả chết.

Tô Phán ở phía xa nhìn thấy bầu không khí giữa hai người họ không quá thích hợp, lo lắng hai người cãi nhau nên chủ động tiến tới hòa giải: "Tại sao hai người còn ở đây? Không đi vào ăn cơm ư?"

"Có ạ! Đang chuẩn bị vào đây, đói chết em rồi!" Khương Mịch khoa trương kêu lên một tiếng, sau đó ôm chặt cánh tay của Tô Phán.

Cố Ngôn Phong: "..."

Tô Phán liếc mắt nhìn Cố Ngôn Phong một cái, phát hiện anh tuy rằng có chút bất đắc dĩ nhưng tâm tình cũng không tệ lắm. Cô ấy lại liếc sang nhìn Khương Mịch đang mặt đỏ tai hồng, ánh mắt né tránh, cô tỏ ra bình tĩnh nhưng sâu bên trong vẫn là thẹn thùng.

Tô Phán hiểu rồi, hai người này không có chuyện gì, chỉ là cô gái nhỏ xấu hổ mà thôi.

Cô thoáng an tâm, kéo Khương Mịch đi vào chỗ.

Khương Mịch vừa lộ diện, mọi người ngay lập tức nhiệt liệt hoan nghênh.

Tô Phán muốn nhường vị trí của mình cho Khương Mịch, vì chỗ của cô ấy là ngồi bên cạnh Cố Ngôn Phong.

Nhưng lúc này sao Khương Mịch có thể không biết xấu hổ mà ngồi cạnh anh chứ, cô ngồi bên còn lại cạnh Tô Phán, bên cạnh là nữ thứ Mạnh Lan Quân.

Tô Phán tò mò không chịu được, rốt cuộc Cố Ngôn Phong đã nói gì mà khiến Khương Mịch thẹn thùng thành như vậy?

Chắc chắn Cố Ngôn Phong sẽ không nói rồi, anh bình tĩnh bắt đầu dùng bữa.

Căn bản Khương Mịch không dám nhìn về phía Cố Ngôn Phong, cô quay đầu cùng Mạnh Lan Quân nói chuyện.

Bởi vì biết trước kết cục trong sách của Mạnh Lan Quân nên Khương Mịch rất chú ý đến cô ấy. Nhưng bởi vì những chuyện nguyên chủ đã làm nên trước sau cô đối với Mạnh Lan Quân vẫn có chút áy náy, vậy nên không dám quá thân cận với Mạnh Lan Quân.

"Mịch Mịch, có phải em đóng phim không?" Mạnh Lan Quân chủ động nói chuyện piém với cô.

Khương Mịch gật đầu: "Chị Lan Quân cũng biết bộ phim này ạ?"

"Chị đóng vai chủ nhiệm lớp của các em." Mạnh Lan Quân cười nói: "Chúng ta phải hợp tác rồi."

"Hả?" Khương Mịch rất bất ngờ: "Đất diễn của chủ nhiệm lớp không nhiều lắm phải không?"

Cũng có một vài bộ phim thanh xuân cho giáo viên thành nhân vật chính, nhưng thì không phải vậy, giáo viên ở đây chính là vai phụ.

Mạnh Lan Quân có thể diễn vai nữ thứ trong phim của Cố Ngôn Phong chứng tỏ cô ấy không phải là một nhân vật vô danh. Đỗ Tích Vân chỉ diễn một vai phụ nho nhỏ trong thời mà đã khinh thường vai nữ phụ trong rồi, vậy vì đâu Mạnh Lan Quân lại nguyện ý đi diễn vai phụ?

"Đạo diễn trong bộ phim đầu tiên của chị chính là Gia Vi." Mạnh Lan Quân nói: "Hơn nữa, chị không giống mấy người học giỏi như các em, chị từ nhỏ đã sợ giáo viên rồi. Có thể làm giáo viên cũng chỉ có ở trong phim thôi, chị rất mong chờ đó."

Khương Mịch cười rộ lên: "Em cũng rất mong chờ sẽ được hợp tác với chị Lan Quân."

Vừa nói xong, mi mắt bỗng nhiên giật giật, cô nhớ ra Ngụ Bạch cũng đóng bộ phim này.

Dựa theo cốt truyện, Mạnh Lan Quân vì cứu Ngụ Bạch nên mới chết.

Cô âm thầm tự nhủ với chính mình, chờ khi bắt đầu đóng phim rồi sẽ phải nhìn chằm chằm hai người này thật kĩ.

Buổi tối, mọi người ăn cơm xong lại muốn đi hát karaoke, vui chơi đến rạng sáng mới giải tán.

Khương Mịch rất ngại khi thấy Cố Ngôn Phong, khi Tô Phán khách sáo hỏi có muốn đi về cùng cô ấy không, cô đã mặt dày đồng ý.

Dù sao cũng có lí do đối diện làm có, Cố Ngôn Phong cũng không dám nói gì.

Tô Phán rất có chừng mực, biết rất nhiều chuyện nhưng lại không có ý muốn nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác.

Khi đối diện thì rất nghiêm túc, những chuyện khác không hề nhắc tới, giúp đỡ cho Khương Mịch rất nhiều.

Mỗi tuần Khương Mịch đều đi đến nhà của Tô Phán, ngày thường cũng bận đi học nên đảo mắt đã đến Tết Nguyên Đán rồi.

Tết Nguyên Đán gộp với cuối tuần dành ra được ba ngày, Tô Phán phải đi nơi khác tham gia hoạt động, mà việc đối diện của các cô cũng sắp xong, vậy nên Khương Mịch cũng không muốn làm phiền Tô Phán thêm nữa.

Lúc này đây, cô không tìm ra một cái cớ nào để không đi tìm Cố Ngôn Phong cả.

Vậy nên khi Cố Ngôn Phong gửi Wechat đến hỏi cô có muốn về hay không, Khương Mịch đã sáng khoái đồng ý.

"Mịch Mịch, anh tới rồi, ở dưới lầu chờ em." La Giang nhắn tin cho cô.

Khương Mịch tạm biệt với Tạ Hiểu Toàn rồi nhanh chóng xuống lầu.

Nghiêm túc mà nói, cô và Cố Ngôn Phong đã hơn một tháng chưa gặp mặt nhau, lần trước gặp mặt cũng chẳng nói được mấy câu. Buổi tối hôm đó sau khi cô lấy cớ bỏ đi thì vẫn chưa gặp lại, thật ra cô cũng rất nhớ anh.

"Anh La, gần đây thầy Cố có bận không?" Khương Mịch vừa mới lên xe đã hỏi.

Trong khoảng thời gian này cô không đi gặp Cố Ngôn Phong, La Giang không cần tới đón cô nên hai người cũng chưa gặp lại nhau.

"Không bận, chỉ có mấy hoạt động, hai ngày trước còn về nhà, đến bệnh viện thăm phụ nhân." La Giang nhẹ giọng đáp: "Thời gian còn lại đều ở nhà, chắc là vận động gì đó thôi."

Nhắc đến "vận động", Khương Mịch lại nhớ đến câu "ngực lớn" của mình, không nhịn được che mặt. Thật ra ngực của Cố Ngôn Phong cũng không lớn như vậy, thân hình anh cân xứng vừa vặn, cũng không quá khoa trương, lúc ấy đầu óc của cô hỗn loạn nên... không, không nghĩ ra được điều này.

"Tình huống của di thể nào rồi?" Khương Mịch chuyển đề tài.

Sau lần trước ngắm cây bạch quả thất bại, Khương Mịch và Cố An đã tới Cô gia một lần, một phần là muốn đến xem cây bạch quả, một phần là muốn đến thăm Phí Nhất Nhục và Cố Vinh Xa. Sức khỏe của Cố Vinh Xa đến mùa đông càng kém, cơ bản chỉ ở nhà không ra khỏi cửa. Mà Phí Nhất Nhục vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, bác sĩ cũng không có biện pháp.

La Giang nói: "Bác sĩ nói tình huống vẫn ổn, ít nhất không có chuyển biến xấu, cũng coi như là tin tức tốt rồi."

Khương Mịch gật đầu, không nhịn được có chút sốt ruột. Trong khoảng thời gian này cô không gặp được Ngu Bạch, việc tìm tin tức về hệ thống cũng không có chuyển biến gì.

Lần trước bởi vì sự kiện "ngực lớn" nên cô không kể rõ ràng cho Cố Ngôn Phong nghe chuyện của đại ca béo kia. Bất quá lúc ấy La Giang có ở hiện trường nên hẳn Cố Ngôn Phong cũng biết việc này, chắc sẽ âm thầm cho người quan sát đại ca béo.

Tối bây giờ vẫn không thu hoạch được gì, đại ca béo chắc hẳn cũng không nói dối, anh ta không biết cái gì hết, điểm mấu chốt vẫn nằm trên người vị khách kia. Chỉ với manh mối trên cổ có ba nốt ruồi xếp lại thành đường thẳng thì chẳng khác gì mò kim đáy biển cả.

Đến cửa biệt thự nhà Cố Ngôn Phong, La Giang dừng xe lại, nói: "Mịch Mịch, thầy Cố cho anh nghỉ rồi, anh không đi vào nữa."

"À, vâng." Khương Mịch tháo đai an toàn xuống xe: "Cảm ơn anh La, Tết Nguyên Đán vui vẻ."

"Tết Nguyên Đán vui vẻ." La Giang vẫy tay với cô: "Tuyệt vừa roi xong, đi đường cẩn thận đó."

Khương Mịch nhìn thấy La Giang lái xe rồi đi thì mới bước vào cổng lớn, vừa nhìn thấy đã ngỡ ngàng.

Trong sân phủ tuyết thật dày, trên cây trang trí ngôi sao cũng quả chuông, còn có một tấm ván gỗ hình con nai đang kéo một chiếc xe trượt tuyết, trông đẹp vô cùng.

Đây rõ ràng là hình ảnh trang trí lễ Giáng sinh mà.

Khương Mịch gốc là người phía Nam, cô sống ở thành phố nên rất ít khi nhìn thấy tuyết, mặc dù thỉnh thoảng cũng thoáng nhìn thấy nhưng nhanh chóng lại tanh. Trò ném tuyết và đập người tuyết trong truyền thuyết cô chưa bao giờ được chơi.

Vậy nên năm nay khi đợt tuyết đầu mùa đến, Khương Mịch vui đến phát điên lên, lôi kéo Tạ Hiểu Toàn đi nện người tuyết xấu kinh khủng, còn hưng phấn đến mức chụp ảnh đăng lên vòng bạn bè đi khoe khắp nơi.

Nhưng bất kể là cái gì, cảm giác mới mẻ đi qua rồi cũng chóng chán.

Mùa đông năm nay tuyết đã rơi mấy lần, Khương Mịch dần dà cũng không còn hứng thú nữa.

Tối hôm qua cũng có tuyết rơi, nhưng không lớn lắm, hôm nay tuyết bên ngoài đã gần như bị cạo sạch nên ngoài trừ cảm giác hơi lạnh ra thì Khương Mịch cũng không có bất kì cảm giác nào khác.

Lúc này nhìn một khu vườn đầy tuyết, Khương Mịch cũng không ngạc nhiên, nhanh chóng biết đây không phải là hiện tượng tự nhiên, hẳn là có ai đó đã đem tuyết bên ngoài vào rồi.

Từ nhỏ Cố Ngôn Phong đã chứng kiến nhiều trận tuyết lớn, chắc chắn sẽ không có hứng thú gì với tuyết, hơn nữa anh cũng không phải kiểu người thích nghịch tuyết như thế này.

Vậy nên, anh làm như vậy vì ai, không cần nói cũng biết.

"Thầy Cố!" Giờ này Khương Mịch nào còn nhớ xấu hổ hay không xấu hổ nữa, nhanh chóng chạy vọt vào.

Cố Ngôn Phong cầm xẻng đi ra, nhắc nhở nói: "Đi đường cẩn thận."

Còn chưa nói dứt lời, Khương Mịch đã lao tới trước mặt anh, dưới chân trượt một cái, cả người ngã xuống mặt đất.

Cố Ngôn Phong trực tiếp ném cái xẻng trong tay đi, duỗi tay ra muốn đỡ cô. Nhưng anh đã đánh giá cao năng lực của mình rồi, anh trực tiếp bị Khương Mịch làm cho ngã xuống mặt đất.

Cố Ngôn Phong ngã trên mặt đất, Khương Mịch ngã trên người anh, tay Cố Ngôn Phong còn đặt trên eo cô, bảo vệ cô ở trong lồng ngực mình.

"Thầy Cố, anh không sao chứ?" Khương Mịch hoảng sợ, muốn xem Cố Ngôn Phong có bị làm sao không.

Bây giờ cả người cô đã hoàn toàn dán lên người anh, môi tựa vào cổ anh, lời vừa nói ra thì tỏa theo một làn khí.

Cố Ngôn Phong hơi ngoảnh đầu đi: "Tuyết ngừng rơi rồi, không sao đâu, em đứng dậy đi."

Lúc này Khương Mịch mới ý thức được tư thế của hai người ái muội cỡ nào, cô vội vàng muốn bò dậy, tay sờ soạng lung tung, bàn tay trực tiếp ấn trên ngực Cố Ngôn Phong.

Tuy rằng cách một lớp vải, nhưng mà Khương Mịch vẫn cảm nhận được cơ bắp rõ ràng... Thật ra... cũng không nhỏ lắm.

Khương Mịch luống cuống bò dậy, gương mặt và lỗ tai đỏ bừng.

"Đã là Tết Nguyên Đán rồi, anh còn tổ chức lễ Giáng Sinh làm gì chứ?" Khương Mịch xấu hổ đến điên lên rồi, muốn chuyển sang đề tài khác.

Cố Ngôn Phong không trả lời: "Em làm tôi ngã mà không kéo tôi dậy sao?"

Khương Mịch: "..."

Cô vội vàng quay đầu lại, duỗi tay ra kéo Cố Ngôn Phong lên.

Cô vừa mới từ trên xe xuống, không đeo găng tay, bàn tay nhỏ vì lạnh mà bắt đầu đỏ lên.

Cố Ngôn Phong mượn lực của Khương Mịch mà đứng lên.

Khương Mịch muốn rút tay về nhưng không rút được.

Cố Ngôn Phong cởi găng tay của mình ra, đeo lên tay cô: "Tết Nguyên Đán với Giáng Sinh gần nhau, không phải nói chưa thấy tuyết bao giờ, muốn đắp một đôi người tuyết sao? Hôm nay tôi giúp em đắp người tuyết, cái lần trước em làm thật cay mắt."

Lớp nhung của găng tay rất dày, hơn nữa bởi vì Cố Ngôn Phong vừa mới đeo xong nên bên trong vẫn còn lưu lại độ ấm, ấm đến nóng bỏng.

Bàn tay đông cứng của Khương Mịch chạm phải đồ vật ấm áp liền cảm thấy ngứa ngáy, ngay cả trái tim cũng run lên.

Cố Ngôn Phong túm lấy tay cô: "Không được cởi ra, nếu không da sẽ bị nứt, vừa ngứa vừa đau lại vừa xấu."

Khương Mịch: "..."

Cô giật giật chiếc găng tay khổ lớn trên tay mình: "Vậy anh phải làm sao bây giờ?"

Cố Ngôn Phong lấy từ trong túi ra một đôi găng tay khác, đeo vào tay mình: "Diễn viên cần phải yêu quý bàn tay mình, nếu không khi đóng phim bị quay

gần lại thì trên màn ảnh có thể nhìn ra vết chai, như vậy sẽ rất khó nhìn."

"..." Khương Mịch thật sự không biết nói gì hơn nên đành phải nói: "Cảm ơn thầy Cố."

Cố Ngôn Phong hơi mỉm cười: "Không cần cảm ơn, lần trước em còn nói thiếu bốn ưu điểm của tôi, lần này bổ sung là được."

Khương Mịch: "....."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Edit: Rùa.

Vốn dĩ Khương Mịch còn đang xấu hổ và cảm động, kết quả sau khi Cố Ngôn Phong nói thế thì cô đã nuốt ngược cảm xúc trở về.

Cô mặt dày tức giận nói: "Thầy Cố, đã hơn một tháng rồi mà sao anh còn nhớ vậy? Trí nhớ thật tốt đó."

Da mặt Cố Ngôn Phong cũng dày không kém: "Đương nhiên rồi, nếu không thì sao làm học bá được."

"..." Khương Mịch làm mặt quỷ: "Không có."

Cố Ngôn Phong: "Không có là ý gì?"

"Thầy Cố ở trong lòng em, chỉ có mười sáu ưu điểm." Khương Mịch cười nói: "Còn lại bốn cái, nghĩ không ra."

Cố Ngôn Phong: "..."

Anh xoay người ngồi trên đồng tuyết: "Tự em đáp người tuyết đi, thầy Cố sẽ không giúp em đâu."

"Thầy Cố đúng là quý hẹp hòi." Khương Mịch nhăn mũi, nhẹ nhàng hừ một tiếng: "Không thì không, em tự đáp. Anh cứ ngồi yên đó đừng nhúc nhích, em sẽ xem anh làm người mẫu, đáp người tuyết hình thầy Cố."

Khóe miệng Cố Ngôn Phong hơi cong lên, vẫy tay về phía Khương Mịch: "Qua đây."

Khương Mịch chần chờ trong giây lát rồi vẫn đi tới trước mặt anh: "Làm gì vậy?"

Cố Ngôn Phong kéo tay cô, nhét cổ tay áo vào trong gang tay, sau khi sửa soạn xong một lần mới nói: "Đừng để tuyết dính vào da, đi thôi."

Khương Mịch mỉm môi, xoay người đi vào trong màn tuyết, tìm khối tuyết nào đó thật tốt sau đó dồn lại trước mặt Cố Ngôn Phong, miệng lẩm bẩm: "Hiếu Toàn nói với em rồi, đầu tiên phải xây một cái bệ đã. Thầy Cố..."

Cô ngẩng đầu dùng ánh mắt ước chừng Cố Ngôn Phong, sau đó tự quyết định: "Ừm, phải xây một cái bệ lớn mới được."

Cố Ngôn Phong: "..."

Cứ cảm giác mấy lời này có gì đó sâu xa, nhưng lại không biết sâu xa ở chỗ nào.

"Sau đó là thân hình của thầy Cố." Khương Mịch dùng xẻng vỗ vỗ lên cái bệ, sau đó lại bắt đầu hướng lên trên mặt người tuyết: "Dáng người thầy Cố quá đẹp..."

"Không đẹp." Giọng nói của Cố Ngôn Phong vang lên, dọa Khương Mịch sợ chết khiếp.

Cô vừa mới quay đầu đã phát hiện Cố Ngôn Phong không biết từ khi nào đã im lặng tiến tới, ngồi xổm bên cạnh cô, đầu của hai người cơ hồ đặt cạnh nhau. Vừa rồi cô dùng lực quay đầu hơi mạnh chút, suýt chút nữa đã đâm sầm vào người anh.

Khương Mịch ngả người sang bên cạnh, trực tiếp đập mông xuống tuyết, thẹn quá hóa giận nói: "Thầy Cố, anh biết dọa người có thể làm chết người không?"

"Tôi chỉ biết, em làm như vậy..." Cố Ngôn Phong không tránh đi, ngược lại còn tiến đến gần Khương Mịch hơn một chút, thăm thì nói: "Thì thầy Cố của em sẽ tan đi mất đấy."

"Thầy Cổ của em", những lời này giống như một móng vuốt nhỏ nhỏ nhẹ nhàng cào trong lòng Khương Mịch, làm lòng cô lúc lên lúc xuống.

"Người tuyết không phải đắp như vậy sao?" Khương Mịch cố gắng trấn định, đưa cái xẻng cho Cố Ngôn Phong: "Anh làm thử đi."

Cố Ngôn Phong vớt cái xẻng sang một bên, duỗi tay ra lấy một nắm tuyết lẩn lẩn trên mặt đất: "Em chưa xem video hay hình ảnh bao giờ à? Thật ra người tuyết được tạo thành từ những quả bóng tuyết hình tròn như thế này."

Đương nhiên Khương Mịch đã xem qua, nhưng bởi vì không có kinh nghiệm nên sẽ không chú ý đến những thứ này. Lúc này nghe thấy vậy thì cũng quên mất sự xấu hổ lúc trước, chạy tới cướp bóng của Cố Ngôn Phong: "Hóa ra là phải lăn quả cầu tuyết à? Thầy Cổ anh để em lăn thử xem... Thầy Cổ anh để em lăn đi mà, thầy Cổ."

Cố Ngôn Phong: "..."

Khương Mịch không khác gì một đứa trẻ, lăn lăn quả cầu tuyết rất vui: "Lăn lăn thầy Cổ nè..."

Dù sao cũng có một trận tuyết vừa đi qua nên nhiệt độ không khí bên ngoài rất thấp, chớp mũi và khuôn mặt của Khương Mịch bị đông đến đỏ ửng, thò ra thành khối trắng lờn vờn quanh miệng. Nhưng cô lại không cảm thấy lạnh chút nào cả, cười đến hai mắt híp lại, trên nền tuyết lưu lại dấu chân cô chạy còn nhanh hơn cả khi bị ép tập thể dục nữa.

"Không đứng lảm." Cố Ngôn Phong nhìn quả bóng tuyết lớn kia: "Thầy Cổ của em không béo như vậy."

Khương Mịch dừng lại nhìn, quả nhiên quả cầu tuyết kia đã lớn lảm rồi.

Cô ôm quả bóng đi qua, đặt nó lên cái bệ, sau đó hỏi Cố Ngôn Phong: "Tiếp đến phải làm sao bây giờ?"

"Đắp thêm một cái đầu nữa." Cố Ngôn Phong nói: "Đừng to quá."

Lần này Khương Mịch đã rất chú ý, lăn lăn nặn một cái đầu nhỏ, còn thì thầm nói: "Đầu của thầy Cổ rất nhỏ, khiêm tốn thôi."

Vì thế, Khương Mịch nặn ra một Cố Ngôn Phong đầu nhỏ mình to, tỉ lệ vô cùng khoa trương, thậm chí ngay cả cô còn không nhìn được ngã trái ngã phải: "Thầy Cổ, anh mập ra rồi."

Lúc này Cố Ngôn Phong mới đi tới, nghiêm túc nhìn "bản thân" thậm chí không nỡ nhìn kia, rùng mình nói: "Yên tâm, em sẽ không có cơ hội nhìn thấy tôi như vậy đâu."

"Không nhất định đâu." Khương Mịch phản bác: "Chờ khi nào anh đến tuổi trung niên rồi..."

"Không đâu." Cố Ngôn Phong cướp lời cô, rất không biết xấu hổ mà nói: "Thầy Cổ của em chẳng sợ già, ít nhất đáng người có thể bảo đảm để không bị biến dạng."

Khương Mịch lén lút thè lưỡi: "Thầy Cổ đúng là quá tự tin."

"Không tin thì em chờ mà xem." Cố Ngôn Phong nói.

Khương Mịch gật đầu: "Vâng, em sẽ chờ."

Nói xong lại cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Cố Ngôn Phong cảm đạo cụ là một củ cà rốt đi tới, định cho thêm vào khuôn mặt của mình, lại bị Khương Mịch cướp mất: "Để em! Đây là người tuyết của em, anh không cần phải cướp việc của em như thế!"

Cố Ngôn Phong nghe lời đưa cho cô, sau đó lại nặn một quả cầu tuyết nữa.

Đợi Khương Mịch đã đắp xong mắt, mũi, miệng cho thầy Cổ rồi, vừa quay đầu lại thì đã thấy Cố Ngôn Phong lăn lăn một quả cầu tròn xoe, thuận miệng hỏi: "Anh còn định làm gì nữa vậy?"

"Nặn người tuyết." Cố Ngôn Phong đáp: "Lúc em nói xấu tôi mà không nghĩ được tôi cũng có thể nặn ra Khương Mịch sao?"

Khương Mịch: "..."

"Thầy Cổ, sao anh lại mang thù như vậy chứ?" Khương Mịch nhào người qua cướp quả cầu tuyết trong tay anh: "Em không thích cái này, quá béo."

Cố Ngôn Phong lóe lên tia sáng, để Khương Mịch cứ thế ngã vào đống tuyết, dù sao ngã cũng không đau nên anh không tới đỡ cô.

Khương Mịch không chịu từ bỏ, liền thuận thế ôm lấy chân Cố Ngôn Phong: "Thầy Cổ, anh quá keo kiệt rồi. Đàn ông phải rộng lượng thì mới có người thích, hiểu chưa?"

"Thầy Cổ tồn tại chính là để nói cho em biết, đàn ông keo kiệt cũng có thể có người thích được." Cố Ngôn Phong nói.

Khương Mịch: "!!!"

Thật là... da mặt dày vô địch quá đi.

"Thầy Cố, em sai rồi." Khương Mịch ngoan ngoãn xin lỗi, sau đó nhân lúc anh không chú ý liền dịch lên phía trước, làm Cố Ngôn Phong ngã xuống đất một lần nữa.

Lần này Khương Mịch không quan tâm xem có mờ ám hay không mà mạnh mẽ thể hiện sức mạnh của bản thân bằng cách đánh tan quả cầu tuyết trong tay anh.

Quả cầu tuyết vỡ vụn rơi xuống như mưa, Cố Ngôn Phong bỗng nhiên duỗi tay ra nhấn đầu Khương Mịch một cái, đem mặt cô ấn trong lồng ngực mình.

Khăn quàng cổ của anh vừa hay lót phía dưới mặt Khương Mịch, lớp chỉ thêu mềm mại dán lên da thịt lạnh như băng, đem lại cảm giác vô cùng ấm áp.

Hormone nam tính mãnh liệt từ bốn phương tám hướng thổi tới, các giác quan đều bị xâm nhập, đầu Khương Mịch trống rỗng không còn một mảnh, cô chỉ có thể nghe được tiếng tim đập "thình thịch thình thịch" xung quanh, không biết đó là của cô hay Cố Ngôn Phong.

Thật lâu sau, cũng có lẽ chỉ trong hai giây, bàn tay đang sau gáy cô lại rời đi.

Khương Mịch bỗng nhiên bị chặn mấy một nhịp, nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Những bông tuyết rơi đầy xuống người Cố Ngôn Phong, trên quần áo của cô cũng có, nhưng trên mặt cô lại không dính một chút nào cả.

Động tác vừa rồi Cố Ngôn Phong không chút do dự che chở cho cô lại hiện lên, hô hấp Khương Mịch liền rối loạn.

"Không cần phải nhăn tâm như vậy." Cố Ngôn Phong dùng ngữ điệu nhàn nhạt mà nói: "Tôi nặn cho em cái khác là được chứ gì? Nặn người tuyết thon thả."

Một câu của anh đã đánh tan bầu không khí ái muội ban nãy, nhưng kỳ lạ rằng Khương Mịch cũng phát hiện tâm trạng của mình hơi trùng xuống, hình như cô có chút không vui.

"Được thôi." Cô không rõ cảm xúc của bản thân là gì, chỉ thuận miệng nói: "Anh nói thì phải giữ lời đó."

Cố Ngôn Phong gật đầu, đứng lên vỗ những bông tuyết rơi xuống, lại tiếp tục nặn lại một quả bóng nhỏ: "Hay là em tới nặn cho yên tâm?"

Khương Mịch kéo sự chú ý của mình về người tuyết, cảm xúc cũng theo đó mà dần trở nên bình ổn hơn.

"Được." Khương Mịch cầm quả cầu tuyết chỉ bằng nửa quả ban nãy: "Thế này là được rồi, em gầy như vậy thôi."

Cố Ngôn Phong nghe theo cô, đặt quả cầu tuyết lên bệ: "Còn thiếu một quả đầu nữa?"

"Lời này sao nghe giống phim kinh dị vậy?" Khương Mịch một bên nhíu mày, một bên nhanh chóng nặn một cái đầu.

Vì yêu cầu hết sức mãnh liệt của Khương Mịch, người tuyết là cô nhỏ hơn người tuyết Cố Ngôn Phong ước chừng khoảng hai vòng.

Một cái thì mập mạp mũm mĩm, một cái thì xinh xắn lạnh lợi, đứng gần nhau vậy mà rất hài hòa.

Khương Mịch lấy điện thoại ra chụp, còn cố ý cười nhạo Cố Ngôn Phong: "Thầy Cố là đồ béo."

Cố Ngôn Phong liếc nhìn cô một cái, không phản bác, bản thân cũng lại chụp mấy tấm, sau đó đưa Khương Mịch vào nhà: "Bên ngoài rất lạnh, không thể chơi lâu được, coi chừng bị cảm mạo đó."

Đúng là Khương Mịch cũng có chút mệt mỏi nên theo anh đi vào.

Từ sau khi nghỉ hè chuyển đi, đến bây giờ cũng đã nửa năm chưa được quay về nơi này, Khương Mịch vừa bước vào cửa đã vô cùng hoài niệm.

Cách bày trí của nơi này vẫn chưa thay đổi, Khương Mịch từ cửa đi đến số pha, cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Bên trên bàn trà có một hộp quà tặng.

"Tặng quà cho em đó, mở ra xem đi." Cố Ngôn Phong ở bên cạnh nói.

Khương Mịch sững sờ, cảm thấy vô cùng áy náy: "Còn có quà à? Em... em còn chưa tặng quà cho anh đâu, thật ngại quá, hay là thôi bỏ đi?"

Thật ra Khương Mịch cũng có ý định tặng quà cho Cố Ngôn Phong, đã chọn xong rồi nhưng lại không mua. Cô nghĩ rằng mười lăm ngày nữa cô có thể nghỉ đông rồi, sau đó ngày đầu tiên cô đã phải tiến vào đoàn làm phim, đợi khi nào ăn Tết có thể nói với Hạ Uẩn Dung rằng muốn mượn tiền thù lao đóng phim trước, dùng tiền của mình đi mua quà cho Cố Ngôn Phong sau.

Bây giờ cô toàn dùng tiền của anh để sinh hoạt, nếu dùng tiền của anh để mua quà cho anh nữa thì cảm giác không lịch sự lắm.

"Hộ khẩu của em nằm trong hộ khẩu của tôi, mua quà cho em không phải là việc bình thường sao?" Cố Ngôn Phong cười nói: "Hơn nữa, quà này để sau cũng không được, em cứ mở ra xem trước đi."

Anh nói đến mức này rồi, Khương Mịch từ chối cũng không được nữa, đành phải mở hộp ra.

Bên trong là một chiếc khăn quàng cổ YIG màu hồng nhạt, YIG là một nhãn hiệu xa xỉ trên thế giới, một chiếc khăn này giá trị phải lên tới hơn sáu con số.

Khương Mịch nhìn kỹ mới thấy cách thêu ở đây tạo thành chữ "M"... Quá rõ ràng, đây là một chiếc khăn quàng cổ được chế tác riêng.

Vậy nên không thể không nhận được.

Cố Ngôn Phong: "Thích không?"

Khương Mịch gật đầu: "Thích, nhưng nó quá quý giá."

Cố Ngôn Phong rút khăn quàng cổ ra đeo nó cho cô: "Rất đẹp."

Trắng trắng hồng hồng, kết hợp với màu da của Khương Mịch thì lại càng đẹp hơn, giống như ngọc đã được chạm khắc mài dũa, trông thật đẹp mắt.

Tự bản thân Khương Mịch cũng cảm thấy đẹp, nhưng gánh nặng tâm lý vẫn có chút nặng nề.

"Nếu em vẫn còn cảm thấy băn khoăn... thì tặng lại tôi một món quà cũng được." Cố Ngôn Phong lấy từ dưới bàn trà ra một cái hộp: "Mấy ngày này tôi nảy ra một ý tưởng, cảm thấy rất thích."

Khương Mịch bị anh hấp dẫn lực chú ý, ngồi xuống bên cạnh nhìn chằm chằm vào cái hộp: "Là ý tưởng gì vậy?"

"Thẻ trò chơi." Cố Ngôn Phong mở chiếc hộp ra, bên trong có một chồng tám card.

"Trò chơi?" Khương Mịch không hiểu: "Cái này chơi như thế nào?"

"Ví dụ như, đây là thẻ nói ưu điểm." Cố Ngôn Phong đẩy một tấm card về phía Khương Mịch: "Em phát hiện ra một ưu điểm của tôi thì có thể viết lên trên mặt này tặng tôi, hoặc chờ tôi sưu tập đủ... 20 hoặc 30 tấm thẻ thì có thể đổi lấy một ước nguyện. Sau đó tôi lấy một tấm thẻ ước nguyện đổi lấy một ước nguyện cho em."

Khương Mịch chớp chớp mắt, tỏ vẻ hứng thú nhìn Cố Ngôn Phong: "Có thể đổi những ước nguyện như thế nào? Anh có thể lấy ví dụ hay không?"

"Ví dụ như, sáng ngày mai 6 giờ sáng rời giường, chạy năm kilomet." Cố Ngôn Phong nói.

Khương Mịch: "..."

Một trò chơi lãng mạn như vậy, kết quả vào đầu thầy Cố, điều đầu tiên nghĩ đến vẫn là tập thể dục.

Thôi được, cô đã tin cho dù anh già thì cơ thể cũng không biến dạng rồi.

Cố Ngôn Phong nhìn cô một cái, mặt không đổi sắc hỏi: "Chơi không?"

Khương Minh đã có chút lung lay: "Hai chúng ta chơi cùng nhau chứ? Em có thể đổi ước nguyện cho anh không?"

Cố Ngôn Phong: "Đương nhiên là có thể."

Khương Mịch: "Vậy ok!"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Edit: Rùa.

Cố Ngôn Phong mỉm cười nói: "Chẳng phải em ngại nhận quà sao? Tôi cũng không ép em, hôm nay em viết nhiều hơn một ưu điểm cho tôi, coi như là đáp lễ."

"Một thôi sao?" Khương Mịch nhận được quà thì rất ngượng ngùng, còn muốn viết thật nhiều cho Cố Ngôn Phong nữa cơ, bởi vì anh có rất nhiều ưu điểm.

"Em muốn viết bao nhiêu cũng được." Cố Ngôn Phong nói: "Nhưng em phải nhớ, mỗi tấm card này đều có thể đổi lấy thần chạy năm kilomet đó."

Khương Mịch: "..."

Thứ khác còn được, chạy năm kilomet ư? Thật quá độc ác!

Cô không làm được đâu!

Vì thế, Khương Mịch đành phải tiếp tục mặt dày, làm bộ mình chưa nói gì hết.

"Nếu không có ý kiến gì thì tôi làm mấy tấm card trước nhé." Cố Ngôn Phong nói, rút từ hộp bút bên cạnh ra một đồng bút sáp đầy màu sắc, viết thử lên mặt sau tấm card.

Chữ của anh rất đẹp, còn vẽ thêm một vài nét trang trí, ở giữa là một hình trái tim dùng để ghi ước nguyện, sau đó vẽ một mũi tên xuyên qua, trông vô cùng đáng yêu.

Khương Mịch thích đến không chịu được, loại thẻ này dù không có tác dụng nhưng cô vẫn muốn sưu tập thêm mấy cái.

"Có phải bây giờ chúng ta nên xác định xem có mấy tấm thẻ ước nguyện thì được đổi lấy một điều ước hay không?" Cố Ngôn Phong cầm tấm card lên và hỏi.

Khương Mịch chống cằm nhìn ngón tay thon dài của anh, có chút mê mẩn nên không chút nghĩ ngợi liền nói: "30 tấm đi."

Cô không muốn chạy bộ, vẫn nên tích góp nhiều tấm thẻ thì tốt hơn.

Cố Ngôn Phong cười, cũng không phản đối: "Được."

Khương Mịch ngẫm nghĩ, lại đưa ra một nghi vấn: "Chúng ta có nên giới hạn một chút xem ưu điểm là những gì không?"

"Tôi cảm thấy không cần." Cố Ngôn Phong giải thích: "Tấm thẻ này dùng để viết ưu điểm của bản thân, sau đó là tự mình hoàn thành tâm nguyện. Vậy nên chỉ cần bản thân thấy đó là ưu điểm, nguyện ý dùng nó để đổi lấy ước nguyện là được tính rồi. Dù sao cũng là quyết định của mình, là kết quả của mình, em thấy sao?"

Anh vừa nói vừa lấy một tấm thẻ ưu điểm ra, viết thẳng xuống: Khương Mịch đeo khăn quàng cổ màu hồng trông rất đẹp.

Sau đó, anh đưa tấm card này cho Khương Mịch.

Về mặt Khương Mịch tràn đầy mong mỏi: "Như vậy cũng được ư?"

"Đương nhiên rồi." Cố Ngôn Phong hơi ngừng lại: "Tôi chỉ lấy ví dụ thôi."

Khương Mịch phản ứng lại, dùng một tay cướp lại tấm thẻ về trong tay mình: "Nếu lấy ví dụ thì cũng là anh đưa cho em, không thể đổi ý được, cái này phải tính."

Cố Ngôn Phong nhìn cô hai giây, cúi đầu cười khẽ: "Vậy thì tính đi."

Lúc này Khương Mịch mới nghiêm túc xem tấm card trong tay, mặt không hiểu sao lại đỏ ửng.

"Vậy nên em đã hiểu ưu điểm là viết về những cái gì rồi, đúng không?" Cố Ngôn Phong hỏi.

"Ừ, ừ." Khương Mịch không chịu từ bỏ tấm card trong tay, đương nhiên là muốn nhận nó.

"Nhưng mà, tôi cảm thấy cần phải có một hạn chế." Cố Ngôn Phong lại nói thêm.

Khương Mịch lập tức hỏi: "Hạn chế gì?"

Cố Ngôn Phong nói: "Không được lặp lại ưu điểm. Ví dụ như không được ngày nào cũng nói đẹp trai, tốt bụng hay cái gì đó tương tự như vậy, không có ý nghĩa."

"Có lý." Khương Mịch gật gù đầu.

Quy định đã nói rõ ràng.

Cố Ngôn Phong làm tổng cộng 60 tấm thẻ, chia cho Khương Mịch 30 tấm: "Tạm thời cứ dùng thế này thôi, chúng ta xem thử có hiệu quả hay không."

Khương Mịch nghiêm túc nhận lấy.

Cố Ngôn Phong nhắc nhở cô: "Em có muốn nói nốt những ưu điểm còn lại không?"

Khương Mịch không nhịn được cười rộ lên: "Thầy Cố, đột nhiên em phát hiện, hình như anh có chấp niệm đối với ưu điểm thì phải? Người ưu tú như anh mà còn thiếu người khen à? Tại sao lại thích nghe người khác nói ưu điểm của mình vậy?"

"Có ai mà không thích được khen đâu?" Cố Ngôn Phong nhẹ nhàng phản bác: "Em dám nói là em không mong đợi ư?"

Khương Mịch không thể không thừa nhận: "Thật ra em cũng rất mong đợi."

"Vậy nên đây chính là trò chơi bỏ ích về cả tinh thần lẫn thể chất." Cố Ngôn Phong nghiêm trang nói: "Có lợi cho việc chúng ta tìm ra những ưu điểm mà bình thường chúng ta không chú ý tới."

Khương Mịch muốn tranh luận nhưng lại miễn cưỡng nhận xuống.

Cô cúi đầu, rút ra hai tấm card và viết lên chúng: Thầy Cố viết rất đẹp, thầy Cố nặn người tuyệt cũng rất đẹp.

Sau đó đưa cho Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong hơi mỉm cười, thu hai tấm thẻ này lại, sau đó đưa cho Khương Mịch một tấm thẻ ước nguyện.

Bản edit chỉ được đăng tải duy nhất tại wattpad hoangcamanh và facebook: www.facebook.com/hoangcamanh6042/

Khương Mịch nhìn nó, bỗng nhiên phát hiện góc bên phải phía dưới tấm thẻ có một chữ G: "Cái này nghĩa là gì?"

"G là thẻ ước nguyện của tôi, em cầm tấm thẻ này là có thể giúp tôi thực hiện một điều ước." Cố Ngôn Phong lại cầm lấy một tấm thẻ phía dưới góc bên phải có chữ cái J lên, đưa cho Khương Mịch nói: "Còn là thẻ tâm nguyện của em, tôi cầm nó là có thể đổi thẻ của em cho tôi."

Khương Mịch đã hiểu, lấy tấm thẻ có chữ J còn đưa thẻ có chữ G cho Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong lại đẩy tấm thẻ chữ G đó lại: "Đây là của em"

"Không phải chứ?" Về mặt Khương Mịch ngây ngốc: "Em mới chỉ đưa ra có hai ưu điểm thôi mà, chẳng phải nói 30 cái mới có thể đổi lấy một tấm thẻ ước nguyện sao?"

Cố Ngôn Phong thờ nhẹ một hơi: "Em quên rồi à? Trước kì thi đại học tôi đã đồng ý với em, chỉ cần em thi đỗ Thanh Điện thì tôi sẽ hoàn thành một điều ước cho em."

Chỉ là trước khi nhận được giấy báo trúng tuyển thì bọn họ đã xảy ra mâu thuẫn nên không ai đề cập đến chuyện này nữa. Sau này tuy đã làm lành rồi nhưng Khương Mịch vẫn không yêu cầu gì, không biết là do quên mất hay là do ngại dè. Cố Ngôn Phong cảm thấy mình cũng thật là... lần đầu tiên anh nóng nảy nhắc nhở người khác yêu cầu với mình như vậy.

Cố Ngôn Phong nói tiếp: "Vậy nên bây giờ em có thể yêu cầu một điều ước với tôi."

Lúc ấy Khương Mịch chỉ thuận miệng nói mà thôi, sau này đúng thật là đã quên bống mất.

Bây giờ đột nhiên giáng xuống chuyện "Tấm thẻ tâm nguyện" này, trong nháy mắt cô cũng không biết nên đòi hỏi Cố Ngôn Phong cái gì nữa.

Và lại Cố Ngôn Phong đối xử với cô quá tốt, Khương Mịch cũng ngại nói ra yêu cầu gì đó quá phận.

"Chưa nghĩ ra thì không vội." Cố Ngôn Phong nói: "Em cứ giữ tấm thẻ này đi, khi nào nghĩ ra rồi thì có thể tới đổi lấy một điều ước cũng được."

Trong đầu Khương Mịch chợt nảy ra một ý: "Có rồi."

Cố Ngôn Phong thả chiếc bút trong tay ra, sống lưng thoáng dựng thẳng: "Em muốn đổi lấy cái gì?"

Khương Mịch đưa tấm thẻ ước nguyện qua: "Thầy Cố, anh giúp em làm bài tập một lần đi."

Cố Ngôn Phong: "..."

Suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

Trò chơi thẻ bài này nhìn có vẻ đơn giản, thậm chí là còn ấu trĩ, nhưng thật ra đó là kết quả mà Cố Ngôn Phong đã suy nghĩ rất lâu, phương diện nào cũng bao hàm rất nhiều thâm ý. Cố Ngôn Phong không ngờ bây giờ Khương Mịch có thể hiểu hết ý tứ của anh, anh chỉ phóng dâi để câu con cá lớn,

nhưng anh không ngờ Khương Mịch lại đơn thuần đến vậy.

Theo lý mà nói, thẻ tâm nguyện này cũng coi như là một thứ quý giá. Anh đưa ra tấm thẻ này là muốn thử xem trong lòng Khương Mịch mong chờ điều gì ở anh. Nào ngờ, Cố Ngôn Phong nằm mơ cũng không thể ngờ tới, thử Khương Mịch chờ đợi thẻ nhưng chỉ là bài tập mà thôi.

Khương Mịch nhìn về mặt Cố Ngôn Phong không biến sắc, có chút bất an hỏi: "Không phải anh nói... yêu cầu gì cũng có thể sao?"

"Theo lý thuyết thì có thể, nhưng... Em không muốn đổi sang cái khác à?" Tâm tình Cố Ngôn Phong thật phức tạp: "Hơn nữa, em còn dám bảo tôi giúp em làm bài tập? Em không sợ lại bị lộ sao?"

Anh càng khoái thác, Khương Mịch lại càng kiên trì: "Không sao đâu, lần này em không để anh giúp em viết bình luận phim điện ảnh nữa, anh giúp em làm bài tập Tiếng Anh đi. Dù sao giáo viên tiếng Anh cũng không thể trùng hợp là đàn chị của anh, biết thói quen dùng từ của anh được đâu nhỉ?"

Cố Ngôn Phong: "..."

Tự mình đào hố chôn chính mình, đây chính là tình huống lúc này của anh.

Khương Mịch vui vẻ phản chấn trở về phòng của mình, nghĩ đến biểu tình một lời khó nói hết vừa rồi của Cố Ngôn Phong thì cô không nhịn được nằm trên giường cười lớn.

Cô rất thích nhìn cảnh Cố Ngôn Phong vì cô mà phá vỡ giới hạn của mình, loại cảm giác này cực kì thỏa mãn.

Thẻ tâm nguyện này đúng là thứ tốt!

Khương Mịch nằm trong chốc lát, sau đó điện thoại vang lên, là Tạ Hiểu Toàn gọi tới, bức xúc nói mình bị ép kết hôn.

"Kết hôn?" Khương Mịch cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: "Cậu mới 18 tuổi, vừa mới thành niên thôi, ngay cả tuổi còn chưa được pháp luật cho phép kết hôn thì tại sao đã muốn tìm đối tượng rồi?"

"Tớ cũng đâu biết được!" Tạ Hiểu Toàn điên cuồng mắng mò: "Cảm giác giống như là ngày hôm qua còn nói tớ không được yêu sớm, kết quả hôm nay đã đưa người tới làm quen rồi vậy, quả thật... Là bạn thân của mẹ tớ, mang theo con trai bà ấy tới nhà tớ làm khách. Ngay từ đầu tớ chưa ý thức được nên vô cùng nhiệt tình. Kết quả sau đó người lớn đều lấy cớ bỏ đi, hai bọn tớ mới phản ứng lại."

"Ha ha ha." Khương Mịch vừa đồng tình vừa thấy buồn cười: "Sau đó thì sao, hai người làm thế nào?"

"Trước đó cậu ta cũng không biết, hai người bọn tớ nói chuyện rất nhiều, còn rất vui vẻ." Tâm trạng Tạ Hiểu Toàn dường như rất tốt: "Cậu ta còn vừa về đến nhà đã nhắn Wechat cho tớ nữa cơ."

Khương Mịch cứ cảm thấy không đứng chỗ nào đó: "Vậy nên cuối cùng hai người còn hơn cả bạn tốt rồi hả?"

Tạ Hiểu Toàn: "Đúng vậy."

Khương Mịch: "Vậy nên mục đích của người lớn trong nhà hai cậu đã đạt được rồi?"

Tạ Hiểu Toàn: "..."

Cô ấy bỗng nhiên ý thức được: "Hình như tớ bị bẫy rồi?"

Khương Mịch: "Ha ha ha ha ha."

Tắt điện thoại, Tạ Hiểu Toàn vẫn không chịu đựng được, lại tiếp tục nhắn Wechat cho Khương Mịch.

[Tớ cảm ơn cậu: Cậu nói xem có phải cậu ta đã biết từ trước rồi không? Cũng bẫy tớ hả?]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Cái này thì khó nói, đề nghị trực tiếp hỏi.]

[Tớ cảm ơn cậu: Không, tớ muốn mình phải tự biết, sau đó đâm thủng bộ mặt của cậu ta.]

[Tớ cảm ơn cậu: Tức chết mất!]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Đừng giận, tớ cho cậu xem người tuyệt tớ làm hôm nay nè. [Hình ảnh] [Hình ảnh].]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Có phải trông buồn cười lắm không?]

[Tớ cảm ơn cậu: Cậu xấu tính quá đi, đã không an ủi tớ thì chớ, bây giờ lại còn rắc cẩu lương cho tớ nữa ư?]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Cẩu lương nào cơ? Tớ làm gì có? Chỉ là người tuyệt thôi mà.]

[Tớ cảm ơn cậu: Cái này vừa thấy đã biết chính là cậu với bạn trai cậu rồi, đúng không?]

Theo lý thuyết mà nói thì cũng coi như là bạn trai, nhưng Khương Mịch vẫn thấy hơi kì kì.

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Tại sao cậu lại biết?]

[Tớ cảm ơn cậu: Cái này vừa nhìn đã biết là một cặp đôi rồi, cần gì phải nói nhiều? Người tuyệt to là bạn trai cậu, còn người bé là cậu, đúng không?]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Không phải chỉ là hai con người tuyệt thôi sao? Sao cậu lại thấy thế?]

[Tớ cảm ơn cậu: Cầu lương trần ra cả màn hình rồi đây này, nhiều đến nỗi mắt người thường cũng thấy. Cậu đừng giả ngây giả ngô nữa, tớ lười nói với cậu.]

Khương Mịch không tiếp tục dây dưa với Tạ Hiểu Toàn nữa, cô nhìn chăm chăm vào hai con người tuyệt kia, sắc mặt dần dần thay đổi.

Vài phút sau, Khương Mịch đăng lên vòng bạn bè.

[Hai bé người tuyệt của tôi. [Hình ảnh] [Hình ảnh].]

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Khương Mịch khóc xong một trận mà Cố Ngôn Phong vẫn thờ ơ, cô không nén được giận nên đã dứt khoát rút luôn cánh tay của người tuyệt bé ra, cầm nó đánh Cố Ngôn Phong: "Anh bắt nạt người ta, anh là người xấu..."

Cố Ngôn Phong cướp lấy nhánh cây trong tay cô, sức lực của Khương Mịch nào so được với Cố Ngôn Phong, vậy nên sau khi bị cướp cô đã nhào thẳng tới, làm Cố Ngôn Phong ngã gục trên nền tuyết.

Cơ thể hai người dính sát vào nhau, vốn dĩ là phải đánh nhau nhưng không biết làm thế nào lại ôm nhau mất rồi.

Vậy mà Khương Mịch vẫn còn khóc, vừa khóc lóc vừa thờ dỗi.

"Được rồi, đừng khóc nữa được không?" Cố Ngôn Phong tựa hồ có chút bất đắc dĩ, lại dịu dàng hơn một chút hỏi.

Khương Mịch trừng mắt nhìn anh mà không nói lời nào.

Cố Ngôn Phong nói: "Như vậy đi, hay là em hôn tôi một cái, tôi sẽ cho chúng nó nắm tay nhau, được không?"

Khương Mịch khóc nức nở: "Anh... Anh nói thật chứ?"

Cố Ngôn Phong gật đầu: "Thật."

Thế là Khương Mịch một bên nức nở, một bên tiến lại gần...

"Thích thích thích."

Hình như là tiếng tim ai đó đang đập, vô cùng rõ ràng.

Để đọc full chương 58 xin vui lòng truy cập vào trang web: <https://www.facebook.com/hoangcamanh6042/>

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Khương Mịch gạt mình hỏi lại: "Nếu cho cậu một cơ hội để yêu cầu một thứ với bạn trai mình, cậu sẽ yêu cầu cái gì?"

Tạ Hiểu Toàn giờ tay ra: "Xin lỗi nhé, giả thiết nay không thành lập, vì tớ không có bạn trai."

"Vậy nên mới nói là nếu mà!" Khương Mịch đi qua cầu Tạ Hiểu Toàn: "Nghĩ lại mau lên, nói không chừng sau này cậu sẽ có bạn trai thì sao? Còn người "coi mắt" với cậu đâu rồi?"

"Đừng nói đến chuyện này nữa, hóa ra cậu ta đã biết từ trước rồi nhưng lại cố tình gạt tở, thế mà lại còn nói đấy là tình thú. Mẹ kiếp, tở với cậu ta thân thiết lắm sao! Tình thú cái con khi!" Nhắc đến chuyện này, Tạ Hiểu Toàn không nhịn được tức giận.

Khương Mịch cũng rất bất ngờ: "Các cậu mới gặp mặt một lần thôi hả?"

"Nghe nói là trước khi ba tuổi đã thường xuyên gặp mặt rồi." Tạ Hiểu Toàn bất lực nói.

"Trước khi ba tuổi..." Khương Mịch thật sự không thể hiểu ba mẹ Tạ Hiểu Toàn đang nghĩ cái gì nữa: "Tạ Hiểu Toàn của chúng ta còn phải làm đại minh tinh, tại sao có thể kết hôn sớm như vậy được? Cậu đừng quan tâm tới cậu ta nữa."

Tạ Hiểu Toàn liếc mắg gậ đầu: "Đúng vậy, chẳng lẽ các tiểu thị tở bây giờ đều xấu trai, các nam thần đều không có mị lực hết rồi hay sao? Tại sao tở phải đi làm quen với một tên tra nam như vậy chứ? Đã đen đui thì chớ... À phải rồi, vấn đề vừa nãy cậu hỏi tở không trả lời được, vì tở không có bạn trai. Nhưng nếu cho tở một cơ hội để yêu cầu với nam thần của tở, tở sẽ..."

Tạ Hiểu Toàn bật cười ngậ ngộ, dường như nghĩ thôi đã thấy vui vẻ.

"Cậu sẽ như thế nào?" Khương Mịch truy vấn.

"Yêu cầu quá đáng một chút!" Tạ Hiểu Toàn siết chặt tay lại, hít sâu một hơi, dùng hết toàn bộ dũng khí nói: "Tở sẽ để anh ấy làm bạn trai của tở một ngày! Không, nửa ngày, à không, một tiếng là đủ rồi. Ha ha ha ha ha..."

"Nếu đã là giả thiết thì tại sao cậu không dứt khoát để anh ấy làm bạn trai cậu luôn đi?" Khương Mịch vẫn không hiểu: "Mơ sướg một chút không phải vui hơn à?"

Tạ Hiểu Toàn lắc nhẹ ngón tay: "Không, không, cậu không hiểu rồi. Nam thần là người chỉ có thể đứng từ xa nhìn chứ không thể sờ mó, một tiếng thôi là tở đã đủ thỏa mãn rồi. Muốn biến thành bạn trai của tở thật thì chỉ có hai loại kết quả: Một là anh ấy biến thành người phạm, hai là anh ấy vẫn ưu tú như vậy, còn tở phải cố gắng tích cực biến thành người giống như anh ấy."

Cô nàng bùng mắ: "Aiiii, nghĩ lại cũng không được nha..."

Khương Mịch không thể hiểu nổi tâm trạng của fans gril: "Vậy rốt cuộc nam thần của cậu là ai?"

Tạ Hiểu Toàn: "Cổ Ngôn Phong."

Khương Mịch: "Cậu nói ai cơ?!"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Khương Mịch nhận điện thoại xong thì quay đầu lại nhìn Tạ Hiểu Toàn.

Tạ Hiểu Toàn nghĩ rằng cô muốn ra ngoài hẹn hò nên đưa tay về phía cô, cất giọng chua lỏm nói: "Đưa sách đây cho tở, có việc thì đi đi."

Khương Mịch bật cười, không đưa sách cho cô ấy mà đưa tay ra: "Đi thôi, chúng ta cùng về."

"Hửm?" Tạ Hiểu Toàn hơi sừng sốt, nhưng vẫn kéo tay cô lại: "Cậu không đi sao? Vừa rồi người gọi không phải là bạn trai cậu à?"

"Về thay quần áo đã." Khương Mịch nói.

Tạ Hiểu Toàn: "..."

Cô nàng bủ môi: "Yêu đương đúng là không thú vị gì cả..."

Khương Mịch sợ cô ấy sẽ ở trong trường nhảy dựng lên nên chờ đến khi về ký túc xá mới nói: "Thầy Cổ tới mời cậu đi ăn cơm, cậu có đi không?"

"Tớ không... Khoan đã." Sách vở trong tay Tạ Hiểu Toàn trực tiếp rơi xuống đất: "Cậu nói cái gì?"

Khương Mịch đề phòng cô ấy bỗng nhiên kích động nên đã lùi hẳn về phía sau hai bước: "Thầy Cố đã chờ sẵn ở Thái Tân rồi, anh ấy muốn mời cậu đi ăn cơm. Tạ tiểu thư, ngài có đồng ý lộ diện không?"

"A a a a a!" Tạ Hiểu Toàn xông tới ôm chặt lấy Khương Mịch, bộ dạng kích động không thể tả nổi.

Rốt cuộc Khương Mịch vẫn không thể nào tránh thoát: "... Tớ sắp bị cậu làm cho nghẹt thở rồi đây."

Lúc này Tạ Hiểu Toàn mới miễn cưỡng dừng lại, hưng phấn khoa tay múa chân mà nói: "Xin lỗi nhé, tớ không kiềm chế được. Làm bây giờ? Tớ muốn gặp nam thần! Làm sao bây giờ, làm sao đây?"

"Cậu cứ định để thầy Cố trông thấy bộ dạng điên khùng của cậu như bây giờ hả?" Khương Mịch vừa bắt đắc dĩ vừa buồn cười vỗ vai cô ấy.

"Thế nên bây giờ tớ phải phát tiết hết cảm xúc ra." Tạ Hiểu Toàn hợp tình hợp lý nói: "Đợi sau khi gặp nam thần rồi thì mới giữ được hình tượng rụt rè, bình tĩnh được. Tớ phải để cho nam thần có ấn tượng tốt về tớ."

Khương Mịch: "..."

"Mịch Mịch bảo bối..." Căn bản Tạ Hiểu Toàn đã không thể kiềm chế nổi, bèn ôm lấy Khương Mịch: "Hóa ra làm bạn cùng phòng với cậu tớ cũng có thể nhìn thấy được nam thần, tớ rất vui..."

Cả người Khương Mịch nổi lên một lớp da gà: "Trước đó không phải nói muốn bóp chết tớ sao? Bây giờ không trách tớ cướp đi nam thần của cậu nữa à?"

"Không trách." Tạ Hiểu Toàn cười ha hả nói: "Cậu yêu đương với nam thần thì tớ còn có thể thỉnh thoảng cùng nam thần ăn một bữa. Nếu anh ấy thích những tiểu yêu tinh khác bên ngoài thì tớ chỉ có thể tro mắt nhìn thôi không phải sao? Nói không chừng nếu tiểu yêu tinh kia không vui thì thầy Cố cũng không quan tâm tới fans nữa. Dù sao cả đời này cũng không có chuyện anh ấy sẽ thích tớ, vậy nên không bằng cho cậu tiện nghi một chút, ít nhất tớ vẫn còn có cơ hội chiếm được chút đỉnh, phải không nào?"

Khương Mịch bị logic của cô ấy làm cho thuyết phục: "... Được, vậy là quyết định đi rồi đúng không? Nhanh đi thay quần áo đi, nam thần của cậu đang chờ đó."

Lúc này Tạ Hiểu Toàn mới tin vào sự thật mình sẽ ăn cơm cùng Cố Ngôn Phong nên lập tức chạy lên tầng thay đồ.

Nhưng thay quần áo cũng là một vấn đề nan giải... bởi vì không biết nên mặc gì mới đẹp nữa.

"Mịch Mịch, cậu nói xem tớ nên mặc cái gì đây?"

"Màu trắng có đơn giản quá không?"

"Mặc quần có tùy tiện quá không? Mặc váy kiểu nào mới được đây?"

"Màu đỏ có nổi bật quá không? Màu xanh lá cây* thì sao? Ý nghĩa của nó không tốt lắm nhỉ?"

(*Màu xanh tương đương với việc ám chỉ bị cấm sừng.)

.....

Khương Mịch: "... Rốt cuộc ai mới là người đi gặp bạn trai đây?"

"Ghen rồi hả? Được được được, tớ không thay nữa là được chứ gì?" Lúc này Tạ Hiểu Toàn mới tạm ngừng chọn lựa, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Khi đi tới căn phòng Cố Ngôn Phong đã chuẩn bị sẵn, Khương Mịch đang muốn gõ cửa thì cả người Tạ Hiểu Toàn đã đè lên cô, toàn bộ trọng lượng đều nằm trên người Khương Mịch: "Thôi xong rồi xong rồi, chân tớ mềm nhũn..."

Khương Mịch lười nói với cô ấy, cứ thế đỡ người rồi gõ cửa.

"Vào đi." Giọng nói của Cố Ngôn Phong truyền ra.

Khương Mịch cảm nhận được rõ ràng toàn thân Tạ Hiểu Toàn đều căng thẳng, cô bèn đỡ lấy cánh tay cô ấy, gần như là ôm người kéo vào phòng.

Trên bàn chỉ có mỗi một mình Cố Ngôn Phong, vì nghe thấy tiếng gõ cửa nên anh quay người về phía này.

Hôm nay anh trang điểm rất nhẹ, bởi vì đang ở trong phòng nên chỉ mặc một chiếc áo lông màu trắng, mặc một chiếc quần dài tối màu. Ánh đèn màu cam hắt xuống phản chiếu lên người anh tạo ra cảm giác vừa đẹp trai vừa ấm áp.

Tạ Hiểu Toàn sớm đã cứng đờ như một cây gậy gỗ, Khương Mịch chỉ đành biết kéo cô ấy đến trước mặt Cố Ngôn Phong: "Thầy Cố, đây là bạn cùng

phòng của em, tên là Tạ Hiểu Toàn."

"Tạ tiểu thư, chào cô." Cố Ngôn Phong hơi mỉm cười, tự mình kéo ghế ra cho Tạ Hiểu Toàn ngồi xuống: "Mịch Mịch vẫn luôn nhắc đến cô, cảm ơn cô đã chăm sóc cho cô ấy."

Đôi môi Tạ Hiểu Toàn run rẩy, kích động đến mức nói năng lộn xộn: "Nam, à không, thầy Cố... Chào anh... Không cần cảm ơn đâu, đây là việc nên làm mà."

Khương Mịch ấn cô ấy ngồi xuống ghế, vừa định kéo chiếc ghế dựa bên cạnh thì Cố Ngôn Phong bỗng nhiên duỗi tay ra, kéo cô ngồi xuống bên cạnh anh.

"Không biết Tạ tiểu thư thích ăn gì, hai người tự gọi đi." Cố Ngôn Phong đưa thực đơn cho Tạ Hiểu Toàn, sau đó nói khẽ với Khương Mịch: "Thứ em thích ăn tôi đã gọi mấy món rồi, nhìn xem có muốn ăn cái gì nữa không."

Trên tay Khương Mịch vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Cố Ngôn Phong, rõ ràng cô biết anh sợ bị lộ nên mới cố ý diễn như vậy trước mặt Tạ Hiểu Toàn, nhưng không hiểu tìm vẫn đập rất nhanh.

Cô khẽ giấu bàn tay xuống dưới bàn, một tay khác cầm lấy thực đơn làm bộ nghiêm túc xem, thật ra một chữ cũng không lọt vào đầu.

Tạ Hiểu Toàn ở đối diện cũng giống như vậy, cô ấy chỉ chọn lung tung vài món, sau đó vẫn luôn lén nhìn Cố Ngôn Phong.

"Đây là chút thành ý nhân lần đầu gặp mặt." Cố Ngôn Phong đợi sau khi Tạ Hiểu Toàn gọi món xong thì mới đưa cho cô ấy một cái hộp: "Hy vọng Tạ tiểu thư sẽ thích."

"Là quà sao? Nam thần tặng quà cho em???" Rốt cuộc Tạ Hiểu Toàn vẫn không nhận được mà vứt bỏ hình tượng dịu dàng, trực tiếp đứng phắt lên.

Cố Ngôn Phong hơi mỉm cười: "Chỉ là một chút tâm ý nho nhỏ thôi."

Ở dưới bàn, Khương Mịch lặng lẽ đá chân cô ấy: "Thầy Cố đã đưa rồi thì cậu cứ nhận lấy đi."

Tạ Hiểu Toàn nhanh chóng tỉnh táo lại, sau đó đỏ mặt ngồi xuống, ôm chiếc hộp trong tay rồi lại hỏi: Em... Em có thể mở nó ra không?"

"Đương nhiên là được." Cố Ngôn Phong bảo cô ấy mở ra.

Tạ Hiểu Toàn mở chiếc hộp ra, phát hiện bên trong là một cuốn album của Yến Ninh, có cả chữ ký tự tay viết.

"Là album của Yến Ninh?" Mắt Tạ Hiểu Toàn sáng lên mấy độ, ánh mắt nhìn qua chỗ Khương Mịch: "Cảm ơn thầy Cố, cảm ơn Mịch Mịch."

Khương Mịch nghi ngờ quay đầu về phía Cố Ngôn Phong hỏi: "Thầy Cố, tại sao anh lại biết Tạ Hiểu Toàn thích Yến Ninh?"

Cô cũng không phát hiện trong giọng nói của chính mình không giấu được sự ghen tuông.

Trước ngày hôm nay, Khương Mịch chưa bao giờ trò chuyện với Tạ Hiểu Toàn về vấn đề thần tượng, vậy nên mặc dù cô biết Tạ Hiểu Toàn rất hay nghe nhạc của Yến Ninh, nhưng cô cũng chưa bao giờ nói cho Cố Ngôn Phong nghe cả.

Rõ ràng là anh không quen biết với Tạ Hiểu Toàn, vậy tại sao anh lại biết cô ấy thích Yến Ninh chứ?

"Có mấy lần em ở ký túc xá gọi điện thoại cho tôi, lần nào cũng nghe thấy Yến Ninh đang hát, mà em lại không phải là fans của cậu ta." Cố Ngôn Phong quay đầu lại nói: "Không phải em nói trong ký túc xá chỉ có hai người thôi sao? Vậy nên tôi đoán là Tạ tiểu thư thích. Lần đầu tiên gặp bạn của em, tôi cũng phải có chút thành ý."

Về mặt Tạ Hiểu Toàn tràn ngập hoa si: "Nam thần, anh cũng thông minh quá rồi đấy!"

Khương Mịch cắn môi, ngượng ngùng cúi đầu.

Người phục vụ mang đồ ăn lên khiến cho câu chuyện tạm thời kết thúc.

Sau một bữa cơm này, tâm tình của Tạ Hiểu Toàn cũng chậm rãi thả lỏng. Khi sắp kết thúc, rốt cuộc cô ấy cũng không nhận được hỏi vấn đề mình tò mò nhất: "Hai người quen biết nhau như thế nào vậy?"

Khương Mịch không biết nói như thế nào nên lén nhìn sang Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong gấp một miếng thịt sang cho cô: "Tôi đối với Khương Mịch nhất kiến chung tình**."

(**Nhất kiến chung tình: Vừa gặp đã yêu.)

Tai của Khương Mịch đỏ lên.

"Trời đất quý thần ơi..." Tạ Hiểu Toàn quả thực muốn điên lên rồi: "Hai người thật đúng là... Thôi được rồi, em cũng không ghét ai cả. Nam thần, anh phải đối xử với Mịch Mịch của em thật tốt đó. Mịch Mịch, cậu cũng phải đối xử thật tốt với nam thần của tớ. Tớ sẽ... tớ sẽ phụ trách việc giám sát hai người."

"Nhất định rồi." Cố Ngôn Phong gật đầu: "Mịch Mịch lơ mơ lắm, khi không có tôi ở bên cạnh phiền cô chăm sóc cho cô ấy."

Khương Mịch: "..."

Đợi đến khi quay trở về ký túc xá thì Tạ Hiểu Toàn đã ở trong phòng tắm thét chói tai. Khương Mịch lắc đầu, ngồi trên giường đợi Cố Ngôn Phong báo về nhà an toàn.

Ngồi không chẳng có việc gì làm, trong đầu Khương Mịch không tự chủ được lại hiện lên hình ảnh Cố Ngôn Phong nhẹ nhàng xoa đầu cô, còn Tạ Hiểu Toàn nói cô ngọt như mật.

Khóe miệng Khương Mịch không kiềm nổi mà hướng lên trên.

"Tiểu Mịch, cậu có thể dạy tớ làm thế nào để ngọt ngào giống như cậu được không?" Không biết Tạ Hiểu Toàn đã đi ra từ khi nào mà nhìn chằm chằm nghiên cứu gương mặt của Khương Mịch.

Khương Mịch hoảng sợ, khóe miệng lập tức dề xuống: "Cậu đang nói cái gì vậy?"

"Tớ bị hai người làm cho ngọt hết rồi, tớ cũng muốn yêu đương a a a a." Tạ Hiểu Toàn lại ngồi lên giường của mình, cô ấy vẫn còn đang trong trạng thái hưng phấn đến cực độ.

Khương Mịch lắc đầu: "Không phải là cậu muốn yêu đương, cậu là muốn xem náo nhiệt thì có."

Tạ Hiểu Toàn rất vui mừng: "Cứ cho là vậy đi. Tớ rất vui vẻ, hôm nay cực kì cực kì vui vẻ. Mịch Mịch, được quen biết với cậu tớ rất vui."

"Được quen biết với cậu tớ cũng rất vui." Khương Mịch cười nói: "Nhưng mà cậu phải nhanh chóng bình tĩnh lại, chúng ta còn phải kiểm tra cuối kỳ."

Kiểm tra cuối kỳ xong là ngày 15, lại đổi tên thành , ngày 16 bắt đầu khai máy, lấy bối cảnh trường học ở gần khu đô thị Hòa Xuyên.

Khương Mịch còn chưa có người đại diện, cũng chưa có trợ lý nên Cố Ngôn Phong đã trực tiếp để Trình Song Song đi theo chăm sóc cô.

Vì để bảo đảm sẽ không đến trễ vào hôm khai máy nên buổi tối ngày 15, Khương Mịch và Tạ Hiểu Toàn đã đi tới Hòa Xuyên.

Nhân viên công tác của đoàn phim đã tới từ trước, thuê phòng ở khách sạn bên cạnh trường học.

Vì Khương Mịch là nữ chính nên được sắp xếp một mình một phòng, còn Tạ Hiểu Toàn cùng một người phụ nữ khác ở chung một phòng.

Bởi vì hai người không quen lắm nên đã thương lượng với nhau, Khương Mịch và Tạ Hiểu Toàn ở chung, còn người phụ nữ kia được ở riêng một phòng nên đương nhiên sẽ vui vẻ.

"Quả nhiên đi theo Mịch Mịch đúng hạnh phúc." Tạ Hiểu Toàn hưng phấn lăn lộn mấy vòng ở trên giường.

Khương Mịch lắc đầu cười, bỗng nhiên nghe thấy tiếng có người gõ cửa nên đi tới mở cửa ra.

Ngoài cửa là một người phụ nữ lạ mặt, nhìn đáng vẻ thì cũng chỉ tầm khoảng hai mốt, hai hai tuổi mà thôi.

"Cô là... Cô tìm ai?" Khương Mịch tò mò hỏi.

"Chào Khương tiểu thư, tôi là trợ lý của tiên sinh Bách Mặc." Người phụ nữ này nói: "Cậu ấy có chuyện muốn nói với cô, cô có tiện đi không?"

Khương Mịch nhíu mày: "Có chuyện gì sao?"

"Cậu ấy không nói với tôi." Trợ lý nói: "Nhưng nếu cậu ấy đã tìm cô thì chắc hẳn là có việc quan trọng."

"Vậy chắc không phải là chuyện gì gấp rồi." Khương Mịch bình tĩnh từ chối: "Thật xin lỗi, thời gian cũng muộn rồi, tôi cảm thấy không tiện cùng Bách tiên sinh gặp mặt. Dù sao ngày mai cũng làm việc chung với nhau, có việc gì thì chờ ngày mai hãy nói."

Người trợ lý dường như không đoán được Khương Mịch sẽ từ chối gặp Bách Mặc nên cả người đều choáng váng, cũng không kịp đáp lại.

"Xin lỗi." Khương Mịch không chút do dự nhốt cô ấy ở ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61

Trợ lý của Bách Mặc lại gõ cửa phòng, lần này Khương Mịch không mở ra.

Người bên ngoài dừng lại trong chốc lát, Khương Mịch không thấy động tĩnh gì nữa thì mới quay trở lại phòng ngủ.

Lúc này Tạ Hiểu Toàn ngồi dậy, có chút khẩn trương hỏi: "Ai đấy?"

Khương Mịch nghĩ ngợi một lát rồi đáp: "Trợ lý của Bách Mặc."

Sau này phải đóng phim chung với Bách Mặc và Ngu Bạch, nhìn dáng vẻ của hai người họ đều không giống như sẽ chịu an phận, những chuyện nguyên chủ làm trước đó chỉ sợ sớm hay muộn cũng sẽ bị truyền ra.

Những người khác thì không nói làm gì, nhưng Tạ Hiểu Toàn là bạn tốt của Khương Mịch, so với việc để người khác nói cho cô ấy biết thì không bằng cô tự nói còn hơn, miễn cho cô ấy cảm thấy không thoải mái, cũng miễn cho người khác ở giữa chằm ngoi.

Ấn tượng của Tạ Hiểu Toàn đối với Bách Mặc cũng không tệ lắm, vừa nghe thấy tên của hắn thì tinh thần cũng tỉnh táo hẳn lên: "Cậu ta làm sao?"

"Nói là có việc tìm tó." Khương Mịch nói đúng sự thật.

Tạ Hiểu Toàn thấp thòm: "Vậy sao cậu không đi?"

Khương Mịch lắc đầu: "Tuy rằng bây giờ chúng ta chưa phải là diễn viên nổi tiếng, nhưng đã xác định đi trên con đường này thì sớm muộn gì cũng là người của công chúng. Cậu có biết rằng, nếu nam nữ nửa đêm một mình ở bên cạnh nhau thì sẽ bị nói thành cái gì không?"

Tạ Hiểu Toàn thường xuyên xem tin tức nên đương nhiên sẽ biết mấy chuyện như thế này. Nhất là khi bây giờ Khương Mịch còn chưa có tên tuổi, mà Bách Mặc lại là một minh tinh có lưu lượng, nếu thật sự bị chụp lại rồi truyền tin ra, quần chúng ăn dưa chắc chắn sẽ tin rằng giữa họ có điều mờ ám. Mà fans của Bách Mặc sẽ chửi bới Khương Mịch cộ nhiệt độ, chỉ sợ đến lúc đó cô chưa kịp nổi tiếng thì đã bị bôi đen.

"Là tó quá ngây thơ rồi." Tạ Hiểu Toàn vỗ ngực nói: "Vẫn là Mịch Mịch cậu cảnh giác nhất."

"Đó đều là do Song tỷ dạy tó thôi." Lúc ở đoàn phim, quả thật Khương Mịch đã học được rất nhiều chuyện từ bọn họ.

Tạ Hiểu Toàn dường như nhớ tới cái gì đó: "Bách Mặc là bạn học cấp ba của cậu đúng không? Hắn là cậu ta không muốn hại cậu mới đúng... Chẳng lẽ là muốn xào CP với cậu sao?"

"Không thể nào đâu. Tớ chỉ là một người mới mà đi xào CP với cậu ta, như thế không phải là sẽ hạ thấp giá trị của cậu ta xuống à..." Khương Mịch hơi ngừng lại, nửa câu sau cũng không nói tiếp.

Đúng vậy, ý đồ của Bách Mặc là cái gì đây?

Hắn còn nhỏ, lại là "diễn viên gạo cội", ngay cả Khương Mịch còn biết điều này chứng tỏ hắn còn hiểu rõ hơn.

Thân là một người nổi tiếng, lại biết nguyên chủ có ý tứ với mình, hắn vốn nên phải tránh còn không kịp mới đúng. Vậy mục đích của hành động tối ngày hôm nay là gì?

Thưa ra có thể gọi điện thoại, có thể nói vào ngày mai, trợ lý của hắn cũng không nên ép người miễn cưỡng như thế... Đến bây giờ Khương Mịch không nhận được một cuộc gọi nào, chứng tỏ là chuyện cũng không quá quan trọng.

Vậy mục đích của hắn, nói tích cực thì là muốn có quan hệ tốt với Khương Mịch; còn nói tiêu cực thì chính là đào hố chờ Khương Mịch nhảy xuống.

Nhưng Khương Mịch lại tiếp tục suy nghĩ, cô cảm thấy đây rất không giống phong cách của Bách Mặc.

Vậy thì đổi sang một hướng khác... Nếu có người chụp được cảnh cô đến tìm Bách Mặc, nhưng Bách Mặc lại không mở cửa cho cô, như vậy có phải sẽ rất hot rồi không?

Lúc đó tin tức vừa được tung ra thì sẽ có rất nhiều chuyện, Khương Mịch bị bôi đen, Bách Mặc lại được phong cho một danh hiệu "quân tử", nói không chừng ngay cả nữ chính của bộ phim cũng bị đổi, như vậy thì quá hoàn mỹ.

Khương Mịch nhin không được cười nhạo một tiếng.

Nếu quả thật giống như cô dự đoán thì người nọ chắc chắn phải biết cô sẽ đi tìm Bách Mặc, mà Bách Mặc cũng nhất định không có ở trong phòng. Người có thể biết cả cô lẫn Bách Mặc như thế thật sự không có quá nhiều người.

"Mịch Mịch, cậu không sao đấy chứ?" Tạ Hiểu Toàn khá lo sợ.

"Tớ không sao." Khương Mịch thở nhẹ một hơi: "Hiểu Toàn, chắc cậu cũng nghe được một số tin đồn rồi nhì? Về tớ và Bách Mặc lẫn Ngu Bạch."

Tạ Hiểu Toàn gật đầu, lại nói: "Nhưng mà tớ không tin. Thầy Cố tốt như vậy, Bách Mặc còn kém xa."

"Đúng vậy." Khóe miệng Khương Mịch cong lên, cảm xúc buồn bực tối hôm nay đều đã tan đi phân nửa: "Chắc cậu cũng nghe nói trước kia nhà tớ rất nghèo, tớ ở trong trường không có nhiều người thích. Có một lần tớ bị người ta bắt nạt, là Bách Mặc đã đứng ra bảo vệ tớ, vậy nên tớ rất cảm kích cậu ta, cũng từng có chút hảo cảm."

Những tin đồn mà Tạ Hiểu Toàn từng nghe không đơn giản giống như Khương Mịch nói như vậy: "Cậu đã từng theo đuổi Bách Mặc rồi sao?"

"Cũng chưa hẳn là theo đuổi, chỉ là thể hiện một chút lòng biết ơn của tớ mà thôi." Khương Mịch nhớ lại ít chuyện nguyên chủ đã làm trong quá khứ: "Nhưng mà Bách Mặc không muốn trông thấy tớ, cậu ta trốn tránh tớ quá rõ ràng. Lần này bọn tớ đồng phím cùng nhau là chuyện ngoài ý muốn, khi tớ nhận kịch bản cũng không biết nam chính là Bách Mặc, nếu không thì tớ đã không nhận rồi. Chắc hẳn cậu ta cũng thế."

Tạ Hiểu Toàn khẽ nhú mày.

"Vậy nên hẳn là cậu ta không muốn gặp riêng tớ mới đúng." Khương Mịch đem tất cả mọi chuyện nói ra: "Cậu có hiểu ý tớ không?"

Tạ Hiểu Toàn vốn còn đang cực kì hứng phấn, kết quả sau khi nghe thấy chuyện này đã có chút uể oải: "Đây là một cái bẫy? Là ai làm... Ngu Bạch sao?"

"Tớ không biết." Khương Mịch lắc đầu: "Dù sao cậu cũng phải cẩn thận, tớ lo sẽ làm liên lụy đến cậu."

"Tớ không sợ đâu." Tạ Hiểu Toàn vỗ vỗ ngực, lại tinh táo hơn nói: "Tớ đã đồng ý với nam thần rằng sẽ chăm sóc cậu rồi, tớ nhất định sẽ làm được!"

Khương Mịch cười rộ lên, tâm tạng cũng vui vẻ hơn không ít.

Buổi sáng ngày hôm sau có nghi thức khởi động máy, Khương Mịch và Tạ Hiểu Toàn xuống lầu từ sớm, không may lại đụng phải Bách Mặc ở đại sảnh, bên cạnh có bảy tám nhân viên công tác đi theo.

Khương Mịch quét mắt một vòng, phát hiện không thấy "trợ lý" tối hôm qua đâu.

"Mịch Mịch, Hiểu Toàn." Bách Mặc khi nhìn thấy các cô thì cũng hơi sững sốt, lại mỉm cười chào hỏi: "Đi cùng không? Xe của tôi đã đợi sẵn ở cửa rồi."

"Cảm ơn, không cần đâu." Khương Mịch nhìn thoáng ra bên ngoài: "Xe của chúng tôi cũng tới rồi."

Bách Mặc nhìn theo tầm mắt của cô, phát hiện có một chiếc xe bảo mẫu vừa hay đang tiến lại đây, chiếc xe này còn đắt hơn cả chiếc xe của hắn, điều đó làm vẻ mặt của hắn liền trở nên vì diệu.

Khương Mịch cũng không quan tâm xem hắn đang nghĩ cái gì, cô cùng Tạ Hiểu Toàn lên xe rồi đi.

Khi các cô đến nơi thì phim trường đã có không ít người, đại đa số mọi người đều biết nhau nên không tránh được màn chào hỏi.

Vất vả lắm mới ứng phó xong một vòng, Khương Mịch ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Mạnh Lan Quân vừa mới xuống xe, cô liền vội vã đi đến: "Chị Lan Quân."

Mạnh Lan Quân tiến đến cho cô một cái ôm, sau đó hai người nói chuyện, mãi đến khi Bách Mặc đi đến chào hỏi với Mạnh Lan Quân thì cuộc trò chuyện mới kết thúc. Khương Mịch bỗng nhiên phát hiện Tạ Hiểu Toàn đã không thấy đâu.

Cô còn đang đinh đi tìm kiếm thì đã trông thấy Tạ Hiểu Toàn vội vàng chạy tới, sắc mặt không hề dễ nhìn.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Khương Mịch kéo cô ấy lại hỏi.

Tạ Hiểu Toàn ngó nghiêng xung quanh, thấp giọng nói: "Mịch Mịch, đúng là có người muốn hại cậu."

Cô ấy có chút khần trương, bởi vì không thân thiết với Mạnh Lan Quân nên trong lúc Mạnh Lan Quân nói chuyện với Khương Mịch thì đã đi vệ sinh một mình. Kết quả vừa hay nghe thấy có hai giọng nam bàn luận, nói tới qua Bách Mặc mời họ ăn cái gì đó. Tạ Hiểu Toàn còn hỏi lúc có người đến tìm Khương Mịch thì bọn họ vẫn chưa quay về.

Vì vậy nên nếu Khương Mịch đi thật thì chắc chắn sẽ không gặp được Bách Mặc.

Tối hôm qua sau khi nghe Khương Minh phân tích, tuy Tạ Hiểu Toàn cảm thấy cũng đúng nhưng do chưa tận mắt nhìn thấy nên cũng chưa dám khẳng định gì. Hôm nay đã được chứng thực nên da đầu cô ấy liền cảm thấy tê dại.

"Người trợ lý kia tớ cũng không thấy." Khương Mịch ôm cô ấy một cái: "Đừng lo lắng, tớ nhất định sẽ tra ra là ai làm."

"Không phải là Ngưu Bạch sao?" Tạ Hiểu Toàn khó hiểu: "Đã quá rõ ràng rồi còn gì."

Khương Mịch lắc đầu: "Phải có được bằng chứng thì mới nói được."

Tạ Hiểu Toàn gật đầu: "Cũng đúng..."

Tiếp theo chính là nghi thức khai máy, Khương Mịch và Bách Mặc đều đã trải qua chuyện này nên rất quen thuộc, mọi thứ diễn ra rất thuận lợi.

Ngày đầu tiên quay phim, những cảnh diễn được sắp xếp đều là những cảnh đơn giản: Một đám nam sinh đánh bóng rổ với nhau, trong đó có một nam sinh không đỡ được bóng làm quả bóng mất phương hướng bay qua chỗ nữ chính Lê Lạc Lạc vừa lúc đi ngang qua. Sau đó nam chính Lương Kiều xông tới chỗ Lê Lạc Lạc đỡ bóng, khiến nữ phụ Đường Băng ghen.

Các diễn viên ở đây đa phần đều là lần đầu tiên đóng phim nên máy quay ở đâu cũng không trông thấy, bình thường đánh bóng rổ cũng ổn, nhưng khi máy quay vừa khởi động một cái là toàn thân mềm nhũn, quay vài lần cũng chưa thành công.

Gia Vĩ thờ dài, vẫy tay gọi Bách Mặc lại, trước tiên quay cảnh hấn chặn bóng cho Lê Lạc Lạc đã.

Hai người đã chuẩn bị xong xuôi, nhân viên trường quay gõ bảng kêu action.

Khương Mịch ôm mấy quyển sách, hơi cúi đầu đi qua sân bóng rổ.

Diễn xuất của cô đã trải qua quá trình luyện tập, lại có thêm Cố Ngón Phong và Tô Phán chi điểm nên mấy cảnh quay đơn giản như thế này có thể nói là không hề khó khăn.

Trên màn hình máy theo dõi, cô gái xinh đẹp đi trên đường, làn gió nhẹ thổi bay lọn tóc cô, hình ảnh vô cùng hoàn mỹ.

Gia Vĩ nhẹ nhàng thở ra.

Có một số cô gái lớn lên thì xinh đẹp, trong cuộc sống sinh hoạt bình thường cũng có sức hấp dẫn, kết quả vừa đứng trước màn ảnh thì đã cứng đờ mềm nhũn, một chút cảm xúc cũng không thể hiện được ra.

Cái khác của Khương Mịch thì không nói, nhưng ít nhất cô thật sự xinh đẹp, chỉ cần sau này diễn xuất không làm người khác cay mắt thì bộ phim này đã thành công hơn phân nửa rồi.

Nhân viên công tác bắt đầu ném bóng. Khương Mịch duỗi tay ra muốn vén tóc lên, kết quả dư quang ánh mắt bỗng nhiên nhìn thấy một quả bóng bay thẳng tới.

Ánh mắt cô nhanh chóng dâng lên tia kinh hoàng cùng sợ hãi, nhưng cô còn chưa kịp phản ứng thì quả bóng đã bay tới trước mắt, hướng thẳng về phía mặt cô.

Trong đầu Khương Mịch hiện lên đủ loại diễn biến có thể xảy ra.

Trong nháy mắt tiếp theo, gương mặt của Bách Mặc đã phóng to trước mắt.

"Ầm!" Một tiếng động lớn vang lên.

Âm thanh cực lớn này làm cho Khương Mịch bị chấn động đến mức khẽ run lên.

Theo như kịch bản thì quả bóng sẽ bay về hướng mặt của Lê Lạc Lạc, nhưng cuối cùng bị Lương Kiều cản lại, đổi thành đập trên lưng hấn.

Quay phim kiểu này có thể cắt nối biên tập nên không nhất định phải đập lên người ai.

Trước khi bắt đầu quay Gia Vĩ còn nói, bóng rổ không được đập vào mặt, quay phía sau là được rồi.

Dù sao cũng chủ yếu là dựa vào biên tập cắt ghép, diễn viên không cần phải bị đập thật, nhất là kiểu bị đập vào mặt như thế này. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sau này phải quay phim như thế nào?

Nhưng vừa rồi trong khoảnh khắc kia, Khương Mịch xác định chắc chắn được rằng quả bóng rổ bay về phía mặt cô. Không biết là do nhân viên công tác run tay hay là do nguyên nhân nào khác nữa.

May mà Bách Mặc tới đây kịp thời, vì thế quả bóng kia trực tiếp đập trên đầu hấn.

Khương Mịch hoảng sợ, cũng bất chấp là đang đóng phim: "Cậu không sao chứ?"

"Tôi..." Bách Mặc quơ quơ tay, ngã thẳng xuống đất.

Khương Mịch vội vàng đỡ lấy hấn, bởi vì quá nặng nên cô chịu không nổi, ngay cả bản thân cũng ngã lên mặt đất, nhưng may mà không làm Bách Mặc bị ngã.

Đôi mắt của hắn nhắm lại, thoạt nhìn giống như đã bị hôn mê bất tỉnh.

"Đạo diễn!" Khương Mịch vội vàng hô lên.

Những người khác cũng đều phát hiện có gì đó không đúng nên đã chạy vọt đến đây, nhân viên công tác của Bách Mặc trực tiếp kéo Khương Mịch ra, luống cuống tay chân kiểm tra cho Bách Mặc.

Khương Mịch yên lặng lùi ra sau, sau đó quét một vòng xung quanh. Về mặt của nhân viên công tác phụ trách ném bóng vừa rồi trắng bệch, ánh mắt khó hiểu lại hoảng loạn, cả người run lên.

Thoạt nhìn hình như không phải là do anh ta cố ý.

Vậy thật kì lạ, lẽ nào là do đen đui sao?

"Mịch Mịch, cậu không sao đấy chứ?" Tạ Hiểu Toàn xông tới kiểm tra cho Khương Mịch: "Chuyện quả bóng vừa rồi là như thế nào?"

Khương Mịch lắc đầu, vừa định nói chuyện thì bỗng nhiên bị người ta giật lấy.

"Khương Mịch! Cái đồ sao chổi này!" Hốc mắt Ngu Bạch đỏ ửng, kích động muốn giơ tay lên đánh người.

Tạ Hiểu Toàn nhanh chóng kéo cô ta ra: "Cậu có bệnh sao? Mắng Mịch Mịch làm gì?"

"Nếu không phải tại cậu ta thì Bách Mặc đã không bị thương rồi!" Nước mắt Ngu Bạch đã dâng lên: "Đều là do cậu ta hại!"

"Đủ rồi!" Ngay đầu tiên khai máy mà đã gặp phải loại chuyện này, Gia Vĩ đương nhiên sẽ bức bối. Ông ta vừa mới sai người đưa Bách Mặc đến bệnh viện, vừa quay đầu lại đã trông thấy một màn này thì thiếu chút nữa đã tức chết: "Ai cãi nhau thì rút ra khỏi đoàn phim!"

Phim trường tạm thời ngừng quay, tâm trạng của mọi người đều hoảng sợ.

Nếu Bách Mặc thật sự xảy ra chuyện gì thì sẽ gặp rắc rối lớn.

Cũng may là tin tức từ bệnh viện nhanh chóng truyền đến, Bách Mặc trên đường đi đã tỉnh lại. Mặc dù đã an toàn nhưng vẫn đi đến bệnh viện kiểm tra, không có vấn đề gì hết.

Gia Vĩ nhẹ nhàng thở ra, không còn tâm trạng quay phim nữa nên dứt khoát cho mọi người nghỉ, sau đó sa thải nhân viên công tác kia đi.

Khương Mịch cùng Tạ Hiểu Toàn quay lại phòng khách sạn, tâm trạng cũng đều không tốt.

Bây giờ Tạ Hiểu Toàn có chút cảm giác bồn chồn lo lắng: "Liệu có phải là do Ngu Bạch làm không? Cậu ta muốn hại cậu nên đã mua chuộc nhân viên công tác, nhưng không ngờ sẽ làm Bách Mặc bị thương cho nên mới tức giận?"

"Tớ cảm thấy không giống," Khương Mịch cau mày: "Ngu Bạch không có chút chột dạ nào, dẫu sao Bách Mặc cũng là người cậu ta thích, nếu thật sự cậu ta muốn giở trò... Thì tố chất tâm lý của cậu ta cũng chưa mạnh mẽ đến mức như vậy."

Tạ Hiểu Toàn bức bối: "Vậy chẳng lẽ thật sự là ngoài ý muốn sao?"

Khương Mịch không trả lời, cô cũng cảm thấy mọi chuyện không giống như ngoài ý muốn.

Liệu có phải là do hệ thống không?

Buổi chiều, cô nghe được tin Hạ Uẩn Dung tới thăm đoàn phim.

Làm một nhà đầu tư, xảy ra những chuyện như thế này, hẳn muốn tới để biết chút tình huống, đồng thời cũng trấn an cảm xúc của mọi người.

"Mịch Mịch, cháu không sợ chứ?" Hạ Uẩn Dung xử lý mọi chuyện xong thì vội vàng tới gặp riêng Khương Mịch, áy náy nói: "May là cháu không sao, nếu không chú thật sự không biết nói thế nào với Ngôn Phong nữa."

"Chú Hạ, chú không cần nghĩ như vậy, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, không trách ai được." Khương Mịch lắc đầu: "Bất quá, cháu có thể nhờ chú một chuyện được không?"

Hạ Uẩn Dung chưa hỏi là chuyện gì mà đã đồng ý: "Cháu cứ nói đi."

Ông lại nói thêm: "Nhân viên công tác kia chúng ta sẽ tiếp tục thẩm vấn, nếu không được thì sẽ giao cho cảnh sát."

"Không, cháu không có ý này." Khương Mịch có một loại trực giác rằng chuyện này không có liên quan đến nhân viên công tác kia, bây giờ cô chỉ muốn xác định hệ thống có tồn tại hay không mà thôi: "Cháu muốn chú xem thử máy quay tới hôm qua ở trước cửa phòng cháu."

Hạ Uẩn Dung sững sốt: "Cháu muốn xem cái đó làm gì?"

"Nửa đêm hôm qua, bọn cháu đã nghe được một âm thanh kỳ quái..." Khương Mịch ra hiệu bằng ánh mắt với Tạ Hiểu Toàn: "Nhưng không nhìn thấy cái gì bên ngoài cả nên rất sợ hãi."

Tạ Hiểu Toàn gật đầu: "Đúng vậy."

Hạ Uẩn Dung nghe vậy thì cũng nhũn mảy, lập tức đi xem máy quay của khách sạn.

Nhưng vài phút sau, giám đốc khách sạn tự mình đi đến xin lỗi... nói máy quay trước cửa phòng Khương Mịch tối qua đúng lúc bị hỏng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

"Tại sao lại như vậy được?" Hạ Uẩn Dung tức giận nói.

Giám đốc khách sạn cũng rất bức bối: "Từ trước tới nay chưa bao giờ bị hỏng, lần này không biết tại sao lại như vậy nữa, thật sự vô cùng xin lỗi."

Khương Mịch cảm thấy chín phần mười là hệ thống đã giờ trò quỷ rồi, có khả năng nó đã tìm được Ngu Bạch.

"Thôi bỏ đi." Khương Mịch đuổi giám đốc khách sạn đi.

Không có máy quay, cô cũng không thể biết được "trợ lý" tối qua rốt cuộc là ai, chỉ cần có tồn tại thì nhất định sẽ để lại dấu vết, chỉ là hơi phiền phức một chút mà thôi. Cô có thể vạch trần hệ thống lần một thì nhất định có thể thắng nó lần thứ hai.

"Đổi khách sạn đi, chú sẽ sắp xếp cho cháu." Hạ Uẩn Dung nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn không yên tâm.

Không chỉ Khương Mịch mà toàn bộ đoàn phim đều phải suy xét đến sự an toàn, khách sạn này quả thật không đáng tin cậy một chút nào.

Vì thế sau đó là một mớ rắc rối, tất cả mọi người trong đoàn phim đều phải đổi khách sạn.

Nhân viên ném bóng kia vẫn không thừa nhận là mình cố ý, anh ta cũng không biết tại sao quả bóng lại bay về phía mặt của Khương Mịch.

Bách Mặc mới từ bệnh viện trở về, sau khi nghe thấy chuyện này thì đã lập tức đi tìm Hạ Uẩn Dung cùng Gia Vĩ, tỏ vẻ hấn tin tưởng nhân viên này không phải cố ý, đồng thời hấn cũng sẽ không tiếp tục truy cứu.

Điều mà Gia Vĩ lo lắng nhất chính là Bách Mặc sẽ mượn cơ hội này gây khó dễ cho đoàn làm phim, bây giờ đương nhiên rất vui mừng, nhiều thêm một chuyện không bằng giảm bớt đi một chuyện.

Tuy rằng Hạ Uẩn Dung lo lắng cho Khương Mịch thật, nhưng rốt cuộc Bách Mặc mới là người bị hại, hấn là nhà đầu tư phải suy xét cho đại cục, vì thế cũng không nói nhiều nữa.

Cuối cùng nhân viên công tác kia vẫn bị sa thải, nhưng anh ta lại không oán giận gì, còn cảm kích Bách Mặc đến độ rơi nước mắt, ngay cả người cũng nhân cơ hội "cọ cọ" lên người Bách Mặc một phen.

Sau đó Tạ Hiểu Toàn nói với Khương Mịch: "Quả bóng đó đập vào đúng là đầu thật đấy, tớ còn tưởng rằng Bách Mặc sẽ truy cứu nữa cơ, không ngờ cậu ta lại còn dễ nói chuyện. Cho dù là giả vờ thì cũng quá giỏi rồi."

Khương Mịch biết gần như mọi người ai cũng có suy nghĩ này nên thuận miệng thêm vào vài câu, nhưng trong lòng cũng không tán đồng.

Bên cạnh Bách Mặc lúc nào cũng có bảy tám nhân viên công tác đi theo, từ đó có thể thấy rõ công ty coi trọng hấn đến cỡ nào. Kết quả xảy ra chuyện lớn như vậy lại cứ yên bình mà bỏ qua?

Cô cứ có cảm giác có gì đó không đúng.

Bất quá, mặc kệ mọi chuyện như thế nào thì Bách Mặc cũng đã giúp cô, thậm chí có thể nói là đã cứu cô, vì vậy Khương Mịch đã mua quà, đi cùng với Hạ Uẩn Dung đến nói cảm ơn với Bách Mặc.

"Hạ tổng? Mịch Mịch?" Bách Mặc nhiệt tình mời bọn họ vào: "Tôi vừa mới định đi gặp cậu xong, cậu không sao chứ?"

"Tôi không sao, cảm ơn cậu." Khương Mịch đưa quà lên.

Hạ Uẩn Dung nói: "Tôi cũng muốn cảm ơn cậu, nếu quả bóng đó đập lên mặt Khương Mịch thì hậu quả khôn lường."

"Tôi cũng cùng suy nghĩ với Hạ tổng, gương mặt của một cô gái tuyệt đối không thể bị thương được." Bách Mặc cười nói: "Chúng ta là đàn ông thì không sao, da dày thịt béo, bị đập một chút cũng là việc nhỏ, không có gì quan trọng, hai người cũng không cần để trong lòng."

"Cũng không hẳn là như thế." Hạ Uẩn Dung nói: "Chắc là cậu cũng chưa biết, Mịch Mịch gọi tôi là chú, con bé không chỉ là nữ chính của bộ phim mà còn là người nhà của tôi. Cho dù bộ phim này không quay tiếp được nữa thì tôi cũng không cho phép có người bắt nạt con bé. Vậy nên lần này, việc cậu cứu con bé có thể nói là có ơn lớn với tôi, nếu có yêu gì thì xin cậu cứ nói."

Hạ Uẩn Dung không phải là học sinh đơn thuần giống như Tạ Hiểu Toàn. Hắn nhận ra được Bách Mặc đang cố gây ấn tượng tốt trước mặt Khương Mịch, sợ rằng Bách Mặc nảy sinh tâm tư gì đó nên hắn phải đề cập ra trước.

Bách Mặc hơi sững sốt, ngay sau đó lại cười: "Đúng là tôi không biết quan hệ của hai người, nhưng Khương Mịch từng là bạn học của tôi, chúng tôi vẫn có chút tình cảm bạn bè, Hạ tổng nói như vậy thật quá khách khí."

Nếu hắn đã không yêu cầu gì thì cũng không ai cưỡng ép, Khương Mịch và Hạ Uẩn Dung ngồi trong chốc lát rồi cáo từ.

Khi ra đến cửa, Khương Mịch bỗng nhiên thấp giọng nói: "Tên của bộ phim này... nếu không thì cứ đổi thành..."

"Mịch Mịch..." Bách Mặc vô cùng bất đắc dĩ nhìn cô: "Hóa ra tôi ở trong lòng cậu lại là người ích kỉ đến như vậy sao?"

Thấy Hạ Uẩn Dung đã sắp đi mất, Khương Mịch vội vàng lắc đầu: "Tôi không có ý đó, chỉ là..."

"Sửa lại tên là chủ ý của tôi. Hôm đó sau khi tuyển vai, tôi đã nói chuyện rất lâu với phía công ty mới thuyết phục được họ." Bách Mặc cướp lời cô: "Nếu không tin thì cậu có thể đi hỏi Hạ tổng xem."

Khương Mịch không nói thêm gì nữa, cô đuổi theo Hạ Uẩn Dung: "Chú Hạ, bộ phim này được đổi lại tên là do ý của Bách Mặc sao?"

Cô vẫn luôn nghĩ rằng đó là do Cố Ngôn Phong.

"Trước đó Ngôn Phong đã nói với chú, nhưng người đại diện của Bách Mặc cũng đã nói qua." Hạ Uẩn Dung nói: "Xin lỗi cháu, việc đổi tên lúc trước chỉ là do bất đắc dĩ."

Khương Mịch đã hiểu. Mặc dù Hạ Uẩn Dung là nhà đầu tư, nhưng nếu muốn bộ phim được quay tốt thì cũng không thể do một mình hắn quyết định được. Hắn đã đề cô vào đây thì ít nhiều gì cũng phải cho Gia Vĩ mặt mũi.

"Cháu hiểu rồi, cháu không nghĩ gì hết." Khương Mịch chỉ không hiểu thế nổi rốt cuộc là Bách Mặc đang nghĩ cái gì? Sửa đi sửa lại rất vui sao?

Có vẻ như Hạ Uẩn Dung rất bận nên sau khi xử lý xong chuyện bên này thì đã quay về Thanh Châu trong một đêm.

Ngày hôm sau, đoàn phim lại tiếp tục quay phim như bình thường.

Gia Vĩ muốn để Bách Mặc đường thương nên chưa sắp xếp cảnh quay cho hắn.

Cảnh quay đầu tiên của buổi sáng chính là cảnh Lê Lạc Lạc cãi nhau với Đường Băng. Đường Băng nghi ngờ người ném bóng là một học sinh cá biệt, còn Lê Lạc Lạc cảm thấy nếu chưa có chứng cứ thì không được đổ oan cho người khác, Đường Băng cảm thấy Lê Lạc Lạc nói chuyện quá già tạo nên hai người đã cãi nhau.

Trước máy theo dõi, biên kịch nhìn hai cô gái đang chuẩn bị rồi quay sang nói với Gia Vĩ: "Tại sao lại không để cho Lan Quân quay trước? Hai cô gái này là người mới... Hôm qua lại vừa mới xảy ra chuyện, ông không sợ hai cô ấy sẽ bị NG sao?"

Gia Vĩ buông tay ra: "Dùng người mới không phải có cái hay ở chỗ này sao? Nhìn kỹ đi rồi hãy nói, tôi phải xem giới hạn của các cô ấy ở đâu thì sau này mới có kế hoạch sắp xếp cảnh quay được."

"Cũng phải." Biên kịch gật đầu, nhìn thấy hai người kia đã chuẩn bị tốt nên không nói thêm gì nữa.

Nhân viên trường quay đánh bảng, hô action.

Đường Băng bắt đầu gây khó dễ.

Bách Mặc vì cứu Khương Mịch nên mới bị thương, hai ngày Ngu Bạch đã ghen một bụng tức, lại thấy gần đây Hạ Uẩn Dung tới khiến đoàn phim đối xử tốt với Khương Mịch nên càng thêm khó chịu. Cô ta đã thấy đáng về của nguyên chủ khi bị nhiều người ghét bỏ nên rất khó tiếp thu kiểu thay đổi này, nhưng cô ta lại không có cách nào để thay đổi hiện trạng nên cực kì bất mãn với Khương Mịch.

Ngu Bạch để cảm xúc này biến thành cảm xúc của Đường Băng. Đường Băng thích Lương Kiều, nhưng Lương Kiều lại đối xử tốt với Lê Lạc Lạc, quan hệ này có phần tương tự giống với quan hệ của bọn họ nên cảm xúc rất mạnh mẽ, diễn xuất cũng chân thật.

"Hả?" Sóng lưng của biên kịch không tự chủ được thẳng lên: "Ngu Bạch này không tồi đấy, rất có thực lực."

Trên mặt của Gia Vĩ cũng lộ ra một nụ cười. Hôm qua ông ta thấy Khương Mịch với Ngu Bạch phát sinh xung đột thì chỉ cảm thấy phiền. Nhưng sau khi suy nghĩ thì cảm thấy đây cũng có thể là một cơ hội tốt. Nhân lúc cảm xúc của hai người họ còn đó thì để họ diễn cảnh cãi nhau chống chọi, nếu may mắn, nói không chừng còn có thể phát hiện ra tiềm năng của các cô.

"Chỉ là như vậy... không biết Khương Mịch có trụ nổi không đây?" Biên kịch không nhịn được tiếp tục nhọc lòng.

Mỗi một bộ phim, không phải là cứ có một người diễn xuất tốt thì có thể đảm đương nổi. Chỉ khi hai người đều có kỹ thuật diễn tốt thì khi phối hợp với nhau mới đã nghiền, nếu chỉ có một người diễn tròn vai thì trong lòng người xem sẽ cảm thấy khó chịu.

Vài phút sau, Gia Vĩ đã đứng lên: "Quá tốt! Cảnh này qua! Nghỉ ngơi một lát đi, cảnh tiếp theo chuẩn bị."

Mặt mũi của biên kịch ở bên cạnh đã đỏ hệt cả lên: "Đạo diễn Gia, tôi cảm thấy lần này chúng ta đã nhặt được bảo vật rồi. Nữ chính hay nữ phụ diễn xuất đều tốt, đều có tiềm năng phát triển, nam chính lại có lưu lượng, bộ phim này chắc chắn sẽ hot."

Tâm tình của Gia Vĩ cũng rất thoải mái: "Hi vọng không xảy ra chuyện gì nữa là tốt rồi."

"Nhưng tôi vẫn có vài chỗ chưa hiểu." Biên kịch nhìn một hồi rồi lại nói: "Khương Mịch là người Hạ tổng đưa vào thì cũng thôi đi, dù sao người ta cũng là nữ chính. Nhưng với điều kiện này của Ngu Bạch thì nếu thông qua vòng phỏng vấn cũng sẽ được tuyển chọn bình thường. Vậy tại sao trước đó Bách Mặc lại muốn hạ thấp giá trị của mình, một hai bất buộc phải đưa cô ta vào chứ?"

Gia Vĩ lắc đầu: "Cậu hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai đây? Nhưng cậu đừng quên rằng biểu hiện của Ngu Bạch ở buổi phỏng vấn hôm đó, tuy rằng không tồi nhưng cũng chưa kinh điển bằng hôm nay, hi vọng cô ấy vẫn giữ nguyên được trạng thái như thế này. Còn Khương Mịch đúng là ngoài dự đoán của tôi, khí chất một chút cũng không thua kém."

Nếu Lê Lạc Lạc là một tiểu tiên nữ thì Khương Mịch không thể biến cô ấy thành một người quá mức sốc nổi được. Đối diện với Ngu Bạch đang kịch liệt bày tỏ cảm xúc, Khương Mịch muốn ngăn cô ta lại chỉ có thể dựa vào lời thoại, ánh mắt và vẻ mặt của mình mà thôi. Điều đó chứng tỏ nhân vật này yêu cầu phải có khí chất siêu cường đại.

Thế mà Khương Mịch đã làm được, diễn xuất của cô trước sau đều áp chế Ngu Bạch.

Ở ngoài sân, Ngu Bạch và Khương Mịch đang nghỉ ngơi đồng thời liếc nhau, cả hai đều có chút ngoài ý muốn.

Tận sâu trong đáy lòng Ngu Bạch vẫn luôn xem thường Khương Mịch, cô ta cho rằng mình sẽ nghiền áp Khương Mịch nhưng sự tình không giống như cô ta tưởng tượng. Ngu Bạch so với những người đứng xem bên ngoài còn cảm nhận rõ hơn những áp lực mà Khương Mịch đem đến cho cô ta, cô ta thật sự không ngờ rằng kỹ thuật diễn của Khương Mịch lại tốt như vậy.

Khương Mịch cũng rất bất ngờ, vì muốn tìm hiểu Ngu Bạch nên cô đã xem qua những bài tập ngày thường của cô ta, những lần đó cô ta biểu hiện không tốt giống như hôm nay.

Rốt cuộc là do cảm xúc của cô ta tích cộp lại, hay là bởi vì có hệ thống hỗ trợ đây?

Hệ thống còn có thể giúp diễn xuất của một con người tăng lên ư? Có thật là không gì nó không làm được không?

Không ai có thể trả lời cho câu hỏi của cô cả.

Có thể là do Khương Mịch và Ngu Bạch khai máy đầu tiên nên những cảnh quay kế tiếp vô cùng thuận lợi.

Mặc dù Ngu Bạch vẫn luôn để ý tới Khương Mịch nhưng lại không tìm cô gây phiền phức, quá trình quay phim diễn ra rất yên bình.

Hôm nay vẫn còn đang quay thì đoàn phim bỗng nhiên xôn xao.

Ánh mắt Khương Mịch bỗng sáng lên, nhìn thấy Cố Ngôn Phong đang đi tới thì ngay lập tức không nhịn được nở nụ cười.

Chỉ là vốn dĩ cô còn đang diễn một cảnh thương tâm, đương nhiên là bị NG.

Bất quá cũng không sao, bởi vì có Cố Ngôn Phong ở đây nên Gia Vĩ cũng không có tâm trạng quay phim. Ông ta lập tức cho mọi người nghỉ ngơi rồi tự mình đi tiếp đón Cố Ngôn Phong.

"Quấy rầy đạo diễn Gia rồi." Cố Ngôn Phong mỉm cười bắt tay với Gia Vĩ: "Hạ tổng không yên tâm tình huống ở bên này, vừa hay tôi có hoạt động ở gần đây nên đi qua nhìn thử xem, mọi người vất vả rồi."

Quan hệ giữa Hạ Uẩn Dung và Cố Ngôn Phong từ trước tới nay vốn rất tốt, điều này ai ai cũng biết, vì thế việc anh thay Hạ Uẩn Dung đi qua đây cũng không ai dám bàn luận gì.

Cố Ngôn Phong còn mang theo đồ ăn và đồ uống qua đây, nhân viên công tác ngay lập tức chia cho từng người, ai nấy đều rất vui vẻ: "Cảm ơn thầy Cố."

"Không cần khách khí." Cố Ngôn Phong nói chuyện riêng với Gia Vĩ một lát rồi mới đi qua tìm Khương Mịch.

Khương Mịch và Tạ Hiểu Toàn đang ngồi xỏm ở một góc, hai người thấp giọng nói chuyện, cả hai đều không che giấu được sự hưng phấn.

"Quay phim có thuận lợi không?" Cố Ngôn Phong đứng từ xa nhìn một lát rồi mới đi tới hỏi.

"Thầy Cố." Tạ Hiểu Toàn ngượng ngùng chào anh, sau đó tự giác bỏ đi, để lại không gian riêng cho bọn họ.

Khương Mịch khẽ cắn môi, khóe miệng không nhịn được lại cong lên: "Tại sao anh đột nhiên lại tới đây vậy?"

"Vừa nghe nói đoàn phim xảy ra chuyện tôi đã muốn tới xem rồi, nhưng sợ gây phiền phức cho em, vậy nên mới đợi qua mấy ngày." Cố Ngôn Phong gạt một chiếc lá cây trên đầu cô xuống: "Đã quen chưa?"

Chuyện quả bóng rổ lần trước, Khương Mịch sợ Cố Ngôn Phong lo lắng nên đã không nói cho anh biết. Dù sao anh cũng không hỏi nên Khương Mịch còn tưởng rằng anh không biết gì, nào ngờ anh lại biết hết.

"Tại sao anh lại biết vậy?" Khương Mịch cúi đầu hỏi.

"Làm sao Hạ tổng có thể không nói cho tôi biết được?" Cố Ngôn Phong hơi mỉm cười.

Khương Mịch thật sự vui mừng, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì nữa nên mũi chân tùy ý đá lên viên đá, không cẩn thận dùng sức hơi mạnh nên viên đá nhỏ bị văng đi thật xa.

Ánh mắt Khương Mịch không tự chủ được di chuyển theo viên đá, sau đó phát hiện Ngu Bạch và một vài người khác ở cách đó không xa, không biết đã nghe được bao lâu mà mặt mũi lập tức nhẵn lại.

Cố Ngôn Phong cũng phát hiện ra, theo đó quay đầu lại, sắc mặt thoạt nhìn cũng giống như bình thường.

"Thầy Cố, cảm ơn anh đã mời khách." Ngu Bạch nhanh chóng bày ra bộ mặt ngây thơ vô tội: "Trông anh có vẻ rất quen thân với Khương Mịch thì phải?"

Cố Ngôn Phong nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Ngu Bạch lại đi tới: "Em với Khương Mịch là bạn học ba năm nhưng lại không biết hai người quen nhau, Mịch Mịch giấu cũng kỹ thật đấy. Hai người có quan hệ gì vậy?"

Trong lòng Khương Mịch dâng lên một cỗ lửa giận, thật muốn mắng người.

Ngu Bạch đã biết rõ quan hệ của bọn họ nhưng vẫn cố tình ở trước mặt mọi người nhắc tới, không biết là muốn làm gì nữa.

"Tôi và Khương Mịch đều gọi Hạ Uẩn Dung là chủ." Cố Ngôn Phong hơi mỉm cười: "Cô nói xem chúng tôi là quan hệ gì?"

P/s: Nay high quá mấy nàng ơi, nay idol tôi comeback, hí hí. Định thêm một chương nữa nhưng mà lười quá, tôi bận cây view cho idol mất rồi. Mấy nàng có đoán được idol tôi là ai không?

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 63

Khương Mịch cả kinh, theo bản năng quay sang nhìn Cố Ngôn Phong, không biết là anh có ý gì.

Muốn công khai quan hệ của bọn họ sao?

Chuyện này tuyệt đối không được!

Đừng nói đến chuyện bọn họ không phải là một cặp, cho dù là thật thì khi công bố chuyện này, Cố Ngôn Phong cũng sẽ gặp rắc rối lớn.

Danh tiếng của anh quá lớn, có bao nhiêu con mắt đang nhìn chằm chằm, nếu chuyện anh đính hôn mới một cô gái vừa mới chỉ 18 tuổi bị tung ra thì e rằng rất dễ bị dư luận lên án. Huống chi quan hệ giữa bọn họ còn là vấn đề tiền bạc, một khi Cố Ngôn Phong không nói rõ thì chuyện này sẽ gây ra bất lợi đối với thanh danh của anh.

Đây cũng là lý do vì sao mà Khương Mịch dấu chuyện ở đoàn phim mà không nói cho Cố Ngôn Phong biết. Cô biết rằng, một khi cô đã nói thì chắc

chấn Cố Ngôn Phong sẽ đến giúp cô.

Anh vừa lộ diện, đoàn phim lại có Ngu Bạch và Bách Mặc, quan hệ giữa bọn rất dễ bị bại lộ.

"Chúng tôi là..."

"Hóa ra hai người lại là hàng xóm!" Khương Mịch vừa mới mở miệng, nam phụ Trần Thâm Thần đã bùng tình thốt lên một câu.

Khương Mịch: "...."

Ngu Bạch: "...."

Trước đó khi Hạ Uẩn Dung tới đoàn làm phim, Khương Mịch đã gọi hần là chú, có người tò mò quan hệ của bọn họ. Hạ Uẩn Dung nói Khương Mịch là con gái của hàng xóm gần nhà hần, việc này mọi người trong đoàn phim đều biết.

Nhưng Ngu Bạch cảm thấy chắc chắn bọn họ đã nói dối. Nếu Hạ Uẩn Dung thật sự là hàng xóm của Khương Mịch thì tại sao trước kia cô lại bị người ta bắt nạt mà không thêm phản kháng? Tuy nhiên trước kia cô ta cũng không chú ý tới Khương Mịch lắm nên cũng không quá hiểu rõ những chuyện lúc trước của cô, vậy nên cũng không dám nhiều lời.

Cô ta làm trò gây khó dễ trước mặt Cố Ngôn Phong là bởi vì đoán chắc Cố Ngôn Phong sẽ không nói dối, không ngờ cái tên Trần Thâm Thần ngu ngốc này đúng thời điểm này lại chui ra.

Ngu Bạch vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn nói nữa nhưng Trần Thâm Thần lại cướp lời cô ta: "Tôi đã nói là cách diễn của Khương Mịch có chút quen mắt rồi mà, cuối cùng bây giờ cũng hiểu, hóa ra là học trò của thầy Cố, quả nhiên là danh sư xuất cao đồ*."

(*Thầy giỏi đào tạo nên trò giỏi.)

Cậu ta chạy đến trước mặt Cố Ngôn Phong, giờ cốc đồ uống trong tay lên: "Thầy Cố, em là một fans bự của anh, em vì xem phim của anh nên mới muốn học biểu diễn. Không ngờ nhanh như vậy đã có thể nhìn thấy anh rồi, còn được uống nước do anh mời nữa chứ, em rất vui vẻ! Anh có thể ký tên cho em không? Em muốn sau này gặp khó khăn có thể lôi nó ra khích lệ chính mình."

Cố Ngôn Phong: ".... Đương nhiên là có thể, cậu có muốn chụp ảnh chung không?"

Vài người khác nghe vậy thì cũng xúm hết lại đây.

"Tôi cũng muốn được ký tên và chụp ảnh chung."

"Thầy Cố, em cũng là fans của anh."

"Em cũng muốn."

.....

Trong nháy mắt, Ngu Bạch bị đẩy ra bên ngoài.

Cố Ngôn Phong lãnh đạm lướt mắt liếc qua cô ta một cái, không hiểu sao Ngu Bạch lại rùng mình, lời chưa kịp nói đã nuốt ngược trở về.

Đám người bên này vô cùng náo nhiệt chụp ảnh, Gia Vĩ cũng tươi cười hơn hờ đến đây nói muốn rủ Cố Ngôn Phong đi ăn cơm.

"Mọi người đi cùng đi, hôm nay tôi mời khách." Cố Ngôn Phong mỉm cười nói: "Không cần nghĩ đến chuyện tiền nong làm gì, xong việc tôi sẽ tìm chú Hạ thanh toán."

Gia Vĩ nhanh chóng vỗ tay: "Dùng tiền của Hạ tổng thì không cần đau lòng rồi, đi thôi."

Có vẻ như Cố Ngôn Phong đã muốn mời mọi người ăn một bữa từ trước nên đã đặt sẵn chỗ ở một nhà hàng.

Vài nhân viên cùng diễn viên chính ngồi cùng nhau, Khương Mịch tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Cố Ngôn Phong, phía bên kia là phó đạo diễn.

Phó đạo diễn nhận rượu từ trong tay người phục vụ rồi chia cho từng người.

Cố Ngôn Phong tịch thu ly rượu trước mặt Khương Mịch, hỏi người phục vụ xem có sữa bò hay không rồi nói với Gia Vĩ: "Đạo diễn Gia, bạn nhỏ nhà tôi không thể uống rượu, nhưng trẻ con có lòng hiếu kỳ, hơi không chú ý một chút là sẽ lên uống. Vậy nên phiền ông giúp tôi trông chừng cô ấy, đừng để cô ấy động vào rượu."

Ngụ ý là Khương Mịch không thể uống rượu được, sau này nếu có ai dám ép buộc Khương Mịch uống thì anh sẽ đi tìm Gia Vĩ tính sổ.

Lúc trước Hạ Uẩn Dung chỉ định Khương Mịch làm nữ chính, trong lòng Gia Vĩ quả thật đã có chút không thoải mái, cũng mơ hồ đoán được quan hệ của bọn họ là quan hệ đặc thù rồi. Bây giờ xem thái độ này của Cố Ngôn Phong thì ông ta cũng không dám nghĩ nhiều nữa. Cộng thêm thời gian quay phim

gần đây Gia Vĩ cực kì hài lòng với Khương Mịch, đối với việc cô được coi trọng thì cũng không dám lơ là, ông ta lập tức cười giống tôn phật Di Lặc: "Giao người cho tôi thì cậu cứ yên tâm đi, tôi nhất định sẽ làm tốt."

Diễn viên của bộ phim này đa phần đều là người mới, khi nghe bọn họ nói chuyện thì đều rất hâm mộ.

Nhưng Cố Ngôn Phong vẫn còn chưa dừng lại, mỗi một đĩa thức ăn được mang lên, anh đều sẽ gấp cho Giương Mịch trước.

"Tôm này khá ngon, em nếm thử đi."

"Đừng ăn mỗi thịt như vậy, rau xanh cũng phải ăn nhiều một chút, chất dinh dưỡng phải cân đối."

"Đồ ngọt này chắc là em không thích ăn đâu."

"Cay quá, đây chắc là món em thích."

.....

Khương Mịch cảm giác trên đầu mình có đèn tụ quang luôn rồi, ánh mắt đèn từ bốn phương tám hướng đã thiêu cháy cô thành đồng bóng, toàn bộ quá trình cô đều không dám ngẩng đầu lên.

Tâm lý của cô rất rõ ràng, Cố Ngôn Phong chắc chắn là cố ý, từ nay về sau chắc hẳn đoàn phim sẽ không có ai gây khó dễ cho cô nữa đâu.

Không phải là nói Hạ Uẩn Dung không có uy tín bằng Cố Ngôn Phong, mà là tuy rằng Hạ Uẩn Dung nâng đỡ cho cô nhưng lại không thể hiện rõ ràng, không làm người ta cảm thấy hẳn coi trọng cô. Còn Cố Ngôn Phong sẵn sàng quan tâm cẩn thận kiểu này, người có đầu óc sáng suốt đều có thể nhìn ra được anh thật sự để tâm tới cô.

Nào có ai ngu xuẩn mà đi đắc tội hai người này chứ?

Sau khi ăn xong, Gia Vĩ lại đề nghị đi hát nhưng lại bị Cố Ngôn Phong yễn chuyển từ chối. Gia Vĩ cũng không kiên trì thêm nữa, thông minh cho mọi người về nghỉ, nói hiếm lắm mới được một lần như thế này nên có thể tùy thích đi đâu đó chơi, chỉ cần về sớm chút là được, không được ảnh hưởng đến lịch trình quay ngày mai.

Đoàn người sôi nổi tản ra, Khương Mịch và Tạ Hiểu Toàn đều đi lên xe của Cố Ngôn Phong.

Tạ Hiểu Toàn có chút ngưng ngừng hỏi: "Em có quấy rầy hai người không?"

"Không đâu." Cố Ngôn Phong đáp: "Ở Hòa Xuyên này không có chỗ gì hay để chơi cả, tôi vừa tìm thấy một nơi tên là Hồ Mây Khói, đưa hai người tới đi dạo."

Hồ Mây Khói quanh năm bao phủ một lớp mây như làn sương, bởi vậy nên mới được coi là cảnh đẹp nổi tiếng nhất của Hòa Xuyên.

Hai cô gái nhỏ đều có chút hưng phấn.

Tới Hồ Mây Khói rồi, Trình Song Song đi thuê hai chiếc thuyền, cô và Tạ Hiểu Toàn một cái, cái còn lại đương nhiên là dành cho Cố Ngôn Phong và Khương Mịch.

Hồ Mây Khói quả nhiên là danh bất hư truyền, làn sương lượn lờ trên mặt nước, ánh đèn bốn phía sáng mờ mờ, cảnh đẹp, huyền ảo như mộng. Sau khi bước lên thuyền, đập vào mắt tất cả đều là mây khói, có một vài ánh đèn nhỏ li ti điểm xuyết trong đó, phảng phất như là tiên cảnh.

Thật là một buổi hẹn hò... À, không, là một nơi thích hợp để nói chuyện, không lo sẽ bị chụp lén.

"Đẹp quá đi." Ánh mắt Khương Mịch tỏa sáng, cô đứng ở đầu thuyền chụp ảnh.

Chiếc thuyền này muốn di chuyển thì phải dùng mái chèo, sau khi Cố Ngôn Phong chèo thuyền cách bờ ra xa một đoạn thì liền vút mái chèo sang một bên, để con thuyền tự mình chuyển động: "Đều là do nhân viên tạo ra thôi."

"Thầy Cố, anh biết cách làm rất hứng ghê." Khương Mịch vốn còn đang cảm thấy cảnh này quá đẹp, kết quả lại bị Cố Ngôn Phong dùng một câu phá hỏng, ngay lập tức cô không còn hứng thú với việc chụp ảnh nữa, cắt điện thoại ngồi xuống đối diện anh.

Cố Ngôn Phong nói: "Chuyện này không phải rất rõ ràng sao? Địa hình ở đây không đặc thù, lại không có núi cao..."

"Thầy Cố!" Khương Mịch vội vàng cướp lời anh: "Xin anh đấy, anh đừng nói nữa. Gần đây anh có bận gì không? Có nhận thông cáo nào mới không?"

Tay trái của Cố Ngôn Phong đặt lên môi, cười nói: "Tạm thời thì chưa có. Chuyện của người "trợ lý" kia em đã tra ra kết quả chưa?"

"Cái này anh cũng biết sao?" Khương Mịch không quá bất ngờ nhưng vẫn hỏi một câu: "Vốn dĩ em còn cho rằng không cần cho người đi điều tra làm gì, người đó còn ở trong đoàn phim thì chắc chắn em sẽ tìm được cô ấy. Nhưng mà tới bây giờ em vẫn chưa gặp được."

"Có lẽ là người đó đã bỏ đi rồi chẳng?" Cố Ngôn Phong nghi ngờ hỏi.

"Em cũng nghĩ tới nhà nấng này." Khương Mịch lắc đầu: "Nhưng mà em đã hỏi thăm hết rồi, từ lúc em vào đoàn phim cho đến hôm nay, chưa có người nào bỏ đi cả."

Cố Ngôn Phong mở điện thoại ra, ấn vào một tấm ảnh rồi đưa sang: "Em nhìn xem có phải người này không?"

Khương Mịch vừa nhìn thấy thì đã kinh ngạc: "Đúng là người này! Anh tìm ở đâu ra vậy?"

"Em nói không có ai bỏ đi, thật ra cũng không đúng. Có rất nhiều người đi tới đi lui, chỉ là bọn họ không phải là người của đoàn phim mà thôi." Cố Ngôn Phong cất điện thoại đi: "Ngày đó, Bách Mặc đã thuê phòng ở một khách sạn khác."

"Là nhân viên của khách sạn khác sao? Thảo nào em không tìm ra được." Khương Mịch cẩn thận suy nghĩ vấn đề này, nhưng đồng thời lại càng khó hiểu: "Nhưng mà lý do là gì chứ?"

Là Bách Mặc tìm cô thật sao? Nhưng tối hôm đó căn bản hẳn không có ở khách sạn mà, rốt cuộc là muốn làm gì chứ?

Hay vẫn là do Ngu Bạch mua chuộc nhân viên công tác kia?

Đầu ngón tay Cố Ngôn Phong giật giật: "Tôi nghe nói... Trước kia người em thích là Bách Mặc?"

"Không phải!" Khương Mịch kích động đến mức nhảy dựng lên.

Cố Ngôn Phong ngẩng đầu lên nhìn cô, giữa làn sương khói mờ nhân ảnh, đôi mắt anh vô cùng rõ ràng.

Phát hiện phản ứng của mình có chút thái quá, Khương Mịch ngượng ngừng ngồi xuống, cất giọng trầm trầm: "Không phải là em, điều này anh cũng biết rõ mà."

Cố Ngôn Phong chớp chớp mắt: "Vậy nên... em thật sự không thích Bách Mặc sao?"

"Làm sao em có thể thích cậu ta được?!" Khương Mịch cá giận nói.

Môi Cố Ngôn Phong tràn ra ý cười, tiếp tục nói: "Nhưng Bách Mặc lại không biết, cậu ta cho rằng em vẫn còn thích cậu ta."

Khương Mịch lại ngẩng đầu lên, cảm giác não của mình không còn đủ dùng: "Thế thì sao?"

"Đến bây giờ em vẫn còn cho rằng là Ngu Bạch tính kế em, đúng không?" Cố Ngôn Phong không nói rõ mà chỉ nhắc nhở cô: "Nếu em vẫn còn thích Bách Mặc thì sẽ làm như thế nào?"

Khương Mịch nghĩ đến hành vi trước kia của nguyên chủ: "Sẽ đi tìm Ngu Bạch tính sổ, hoặc là âm thầm hãm hại cô ta, cãi nhau với cô ta."

Cố Ngôn Phong gật đầu: "Đây chính là chủ đích của Bách Mặc."

"Nhưng vẫn còn chưa rõ." Cả đầu Khương Mịch đều hiện ra dấu chấm hỏi: "Hai người bọn em cãi nhau thì cậu ta có được lợi gì đâu? Cậu ta sẽ càng phải đau đầu hơn mới đúng chứ!"

"Một đồ vật, nếu như em chỉ hơi thích nó mà không phải rất thích thì có lẽ sau khi suy xét, em sẽ không còn muốn nó nữa. Nhưng nếu có người tới tranh đoạt với em, mà người này trùng hợp lại là kẻ địch của em, em thử suy nghĩ lại xem lúc ấy em sẽ làm thế nào?" Cố Ngôn Phong tiếp tục chỉ đường.

Khương Mịch trợn mắt há mồm, một lúc lâu sau mới nói: "Mẹ nó!"

Cố Ngôn Phong: "...."

"Còn nhớ chuyện bóng rổ không?" Cố Ngôn Phong lại hỏi.

Khương Mịch gật đầu, cực kỳ kinh sợ: "Chuyện bóng rổ cũng là do Bách Mặc sai người ném sao? Thảo nào nhân viên công tác kia không hề sợ hãi, hóa ra là bởi vì anh ta đã biết Bách Mặc sẽ không truy cứu. Nhưng mà... tên Bách Mặc kia bị điên sao, tự mình đi đánh mình?!"

"Hiệu quả chẳng phải vẫn tốt đấy ư?" Cố Ngôn Phong hỏi lại: "Án tượng của mọi người về cậu ta rất tốt, em cũng cảm kích cậu ta. Nếu ngay từ đầu em đã thích Bách Mặc thì sau chuyện này sẽ càng chung thủy với cậu ta hơn, một lòng một dạ với cậu ta."

Khương Mịch không còn lời nào để nói.

Cố Ngôn Phong còn nói thêm: "Nhưng mà hình như em và Ngu Bạch không hề cãi nhau."

"Đúng vậy." Khương Mịch lại bắt đầu nghi hoặc: "Trước ngày hôm nay, Ngu Bạch vẫn chưa làm gì cả. Em vẫn còn đang thấy kì lạ đây, rốt cuộc cô ta bị làm sao vậy chứ?"

"Trước kia tại sao Ngu Bạch không gây sự thì tôi không biết. Có lẽ là do diễn xuất của em đã làm cô ta kinh ngạc nên thành kiến của cô ta đối với em cũng bớt đi một ít. Cũng có thể là do cô ta đã nhận ra em thật sự không thích Bách Mặc." Cổ Ngôn Phong nói: "Nhưng chuyện Ngu Bạch làm ngày hôm nay, thật ra tôi có thể đoán được nguyên nhân."

Thân hình của Khương Mịch không tự chủ được hướng về phía anh: "Anh nói đi!"

"Có phải trong hai ngày gần đây, Bách Mặc đã mời em ăn gì đúng không? Hơn nữa, cách cậu ta đối xử với em có gì khác lạ không?" Cổ Ngôn Phong hỏi.

Khương Mịch bừng tỉnh, sáng ngày hôm qua Bách Mặc đã mang theo rất nhiều bữa sáng đến, nói là muốn mời mọi người ăn. Hắn đưa riêng cho Khương Mịch một phần nhưng đã bị cô uýên chuyên từ chối. Buổi sáng ngày hôm sau, hắn lại mang đến một phần cho Khương Mịch, nói là bồi thường cho ngày hôm qua, còn giải thích là không cho hành, gừng, tỏi vào.

Khương Mịch chưa bao giờ nói với Bách Mặc là cô không thích ăn gì, nhưng khi ăn cơm chung với đoàn phim, chỉ cần chú ý thì nhiều hay ít cũng sẽ nhìn ra được sở thích của mỗi người. Khương Mịch còn nhớ rõ sắc mặt của Ngu Bạch hôm đó cực kì khó coi.

"Nhưng mà... tại sao Bách Mặc phải làm như vậy?" Khương Mịch cảm thấy hắn có bệnh thật rồi: "Dù sao cậu ta cũng không thích em.."

Cổ Ngôn Phong: "Tại sao em lại biết cậu ta không thích em?"

"Lúc trước cậu ta..."

"Người lúc trước có phải là em không?" Cổ Ngôn Phong cướp lời cô.

Khương Mịch sững sờ.

"Hướng chi việc này cũng không thể nói là thích hay không thích được." Cổ Ngôn Phong nhướn mày: "Nói không chừng, cậu ta có sở thích nhìn người khác đánh ghen vì mình thì sao?"

Khương Mịch: "... Đàn ông các anh đều biến thái như vậy sao?"

Cổ Ngôn Phong: "..."

"Thật xin lỗi, không bao gồm cả anh, anh không phải." Khương Mịch nghiêm túc xin lỗi: "Thầy Cổ và những người đàn ông khác không giống nhau, em không nên đánh đồng anh với những loại rác rưởi đó."

Cổ Ngôn Phong bấy giờ mới vừa lòng: "Em còn nhớ chuyện Tiêu Hàm Sương nói về hệ thống Thiên tài 7 xu không?"

"Nhớ chứ." Khương Mịch bỗng nhiên cảnh giác hơn: "Làm sao vậy?"

Chuyện của hệ thống, sau khi Tiêu Hàm Sương chết, mặc dù Khương Mịch vẫn luôn để mắt tới nhưng lại chưa từng đề cập với anh.

"Tiêu Hàm Sương nói hệ thống đã tự hủy, nhưng trước sau tôi vẫn cứ có cảm giác... nó không hề tự hủy." Cổ Ngôn Phong phân tích: "Theo như lời Tiêu Hàm Sương nói thì ý thức của mẹ tôi đang bị hệ thống chặn lại, vì vậy linh hồn của Tiêu Hàm Sương mới có thể xuyên qua chiếm cứ thân thể của bà. Nếu như hệ thống đã tự hủy, không có gì ngăn chặn ý thức của mẹ tôi nữa thì bà ấy cũng nên tỉnh lại. Hoặc là do cơ thể của bà ấy vì hệ thống đã chịu nhiều hao tổn, bà ấy phải... mới đúng. Nhưng bây giờ bà ấy không tỉnh, bệnh tình cũng không chuyển biến xấu, tôi cảm thấy đó là do hệ thống vẫn còn tồn tại, nó không hề tự hủy."

Suy đoán này giống như của Khương Mịch, cô gật đầu nói: "Có đạo lý..."

Cô có chút chần chờ muốn nói cho Cổ Ngôn Phong biết phỏng đoán của cô, nhưng lại không biết giải thích cho anh chuyện nữ chính này như thế nào.

"Tiêu Hàm Sương còn nói hệ thống đã tìm sai người rồi." Nếu Cổ Ngôn Phong đã nhắc tới chuyện này thì hẳn anh cũng có suy nghĩ của riêng mình: "Tôi đã tự hỏi thật lâu, tại sao hệ thống lại tìm sai người? Muốn giải quyết được vấn đề này, trước hết phải tự hỏi, nó căn cứ vào đâu để tìm người đã. Diện mạo? Tên tuổi? Đặc thù? Hay là... Địa chỉ?"

Khương Mịch sùng bái liếc nhìn Cổ Ngôn Phong một cái, tại sao anh lại lợi hại quá vậy?

"Tôi không xác định được nó dựa vào cái gì nên đã đi điều tra từng đặc điểm một, không phát hiện ra có gì không đúng cả, mãi đến khi đến địa chỉ..." Cổ Ngôn Phong hơi dừng lại: "Cuối cùng đã phát hiện ra chút dấu vết."

"Anh phát hiện ra rồi sao?" Khương Mịch bật thốt hỏi.

"Đúng vậy, tôi đã tìm ra được, nơi Bách Mặc sinh ra là ở số 963 đường Thượng Tĩnh Tây. Em còn nhớ không? Tiêu Hàm Sương nói muốn chế tạo ra một thiên tài, thiên tài hẳn là phải biểu hiện ra bên ngoài từ nhỏ đúng không? Lấy thời gian ra tính thì khi hệ thống vừa mới xuất hiện cũng là lúc Bách Mặc vừa được sinh ra, vô cùng thích hợp để bồi dưỡng thành một thiên tài. Mà 963 với 369 rất dễ bị nhầm lẫn, có phải không?" Phát hiện của Cổ Ngôn Phong hiển nhiên cũng giống của Khương Mịch: "Vì vậy nên nhân viên ném bóng rổ kia có lẽ là thật sự vô tội."

Bách Mặc?

Khương Mịch "đoàng" một cái đứng lên.

Thế nhưng lại là Bách Mặc!

Nguyên chủ vì quá thích Bách Mặc nên cô ấy đương nhiên sẽ biết địa chỉ nhà của hắn ta, mà nhà của hắn không ở đường Thượng Tĩnh Tây nên suy đoán của Khương Mịch ngay từ đầu đã không nằm trên người Bách Mặc.

Nhưng cô lại quên mất... một người cũng có thể chuyển nhà...

P/s: Bà tác giả của gấ quá lần này tui không kịp đội mũ bảo hiểm luôn mấy nàng ơi (人 •_•)

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Con thuyền này không rộng, Khương Mịch vừa mới kích động nhảy lên một cái thì con thuyền đã hơi lay động, cô không kịp phòng bị, dưới chân cũng không đứng vững mà nhào thẳng đến chỗ Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong vội vàng giơ tay ra đỡ, nhưng chính anh cũng không giữ vững được nên con thuyền lại càng lung lay hơn, hai người cùng nhau té trên boong thuyền.

Khương Mịch bị Cố Ngôn Phong gắt gao ôm vào ngực, tuy không bị va đập nhưng lúc Cố Ngôn Phong ngã xuống, cô đã nghe được một tiếng vang lớn.

Cô sợ hãi, muốn xem Cố Ngôn Phong thế nào nhưng anh ôm cô rất chặt, trong lúc nhất thời không thể tránh thoát.

"Thầy Cố, anh không sao đấy chứ?" Giọng Khương Minh run lên.

Cố Ngôn Phong đành buông tay ra: "Không sao đâu, em đừng sợ."

"Thầy Cố..." Khương Mịch cũng không sót ruột bò dậy mà duỗi tay lên kiểm tra đầu anh.

Cố Ngôn Phong: "....."

Cô có biết bản thân mình đang làm gì không? Cứ ghé sát vào người anh nhích tới nhích lui... Tuy bây giờ là mùa đông, quần áo mặc nhiều nhưng hơi thở thì không thể cản nổi.

Hiển nhiên Khương Mịch không ý thức được điều gì: "Vừa rồi em nghe thấy tiếng động lớn lắm, anh va vào đâu vậy?"

Cố Ngôn Phong muốn kéo cô ra, nhưng bàn tay đang giơ lên rút cuộc cũng không buông xuống được, cứ cứng đờ ở giữa không trung: "Cái ghế bên cạnh đó, tôi không va phải, không có chuyện gì đâu."

"Làm em sợ muốn chết luôn." Khương Mịch nhẹ nhàng thở ra, bỗng nhiên có cảm giác sức lực cạn kiệt nên mềm nhũn dựa vào người anh, còn vô thức mà dụi dụi vào ngực anh.

"...." Cố Ngôn Phong thật sự bất đắc dĩ, đành vỗ bả vai cô: "Tôi không bị ngã, nhưng em sắp làm tôi không thể thở nổi nữa rồi đây này."

Khương Mịch nhanh chóng phản ứng lại, luống cuống đứng lên.

"Em từ từ thôi." Cố Ngôn Phong cũng đứng dậy theo: "Con thuyền này có hơi bé, không quá chắc chắn. Trời lạnh như vậy, nếu thuyền bị lật thì chắc chắn sẽ nhiễm bệnh."

Cho dù anh không nói thì Khương Mịch cũng không dám lộn xộn, lúc trước tính cách của cô cũng không hấp tấp bộp chộp như bây giờ, nhưng không biết tại sao ở trước mặt Cố Ngôn Phong, cô luôn mắc sai lầm, tay chân trở nên vụng về.

Thật là phiền lòng.

"Tiếp tục đề tài vừa rồi đi." Khương Mịch sửa lại đầu tóc bù xù, sau đó di dời sự chú ý: "Theo cách nói của anh thì bây giờ hệ thống đang ở trên người Bách Mặc?"

Vốn dĩ Bách Mặc đã có ánh sáng của nam chính, bây giờ có thêm hệ thống vào thì sợ rằng sẽ càng khó đối phó hơn.

Vì nguyên chủ thật sự thích Bách Mặc nên khi Khương Mịch chiếm cứ thân thể của nguyên chủ, cô có một chút lòng khoan dung đối với người mà nguyên chủ thích.

Cô không tiếp xúc với Bách Mặc nhưng cô cũng không muốn nghĩ xấu về hắn ta.

Nhưng dựa theo cách phân tích hiện tại của Cố Ngôn Phong, Bách Mặc còn đáng giận hơn Ngũ Bạch nhiều... Hắn cố ý khơi mào để hai cô gái thích mình tranh đấu, hắn vừa xem kịch vừa thêm mắm thêm muối vào, ngay cả khi có người sắp rời khỏi thì hắn lại kéo lại, bắt người đó tiếp tục đấu đá, thật sự là quá ghê tởm.

"Tôi cảm thấy xác suất này lên tới 90%." Cố Ngôn Phong rất có tin tưởng đối với những suy nghĩ của mình.

Thật ra Khương Mịch cũng cho rằng như thế.

Nếu hệ thống ở trên người Ngũ Bạch thì chắc chắn Ngũ Bạch đã sớm ra tay đối phó với cô. Nhưng nhìn biểu hiện của cô ta thì thấy, hẳn là cô ta không có hệ thống.

"Không cần phải sợ." Cố Ngôn Phong nhận ra được sự lo lắng của cô nên an ủi: "Hệ thống kia ngay cả đối tượng cần tìm cũng tìm sai, điều đó chứng tỏ nó không thông minh. Nếu nó thật sự lợi hại thì đã bỏ Tiêu Hàm Sương đi tìm Bách Mặc từ lâu rồi, cần gì phải đợi đến 18 năm? Hơn nữa trước kia nó nói dối Tiêu Hàm Sương rằng sẽ tự hủy, nhưng tôi đoán nếu người gắn liền với nó chết thì ít nhiều nó cũng có chút ảnh hưởng. Một hệ thống phế phẩm như vậy, không đáng để chúng ta lo."

Khương Mịch nghe anh nói vậy thì cười rộ lên, gật đầu nói: "Đúng vậy. Tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ lại đi vạch trần Bách Mặc sao?"

Bách Mặc thật quá ghê tởm, nhưng bọn họ không cần thiết phải vì loại người mà trở thành "Hung thủ giết người".

Càng quan trọng hơn là... nếu vạch trần Bách Mặc, Bách Mặc chết mà hệ thống vẫn không tự hủy thì phải làm sao bây giờ? Ai biết được tiếp theo nó sẽ tìm đến ai? Liệu bọn họ có tìm được người đó hay không?

"Không cần." Quả nhiên Cố Ngôn Phong lắc đầu: "Việc chúng ta làm không phải là giết người, mà là cứu người. Hơn nữa tình huống của Bách Mặc không giống với Tiêu Hàm Sương, chúng ta không cần vạch trần chuyện trên người cậu ta có hệ thống làm gì, mà chưa chắc cậu ta sẽ chết."

Cũng đúng, sở dĩ Tiêu Hàm Sương chết là bởi vì cơ thể của bà ta đã không còn. Nhưng Bách Mặc không hề xuyên qua, vậy nên hẳn không cần sợ hệ thống sẽ bỏ đi, hẳn cũng sẽ không chết.

Nếu bọn họ biết chuyện này có khi còn không gây ra uy hiếp gì cho hắn, nói không chừng còn phát sinh biến cố ngược lại.

Vậy nên không thể mạo hiểm được.

"Là em suy nghĩ không chu đáo rồi." Có Cố Ngôn Phong ở đây nên Khương Mịch bỗng trở nên lười biếng, không nghĩ nữa mà tự hỏi: "Thầy Cố, anh nói xem chúng ta nên làm gì bây giờ? Em nghe hết theo anh."

"Đương nhiên là xác định xem hệ thống có ở trên người Bách Mặc hay không rồi, 90% không bảo đảm, chúng ta muốn 100%." Cố Ngôn Phong đã có dự đoán hết rồi: "Em có nghĩ đến chuyện tại sao hệ thống lại tồn tại không?"

Trước đó Khương Mịch đã đọc qua rất nhiều tiểu thuyết nên cô bật thốt lên: "Để làm nhiệm vụ ư?"

Cố Ngôn Phong gật đầu: "Tiêu Hàm Sương đã từng nói hệ thống giao cho bà ấy một nhiệm vụ."

"Đúng vậy, đó là công lược* anh." Khương Mịch nói: "Hệ thống muốn bà ấy công lược anh để chiếm được tập đoàn Tây Xuyên. Nhưng họ không ngờ anh lại lợi hại như vậy, Tiêu Hàm Sương dùng hết thủ đoạn, đấu với anh 18 năm cũng không thành công."

(* "Công" có nghĩa là tiến công, "lược" có nghĩa là chiến lược. Như vậy, cụm từ "công lược" là một danh từ thường dùng trong thời xưa có nghĩa là những kế hoạch chiến đấu, mưu mẹo tác chiến của quân đội.)

Đối với việc Khương Mịch tận dụng mọi thứ để khen mình như thế này, Cố Ngôn Phong hài lòng mỉm cười nói: "Chúng ta đặt một giả thiết, giả thiết là hệ thống đó cũng có nhiệm vụ. Tiêu Hàm Sương cũng đã nói rồi, nhiệm vụ của hệ thống Thiên tài 7 xu đó là chế tạo ra một thiên tài. Nếu nó đã tìm sai người chứng tỏ là không hoàn thành nhiệm vụ. Dưới tình huống này, nếu em là hệ thống thì sẽ làm gì?"

Khương Mịch không thể không tự hỏi: "Nếu mục tiêu của hệ thống chỉ là chế tạo ra một thiên tài thì sau khi Tiêu Hàm Sương chết đi, nó hẳn sẽ phải đi tìm một đứa bé để hoàn thành nhiệm vụ mới đúng. Nhưng nó lại tìm được Bách Mặc, chứng tỏ mục tiêu của nó là một con người cố định, nói cách khác, Bách Mặc là người cần thiết để hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng Bách Mặc đã trưởng thành rồi, nếu bây giờ bắt đầu rèn luyện cậu ta trở thành thiên tài thì rất khó. Vậy nên... chỉ có thể làm theo cách khác, một hình thức khác để chế tạo ra "thiên tài"... Nhưng đó là hình thức gì đây?"

Khương Mịch đau khổ suy tư, lại liếc mắt nhìn Cố Ngôn Phong một cái, bỗng nhiên bừng tỉnh: "Mục tiêu trước đó của nó là tập đoàn Tây Xuyên, mà tập đoàn Tây Xuyên chỉ có tiền... Tỷ phú thì cũng được coi là thiên tài đúng không? Giành được giải thưởng danh giá nhất giới giải trí thì cũng được coi là thiên tài. Tương tự như vậy, nếu lấy được giải thưởng văn học, y học, hóa học hay vật lý thì cũng được coi là thiên tài nhỉ?"

"Thật thông minh." Cổ Ngôn Phong không tiếc lời khen ngợi: "Giỏi quá!"

Gương mặt Khương Mịch lặng lẽ đỏ lên, một nửa là do kích động, một nửa là do ngượng ngùng: "Vậy nên, đối với Bách Mặc mà nói, lấy được danh hiệu Ảnh đế quốc tế là dễ dàng nhất!"

"Không sai." Cổ Ngôn Phong nhẹ nhàng vỗ tay: "Vì thế nếu muốn chứng minh xem hệ thống có ở trong người Bách Mặc hay không, thật ra rất đơn giản."

"Phải chứng minh như thế nào đây... Không đúng, từ từ." Đầu óc Khương Mịch nhanh chóng chuyển biến, có thể nghĩ ra rất nhiều chuyện: "Dựa theo phỏng đoán này thì tại sao lúc trước hệ thống lại muốn Tiêu Hàm Sương đi công lược anh? Tại sao không để bà ấy trực tiếp đi giúp Bách Mặc đi?"

Hiển nhiên Cổ Ngôn Phong cũng suy nghĩ đến vấn đề này: "Tiêu Hàm Sương và Bách Mặc không có quan hệ với nhau, tại sao bà ấy lại phải đi tiếp cận một đứa bé? Mà khi đó Bách Mặc còn chưa thể hiện mình có thiên phú gì, ai biết được sau này cậu ta sẽ tiến vào giới giải trí? Tiền không phải là vạn năng nhưng ở trong ngành này, có tiền thì sẽ dễ dàng hơn, đúng không?"

"Nhưng mà, hệ thống phải làm như thế nào thì tiền mới đến tay Bách Mặc đây..." Khương Mịch nói được một nửa thì đột nhiên dừng lại.

Cô bỗng nhiên nghĩ đến, dựa theo trong tuyên trong truyện thì Cổ Ngôn Phong sẽ chết rất nhanh thôi. Nếu tập đoàn Tây Xuyên ở trong tay Cổ Ngôn Phong thì sau khi anh chết, nó sẽ ở trong tay Tiêu Hàm Sương, bà ta với hệ thống cùng một giuộc, nói không chừng tập đoàn Tây Xuyên sẽ rơi vào tay Bách Mặc.

"Điều này thì tôi cũng không thể xác định được, biết đâu hệ thống còn có cách làm khác." Cổ Ngôn Phong nói: "Thật ra cái này không quan trọng, chúng ta chỉ cần xác nhận xem hệ thống có ở trên người Bách Mặc hay không là được rồi."

"Không sai." Khương Mịch gật đầu, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Cũng may là do ánh đèn mờ lung nên Cổ Ngôn Phong không phát hiện.

Vừa rồi, Khương Mịch đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện, liệu có khả năng hệ thống cũng giống cô, biết bọn họ đang ở thế giới trong sách hay không? Nó có biết kết cục của quyền sách này không?

Sở dĩ Bách Mặc cố tình tạo mớ ám với cô, không phải là vì muốn tránh giành tình cảm, mà là vì... hần biết Cổ Ngôn Phong sẽ vì nguyên chủ mà chết?

Hệ thống đã đi theo Tiêu Hàm Sương lâu như vậy thì đương nhiên sẽ biết rõ, chỉ cần Cổ Ngôn Phong nói một câu thì Cổ Ngôn Sanh sẽ chấp tay nhường lại tập đoàn Tây Xuyên ngay.

Nếu như Bách Mặc biết được hai tin này thì chắc chắn sẽ cho rằng Cổ Ngôn Phong yêu thâm Khương Mịch.

Vậy nên nếu muốn động đến tập đoàn Tây Xuyên, bắt đầu xuống tay từ Khương Mịch còn nhanh hơn so với xuống tay từ chỗ Cổ Ngôn Phong nhiều.

Mà vừa hay người Khương Mịch thích lại là Bách Mặc.

Bởi vậy nên Bách Mặc mới điên cuồng lấy thiện cảm từ Khương Mịch, muốn Khương Mịch một lòng một dạ với hắn, hắn phải dùng Khương Mịch để đối phó với Cổ Ngôn Phong.

Mà khi Bách Mặc cố tình làm chuyện mờ ám với Khương Mịch, hắn còn muốn dụ dỗ Ngu Bạch, bởi vì hắn biết Ngu Bạch là nữ chính, mang trong mình ánh sáng của nhân vật chính.

Nếu thật sự là như vậy... Khương Mịch hít sâu một hơi.

"Thầy Cố, anh thử hỏi thăm chú Hạ xem, liệu Ngu Bạch vào được đoàn phim có phải là do Bách Mặc kéo vào không?" Khương Mịch nhanh chóng nhớ tới lần tuyển chọn hồi đó, giọng điệu của Ngu Bạch chắc chắn vô cùng.

Nếu cô ta không có hệ thống thì dựa vào đâu lại chắc chắn như vậy?

"Không cần hỏi đâu, tôi biết." Cổ Ngôn Phong nói: "Là Bách Mặc tự hạ thấp mặt mũi, kiên quyết muốn đưa Ngu Bạch vào đoàn phim."

Khương Mịch khẽ rung mình, thảo nào Ngu Bạch cứ nhắm mắt vào cô.

Ngu Bạch không hề biết gì cả, Bách Mặc hạ thấp giá trị của mình chỉ để mang cô ta vào đoàn phim, nhiều đó thôi đã đủ để cô ta một lòng một dạ rồi. Khi người ta bị tình yêu làm cho mờ mắt, chỉ số thông minh thường sẽ không đủ dùng. Lúc này bất kể là ai xuất hiện bên người Bách Mặc đi chăng nữa thì cũng đều là hồ ly tinh, dù Bách Mặc có làm gì thì cũng đều là kẻ vô tội, kẻ bị dụ dỗ.

Trong nháy mắt, Khương Mịch không biết nên nói là Ngu Bạch đáng thương hay nên nói là Bách Mặc đáng sợ nữa đây.

"Em có lạnh không?" Cổ Ngôn Phong khẽ hỏi, sau đó khoác áo khoác lên người cô.

Khương Mịch ngẩng đầu nhìn anh, giữa làn sương khói lượn lờ, Cổ Ngôn Phong mặc áo lông trắng đứng ở đầu thuyền, giống hệt như tiên hạ phàm.

"Em không lạnh đâu." Khương Mịch khoác lại áo lên người anh, sửa lại vạt áo đằng trước, xong xuôi cũng không buông tay ra mà giữ nguyên tư thế này, ngẩng đầu nghiêm túc nói với anh: "Thầy Cổ, anh đừng lo, em đã nghĩ ra cách đối phó với Bách Mặc rồi."

Cổ Ngôn Phong cúi đầu nhìn cô: "Nếu biện pháp của em là làm lộ thân phận của mình, vậy thì tôi không đồng ý."

Khương Mịch ngẩn ra, đúng là Cổ Ngôn Phong quá hiểu cô mà.

Không sai, cô cũng biết rõ cốt truyện. Vậy nên ở thế giới này, cô là uy hiếp lớn nhất đối với Bách Mặc, Khương Mịch là át chủ bài.

Khương Mịch mím môi, không nói gì nhưng thần sắc kiên nghị.

Cô chán ghét hệ thống kia, cũng chán ghét Bách Mặc, muốn loại bỏ hết bọn họ.

Cổ Ngôn Phong chần chờ trong giây lát rồi cầm lấy tay Khương Mịch: "Nếu em không ngại thì hãy nghe biện pháp của tôi trước đã."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Sáng sớm, Khương Mịch và Tạ Hiểu Toàn cùng đi đến phim trường.

"Mịch Mịch!" Tạ Hiểu Toàn bỗng nhiên chạm vào vai cô.

Khương Mịch giật mình, bắt lực nhìn cô ấy: "Làm sao vậy?"

"Nghĩ cái gì đó? Tớ nói chuyện mà cậu cũng không phản ứng." Tạ Hiểu Toàn hơi dừng lại, sau đó cười ái muội: "À, biết rồi nha... Vẫn còn nhớ đến tối hôm qua đúng không? Tối hôm qua ở cùng với thầy Cổ..."

Cô ấy cố ý kéo dài giọng, cô tình không nói hết ra.

Khương Mịch dờ khóc dờ cười: "Tối qua bọn tớ chưa làm gì cả."

"Đừng có mà điều." Tạ Hiểu Toàn lắc đầu: "Tớ với Song tỷ đều nhìn được hai người ở trên thuyền ôm ôm hôn hôn. Lá gan hai người cũng lớn thật đấy, không sợ bị chụp lại à? Bọn tớ nhìn trộm thôi mà cũng thấy sợ rồi... Ày da, không đúng, là lo sợ hai người."

Khương Mịch: "....."

Cô biết, cái Tạ Hiểu Toàn đang nói chính là lúc bọn họ ở trên đầu thuyền nói chuyện, bởi vì cô đang cầm quần áo của Cổ Ngôn Phong nên thoát nhìn rất giống như đang ôm hôn.

Nhưng thật ra Cổ Ngôn Phong cũng chỉ nắm mỗi tay cô mà thôi.

Ngón tay Khương Mịch cuộn tròn lại, nhét vào trong túi áo.

Tối hôm qua bọn họ không nói chuyện tình cảm mà chỉ nói về chuyện hệ thống và Bách Mặc.

Không biết Cổ Ngôn Phong đã có kế hoạch gì chưa...

"Tớ cảm ơn vì sự tốt bụng của hai người, được chưa?" Khương Mịch bắt đầu nói: "Hôm nay tớ mời cậu ăn sáng."

"Chỉ sợ là đã có người mời trước cậu rồi." Tạ Hiểu Toàn cười đùa nói: "Mịch Mịch, cậu cũng lắm đào hoa thật đấy. Mỗi lần nhìn thấy Bách Mặc đối xử tốt với cậu thì Ngu Bạch tức giận cũng không làm gì được cả, tớ thật sự há giận."

Theo như lời Cổ Ngôn Phong nói thì bây giờ toàn bộ đoàn phim đều có ấn tượng tốt với Bách Mặc, nhất là sau chuyện bóng rổ kia.

Chuyện của hệ thống lẫn chuyện của Bách Mặc, Khương Mịch không thể nào nói rõ cho Tạ Hiểu Toàn nghe được, cô chỉ đành nói: "Hiểu Toàn, cậu biết rồi đấy, tớ chỉ... thích thầy Cổ thôi, đừng có gán ghép tớ với người khác."

Tạ Hiểu Toàn vội vàng gạt đầu: "Yên tâm đi, chắc chắn tớ sẽ theo phe của nam thần. Tớ cũng chỉ nói trước mặt cậu thôi, nếu cậu dám phản bội nam thần thì người đầu tiên không đồng ý chính là tớ."

Khương Mịch không có biện pháp với cô ấy, chỉ cười không nói.

Hai người vừa mới đến phòng trang điểm thì nghe được tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra thì thấy trợ lý của Bách Mặc, người này còn xách theo một đồng hồ ăn: "Chắc Khương tiểu thư và Tạ tiểu thư còn chưa ăn sáng nhỉ? Đây là bữa sáng mà tiên sinh Bách Mặc nhà chúng tôi mua từ nội thành về, hai vị ăn thử chứ?"

"Cảm ơn, nhưng không cần đâu, Song tỷ đã mua cho chúng tôi rồi, hai người chúng tôi không ăn hết được nhiều như vậy." Khương Mịch theo thường lệ vẫn từ chối.

"Hai người đừng ngại, đây cũng không phải thứ gì đắt tiền gì. Chẳng phải tối qua thầy Cố còn mời đoàn phim ăn cơm sao? Một đoàn phim nhiều người mời khách là chuyện bình thường. Ăn không hết cũng không sao, mỗi thứ ném một ít là được. Theo như lời thầy Cố nói thì chính là cân bằng chất dinh dưỡng." Người trợ lý này rất biết cách ăn nói, sau đó nhanh nhẹn đặt đồ ăn lên bàn.

Khương Mịch hơi ngập ngừng, cuối cùng vẫn nói với cô ấy: "Được, vậy tôi nhận, phiền cô nói cảm ơn với Bách Mặc hộ tôi."

Trợ lý của Bách Mặc vui vẻ ra mặt, đồng ý rồi bỏ đi.

"Mịch Mịch, tại sao cậu lại nhận nó?" Tạ Hiểu Toàn không hiểu sự tình nên rất khẩn trương, thấp giọng u oán nói: "Không được cho nam thần của tớ đội nón xanh đâu."

Khương Mịch vỗ vai cô ấy: "Đi với tớ một chuyến không?"

"Đi đâu cơ?" Tạ Hiểu Toàn dù khó hiểu nhưng vẫn đi theo.

Vừa hay lúc này Trình Song Song mua bữa sáng quay về, Khương Mịch cầm bữa sáng của Bách Mặc rồi thuận tay cầm lấy một phần của Trình Song Song: "Đi thôi."

Cô gõ cửa phòng trang điểm của Ngu Bạch.

Ngu Bạch vừa nhìn thấy bữa sáng trong tay cô thì mặt hơi đỏ sẫm, dờ người hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

"Cho cậu." Khương Mịch nói.

"Cậu tới để khoe khoang sao?" Ngu Bạch nghĩ Khương Mịch đến đây với mục đích không tốt nên tức giận đến mức gương mặt đỏ bừng.

"Đây là của Bách Mặc mua đấy, muốn hay không thì tùy cậu." Khương Mịch giờ túi đựng bữa sáng cao lên, làm bộ như muốn ném nó xuống.

Mặc dù Ngu Bạch đang tức giận nhưng thân thể lại thành thật hơn, cuối cùng vẫn nhận lấy.

"Không cần cảm ơn đâu." Khương Mịch hơi mỉm cười, sau đó xoay người rồi đi.

"Cậu..." Ngu Bạch nhìn túi bữa sáng kia, dần dần nguôi giận.

Tạ Hiểu Toàn đi theo Khương Mịch trở về phòng trang điểm của mình, hoàn toàn ngây ngốc: "Mịch Mịch, rốt cuộc cậu đang muốn làm gì vậy? Tại sao lại muốn đi trêu chọc Ngu Bạch?"

"Cậu biết đấy, từ trước đến nay tớ không muốn tranh đoạt gì với cậu ta cả, tớ vẫn luôn nhường nhịn. Nhưng hôm qua cậu ta đã làm gì?" Khương Mịch túi thân nói: "Nếu không nhờ có Trần Thâm Thân thì thầy Cố đã lên hot search rồi. Nếu chuyện của bọn tớ bị lộ ra ngoài ánh sáng thì thầy Cố chắc chắn sẽ bị bôi đen, tớ tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được."

Thấy cô nhắc tới nam thần, con tức giận trong lòng Tạ Hiểu Toàn lập tức sôi lên: "Lúc ấy tớ không nên rời khỏi đó mới đúng, sau đó được nghe kể lại mà toàn thân tớ toát ra mồ hôi lạnh... Nhưng mà cậu đi trêu chọc cậu ta như vậy, không sợ cậu ta sẽ ăn nói xằng bậy sao?"

"Dù sao tớ cũng nhường cho cậu ta rồi, cậu ta cũng nên cảm kích tớ chứ?" Khương Mịch kiên định nói: "Bất nạt tớ thì có thể, nhưng muốn kéo thầy Cố xuống nước thì tớ chịu nhẫn nhịn đâu! Cùng lắm thì tớ không vào giới giải trí nữa, tớ sẽ tìm cho ra bằng được nhược điểm của Ngu Bạch, khiến cậu ta phải chịu thua."

Tạ Hiểu Toàn bị cô làm cho cảm động không thôi, bèn đuổi tay ra nắm lấy tay cô: "Tớ ủng hộ cậu."

Cảnh quay nhanh chóng bắt đầu, cảnh đầu tiên của ngày hôm nay là cảnh diễn chung của Khương Mịch và Bách Mặc.

"Khương Mịch, rốt cuộc là cậu muốn làm gì đây?" Lúc chuẩn bị, Ngu Bạch không thể nhịn nổi hỏi.

Hôm nay cô ta cầm lấy bữa sáng mà Bách Mặc mua, ăn không được mà ném cũng không xong, quả thực giống như bị nghẹn ở cổ họng.

"Bất người tay ngắn cắn người miệng mềm*." Khương Mịch cười đáp: "Cậu im miệng đi."

(*Câu thành ngữ này có nghĩa là đã nhận được lợi ích từ người khác thì phải nên mềm mỏng với người ta.)

Vốn dĩ tích cách của Ngu Bạch rất hay nóng nảy, trước kia Khương Mịch nhường nhịn cô ta thì cô ta còn cảm thấy khó chịu, bây giờ Khương Mịch vừa mở miệng ra chế giễu thì cô ta lập tức nổi lửa lên: "Cậu cho rằng cậu có tí nhan sắc, có Cổ Ngôn Phong làm chỗ dựa là tôi sẽ sợ cậu à?"

"Đương nhiên là không rồi, làm sao cậu có thể để thầy Cổ vào mắt chứ?" Khóe miệng Khương Mịch cong lên, nụ cười giống như nhìn thấu được rất cả: "Nhưng mà Bách Mặc cứ tình nguyện đưa bữa sáng cho tôi đây, có cách nào đâu? Tôi đã từ chối rồi nhưng cậu ta cứ ép buộc, cậu nói xem, có phải cậu ta rất... cần bà không?"

Trước mắt Ngu Bạch biến thành một màu đen, cô ta gườm gườm nhìn như muốn đánh người.

"Nhắc nhẹ chút, camera vẫn còn đang quay đó." Khương Mịch không hề sợ hãi: "Hai ngày nay hình như cậu NG hơi nhiều, cậu đoán xem đạo diễn Gia sẽ nghĩ như thế nào đây?"

Ngu Bạch nghe vậy thì hơi bình tĩnh lại.

Hai ngày nay tâm trạng cô ta không tốt, lúc diễn quả thực cũng bị ảnh hưởng, khiến Gia Vĩ có chút đau đầu, nói diễn xuất của cô ta lúc cao lúc thấp, giống như tàu lượn siêu tốc vậy.

Vốn chỉ là một người mới, biểu hiện của Ngu Bạch như vậy đã được tính là không tồi, nhưng ở trong đoàn phim này thì thật đúng là ngoại hồ tàng long**.

(**Ngoại hồ tàng long: Nói về những người có tài năng, có năng lực nhưng luôn ẩn mình, chờ thời, không khoe khoang, thể hiện, lúc cần thì mới thể hiện ra.)

Bách Mặc thì không nói làm gì, hẳn là diễn viên gạo cội, diễn xuất hay trình độ đều không thể nghi ngờ; mà Khương Mịch là học trò của Cổ Ngôn Phong, dĩ nhiên sẽ không kém hơn Bách Mặc; ngay cả diễn xuất của nam phụ Trần Thâm Thần tuy không kinh điển nhưng cũng luôn ổn định, các nhân vật nhỏ bé khác thì không đáng nhắc đến, Ngu Bạch khinh thường việc so đo với họ.

Cứ như vậy, Ngu Bạch gần như được coi là người có diễn xuất kém nhất ở đoàn phim này, điều này khiến một người giỏi giang từ nhỏ như cô ta không thể nhẫn nhịn được.

"Cậu không sợ tôi sẽ đem những lời cậu nói nói lại cho Bách Mặc nghe à?" Ngu Bạch rút tay lại hỏi.

Khương Mịch vẫn cười tủm tỉm: "Đi nói đi, chẳng phải Bách Mặc thích cậu hiểu chuyện, biết phải trái nhất sao? Cậu nói, cậu ta nghĩ như thế nào về tôi thì không nói, nhưng cậu đoán xem cậu ta sẽ nghĩ gì về cậu đây?"

Ngu Bạch thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Trước khi quay bị Khương Mịch ra một đòn kích thích như vậy, trạng thái của Ngu Bạch kém đến kinh người, số lần NG trong một buổi sáng đều đếm không xuể.

"Ăn cơm trước đã, buổi chiều lại tiếp tục." Gia Vĩ không thể nào quay nổi nữa: "Ngu Bạch, cô qua đây."

Cả buổi sáng này giống như là đang công khai dày dạn khiến hốc mắt Ngu Bạch đỏ ửng. Nhưng khi đứng trước mặt Gia Vĩ, cô ta vẫn quật cường hất cằm, sự kiêu ngạo không cho phép cô ta thất thố.

"Tại sao cô lại thế này hả?" Gia Vĩ vừa nhìn thấy cô ta liền đau đầu: "Không phải là không có thực lực, nhưng tại sao lại phát huy không ổn định? Có phải gặp chuyện gì rồi không? Cô cứ nói với tôi, biết đâu tôi có thể giúp được cô. Các cô đều còn trẻ, không có kinh nghiệm hoặc không biết điều chỉnh cảm xúc là chuyện bình thường, nói ra sẽ tốt hơn một chút."

"Thật xin lỗi." Ngu Bạch nói.

Cô ta biết bản thân không biểu hiện tốt, chuyện bị Khương Mịch khiêu khích cũng không thể nói cho Gia Vĩ biết được, bởi vì nói cho ông ta biết cũng như không.

Bình thường Gia Vĩ giống như tôn phật Di Lặc, nhưng là một đạo diễn nổi danh, giới hạn sự tốt bụng của ông ta cực kỳ ngắn.

"Vậy cô tự mình điều chỉnh đi." Gia Vĩ lạnh mặt nói: "Dù tôi xem trọng cô cỡ nào thì cũng phải vì đoàn phim mà suy xét."

Ông ta chỉ nói vậy thôi nhưng Ngu Bạch có thể hiểu được. Cô ta tìm một góc khuất trốn những người khác, càng nghĩ càng tủi thân, nước mắt không tự chủ được rơi xuống.

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng, Ngu Bạch vội vàng muốn xoay người, nhưng giây tiếp theo đã bị người ta ôm lấy.

"Đừng khóc." Bách Mặc nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô ta: "Chỉ là một cảnh quay thôi mà. Đợi lát nữa tờ đối diễn với cậu thì chắc chắn có thể qua."

Ngu Bạch không hề rưng, nhưng cũng không tránh đi.

Im lặng trong chốc lát, cuối cùng Ngu Bạch vẫn mở miệng: "Sáng hôm nay Khương Mịch đưa bữa sáng cho tớ, là..."

Cô ta cắn môi, không nói tiếp được.

"Là trợ lý của tớ mua cho cậu ấy, đúng không?" Bách Mặc lắc đầu, vẻ mặt không thể diễn tả: "Cậu ấy khoe khoang trước mặt cậu à? Như vậy thật đúng là... Hầy, tiểu nhân đắc chí."

"Xin lỗi nhé, đây không phải ý của tớ, là ý của công ty. Cậu cũng biết mà, cậu ấy có bối cảnh, công ty không thể để tớ đắc tội với cậu ấy được." Bách Mặc càng ôm Ngu Bạch chặt hơn: "Thiệt thòi cho cậu rồi."

Ngu Bạch càng tủi thân hơn, hốc mắt đỏ bừng: "Tớ không thiệt thòi gì cả, nhưng tớ không chịu nổi khi cậu ta nói cậu... Nói cậu nịnh bợ cậu ta."

"Nhìn một chút đi, đội hợp đồng của tớ hết hạn rồi, lúc đó tớ sẽ mở phòng làm việc riêng, đến lúc đó việc đầu tiên tớ làm là sẽ đưa cậu về, đảm bảo sẽ không ai dám bắt nạt cậu nữa." Bách Mặc thề thốt nói.

Buổi chiều quay phim, trạng thái của Ngu Bạch đã tốt lên rất nhiều, cảnh sáng nay quay mãi không xong cuối cùng cũng qua.

Gia Vĩ nhẹ nhàng thở ra, thừa dịp trạng thái của cô ta đang tốt nên điều chỉnh lại phân cảnh, để Ngu Bạch diễn với nam phụ trước.

Khương Mịch tạm thời không có việc gì làm, đành cầm kịch bản tới tìm Bách Mặc: "Bách Mặc, có thể đối diễn với tôi không?"

Bách Mặc hơi mỉm cười: "Đương nhiên là có thể rồi. Nhưng tại sao hôm nay cậu lại muốn đối diễn?"

Trước kia Bách Mặc đã tìm Khương Mịch để đối diễn một lần, nhưng bị từ chối, Khương Mịch nói cô không có thói quen đối diễn.

"Còn không phải là sợ bị NG sao?" Khương Mịch không vui nói: "Tôi không muốn làm thêm ca đêm nữa đâu, thức khuya mau già lắm."

"Cậu đẹp như vậy mà, có già thì cũng là tiểu tiên nữ." Bách Mặc nói.

"Ày da, miệng cũng ngọt quá đấy." Khương Mịch bật cười: "Cậu cũng nói như vậy với Ngu Bạch phải không?"

Bách Mặc: "Đương nhiên là không."

Hắn dừng lại, rồi nói thêm: "Cậu xinh hơn Ngu Bạch nhiều."

Khương Mịch chịu đựng cơn ghê tởm đang trào lên toàn thân: "Đối diễn đi."

Bởi vì hôm nay đã bị NG quá nhiều nên cuối cùng vẫn phải tăng ca.

Khi Khương Mịch kết thúc công việc thì đã gần 12 giờ đêm, khi quay về khách sạn thì đụng phải Ngu Bạch ở dưới lầu, nhìn đáng vẻ thì có vẻ như đang đợi cô.

Khương Mịch làm bộ không thấy cô ta, muốn trực tiếp đi qua, nhưng bị Ngu Bạch gọi lại.

"Có việc gì sao?" Khương Mịch hỏi.

"Thật xin lỗi." Ngu Bạch dường như đã biến thành một con người khác: "Hôm nay trạng thái của tôi không tốt, hại cậu phải tăng ca rồi."

Khương Mịch chớp chớp mắt, lộ ra một nụ cười ngọt ngào: "Không sao đâu, là con người thì ai mà chẳng có cảm xúc, trạng thái không tốt là điều khó tránh khỏi, cậu không cần phải để trong lòng. Nếu lần sau trạng thái của tôi không tốt thì mong cậu cũng có thể thông cảm."

Ngu Bạch: "....."

Không đúng, tại sao Khương Mịch không châm chọc cô ta?

Như vậy không giống với Khương Mịch nha.

Không khí quý dị yên lặng trong chốc lát, Khương Mịch vô tội lên tiếng: "Còn có chuyện gì không? Nếu không có chuyện gì thì tôi muốn trở về phòng ngủ."

Khi về phòng, Tạ Hiểu Toàn còn chưa kịp phản ứng lại: "Hai người lại chơi trò gì vậy?"

"May mà trời tối nên tớ mới nhìn thấy cậu ta rút điện thoại trong túi ra, chắc là định ghi âm." Khương Mịch khươ tay: "Hôm nay tớ vừa khiêu khích cậu ta xong, vậy nên cực kỳ miễn cảm."

Tạ Hiểu Toàn: "... Các cậu đang diễn phim cung đấu đấy à?"

"Không có gì đâu, sắp xong rồi." Khương Mịch vỗ vỗ bả vai cô ấy.

Cứ như thế trôi qua mấy ngày, toàn bộ đoàn phim đều nhận được mùi thuốc súng giữa nữ chính và nữ phụ. Bách Mặc yên ổn ở giữa, không những không cảm thấy bức bối mà còn còn cực kỳ vui vẻ, nụ cười cũng thêm sáng lạn, mọi chuyện thuận buồm xuôi gió.

Khương Mịch lên nhắn tin cho Cố Ngôn Phong: [Thầy Cố, mọi việc đều ổn thỏa, có thể hành động bước tiếp theo rồi.]

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Ngày hôm sau, Bách Mặc đột nhiên bị cảm mạo, xin một ngày nghỉ bệnh, không có ở đoàn phim.

Gia Vĩ sợ những người khác cũng bị bệnh nên còn đặc biệt chuẩn bị một nồi canh gừng to, bắt buộc mọi người đều phải uống.

Khương Mịch chưa bao giờ ăn gừng: "Tôi sợ bị bệnh cũng không muốn uống canh gừng đâu."

Gia Vĩ tự mình bung một chén canh đến tận miệng cô: "Không được, người thể chất yếu như cô chính là người cần phòng tránh nhất."

"Ngài đừng thấy tôi gầy mà cho rằng tôi ốm yếu nha." Khương Mịch lùi về phía sau hai bước, dáng vẻ như sắp khóc đến nơi: "Thật ra thể chất tôi rất tốt đó, chưa bao giờ bị cảm cả, không tin ngài đi hỏi thầy Cố hoặc chú Hạ đi."

Gia Vĩ hơi mỉm cười: "Tôi đã hỏi thầy Cố trước rồi, cậu ta nói cô mới chạy 500 mét thôi mà đã khóc nhè, tôi tin cô có sức khỏe tốt được sao?"

Khương Mịch: "....."

"Uống đi." Gia Vĩ nhét chén vào trong tay cô: "Canh gừng dù khó uống nhưng làm sao có thể so sánh với thuốc được?"

Khương Mịch biết mình không trốn thoát nên khóc thút thít bụng chén lên: "Khương Mịch ơi là Khương Mịch, không ngờ rằng bọn họ lại ép mày..."

Gia Vĩ không chịu nổi: "Tại sao trước kia tôi lại không phát hiện cô là người thích diễn nhĩ? Muốn trách thì trách thầy Cố nhà cô đi, tôi chỉ là người chịu phó thác thôi, không thể làm cô có chuyện ngoài ý muốn được."

Khương Mịch bịt mũi uống xong bát canh gừng, sau khi ăn xong hai thanh chocolate mà vẫn còn cảm giác khó chịu, đành tránh ở một góc nhắn WeChat cho Cố Ngôn Phong.

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Khóc lớn.jpg]

[Thầy Cố: Sao vậy?]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Thầy Cố bắt nạt người ta!!!]

[Thầy Cố: Tôi cảm thấy thật oan uống.]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Hôm nay em bị ép phải uống sạch một chén canh gừng, nghĩ đến việc chúng ta là người một nhà thì trong lòng rất đau khổ, không có tâm trạng làm việc.]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Một chén to luôn ấy!!!]

Sau khi nhắn tin xong, điện thoại đột nhiên vang lên, là Cố Ngôn Phong gọi điện tới.

Khương Mịch chờ khoảng ba giây, cổ họng miệng đang cong lên xuống rồi mới nhận điện thoại: "Anh đừng nói gì cả, đạo diễn Gia đã nói với em rồi, là anh ép ông ấy làm. Em không nghe giải thích đâu."

Dường như Cố Ngôn Phong không ngờ được cô sẽ nói như vậy nên ngập ngừng khoảng hai giây, sau đó mới lên tiếng: "Vậy thì không giải thích nữa."

Khương Mịch: "Hả?"

Bên kia điện thoại truyền đến một tiếng cười khẽ, cùng với đó là giọng cười của Cố Ngôn Phong: "Em nói đi, tôi phải làm gì thì em mới thấy thoải mái hơn đây?"

Vốn dĩ Khương Mịch cũng không muốn anh làm gì cả, bất quá nếu anh đã nói như vậy rồi thì cô cũng không muốn lãng phí cơ hội: "Ít nhất là hai tám thẻ."

"Lần trước em còn chưa đổi lấy thẻ tâm nguyên đúng không?" Cô Ngôn Phong dờ khóc dờ cười: "Thu thập nhiều như vậy mà không đổi, sốt cuộc em định để lấy làm gì?"

"Gộp lại rồi đổi sau không được à? Bây giờ trong miệng em đang rất đắng, anh ném cho em một viên đường cũng không được sao?" Khương Mịch đùa: "Anh chuẩn bị sẵn sàng đi, em sẽ không bỏ qua cho anh đâu, em sẽ làm cho anh táng gia bại sản."

Có nhân viên công tác kêu cô chuẩn bị, Khương Mịch đánh vội vàng treo điện thoại.

Bất quá sau cuộc gọi này của Cô Ngôn Phong, tâm trạng của Khương Mịch đã tốt hẳn lên, không những không cảm thấy mệt mà còn rất nhiệt tình.

Gia Vĩ thấy tiến độ quay phim cũng không tệ, thời tiết lại đang giá lạnh nên kết thúc công việc buổi tối sớm, giúp mọi người không cần phải tăng ca.

Sau khi tất cả mọi người đi rồi, chỉ còn Dương Kiều ở tổ đạo cụ ở lại.

Hôm nay vừa mới mang một đồng quần áo trang phục nhảy múa về, ngày mai có cảnh diễn nghệ thuật nên sẽ phải dùng đến những trang phục này. Dương Kiều là một nhân viên làm việc nghiêm túc cẩn thận, dự định đêm nay mang đồng trang phục này đi giặt qua một lần, kiểm tra xem có bị hỏng hay thiếu chỗ nào không. Đây đều là những bộ trang phục để cho con gái mặc, ngộ nhỡ quần áo hỏng rồi cứ thế mặc ra ngoài, như vậy sẽ rất xấu hổ.

Dương Kiều kiểm tra quần áo xong, đang chuẩn bị rời đi thì phát hiện cửa phòng không kéo ra được, đang muốn thử lại đột nhiên nghe được tiếng động phía sau. Cô theo bản năng quay đầu lại, phát hiện quần áo treo trên giá không hiểu sao lại chuyển động, dường như có thứ gì đó màu trắng chọt lóe qua.

Những hình ảnh khủng bố từng xem hoặc từng nghe nói tự động hiện lên trong đầu, đèn đuốc sáng trưng nhưng chỉ có một người ở trong phòng, điều đó khiến không khí bỗng nhiên trở nên quỷ dị.

Trong nháy mắt, mồ hôi lạnh của Dương Kiều chảy ròng ròng, cô cứng ngắc quay đầu, muốn mở cửa một lần nữa nhưng không thành công.

Động tĩnh ở phía sau càng trở nên rõ ràng hơn, giống như là tiếng bước chân người. Dương Kiều không còn sức lực làm động tác dư thừa nào nữa, bèn ôm đầu, ngã trên mặt đất run lẩy bẩy.

Cô cảm giác tiếng động kia càng ngày càng đến gần, thậm chí cảm giác có một bàn tay lạnh lẽo đang bò lên cổ... Dương Kiều không kiềm chế được bèn phát ra tiếng hét chói tai.

Trong ý thức hỗn loạn, cửa phòng bị người bên ngoài đá văng.

Tiếng vang lớn khiến tiếng kêu của Dương Kiều càng chói tai hơn.

Có người chạy tới ôm cô, ngay sau đó vang lên tiếng của Khương Mịch: "Không sao chứ?"

Dương Kiều run lẩy bẩy mở mắt ra, thấy gương mặt quan tâm của Khương Mịch và Tạ Hiểu Toàn ngồi xổm gần đó, viên đá nặng trĩu trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất, cô không nhịn được khóc thút thít: "Có, có..."

"Sao lại thế này?" Trình Song Song và Mạnh Lan Quân cũng chạy tới.

Khương Mịch đỡ Dương Kiều ra khỏi phòng trang phục, lúc ra khỏi cửa còn quay đầu nhìn lại, ánh mắt sắc bén.

Trong phòng không hề có gì cả, nhưng vừa rồi khi Khương Mịch đá văng cửa, rõ ràng cô nhìn thấy một bộ quần áo giống như người sống đang bò trên người Dương Kiều.

"Có ma." Rốt cuộc Dương Kiều cũng nói được một câu hoàn chỉnh.

"Có ma chỗ nào chứ, đừng tự dọa mình." Khương Mịch mỉm cười an ủi: "Tôi không nhìn thấy gì hết."

"Đúng vậy, tôi cũng không thấy gì." Tạ Hiểu Toàn đến muộn hơn Khương Mịch một giây, khi cô ấy đến thì quần áo đã rơi xuống mặt đất, thật sự không nhìn thấy gì.

Dương Kiều liều mạng lắc đầu, run rẩy nói: "Thật sự có đó, có ma, rõ ràng tôi không đóng cửa nhưng cửa lại tự động khóa, không mở ra được... Còn có... tôi, tôi nghe được tiếng bước chân, còn cảm giác được có... có thứ gì đó ở phía sau tôi..."

"Đừng sợ, đừng sợ." Khương Mịch vỗ vai Dương Kiều để cô ấy bình tĩnh lại, sau đó quay lại phòng ngồi xổm xuống đất tìm, tìm được một chiếc chìa khóa: "Cô xem đi, cửa bị khóa không mở ra được là bởi vì cái này. Có lẽ là do cửa bị gió thổi nên mới bị đóng lại, chắc cô làm việc chuyên tâm quá nên mới không nhận ra."

Dương Kiều nhìn chìa khóa trong tay cô, nửa tin nửa ngờ.

"Mịch Mịch nói không sai, là tại gió đấy." Mạnh Lan Quân nhặt bộ quần áo màu trắng dưới đất lên: "Cái này không được treo cẩn thận nên bị thổi xuống, vừa hay rơi lên người cô. Một mình cô ở trong đây có thể không sợ sao? Ngay cả tiếng bước chân... đa phần là do tiếng gió thổi rồi. Không có việc gì đâu, trên thế giới này làm gì có ma chứ, cô đừng tự dọa mình."

Nhiều người thì lá gan cũng có nhiều hơn, hơn nữa các cô phân tích đều nói có sách sách có chứng, lúc này Dương Kiều cũng không dám xác định: "Không phải mọi người đã đi rồi sao? Tại sao lại về đây?"

"Mịch Mịch làm roi một chiếc kẹp tóc nên muốn quay về phòng trang điểm tìm." Tạ Hiểu Toàn nói: "Vừa mới đi đến đây thì đã nghe thấy tiếng cô hét rồi, chúng tôi phải vội vàng chạy tới."

Dương Kiều thở phào nhẹ nhõm: "Ngại quá, làm phiền mọi người rồi."

"Chuyện này làm sao có thể trách cô được?" Khương Mịch vội nói: "Không sao là tốt rồi, cô đừng nghĩ nhiều."

Sợ bóng sợ gió một hồi, mọi người an ủi Dương Kiều một phen rồi mới tản đi.

Khương Mịch quay về phòng, leo lên giường nhắm tin cho Cố Ngôn Phong.

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Thầy Cố, bên của anh thế nào rồi?]

[Thầy Cố: Nói chuyện với Bách Mặc xong rồi, cậu ta đã động tâm. Em đoán không sai, phim điện ảnh mới là thứ Bách Mặc quan tâm nhất, bây giờ cậu ta đã xác định được em và Ngu Bạch đều chung thủy với cậu ta, nhất định cậu ta sẽ nghĩ cách hủy hợp đồng với bộ phim này. Mấy ngày này em nhớ để tâm một chút, cậu ta muốn hủy hợp đồng thì chắc chắn sẽ làm ra một số việc, phải sạch trách nhiệm của mình.]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Đã bắt đầu hành động rồi sao? Cậu ta đúng là quá ngoan độc, nhốt nữ nhân viên công tác trong phòng trang phục, giả ma để hù dọa cô ấy. Nếu không phải do em kịp thời chạy về thì nhân viên đó đã bị cậu ta dọa cả một đêm rồi, sợ là sẽ gây ra việc lớn.]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Em còn tưởng rằng cậu ta sẽ lại tiếp tục làm mình bị thương một lần nữa, hủy hợp đồng một cách quang minh chính đại, không ngờ cậu ta lại đi hại những người khác. Nhưng như vậy cũng đủ để chứng minh cậu ta có hệ thống ở bên cạnh rồi.]

[Thầy Cố: Là tôi sơ sót, không suy xét chu toàn.]

[Thầy Cố: Nhưng việc đã đến nước này thì tương kế tựu kế đi. Tôi ở bên này gây chút áp lực, em ở đoàn phim cũng phối hợp một chút, ép cậu ta nhanh chóng hủy hợp đồng.]

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Vâng.]

Cửa phòng trang phục hổng đương nhiên là phải sửa, vì thế hôm sau Gia Vĩ đã biết chuyện đêm hôm trước.

Ông ta đưa cho Dương Kiều một bao lì xì an ủi, sau đó lại nói cảm ơn với đám Khương Mịch.

"Đạo diễn Gia, có mấy lời tôi không muốn nói trước mặt mọi người, sợ bọn họ bị khủng hoảng. Nhưng tôi cảm thấy vẫn nên nói với ngài." Khương Mịch nói thầm với Gia Vĩ: "Chiếc chìa khóa đó là tôi nhặt trên mặt đất lên để an ủi Dương Kiều thôi. Còn tại sao khóa cửa lại hổng... nếu đúng là do trùng hợp thì bỏ đi, tôi lo lắng còn có vấn đề khác."

Gia Vĩ nhíu mày: "Cô nghĩ là có ma thật sao?"

"Cái tôi lo là... có người giở trò." Khương Mịch nói.

Gia Vĩ gật đầu: "Hiểu rồi, yên tâm đi, tôi sẽ điều tra rõ."

Ông ta cho người ngầm đi tìm hiểu nhưng không phát hiện ra điều gì.

Không đợi Gia Vĩ kịp yên lòng, cách một ngày sau, khi đang diễn phân cảnh trong phòng học, chiếc đèn đột nhiên rơi xuống đầu Bách Mặc.

Khai máy được nửa tháng, Bách Mặc bị đập lần thứ hai, phải vào bệnh viện.

Cả đoàn phim lâm vào khủng hoảng.

"Có phải đoàn phim xung khắc với Bách Mặc rồi không?"

"Nghe nói trước kia trường học này là nghĩa địa, chắc không phải là có ma thật đấy chứ?"

"Còn nhớ chuyện của Dương Kiều không?"

"Vãi chương! Càng nghĩ càng thấy ón."

.....

Lời đồn đãi không thể ngăn được, thậm chí còn có người vì thế mà muốn bỏ đi.

Gia Vi bận đến sát đầu mê trán, có người kiến nghị chùa Thanh Linh có cao thủ trừ tà giỏi, hay là mời người đến xem, nếu là giả thì cũng an ủi tâm lý mọi người được phần nào.

Gia Vi cảm thấy có đạo lý, ngay lập tức kêu trợ lý đi đến chùa Thanh Kinh mời đại sư.

Trợ lý dẫn một vị hòa thượng trẻ tuổi mặt mày thanh tú về, còn có thêm cả... Cố Ngôn Phong.

"Trùng hợp là thầy Cố đang ở trong chùa, nghe nói đoàn phim xảy ra chuyện nên cũng tới đây." Người trợ lý giải thích với Gia Vi.

Cố Ngôn Phong cũng nói: "Mấy ngày nay Hạ tổng ở nước ngoài, không về kịp nên tôi thay chú ấy đến đây. Có yêu cầu thì đạo diễn Gia cứ nói, đừng ngại."

Gia Vi nhìn thấy anh thì cũng tự tin hơn, hàn huyên một hồi. Sau khi biết vị hòa thượng trẻ tuổi kia có pháp hiệu là "Thập Nhất" thì dẫn hai người họ đến chỗ xảy ra chuyện.

Vừa đến cửa phòng học, Khương Mịch nhận được tin cũng chạy tới đây.

Cố Ngôn Phong dừng lại, đứng ở cửa mà không vào trong.

Khương Mịch nhanh chóng chạy đến trước mặt anh: "Thầy Cố, sao anh lại tới đây?"

Cố Ngôn Phong cuộn tròn tay lại, giơ lên trước mặt cô, nói: "Tới thực hiện điều ước của em, xin lỗi, muộn mất hai ngày rồi."

Một viên kẹo được đóng gói tinh xảo ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Khương Mịch cầm lấy viên kẹo, khóe miệng không nhịn nổi cong lên, trái tim như có thứ gì đó lấp đầy, nhưng khi mở miệng ra lại nói: "Có mỗi một viên kẹo mà đã muốn đổi lấy một tấm thẻ ước nguyện của em rồi, thầy Cố, anh định làm gian thương sao?"

Cố Ngôn Phong thấy xung quanh không có ai chú ý đến bọn họ, bèn cố ý nói: "Yêu cầu này không phải do chính em nói ra à?"

Khương Mịch chớp chớp mắt, không nói gì.

Cố Ngôn Phong: "Muốn gian lận sao?"

Khương Mịch gật đầu: "Ừm."

Thật ra cũng không phải là muốn gian lận, Cố Ngôn Phong từ xa đưa một viên kẹo đường đến đây, giá trị tương đương với một tấm thẻ rồi, nhưng Khương Mịch vẫn muốn làm quá lên một chút.

Cố Ngôn Phong: "....."

Ngay khi Khương Mịch cho rằng mình sẽ bị giáo huấn một trận thì Cố Ngôn Phong lại nói: "Có thể."

"Gì cơ?" Khương Mịch choáng váng.

Rốt cuộc Cố Ngôn Phong là người đàn ông tuyệt vời cỡ nào vậy?

Tuy nói chỉ là một tấm thẻ tâm nguyện, nhưng không thể dùng từ "chỉ là" được, bởi nó là một món đồ quý giá... Bất kể nói như thế nào, anh thật sự cũng quá tốt, tốt đến mức không có giới hạn rồi.

"Không muốn sao? Vậy tôi thu lại lời nói ban nãy." Cố Ngôn Phong hơi nhướn mày.

"Đồng ý!" Khương Mịch siết chặt viên kẹo trong tay, lập tức nói: "Cảm ơn thầy Cố ạ."

Cố Ngôn Phong hơi mỉm cười: "Sao em còn chưa ăn?"

Khương Mịch nhét viên kẹo vào miệng dưới cái nhìn chăm chú của anh, hương vị ngọt thanh tinh tế tràn ngập trong khoang miệng khiến trái tim cô mềm nhũn: "Đây là kẹo gì mà ngọt vậy?"

Khỏe miệng Cổ Ngôn Phong cong lên: "Nó tên là mặt đường."

Nói xong liền nhấc chân bước vào phòng học.

Mặt đường?

Khương Mịch sững sốt, cúi đầu nhìn bọc giấy trong tay, mặt trên của giấy không biết là chữ của nước nào mà cô xem không hiểu. Nhưng không biết vì sao Khương Mịch có một loại trực giác, viên kẹo này không có tên là mặt đường.

Cổ Ngôn Phong đưa cô sao?

Khương Mịch hung dữ nhét viên kẹo kia vào miệng, nhét vỏ kẹo vào trong túi rồi xoa xoa gương mặt, sau đó cũng đi vào phòng học.

Đại sư Thập Nhất đã làm phép kiểm tra xong, hiện đang nói chuyện với nhóm người Gia Vĩ: "..... Đây là quý thần, nhưng chúng tôi còn chưa biết hình dáng của nó ra sao, mặc dù nó có thật nhưng không mạnh như chúng ta tưởng tượng, vì vậy không cần sợ. Không khí ở đây đúng là không ổn, tôi dùng bùa chú thanh lọc một chút là được rồi, mọi người không cần lo lắng."

Gia Vĩ tin hẳn nên đương nhiên sẽ không phản bác.

Đại sư Thập Nhất làm phép trong toàn bộ trường học, những người khác hiểu hay không cũng không quan trọng, ít ra có đại sư ở đây thì mọi người đều an tâm hơn không ít.

Vừa mới xử lý chuyện bên trường học xong, bệnh viện bên kia lại truyền tin tới nói Bách Mặc đã tỉnh. May mắn là lần này cũng không có vấn đề gì, nằm viện quan sát hai ngày là có thể xuất viện.

Gia Vĩ nhẹ nhàng thở ra, đem hết công lao đổ lên người đại sư Thập Nhất, đối xử với hắn càng thêm kính cẩn.

Ông ta vốn định đi xem Bách Mặc thế nào, lúc này thương lượng với nhà sản xuất, quyết định để nhà sản xuất mang quà đến bệnh viện thăm an Bách Mặc; còn Gia Vĩ ở lại để mời Cổ Ngôn Phong cùng đại sư Thập Nhất ăn cơm.

Xét thấy tình hình Cổ Ngôn Phong lúc nào cũng dính đến Khương Mịch, ông ta thuận tiện kéo cả Khương Mịch đi luôn.

Nơi bọn họ tới chính là một quán ăn chay, tuy không uống rượu nhưng Gia Vĩ lại vô cùng bức bối.

Ông ta làm đạo diễn nhiều năm như vậy, thật ra những chuyện kỳ lạ đã nhìn thấy không ít, lần này cũng không phải là nghiêm trọng nhất, nhưng không biết tại sao lại khiến cho ông ta phiền lòng.

Ăn cơm được một nửa, điện thoại của Gia Vĩ đột nhiên vang lên, ông ta nói chuyện được hai câu thì đổi sắc mặt, làm dáng vẻ xin lỗi với mọi người rồi đi sang phòng khác.

"Cố sư huynh." Thập Nhất đợi Gia Vĩ rời đi, ngay lập tức biến đổi hình tượng cao tăng xa lạ mà tiến sát đến gần người Cổ Ngôn Phong: "Đây là vợ của huynh à?"

Khương Mịch đang uống nước, miễn cưỡng không muốn phun ra nhưng lại bị sặc rất thảm, đỡ lấy cái bàn ho khù khụ một hồi.

Cổ Ngôn Phong một bên duỗi tay ra nhẹ nhàng vỗ cho cô, một bên không nhịn được quay đầu trừng mắt nhìn Thập Nhất một cái.

Thập Nhất không hiểu vì sao Khương Mịch lại phản ứng lớn như vậy, vô cùng tủi thân nói: "Chẳng lẽ đệ nhận sai người sao?"

Cổ Ngôn Phong: "....."

Không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Khương Mịch sau một hồi ho khù khụ thì lúc này đã đỡ hơn, lúc ngẩng đầu lên gương mặt còn đỏ bừng, đôi mắt sáng rực rực, cực kì thâm trầm nhìn Cổ Ngôn Phong: "Quan hệ của các anh là như thế nào vậy?"

Yết hầu Cổ Ngôn Phong hơi chuyển động, anh né tránh tầm mắt sang chỗ khác, nói: "Cậu ta là hòa thượng ở chùa Thanh Linh, chúng tôi quen biết từ trước rồi."

"Vậy tại sao anh ấy lại anh gọi là sư huynh?" Trong lòng Khương Mịch nổi lên một suy đoán không tốt lắm, cũng không rành để phân biệt xem nó đúng hay sai: "Thầy Cố, anh... anh cũng là hòa thượng sao?"

Cổ Ngôn Phong: "....."

"Nếu huynh ấy là hòa thượng thì làm sao cưới cô được?" Thập Nhất không nhịn được nói, cảm giác vợ của Cổ Ngôn Phong không thông minh lắm.

Khương Mịch bỗng rồi rầu: "Anh là một đại sư, nói năng kiểu gì đó..."

"Thật xin lỗi, tôi phát sóng trực tiếp nhiều quá nên cách nói chuyện bị nhiễm của fans." Thập Nhất ho nhẹ một tiếng, ngồi nghiêm chỉnh lại rồi mới nói: "Khương thí chủ không cần lo lắng, tiểu tăng tuyệt đối là một hòa thượng đứng đắn mà."

Khương Mịch: "... Tôi lại càng thấy anh không đứng đắn. Nhưng mà chuyện đó không quan trọng, quan trọng là tại sao anh lại gọi thầy Cổ là sư huynh?"

"Đây là chuyện từ năm ngoái rồi." Thập Nhất thấy Cổ Ngôn Phong không có ý muốn nói nên đành phải tự mình giải thích: "Khi đó chùa Thanh Linh rất nghèo, nghèo đến mức nghe được tiếng chuông chùa rỗng tuếch, sắp phải đóng cửa đến nơi. Có một ngày, chúng tôi ăn phải rau dại rồi bị trúng độc tập thể. Cổ sư huynh trùng hợp đến dâng hương, cứu tính mạng của toàn bộ cao tăng trong chùa, sau đó còn dạy cho chúng tôi biết thế nào là kinh doanh, là ân nhân của chùa Thanh Linh chúng tôi. Huynh ấy nói chúng tôi phải giữ ngôi chùa này thay cho sư phụ, vậy nên chúng tôi đều gọi huynh ấy là Cổ sư huynh."

Khương Mịch không ngờ sự việc sẽ như vậy, đúng là Cổ Ngôn Phong đã từng nói anh có một người sư phụ là hòa thượng.

"Vậy thì đúng là quá nguy hiểm rồi." Khương Mịch nghĩ đến tính mạng của nhóm cao tăng trong chùa, bây giờ nghĩ lại mà vẫn còn cảm thấy sợ: "Thầy Cổ, tại sao anh lại lên chùa dâng hương?"

Cổ Ngôn Phong: "Là sư phụ bảo tôi đi."

Khương Mịch: "... Tại sao ông ấy không đi?"

"Chắc là do ông ấy không có tiền." Thập Nhất cướp lời nói.

Khương Mịch: "... Vậy ông ấy không thể cảnh báo mấy người đừng ăn rau dại trước sao?"

Thập Nhất: "Nếu như vậy thì sẽ không quen được Cổ sư huynh đâu."

Khương Mịch không muốn nói chuyện nữa.

Cổ Ngôn Phong bắt đầu dĩ nói: "Sư phụ cũng không ngờ bọn họ sẽ trúng độc nên không thể dự báo trước được. Ông ấy chỉ biết chùa Thanh Linh sẽ gặp nạn nên mới dẫn tôi đi tới đó nhiều hơn thôi."

Khương Mịch cảm thấy vị đại sư tên Thập Nhất này không đáng tin cậy.

Cô còn đang muốn nói gì đó nhưng cửa phòng bị đẩy ra, Gia Vĩ đã quay trở lại.

Thập Nhất trong một giây quay trở lại đáng về đứng đắn, không phục tư thái của một bậc cao tăng.

"Xin lỗi nhé, có một chút chuyện rắc rối nên không thể không xử lý." Rõ ràng trước đó Gia Vĩ bực bội xong đã trở lại đáng về hiền hòa thường ngày, lúc này lại nhún nhường, thoát nhìn trông còn sầu khổ hơn: "Làm phiền đại sư rồi."

Thập Nhất lắc đầu: "Không sao. Thật ra thí chủ không cần buồn rầu, mọi việc trên thế gian này đều có duyên phận của nó cả. Có duyên sẽ có thiện quả, vô duyên nếu như cưỡng ép, cuối cùng sẽ gây nên một kết quả khác."

Lời này nói ra nghe thì huyền diệu thâm sâu, thật ra cũng chẳng khác gì chưa nói.

Nhưng Gia Vĩ vừa nghe thấy, thần sắc lập tức biến đổi, ngay lập tức cúi người về phía Thập Nhất nói: "Đại sư quả nhiên là cao minh, chắc ngài đã nhìn ra nỗi lo trong lòng tôi rồi chẳng? Không biết đại sư có thể chỉ điểm một chút không?"

Thập Nhất khoái thác nói: "Thật ra trong lòng thí chủ đã minh bạch rồi, không cần đi hỏi người khác nữa."

"Không, không, tôi muốn hỏi." Gia Vĩ lắc đầu, lại nhìn Cổ Ngôn Phong và Khương Mịch, sau đó dứt khoát nói thẳng: "Ở đây không có người ngoài, tôi cứ nói thẳng ra vậy. Vừa rồi nhà sản xuất đến bệnh viện thăm Bách Mặc đã bị ngăn cản, không vào thăm được."

Khương Mịch và Cổ Ngôn Phong đồng thời liếc nhau một cái, lên tiếng: "Tại sao?"

"Họ nói là Bách Mặc muốn nghỉ ngơi, không được quấy rầy." Gia Vĩ buồn bực xoa đầu: "Nhưng chúng ta có phải đồ ngu đâu chứ, bọn họ chắc là có ý kiến với đoàn phim rồi."

Ông ta nói với Cổ Ngôn Phong: "Có lẽ bên của Hạ tổng đang bị lệch mũi giờ nên không thể liên lạc được. Thầy Cổ, nếu cậu là người đại diện cho ngài ấy thì việc này tôi cũng nên nói với cậu một tiếng, cậu xem nên làm thế nào bây giờ."

"Hừm..." Cổ Ngôn Phong không hề từ chối: "Tôi muốn nghe suy nghĩ của đạo diễn Gia trước đã."

Gia Vĩ nói: "Nói thật, ngay từ đầu, để Bách Mặc tới đóng cho bộ phim này tôi đã tốn không ít công sức, cậu ta rất thích hợp với nhân vật Lương Kiều kia."

"Tôi biết." Cố Ngôn Phong gật đầu, "Lúc ấy cậu ta cũng đang để ý tới bộ phim điện ảnh thanh xuân vườn trường khác, cậu ta cũng tốn khá nhiều công sức vì nó."

"Đúng vậy." Gia Vĩ thờ dài: "Vậy nên, ngay từ đầu tôi đã rất hài lòng với Bách Mặc, không muốn hủy hợp đồng với cậu ta chút nào. Nhưng gần đây lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cậu ta bị thương ở đoàn phim hai lần, tôi cũng lo lắng... Đại sư, ngài nói là thật sự tương khắc sao?"

Thập Nhất nói: "Đúng là có khí bất hòa."

Gia Vĩ lại thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67-2

Cố Ngôn Phong nhắc nhở Gia Vĩ: "Vấn đề quan trọng bây giờ không nằm ở đoàn phim mà là ở Bách Mặc. Lúc trước các ông thỏa thuận như thế nào? Xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì ai là người chịu trách nhiệm? Nếu cậu ta muốn hủy hợp đồng thì ai sẽ gánh trách nhiệm lớn hơn?"

Gia Vĩ liếc mắt nhìn Khương Mịch một cái, trả lời đúng sự thật: "Tuy rằng chuyện này không phải do con người làm, nhưng cơ bản vẫn xuất phát từ bên phía đoàn phim, vậy nên dựa theo thỏa thuận, Bách Mặc không những có thể hủy hợp đồng mà đoàn phim còn phải đi bồi thường nữa. Nhưng mà hợp đồng của Bách Mặc có chút đặc thù... nếu lúc này cậu ta hủy bỏ, đoàn phim chúng ta không cần bồi thường, mà chúng ta cũng không thể ngăn cản được."

Cố Ngôn Phong và Khương Mịch đồng thời liếc nhau một cái, xem ra Bách Mặc thật sự rất coi trọng Ngu Bạch.

Cố Ngôn Phong nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta cứ chờ tin từ phía bên Bách Mặc trước đi. Cậu ta bị thương hai lần, hủy hợp đồng cũng là điều hợp lý, đây cũng là ý của Hạ tổng."

"Đúng vậy, nếu cậu ta muốn hủy hợp đồng thì cũng không cần được." Gia Vĩ thờ dài: "Nhưng nếu cậu ta bỏ đi thì chúng ta phải tuyển người lại một lần nữa, những cảnh quay lúc trước cũng không dùng được, tiến độ của đoàn phim cũng chịu ảnh hưởng lớn. Hơn nữa, muốn tìm một người thích hợp làm nam chính cũng không dễ dàng."

Một bộ phim liên quan đến rất nhiều vấn đề, từ nơi quay phim đến vấn đề quảng bá ra bên ngoài... Nói chung là rất rắc rối.

"Tôi có một đề xuất, chúng ta có thể tìm nam chính ngay trong đoàn phim, bởi vì họ là những người đã quá quen thuộc với kịch bản, giảm bớt thời gian hòa nhập. Nếu thích hợp thì nam phụ, nam thứ, thậm chí ngay cả một vai phụ nhỏ cũng có thể dùng được." Hiển nhiên Cố Ngôn Phong đã suy xét đến vấn đề này: "Đạo diễn Gia vốn dĩ đã rất am hiểu vấn đề khai thác người mới này rồi, tôi tin đây không phải là vấn đề lớn. Phim thanh xuân vườn trường đóng ngay thơ thế nào cũng được, chỉ sợ là không đủ ngây thơ thôi."

Đúng là Gia Vĩ rất biết cách sử dụng người mới, nhưng vì ông ta muốn bảo đảm rating nên thường sẽ chen vào một người có lưu lượng. Chẳng hạn như lần này, bởi vì Hạ Uẩn Dung đã xác định Khương Mịch đóng nữ chính từ trước nên ông ta chỉ có thể làm mọi cách để Bách Mặc đóng nam chính.

Nếu như Bách Mặc bỏ đi, đoàn phim gần như tất cả đều là người mới, ông ta không dám tin tưởng vào quyết định của bản thân mình. Nhưng nếu bộ phim này sử dụng toàn người mới mà lại hot, thì đó chính là một sự khẳng định chắc chắn cho thực lực của ông ta.

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ của Gia Vĩ cứ chao đảo hết bên này đến bên nọ, không biết lựa chọn như thế nào mới tốt.

"Đạo diễn Gia nên nhớ lại dự định lúc ban đầu của mình là gì." Cố Ngôn Phong liếc mắt một cái đã nhìn thấu khúc mắc trong lòng ông ta.

Gia Vĩ hơi sững sốt, sau đó nhanh chóng đưa ra quyết định.

Trước khi khai máy, ông ta chưa hề kỳ vọng gì ở Khương Mịch lẫn Ngu Bạch, nhất là Khương Mịch, ông ta chỉ mong khi cô lên hình đừng xấu quá là được. Mà bây giờ cả Khương Mịch lẫn Ngu Bạch đều khiến ông ta thấy rất bất ngờ, thế nên bộ phim này đã vượt quá sự mong đợi của ông ta.

Vậy bỏ đi một Bách Mặc thì có là gì?

Trên phương diện diễn xuất đã có Khương Mịch và Ngu Bạch, Trần Thâm Thần cũng không kém, căn bản vẫn bảo đảm được diễn xuất tốt. Về phương diện nổi tiếng, Cố Ngôn Phong coi trọng Khương Mịch như vậy, chắc hẳn anh sẽ tự ra tay, ông ta không cần sâu nào.

"Thầy Cố chỉ cần một câu đã đánh thức được tôi rồi." Rốt cuộc Gia Vĩ cũng tươi cười trở lại: "Trần Thâm Thần cũng không tệ, nếu cậu ta diễn Lương Kiều thì người đóng nam phụ tìm cũng dễ dàng hơn nhiều."

Quan trọng chính là có thể chiếm tiện nghi của Trần Thâm Thần nhiều hơn Bách Mặc. Nếu đổi như vậy thì có thể tiết kiệm được số tiền lớn, dùng nó vào

việc tuyên truyền hay hậu kỳ thì sẽ tốt hơn.

"Đạo diễn, tôi có một đề nghị này, không biết có thích hợp hay không?" Khương Mịch cũng thử thăm dò hỏi.

Gia Vĩ cười nói: "Đương nhiên là thích hợp rồi, cô có ý tưởng thì cứ nói."

"Thật ra nam phụ cũng không cần đổi lại." Khương Mịch nói: "Nam chính với nam phụ gần như là hai người trái ngược nhau, người là học thần kẻ là học tra, người thì bình tĩnh người thì nóng nảy... Nếu giả thiết hai người bọn họ là anh em sinh đôi thì liệu có tăng thêm kịch tính cho câu truyện hay không?"

"Ý của cô là... nam chính và nam phụ đều để cho Trần Thâm Thần diễn?" Đôi mắt của Gia Vĩ lập tức sáng lên.

Khương Mịch gật đầu.

Gia Vĩ nhìn cô một cái, sau đó lại nhìn Ngôn Phong: "Nhưng mà làm vậy... cảnh diễn của cô sẽ bị giảm đi tương đối đó."

Cảnh diễn của Khương Mịch không phải là ít, nhưng nếu cảnh diễn của Trần Thâm Thần tăng lên thì ấn tượng của người xem sẽ càng khắc sâu. Hơn nữa, một người diễn hai vai sẽ mất nhiều thời gian và sức lực, một bộ phim nếu nam chính quá nổi bật thì nữ chính sẽ không được nhiều người chú ý đến.

"Không sao cả, chỉ cần bộ phim thành công thì mọi người sẽ chú ý nhiều đến nam chính và nam phụ, khi ấy bọn họ cũng sẽ chú ý đến tôi thôi." Khương Mịch cười đáp: "Nếu tôi có nhiều cảnh quay mà bộ phim không nổi thì điều đó có ích gì? Một đoàn phim cần phải biết cho nhau cơ hội, đúng không nào?"

Đối với Khương Mịch, Gia Vĩ càng ngày càng có cảm giác như nhặt được bảo vật, diễn xuất tốt mà lại không tranh đoạt vai chính, quả nhiên là hiếm có. Chỉ không biết là do cô quá tốt bụng, hay là bởi vì tuổi trẻ chưa trải sự đời nên chưa hiểu cảnh diễn quan trọng như thế nào đối với diễn viên?! Vậy nên Gia Vĩ cũng chưa vội đáp lại mà lại tiếp tục nhìn sang Cố Ngôn Phong: "Thầy Cố cảm thấy thế nào?"

Cố Ngôn Phong hơi mỉm cười: "Tôi cảm thấy ý kiến của Mịch Mịch rất tốt."

Đây chính là ý không phản đối!

"Tôi cũng cảm thấy vậy!" Gia Vĩ vô cùng vui vẻ, cười đến mức không khép miệng lại được: "Mịch Mịch, cô chính là người có diễn xuất tốt nhất mà tôi từng thấy, cũng là người xinh đẹp nhất, đúng là một người mới hiểu chuyện mà."

Cứ như vậy, vai nam chính từ trên trời rơi xuống, chỉ sợ Trần Thâm Thần không cần lấy tiền cũng đồng ý. Những cảnh diễn trước đó của hần cũng không cần xóa đi, chỉ cần quay lại những cảnh diễn của Bách Mặc là được rồi. Lúc trước Bách Mặc bị thương nên nghỉ ngơi vài ngày, những cảnh đã quay cũng không có nhiều nên tiến độ quay không quá bị ảnh hưởng.

Bây giờ Gia Vĩ không hề lo lắng chuyện Bách Mặc sẽ bỏ đi, thậm chí ông ta còn hận không thể chủ động đi hủy hợp đồng với Bách Mặc nữa là.

Khương Mịch: "... Đạo diễn Gia, ông không cần tăng bốc tôi như vậy đâu, chỉ cần sau này ông đừng ép tôi uống canh gừng nữa là được rồi."

Gia Vĩ cười ha ha: "Cô nói với tôi những thứ này không có tác dụng, nên nói với thầy Cố mới đúng."

Ăn xong một bữa cơm, tâm trạng rối bời của Gia Vĩ đã biến thành hư không, tâm tình rất tốt.

Khi ông ta đi tính tiền, Cố Ngôn Phong cũng đi theo.

Khương Mịch và Thập Nhất ra khỏi quán cơm trước, hai người đứng ở bên ngoài chờ.

Sợ nhàm chán nên Khương Mịch chủ động tìm đề tài nói chuyện: "Đại sư Thập Nhất, ban nãy anh nói thích xem phát sóng trực tiếp? Không biết anh thích xem phát sóng trực tiếp kiểu gì?"

Thập Nhất lắc đầu, sửa lại lời cô nói: "Không phải tôi thích xem phát sóng trực tiếp, mà là tôi tự phát sóng trực tiếp cho người ta xem."

"Anh... phát sóng trực tiếp á?" Khương Mịch mở to hai mắt nhìn: "Anh ở trong chùa mà vẫn có thể phát sóng trực tiếp sao? Không phải sinh hoạt của các hòa thượng đều..."

"Không phải một ngày 24 giờ tôi đều làm streamer, vậy nên cần làm một thời khóa biểu sắp xếp thời gian." Thập Nhất nói: "Không phát sóng trực tiếp thì lấy tiền để sửa chữa chùa." Thập Nhất nói rồi ngập ngừng: "Cách này là do chồng của cô dạy tôi đấy."

Khương Mịch: "... Tiền đi thắp hương bái phật ở chùa Thanh Linh cũng không ít mà?!"

"Tiền đi thắp hương mấy năm gần đây mới có, trước kia thì không. Trước kia chùa Thanh Linh rất nghèo, cơ sở vật chất đều do tôi phát sóng trực tiếp lấy tiền để sửa chữa." Thập Nhất nói rồi ngập ngừng: "Cách này là do chồng của cô dạy tôi đấy."

Khương Mịch: "Khụ khụ... Không biết đại sư phát sóng trực tiếp về cái gì vậy?"

Cô không thể tưởng tượng nổi, một vị hòa thượng đi livestream sẽ không bị mắng sao? Chẳng lẽ đi livestream tụng kinh Phật ư?

"Livestream chơi trò chơi." Thập Nhất đã hiểu ý cô nói: "Làm streamer, không cần lộ mặt."

Sau khi nghe thấy đáp án này, Khương Mịch vô cùng bất ngờ: "Đại sư livestream ở đâu vậy? Tên là gì? Có nổi tiếng không? Có thời gian thì tôi đến xem, tôi cũng có thể tìm người quản lý cho anh nữa."

"Quản lý thì không cần đâu." Thập Nhất lắc đầu: "Tôi có fans là đủ rồi."

Khương Mịch cười thầm "Phòng livestream của đại sư tên là gì vậy?"

"Quả buổi phát sóng trực tiếp, gọi tên là 11." Thập Nhất nói.

"Anh chính là Nhất Thần sao?!" Khương Mịch suýt chút nữa đã nhảy dựng lên: "Tôi đã xem anh phát sóng trực tiếp rồi đó! Còn tặng quà cho anh nữa! Nam thần à..."

Vừa dứt lời, giọng nói trầm thấp của Cố Ngôn Phong từ phía sau vang lên: "Em gọi cậu ta là gì?"

Nhất thời, Khương Mịch nhớ tới lần trước khi cô gọi Bành Dật là thần tượng, cô đã nói với Cố Ngôn Phong câu "Anh ta là thần tượng, còn anh là nam thần."; bây giờ cô lại gọi Thập Nhất là "nam thần"... như vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Thật ra, cô gọi tiếng "nam thần" này cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt.

Con người ai cũng có niềm vui, sự yêu thích riêng, Khương Mịch không có hứng thú với việc đi dạo phố hay theo đuổi thần tượng, chơi game cũng không chơi mà chỉ thích xem người ta thi đấu.

Thật ra cô cũng rất ít khi xem người ta livestream, biết đến 11 là vì "Nhất Thần" rất nổi tiếng: kỹ thuật tốt, không nói nhiều, ôn nhu lễ phép lại không bao giờ nói năng hoa mỹ để câu fans, khi phát sóng trực tiếp chỉ quan tâm đến tiền chứ không quan tâm đến vấn đề khác.

Khương Mịch chỉ đơn thuần cảm thấy nhân phẩm của hắn rất tốt, xứng với danh hiệu "nam thần" này. Ngoại trừ lần đó ra, cô chưa từng tưởng tượng xem 11 trông như thế nào, bởi vì cô không hề mong chờ sẽ gặp được hắn.

Nhưng mà Khương Mịch nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, 11 trong đời sống hiện thực lại là một vị hòa thượng!

Cô càng không ngờ được, cô vừa mới gọi một tiếng "nam thần" mà đã bị Cố Ngôn Phong nghe thấy.

Làm sao bây giờ ta?

Còn có cách gọi nào tốt hơn "nam thần" không nhỉ?

Cố Ngôn Phong không nghe thấy Khương Mịch đáp lại nên bước gần về phía cô thêm hai bước: "Hửm?"

Thập Nhất rất không trọng nghĩa mà ở bên cạnh xem kịch vui.

Khương Mịch khẽ cắn răng, cười nói: "Đừng ăn giấm của hòa thượng mà, anh ấy là nam thần, còn anh là vị hôn phu."

P/s: Anh Cố có chấp niệm về việc mình phải là lớn nhất trong lòng chị Mịch quá ha, anh có là gì của người ta đâu nhở ٩ (̄ ̄) ۶

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Cố Ngôn Phong không ngờ cô sẽ nói như vậy, trái tim làm bằng nước trong nháy mắt đã được xoa dịu đến dễ bảo.

"Em còn nhớ là tốt rồi." Mặc dù trong lòng Cố Ngôn Phong đang rất vui, nhưng anh không biết Khương Mịch nói như vậy chứng tỏ điều gì, hiếm khi không biết đáp lại như thế nào nên dứt khoát quay đầu nhìn về phía Thập Nhất, nói: "Nhất Thần quả nhiên lợi hại, có nhiều fans ghê."

Thập Nhất vốn còn đang muốn xem trò hay, không ngờ cốt truyện đột nhiên chuyển biến bất ngờ, hắn bị nghẹn câu lương thì không nói, đã thế còn bị dẫn lừa thiêu thân, sau khi nghe vậy thì lập tức rũ rứt: "Đây là nơi hồng trần thế tục, bản tăng không nên ở lâu, trước xin cáo từ."

Khương Mịch nói xong câu đó cũng cảm thấy ngượng ngùng, mặt mày đỏ ửng, nhưng cô cảm thấy Thập Nhất không biết quan hệ của bọn cô là giả nên vẫn cố gắng trấn định.

Vừa hay Gia Vĩ cũng ra tới đây, Thập Nhất liền chào tạm biệt với ông.

Gia Vĩ có ấn tượng cực kỳ tốt với Thập Nhất, rất muốn để cao tăng này ở lại đây một đêm, nhưng Thập Nhất không đồng ý, nói có việc gấp cần phải quay về chùa, Gia Vĩ không còn cách nào khác đành phải lái xe đưa hắn đi.

Đợi Thập Nhất rời đi, Gia Vĩ lại nhìn sang Cố Ngôn Phong hỏi: "Thầy Cố có muốn về luôn không?"

"Tôi tạm thời chưa muốn đi." Cố Ngôn Phong nói: "Đội đoàn phim ổn định đã rồi tính."

Bây giờ đoàn phim vẫn còn đang trong tâm lý hoảng sợ, những lời Cố Ngôn Phong nói ra chẳng khác nào lời Hạ Uẩn Dung nói, có anh ở đây thì tâm lý mọi người cũng ổn định hơn rất nhiều. Gia Vĩ đương nhiên rất vui vẻ, lập tức kêu người đi sắp xếp phòng cho anh.

Ba người cùng nhau quay về khách sạn, nhà sản xuất đi từ bệnh viện về, thấy Cố Ngôn Phong thì lại lôi kéo anh sang nói chuyện.

Khương Mịch không thể tiếp tục đi theo nên đành quay về phòng mình.

"Nam thần của tớ tới rồi à?" Tạ Hiểu Toàn vừa thấy Khương Mịch bước vào cửa đã không nhịn được hỏi.

Khương Mịch nghe thấy hai tiếng "nam thần" này thì lại nghĩ ngay tới chuyện xảy ra ở quán cơm.

Cô gọi Cố Ngôn Phong là "vị hôn phu", mặc dù anh có đáp lại, nhưng phản ứng của anh lúc đó có chút... lãnh đạm, cô cũng không biết trong lòng anh sẽ nghĩ như thế nào nữa.

Chắc Thập Nhất không phát hiện ra gì đâu nhỉ?

Hay là... là do anh không muốn người khác biết quan hệ của hai người?!

Nhưng mà lúc trước có mấy lần phải công khai quan hệ, khi đó biểu hiện của Cố Ngôn Phong đều rất bình tĩnh, đáng vẻ giống như không sợ bị công khai.

Thật ra Khương Mịch rất cẩn thận, cô không dám nói bậy bởi sợ ảnh hưởng đến danh dự của anh. Ban nãy ở trước mặt Thập Nhất cũng là do Thập Nhất gọi Cố Ngôn Phong là sư huynh, hắn còn là một hòa thượng, livestream cũng chưa bao giờ nói năng bậy bạ nên cô mới dám nói ra.

Nhưng bây giờ xem ra... Hình như cô đã nghĩ quá đơn giản rồi.

"Cậu sao thế?" Tạ Hiểu Toàn khá lo lắng, quơ quơ tay trước mặt cô.

"Không có gì." Khương Mịch phục hồi tinh thần lại: "Nam thần của cậu còn ở đoàn phim mấy ngày đó, không cần vội đâu, chắc chắn ngày mai cậu có thể gặp được."

"Thế thì quá tuyệt vời!" Tạ Hiểu Toàn vô cùng vui vẻ, bám lên người Khương Mịch giống như gấu Koala: "Mịch Mịch, được biết cậu thật là hạnh phúc quá đi, có thể gặp nam thần thượng xuyên, đây chính là chuyện mà trước kia tớ không dám mơ ước!"

Khương Mịch nhìn gương mặt tươi cười sáng lạn của Tạ Hiểu Toàn, cũng cười theo: "Lần này thầy Cố đến là vì chuyện của đoàn phim, cho dù không có tớ thì cậu cũng sẽ gặp được thôi."

"Thôi đi." Tạ Hiểu Toàn lắc đầu, "Nếu không phải có cậu ở đây thì anh ấy sẽ không tới."

"Tại sao lại như vậy được?" Khương Mịch cũng lắc đầu: "Anh ấy tới đây thay chú Hạ là bởi vì sợ đoàn phim xảy ra chuyện mà."

"Tiểu Mịch của tớ ơi, không phải cậu không biết thật đấy chứ?" Tạ Hiểu Toàn khoa trương trừng mắt nhìn cô.

Khương Mịch hơi giật mình: "Biết gì cơ?"

"Thầy Cố quen biết với Hạ tổng từ khi xuất đạo đến nay, nhưng anh ấy chưa bao giờ thay mặt ngài ấy đến giúp kiểu này cả." Tạ Hiểu Toàn nói.

Khương Mịch không thể nói chuyện của hệ thống và Bách Mặc ra, vậy nên đành uể uải chuyển nói: "Nhưng tình huống lần này khác, Bách Mặc rất hot..."

"Lần này thì tớ tin cậu thật sự không xem tin tức giới giải trí rồi. Mấy năm trước, có một lần Hạ tổng đầu tư vào một bộ phim rồi cũng xảy ra chuyện giống như vậy, diễn viên chính của bộ phim đó là Khang Khi, năm đó anh ấy còn hot hơn cả Bách Mặc bây giờ, vô cùng hot luôn. Khi ấy thầy Cố ở đoàn phim lân cận mà cũng không tới hỗ trợ nữa." Tạ Hiểu Toàn hếch cằm lên: "Có biết thầy Cố nói gì không? Anh ấy nói, diễn viên chỉ biết đóng phim thôi, mấy việc liên quan đến đoàn phim anh ấy không hiểu, tới cũng chả giúp được gì nên anh ấy không tới."

Câu cuối cùng Tạ Hiểu Toàn bắt chước cách nói chuyện và thần thái giống y hệt Cố Ngôn Phong.

Khương Mịch bật cười, mặc dù trong lòng vẫn cảm thấy lần này Cố Ngôn Phong tới đây là bởi vì hệ thống, nhưng sau khi nghe Tạ Hiểu Toàn nói vậy, cô lại không nhịn được nảy sinh chút chờ mong.

Có lẽ nào... Có Ngôn Phong thật sự... thật sự là vì cô ở đoàn phim nên mới tới đây không?

"Câu nghĩ lại đi, cho dù Hạ tổng không có ở trong nước thì chẳng lẽ Nhạc Quả cũng không có ai hay sao? Nhiều nhân viên như vậy để làm cảnh à?" Tạ Hiểu Toàn tiếp tục giảng giải: "Huống chi còn có nhà làm phim, nhà sản xuất, biên kịch, giám chế này... Đoàn phim có nhiều người phụ trách như vậy, tại sao thầy Cố lại phải đi? Có thích hợp không? Anh ấy cũng không phải là nhân viên của Nhạc Quả, chỉ là bạn của Hạ tổng thôi mà."

Môi Khương Mịch giật giật: "Câu thật sự cho rằng anh ấy đến đây là vì tớ à?"

"Cái này mà còn phải nói nữa sao?" Tạ Hiểu Toàn thờ dãi thật sâu: "Tiểu cô nương à, cậu mò to hai mắt ra đi, nhìn xem thầy Cố là một người đàn ông tốt cỡ nào! Còn không mau tới đưa sự ấm áp..."

Khương Mịch: "Đưa ấm áp?"

"Là làm ấm giường đó, trời lạnh như vậy, hai người ôm nhau ngủ là thích hợp nhất." Tạ Hiểu Toàn cười nhe răng: "Nếu cậu ngại thì để tớ nhường chỗ cho hai người, tớ qua bên Song tỷ ngủ ha."

Khương Mịch: "... Tớ đi tắm đây."

Vào trong phòng tắm, Khương Mịch phát hiện cô vẫn mặc áo khoác đi vào, do không muốn đi ra ngoài nên cô cởi nó treo sang một bên. Lúc này, có một thứ trong túi áo khoác rơi ra, Khương Mịch nhặt lên, thấy nó là một cái vỏ kẹo.

Viên kẹo kia đúng là rất ngọt, vậy nên khi nhìn thấy vỏ kẹo này, trong lòng cô liền không nhịn được bắt đầu rộn rạo.

Khương Mịch không ngờ lúc cô hỏi tại sao Cố Ngôn Phong đến đây, Cố Ngôn Phong lại trở lời rằng tới thực hiện điều ước cho cô.

Lúc trước bọn họ đã phân chia rõ ràng, Cố Ngôn Phong phụ trách việc gây áp lực cho Bách Mặc, lẽ ra anh không cần phải tới đoàn phim mới đúng...

Sau đó cô lại liên tưởng đến những lời Tạ Hiểu Toàn vừa nói, vậy Cố Ngôn Phong thật sự là vì cô mà đến sao?

Khương Mịch cắn môi cắt giấy vỏ kẹo kia đi, vụn nước ẩm ra.

Căn phòng này Hạ Uẩn Dung cố ý sắp xếp cho Khương Mịch, điều kiện so với khách sạn trước tốt hơn rất nhiều. Trong phòng tắm có một bồn tắm cỡ lớn, nhưng Khương Mịch không thích dùng bồn tắm của khách sạn lắm. Không phải vì cô sợ bẩn, mà là mỗi khi nghĩ đến việc đã có bao nhiêu người đàn ông tắm trong cái bồn này rồi, cô cứ cảm thấy hơi tởm tởm nên vẫn cứ dùng vòi hoa sen.

Hơi nước xẹt qua làn da, lỗ chân lông thư giãn, làn da nhẹ nhàng run rẩy, không có từ ngữ nào có thể miêu tả cảm giác thoải mái đến cực độ này. Nước ấm không chỉ giúp cơ thể xua tan mọi mệt mỏi mà còn giúp trái tim cũng ấm lên.

Khương Mịch nhắm mắt lại, tùy ý hòa mình vào làn nước, thân thể thoải mái, đầu óc cũng rất thoải mái theo.

Cô vẫn luôn biết mình thích Cố Ngôn Phong, bởi vì anh tốt như vậy, ai mà không thích cho được?

Nhưng cô không biết... thích của cô có phải là tình yêu hay không.

Bây giờ ngẫm lại mới thấy, Cố Ngôn Phong vừa xuất hiện thì cô sẽ vui vẻ, hơi lạnh lùng một chút xiu thì cô sẽ bắt đầu miên man suy nghĩ, Tạ Hiểu Toàn nói được hai câu dễ nghe thì cô lại nhanh chóng vui vẻ trở lại... Đây chính là tình yêu sao?

Khương Mịch cầm sữa tắm đặt trong lòng bàn tay, bây giờ cô vẫn đang dùng loại sữa tắm hương gỗ đàn thêm hoa nhài kia, rất giống mùi trên người Cố Ngôn Phong.

Dùng loại sữa tắm này lâu như vậy rồi, trước giờ Khương Mịch chưa từng có bất kì suy nghĩ dư thừa nào, giờ khác này mới đột nhiên phát hiện hành vi này của mình có chút không thích hợp.

Cô thích mùi gỗ đàn thêm hoa nhài sao? Không phải! Trước kia cô chưa từng có cảm giác với mùi hương này.

Vậy nên, thứ cô thích... chính là hương vị trên người Cố Ngôn Phong.

Hóa ra cô đã thích anh từ sớm như vậy rồi.

Nghĩ đến việc Cố Ngôn Phong cũng dùng sữa tắm loại này, nghĩ đến dáng vẻ của anh khi tắm... Dù biết không có ai nhìn thấy nhưng Khương Mịch vẫn đỏ bừng mặt, cơ thể dần dần nóng lên. Khương Mịch như sắp ngất đi, đôi chân mềm nhũn như nước, cô nhanh chóng tắm rửa xong rồi ra khỏi phòng.

"Mịch Mịch, mặt cậu đỏ quá đấy." Tạ Hiểu Toàn đang lấy vẩy ngủ, tiện thể quay đầu lại nhìn cô một cái: "Có phải là để nước nóng quá không? Nói bao nhiêu lần với cậu rồi, không được để nước quá nóng, cậu không sợ ngất bên trong đó luôn à?"

Khương Mịch hàm hồ đáp lại một câu.

Tạ Hiểu Toàn cũng không để ý, xoay người đi vào phòng tắm, sau đó hét lên: "Khương Mịch, tại sao cậu để nước lạnh quá vậy? Đang là mùa đông đó,

lạnh chết tở rồi!"

Khương Mịch: "....."

Bản edit được đăng tải duy nhất tại wattpad camanhuyen.

Cô lấy điện thoại ra, tìm kiếm "Thích một người sẽ có biểu hiện như thế nào."

Có vô vàn đáp án, nhưng trên cơ bản đều là một ý: Không nhìn thấy người đó thì sẽ nhớ, khi nhìn thấy thì lại ngượng ngùng đỏ mặt; khi nghe hoặc nhìn thấy tên của người đó thì đều sẽ chú ý tới; có cả giác chiếm hữu mãnh liệt, khi thấy người đó thân mật với người khác thì sẽ ghen tuông; ảo tưởng với người đó.

Khương Mịch ngẫm nghĩ, mấy cái trước đều đúng với cô, còn hai cái cuối thì cô chưa biết. Cô chưa từng ăn giấm, cũng chưa từng có bất kì ảo tưởng gì với anh.

Nhưng trên mạng nói, hai điều cuối cùng mới là thứ mấu chốt để xác định xem mình có thích người đó hay không, đặc biệt, điều cuối cùng mới là quan trọng nhất. Bởi vì đối với bạn thân, chúng ta cũng sẽ nảy sinh được cảm giác chiếm hữu, còn ảo tưởng lại không có.

Khương Mịch lại bắt đầu mơ hồ.

Ảo tưởng... Là ảo tưởng cái gì?

"Mịch Mịch, sao mặt cậu ngày càng đỏ vậy?" Tạ Hiểu Toàn tấm xong, đi ra nhìn thấy Khương Mịch ngồi trên giường phát ngốc, gương mặt đỏ bừng, ánh mắt mê mẩn: "Chắc không phải là do bị cảm đó chứ?"

Cô ấy nói rồi đuổi tay ra sờ trán Khương Mịch.

Khương Mịch hoảng sợ lùi về phía sau.

"Rốt cuộc là cậu bị sao vậy?" Tạ Hiểu Toàn lo lắng hỏi: "Nếu thấy không thoải mái thì phải uống thuốc dự phòng đi."

Khương Mịch lắc đầu: "Tớ không sao đâu."

Trông nết Tạ Hiểu Toàn chao đảo hết bên này sang bên khác, cuối cùng cười nói: "Không phải bị cảm à? Vậy chắc chắc là nghĩ đến thầy Cố rồi. Ở cùng một khách sạn, cách mỗi một bức tường, biết rõ đối phương ở bên cạnh mà không nhìn được cũng không chạm vào được, đúng là thảm quá đi. Đạo diễn Gia cũng bị mù luôn rồi, thế mà không nhận ra..."

Rõ ràng là người chưa yêu bao giờ nhưng Khương Mịch không hiểu sao Tạ Hiểu Toàn lại hiểu rõ đến vậy.

"Cậu nói..." Cô mở miệng rồi lại im re.

Cô vốn định hỏi Tạ Hiểu Toàn về cái vấn đề "ảo tưởng" kia, nhưng một giây sau lại nghĩ, nam thần của cô ấy là Cố Ngôn Phong, ngộ nhờ cô ấy nói đối tượng mà cô ấy muốn ảo tưởng là Cố Ngôn Phong thì cô sẽ tức chết mất.

Không đúng, từ từ đã, đây chính chính là ghen sao?

"Có gì thì cậu cứ nói, đừng dùng ánh mắt làm tớ sợ đó nhìn tớ." Tạ Hiểu Toàn khẽ rụt cổ.

Khương Mịch bỗng nhiên cười rộ lên: "Không có gì hết, đi ngủ thôi."

Tạ Hiểu Toàn không thể hiểu nổi, bèn thở dài: "Con người ta khi yêu quả nhiên không hề bình thường mà."

Khương Mịch không để ý tới cô ấy nữa, che mắt lại ngủ.

Giữa lúc mơ màng, Khương Mịch phát hiện Cố Ngôn Phong đã đứng bên ép giường.

"Thầy Cố, sao anh lại tới đây?" Khương Mịch bò dậy hỏi.

Cố Ngôn Phong cúi đầu nhìn cô, khẽ cười một tiếng: "Không phải em nhớ tôi sao? Tôi đến để gặp em."

Khương Mịch bỗng nhiên mặt đỏ tim đập, vội vàng che mặt lại, sau đó lại mở ngón tay tay ra, lén nhìn Cố Ngôn Phong.

"Tôi đến gặp em, em không vui à?" Cố Ngôn Phong kéo tay cô xuống, nhưng không thả ra mà tiện thể cầm lấy.

Ngón tay anh thon dài, lòng bàn tay ấm áp khô ráo, khi nắm giống như có luồng điện xẹt qua. Trái tim Khương Mịch tê dại, ập a ập ứng nói: "Vui..."

"Vậy em không thể hiện tí gì sao?" Cố Ngôn Phong lại hỏi.

Đầu ngón chân Khương Mịch cuộn tròn hết lại: "Thể hiện... thể hiện như thế nào?"

Cố Ngôn Phong khẽ sát lại gần cô hơn, hô hấp hai người dường như đan xen, dính sát vào nhau: "Em nói thử xem?"

Tầm mắt Khương Mịch vừa hay dừng lại trên môi anh, môi của Cố Ngôn Phong rất đẹp, làn da sáng bóng, vừa thấy đã biết là rất mềm... Khương Mịch gian nan khẽ nuốt một ngụm nước bọt.

"Hửm?" Bàn tay Cố Ngôn Phong càng siết chặt hơn.

Trái tim Khương Mịch đập loạn nhịp, cô không kịp nghĩ nhiều mà dán thẳng lên môi anh.

Cụ thể là cảm giác gì thì Khương Mịch không miêu tả được, chỉ biết trong đầu giống như nổ ra vô số pháo hoa, sau ánh sáng rực rỡ chỉ còn lại một ý niệm: Môi của Cố Ngôn Phong... thực sự rất mềm.

Đôi khi cô tỉnh táo trở lại thì mới phát hiện Cố Ngôn Phong đã ôm lấy cô, môi hai người vẫn chưa dứt ra...

"Mịch Mịch, anh thích em..." Cố Ngôn Phong vừa hôn cô vừa nói.

Trái tim co rút một hồi, cả người Khương Mịch không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

"Mịch Mịch? Mịch Mịch....."

Khương Mịch đột nhiên mở mắt ra.

Tạ Hiểu Toàn đứng cạnh mép giường của cô, vẻ mặt đầy lo lắng: "Cậu làm sao vậy?"

"Tớ... tớ làm sao ý nhỉ?" Khương Mịch khẽ vỗ ngực, trong đầu chẳng khác gì một nồi cháo đang sôi ùng ục.

"Đồng hồ báo thức kêu cũng không tỉnh, tớ sang đây xem thì thấy cậu đang run rẩy, sắc mặt cũng đỏ bừng kì lạ." Tạ Hiểu Toàn lại sờ trán cô: "Cậu không bị bệnh thật đấy chứ?"

Khương Mịch: "....."

Hóa ra là nằm mơ!

Khương Mịch cười gượng một tiếng: "Không sao đâu, chỉ là... nằm mơ thôi."

"Mơ thấy cái gì vậy?" Bình thường Tạ Hiểu Toàn ngoài miệng nói rất lợi hại, nhưng thật sự chưa nói chuyện yêu đương bao giờ nên cũng không có kinh nghiệm thực chiến, so với Khương Mịch thì người tám lạng kẻ nửa cân, vậy nên đáp án đầu tiên nghĩ đến chính là: "Ác mộng sao?"

"Cũng đại loại như vậy...." Khương Mịch chỉ có thể đáp thế.

Tuyệt đối không có chuyện cô nói cho Tạ Hiểu Toàn nghe nội dung giấc mộng của cô, đánh chết cũng không thể.

Ấy thế mà Tạ Hiểu Toàn tin thật, còn xoa đầu cô: "Đừng sợ, giấc mơ đều trái ngược với hiện thực."

Trái ngược...

Khương Mịch không biết nên phản ứng như thế nào nữa, lúng túng nói: "Ừ... Tớ không sao, cậu bận gì thì cứ đi làm đi, đừng chạm vào tớ."

"Vậy cậu phải nhanh chóng xuống giường đi." Tạ Hiểu Toàn đứng dậy đi rửa mặt: "Sắp muộn đến nơi rồi."

Khương Mịch đáp lại một tiếng, đầu tóc bị cô xoa đến rối tung rối mù, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà.

Giấc mộng buổi tối hôm qua... là nhờ cô đã thông suốt nên mới mơ thấy nó sao?

Cô xốc chăn lên đi xuống giường, kết quả không biết tại sao chân lại mềm nhũn.

A a a a a! Khương Mịch ôm chân xoa bóp một hồi, quả thực sắp điên tới nơi rồi.

Sau cơn "ác mộng" này, cô thật sự không biết đối mặt với chính mình như thế nào nữa.

Tạ Hiểu Toàn rửa mặt xong đi ra, thấy Khương Mịch bước vào phòng tắm thì khó hiểu hỏi: "Buổi sáng mà cậu cũng tắm nữa hả?"

"Mơ thấy ác mộng nên đỏ mặt thôi, không thoải mái lắm." Khương Mịch đáp lại mơ hồ.

"À..." Tạ Hiểu Toàn không hề nghĩ nhiều.

Cứ trì hoãn như vậy, khi hai người đến phim trường thì đã muộn vài phút.

Khương Mịch chạm mặt Gia Vĩ ở cửa, vội vàng đi đến xin lỗi: "Ngại quá đạo diễn, tôi quên đặt đồng hồ báo thức, Hiểu Toàn vì đợi tôi nên mới đến trễ."

"Ngẫu nhiên đến muộn một vài lần cũng không sao." Hiện tại ấn tượng của Gia Vĩ đối với cô rất tốt nên đương nhiên sẽ khoan dung hơn: "Tại sao tóc cô lại thế này? Mau đi sấy khô đi, đừng để bị cảm đấy."

Khương Mịch nói cảm ơn, sau đó cùng Tạ Hiểu Toàn đi vào phòng trang điểm.

Vừa mới bước tới khúc rẽ, ngay lập tức nhìn thấy Cố Ngôn Phong đang nói chuyện với Mạnh Lan Quân. Hai người họ không biết nói gì mà rất vui vẻ, còn nắm tay nhau.

Khương Mịch lại quay ngược trở về, hỏi Gia Vĩ: "Đạo diễn Gia, thầy Cố còn ở đoàn phim mấy ngày vậy?"

"Khoảng ba bốn ngày gì đó." Gia Vĩ vui vẻ đáp lại: "Tối hôm qua thầy Cố đã đồng ý rồi, cậu ấy đóng vai khách mời, là nhân vật thầy Đồ."

Trong kịch bản, thầy Đồ là bạn trai cũ của nhân vật mà Mạnh Lan Quân đóng.

Nói cách khác, hai người họ sẽ hợp tác với nhau, diễn cảnh tình cảm mặc dù cảnh diễn rất ít sao?

Ở bộ phim, Mạnh Lan Quân đã có cảnh tình cảm với Cố Ngôn Phong rồi.

Trong nháy mắt, Khương Mịch cảm giác có chút hụt hẫng, nhưng ngoài mặt vẫn thật bình tĩnh.

"Chưa quá, tớ thấy chưa quá." Tạ Hiểu Toàn không giữ được bình tĩnh như Khương Mịch, cô ấy dùng sức lay lay bả vai cô: "Cảnh diễn tình cảm với nam thần đó, chị Lan Quân cũng có số hưởng quá đi."

Lại đến chỗ ngoặt một lần nữa, Mạnh Lan Quân đã đi rồi, Cố Ngôn Phong đang muốn rời đi nhưng nhìn thấy Khương Mịch thì liền dừng lại.

Tạ Hiểu Toàn ở phía sau còn đang rất ồn ào, nhưng vừa thấy Cố Ngôn Phong thì lập tức lúng túng, gọi một tiếng "thầy Cố" sau đó bỏ Khương Mịch ở lại, chạy đi.

"Tại sao tóc lại ướt thế này?" Cố Ngôn Phong liếc mắt một cái đã nhìn đến tóc cô, nhíu mày hỏi: "Trời lạnh lắm, không sợ bị cảm sao?"

"Thầy Cố..." Khương Mịch ngẩng đầu lên nhìn anh: "Anh còn có đường không?"

Cố Ngôn Phong hơi sùng sốt: "Hả?"

"Sáng nay em ăn chanh, chua quá đi mất." Khương Mịch nói: "Anh còn kẹo không? Cho em một viên đi!"

P/s: Dự đoán chương nào bắt đầu xác định quan hệ không mọi người?! Tui trước nha, tui đánh con 82.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 69

Trực giác mách bảo Cố Ngôn Phong rằng lời này của Khương Mịch có chút không thích hợp, nhưng lại không nói được là không thích hợp ở chỗ nào.

Mặc dù anh có tâm tư tỉ mỉ, nhưng do không biết tiền căn hậu quả nên trong lúc nhất thời cũng không nghĩ đến việc ghen. Hơn nữa Khương Mịch ở trong lòng anh còn là một cô ngọc, có khi cô còn chẳng biết ăn giấm là gì.

Vậy nên Cố Ngôn Phong chỉ cảm thấy kỳ quái: "Tại sao mới sáng sớm mà em đã ăn chanh rồi?"

Khương Mịch: ".... Có một quả chanh, nó rất bự, vừa to lại vừa tròn, nó cứ lượn lờ trước mặt em, vô cùng mê người, Tạ Hiểu Toàn cho nên em mới ăn."

Cố Ngôn Phong không hiểu ra sao: "...."

Đang nói cái gì vậy?

Tại sao từng chữ anh nghe thì hiểu, nhưng khi chúng đứng cạnh nhau thì anh nghe lại không hiểu gì?

Bất quá chuyện này cũng không quan trọng.

Quan trọng là Khương Mịch muốn ăn kẹo.

Cố Ngôn Phong sờ trong túi áo, móc ra một viên kẹo, hỏi: "Có ăn không?"

"Có." Khương Mịch vội vàng cướp lấy viên kẹo, nhưng không biết làm thế nào mà xé mãi không ra.

Cố Ngôn Phong thấy cô sắp phát hỏa đến nơi, đành lấy viên kẹo về, xé nó ra giúp cô.

Khương Mịch nhét viên kẹo vào trong miệng, hương vị ngọt ngào lan tỏa trong khoang miệng, từ đầu lưỡi đến cuống họng đều ngọt ngào, tâm tình bỗng trở nên tốt hơn.

"Cảm ơn thầy Cố nha." Khương Mịch xua xua tay với Cố Ngôn Phong, rất hài lòng mà quay về phòng trang điểm.

Cố Ngôn Phong từ đầu đến cuối không hiểu chuyện gì đang diễn ra: "....."

Quả nhiên tâm tư phụ nữ như mò kim đáy biển, cho dù là tâm tư cô gái trẻ cũng làm người ta đoán không ra.

Bất quá cũng không sao, dễ được là được rồi.

Cố Ngôn Phong xoay người, đi tìm Gia Vĩ.

Bởi vì có Cố Ngôn Phong đến đây, hơn nữa Gia Vĩ đã khôi phục lại trạng thái hào hứng nên đoàn phim cũng nhanh chóng yên bình trở lại.

Sau khi nghe tin Cố Ngôn Phong đóng vai nhân vật khách mời, đa số người trong đoàn phim, đặc biệt là diễn viên mới đều không chờ nổi mà vây quanh khu vực diễn.

Đây chính là Cố Ngôn Phong đó! Năm 18 tuổi đã đạt được danh hiệu ảnh đế nhờ bộ phim điện ảnh đầu tiên. Những tác phẩm sau này luôn được người ta khen ngợi, nhận được vô vàn giải thưởng, vòng trong vòng ngoài đều phải công nhận anh là nam thần. Có thể ở tại hiện trường xem anh đóng phim, đối với một người mới mà nói thì chẳng khác nào trúng giải độc đắc cả.

"Thầy Cố." Ánh mắt nóng bỏng của Khương Mịch di chuyển lên người Cố Ngôn Phong, giúp anh điều chỉnh lại quần áo: "Thầy Cố cổ lên nhé!"

Những người còn lại cũng nói theo: "Thầy Cố cổ lên."

Hành động này Khương Mịch không khiến người khác hoài nghi.

Thật ra lần đầu tiên Cố Ngôn Phong đến đoàn phim, khi anh thể hiện rằng mình rất quen thân với Khương Mịch thì cũng đã từng có người nghi ngờ rồi, nhưng thái độ của Cố Ngôn Phong quá bình thản khiến người khác không thể nào suy nghĩ nhiều.

Bởi vì bất kể là thân phận, địa vị hay tuổi tác, hai người đều có một sự chênh lệch nhất định. Vậy nên nếu có người nghi ngờ quan hệ của bọn họ thì cũng sẽ không nghĩ đến quan hệ yêu đương, chỉ có loại cảm giác giống như bao dưỡng mà thôi. Nhưng bao dưỡng cũng không phải là chuyện gì tốt, người bình thường đều sẽ giấu giếm, hoặc không thì cũng là cậy sừng sinh kiêu, chứ không bình thản như bọn họ, khiến người khác không thể suy nghĩ linh tinh được.

Cố Ngôn Phong liếc nhìn Khương Mịch một cái, không hiểu sao cứ có cảm giác hôm nay cô không được bình thường.

Đúng là hôm nay Khương Mịch đã có ý. Cô chỉ hận không thể nói cho mọi người biết quan hệ giữa cô và Cố Ngôn Phong không hề đơn giản như vậy. Nhưng cô vẫn không dám nói, sợ ảnh hưởng đến danh dự của anh, vì thế chỉ dám làm một vài động tác ám chỉ, hàm súc đến mức gần như không ai phát hiện ra tâm tư của cô.

"Tuyên thệ chủ quyền đây à?" Tạ Hiểu Toàn là người duy nhất nhìn ra suy nghĩ của cô, cô nàng lắc đầu thờ dãi nói: "Không ngờ cậu không phải là một hủ mật, mà là một hủ giấm đấy. Bây giờ tớ đã có thể tưởng tượng cuộc sống của nam thần sau khi kết hôn rồi, thật đáng thương..."

Khương Mịch: "....."

Cô lười tranh cãi với Tạ Hiểu Toàn, làm bộ lơ đãng nhìn sang Ngu Bạch.

Từ sau chuyện của Bách Mặc, tâm trạng của Ngu Bạch vẫn luôn không ổn, muốn đến bệnh viện xem thử nhưng những người bên cạnh đều ngăn cản, sợ quan hệ của bọn họ bị bại lộ.

Cô ta lo lắng cho Bách Mặc nên ngay cả tâm tư tranh đấu với Khương Mịch cũng không có.

Lúc này nhìn thấy Cố Ngôn Phong được hoan nghênh như vậy, địa vị của Khương Mịch ở đoàn phim cũng ngày càng leo cao, Ngu Bạch vừa lo vừa cảm thấy không ổn chỗ nào đó.

"Bạch Bạch." Trợ lý phía sau lặng lẽ kéo ống tay áo cô ta.

Ngư Bạch quay đầu lại hỏi: "Sao thế?"

"Bách Mặc tới rồi." Trợ lý nói.

Ngư Bạch cực kì vui vẻ.

"Suýt." Trợ lý vội vàng ra hiệu bảo cô ta không được làm người khác chú ý: "Cậu ấy chỉ muốn gặp một người thôi."

Trái tim Ngư Bạch nhảy liên hoàn: "Cậu ấy đang ở đâu?"

"Đi thôi." Trợ lý nhìn khắp xung quanh, sau khi xác định mọi người đều đang nhìn Cố Ngôn Phong, không ai chú ý tới bọn họ thì mới kéo theo Ngư Bạch im hơi lặng tiếng rời đi.

Tại bãi đỗ xe của đoàn phim, trợ lý dẫn Ngư Bạch đến một chiếc xe việt dã màu đen kiểu thấp.

Cửa xe mở ra từ bên trong, Ngư Bạch thấy Bách Mặc vẫn còn nguyên vẹn ngồi trong xe thì vui mừng đến mức phát khóc, luống ca luống cuống vào trong xe ôm chặt Bách Mặc, hốc mắt bỗng nhiên đỏ bừng.

"Không sao nữa rồi, đừng khóc..." Bách Mặc hôn lên trán cô ta: "Ngoan..."

Hắn không nói thì thôi, chứ vừa mở miệng một cái là nước mắt Ngư Bạch đã rơi xuống: "Tớ sắp bị dọa chết rồi đó, cái đèn cao như vậy mà rơi xuống, đập vào cậu..."

"Tớ may mắn, không bị làm sao cả, không tin thì cậu tự xem đi." Bách Mặc cúi đầu xuống, để Ngư Bạch tự mình kiểm tra.

Bị đập đầu như vậy mà trên đầu hắn không nổi lên cục u nào, ngay cả miệng vết thương cũng không có, da cũng không bị rách.

Nếu đổi lại là những người khác, nói không chừng bọn họ sẽ hoài nghi, nhưng Ngư Bạch giờ đây đang bị hắn làm cho mê muội nên chỉ nhẹ nhàng thở phào: "May là cậu không sao, may quá..."

"Vậy cậu đã yên tâm chưa?" Bách Mặc lau nước mắt cho cô ta: "Hai ngày này phía bên đoàn phim không có động tĩnh gì chứ?"

"Đạo diễn mời hòa thượng ở chùa Thanh Linh đến trừ tà, Cố Ngôn Phong cũng tới đây, anh ta còn chuẩn bị đóng vai khách mời thầy Đồ nữa, bây giờ mọi người đều yên tâm hơn nhiều rồi." Ngư Bạch dựa vào người Bách Mặc, nói tất cả những chuyện xảy ra ở đoàn phim với hắn: "Lúc trước cậu nói có lẽ cậu không quay phim tiếp được nữa là có ý gì?"

"À, đúng rồi, cậu lấy điện thoại của cậu ra đây đi." Bách Mặc đuổi tay ra nói.

Ngư Bạch bấu môi, dù không can tâm tình nguyện nhưng vẫn nghe lời đưa điện thoại qua: "Rốt cuộc là sao vậy?"

"Chẳng phải bỗng dưng bị thương tận hai lần sao? Công ty sợ xảy ra chuyện nên cho tớ đi bói một quẻ, nói tớ tương khắc với đoàn phim. Nếu tiếp tục ở đó thì có khả năng sẽ ảnh hưởng tới tính mạng." Bách Mặc vừa bấm điện thoại vừa nói.

Ngư Bạch vốn không tin mấy chuyện kiểu này, nhưng nghe đến câu "ảnh hưởng tới tính mạng" thì lại không dám không tin: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Hủy hợp đồng thôi." Bách Mặc cắt điện thoại đi.

Ngư Bạch rất muốn đóng phim chung với hắn, nghe vậy thì có hơi khó chịu, nhưng vẫn đau lòng cho hắn nên chỉ đành hỏi: "Nhưng mà... liệu đoàn phim có đồng ý không?"

"Tớ mới là người bị hại, bọn họ có lí do gì mà không đồng ý?" Bách Mặc vỗ vai cô ta: "Vi thế cậu đừng để người khác biết tớ không sao cả, nói tớ bị nghiêm trọng một chút thì đoàn phim mới không làm tớ khó xử. Dù sao mấy chuyện mê tín kiểu này cũng có rất ít người tin, thật ra tớ cũng không tin lắm, nhưng công ty đã nói thì không thể không nghe được. Hơn nữa tớ cũng sợ liên lụy đến đoàn phim, lụy lụy đến cả cậu..."

"Đừng, mấy chuyện như thế này bắt buộc phải tin." Hắn mới nói vậy thôi mà Ngư Bạch đã hoàn toàn tin tưởng: "Nếu không thì tớ cũng không quay nữa... Tớ đi theo chăm sóc cậu..."

"Đồ ngốc." Bách Mặc xoa đầu cô ta: "Bên cạnh tớ còn có biết bao nhân viên công tác, còn thiếu người chăm sóc sao? Kịch bản và đoàn phim này không tệ, nếu cậu nghiêm túc quay phim thì rating sẽ rất cao, khi ấy chắc chắn cậu sẽ hot, không uổng phí cơ hội lúc trước tớ tranh thủ giúp cậu đâu."

Trong lòng Ngư Bạch vẫn khó chịu: "Nhưng mà không có cậu ở đoàn phim, tớ cảm thấy không thú vị..."

"Tại sao lại không được?" Bách Mặc kéo tay cô ta đặt lên lồng ngực mình: "Cảm nhận được không? Nó vẫn luôn ở bên cạnh cậu."

Gương mặt Ngư Bạch ngay lập tức đỏ bừng: "Nói linh tinh cái gì thế? Tớ đang nói chuyện nghiêm túc với cậu mà."

"Tớ cũng đang nói nghiêm túc đấy, chú ý đóng phim đi, ừm... cũng coi như là giúp tớ một việc." Bách Mặc nói.

Ngu Bạch ngay lập tức chú ý tới: "Tớ có thể giúp cậu chuyện gì?"

Bách Mặc nghĩ ngợi rồi đáp: "Cậu giúp tớ chú ý tới đoàn phim, xem sau khi tớ bỏ đi có ai nói xấu sau lưng tớ không."

Ngu Bạch nhìn Bách Mặc, trong lòng bỗng trở nên mềm mại.

Yêu cầu gì vậy chứ? Căn bản là vô nghĩa. Hắn chỉ là hi vọng cô có thể chuyên tâm đóng phim, không cần vì hắn mà lãng phí cơ hội mà thôi.

"Cậu yên tâm đi, tớ sẽ làm thật tốt." Ngu Bạch vô cùng cảm động, trịnh trọng thề thốt: "Nhất định sẽ không để cậu mất mặt đâu."

Bách Mặc hài lòng gật đầu.

Ngày thứ ba sau khi Bách Mặc bị thương, người đại diện của hắn và lãnh đạo trong công ty tới đoàn phim một chuyến.

Mấy người phụ trách trong đoàn phim cũng ở đây, hai bên nói chuyện với nhau suốt mấy giờ đồng hồ.

Sau đó, Bách Mặc cười tủm tỉm rồi đi, dáng vẻ thoát nhìn như rất vừa lòng.

Sau khi Gia Vĩ tiễn người rời đi cũng cười tủm tỉm, trực tiếp gọi Trần Thâm Thần vào phòng đạo diễn họp.

Trần Thâm Thần vừa vào cửa đã nom nớp lo sợ nói: "Ngại quá đạo diễn Gia, sáng hôm nay biểu hiện của tôi không tốt, trưa nay tôi đã nghiêm túc học hỏi, chiều nay chắc chắn có thể qua."

Trước khi nhóm của Bách Mặc tới, trùng hợp là đoàn phim đang quay cảnh của Trần Thâm Thần với Khương Mịch, Trần Thâm Thần bị NG rồi nhóm đạo diễn mới đi tới phòng họp.

Gia Vĩ bị thái độ này của hắn làm cho bật cười: "Không phải gọi cậu tới để mắng cậu, NG cũng là chuyện thường mà. Tôi gọi cậu tới đây để cho cậu một cơ hội diễn nam chính, không biết cậu có dám không?"

"Diễn nam chính ư?" Trần Thâm Thần vô cùng kinh ngạc, lại có chút lo lắng: "Vậy Bách Mặc... không sao chứ?"

"Không sao, không có việc gì đâu." Gia Vĩ không vội nói thẳng: "Cậu cứ trả lời tôi cái đã, nếu cho cậu một cơ hội thì cậu có dám diễn không?"

Trần Thâm Thần nghiêm túc tự hỏi trong chốc lát, sau đó đứng thẳng lưng nói: "Diễn!"

"Tốt lắm" Gia Vĩ rất hài lòng.

Lúc bấy giờ ông ta mới nói chuyện Bách Mặc hủy bỏ hợp đồng và chuyện sửa đổi kịch bản ra. Đương nhiên tại sao lại hủy hợp đồng thì Gia Vĩ không nói rõ, chỉ nói kết quả.

Thật ra Trần Thâm Thần cũng không phải kẻ ngốc, nhân viên bên công ty Bách Mặc mới tới sáng nay mà Gia Vĩ đã sửa xong hết mọi kịch bản, điều đó chứng tỏ ông ta đã sự chuẩn bị từ trước.

Hay nói cách khác, bọn họ vốn đã muốn chỉ định hắn diễn nam chính từ lâu rồi.

Là một người mới, tiền bạc và sự nổi tiếng sau này mới có, đối với Trần Thâm Thần mà nói, lúc này đã đạt được sự tín nhiệm thì chính là thứ quý giá nhất.

"Cảm ơn đạo diễn đã tin tưởng." Lần này Trần Thâm Thần không cần suy xét thêm nữa mà trực tiếp khom lưng xuống 90 độ: "Tôi nhất định sẽ dùng toàn lực để diễn trọn vẹn hai nhân vật này."

"Không tệ, thái độ này tôi rất thích, người trẻ tuổi phải không sợ khiêu chiến, phải có lí tưởng." Gia Vĩ vỗ vỗ bờ vai của hắn, sau đó cũng không quên nhắc nhở nhẹ nhàng: "Không chỉ có tôi thôi đâu, mọi người đều rất tín nhiệm cậu. Chẳng hạn như thầy Cố chính là người đã đề cử cậu, còn chuyện nam chính với nam phụ là anh em sinh đôi thì chính là ý của Khương Mịch. Có nhiều người ủng hộ cậu như vậy, cậu nhất định phải nắm chắc cơ hội đó."

"Thầy Cố và Khương Mịch sao?" Trần Thâm Thần rất kinh ngạc.

Gia Vĩ gật đầu.

Bước từ phòng họp ra, Trần Thâm Thần thấy Khương Mịch đang ở ngoài sân nghỉ ngơi, có vài cô gái vây xung quanh bên người cô, bước chân hắn hơi dừng lại.

Hắn còn nhớ rõ, hôm đó tuyển chọn ở trường học, bởi vì Khương Mịch cũng là người mới nhưng lại được điều động nội bộ làm nữ chính nên khi ấy đã có rất nhiều người bất mãn với cô, bàn tán sau lưng các kiểu. Vì thế tối ngày hôm đó khi mở tiệc liên hoan, bọn họ liền cố ý không gọi Khương Mịch và Tạ Hiểu Toàn cùng đi.

Lúc ấy Trần Thâm Thần đơn thuần chỉ cảm thấy Hạ Uẩn Dung chọn Khương Mịch nhất định là có lí do riêng, hơn nữa Khương Mịch cũng không có mấy hành động gì quá phận, hình tượng còn rất giống với Lê Lạc Lạc nữa. Vì thế khi chạm mặt nhau ở Thái Tân hắn mới chủ động chào hỏi, còn vờ như vô

tình giúp Khương Mịch giải vây.

Sau đó khi Cổ Ngôn Phong bị Ngu Bạch hỏi trước mặt mọi người, hần cũng cố ý ngắt lời. Thật tình hần làm vậy cũng không phải vì muốn lấy lòng ai cả, chỉ đơn giản là cảm thấy diễn xuất của Khương Mịch rất tốt, vì thế chuyện Hạ Uẩn Dung điều động nội bộ cũng không có vấn đề gì. Ngay cả chuyện sinh hoạt cá nhân của bọn họ cũng không liên quan đến những người khác.

Nhưng Trần Thâm Thần lại không nghĩ tới cứ như vậy tạo thành một mối duyên tốt, tạo cho mình một cơ hội tốt.

Trong lòng hần hiểu rõ, bộ phim này được xây dựng khá tốt, ngay cả khi Bách Mặc bỏ đi thì cũng có một đồng người tranh giành vai nam chính. Nhưng cuối cùng đoàn phim vẫn quyết định chọn hần, còn sửa lại kịch bản giúp hần có thêm nhiều cảnh diễn, đó đều là công lao của Cổ Ngôn Phong và Khương Mịch chứ không hề đơn giản giống như những gì Gia Vĩ nói.

Trước kia hần chỉ cảm thấy Khương Mịch có diễn xuất tốt, bây giờ mới hiểu nhân phẩm của cô lại càng tốt hơn. Trong suốt thời gian ở đoàn phim, chuyện gì hần cũng đã trải qua, Trần Thâm Thần biết cảnh diễn có tầm quan trọng đối với một diễn viên đến nhường nào, ngay cả Bách Mặc đang hot vô cùng cũng phải so đo thì tại sao người có bối cảnh như Khương Mịch lại không làm như thế?

Khó trách có nhiều người ban đầu có thành kiến với cô đều chậm rãi thay đổi định kiến, thích chơi cùng Khương Mịch.

Không chỉ vì cô có quan hệ với Hạ Uẩn Dung và Cổ Ngôn Phong, là người mà Hạ Uẩn Dung che chở mà quan trọng nhất vẫn là nị lực của cô.

"Mọi người đang nói gì vậy?" Trần Thâm Thần đi qua hỏi.

Khương Mịch thấy hần bước ra từ phòng họp thì biết mọi chuyện đã ổn thỏa, nháy mắt với hần mấy cái, ý bảo hần đừng nói chuyện lung tung.

Ban này Gia Vĩ cũng đã nhắc nhở Trần Thâm Thần rồi, hần biết nặng biết nhẹ nên một chữ cũng không nhắc tới.

Đám người hàn huyên trong chốc lát, sau khi Gia Vĩ đi tới nói chuẩn bị quay thì mới bắt đầu tản ra.

Khương Mịch và Trần Thâm Thần bước vào hậu trường, quay nốt cảnh buổi sáng chưa quay xong.

"Cảm ơn cậu." Lúc này Trần Thâm Thần mới có cơ hội cảm ơn với Khương Mịch: "Đạo diễn Gia đã nói với tôi rồi."

"Tôi chỉ đưa ra ý tưởng, còn người thật sự xem trọng cậu chính là nam thần của cậu." Khương Mịch cười nói: "Nếu cậu muốn thì tôi sẽ cảm ơn anh ấy thay cậu cho."

Trần Thâm Thần trịnh trọng gật đầu: "Tôi đều muốn cảm ơn hai người."

Khương Mịch cũng không nói nhiều nữa: "Vậy cố gắng đóng phim cho tốt đi, để cho mọi người biết chúng ta dù là người mới cũng có thể làm ra được một tác phẩm tốt."

Ý chí chiến đấu bỗng hiện lên trong mắt Trần Thâm Thần: "Nhất định là như vậy rồi!"

Bởi vì bộ phim này đa phần đều là người mới nên trước khi khởi quay không được cộ nhiệt, không được quảng bá. Ngay cả fans của Bách Mặc cũng chỉ biết hần tham gia một bộ phim thanh xuân vườn trường thôi, còn tin tức cụ thể chỉ đều là dự đoán.

Bây giờ sửa đổi, đoàn phim lại muốn công bố một phen.

Trước kia có Bách Mặc thì bộ phim này coi như bảo đảm được rating, nhưng sau khi hần bỏ đi, đoàn phim bị chấn động không nhỏ.

Khương Mịch âm thầm quan sát, phát hiện Ngu Bạch không hề kinh ngạc chút nào, hiển nhiên là đã được biết trước.

Buổi tối sau khi kết thúc công việc, Khương Mịch gõ cửa phòng Cổ Ngôn Phong.

Mặc dù mấy ngày nay Cổ Ngôn Phong vẫn ở đoàn phim, nhưng do có quá nhiều chuyện xảy ra nên hai người cũng không có nhiều cơ hội đơn độc nói chuyện.

Bây giờ Bách Mặc đã rời khỏi đoàn phim, ngày mai Cổ Ngôn Phong sẽ phải đi.

Sau này bọn họ vẫn phải nhìn chăm chăm hành tung của Bách Mặc, vừa theo dõi hần vừa phải đuổi kịp tiến độ đóng phim, thời gian gặp mặt sẽ không có nhiều.

Hiếm lắm mới có dịp tối hôm nay Cổ Ngôn Phong không phải đi xã giao, Khương Mịch đã xác định được mình thích anh nên đương nhiên sẽ không bỏ qua thời gian ở chung quý giá này.

"Sao em lại tới đây?" Cổ Ngôn Phong mới vừa tắm xong, tóc vẫn còn đang ướt dầm dề.

Khương Mịch khịt mũi: "Có ý gì đấy? Em không thể tới đây sao? Chẳng lẽ trong phòng anh có người?"

"Nói linh tinh cái gì vậy?" Cổ Ngôn Phong buồn cười lắc đầu rồi kéo cô vào phòng: "Vốn dĩ tôi định sấy tóc xong sẽ sang tìm em, không ngờ em lại tới đây."

Những lời này nghe rất vui tai, đôi mắt Khương Mịch cong lên, xung phong nhận việc mà nói: "Em sấy giúp anh."

Cổ Ngôn Phong ho khụ một tiếng: "... Không sao đâu, không cần."

Khương Mịch làm sao sẽ nghe lời anh chứ, cô chậm rãi đi qua cầm máy sấy, sau đó ấn Cổ Ngôn Phong ngồi xuống ghế sofa: "Ngồi đi."

Cổ Ngôn Phong hơi ngập ngừng, cuối cùng vẫn nghe theo cô.

Nhưng mà vài giây sau, anh đã bắt đầu hối hận.

Muốn sấy tóc cho anh, đương nhiên không thể cách anh quá xa được, Khương Mịch gần như đã đứng sát vào người anh.

Cô cũng vừa mới tắm xong, trên người còn mang theo mùi hương sữa tắm quen thuộc, rất giống với mùi hương trên người anh, những cũng không giống hoàn toàn.

Trên người Khương Mịch có một mùi mà Cổ Ngôn Phong không thể miêu tả nổi, có chút nhàn nhạt ngọt ngào, dù sao cũng rất dễ ngửi.

Nhưng đây là mùi dễ ngửi của ngày thường, còn giờ phút này nó bỗng trở nên vi diệu.

Ngón tay nhỏ mềm mại của Khương Mịch không ngừng di chuyển qua tóc anh, chạm lên da đầu, qua mỗi nơi đều giống như đốt lửa, quả thực giống như hương vị mê người này, làm người ta muốn dằn vò.

Cổ Ngôn Phong chuyển đổi dáng ngồi, nhin trong chốc lát, rốt cuộc không nhịn nổi nữa mới kéo Khương Mịch ra: "Đừng như vậy nữa...."

Tóc vẫn chưa sấy xong, nhưng mặt và lỗ tai của Cổ Ngôn Phong đều bị gió thổi cho đỏ lên, khiến người ta nảy sinh cảm giác giống như anh đang thẹn thùng.

Khương Mịch chưa bao giờ nhìn thấy Cổ Ngôn Phong như vậy nên nhất thời quên mất mình muốn nói gì, cứ lẳng lặng nhìn anh chăm chăm, có chút thất thần.

Cổ Ngôn Phong vẫn còn đang nắm tay Khương Mịch, tầm mắt hai người đối diện với nhau, bỗng nhiên anh lại có cảm giác làn da trên lòng bàn tay giống như bị kéo dính lại, dứt mãi không ra.

Yết hầu Cổ Ngôn Phong khẽ lăn lộn, Khương Mịch không tự chủ được liếm môi.

Ánh mắt Cổ Ngôn Phong trầm xuống, đầu ngón tay theo bản năng dùng sức....

"Bịch bịch bịch."

Tiếng đập cửa thỉnh thoảng vang lên phá tan không khí ái muội.

Cổ Ngôn Phong đột nhiên đứng lên, buông tay Khương Mịch ra, quay đầu bước ra cửa: "Tôi đi xem ai tới."

Khương Mịch hưng hăng thở phì phò, ôm ngực ngã ở trên sofa.

Vừa rồi trong nháy mắt kia, cô có cảm giác như Cổ Ngôn Phong muốn cô...

Cô lên nhìn sang Cổ Ngôn Phong đang bước vội vàng ra cửa.

Tối nay tinh thần anh không được tập trung, vậy nên chưa kịp nhìn qua lỗ mắt mèo mà đã trực tiếp mở cửa: "Ai v..."

Chỉ phát ra một tiếng, Cổ Ngôn Phong liền dừng lại.

Trước cửa là một cô gái trẻ tuổi Khương Mịch, chỉ mặc váy ngủ. Cổ áo của váy ngủ rất thấp, vạt áo mỏng nhẹ, để lộ ra đôi chân thon dài.

Thế này là muốn làm gì, không cần nói cũng biết.

Đôi mày Cổ Ngôn Phong cau lại, không muốn nói gì mà trực tiếp đóng cửa.

Cô gái kia cũng không phải dạng vừa, nâng một chân lên chen vào cánh cửa, dùng cơ thể của mình ngăn cản Cổ Ngôn Phong.

"Thầy Cố, anh đừng vội, nghe em nói hết đã." Cô gái nhanh nhẩu nói.

"Không cần phải nói gì hết." Cổ Ngôn Phong vô cùng tức giận, trước kia đóng phim, mấy ám chỉ kiểu này anh đã nhận được nhiều không kể xiết, ám hiệu kiểu nào cũng đã từng có người sử dụng, nhưng li lợm là liếm giống như người này thì thật sự là lần đầu tiên anh nhìn thấy: "Chúng ta không quen"

biết, cũng không có chuyện gì cần phải nói với nhau, nếu là chuyện của đoàn phim thì mời cô đi tìm người phụ trách."

Anh nói rồi muốn lôi cô gái kia ra ngoài.

"Tôi biết quan hệ của anh với Khương Mịch!" Trong tình thế cấp bách, cô gái đó đành hét lên.

Động tác trong tay Cố Ngôn Phong hơi dừng lại, ánh mắt dần trở nên nguy hiểm.

Nhưng cô gái kia hiển nhiên không ý thức được điều này, thấy anh dừng lại thì ngay lập tức kịch liệt tự đề cử mình: "Thầy Cố, anh xem em đều trẻ tuổi xinh đẹp giống như Khương Mịch, đáng người còn tốt hơn cả cô ấy nữa..."

"Cô nói ai đáng người không tốt hả?" Khương Mịch không thể nhịn nổi nữa, chui ra từ phía sau Cố Ngôn Phong, dùng một tay đẩy cô gái kia ra khỏi cửa: "Cút ngay!"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Vừa mới hiểu được ghen là cái tư vị gì đã phải nếm trải liên tục, cảm giác này không quá thoải mái.

Khương Mịch nhìn cô gái dám bôi nhọ đáng người của cô, quả thực không thể nhẫn nhịn được nữa mới nổi trận lôi đình, không kịp nghĩ ngợi mà trực tiếp đẩy cô gái đó ra ngoài.

Sau đó, cô có chút giận chó đánh mèo với Cố Ngôn Phong. Ai bảo anh tốt như vậy làm gì? Khiến cho cả thế giới này đều mơ ước.

Vì thế sau khi đóng cửa lại, Khương Mịch không cảm thấy xấu hổ khi đối diện với Cố Ngôn Phong, cô chỉ cất giọng chua lèm nói: "Thầy Cố đúng là điểm phúc không cạn nha."

Cố Ngôn Phong vừa mới nhìn thấy Khương Mịch hùng hổ mạnh mẽ nên còn đang hoảng sợ, nhưng anh cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, cảm thấy Khương Mịch chỉ là đang vô ý ghen tuông thôi, vậy nên cũng trở nên ôn hòa: "Tôi cũng không muốn loại điểm phúc này, em còn nhớ lần trước em bị tôi nhốt ngoài cửa không?"

Khương Mịch nhớ lại, lần đó cô muốn tạo cho Cố Ngôn Phong một bất ngờ nên mới tới đoàn phim vào buổi tối, sau đó dùng hoa chặn qua lỗ mắt mèo, khi ấy Cố Ngôn Phong xoay người bỏ đi thẳng, khiến cô phải gọi điện thoại mới vào được.

Vì thế đối diện với những người tới tìm lúc nửa đêm, Cố Ngôn Phong thông thường đều sẽ không mở cửa.

Nhưng mà... tại sao đêm nay anh lại mở cơ chứ?

"Vậy tại sao hôm nay anh lại mở cho cô ta? Có phải là vì cô ta có đáng người đẹp không?" Khương Mịch muốn nhấn nhai nhưng không nhịn nổi, cực kỳ oán giận nói: "Còn ở cửa nói mấy lời vô nghĩa với cô ta nữa, cứ đẩy thẳng ra ngoài không phải là được à?"

Cô thật sự bức bối. Vốn dĩ cô không thích thảo luận về đề tài đáng người này, bây giờ tự dưng lại bị người ta nói đáng người mình không tốt, đúng là càng nghĩ càng thấy giận.

Cố Ngôn Phong bắt đầu dĩ nói: "Em không nhận ra sao? Cô ấy chỉ chờ tôi chạm vào người, chỉ cần lôi kéo, nói không chừng là sẽ có ảnh chụp bị phát tán lên mạng, nói tôi ý vào vai thế nên dùng quy tắc ngầm với nữ diễn viên. Vậy nên những người như thế này, có thể không chạm vào thì đừng chạm."

Khương Mịch trợn mắt há mồm, đầu tiên là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, sau đó lại thấy chuyện này cô đã được nghe qua rất nhiều lần rồi, chẳng qua đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy mà thôi.

"Em biết cô ta." Khương Mịch cảm giận nói.

Đúng là Cố Ngôn Phong không quen biết cô gái kia, nghe cô nói vậy thì thuận miệng hỏi: "Là người của đoàn phim sao?"

"Đúng vậy." Khương Mịch kinh ngạc nhìn anh một cái: "Anh không quen ư?"

Cố Ngôn Phong lắc đầu: "Không có ấn tượng."

"Cái ngày mà anh quay cảnh đào hôn ý, người ôm lấy chân anh chính là cô ta." Khương Mịch nói tới đây, bỗng nhiên phản ứng lại, tức khắc càng thêm tức giận: "Hôm ấy đạo diễn Gia bảo mọi người nghĩ cách ngăn anh lại nhưng không phản công cụ thể từng người nên làm thế nào, chỉ có mỗi cô ta là khác người, nhào thẳng đến ôm chân anh. Em... Mẹ nó, lúc ấy cô ta đã muốn câu dẫn anh rồi phải không?"

Đúng là làm người ta tức chết mà!

Cố Ngôn Phong thấy mặt cô tức giận đến đỏ bừng thì nhẹ nhàng đặt tay lên xoa đầu cô, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Gia Vĩ.

Còn nhỏ tuổi như vậy mà đã dám trắng trợn quấy rối anh, đây tuyệt đối không phải là người biết an phận. Nếu để loại người này ở lại đoàn phim, có khả năng sẽ đem đến cho Khương Mịch nhiều phiền phức, đương nhiên anh sẽ phải loại bỏ.

"Cô gái đó tên là gì?" Sau khi điện thoại được kết nối, Cố Ngôn Phong hỏi Khương Mịch một câu.

Khương Mịch đáp: "Hoàng Khanh Khanh."

Cố Ngôn Phong nói với Gia Vĩ: "Đạo diễn Gia, hiện tại ông có rảnh không? Phía bên tôi xảy ra chút chuyện cần ông giải quyết."

Gia Vĩ nghe thấy anh nói vậy thì vội vàng đồng ý, một bên cho người đi đến phòng của Hoàng Khanh Khanh, một bên tự mình đi tới chỗ anh.

Cố Ngôn Phong ở trong phòng, Khương Mịch vẫn còn tức giận: "Từ lúc em vào đoàn phim, cô ta lúc nào cũng dính bên người em, ngày nào cũng gọi em là 'em gái, em gái'. Ban đầu em còn tưởng là do cô ta nhìn trúng em có dựa, không ngờ lại có dã tâm lớn như vậy."

Tất cả người ở đoàn phim đều là người mới, nhưng không phải đều là các sinh viên năm nhất. Hoàng Khanh Khanh đang học năm ba, cũng gần như là người mới lớn tuổi nhất ở đây, cô ta tự cho mình là chị đại.

Trước kia Khương Mịch không thể nào thích nổi cô ta, cảm giác con người này quá chú trọng lợi ích và kết quả. Nhưng khi ấy cô vẫn không quá ghét nên chỉ giữ thái độ bình đạm, ai mà ngờ được cô ta lại làm như thế này.

Trắng trợn táo bạo đi quấy rối đàn ông, thật không biết nên nói cô ta như thế nào nữa.

Tiếng đập cửa lại một lần nữa vang lên, lần này người tới là Gia Vĩ.

Cố Ngôn Phong không nói hai lời mà lập tức vào thẳng vấn đề: "Phiên đạo diễn Gia đi xem máy theo dõi trước cửa phòng tôi mười phút trước, sau đó hãy giải quyết."

Gia Vĩ cũng lờ mờ đoán được đã phát sinh chuyện gì. Chuyện của Bách Mặc mới xử lý xong lại có chuyện xảy ra, ông ta tức giận đến mức không biết nói gì nữa, đành quay đầu đi xem máy theo dõi của khách sạn.

Sau khi tìm được máy theo dõi, Gia Vĩ lại gọi điện cho Cố Ngôn Phong, hỏi anh có muốn xem cùng hay không.

Ngụ ý là, có muốn tự mình giải quyết hay không.

Cố Ngôn Phong từ chối, nói ông ta hãy tự làm.

Mười mấy phút sau, Gia Vĩ một lần nữa gõ cửa phòng Cố Ngôn Phong, đầu tiên là thở dài một cái, sau đó xin lỗi anh.

Ông ta đã hiểu hết mọi chuyện, không biết Hoàng Khanh Khanh nghe được ở đâu nói Khương Mịch có quan hệ mờ ám với Cố Ngôn Phong.

Trên thế giới này luôn có một vài người như vậy, trong mắt họ, người khác không bao giờ hoàn hảo, chưa bao giờ nguyện ý thừa nhận ưu điểm của người khác, mình thành công là dựa vào thực lực, còn những người khác thành công là dựa vào may mắn hoặc là có chỗ dựa. Hoàng Khanh Khanh chính là loại người này, cô ta thấy Khương Mịch ngoại trừ tuổi trẻ và sự xinh đẹp ra thì không có bất kỳ ưu điểm nào khác.

Nhìn thấy Khương Mịch được tung hô ở đoàn phim, cô ta liền cho rằng tất cả mọi thứ cô có đều là nhờ lên giường mới có được.

Đàn ông sao, tất cả đều là động vật sống bằng nửa thân dưới, người nhỏ như Khương Mịch thì có mị lực gì? Hoàng Khanh Khanh cực kỳ tự tin vào đáng người của mình, chỉ cần Cố Ngôn Phong đã chạm vào cô ta thì còn chỗ đâu cho Khương Mịch nữa?

Vì vậy cô ta đã lượn lờ trước mặt Cố Ngôn Phong vài ngày, nhưng đối phương ngay cả một con mắt cũng không thèm liếc cô ta lấy một cái. Sau khi biết được ngày mai Cố Ngôn Phong sẽ rời khỏi đoàn phim, Hoàng Khanh Khanh không muốn từ bỏ cơ hội cuối cùng nên đã dứt khoát tìm tới tận cửa.

Nhưng cô ta không ngờ được Khương Mịch cũng ở đó.

Bất quá, như vậy cũng khiến Hoàng Khanh Khanh càng thêm xác định, vì Khương Mịch bò lên giường kim chủ nên mới có được ngày hôm nay.

Quả thực Gia Vĩ đã bị cô ta làm cho tức chết, ngay cả Khương Mịch bò lên giường kim chủ thật đi chẳng nữa thì có liên quan gì tới cô ta?

Ông ta kể hết mọi chuyện cho Cố Ngôn Phong nghe, đương nhiên chuyện Hoàng Khanh Khanh nói linh tinh về Khương Mịch thì ông ta không có gan nói.

Cho dù ông ta không nói thì Cố Ngôn Phong cũng có thể đoán được. Sau khi nghe Gia Vĩ nói xong, anh bật một đoạn video trên điện thoại lên, đưa cho ông ta xem "Đạo diễn Gia, muốn biết quan hệ giữa tôi và Khương Mịch, ông xem xong cái này rồi sẽ rõ."

Gia Vĩ hơi ngần ngại, bật video lên, phát hiện đó là một đoạn ngắn trong buổi tiệc đính hôn của Cố Ngôn Phong và Khương Mịch.

Lần này Gia Vĩ thực sự chấn động.

Ban đầu ông ta không hề hoài nghi quan hệ của hai người, nhưng sau đó Hoàng Khanh Khanh nói có sách sách có chứng, hơn nữa hai người bọn họ còn ở chung một căn phòng nên trong lòng ông ta cũng khá tin tưởng Hoàng Khanh Khanh. Nhưng thái độ của ông ta vẫn như vậy, cho dù Khương Mịch có bỏ lên giường Cố Ngôn Phong thật đi chăng nữa thì cũng là chuyện kẻ muốn cho người muốn nhận, chỉ cần không ảnh hưởng đến tiến độ quay phim là được rồi, không liên quan đến những người khác.

Nhưng ông ta lại không nghĩ tới, vậy mà Cố Ngôn Phong và Khương Mịch lại là vợ chồng chưa cưới?!

Tin tức này nếu truyền ra, chắc chắn sẽ khiến cho toàn bộ giới giải trí phải khiếp sợ.

"Chúng tôi là vợ chồng chưa cưới nhưng cũng không muốn lừa gạt mọi người, chỉ là không muốn bị quấy rầy nên mới lựa chọn không công khai. Nhưng mà chúng tôi rất tin tưởng đạo diễn Gia, cũng không muốn để ông hiểu lầm nên mới nói cho ông biết chân tướng." Cố Ngôn Phong lấy lại điện thoại, nghe khí nghe thì uyển chuyển nhẹ nhàng, nhưng hàm nghĩa sau từng câu chữ lại khiến người khác run sợ: "Khương Mịch còn trẻ nên không hiểu mấy chuyện lục đục này. Đạo diễn, ông đã đồng ý với tôi chăm sóc tốt cho cô ấy, phiền ông rồi."

Gia Vĩ: "....."

"Yên tâm đi, Hoàng Khanh Khanh đã bị chúng tôi hủy hợp đồng." Gia Vĩ hơi dừng lại, sau đó bổ sung thêm: "Sau này, chỉ cần là đoàn phim của tôi thì sẽ không dùng cô ta nữa."

Ý tứ này chính là muốn phong sát.

Cố Ngôn Phong mỉm cười nói: "Cảm ơn Gia đạo, hơn nửa đêm rồi mà vẫn còn gây phiền phức cho ông."

Gia Vĩ vội nói không phiền, sau đó nói thêm hai câu khách khí nữa rồi mới rời đi.

Lúc này Khương Mịch mới hoàn toàn bình tĩnh lại, lo lắng nhìn theo bóng lưng Gia Vĩ: "Anh cho đạo diễn Gia xem video, liệu có bị truyền ra bên ngoài không?"

Trước sau cô đều lo lắng mối quan hệ này sẽ đem đến phiền phức cho anh, trong lòng cực kì rối rắm. Muốn công khai, muốn nói cho toàn thể giới biết Cố Ngôn Phong là vị hôn phu của cô, nhưng lại sợ Cố Ngôn Phong bị liên lụy, bị người ta nói xấu.

Cố Ngôn Phong nhận ra điều Khương Mịch đang lo lắng, nhưng lại không biết cô lo lắng vì cái gì nên chỉ đành an ủi: "Yên tâm đi, chắc chắn là không."

Khương Mịch không hiểu: "Tại sao anh lại chắc chắn như vậy?"

"Tôi đã nói việc này chỉ nói cho một mình ông ấy biết, nếu bị truyền ra bên ngoài thì ông ấy cũng không gánh nổi trách nhiệm. Vậy nên cho dù ông ấy muốn nói cũng không thể nói được." Cố Ngôn Phong phân tích cho cô.

Khương Mịch không lời nào để nói, đành gượng gạo ra với anh.

Náo loạn một hồi, không khí ái muội đã sớm tan biến, Cố Ngôn Phong thấy thời gian cũng đã khuya, bèn chủ động nói: "Hoàng Khanh Khanh bị đuổi đi rồi, em không cần lo lắng nữa, mau về nghỉ ngơi sớm đi."

Khương Mịch vẫn chưa muốn đi, cô cố gắng tìm chút chuyện để nói với anh: "Thật ra em tới tìm anh là có chút chuyện muốn nói."

"Chuyện gì?" Cố Ngôn Phong hỏi.

"Hôm nay em đã cẩn thận quan sát Ngu Bạch, phát hiện cậu ta không hề kinh ngạc khi biết tin Bách Mặc hủy hợp đồng với đoàn phim, chắc là đã biết từ trước rồi." Khương Mịch nói: "Lần trước Bách Mặc có tới đoàn phim đúng không? Em đoán rằng khi đó cậu ta đã nói trước với Ngu Bạch."

Cố Ngôn Phong gật đầu: "Chắc là vậy."

Khương Mịch bỗng nhiên phát hiện, hình như việc này cũng chẳng mấy quan trọng, vì thế đành miễn cưỡng nói tiếp: "Như vậy thì càng chứng minh Bách Mặc cực kì nguy hiểm, anh phải chuẩn bị tinh thần đó."

Cố Ngôn Phong nhìn dáng vẻ cô vất hết óc ra để tìm đề tài của cô, đáy lòng bỗng trở nên mềm mại: "Tôi biết rồi. Em cũng phải để ý tới Ngu Bạch. Tôi đoán mặc dù Bách Mặc đã rời khỏi đoàn phim nhưng có lẽ cậu ta vẫn chưa buông tha cho em và Ngu Bạch đâu, nhất định cậu ta sẽ tìm cách lấy tin tức từ chỗ các em, đồng thời xác định xem em còn thích cậu ta không. Thiên tài 70 xu không có năng lực nghe lén, vì vậy nên lần này Bách Mặc mới mắc mưu. Vì thế nếu Bách Mặc muốn lấy tin tức thì chỉ có thể lấy từ chỗ các em. Chẳng phải hôm đó cậu ta cầm điện thoại của Ngu Bạch sao? Tôi nghi ngờ cậu ta đã đặt thiết bị nghe trộm trên chiếc điện thoại đó."

"Em nhớ rồi." Khương Mịch gật đầu, sau đó lại cảm thấy buồn bực: "Nhất định lần này chúng ta phải giải quyết xong Bách Mặc."

Chỉ khi nào giải quyết xong chuyện này thì mới không có người lỗi quá khứ của nguyên chủ ra ngăn cản, khi đó cô mới dám danh chính ngôn thuận mà theo đuổi Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong hơi dừng lại, nhẹ nhàng ôm lấy Khương Mịch: "Tôi bảo đảm."

.....

Quay về phòng của mình, Khương Mịch vẫn còn như người ở trên mây.

Cố Ngôn Phong đã ôm cô rất nhiều lần, nhưng bất kể là khi chân cô bị thương hay là sau khi cô ngủ thì thái độ của anh cũng rất lạnh nhạt, điều đó khiến Khương Mịch chưa bao giờ nghĩ nhiều.

Nhưng tối hôm nay sau cái ôm kia....

Rất cuộc là vì Cố Ngôn Phong muốn an ủi cô hay là vì một ý nghĩa đặc biệt nào khác đây?

Con người khi lâm vào tình yêu sẽ đặc biệt mẫn cảm, đối với người mình thích, mỗi một câu nói hay mỗi một động tác đều sẽ nghĩ nhiều.

Khương Mịch cũng giống như vậy, bây giờ cô đang thích Cố Ngôn Phong, đối với hành động của anh sẽ không nhìn được nghĩ xem trong đó có ý nghĩa gì không.

Cô đang nghĩ, bỗng nhiên nhớ ra mình đã quên mất một vấn đề quan trọng.

Ban đầu Cố Ngôn Phong "mua" một vị hôn thê chỉ là để cắt đứt tham vọng của Tiêu Hàm Sương đối với tập đoàn Tây Xuyên. Mà bây giờ Tiêu Hàm Sương đã chết, vấn đề nan giải của Cố Ngôn Phong cũng đã được giải quyết. Hôn ước giữa hai người bọn họ đã không còn ý nghĩa gì nữa, ngược lại còn đem lại rất nhiều phiền phức cho nhau.

Vậy thì tại sao từ trước tới nay Cố Ngôn Phong chưa bao giờ chủ động giải trừ hôn ước?

Là vì đang đợi cô chủ động nói ra sao?

Hay là lo cô sống một mình không tốt nên vẫn muốn tiếp tục chăm sóc cô?

Hay là... thật ra anh cũng... có ý gì khác với cô?

Trái tim Khương Mịch đập bình bịch thảng thốt. Chuyện tốt đẹp nhất trên thế giới này có lẽ chính là phát hiện người mình thích, thật ra cũng thích mình.

Chỉ là cô không dám xác định.

"Thích" của Cố Ngôn Phong là sự đồng cảm, hay là "thích" trong tình yêu?

"Nhìn đường..."

"Cộp!"

Khương Mịch ôm đầu, đối diện với tầm mắt của Tạ Hiểu Toàn, nước mắt rơi lã chã.

"Tớ đã bảo cậu nhìn đường rồi đấy." Tạ Hiểu Toàn cạn lời với cô, vốn dĩ cô ấy còn đang mơ màng buồn ngủ, lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo mà bò dậy xem đầu Khương Mịch: "Không ổn rồi, đồ lên rồi này, nói không chừng ngày mai sẽ sưng lên mất."

Khương Mịch không muốn nói chuyện nữa: "....."

Đây là vui quá hóa buồn sao?

Đau quá!

"Cậu đừng xoa nữa." Tạ Hiểu Toàn giúp cô thổi nhẹ lên vết thương, không để cô lộn xộn mà trực tiếp chuyển sang chuyện khác: "Tớ còn tưởng rằng tối nay cậu sẽ không về cơ. Ngày mai thầy Cố đi rồi, cậu không ngủ cùng anh ấy sao?"

Khương Mịch: "Khụ khụ....."

Lần này cô đã quên mất cơn đau trên đầu: "Cậu nói cái gì vậy?"

"Mịch Mịch, hai cậu không phải..." Tạ Hiểu Toàn bày ra một tư thế: "Không phải vẫn chưa... chưa cái đó đấy chứ?"

Khương Mịch vừa nhìn đã hiểu, đỏ mặt nói: "Đương nhiên là không rồi, trong đầu cậu suốt ngày nghĩ cái gì vậy hả?"

"Quả thực cậu có chút nhỏ..."

"Tớ không nhỏ!" Khương Mịch không thích nhất chính là nghe chữ "nhỏ" này, cho dù là nói cô nhỏ tuổi hay là nhỏ cái khác.

Tạ Hiểu Toàn "phụt" một tiếng bật cười, thấp giọng nói bên tai cô: "Cậu biết cách tốt nhất để làm ngực to ra là gì không?"

"Tớ không muốn biết." Khương Mịch ngoài miệng thì nói vậy, nhưng nhớ tới dáng người của Hoàng Khanh Khanh khi nãy, cộng thêm lời của Tạ Hiểu Toàn nói thì trong mắt không giấu được khát vọng.

Tạ Hiểu Toàn bị cô chọc cười, thấp giọng nói bên tai cô một câu.

Khương Mịch trực tiếp nhảy dựng lên, thiếu chút nữa lại bị đụng vào mặt giường, từ mặt đến cổ đều đỏ ửng, trông chẳng khác gì quả táo đỏ.

"Đều là người trưởng thành rồi, xấu hổ cái gì chứ." Tạ Hiểu Toàn bày ra dáng vẻ "cậu đúng là đồ không có kiến thức", nói: "Hơn nữa, dù cậu đang còn nhỏ nhưng thầy Cố cũng lớn tuổi rồi, anh ấy nhìn không thấy khổ sở sao?"

Khương Mịch: "....."

Đề tài này còn khủng bố hơn so với việc thảo luận dáng người nữa.

"Đừng nói nữa mà." Khương Mịch lại lảng sang chuyện khác: "Cậu đoán xem, vừa rồi ở trong phòng thầy Cố tớ đã nhìn thấy gì?"

Tạ Hiểu Toàn tò mò hỏi: "Thấy gì?"

"Hoàng Khanh Khanh mặc váy ngủ tới quyến rũ thầy Cố." Khương Mịch nhắc tới chuyện này liền tức giận.

"Vãi chưởng!" Tạ Hiểu Toàn còn tức hơn cả cô: "Tại sao cô ta lại không biết xấu hổ như vậy! Dám khinh nhờn nam thân của tớ! Thật tức chết mà!"

Khương Mịch kể tỉ mỉ lại mọi chuyện cho cô ấy nghe.

Tạ Hiểu Toàn tức giận xong lại hung hăng mắng Hoàng Khanh Khanh một trận.

Khương Mịch nằm trên giường, nói tổng kết: "Cho nên cậu xem, thầy Cố không có nhu cầu về phương diện đó."

Tạ Hiểu Toàn mất nửa ngày mới đuổi kịp mạch não của cô, không biết nên cười hay nên tức, cuối cùng đành ném cái gối ôm qua: "Cậu có bị ngốc không hả? Thầy Cố từ chối Hoàng Khanh Khanh, không phải là vì không có nhu cầu, mà là anh ấy không phải loại người ăn tạp! Thôi, không nói với cậu nữa, đau lòng cho nam thân của tớ quá thôi."

Cô ấy tắt đèn đi ngủ, không quan tâm tới Khương Mịch nữa.

Thật ra cũng không phải là Khương Mịch không hiểu, cho dù cô chưa thấy nhưng cũng từng đọc qua tiểu thuyết. Vậy nên có một số việc, trên cơ bản thì cô hiểu, nhưng khi áp dụng nó vào hiện thực thì... Cố Ngôn Phong thực sự có nhu cầu sao?

Bình thường anh giải quyết như thế nào?

Anh sống chung với cô lâu như vậy rồi, thậm chí cũng đã từng ngủ chung một chiếc giường, nhưng chưa bao giờ anh thể hiện ra cái gì cả, không hề có một chút dấu vết.

Là do năng lực khống chế của anh quá mạnh, hay là do anh không có ý gì với cô?

Chắc không phải anh có người phụ nữ khác rồi chứ?

Khương Mịch lâm vào một vòng xoáy mới.

Cô cứ rối rắm như vậy mà chìm vào giấc ngủ, trong giấc mơ đều xuất hiện hình ảnh Cố Ngôn Phong.

Ở hình ảnh cuối cùng, Cố Ngôn Phong nói với cô: "Em sợ nhỏ à? Để tôi xoa giúp em, xoa rồi nó sẽ to lên."

Khương Mịch giật mình một cái, tỉnh lại, thiếu chút nữa đã ngã từ trên giường xuống.

"A a a a a!" Khương Mịch kêu lên.

Chuyện gì vậy trời?!

Tạ Hiểu Toàn bị cô làm cho thức giấc, mắt nhắm nhèm hỏi: "Cậu bị làm sao thế?"

Khương Mịch ném cái gối sang: "Tất cả đều tại cậu!"

Tạ Hiểu Toàn không thể hiểu nổi: "Gi đó? Cậu có bệnh à? Nhớ uống thuốc đi."

Khương Mịch dùng sức lắc đầu, muốn loại giấc mộng kia ra khỏi não.

Hôm nay Cố Ngôn Phong phải rời khỏi đoàn phim, Gia Vĩ tự mình đưa anh đến bãi đỗ xe, đương nhiên Khương Mịch cũng đi theo.

Cố Ngôn Phong chào tạm biệt mấy câu với Gia Vĩ, sau đó duỗi tay về phía Khương Mịch.

Đầu óc Khương Mịch đình trệ, bỗng nhiên lùi về phía sau hai bước.

Cố Ngôn Phong không hiểu ra sao: "..... Làm sao vậy?"

Khương Mịch: "....."

Đang nghĩ cái gì đó? Điên rồi à?

Phát điên mất thôi!!!

Gia Vĩ thấy mặt mày cô đồ ửng, chỉ nghĩ là hai người này muốn thân mật nhưng ngại có ông ta mở đây nên vội chủ động quay người sang hướng khác.

Khương Mịch thăm mắng chính mình một trận, thấy vẻ mặt Ngôn Phong nhàn nhạt, sợ anh hiểu lầm nên chủ động tiến đến ôm anh: "Thầy Cố, em không muốn anh đi đâu."

Cả người Cố Ngôn Phong cứng đờ.

Sau đó Khương Mịch lại ghé sát vào tai anh, thì thầm nói: "Đạo diễn Gia đang ở bên cạnh nhìn, em diễn kịch cho ông ấy xem đó."

Cố Ngôn Phong nhắm mắt lại, đề xuống xao động trong lòng, lúc mở mắt ra lại nhìn thấy trên đầu cô có một cục u, sắc mặt ngay lập tức biến đổi: "Làm sao thế này?"

"Tôi hôm qua không cẩn thận bị đụng ấy mà." Khương Mịch lắc đầu nói: "Không sao đâu, không đau nữa rồi."

Cố Ngôn Phong hơi ngập ngừng, cuối cùng vẫn cúi xuống hôn lên cục u kia một cái: "Sao lại không cẩn thận vậy? Em bị thế này, tôi đau lòng lắm.... Tôi cũng đang diễn kịch cho đạo diễn Gia xem."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71-1

Ngày Cố Ngôn Phong đi, Khương Mịch mang theo một hộp chuyên phát nhanh về nhà.

Tạ Hiểu Toàn thuận miệng hỏi: "Cậu mua cái gì đó?"

"Cậu tự xem đi." Khương Mịch mở cái hộp ra, bên trong là một cuộn len.

Về mặt Tạ Hiểu Toàn tràn đầy mộng bức: "Cậu mua len sợi để làm gì?"

Khương Mịch lấy cuộn len ra: "Tôi muốn đan cho thầy Cố một chiếc khăn quàng cổ, cậu tham khảo giúp tôi, xem đan kiểu nào mới đẹp bây giờ?"

"Oa, Mịch Mịch, không nhận ra cậu còn biết làm cái này đấy." Tạ Hiểu Toàn đứng là bất ngờ, một bên giúp cô lấy đồ, một bên tán dương nói: "Hình tượng hiền thê lương mẫu đây rồi, ánh mắt thầy Cố thật tốt."

Khương Mịch hơi dừng tay.

Cô tuyệt đối không phải là "hiền thê lương mẫu" giống như trong truyền thống, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng phải làm gì cả, mười ngón tay cơ hồ chưa từng phải chạm đến nước.

Cô biết đan khăn chẳng qua là bởi vì bạn cùng bàn của cô từng yêu đương, khi đi học đều len đan khăn cho bạn trai. Khi đó Khương Mịch không thể hiểu nổi suy nghĩ của cô bạn đó, nhưng khi nhìn thấy cô ấy len thêu tên mình lên khăn, nhìn thấy bạn trai cô ấy chỉ hận không thể đeo nó 24 giờ lên người thì trong lòng cô vẫn có chút cảm động. Chiếc khăn quàng đó cô đã từng sờ qua rồi, đại khái là do tác động tâm lý nên cô cảm thấy nó rất ấm áp, còn ấm hơn cả những chiếc khăn quàng cô mua bằng tiền.

Vì vậy nên Khương Mịch giúp bạn cùng bàn làm bài tập suốt một tuần để làm điều kiện, hi vọng cô ấy có thể truyền cho cô kinh nghiệm đan khăn.

Sau khi cô học được thì lại đan cho ba và mẹ mỗi người một cái, ba mẹ cô cực kì thích. Có những lúc chiếc khăn đó không phù hợp với quần áo nhưng họ vẫn kiên trì đeo lên, mùa xuân đến cũng không chịu tháo xuống.

Khương Mịch đã nghĩ, chờ đến mùa đông sang năm, cô sẽ đan cho bọn họ một chiếc khăn quàng đôi.

Nhưng đến mùa đông tới, cô vẫn còn nhớ rõ chuyện này, nhưng lại không thể đưa cho họ khăn quàng cổ được...

"Thôi bỏ đi, một mình tớ hiểu là được rồi." Khương Mịch ngẩng đầu nhìn lên trần nhà vài giây, sau đó vờ như không có chuyện gì mà cúi đầu tiếp tục: "Không có chuyện tớ sẽ làm hiền thê lương mẫu đâu, nhưng tình thú và lãng mạn thì tớ có biết một chút."

Lúc Cố Ngôn Phong mua khăn quàng cổ cho cô, lúc ấy Khương Mịch đã nghĩ tới việc đan một chiếc cho anh coi như là quà đáp lễ rồi.

Sau một hồi chống cự, rốt cuộc cũng có một vài thứ mà chúng ta không dám chạm vào, cũng không dám mơ tưởng.

Sau khi xuyên sách, cô vẫn luôn lạc quan tích cực sống, luôn đối mặt với khó khăn.

Nhưng những chấp niệm vẫn cắm rễ nơi đáy lòng, qua thời gian vẫn còn đó, cô chỉ có thể cố tình lãng tránh.

"Chắc chắn, cậu đang tự dát vàng lên mặt mình đó hả?" Tạ Hiểu Toàn không phát hiện ra điều khác thường, vẫn chọc ghẹo nói: "Ngược lại tớ muốn lại nhìn xem, rốt cuộc một cái khăn quàng thì có thể làm ra bao nhiêu tình thú chứ."

Khương Mịch hơi mỉm cười: "Vậy cậu cứ chờ đi."

Có lẽ là do tình yêu mạng đến dừng khí nên cô đã dám chạm vào món đồ mà mình không dám chạm.

Muốn theo đuổi người có cấp bậc nam thần như Cố Ngôn Phong, đương nhiên không thể dùng thủ đoạn bình thường được rồi.

Bất kể là tương lai mối quan hệ giữa cô và Cố Ngôn Phong biến thành cái gì thì anh vẫn là người thân duy nhất ở thế giới này của cô.

Nếu ba mẹ cô không thể đeo được thì cô sẽ lấy phần của họ đan cho Cố Ngôn Phong, chắc chắn ba mẹ sẽ vui lắm đây.

"Chắc chắn tớ sẽ xem rồi." Tạ Hiểu Toàn cười rộ lên: "Quà Tết Âm lịch à? Có phải gấp quá rồi không?"

Còn mười ngày nữa là đến Tết Âm lịch rồi.

"Vẫn còn kịp." Khương Mịch tràn đầy tự tin nói.

Bởi vì khăn này tặng cho Cố Ngôn Phong, nếu anh đeo nó ra ngoài thì sẽ bị chụp ảnh mất. Vậy nên Khương Mịch không dám đem chiếc khăn này tới phim trường, chỉ sau khi kết thúc công việc cô mới trốn ở trong phòng khách sạn đan.

Tối ngày hôm nay, Tạ Hiểu Toàn đang ngủ bỗng nhiên tỉnh lại, phát hiện Khương Mịch vẫn còn ngồi ở phòng khách đan khăn quàng cổ.

Cô bò dậy, nhìn Khương Mịch tháo khăn ra đến lần thứ N, có chút đau lòng nói: "Mịch Mịch, cậu đan đẹp lắm rồi, còn đẹp hơn cái mà tớ mua nữa, tại sao cứ bỏ đi mãi vậy? Rốt cuộc cậu muốn đan đẹp đến cỡ nào nữa đây?"

"Tớ muốn đan luôn tên của thầy Cố vào, nhưng làm mãi không được." Khương Mịch ngẩng đầu lên nhìn cô ấy: "Đi ngủ đi, đừng động vào tớ."

Tạ Hiểu Toàn nhìn thời gian: "Cậu cố gắng như vậy, thầy Cố biết sẽ đau lòng lắm."

"Lúc học cấp ba, hầu như tớ toàn ngủ lúc hai giờ sáng, đã thành thói quen rồi." Khương Mịch giục cô ấy: "Cậu mau đi ngủ đi."

"Hóa ra học bá các cậu đều chăm chỉ như vậy sao?" Tạ Hiểu Toàn vô cùng kinh ngạc, thốt lên nói: "Tớ còn tưởng rằng các cậu không cần đọc sách nữa đây."

Khương Mịch: "....."

"Vậy cậu lên giường đan đi, dù sao cũng không gây ra tiếng, không làm phiền tớ ngủ, bật đèn lên tớ cũng ngủ được." Tạ Hiểu Toàn lại nói.

Khương Mịch nghĩ thấy cũng đúng, bèn thu dọn dụng cụ rồi cùng cô ấy về phòng.

Buổi sáng ngày hôm sau, khi Tạ Hiểu Toàn thức dậy thì phát hiện Khương Mịch đã rời giường, hơn nữa còn đan được một đoạn be be.

"Sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại!" Tạ Hiểu Toàn cảm thán một tiếng, lao tới sờ lên chiếc khăn: "Thoải mái quá đi, còn mềm hơn cả cái tớ mua nữa. Minh Mịch, cậu cũng đan cho tớ một cái đi..."

"Không được, đây là phúc lợi đặc biệt của nam thần." Khương Mịch lạnh lùng kéo bàn tay cô ấy ra: "Chưa rửa tay, không cho chạm"

"Tớ lại càng muốn chạm..." Tạ Hiểu Toàn ôm cô náo loạn một trận, sau đó mới đi rửa mặt.

Khoảng thời gian tiếp theo, Khương Mịch bận rộn vô cùng.

Thời gian nghỉ ngơi đều dùng để đan khăn, lúc ở phim trường còn phải giúp Trần Thâm Thần đối diễn nữa.

Dù sao Trần Thâm Thần cũng chỉ là người mới, dù muốn làm được đại sự nhưng lại sợ kinh nghiệm không đủ, vì vậy thường hay lâm vào tình cảnh khốn cùng. Gia Vĩ còn phải quan tâm đến cả đoàn phim nên không có khả năng sẽ giúp đỡ một mình Trần Thâm Thần mỗi lúc hần gặp khó khăn, vậy nên Trần Thâm Thần thường xuyên đến làm phiền Khương Mịch.

Mặc dù đây cũng là lần đầu tiên Khương Mịch đóng phim, nhưng dẫu sao cô cũng đã có kinh nghiệm đối diễn cùng Cố Ngôn Phong. Hơn nữa, mỗi lần Cố Ngôn Phong đối diễn cùng cô xong, anh đều sẽ đứng trên các góc độ giảng giải lại một lần, rèn luyện năng lực suy nghĩ cho cô.

Lúc này Khương Mịch mới hiểu được trước kia Cố Ngôn Phong đã dạy cho cô bao nhiêu thứ có ích. Không những có ích cho bản thân cô mà còn có ích cho những người khác. Từ thần thái đến các hành động thói quen, thậm chí là những cảnh phối hợp nhỏ, cô đều giúp Trần Thâm Thần tham khảo được rất nhiều ý kiến.

Thời gian bận rộn trôi qua rất nhanh, đảo mắt cũng đã đến cuối năm.

Chiếc khăn quàng cổ của Khương Mịch cũng đã đan xong rồi.

"Còn đẹp hơn so với tưởng tượng của tớ nữa, cách đan cũng rất đẹp, không khác gì hàng bên ngoài bán, màu sắc cũng rất hợp với thầy Cố." Tạ Hiểu Toàn nhìn chiếc khăn quàng cổ được đan đẹp đẽ, không hề tiếc lời khen ngợi: "Học bá các cậu đều trâu bò như vậy sao? Làm cái gì cũng tốt hết, có thể cho người khác con đường sống nữa không hả?"

"Lúc dễ như vậy nè, là chữ G, còn dễ như vậy, hai bên hợp lại thành chữ Y, còn cuối cùng chính là chữ F..." Khương Mịch làm mẫu cho Tạ Hiểu Toàn vài cách đeo, hiệu quả mỗi lần đều khác nhau.

Tạ Hiểu Toàn điên cuồng ôm lấy Khương Mịch: "Mịch Mịch, cậu là bạn gái thần tiên gì vậy, tớ cũng muốn nữa!"

Khương Mịch bị cô ấy dọa đến mức làm cho váng đầu: "Cậu cũng tham lam thật đấy, nam thần và bạn gái của nam thần, ai cậu cũng muốn."

"Ha ha ha, vậy dễ tớ nghĩ lại." Tạ Hiểu Toàn không nhịn được cười rộ lên: "Dù sao tớ cũng không chiếm được ai cả, đã vậy thì từ nay tớ sẽ làm fan CP của hai người!"

Khương Mịch gói khăn quàng cổ lại: "Đi thôi, đi với tớ đi gửi chuyển phát nhanh, sau đó tớ đưa cậu về nhà."

"Chuyển nhanh bây giờ không phải đã đóng cửa hết rồi sao?" Tạ Hiểu Toàn nói.

"Chỗ này không như vậy." Khương Mịch đã sớm dò hỏi xong: "Hơn nữa hôm nay là có thể chuyển đến nơi rồi."

Tạ Hiểu Toàn gật đầu, cảm xúc có chút trùng xuống: "Cậu không về ăn Tết thật à?"

Đa phần diễn viên ở đoàn phim đều là học sinh, ba tháng sau sẽ phải khai giảng, vì để mọi người đảm bảo việc học nên Gia Vĩ quyết định không cho nghỉ Tết Âm lịch, càng quay xong nhanh càng tốt.

Nhưng không phải diễn viên nào cũng không thể về.

Gia Vĩ cũng rất có nhân tính, dựa vào tình huống của mọi người mà điều chỉnh, bảo đảm nhiều bạn học có thể về nhà ăn Tết. Vậy nên đa số mọi người đều có thể về, nhưng các diễn viên chính thì không được.

Tạ Hiểu Toàn không có nhiều suất diễn nên có thể nghỉ vài ngày.

Dù sao cô ấy mới có năm nhất đã phải đi làm nên cũng đã nhớ nhà từ sớm, có cơ hội đương nhiên sẽ phải về.

Mà Khương Mịch là nữ chính lại không có lấy một ngày nghỉ, vậy nên Tạ Hiểu Toàn có chút băn khoăn, thật không đành lòng để cô ở lại một mình.

"Thật mà." Khương Mịch cảm thấy cũng không sao cả, Tết đến chính là thời gian miễn cảm, cô tình nguyện bị công việc dồn nén còn hơn: "Dù sao cũng chỉ có mấy ngày, đỡ phải đi đi lại lại, cũng tốt."

Tạ Hiểu Toàn chưa từ bỏ ý định hỏi: "Thầy Cố không tới thăm ban sao? Liệu có phải anh ấy định dành bất ngờ cho cậu không?"

Khương Mịch lắc đầu: "Anh ấy phải tham gia tiệc tối, là phát sóng trực tiếp đó, không có thời gian tới đây đâu... Đúng rồi, chúng ta có thể cùng nhau canh TV, đợi xem tiết mục của thầy Cố, như vậy chẳng khác nào cùng nhau ăn Tết cả."

Cô càng nói như vậy, Tạ Hiểu Toàn lại càng cảm thấy thương cô, ừ ừ đáp một tiếng.

Hai người đi tới cửa hàng chuyển phát nhanh. Khương Mịch rất cẩn thận, không ghi rõ là gửi cho Cố Ngôn Phong mà là gửi cho Trác Tuấn.

"Có phải Ngu Bạch cũng không về nhà không?" Tạ Hiểu Toàn vẫn không thôi lo lắng cho Khương Mịch, lại nhớ ra một vấn đề rắc rối.

"Không về." Khương Mịch ôm cô ấy, nhẹ nhàng an ủi: "Đạo gần đây cậu ta cũng không tới tìm tớ gây rắc rối nữa rồi, cậu đừng lo."

Không biết có phải là do thiếu vắng Bách Mặc hay không, hoặc cũng có thể là do Ngu Bạch mắc căn bệnh tương tư mà đạo gần đây cô ta đặc biệt an phận.

Khương Mịch nghe theo lời dẫn dò của Cố Ngôn Phong, sợ trên máy điện thoại của Ngu Bạch có thiết bị nghe lén nên cũng cố gắng tránh xa cô ta, hai người không phát sinh xung đột nào nữa.

Nhưng Tạ Hiểu Toàn vẫn lo lắng: "Ngộ nhờ cậu ta chờ mọi người mất cảnh giác rồi mới tung chiêu thì sao."

"Tớ cũng không phải dạng vừa mà." Khương Mịch lắc đầu, đẩy cô ấy lên xe: "Đi nhanh đi, người nhà cậu chờ chờ đó."

Vất vả lắm mới tiễn Tạ Hiểu Toàn rời đi, Khương Mịch quay trở lại phim trường, phát hiện diễn viên đã ít đi một nửa.

Đến thời điểm ăn Tết, bên ngoài ai nấy đều vô cùng náo nhiệt, đoàn phim ngược lại càng thêm quạnh quẽ.

Khương Mịch bỗng nhiên nhớ đến lúc trước Cố An đã nói, Tết đến, Cố Ngôn Phong rất ít khi về nhà.

Cố An chỉ nghĩ là anh bận việc, nhưng Khương Mịch lại hiểu rõ, Cố Ngôn Phong không về nhà ăn Tết không phải là vì bận công việc, chỉ là anh không muốn về nhà gặp Tiêu Hàm Sương mà thôi.

Anh ăn Tết một mình có cảm thấy cô đơn không?

"Thu lại tâm trạng đi, làm công việc này thì phải biết trước sẽ không có ngày nghỉ nào. Phấn chấn lên, càng quay xong sớm thì càng được nghỉ sớm." Gia Vĩ cầm cái loa lớn cổ vũ mọi người cổ lên: "Hạ tổng đã nói rồi, ngày mai ông ấy sẽ qua đây đón giao thừa với mọi người."

Nghe nói Hạ Uẩn Dung muốn tới, dù sao đây cũng là nhà đầy tư, là nhân vật tai to mặt lớn ở giới giải trí nên mọi người đều rất hưng phấn, ngay lập tức vang lên những tiếng hoan hô khen ngợi.

"Nhưng mà... cần phải quay xong những phân cảnh đã được sắp xếp thì mới được ăn cơm!" Gia Vĩ hét lên: "Ai NG nhiều lần thì sẽ làm kéo dài thời gian, ngày mai khi ăn cơm tất niên sẽ phải kính rượu xin lỗi Hạ tổng!"

"Không phải chứ!"

"Đừng dọa tôi mà."

"Tôi phải đi học lời thoại đây."

"Mịch Mịch, cô có thể giúp tôi đối diễn một cảnh không?"

"Không được, Mịch Mịch giúp tôi đối diễn trước rồi."

"Mịch Mịch, tiếp theo đến tôi nhé?"

.....

Trong nháy mắt có một đám người vây xung quanh Khương Mịch, làm cô không rảnh để suy nghĩ chuyện khác.

Ngày tất niên, không khí quay phim ở phim trường rất tốt, không giống như những gì Khương Mịch đã dự đoán.

Nhưng dù sao đây cũng là chuyện tốt, có thể thuận lợi quay phim thì đương nhiên Khương Mịch cũng rất vui vẻ.

Buổi chiều, quả nhiên Hạ Uẩn Dung đã tới đoàn phim, những nhân viên ở lại đều rất vui vẻ.

Gia Vĩ còn đang quay nốt cảnh cuối của Ngu Bạch với Trần Thâm Thân, Khương Mịch không có chuyện gì làm bèn đi cùng Hạ Uẩn Dung ra ngoài sân nói chuyện phiếm.

"Có quen không?" Hạ Uẩn Dung từ ái nhìn Khương Mịch, hỏi: "Chắc đây là lần đầu tiên cháu ăn Tết ở bên ngoài à?"

Khương Mịch gật đầu, đây là lần đầu tiên cô ăn Tết một mình trong suốt mười chín năm qua. Có lẽ nói ăn Tết một mình là không đúng, phải nói là lần đầu tiên không ăn Tết cùng ba mẹ.

Cô thực sự không quen, cảm giác rất cô đơn.

"Dù là lần đầu tiên ăn Tết ở bên ngoài nhưng cũng không phải là không quen." Khương Mịch cười với Hạ Uẩn Dung, đáp: "Từ nhỏ đến lớn, trong nhà chỉ

có một mình cháu đón năm mới. Ba thì ra ngoài uống rượu, mẹ thì đi chơi mạt chược, không nhìn thấy người. Vậy nên nghiêm túc mà nói, năm nay chính là năm đón Tết náo nhiệt nhất của cháu, có nhiều người ở xung quanh như vậy."

Những lời này cũng là lời nói thật, đây chính là cuộc sống của nguyên chủ.

Từ nhỏ đến lớn, cô ấy đều ăn Tết một mình.

"Xin lỗi." Hạ Uẩn Dung quả nhiên là có kinh nghiệm thương trường, liếc mắt một cái đã phát hiện ra Khương Mịch đang cố gắng cười.

Thật ra hẳn cũng không ngờ Khương Mịch sẽ nói dối, chỉ nói xin lỗi rằng mình không nên nhắc đến chuyện thương tâm của cô.

"Không cần xin lỗi, không có gì đâu ạ." Khương Mịch chuyển sang đề tài khác: "Còn chú Hạ thì sao, tại sao chú không về nhà đón Tết?"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71-2

**Bắt đầu từ chương này mình sẽ không gọi Hạ Uẩn Dung là "hắn" nữa mà chuyển sang "ông" nhé. Bởi vì HUD cũng luống tuổi rồi, cứ "hắn" mãi thì đâm ra vai vế không hợp, cách gọi của những chương trước mình sẽ sửa lại sau.*

Đây là vấn đề khó hiểu mà Khương Mịch muốn hỏi Hạ Uẩn Dung khi nghe tin ông sẽ đến ăn Tết cùng mọi người trong đoàn phim.

Bộ phim này là do Nhạc Quả đầu tư, tuy nhiên nó cũng không phải bộ phim gì lớn. Có câu nói, chẳng sợ hot cũng không tốn thất được bao nhiêu tiền. Nhất là dựa trên cương vị ông chủ như Hạ Uẩn Dung mà nói, nếu tới vì một đoàn phim như thế này thì cũng không hợp lý lắm.

Lúc trước đoàn phim xảy ra chuyện ông cũng đã đã đích thân tới, có thể nói là do khi đó còn có Bách Mặc ở đây.

Dù sao cũng là một nghệ sĩ có lưu lượng, hơi lơ là một chút là sẽ xảy ra phản ứng dây chuyền, nên cẩn thận một chút vẫn hơn.

Thế nhưng, bây giờ hợp đồng của Bách Mặc đã bị hủy, tất cả đoàn phim đều dùng người mới, vậy thì tại sao Hạ Uẩn Dung lại muốn tới ăn cơm cùng bọn họ nhân ngày Tết này?

Cho dù không ở cùng người nhà đi chăng nữa thì cũng có nơi khác thích hợp để ông đi hơn mà?

"Ngôn Phong chưa nói cho cháu nghe sao?" Hạ Uẩn Dung hỏi.

Lúc này Khương Mịch mới ý thức được có lẽ mình đã hỏi một vấn đề ngu xuẩn: "Chưa nói ạ... Xin lỗi, cháu chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, nếu không tiện nói thì bỏ đi."

"Không phải là không tiện." Hạ Uẩn Dung mỉm cười lắc đầu: "Trong nhà chỉ có một mình chú thôi."

Quả nhiên là hỏi ngu rồi, Khương Mịch lập tức xin lỗi: "Xin lỗi chú."

"Không cần xin lỗi, đây cũng không phải là chuyện bí mật gì." Hạ Uẩn Dung nói.

Hai người tạm thời không nói chuyện, cảnh quay bên kia cũng vừa hay quay xong. Gia Vĩ lớn tiếng kêu kết thúc công việc, tất cả mọi người đều hoan hô, chủ đề này cứ thế kết thúc.

Đêm 30 có rất nhiều quán cơm đã đóng cửa, hiển nhiên Hạ Uẩn Dung đã có chuẩn bị từ trước, không chỉ đặt trước cơm mà còn đặt sẵn chỗ ở hội sở giải trí, giúp mọi người sau khi ăn xong có thể vui chơi.

Nhà Ngu Bạch làm về khách sạn, ở Hòa Xuyên cũng có chi nhánh nhà cô ca, ba mẹ cô ta không yên tâm để con gái ở ngoài ăn Tết một mình nên đã sắp xếp cho cô ta qua đó đón Tết.

Vậy nên ngoại trừ Ngu Bạch, tất cả những người còn lại trong đoàn phim đều cùng nhau đi ăn cơm tất niên.

Cô ta không ở đây, Khương Mịch cảm thấy khá vui vẻ. Tết đến, cô chỉ sợ Ngu Bạch gây chuyện rồi không an tâm nổi thôi.

Bữa cơm tất niên vô cùng vui vẻ, có lẽ là do ngày Tết nên thoát nhìn đêm nay Hạ Uẩn Dung không giống ngày thường.

Bình thường Hạ Uẩn Dung nhìn thân sĩ lễ phép, nhưng trên người lúc nào cũng toát ra một cảm giác xa cách, làm người ta không dám thân cận. Buổi tối ngày hôm nay, ánh mắt khi ông nhìn mỗi người đều lộ ra vẻ từ ái, ngay cả khi có người mới đến kính rượu, cơ bản ông đều sẽ uống hết.

Sau khi ăn tất niên xong, mọi người lại cùng nhau đi vào hội sở giải trí.

Vốn ban đầu Khương Mịch không định đi, nhưng nghĩ đến việc quay lại khách sạn cũng chỉ có một mình nên cô quyết định đi theo.

Một đám người ngồi trên băng ghế quý khóc sột soạt, ca hát, uống rượu, chơi trò chơi, khiến không khí trong căn phòng trở nên sôi nổi.

Khương Mịch trốn trong góc chơi điện thoại một lát, thấy sắp tới tiết mục của Cố Ngôn Phong nên lên chuồn ra ngoài, đi đến đại sảnh của hội sở.

Ở đó có TV đang phát sóng trực tiếp Xuân Vãn.

Khương Mịch đi đến một góc, lại nhìn thấy Hạ Uẩn Dung đang ngồi ở đó hút thuốc.

Không hiểu sao cô cứ cảm giác trên người ông có hơi thở buồn rầu, không biết có nên tới quấy rầy hay không.

Còn đang chần chừ thì Hạ Uẩn Dung đã quay đầu, phát hiện ra cô: "Mịch Mịch? Sao cháu lại ra đây?"

"Chú Hạ." Khương Mịch đành phải qua đó chào hỏi: "Cháu ra đây hít thở không khí, còn chú thì sao?"

"Bên trong quá ồn ào, chú lớn tuổi rồi, chịu không nổi nên mới ra đây hít thở không khí." Hạ Uẩn Dung nhanh chóng vỗ lên ghế: "Cháu ngồi đi, đứng đó làm gì?"

Khương Mịch đổ chén nước đi giúp ông, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh.

"Cảm ơn." Hạ Uẩn Dung ngẩng đầu nhìn TV, cười một cái: "Hóa ra là tiết mục của Ngôn Phong sắp tới rồi, thảo nào cháu lại ra đây."

Khương Mịch có chút thẹn thùng: "Chủ yếu là ra đây hít thở không khí thôi ạ."

Hạ Uẩn Dung cúi đầu cười nhạt, không tranh cãi với cô.

Khi nói chuyện, Cố Ngôn Phong đã lên sân khấu.

Khương Mịch bất chấp việc có Hạ Uẩn Dung ở đây, chăm chú nhìn chăm chăm TV.

Giữa sân khấu tối đen, một chùm ánh đèn đột nhiên sáng lên, chiếu thẳng vào người đàn ông đang ôm ghita.

Người đàn ông có thân hình cao lớn, ngũ quan anh tuấn, tròng mắt đen nhánh ngược với ánh đèn, giống như ngôi sao sáng lấp lóe. Năm ngón tay anh đặt trên đàn ghita chẳng khác nào bạch ngọc, muốt đẹp trai bao nhiêu có bấy nhiêu, toàn bộ trường quay phát ra tiếng vỗ tay rân rân.

Cố Ngôn Phong hơi cười với màn ảnh, bắt đầu hát.

Trong lòng Khương Mịch nổi lên từng cơn sóng nhẹ, cũng nhẹ nhàng hát theo. Cô nhìn người trên màn hình, khóe miệng không tự chủ được hướng lên trên.

Thứ mà cô đang nhìn không giống những người khác, cô đang nhìn Cố Ngôn Phong đeo khăn quàng cổ.... Chính là chiếc khăn mà cô đã đan kia.

Quan trọng nhất là, anh không đeo giống như cách mà cô đã đeo mẫu cho Tạ Hiểu Toàn.

Điện thoại vang lên một tiếng.

Khương Mịch liếc mắt qua xem thử, là Tạ Hiểu Toàn.

[Tớ cảm ơn cậu: Tớ nhìn thấy thầy Cố đeo khăn quàng cổ rồi, đeo kiểu chữ M cũng được luôn sao? Mịch Mịch, cậu cũng thật tâm cơ.]

Khương Mịch không đáp lại cô ấy mà tiếp tục xem màn hình.

Cố Ngôn Phong ngồi ở đó, gương mặt cúi xuống hát từng câu nhẹ nhàng, ôn nhu đến kỳ lạ. Anh hát cực kì dễ nghe, âm thanh thuần hậu trầm thấp từ tính đến mười phần, làm lỗ tai cô tê dại một mảnh.

Mỗi một tiết mục chỉ có vài phút, Cố Ngôn Phong hát xong liền đứng lên, tay đặt trên khăn quàng cổ, khom lưng với mọi người.

Không biết có phải là do trùng hợp hay không, vừa hay anh đặt tay lên chỗ chữ M kia, lúc ngẩng đầu bỗng nhiên nhoen miệng cười.

Ngực Khương Mịch "ầm" nổ một tiếng vang lớn, không biết tại sao lại có cảm giác như anh đang cười với mình.

"Khăn quàng cổ đó là cháu đưa à?" Hạ Uẩn Dung ở bên cạnh bỗng nhiên hỏi.

Lúc này Khương Mịch mới ý thức được mình cười quá ngốc nghếch, vội vàng thu liễm lại: "Sao chú lại biết ạ?"

"Lúc trước nó chưa bao giờ đeo khăn quàng cổ cả, ngại phiền phức." Hạ Uẩn Dung nói.

Khương Mịch: "...."

Đúng là cô không biết thật, nếu không cô đã chẳng đưa khăn quàng cổ đâu.

Nhưng mà, Cổ Ngôn Phong đeo....

Hạ Uẩn Dung lại nhìn cô một cái, tiếp tục nói: "Lúc trước nó cũng không đồng ý tham gia mấy loại tiệc tối kiểu này, càng không đánh đàn hát trước mặt mọi người."

Khương Mịch bỗng nhiên nhớ ra, sở dĩ Cổ Ngôn Phong học nhạc cụ là do Tiêu Hàm Sương ép anh học, nếu anh không học, bà ta sẽ nhốt anh trong căn phòng tối, cho anh nghe những âm thanh khủng bố. Vậy nên Cổ Ngôn Phong đành phải nghe theo, nhưng anh ghét nó vô cùng, thậm chí lúc trước còn không chịu thừa nhận mình biết đánh đàn.

Đáy lòng Khương Mịch chua xót: "Vậy tại sao năm nay anh ấy lại đồng ý?"

"Chắc là muốn hát cho cháu nghe." Hạ Uẩn Dung không chắc chắn đáp lại: "Bọn cháu không thể cùng nhau ăn Tết, nó dùng cách của nó để nói chúc mừng năm mới với cháu."

Khương Mịch không dám tin.

Nếu là thật, vậy Cổ Ngôn Phong... anh cũng thích cô sao?

Cô xoa nắn ngón tay, có chút đứng ngồi không yên.

"Muốn gọi thì gọi đi." Hạ Uẩn Dung liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của cô, hơi mỉm cười.

Mặc dù Khương Mịch ngại ngần nhưng rốt cuộc vẫn không khống chế được cảm xúc, cô cầm điện thoại chạy nhanh ra ngoài.

Nhưng ở bên kia, Cổ Ngôn Phong đã tắt máy.

Có thể là do không tiện lắm nên Khương Mịch thử hai lần rồi đành thôi.

"Quên mất không nói cho cháu nghe." Hạ Uẩn Dung thấy cô cụp đuôi ù rù quay về thì biết là cô không gọi được: "Mấy buổi tiệc tối kiểu này có rất nhiều ông chủ lớn ở đó, Cổ Ngôn Phong phải tiếp bọn họ nên sẽ tắt máy."

Khương Mịch đã hiểu, lộ ra một nụ cười: "Không sao đâu ạ, đợi 12 giờ rồi cháu sẽ gọi điện cho anh ấy."

"Ừ." Hạ Uẩn Dung đứng lên: "Đi thôi, ra ngoài lâu quá rồi, chúng ta phải vào chơi một lát."

Ông đã mở miệng thì Khương Mịch cũng không tiện chối từ.

Hai người quay lại phòng, Khương Mịch nhìn thấy Hạ Uẩn Dung hít sâu hai hơi, lại xoa xoa huyệt thái dương rồi mới đẩy cửa tiến vào.

Rõ ràng là không thích môi trường này, vậy tại sao cứ phải ép buộc chính mình?

Khương Mịch cảm thấy thật khó hiểu, hay thật ra Hạ Uẩn Dung cũng sợ ăn Tết cô đơn một mình?

"Mịch Mịch, mau tới hát đi!" Có người nhìn thấy bọn họ thì hét lên: "Đang tìm cô đó, nhanh lên! Không hát thì tới đây chơi xúc xắc."

"Hoặc là vung quyền cũng được."

"Nói thật đại mạo hiểm hoan nghênh cô."

.....

Thấy quá nhiều người mời cô, Khương Mịch vội nói: "Tôi vẫn nên hát thì hơn."

Ma xui quỷ khiến, cô lại chọn bài Cổ Ngôn Phong vừa hát.

"Hay lắm hay lắm!"

"Người thì xinh đẹp, hát lại còn hay, Khương Mịch, cô có định để cho chúng tôi con đường sống nữa không?"

"Khai giảng có cuộc thi hát đấy, Khương Mịch cậu mau đi báo danh đi."

"Giọng hát này thật tuyệt, tôi duyệt."

"Mịch Mịch cố lên!"

.....

Mọi người vô cùng nể tình, ngay cả chơi trò chơi cũng dừng lại, chú tâm nghe cô hát.

Sau khi hát xong, Khương Mịch phải hát thêm một đoạn nữa mới được mọi người buông tha. Cô lại ngồi một góc tiếp tục chơi điện thoại, cùng Tạ Hiểu Toàn say mê Cổ Ngôn Phong.

Không biết qua bao lâu, Khương Mịch trong lúc vô ý ngẩng đầu lên, phát hiện Hạ Uẩn Dung đang nhìn cô, ánh mắt gần như có chút kỳ quái.

Khương Mịch hơi sững sốt, nhưng không đợi cô nhìn nhiều, Trình Song Song đã đẩy cửa từ bên ngoài bước vào, lập tức đi đến bên cạnh cô.

"Mịch Mịch, sắp 12 giờ rồi." Trình Song Song ghé sát vào tai cô, thấp giọng hỏi: "Chúng ta có nên đi về không?"

Mặc dù không thể gặp mặt, nhưng Khương Mịch vẫn muốn gọi video cho Cổ Ngôn Phong lúc giao thừa.

Vừa rồi cô không gọi được điện thoại, nhắn tin Wechat cũng không thấy anh phản ứng, cô còn đang lo lắng đây.

Nếu Cổ Ngôn Phong cũng thích cô, chắc anh cũng sẽ muốn gọi điện thoại cho cô lúc đó nhỉ?

Vậy nên... chờ đến 12 giờ... anh... anh sẽ khởi động máy hả?

Ở đây có quá nhiều người, thật sự không tiện nói chuyện.

Khương Mịch gạt đầu, nhắn cho Gia Vĩ và Hạ Uẩn Dung một tin, không quấy rầy những người khác mà lặng lẽ rời đi.

Trình Song Song lái xe, Khương Mịch nhìn thời gian, còn chưa đến 20 phút nữa là giao thừa rồi.

Cô thử gọi điện thoại cho Cổ Ngôn Phong một cuộc, vẫn tắt máy.

"Song tỷ, chị có liên hệ được với anh Trác Tuấn không?" Khương Mịch không yên tâm hỏi: "Tại sao em không gọi được cho thầy Cố thể này?"

"Liên hệ được, yên tâm đi, không có chuyện gì đâu." Trình Song Song nói: "Anh Trác nói ở hậu trường có rất nhiều ông chủ ở đó, thầy Cố phải đi chào hỏi từng người một nên rất bận. Em yên tâm, chờ sau khi làm xong việc thì chắc chắn anh ấy sẽ gọi cho em."

Khương Mịch thoáng yên tâm, lại cảm thấy có chút tiếc nuối, cô còn muốn đếm ngược cùng anh nữa cơ.

Nhưng mà thôi không sao, anh vẫn ổn là tốt rồi.

Khương Mịch mạnh mẽ vực lại tinh thần, mở cửa kính xe xuống xem phong cảnh, càng nhìn càng cảm thấy không đúng: "Đây không phải đường về khách sạn mà."

"Đúng vậy." Trình Song Song đáp: "Đây là một con đường khác, sẽ về nhanh hơn."

Khương Mịch không nghĩ nhiều, vài phút sau, Trình Song Song dừng xe bên một bờ sông.

"Chị định làm gì vậy?" Khương Mịch thắc mắc hỏi.

"Chỗ này có thể bắn pháo hoa." Trình Song Song chỉ vào bờ sông nói: "Chúng ta có nên thử một chút không? Không khí ở chỗ này còn tốt hơn ở trong khách sạn một mình mà, cũng không làm ảnh hưởng đến việc gọi video cho thầy Cố đâu."

Khương Mịch bỗng nhớ tới, Trình Song Song cũng phải ăn Tết một mình.

Cô không có ba mẹ, không có người thân ở thế giới này, nhưng Trình Song Song lại có.

Bây giờ cô về khách sạn còn có thể trò chuyện với Cổ Ngôn Phong qua video, còn Trình Song Song thì sao?

"Vậy được, đi thôi." Khương Mịch cười đại an toàn, xuống xe.

"Đề chị đi lấy pháo hoa đã." Trình Song Song nói: "Em ra đó trước đi."

"Em đi chung với chị." Khương Mịch không để cô ấy đi một mình: "Chị mua pháo hoa từ bao giờ vậy? Thế mà em lại không biết."

Trình Song Song hơi ngập ngừng: "Ngày hôm qua mua."

Trong cốp xe quả nhiên có một thùng pháo hoa, Trình Song Song lấy nó ra, không để cho Khương Mịch cầm vào mà tự ôm lấy: "Đi thôi."

Khương Mịch thấy nó cũng không quá nặng nên để mặc cô ấy.

Hai người men theo một con đường nhỏ đi ra bờ sông, Trình Song Song bỏ cái thùng xuống: "Ai da, quên lấy bật lửa rồi, em đợi chị một chút."

Cô ấy nói xong liền xoay người chạy đi.

"Từ từ thôi, cẩn thận đó." Khương Mịch quay đầu lại dặn dò, sau đó thình lình đâm vào một vòng ôm ấp áp, hơi thở quen thuộc bao bọc lấy cô, làm Khương Mịch choáng váng.

"Năm mới vui vẻ." Cố Ngôn Phong cúi đầu nhìn cô, cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

"Đoàng!"

Không biết có ai đó ở xa đã không chờ nổi mà bắn pháo hoa lên, trong nháy mắt, pháo hoa thấp sáng cả màn trời.

Trái tim Khương Mịch cũng theo đó mà "đoàng" một tiếng vang lớn, nổ ra vô số pháo hoa.

"Thầy Cố!" Khương Mịch vô cùng vui vẻ, hỏi liến thoắng: "Tại sao anh lại ở đây? Chẳng phải anh đang tham gia Xuân Vãn sao? Vừa rồi em còn đang xem anh phát sóng trực tiếp đó, xa thế cơ mà, anh bay qua đây sao?"

Cố Ngôn Phong nhìn đôi mắt sáng lấp lánh trong bóng đêm của cô, ý cười ngày càng nhiều: "Đúng vậy."

Khương Mịch sùng sốt: "Anh bay về kịp sao?"

"Em nói cái gì cũng đúng." Cố Ngôn Phong ôn hòa nói: "Vừa hay anh cả cũng muốn về nên tôi đi nhờ máy bay tư nhân của anh ấy."

"Anh cả thật tốt quá đi!" Khương Mịch cười khanh khách, lại càng thêm vui vẻ: "Em muốn cảm ơn anh ấy."

Về mặt Cố Ngôn Phong đều trở nên dịu dàng: "Chờ khi nào gặp anh cả, em tự nói với anh ấy đi."

"Được." Khương Mịch mặt mày hớn hờ, lại hỏi: "Anh cả cũng đang ở Hòa Xuyên sao?"

"Không." Cố Ngôn Phong lắc đầu, "Anh ấy về Thanh Châu, cả nhà đang đợi."

"Anh cả cũng bận thật đấy." Khương Mịch có chút đau lòng cho Cố Ngôn Sanh, cuối cùng cũng ngại đứng gần Cố Ngôn Phong như vậy nên làm bộ lơ đãng xoay người đi: "Chúng ta bắn pháo hoa đi, sắp 12 giờ rồi."

Đi được vài bước, Khương Mịch đột nhiên nhớ ra.

Nếu Cố Ngôn Sanh phải về Thanh Châu ăn Tết với người nhà thì cần gì phải vòng một chuyến đi tới Hòa Xuyên?

Hoặc là căn bản anh ấy không tới Hòa Xuyên, hoặc là cố ý đưa Cố Ngôn Phong tới đây.

Khương Mịch quay đầu lại nhìn Cố Ngôn Phong một cái.

Người đàn ông cao lớn đi trong bóng đêm, ánh trăng cùng ánh đèn hắt lên lớp da nhợt nhạt của anh, liếc qua thấy có chút lạnh lùng, nhưng nhìn kỹ mới thấy vẻ mặt anh phẳng phát nét nhu tình, trong mắt có một ngọn lửa nhỏ, cả người thoảng chốc trở nên ấm áp hơn.

Anh nhắm mắt đi phía sau Khương Mịch, không nhanh không chậm, giống như anh đang muốn bảo vệ cả thế giới của mình.

Khi thấy Khương Mịch quay đầu lại, Cố Ngôn Phong hơi nhíu mày, đầu tiên là ném ánh mắt nghi hoặc qua.

Khương Mịch không nói gì cả, mỉm cười quay đầu lại, tiếp tục bước nhẹ nhàng về phía trước.

Rõ ràng Cố Ngôn Phong muốn cho cô một bất ngờ nhưng lại giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, đã vậy cô cũng không nói toạc ra nữa.

Khương Mịch mở cái thùng Trình Song Song để lại, phát hiện bên trong chỉ có mấy cây pháo bông nhỏ.

"Chỉ có ít vậy thôi sao?" Khương Mịch giật mình, ngẩng đầu tìm Trình Song Song.

Dù sao tên tuổi của Cố Ngôn Phong cũng rất lớn, thời điểm này bên ngoài có rất nhiều người, sợ bọn họ bị phát hiện nên Trình Song Song và Trác Tuấn cũng không đi xa, ở ngay bên cạnh.

Trình Song Song chú ý tới hành động của Khương Mịch, vội vàng đi tới, dè chừng nhìn Cố Ngôn Phong một cái, cũng có chút ngại ngùng: "Là thầy Cố nói, chú ý hoàn cảnh, chuẩn bị cho có là được rồi."

Khương Mịch: "....."

Cố Ngôn Phong: "....."

Trước kia sao lại không phát hiện Trình Song Song thành thật như vậy?

Chuẩn bị cho có.... nhưng cũng đừng ít như vậy chứ? Đây là người lớn chơi pháo hoa hay là đang dỗ trẻ con vậy?

"Pháo bông nhỏ rất hợp với Mịch Mịch." Trác Tuấn thay Trình Song Song giải thích.

"Vậy thì cần gì phải đựng vào một cái thùng to như này? Làm em nghĩ rằng sẽ có rất nhiều, haizz.... Nói vậy thôi chứ hai người cũng đừng buồn..." Khương Mịch đếm số pháo bên trong, sau đó nói đùa như thật: "Em và thầy Cố mỗi người ba cái."

Trác Tuấn không nhịn được bật cười: "Em nghĩ là đang đi thấp hương đó hả?"

"Thấp hương cái gì?" Khương Mịch trừng mắt: "Là cầu nguyện."

"Còn có cách nói này à?" Trác Tuấn cười nói: "Có phải trong thế giới của tiểu tiên nữ các em, mỗi một ngày lễ đều có thể cầu nguyện không?"

"Đúng vậy, năm nào em cũng cầu nguyện, linh lắm đấy." Khương Mịch nói rồi chia ba cây pháo cho Cố Ngôn Phong.

Sau đó thừa lại ba cây, cô chọn ra hai cây chuẩn bị chia cho Trác Tuấn và Trình Song Song.

Nhưng cô vừa mới cầm thì đã thấy Cố Ngôn Phong chia cho bọn họ mỗi người một cây, nghiêm túc nói: "Cho hai người mỗi người một cây pháo cầu nguyện, đi sang bên cạnh chơi đi."

Toàn thân Trác Tuấn và Trình Song Song nổi lên một tầng da gà, cả hai đều lười bức xúc nên xoay người chạy thẳng.

Vì thế pháo hoa trong tay Khương Mịch đành chia cho Cố Ngôn Phong: "Cũng thật đúng lúc."

Cố Ngôn Phong lắc đầu, không nhận: "Tôi chỉ có một điều ước thôi."

"Được rồi." Khương Mịch cũng không cưỡng ép: "Chờ đến 12 giờ rồi đốt nhé."

Cô ngoan ngoãn đứng chờ bên cạnh, nghiêm túc chờ đến 12 giờ.

Cố Ngôn Phong nghiêng đầu nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên hỏi: "Điều ước của em là gì?"

"Không thể nói được." Khương Mịch lắc đầu, "Nói ra thì sẽ không linh."

"Tại sao lại như vậy?" Cố Ngôn Phong nói: "Không nói ra thì ai sẽ biết được điều ước của em là gì? Đương nhiên phải nói ra thì mới linh."

Khương Mịch chớp mắt: "Vậy đợi chút nữa rồi nói sau."

Gió lạnh rít gào trong đêm, Cố Ngôn Phong thần nhiên tìm đề tài nói chuyện: "Tối nay em đã ăn gì? Không có chuyện gì xảy ra chứ?"

"Ngủ Bạch không ở đây nên không có ai gây chuyện cả. Em cũng ăn rất nhiều..." Khương Mịch thông báo "thực đơn" ngày hôm nay cho Cố Ngôn Phong nghe, đang nói bỗng nhiên dừng lại: "Em cảm thấy, hôm nay chú Hạ có điểm kỳ lạ."

"Chú ấy làm sao?" Cố Ngôn Phong hỏi.

Khương Mịch quay đầu sang nhìn anh: "Anh không cảm thấy việc chú ấy đến đoàn phim ăn tất niên là một việc rất kỳ lạ sao? Đoàn phim tất cả đều là người mới, chú ấy đến đây làm gì?"

"Chú ấy tới thăm các em." Cố Ngôn Phong cũng không thấy lạ: "Hình như tôi chưa nói cho biết chuyện nhà chú Hạ thì phải, chú ấy.... thật ra rất sợ ăn Tết."

Khương Mịch "à" một tiếng, hỏi: "Vì sao vậy?"

Cố Ngôn Phong nhẹ nhàng thở dài: "Lúc chú Hạ mới sinh ra thì ba mẹ đã qua đời. Chú ấy có một người anh trai, anh trai chú ấy nuôi chú ấy lớn lên, quan hệ của hai anh em rất tốt. Sau đó anh trai chú kết hôn, chị dâu cũng đối xử rất tốt với chú, gia đình họ sống rất hạnh phúc. Điều ước lớn nhất của chú Hạ khi đó là mau mau lớn lên, kiếm tiền để báo đáp anh trai và chị dâu chú ấy. Sau đó, chị dâu chú Hạ sinh một đứa bé, cả nhà đều thích nó, nhưng đứa bé đó ốm yếu hay bệnh tật, làm nhà họ cực kì lo lắng. Bệnh viện cũng không tìm hiểu được nguyên do."

Bây giờ Hạ gia chỉ còn lại một mình Hạ Uẩn Dung, có thể thấy không chỉ đứa bé mà ngay cả anh trai chị dâu của Hạ Uẩn Dung đều đã qua đời. Khương Mịch nhớ đến hình ảnh Hạ Uẩn Dung hút thuốc đêm nay, trái tim như bị bóp nghẹt.

"Tết Âm Lịch năm ấy, chị dâu chú Hạ nghe nói chùa Thanh Linh rất linh nghiệm nên đưa đứa bé đi thắp hương cầu nguyện. Anh trai chú Hạ bận việc công ty nên không đi được, chú Hạ đi cùng bọn họ." Cố Ngôn Phong nhìn phía chân trời xa xôi, một lúc lâu sau mới nói: "Chuyện phía sau chắc em cũng có thể đoán được rồi, đứa bé bị bắt cóc, chị dâu chú Hạ không chịu nổi đã kích nên đi tìm, rồi có một ngày bị mất tích. Anh trai chú ấy đi tìm vợ, không lâu sau cũng mất tích, từ đây gia đình họ bật vô âm tín. Mà khi đó chú Hạ mới vừa học lớp 12, thậm chí còn chưa thành niên."

Tính theo cách nói này thì thật ra Hai Uẩn Dung mới hơn ba mươi tuổi, có lẽ do tâm lý phiền muộn nên mau già, trước đó Khương Mịch vẫn cứ nghĩ rằng ông đã 40. Hơn nữa Hạ Uẩn Dung hơn 30 tuổi mà vẫn độc thân, có lẽ nguyên nhân xuất phát từ gia đình, có thể là do không dám, cũng có thể là ông đang tự trừng phạt chính mình.... Chóp mũi Khương Mịch chua xót, hốc mắt cũng đỏ lên.

"Sau đó vì thế mà chùa Thanh Linh im hơi lặng tiếng mười mấy năm, gần như phải đóng cửa đến nơi. Tuy đứa bé bị bắt cóc không liên quan đến trách nhiệm của nhà chùa, nhưng nó cũng chứng minh nơi đó không có Bồ Tát phù hộ." Cố Ngôn Phong không biết nói cái gì, chỉ có thể thở dài đầy cảm thán.

Khương Mịch cũng không biết làm thế nào, cô chỉ cảm thấy rất khổ sở: "Vậy nên chú Hạ sợ phải ăn Tết một mình nên mới muốn tới nơi đông người sao?"

"Không chỉ có thế." Cố Ngôn Phong quay đầu nhìn cô, "Nếu cháu của chú Hạ còn ở đây, đại khái cũng bằng tuổi so với các em.. Lúc đấy tôi đang học tiểu học, tính lại thì cũng là chuyện của 19 năm trước rồi."

Khương Mịch nhớ đến buổi tối ngày hôm nay, ánh mắt của Hạ Uẩn Dung vô cùng từ ái; nhớ đến lúc những diễn viên mới đến kính rượu, ông cũng không từ chối ai; nhớ đến ông không thích không gian âm ỉ nhưng vẫn ép mình đi vào.... Có lẽ trong đó có ai đó giống gương mặt cổ nhân của ông, cũng có thể là trong lúc vô tình, ai đó đã gọi cho ông hồi ức và nỗi buồn....

"Thầy Cố....." Khương Mịch không chịu nổi, xoay người ôm lấy Cố Ngôn Phong, gương mặt đặt ở đầu vai anh, cất giọng nghẹn ngào.

Cố Ngôn Phong nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Đừng như vậy, để đám người Trác Tuấn biết, bọn họ còn tưởng rằng em yêu chú Hạ, muốn cho tôi đội nón xanh đó."

Vốn dĩ Khương Mịch đang tràn ngập đau thương, nghe anh nói vậy thì dờ khóc dờ cười, cảm xúc bị thương đã vơi đi phần nửa.

"Anh đang nói gì vậy? Có để em khóc cho tử tế không?" Khương Mịch huých Cố Ngôn Phong, đẩy anh ra, xoa xoa sống mũi.

Cố Ngôn Phong lấy từ trong túi ra một tập khăn giấy, bóc ra rồi đưa cho cô: "Đừng lo, chú Hạ không yếu ớt như em nghĩ đâu."

Khương Mịch xoa xoa mặt, đương nhiên cô tin câu này của anh.

Theo như lời Cố Ngôn Phong kể thì khi người thân mất tích, Hạ Uẩn Dung còn chưa thành niên, Hạ gia có nhiều tài sản như vậy, khi ấy ông là một đứa trẻ cũng không dễ gì bảo vệ được. Nhưng Hạ Uẩn Dung không chỉ bảo vệ tốt tài sản mà còn đem Nhạc Quả trở thành một công ty giải trí đỉnh cao.

Quả thật ông không yếu ớt, nhưng càng là người kiên cường thì trong lòng sẽ càng đau khổ, chỉ là ông không thể hiện ra bên ngoài mà thôi. Thật ra Hạ Uẩn Dung cũng rất giống với Cố Ngôn Phong.

"Biết tại sao tôi lại không chịu gọi chú ấy là 'chú' không?" Cố Ngôn Phong lại nói.

Khương Mịch đột nhiên tỉnh ngộ, đối với Hạ Uẩn Dung mà nói, gọi 'chú' thì khác nào đang xát muối vào vết thương của ông?

Sắc mặt Khương Mịch trắng nhợt, là do cô quá vô duyên rồi, cô lại chủ động gọi Hạ Uẩn Dung là chú.

"Tôi nói chuyện này với em, không phải là để em tự trách." Cố Ngôn Phong nhận ra sự biến đổi về mặt của cô, tiện tay đưa lên tóc cô xoa xoa: "Trước kia chú Hạ có khuynh hướng tự ngược nhẹ, luôn muốn nghe tôi gọi chú. Bây giờ thì.... Em biết không, thật ra bộ phim này có nguyên mẫu."

Sắc mặt Khương Mịch càng thêm khó nhìn: "Là anh trai của chú Hạ và chị dâu chú ấy sao? Tại sao em sửa hết cốt truyện mà anh không nhắc em?!"

Cô hồi hận thật sự, muốn nhảy dựng lên luôn rồi.

"Bởi vì không quan trọng." Cố Ngôn Phong nói: "Kịch bản này chú Hạ đã viết rất nhiều năm, nhưng mãi không dám quay, bởi vì kịch bản này là khúc mắc trong lòng chú ấy. Chú ấy nói rằng, nếu một ngày nào đó chú dám quay bộ phim này, chứng tỏ khi ấy chú đã buông xuôi. Lần đầu tiên khi chú ấy nhìn thấy em đã hạ quyết tâm muốn quay nó. Vì thế ở một khía cạnh nào đó mà nói, là em đã giúp chú ấy buông bỏ được cái gai trong lòng."

Khương Mịch còn muốn nói gì đó, Cố Ngôn Phong lại nói tiếp: "Sau khi nhổ được cái gai, bộ phim này sẽ trở thành một món hàng kinh doanh. Từ trước

tới nay chú Hạ không muốn giữ khư khư bộ phim này, bởi vậy nên bộ phim không khác gì so với những bộ phim trước đó chú ấy đã đầu tư. Bất kể là diễn viên nào đóng cũng không phải anh trai hay là chị dâu chú ấy, vậy nên chỉ cần mọi người đóng phim nghiêm túc thì chú Hạ sẽ hài lòng, em hiểu không?"

Khương Mịch hiểu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Vì Hạ Uẩn Dung đích thân tới trường tuyển chọn nên chúng tôi coi trọng bộ phim này, ăn tất niên cũng đi ăn cùng mọi người, điều đó chứng tỏ ông vẫn chưa buông hết hoàn toàn.

"Đề nghị của em, tôi cũng đã nói qua với bên chú Hạ rồi, thật ra chú ấy rất thích. Vốn ban đầu nam phụ là một chi là một công cụ khiến cho diễn biến phim phát triển, bây giờ nam phụ đã trở thành người có suy nghĩ và linh hồn." Cố Ngôn Phong tiếp tục nói: "Hơn nữa, chú ấy nói.... Khi em gọi chú ấy là 'chú', chú ấy sẽ an ủi được phần nào. Tình cảm giữa người với người vốn dĩ không thể dùng lý trí, lần đầu tiên chú ấy nhìn thấy ánh mắt của em đã cảm thấy quen thuộc, vậy nên em mới có thể giúp chú ấy buông bỏ được. Vì thế em không cần áy náy, càng không cần nghĩ đến cảm nhận của chú ấy, như thế nào thì thế ấy, em hiểu không?"

Khương Mịch gật đầu.

"Mười, chín, tám, bảy....."

Từ xa truyền đến tiếng nhiều người cùng nhau đến ngược, Cố Ngôn Phong lấy ra một chiếc bật lửa: "Chuẩn bị điều ước đi, nhớ phải nói ra đấy."

Anh giúp Khương Mịch đốt pháo bông.

"..... Ba, hai, một!"

"Năm mới vui vẻ!"

Khương Mịch nhắm mắt lại, nghiêm túc nói: "Điều ước thứ nhất, hi vọng di có thể mau tỉnh lại, trả lại mẹ cho thầy Cố."

Cố Ngôn Phong đang nhìn pháo bông trên tay mình, nghe vậy thì ngo ngẩn.

"Còn điều ước thứ hai..." Khương Mịch ngập ngừng: "Hi vọng anh trai, chị dâu của chú Hạ và còn...."

Cô quay đầu, nhắm mắt lại hỏi Cố Ngôn Phong: "Là cháu trai hay cháu gái vậy?"

"Cháu gái." Cố Ngôn Phong nói.

"Điều ước thứ hai, hi vọng anh trai, chị dâu và cháu gái của chú Hạ vẫn còn sống khỏe mạnh, một ngày nào đó sẽ trở về tìm chú ấy." Khương Mịch tiếp tục nói: "Điều ước thứ ba, hi vọng ba mẹ ở nơi nào cũng phải sống hạnh phúc khỏe mạnh."

Cô vừa nói xong điều ước, mở mắt ra đã thấy Cố Ngôn Phong nhìn cô thật lâu.

"Làm sao vậy?" Khương Mịch khó hiểu.

"Tại sao lại xếp ba mẹ em ở cuối cùng?" Cố Ngôn Phong hỏi.

"Đã là điều ước thì không phân biệt trước sau." Khương Mịch vui đùa nói một câu, sau đó mới giải thích: "Bởi vì em tin rằng, ba mẹ em nhất định sẽ sống tốt. Vậy nên điều ước của em đều sẽ thực hiện được."

Cô nói xong, thấy pháo bông của Cố Ngôn Phong vẫn chưa đốt, liền giục赶紧 nói: "12 giờ rồi đó, anh nhanh lên đi."

Cố Ngôn Phong đốt pháo bông, giữa một bầu trời sáng tươi đẹp, anh nhẹ giọng nói: "Điều ước của tôi chính là: Điều ước của Khương Mịch, cho dù nói hay không nói ra thì đều có thể thực hiện được."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73-1

Quả thật Khương Mịch có một điều ước không nói ra, đó chính là hy vọng mình có thể theo đuổi được Cố Ngôn Phong. Nhưng sau đó cô đã đổi thành điều ước cho Hạ Uẩn Dung, một phần là vì cô không dám nói thẳng cho Cố Ngôn Phong nghe, một phần cũng là vì cô thật tình hy vọng Hạ Uẩn Dung có thể tìm được người nhà. Còn chuyện theo đuổi Cố Ngôn Phong.... cô quyết định sẽ dựa vào chính mình chứ không dựa vào điều ước nữa.

Cô không biết liệu Cố Ngôn Phong có nhận ra điều gì không nên có chút chột dạ: "Tại sao anh biết em còn có điều ước khác?"

Cố Ngôn Phong hơi mỉm cười: "Tôi chỉ cảm thấy đơn giản là, có lẽ em sẽ không chỉ dừng lại ở ba điều ước."

Khi cô nói muốn ước ba điều, khi ấy cô còn chưa biết chuyện của Hạ Uẩn Dung.

Thế nên điều ước cho Hạ Uẩn Dung là sau đó mới thêm vào, còn điều ước trước đó vẫn chưa kịp nói ra.

Mặc dù mấy chuyện cầu nguyện kiểu này thật ấu trĩ, cũng không có khả năng nó sẽ thành hiện thực, bằng không mấy người giàu đã bỏ làm đi cầu nguyện hết rồi.

Nhưng mà nhất định cô phải quý mến người đó lắm mới cầu phúc cho người ta.

Sau khi Khương Mịch nghe kể xong, ngay lập tức tình nguyện nhường điều ước lại cho Hạ Uẩn Dung, có thể thấy được trái tim cô ấm áp đến nhường nào.

Đúng là một cô bé hiểu chuyện đến đau lòng.

"Anh nói cứ như em tham lam lắm vậy!" Khương Mịch cau mày lắm bầm.

Thần sắc Cố Ngôn Phong khẽ biến đổi: "Thật ra.... em có thể tham lam hơn một chút, cô gái nhỏ xinh đẹp nên có đặc quyền."

"Thầy Cố!" Khương Mịch nghe Cố Ngôn Phong nói câu này mà cứ ngỡ như ảo giác, sợ mình nghĩ nhiều nên oán giận anh một tiếng, vô cùng chính đáng nói: "Tam quan của anh không hề bình thường."

"Tam quan của tôi không hề có suy nghĩ bất chính." Cố Ngôn Phong sửa lại: "Nói như vậy đi, cô gái nhỏ xinh đẹp, em có thể hưởng thụ đặc quyền từ chỗ tôi."

Khương Mịch bĩu môi, không vui lắm hỏi: "Có nhiều cô gái xinh đẹp lắm, anh có đủ đặc quyền dành cho họ không?"

"Có đủ hay không thì không nhất định." Cố Ngôn Phong nói: "Cho ai được hưởng đặc quyền là quyền quyết định trong tay tôi."

"Lươn lẹo." Khương Mịch bất mãn nói, không muốn tiếp tục tranh luận đề tài này với anh nữa mà quay đầu nhìn xem bầu trời đầy pháo hoa: "Đẹp quá đi."

Cố Ngôn Phong nói: "Nếu em muốn bắn...."

"Không cần, cho dù là ai bắn thì em đều có thể nhìn được." Khương Mịch vẫy vẫy cây pháo bông trong tay: "Em có cái này là đủ rồi."

Hai người sống vai một lúc, người đốt pháo hoa dần dần tản đi, một cơn gió lạnh thổi qua, Khương Mịch vô thức nắm chặt quần áo trên người.

Dù sao bây giờ cũng là mùa đông, đêm khuya gió lạnh, bên cạnh bờ sông càng lạnh buốt hơn.

"Về khách sạn nhé?" Cố Ngôn Phong cởi áo khoác ra, khoác lên người cô: "Lát nữa chắc không có nhiều người tới bắn pháo hoa đâu, ngày mai em còn phải quay phim mà."

Hơi thở ấm áp bao bọc lấy người cô, Khương Mịch bỗng nhiên có cảm giác miệng mình khô khốc, cô không nghĩ tới việc trả lại áo mà ngo ngắc gật đầu: "Về thôi."

Cố Ngôn Phong chờ cô đi ra hai bước rồi mới đi bảo vệ phía sau.

Trở về khách sạn, lễ tân đã nằm trước bàn dài ngủ rồi, Cố Ngôn Phong ngây người trong chốc lát.

Khương Mịch kéo anh đi về phía thang máy: "Kệ đi, Tết nhất cứ để cô ấy ngủ. Tôi nay em sẽ ngủ với Song tỷ, anh và anh Trác tạm chấp nhận một chút."

Cô đã nói như vậy thì những người còn lại đương nhiên không có ý kiến.

Cố Ngôn Phong trực tiếp bay từ hậu trường buổi Xuân Vãn về đây, hành lý cũng không mang theo nên muốn nhờ Trác Tuấn đi lấy hành lý, hai người cùng nhau đi đến phòng Khương Mịch.

Khương Mịch lấy trong ngăn tủ của mình ra hai bao lì xì, chia cho Trình Song Song và Trác Tuấn.

Mặc dù tuổi cô còn nhỏ, hai người này còn là nhân viên ở phòng làm việc của Cố Ngôn Phong, anh sẽ phát tiền lương cho họ nhưng họ đã giúp cô rất nhiều. Huống chi, Khương Mịch vẫn là vị hôn thê trên danh nghĩa của Cố Ngôn Phong, cũng coi như là một nửa bà chủ, vậy nên chuyện phát hồng bao cũng là điều bình thường.

Chỉ là Trình Song Song và Trác Tuấn rất ngại, kịch liệt từ chối.

"Nhận lấy đi." Cố Ngôn Phong nói: "Cô ấy đã chuẩn bị xong hết rồi, hai người nhận cho cô ấy vui."

Quả thực, ngay từ đầu Khương Mịch đã không biết tới nay Trác Tuấn sẽ tới đây, thế mà ngay cả bao lì xì của hân cũng đã chuẩn bị xong, đủ để thấy cô thành tâm cỡ nào.

Lúc hai người này nhận, Cố Ngôn Phong cũng cầm bao lì xì ra đưa cho bọn họ.

"Cảm ơn ông chủ, bà chủ." Trác Tuấn sáng khoái nhận lấy bao lì xì của mình, cười nói: "Chúc ông chủ và bà chủ trăm năm hạnh phúc, bạch đầu giai lão, sớm sinh quý tử...."

"Nói cái gì vậy?" Vốn dĩ Khương Mịch đang lén hướng thụ về đằng trước, nghe đến về sau liền nhảy dựng lên, muốn đi đánh Trác Tuấn.

Sinh quý tử cái gì?

Ai muốn sinh quý tử chứ!

Trình Song Song vội ngăn cô lại: "Ai da, anh Trác, sao anh có thể nói như vậy được? Anh phải chúc bà chủ mỗi ngày đều vui vẻ, mãi là tiểu tiên nữ chứ, có em bé thì có ích lợi gì? Chỉ cần ông chủ coi bà chủ là em bé mà cưng chiều là đủ rồi..."

Khương Mịch: "...."

Tay cô vẫn không hiểu sao lại mềm xuống.

"Coi như tôi chưa nói gì đi." Trác Tuấn nhin cười, quay đầu lại hỏi Cố Ngôn Phong: "Ông chủ, hay là mở rượu của anh ra nhé?"

Cố Ngôn Phong thần nhiên nhìn bọn họ vui đùa ầm ĩ, không những không tức giận mà khóe miệng còn hơi cong lên: "Tự mở đi."

Nhiệt độ trên gương mặt Khương Mịch sắp bị thiêu cháy đến nơi, nhưng cô nói không lại hai người Trình Song Song và Trác Tuấn, Cố Ngôn Phong lại mặc kệ nên dứt khoát bất chấp tất cả, không ngăn cản bọn họ nữa.

Trác Tuấn mở hành lý của Cố Ngôn Phong ra, lấy từ bên trong ra một bình rượu vang đỏ, giải thích với Khương Mịch: "Đây là rượu vang đỏ mà anh để Bành ngâm được, nghe nói một năm chỉ được có mấy chai, có tiền cũng mua không nổi. Vẫn là thầy Cố của chúng ta có mặt mũi, khiến Bành ảnh đế đích thân mang tới đoàn phim."

Cố Ngôn Phong bỗng nhiên nhìn về phía Khương Mịch, nói: "Thần tượng của em đưa đó, không mua ở bên ngoài được đâu, chờ lát nữa thì uống nhiều một chút."

Trình Song Song đứng bên cạnh nhìn Trác Tuấn khui rượu, nghe thấy câu này thì cổ ý lớn tiếng nói: "Anh Trác, anh có ngửi thấy mùi gì không?"

Trác Tuấn làm như có thật mà nói: "Mùi chua, rượu vang đỏ vốn dĩ có mùi chua mà."

Khương Mịch dù có ngốc cũng biết bọn họ đang trêu chọc cô và Cố Ngôn Phong: "...."

"Thì ra là thế." Trình Song Song mạnh mẽ gạt đầu: "Anh Trác quả nhiên là kiến thức rộng rãi."

Khương Mịch không có biện pháp, chỉ có thể làm bộ như chưa nghe thấy gì, xoay người lấy điện thoại ra: "Chỉ uống rượu thì không thú vị, chúng ta ăn chút gì đó đi."

Trong Tết Âm Lịch, gần như tất cả mọi cửa hàng đều đóng cửa, nơi đây cũng không phải là địa điểm ăn chơi buôn bán gì lớn nên Khương Mịch tìm nửa ngày cũng chưa tìm được cửa hàng com hộp nào.

"Chờ tôi một lát." Cố Ngôn Phong nói, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Khương Mịch sững sờ: "Thầy Cố đi đâu vậy?"

"Không biết nữa." Trác Tuấn đem bình rượu ra: "Chắc là có việc gì đó thôi, anh ấy nói chờ thì chúng ta chờ là đi. Tới đây nào, anh kể cho em nghe chuyện thú vị hôm nay của thầy Cố."

Khương Mịch cảm thấy rất hứng thú với đề tài này, cũng không ngại ngừng mà kéo ghế ngồi xuống đối diện Trác Tuấn: "Anh nói nhanh đi."

"Em biết Hàn Thư Ngọc không?" Trác Tuấn hỏi trước.

Khương Mịch suy nghĩ rồi gật đầu: "Biết."

Hàn Thư Ngọc đã từng đoạt được danh hiệu ảnh hậu, trông vô cùng xinh đẹp gọi cảm, diễn xuất không hề tầm thường. Giữa một đàn mỹ nữ, giá trị nhan sắc và diễn xuất của cô ta được coi là hiếm thấy. Trong sách cũng từng nhắc đến cô ta một lần ở lễ trao giải, cô ta và nữ chính Ngụ Bạch đụng hàng, sau đó bị truyền thông và account marketing lôi ra so sánh. Fans nhà hai bên đều không thụ thua, cuối cùng lên hot search vài ngày.

Bất quá, Hàn Thư Ngọc lại rất rộng lượng, chủ động đăng Weibo khen Ngu Bạch xinh đẹp, khiến fans của Ngu Bạch vô cùng đắc ý. Sau đó có cơ hội tiếp theo, Hàn Thư Ngọc lại giúp Ngu Bạch có cơ hội tham gia một gameshow. Dù sao tóm gọn lại thì đây cũng là một con người tốt.

"Hàn Thư Ngọc thích thầy Cố của chúng ta." Trác Tuấn nhìn Khương Mịch hỏi: "Em biết không?"

Khương Mịch: "..... Không biết."

Cô yên lặng thu lại câu nói "Hàn Thư Ngọc là người tốt" ở trong lòng.

"Vây chắc bình thường em không chú ý đến tin tức giải trí rồi." Trình Song Song trao đổi ánh mắt với Trác Tuấn, cười tủm tỉm gia nhập câu chuyện: "Bộ phim truyền hình đầu tiên thầy Cố đóng, vai nữ chính là Hàn Thư Ngọc. Hai người bọn họ chính là "CP mưa gió" đã thịnh hành nhiều năm, luôn bá chiếm vị trí đứng đầu bảng xếp hạng danh sách CP, vô số lần đạt được danh hiệu "cặp đôi đẹp nhất trên màn ảnh". Đến bây giờ, có nhất nhiều fans kiên định cho rằng bọn họ là một đôi, chỉ là chưa công khai thôi."

Trác Tuấn nhìn sắc mặt Khương Mịch chậm rãi trầm xuống, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: "Đúng đúng đúng, có một vài fans thật sự rất điên cuồng. Trước đó có một lần Hàn Thư Ngọc bị chụp lên đi ra khỏi khách sạn cùng một phú nhị đại giàu có nào đó, tin đồn tình yêu từ đó bị tuôn ra. Một đồng fans CP đến Weibo của cô ấy mắng chửi, nói cô ấy ngoại tình. Cuối cùng Hàn Thư Ngọc phải lên tiếng phủ nhận, sau đó việc này mới êm xuống."

Khương Mịch: "....."

Cô sắp tức chết rồi!

Đám fans CP này đầu óc có vấn đề sao?

"Mịch Mịch, em đã xem bộ phim ấy chưa?" Trác Tuấn bỗng nhiên nghi hoặc hỏi.

Khương Mịch: "....."

Đúng là cô chưa từng xem.

Nhưng cô cũng không thể thừa nhận: "Xem rồi, nhưng em không chèo thuyền CP nam nữ chính, em lên thuyền.... của nam chính và nam phụ."

Trình Song Song: "Phụt!"

Trác Tuấn hoảng sợ nhìn cô: "Mịch Mịch, tư tưởng nay của em có chút nguy hiểm đấy."

"Ôi, đừng nói đến cái này nữa." Khương Mịch cũng không phải hủ nữ, vậy nên câu vừa rồi nói ra cũng cảm giác khá là lạ, bèn thúc giục Trác Tuấn: "Thế nên, rốt cuộc Hàn Thư Ngọc đã làm gì?"

"Cô ấy có quan hệ khá tốt với tổng đạo diễn bên Xuân Vãn, là khách quen của chương trình này, mỗi năm đều đề cử thầy Cố tới tham dự." Trác Tuấn làm bộ không thấy Khương Mịch đang ghen, cố ý miêu tả thật ái muội: "Năm nay mãi thầy Cố mới chịu đồng ý, cô ấy lại kiến nghị đề hai người song ca hát tình cảm, nhưng cuối cùng tổ đạo diễn sau khi nhìn thấy thầy Cố biểu diễn thì vẫn quyết định cho anh ấy một tiết mục riêng."

Trác Tuấn thấy Khương Mịch sắp phát hỏa đến nơi, lúc này mới nói đến đêm nay: "Sau khi Hàn Thư Ngọc biểu diễn tiết mục mở màn thì vẫn luôn đợi thầy Cố ở trong hậu đài, nhưng thầy Cố sốt ruột muốn bay về Hòa Xuyên nên không nhìn thấy cô ấy. Hai người bọn họ từng hợp tác, không nói chuyện chào hỏi cũng không được. Vậy nên để tránh cô ấy, em đoán thầy Cố đã trốn như thế nào?"

Khương Mịch thật sự muốn đánh người, nhưng Trình Song Song còn đặc biệt phối hợp: "Trốn đi như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73-2

Trác Tuấn trộm liếc mắt nhìn Khương Mịch một cái, mở điện thoại ra, mở một bức ảnh cho cô xem.

Rõ ràng bức ảnh là do chụp trộm nên không rõ nét, cơ hồ không nhìn thấy mặt. Nhưng Khương Mịch vẫn có thể nhận ra đó là Cố Ngôn Phong, quan trọng nhất chính là, anh vậy mà vuốt tóc dựng ngược lên cao!

"Đề em nhìn lại..."

Khương Mịch còn chưa nói xong, cánh cửa phòng được mở từ bên ngoài vào, Cố Ngôn Phong đẩy một bàn ăn đi tới, trên bàn có vài món ăn.

"Thầy Cố, hóa ra là anh đi nấu ăn." Trác Tuấn nhảy dựng lên, đáng vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra mà chạy đến trước mặt Cố Ngôn Phong ân cần giúp anh đẩy xe: "Nói sớm thì em đã đi giúp anh rồi."

"Cậu giúp tôi phá bếp hả?" Cố Ngôn Phong liếc hần, nhảy bèn phát hiện ra có điều gì đó không đúng: "Có phải vừa nói xấu tôi không?"

Trác Tuấn liếc mắg lắ đầu: "Tuyệt đối không có, không tin anh hỏi Mịch Mịch mà xem."

Khuông Mịch chớp mắt: "Đúng là anh Trác chưa hề nói vậy, anh ấy toàn nói lời hay thôi. Nói anh rất được hoan nghênh, nói CP của anh làm mưa làm gió hot được mấy năm trời, 'CP mưa gió' gì đó còn được coi là 'cặp đôi đẹp nhất' màn ảnh nữa."

Trác Tuấn: "...."

Hắn định lên chuẩn về: "Thời gian không còn sớm, em về nghỉ ngơi đây, ông chủ, bà chủ, hai người cứ từ từ ăn nhé...."

"Đừng vội." Cố Ngôn Phong khẽ cười một tiếng: "Còn chưa kính rượu xin lỗi với bà chủ của cậu mà."

Trác Tuấn: "....."

"Tối đây đi." Ánh mắt Cố Ngôn Phong dừng trên bàn ăn một lát, sau đó lấy ra một đĩa đậu phộng nhỏ: "Đừng nói ông chủ không nghĩ cho hai người, đồ nhắm rượu đây, tặng cho hai người đây, không cần cảm ơn."

Trác Tuấn: "...."

Trình Song Song: "...."

Trình Song Song trừng mắt liếc nhìn Trác Tuấn một cái: "Tất cả đều tại anh."

Trác Tuấn cắn răng, thấp giọng nói: "Chẳng phải cô cũng rất phối hợp sao?"

Cố Ngôn Phong không để ý tới hai người bọn họ, dọn thức ăn lên bàn.

Thật ra ban đầu Khuông Mịch gọi món không phải là vì đói, mà vì muốn giảm bớt xấu hổ. Cô không ngờ Cố Ngôn Phong sẽ đích thân đi xào rau thật.

Nếu anh đi tới phòng bếp của khách sạn thì hành tung đương nhiên sẽ bại lộ, hơn nữa là người khác sẽ hoài nghi, nói không chừng ngày mai sẽ lên hot search.

Nhưng anh cũng không vì vậy mà lưỡng lự, chỉ vì một câu nói muốn ăn của cô mà đi nấu ăn. Cố Ngôn Phong thật sự tốt đến mức làm người ta muốn khóc luôn!

Khuông Mịch xoa ngực mình, vội đi tới rót rượu.

"Tối đây tới đây, năm mới vui vẻ!" Trác Tuấn mặt dày đi đến bên cạnh bàn, chủ động giơ chén rượu lên: "Chúc ông chủ và bà chủ sang năm sau ngày càng nổi tiếng, tránh khỏi tai tiếng. Em và Trình Song Song cũng không muốn gì nhiều, chỉ cần đi theo hưởng chút lợi lộc là được rồi."

"Đúng đúng đúng, năm mới vui vẻ!" Trình Song Song cũng hòa theo nói.

Khuông Mịch cũng tự rót ít rượu cho mình, cong mi mắt lên nhìn Cố Ngôn Phong: "Năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ." Cố Ngôn Phong cộng ly với bọn họ, uống xong thì lấy chiếc đĩa làm vạch: "Đồ ăn bên này, hai người nhớ đừng chạm vào."

Anh vạch ra một bên chỉ có một đĩa đậu phộng, hơn nữa đĩa cũng rất ít, nhìn còn chưa tới hai mươi viên.

"Thầy Cố, nếu anh đã làm rồi thì sao chỉ làm có mấy viên? Không ngại bỏ công sao?" Trác Tuấn nhìn đĩa thịt bò trước mặt Khuông Mịch, tiện tay bốc hai viên đậu phộng bỏ vào trong miệng, cảm giác không có mùi vị gì hết.

"Đây là đồ khách sạn khuyến mại." Cố Ngôn Phong cười nói: "Ngày Tết, đầu bếp của khách sạn đều nghỉ cả, tất cả đậu phộng chỉ còn sót lại đó."

Trác Tuấn: "....."

Hắn bung chén rượu lên nói với Khuông Mịch: "Mịch Mịch, trước đó bọn anh chỉ nói đùa thôi, em đừng có để ý. Thầy Cố thường xuyên ăn Tết với bọn anh, bọn anh đều coi nhau như người nhà, không phân biệt ông chủ và người làm, cho dù nói đùa như thế nào thì anh ấy cũng không tức giận. Vậy nên bọn anh không có thói quen lựa lời mà nói. Nào, tối đây, kính em một ly nhé, hy vọng không làm em sợ."

Trác Tuấn cũng không tin Cố Ngôn Phong sẽ trở mặt nhìn Khuông Mịch uống say, đêm nay để có thể trở về đón năm mới cùng cô, quả thực Cố Ngôn Phong có thể nói là không từ bất kì thủ đoạn nào. Nếu đó không phải là thích thì hẳn sẽ nhét đầu mình vào chai rượu.

Thân là trợ thủ đắc lực của ông chủ, ông chủ muốn gì thì cho cái đó, nếu ông chủ ra lệnh làm gì thì phải chủ động đi làm ngay.

Ngày Tết này là một ngày rất thích hợp để lập công.

Khuông Mịch cụng ly với hân, uống một ngụm nhỏ, sau đó mới nói: "Em còn chưa say đâu. Anh năm nay, không đúng, anh năm ngoái mới đi theo thầy Cổ làm việc, tại sao lại biết trước kia thầy Cổ đối xử với nhân viên như thế nào?"

Trác Tuấn: "....."

"Thật ra anh ấy nói cũng không sai." Trình Song Song hiển nhiên cũng có chung suy nghĩ với Trác Tuấn, cùng nâng chén với Khuông Mịch: "Mấy năm nay chị đi theo thầy Cổ, biết anh ấy chính là người như vậy. Sở dĩ anh Trác biết là vì trước kia nghệ sĩ của anh ấy đã từng hợp tác với thầy Cổ, bọn họ cùng nhau ăn Tết."

Khuông Mịch gạt đầu, uống thêm một ngụm nữa, sau đó chủ động nâng chén với Trác Tuấn: "Là em đổ oan cho anh Trác rồi, em xin tạ lỗi với anh."

"Nói tạ lỗi thì cũng nghiêm trọng quá, thật ra em nói cũng không sai." Trác Tuấn ngay cả chén rượu cũng không buông ra: "Lại kính em một chén."

Vì thế không cho Cổ Ngôn Phong kịp mở miệng, hai người cứ uống như vậy.

Cổ Ngôn Phong gấp món ăn cho cô: "Không uống được cũng đừng cậy mạnh, ăn một chút gì đó đi."

"Em biết rồi, anh đừng lo lắng." Khuông Mịch ăn đồ ăn, sau đó lại nói với Trình Song Song: "Song tỷ, cảm ơn chị vẫn luôn chăm sóc em, em kính chị."

Trình Song Song uống hết rồi tiếp tục mời lại: "Làm việc với em thật sự rất thoải mái, chị cũng kính em."

Cổ Ngôn Phong nhìn mấy người anh đến tới đi, hoàn toàn không có ai quan tâm đến anh, quả thực chính là muốn "không say không về".

Khuông Mịch là một cô gái nhỏ thì không cần hỏi cũng biết, không có chuyện tẩu lượng sẽ tốt.

Anh bắt đầu đi lấy đầu, thuận tay đưa hai đĩa thịt sang cho Trác Tuấn, nói không rõ ràng: "Sang bên kia ăn chút gì đó rồi lại uống, được không?"

Trác Tuấn không chút khách khí mà ăn một mồm to đầy thịt, căn bản không hiểu được ý anh: "Mịch Mịch hay lắm! Uống rượu với em quá đã, tới đây tới đây, uống tiếp nào."

Cổ Ngôn Phong: "....."

Khoảng một tiếng sau, ly chén trên bàn hỗn độn, đồ ăn không còn sót lại miếng nào. Trác Tuấn và Trình Song Song ngã xuống bàn, trong tay còn cầm chén rượu, lăm lăm "uống tiếp", sau đó trực tiếp ngã xuống ngủ dưới thảm.

Mà trong khi đó, Khuông Mịch lại chống cằm nhìn Trác Tuấn nằm trên mặt đất, đôi mắt sáng lấp lánh, đầu óc vẫn còn tỉnh táo: "Anh Trác, tẩu lượng của anh như thế là không được, tại sao anh có thể làm người đại diện được chứ?"

Cổ Ngôn Phong: "....."

Anh có thể làm chứng, thật ra tẩu lượng của Trác Tuấn thật sự không tồi, ít nhất khi xã giao ở bên ngoài, đa số vẫn còn trụ được.

Chỉ là.... Tầm mắt anh đảo qua mấy bình rượu trên mặt bàn, lắc lắc đầu.

Ban đầu khi mấy người này uống rượu, Trác Tuấn không tin không chuốc say được Khuông Mịch nên sau khi xuống xong bình rượu Bành để đưa, hân lại gọi khách sạn đưa thêm mấy bình rượu trắng tới.

Vì thế, hiện tại kết cục cực kì thảm.

"Anh Trác, tới đây uống tiếp nào." Khuông Mịch khom lưng đẩy Trác Tuấn.

"Uống." Mắt Trác Tuấn không mở ra được, nghe cô gọi thì cơ hồ có phản xạ điều kiện, cầm chén giơ lên miệng uống. Đưa được một nửa thì tay lại mềm nhũn, cái ly lặn trên mặt đất.

May mắn có Cổ Ngôn Phong nhanh tay lẹ mắt nên mới không đổ vỡ.

"Anh Trác gian lận." Khuông Mịch oán giận, cánh tay nhẹ nhàng lắc lư trên không: "Rượu đổ hết ra đất rồi."

"Được rồi, tẩu lượng của em lợi hại nhất, đừng uống được không?." Cổ Ngôn Phong lắc đầu thở dài, kéo Trác Tuấn dịch đến bên cạnh ghế sofa.

Anh làm ổn thỏa xong, vừa duỗi thẳng eo thì trước mắt bỗng nhiên tối mịt, thiếu chút nữa đã va phải một người. Cổ Ngôn Phong khiếp sợ, ổn định thân hình rồi mới thấy rõ là Khuông Mịch bám theo anh.

Trong tay Khuông Mịch có hai cái ly, cô đem một cái nhét vào tay Cổ Ngôn Phong: "Thầy Cổ, bọn họ không trụ được nữa rồi, anh uống với em đi."

Cổ Ngôn Phong: ".... Không nhìn ra em còn có tiền chất làm con sâu rượu đấy."

"Em không phải là sâu rượu." Khương Mịch sửa lại cho đúng: "Chỉ là giải trí thôi mà, không miễn cưỡng. Anh xem đi, bọn họ không uống, em cũng có ép đâu?"

Cố Ngôn Phong hơi ngập ngừng: "Có thể nói cho tôi biết tại sao tẩu lượng của em lại tốt như vậy không?"

"Tẩu lượng của em cũng không tốt đâu." Khương Mịch chớp mắt, vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Có lần nửa đêm em khát nước, lúc đi tìm nước lại nhầm rượu vang đỏ thành coca, uống hai ngụm... Sau đó em không về nổi phòng ngủ mà ngủ lén ở phòng khách."

Cô còn đặc biệt nhấn mạnh: "Thật sự em chỉ uống hai ngụm thôi đó. Vì thế không phải là do em mạnh, là do bọn họ quá yếu."

Cố Ngôn Phong: "....."

Khương Mịch sau khi có rượu vào thì không giống như bình thường. Cố Ngôn Phong nghi ngờ cô thật sự đã say, chỉ là ý thức còn cố tỏ ra tỉnh táo mà thôi.

"Thầy Cố, mau tới uống rượu nào." Khương Mịch thúc giục nói.

Cố Ngôn Phong lùi lại vài bước: "Em tới đây đi, tôi uống cùng em."

Khương Mịch ung dung chớp mắt vài cái, sau đó đi về phía anh.

Cố Ngôn Phong thấy bước chân của cô xiên xiên vẹo vẹo thì biết là cô đã say thật rồi, đang tính nói chuyện thì Khương Mịch đột nhiên "a" một tiếng: "Tại sao sàn nhà lại động đây? Cứ như ở trên thuyền vậy á, có sóng đập dềnh dềnh...."

Cố Ngôn Phong thấy cô miêu tả rõ ràng như vậy thì buồn cười không chịu được, cố ý trêu cô: "Là do động đất đấy."

Khương Mịch sững sốt, bỗng nhiên nhảy lên phía trước, hành động vô cùng nhanh nhẹn.

Cố Ngôn Phong không kịp tránh, sợ cô ngã nên cũng không kịp nghĩ đến cái khác, trực tiếp dang tay ra. Khương Mịch ôm lấy người Cố Ngôn Phong, do dùng lực quá mạnh nên theo quán tính, hai người cùng ngã trên sofa.

"Bảo vệ thầy Cố!" Khương Mịch ôm lấy đầu anh.

Cố Ngôn Phong vốn còn đang định kéo cô ra, nghe thấy vậy thì ngăn người, động tác chậm mất một nhịp.

"Thầy Cố đừng sợ, em sẽ bảo vệ anh." Khương Mịch lẩm bẩm, dường như cảm thấy còn chưa đủ nên dứt khoát duỗi tay ra, trực tiếp ôm đầu Cố Ngôn Phong ấn vào trong ngực mình, gắt gao che chở.

Cố Ngôn Phong bất ngờ tránh không kịp, cú thế áp thẳng mặt vào một khối mềm mại, hương rượu nồng cùng mùi hương ngọt thanh trên người thiếu nữ trộn lẫn lại với nhau, lan tỏa từ chóp mũi đến trong lòng, ngay lập tức xâm chiếm toàn bộ ý thức của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Đêm nay Cố Ngôn Phong không hề uống rượu, nhưng lúc này anh cảm thấy mình đã say không nhẹ, trong đầu toát ra rất nhiều ý niệm nóng bỏng.

Tay anh còn đang lơ lửng giữa không trung, hết nắm chặt lại mở ra, sau khi lặp lại vài lần thì mới đặt sau lưng Khương Mịch, nhẹ nhàng vỗ vỗ muốn đẩy cô ra.

Ai mà ngờ được Khương Mịch vẫn nghĩ rằng có động đất, ôm chặt anh hơn: "Em không đi đâu! Em phải cứu anh trước!"

Thấy cô bảo vệ mình như vậy, trong lòng Cố Ngôn Phong thật sự cảm động.

Nhưng vấn đề là nếu cứ tiếp tục.... có khả năng thầy Cố sẽ không nhẫn nhịn được, làm ra chút chuyện phá hỏng hình tượng "thầy Cố" mất.

Anh đè nén tâm trạng, bóp lấy eo Khương Mịch, dùng sức xoay người một cái, biến thành Khương Mịch ở dưới, anh ở trên.

Hơn nữa Khương Mịch dùng sức rất nhỏ, Cố Ngôn Phong hành động đột ngột như vậy làm cô không kịp nín giữ, để anh tránh thoát dễ dàng.

"Thầy Cố....." Cố Ngôn Phong còn chưa đứng lên đã nghe được tiếng kinh hoàng của Khương Mịch gọi anh, kèm theo tiếng khóc nức nở.

Đáy lòng anh mềm nhũn, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện hiện Khương Mịch không mở mắt ra nhìn mà nhắm mắt lại tử thần, còn có vài giọt nước mắt trào ra.

Cố Ngôn Phong thở dài, duỗi tay ôm cô vào trong ngực: "Em còn tỉnh táo không?"

Khương Mịch không hề tỉnh táo, có lẽ cô cũng chưa nghe thấy Cố Ngôn Phong nói gì nên không đáp lại. Nhưng cô vẫn trẻ con khịt khịt mũi, sau đó nắm chặt vật áo anh, mặt chôn ở cổ anh cọ thật mạnh.

Vì uống quá nhiều rượu nên gương mặt cô lúc này đỏ bừng nóng rực, hô hấp cũng thô nóng. Làn da ở cổ là nơi yếu ớt mẫn cảm, bị kích như vậy nên không khỏi rung mình, cảm giác nóng rực kia theo làn da len lỏi vào trái tim, lại theo dòng máu chảy về khắp người, cuối cùng hội tụ lại phần bụng dưới.

Cố Ngôn Phong khẽ cử động chân, thay đổi dáng ngồi, than nhẹ một tiếng: "Tại sao tôi lại tới đây rồi chịu tội như vậy chứ?"

Đương nhiên Khương Mịch không trả lời câu hỏi của anh. Hơi thở quen thuộc khiến cô cảm thấy an tâm, say rượu làm đầu óc mất đi năng lực tự hỏi, không quá vài phút liền ngủ say.

Cố Ngôn Phong nhìn người trong ngực không khác gì con mèo nhỏ, lại nhìn hai người đang nằm bên cạnh, thở dài thật sâu, sau đó lấy điện thoại gọi cho Gia Vĩ: "Đạo diễn, phiền ông giúp tôi."

Mùng một Tết, Khương Mịch bị tiếng pháo hoa làm cho bừng tỉnh.

Đầu óc sau cơn say cứ ong ong ong ong, hơn nữa vì không ngủ đủ giấc nên mi mắt cũng nặng trĩu. Cô miễn cưỡng bật đèn, nhìn bức rèm bị kéo kín mít, trong phòng một mảnh tối đen như mực, không có cách nào phân biệt được thời gian.

Tiếng tiếng pháo hoa bên ngoài vẫn còn vang lên liên tục, chứng tỏ trời đã sáng.

Cô duỗi tay ra muốn tìm điện thoại, bỗng nhiên cảm thấy không ổn.... Cô mặc mặc một chiếc áo choàng ngủ mỏng, áo bên trong vẫn không đổi.

Tối hôm qua..... Khương Mịch đột nhiên ngồi dậy.

Tối qua, Cố Ngôn Phong đột nhiên xuất hiện, bề ngoài cô cố tỏ ra bình tĩnh nhưng bên trong vô cùng hưng phấn. Vậy nên khi đám người Trác Tuấn mang rượu tới cô đã không hề do dự uống luôn. Sau đó.... mọi chuyện phía sau thì cô không biết, chỉ mang máng nhớ rằng, hình như cô đã hạ gục được cả Trác Tuấn và Trình Song Song.

Khương Mịch:!!!

Rốt cuộc là do tài lượng của nguyên chủ quá tốt hay là do tối qua cô quá hưng phấn đây?

Khương Mịch nghiêm túc suy nghĩ, trước kia vì nguyên chủ muốn mua quà tặng cho Bách Mặc nên đã đến làm thêm ở quán bar, vậy thì chắc chắn phải uống rất giỏi. Nhưng do chuyện ba nuôi nên thật ra cô ấy rất ghét uống rượu.

Thế thì... tối qua đột nhiên phát huy trình độ là bởi vì rất vui hả?

Khương Mịch nhìn không được che mặt, mặt mặt quá, tí nữa phải nhìn mặt Cố Ngôn Phong như thế nào bây giờ?

Phải rồi, Cố Ngôn Phong... Tối qua anh vất vả chạy tới đây, kết quả cô lại uống say?!

Khương Mịch không thể nghĩ thêm nữa, trực tiếp nhảy xuống giường, không biết mép giường có thứ gì đó mà cô làm rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Bật đèn ở đầu giường lên, bây giờ Khương Mịch mới thấy rõ đó là một bao lì xì cỡ lớn.

Chắc là Cố Ngôn Phong đưa rồi. Cô vội vàng cúi xuống nhặt lên.

Mặt dưới của bao lì xì viết: Chúc mừng năm mới, Mịch Mịch.

Khương Mịch sờ thử, cảm giác bên trong không giống như là tiền, mở ra thì thấy đó là một chồng tám card.

Khương Mịch lật mình, lấy hết các tám thẻ trong đó ra, tất cả đều là thẻ ưu điểm Cố Ngôn Phong tự chế, không ít không nhiều, vừa vặn 30 tám, có thể đổi thêm một tám thẻ tám nguyên nữa rồi!

Sau khi cất dọn những tám thẻ đó xong, Khương Mịch nhanh chóng đi ra khỏi phòng ngủ.

Mặt bàn đã được dọn dẹp sạch sẽ, Trác Tuấn và Trình Song Song không thấy đâu, Cố Ngôn Phong ngủ trên ghế sofa, trên người chỉ đắp một cái áo khoác.

Nghe thấy tiếng động, anh mở mắt ra nhìn cô, thấp giọng hỏi: "Tỉnh rồi à? Có thấy đau đầu không?"

Có lẽ là do không nghỉ ngơi tốt nên nghe giọng của anh có chút mệt mỏi.

"Xin lỗi, tối qua em uống say quá." Khương Mịch chạy tới, áy náy hỏi: "Tại sao tối qua anh lại ngủ ở đây?"

Cố Ngôn Phong nhìn cô một cái, có lẽ là do gấp quá nên cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng rồi ra đây.

Quần áo này mặc lên người cô khiến cho những đường cong mảnh khảnh được phác họa rõ ràng.

Những hình ảnh tối hôm qua lại ủa đến, Cố Ngôn Phong tránh tầm mắt đi, chỉnh lại quần áo trên người rồi đáp: "Tôi còn có thể ngủ đầu được nữa?"

"Chẳng phải bên trong có hai cái giường sao?" Khương Mịch không hiểu gì: "Chúng ta từng ngủ trên một chiếc giường rồi, còn sợ gì ngủ chung một phòng?"

Cố Ngôn Phong nhú mày, không phòng ngừa anh như vậy, rốt cuộc là do tâm tư của anh kín đáo hay là do cô không có ý gì với anh?

Bất quá, có một điều có thể xác định: Chuyện tối qua cô đã quên sạch rồi.

"Em không lạnh sao?" Lần này Cố Ngôn Phong hỏi tuột.

Khương Mịch cúi đầu, mang theo gương mặt đỏ ửng chạy về phòng.

Cố Ngôn Phong nhún mày, khoe miệng xẹt qua một tia ý cười, xem ra cũng không phải là thật sự không hiểu.

Hôm nay là mừng một Tết, Khương Mịch không muốn đến trễ nên mặc dù ngại ngủ, cô vẫn nhanh chóng thay xong quần áo.

"Tối uống nước đi." Cố Ngôn Phong đưa nước cho cô: "Em tới phim trường trường trước nhé, đợi tôi xong việc rồi sẽ qua đó tìm em."

Khương Mịch cố gắng bình tĩnh: "Cảm ơn thầy Cố."

Trong nước có bỏ thêm mật ong, hương vị ngọt thanh lại nồng đậm, uống xong thì cổ họng cũng thoải mái hơn nhiều.

Đột nhiên, trong đầu Khương Mịch hiện lên hình ảnh Hạ Uân Dung hút thuốc tối qua.

Ngập ngừng vài giây, Khương Mịch hỏi Cố Ngôn Phong: "Thầy Cố, anh còn mật ong không?"

"Có." Cố Ngôn Phong gật đầu: "Ở trên bàn, làm sao vậy?"

"Em mang một ít đến phim trường." Khương Mịch tìm được một chai nước mới, đổ đầy nước mật ong vào.

Ánh mắt Cố Ngôn Phong khẽ lay động: "Chuẩn bị cho chú Hạ à?"

"Vâng." Khương Mịch hơi ngập ngừng: "Cũng có thể cho người khác uống nữa."

Cố Ngôn Phong không nói gì: "Đi thôi."

Khương Mịch cầm chai nước mật ong đi, vừa mới ra khỏi cửa phòng đã nhìn thấy Trác Tuấn và Trình Song Song rụt rè đứng đợi ở cửa.

Mấy người chạm mặt nhau, cả hai đều cảm thấy xấu hổ.

"Uống nước mật ong không?" Khương Mịch giơ chai lên.

"Không cần đâu, không cần." Trác Tuấn vội vàng xua tay, ho nhẹ một tiếng, cúi đầu xin lỗi: "Mịch Mịch, tối qua xin lỗi em, là bọn anh hơi quá đáng."

Khương Mịch lắc đầu: "Không sao đâu, em hơi quá."

Cô dừng một chút, lại nói: "Mấy năm nay, cảm ơn hai người."

Dự theo tính cách của Cố Ngôn Phong, chắc chắn Tết đến sẽ cho nhân viên nghỉ.

Nhưng tối hôm qua Trác Tuấn và Trình Song Song đã nói, tất cả nhân viên công tác đều ăn Tết cùng anh, hơn nữa nói đùa uống rượu cùng nhau là chuyện bình thường.

Khương Mịch dễ dàng đoán được là bọn họ cố ý ở lại cùng Cố Ngôn Phong. Đây là một ngày đặc biệt, trải qua một mình thì quá quanh quẩn, vậy nên ngày Tết này bọn họ sẽ không kiêng nể gì nhau, thoải mái cười đùa, thậm chí còn để lại cho Cố Ngôn Phong một cục diện rối rắm, chờ anh tối thu dọn.

Chỉ cần có việc làm thì sẽ không cô đơn nhàm chán nữa.

Cố Ngôn Phong đối xử với mọi người tốt như vậy, những người xung quanh anh cũng không phải đồ ngốc.

Nhưng mà tôi qua uống đến mức chẳng biết trời trăng mây gió gì, đây là điều bọn họ không lường trước được.

Muốn trách thì phải trách tẩu lượng của Khương Mịch quá tốt thôi.

Trác Tuấn và Trình Song Song liếc nhau, hiểu ý cười cười, không nói thêm gì nữa.

"Đi thôi, Song tỷ đi cùng em đến đoàn phim trước." Khương Mịch cũng cười: "Làm phiền anh Trác đi cùng thầy Cố rồi."

Phim trường rất ồn ào, đa số mọi người đều có quảng thâm mắt, hốc mắt phỉm hồng, quả nhiên là do không ngủ đủ giấc mà ra, nhưng thần sắc ai nấy đều phấn khởi.

Khi đến, Gia Vĩ và Hạ Uẩn Dung đang phát bao lì xì cho mọi người.

Khương Mịch đứng ở bên cạnh nhìn trong chốc lát, nhạy bén phát hiện Gia Vĩ đang miễn cưỡng cười.

"Mịch Mịch, năm mới vui vẻ." Hạ Uẩn Dung phát bao lì xì cho mọi người xong thì đi đến trước mặt cô, đưa cho cô một hồng bao lớn.

"Cảm ơn chú Hạ." Khương Mịch đưa chai nước mật ong qua: "Đây là của thầy Cố làm đấy ạ."

Hạ Uẩn Dung ném thử một ngum rồi cười nói: "Là cháu làm đúng không? Ngôn Phong không cẩn thận như thế này đâu."

Khương Mịch khó hiểu, ngay sau đó khoe miệng lại cong lên: "Là thầy Cố làm thật đấy ạ."

Hạ Uẩn Dung cũng không tranh cãi với cô: "Đi chuẩn bị đi, mừng một Tết, cố gắng đừng để bị NG."

"Đại diện Gia, năm mới vui vẻ!" Ở xa, Khương Mịch lên tiếng chào Gia Vĩ, sau đó đi vào phòng trang điểm.

"Cảm ơn tiểu tiên nữ Mịch Mịch, năm mới vui vẻ."

Cô vừa bước vào, mọi người đã nhanh chóng chào hỏi.

Những người ở lại đoàn phim cũng không có nhiều, vậy nên Khương Mịch chuẩn bị ít bao lì xì, vừa rồi Trình Song Song đã phân phát giúp cô.

"Năm mới vui vẻ." Khương Mịch mỉm cười đáp lại: "Mọi người vất vả rồi."

Vừa mới ngồi xuống, Trần Thâm Thần cũng theo đó bước vào, còn mang theo đồ uống nóng: "Mọi người năm mới vui vẻ nhé, vất vả rồi."

Lại hàn huyên thêm một hồi, nhân viên trang điểm đang tô son cho Khương Mịch, cô không nói gì, chỉ là khoe mắt liếc thấy dường như Trần Thâm Thần có chuyện gì đó muốn nói.

Đợi Khương Mịch hóa trang xong, Trần Thâm Thần lập tức chạy lên hỏi: "Mịch Mịch, có thể đối diện với tôi một đoạn không?"

Khương Mịch gạt đầu, đi với hân đến phim trường trước, tìm bãi đất trống.

"Có chuyện gì vậy?" Khương Mịch trực tiếp hỏi.

"Không có gì, chỉ là tôi không muốn bị NG, bị đạo diễn Gia giận cá chém thớt thôi." Trần Thâm Thần khẽ thấp giọng nói: "Làm phiền cậu rồi."

Khương Mịch có chút khó hiểu: "Tôi qua các cậu chọc giận đạo diễn như thế nào vậy?"

"Nào có đâu." Trần Thâm Thần vội vàng xua tay: "Tôi qua mọi người đều chơi rất vui vẻ."

Khương Mịch: "Vậy tại sao tâm trạng của đạo diễn lại không tốt?"

Trần Thâm Thần kinh ngạc nhìn cô: "Cậu không biết ư?"

Khương Mịch lắc đầu: "Biết cái gì?"

"Chắc là cậu không xem tin tức rồi." Trần Thâm Thần lấy điện thoại ra mở Weibo: "Cậu nhìn hot search đi."

Khương Mịch cầm điện thoại, ánh mắt nhìn thấy hot search thứ năm đầu tiên #CP mùa gió đúng chung một khung hình#.

Khương Mịch thiếu chút nữa ném luôn điện thoại của Trần Thâm Thần đi.

Chẳng phải Trác Tuấn nói hai người họ không gặp nhau sao?!

"Cậu xem, nhanh như vậy, đạo diễn Gia làm sao mà vui nổi?" Trần Thâm Thần nói bên tai cô.

Khuông Mịch chớp mắt, phục hồi tinh thần lại, nhìn lại một lần nữa mới phát hiện đúng đầu hot search là tiêu đề #Bách Mặc #.

"À, chắc là cậu chưa biết rồi." Trần Thâm Thần thấy Khuông Mịch nửa ngày vẫn chưa có phản ứng nên chủ động nói: "là một bộ phim điện ảnh, người đại diện của tôi nói đây có thể là phim nhựa có tầm ảnh hưởng lớn nhất trong năm nay, chắc chắn sẽ lấy được giải thưởng, đầu tư tận ba trăm triệu lận đó."

Sau khi Bách Mặc bỏ đi, Trần Thâm Thần trở thành nam chính, Hạ Uẩn Dung đã đến bàn bạc với hắn, cho hắn ký hợp đồng với Nhạc Quả. Người đại diện dẫn dắt hắn bây giờ rất nổi danh, Trình Song Song nói người đó có quan hệ nhân mạch rất nhiều.

Vì thế hắn có thể biết được rất nhiều tin tức mà người trong giới không biết.

Nhưng tin tức này không làm Khuông Mịch chần chừ, bởi vì đây cũng nằm trong kế hoạch cô và Cố Ngôn Phong đã dự liệu.

Trong sách nói năm đầu tiên Bách Mặc đã diễn một bộ thanh xuân vườn trường, ở liên hoan phim được đề cử giải nam diễn viên xuất sắc nhất, đáng tiếc lại không được chọn.

Người giành danh hiệu ảnh đế khi đó vẫn là Cố Ngôn Phong, mà bộ phim điện ảnh khiến anh nhận giải thưởng chính là .

Bộ phim này nói về đề tài xuyên nhanh, nhập hồn. Vì đã tâm của vai phản diện nên có một loại virus tên "Tang" đột nhiên bùng nổ, làm vô số người biến thành zombie, từ đó mặt thế hình thành. Sau khi nữ chính xuyên đến đã nghiên cứu virus nhằm muốn ngăn chặn đại dịch này, giúp đỡ nam chính là một nhà nghiên cứu khoa học lớn.

Nhưng trong sách Cố Ngôn Phong chỉ là vai phụ, không phải vai chính nên bộ phim điện ảnh này không được đề cập nhiều, thậm chí còn không miêu tả về nội dung. Sở dĩ tác giả đề cập đến là vì khi đó ở lễ trao giải, Cố Ngôn Phong nhìn thấy nguyên chủ có ý đồ câu dẫn Bách Mặc, lúc ấy Cố Ngôn Phong đã trở thành người xấu nên đã ghi hận Bách Mặc.

Nếu chỉ biết cốt truyện trong sách thì không thể nào hiểu hết nội dung của được.

Vậy nên Khuông Mịch mới không biết. Nhưng Cố Ngôn Phong biết, bộ phim này đã được dự định quay từ sớm, chắc hẳn anh đã tiếp xúc với nó từ lâu.

Bây giờ Bách Mặc ký hợp đồng với , như vậy thì khác hoàn toàn với cốt truyện.

Đây chính là thí nghiệm đầu tiên mà cô và Cố Ngôn Phong muốn thử.

Nếu trên người Bách Mặc thật sự có hệ thống, mà nếu mục đích của hệ thống là giúp Bách Mặc đi trên con đường ảnh đế.... thì nhất định Bách Mặc sẽ không thể nào bỏ qua tài nguyên này được, bởi vì hệ thống đã biết chắc chắn sẽ giành được giải thưởng.

Từng bước đi của Bách Mặc đều giống như những gì cô và Cố Ngôn Phong dự đoán.

Điều này đã đủ chứng minh là họ đã suy đoán chính xác.

Bây giờ Bách Mặc đã vào đoàn, tiếp đó, hắn sẽ phải chủ động làm theo hệ thống.

"Bách Mặc mới rời khỏi đoàn phim của chúng ta không lâu mà đã ký kết được bộ phim điện ảnh mới, đây rõ ràng là đã có dự định từ trước. Bộ phim được đầu tư ba trăm triệu, quả thật phim truyền hình nhỏ nhoi này của chúng ta không thể nào so kịp. Nhưng mà đã ăn trong chén lại nhìn trong nồi, thử hỏi lâm vào tình trạng này, ai mà vui vẻ cho nổi?" Trần Thâm Thần còn phân tích cho cô nghe: "Đứng ở góc độ của đạo diễn Gia ấy à, ông ấy có thể vui được mới là lạ."

Khuông Mịch gật đầu: "Cậu nói đúng."

Trần Thâm Thần lại nói nhỏ: "Tôi nghe mọi người nói sau lưng rằng, hai sự cố kia đều là do Bách Mặc sắp xếp. Nếu là thật thì cũng đáng sợ quá rồi, ra tay tàn nhẫn với bản thân mình như vậy, liệu có ác quá không?"

Khuông Mịch: "... Không có chứng cứ thì đừng nói bừa, làm ảnh hưởng không tốt đến không khí ở đoàn phim."

"Tôi biết mà, tôi chỉ nói với cậu thôi." Trần Thâm Thần lập tức gạt đầu: "Chúng ta đổi diễn đi."

Do đã chuẩn bị đầy đủ nên cảnh diễn đầu tiên quay một lần là qua, tâm tình Gia Vi cuối cùng cũng khá hơn chút ít.

Không có Bách Mặc thì sao chứ? Chẳng lẽ đoàn phim không hoạt động được bình thường? Có mà còn hài hòa hơn lúc có hắn ở đây!

Có lẽ là do Gia Vi biết Cố Ngôn Phong đang ở đây nên cảnh diễn hôm nay của Khuông Mịch rất ít, chỉ có cảnh đầu, còn lại mấy cảnh sau là cảnh của Trần Thâm Thần và các vai phụ.

Khuông Mịch nhớ đến hot search trước đó, bèn lấy điện ra xem, "CP mưa gió" vẫn còn treo trên hot search.

Ấn vào xem thì thấy, hóa ra đúng chung một khung hình là ba bức ảnh chụp hậu trường.

Trong đó có một bức ảnh có cả Hàn Thư Ngọc và Cố Ngôn Phong, giữa họ có chen lẫn vài người, từ ảnh chụp có thể nhìn ra được bọn họ không tiếp xúc với nhau.

Bất quá tình huống này vẫn phải tiếp xúc thôi, dù sao cũng đã từng hợp tác với nhau, cũng coi là bạn bè, nếu như gặp rồi mà không nói chuyện thì sẽ trở thành vấn đề lớn.

Hai tấm ảnh khác cô cũng xem. Vẫn là khung cảnh đó, vẫn là những người đó, nhưng ở giữa lại được chia làm hai nửa.

Một bên là gương mặt Hàn Thư Ngọc gục xuống, dịu dàng xinh đẹp. Một bên khác là hình ảnh Cố Ngôn Phong nhìn về phía Hàn Thư Ngọc, ánh mắt chuyên chú.

Luột xuống mục bình luận, fans CP chẳng khác nào điên rồi, không ngừng spam "Ăn Tết thôi.", chẳng khác nào như đám thủy quân.

Khuông Mịch phụng mặt ra khỏi phòng hóa trang.

"Mịch Mịch, tới đây ăn trái cây đi." Nhân viên trang điểm không hề gấp gáp, sáng sớm được cô phát bao lì xì nên rất nhiệt tình.

Khuông Mịch quét tầm mắt đến đĩa đựng trái cây, trong lòng khẽ động: "Trái cây này ai mua vậy? Có chanh không?"

"Chắc là đạo diễn mua đó." Nhân viên trang điểm khó hiểu: "Em cần chanh làm gì?"

Khuông Mịch nghiêm túc nói: "Tối qua quay đêm nên em muốn bổ sung một chút vitamin C."

"Hóa ra là bí quyết để trở nên xinh đẹp à?" Nhân viên trang điểm đứng lên: "Chị cũng muốn."

Hai người chạy đi tìm trợ lý sinh hoạt, tìm được hai quả chanh, Khuông Mịch vắt chanh ra một chén nước ấm nhỏ.

Nhân viên trang điểm cũng học theo, sau đó uống thử một ngụm, chua đến mức thiếu chút nữa ném luôn cả ly nước: "Mịch Mịch, em chắc chắn cái này uống được hả?"

"Uống mãi trời thành quen mà." Khuông Mịch mỉm cười nói, trong lòng lại nghĩ, đương nhiên là không uống được rồi.

Cô bưng một chén nước ra, vừa hay nghe được hai nhân viên công tác nói Cố Ngôn Phong lại tới nữa.

"Thầy Cố đang ở đâu vậy?" Khuông Mịch tiến lên hỏi.

Nhân viên công tác chỉ chỗ cho cô.

Khuông Mịch nhanh chóng tìm được Cố Ngôn Phong, anh đang nói chuyện với Hạ Uẩn Dung.

Thấy cô tới, hai người họ liền im bặt.

"Thầy Cố, anh khát không?" Khuông Mịch cười tủm tỉm đưa nước qua: "Uống nước đi này."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75-1

Cố Ngôn Phong nhìn về mặt tươi cười nịnh nọt của Khuông Mịch, trực giác mách bảo rằng chỗ nước này nhất định có vấn đề.

Nhưng mà anh cũng không vạch trần.

"Cảm ơn." Anh nhận lấy ly nước, nhìn màu của nước, sau đó đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ.

Cố Ngôn Phong: "...."

Cho dù anh đã có sự chuẩn bị, nhưng vừa mới nhấp thử một ngụm mà vẫn bị chua đến mức suýt phải phun ra.

Khuông Mịch nhìn chân mày anh bị kích thích đến run rẩy, hàng lông mi run bần bật, khóe miệng giật giật thì trong lòng thoải mái hơn nhiều, đáy mắt không tự chủ được toát lên ý cười.

Cố Ngôn Phong nhìn má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ như ẩn như hiện của cô, vị chua trong miệng dường như đã vơi đi rất nhiều.

Trong tay Hạ Uẩn Dung vẫn còn cầm chai nước mật ong sáng nay Khương Mịch đưa cho, nhìn thấy Cố Ngôn Phong uống nước, ông cũng cầm lấy uống một ngụm.

"Làm sao vậy?" Hạ Uẩn Dung thông thả uống xong, nhận thấy vẻ mặt của Cố Ngôn Phong không quá thích hợp.

Vị chua trong miệng một lần nữa lại dâng lên, Cố Ngôn Phong bỗng cảm thấy vừa rồi không nên nhẫn nhịn, nên trực tiếp phun vào mặt ông mới đúng.

Sự phân biệt đối xử này làm anh cảm thấy vị nước chanh càng chua hơn.

"Mịch Mịch, em tới đây." Cố Ngôn Phong vẫy tay với cô.

"Em còn phải đi quay phim nữa." Khương Mịch làm chuyện xấu xong đương nhiên sẽ chột dạ, quay đầu chạy đi: "Thầy Cố, anh nhất định phải uống hết đó nhé."

Cố Ngôn Phong nhìn ly nước, dờ khóc dờ cười.

Anh còn chưa đánh người mà đã đáng sợ đến mức này sao?

Rõ ràng người gây chuyện là cô, tại sao thoát nhìn anh mới là người đáng giận vậy?

"Hai đứa đây là..." Hạ Uẩn Dung hết nhìn Cố Ngôn Phong lại nhìn sang bóng dáng của Khương Mịch, bỗng nhiên không nhịn được hỏi: "Hai đứa tới thật rồi sao?"

Ban đầu Hạ Uẩn Dung không tán đồng việc Cố Ngôn Phong và Khương Mịch đính hôn, cảm thấy bất kì phương diện nào cô và anh cũng có sự chênh lệch. Sau đó ông gặp được Khương Mịch, có ấn tượng khá tốt với cô, lại loáng thoáng nghe nói hai người là đính hôn giả nên cũng không quan tâm nhiều nữa.

Hôm nay Cố Ngôn Phong xuất hiện ở phim trường, lấy cớ là có chút chuyện cần làm ở Hòa Xuyên, nghe nói Hạ Uẩn Dung cũng ở đây nên tới tìm ông, sau đó hai người cùng nhau về nhà.

Nhưng trong lòng Hạ Uẩn Dung hiểu rõ đây chỉ là cái cớ.

Cố Ngôn Phong xuất hiện ở đây chỉ có thể là vì Khương Mịch.

Nếu như là đính hôn giả, lại không công khai thì không cần thiết phải có ý khoe ân ái, vì thế chỉ có thể nghĩ hai người đã tới với nhau thật mà thôi.

Hạ gia và Cố gia cách nhau chỉ một con đường, quan hệ hai nhà trước kia rất tốt, được coi như thế giao. Sau đó hai nhà một trước một sau xảy ra biến cố, Hạ Uẩn Dung dọn đi, từ đó một khoảng thời gian dài không cùng nhau liên hệ. Sau đó bất ngờ chạm mặt nhau trong giới giải trí, lúc này Hạ Uẩn Dung mới biết Cố Ngôn Phong bất hòa với gia đình, ông cũng không hỏi nhiều mà chỉ cố gắng giúp đỡ anh.

Bối phận của Hạ Uẩn Dung ngang hàng với Phí Nhất Nhược, tuổi cũng không lớn hơn Cố Ngôn Phong là bao nhưng trước sau đều coi anh là văn bối. Sau này vì cháu gái mất tích nên trong lòng ông vẫn luôn áy náy, tâm tư muốn bồi thường không có chỗ đặt liền chuyển hết lên người Cố Ngôn Phong.

Nhưng bất đắc dĩ Cố Ngôn Phong lại là người có bản lĩnh, những lần ông giúp được anh cũng không nhiều lắm.

Hạ Uẩn Dung biết trong tiệc đính hôn của anh không có người nào trong Cố gia xuất hiện, quan hệ của nhà anh vẫn gay gắt như cũ. Hiện tại Phí Nhất Nhược cũng hôn mê bất tỉnh, ông không tự giác được lại đứng trên cương vị một người chú, lại tiếp tục nhọc lòng.

"Đương nhiên là thật." Cố Ngôn Phong nghĩ đến biểu hiện sau khi say rượu của Khương Mịch tối qua, cảm giác không phải là cô không có ý với anh nên đã quyết định muốn quang minh chính đại theo đuổi người về tay mình.

Hạ Uẩn Dung không biết nghĩ đến cái gì, muốn nói lại thôi.

"Sao vậy?" Cố Ngôn Phong hỏi: "Chú muốn phản đối?"

"Không có, cháu đừng hiểu lầm, chú tuyệt đối ủng hộ hai đứa." Hạ Uẩn Dung vội vàng nói: "Nhưng có chút chuyện chú không hiểu."

Cố Ngôn Phong nhìn ly nước chanh, cau mày uống lên một ngụm nữa, vẫn chưa đến mức muốn rụng răng. Anh lắc đầu hỏi: "Không hiểu chỗ nào?"

Hạ Uẩn Dung hỏi: "Nhà cháu đồng ý ư?"

Nếu đồng ý thì tại sao lúc đính hôn không có ai tham dự? Nếu không đồng ý thì tại sao sau khi hai đứa ở bên nhau, người nhà lại không can thiệp ngăn cản?

Cho dù là Cố Ngôn Phong hay Khương Mịch thì Hạ Uẩn Dung đều yêu quý hết, vậy nên ông không nỡ để bọn họ chịu khổ. Mặc kệ là áp lực từ gia đình, fans hay là người ngoài giới, ông đều muốn giúp bọn họ giải quyết.

"Chú Hạ này." Cổ Ngôn Phong trầm ngâm vài giây, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Cháu có thể hỏi chú một vấn đề này không?"

Hạ Uẩn Dung bị tiếng gọi "chú Hạ" này của anh dọa đến ngẩn người: "Cháu cứ hỏi."

"Chú..." Cổ Ngôn Phong ngập ngừng trong giây lát, sau đó khẽ cắn môi trực tiếp hỏi: "Quả quýt nhà chú, trên người có vết bớt hay mấy thứ gì đó đại loại giống vậy không?"

Quả quýt chính là nhũ danh đứa cháu gái đã mất của Hạ Uẩn Dung.

Năm đó chị dâu chú Hạ mang thai được hơn tám tháng, bỗng nhiên có một ngày muốn ăn quýt, không ngờ anh trai chú Hạ lại mua về quả quýt chua kinh khủng, chị dâu chú Hạ ăn xong liền bắt đầu đau bụng, đưa đến bệnh viện thì sinh non.

Sau này mọi người thường nói với nhau giỡn rằng, nói đứa cháu gái bị chua quá không chịu được nên mới phải đi ra kháng nghị, vì thế đặt nhũ danh cho cô bé là quả quýt.

Hạ Uẩn Dung đã rất lâu chưa nghe đến cái tên "Quả quýt" này, trong nháy mắt có chút hoảng hốt, không biết hôm nay là ngày mấy.

Mấy năm nay, người biết chuyện của Hạ gia đều kiêng dè, không dám nhắc đến trước mặt ông.

Người không biết vì thế sẽ không biết đến sự tồn tại của Quả quýt.

"Không có." Hạ Uẩn Dung mất một lúc lâu mới tỉnh táo lại, miễn cưỡng cười: "Đây cũng không phải là phim truyền hình, làm gì có ai mà để xác nhận cái bớt chứ?"

Cổ Ngôn Phong cúi đầu nhìn chén nước chanh trong tay, cũng cảm thấy mình điên mất rồi. Vừa rồi trong giây lát, không biết vì sao mà đầu óc anh toàn nghĩ đến từ "chua", anh đột nhiên nghĩ tới câu nói đùa "Chua quá không chịu được phải đi ra kháng nghị", vì thế mới nghĩ ra một giả thiết lớn mật: Nói không chừng... Khương Mịch chính là Quả quýt.

Vì dù sao Hạ Uẩn Dung cũng từng nói, lần đầu tiên ông nhìn thấy Khương Mịch đã cảm thấy rất quen thuộc, hơn nữa tuổi cũng xêm xêm nhau.

"Xin lỗi chú, có lẽ cháu còn chưa tỉnh rượu." Cổ Ngôn Phong nói.

Cho dù có nghi ngờ thật thì cũng phải điều tra rõ ràng, sau đó phải xác định trước với Hạ Uẩn Dung, bằng không lại khiến cho ông thất vọng một lần nữa thì sao? mấy năm nay, ông đã thấy vọng quá nhiều rồi.

"Không sao đâu." Hạ Uẩn Dung xua tay, thở dài một hơi: "Thật không dám giấu, mấy năm nay, gần như chú đã điều tra hết tất cả những đứa trẻ được sinh ra ở Thanh Châu, Hòa Xuyên và những thành phố lân cận, trước sau vẫn không có chút tin tức, chú thật sự rất nản rồi. Nhưng chú vẫn ôm hy vọng, nếu cháu có tin tức gì thì nhớ nói với chú một tiếng. Chỉ cần chú còn sống thì vẫn sẽ tiếp tục đi tìm kiếm."

Cổ Ngôn Phong gật đầu: "Cháu vẫn chưa có manh mối, chỉ là đột nhiên nghĩ đến thôi. Chắc hẳn chú biết được gì đó nên mới có phương hướng tìm kiếm phải không?"

Năm đó khi đứa bé bị lạc anh vẫn còn nhỏ, người lớn sẽ không nói cho anh biết cụ thể sự tình. Hơn nữa sau đó Tiêu Hàm Sương xuyên qua, Cổ Ngôn Phong óc còn không mang nổi mình óc thì lấy đâu ra sức lực đi tìm hiểu chuyện nhà Hạ Uẩn Dung.

Đợi đến lúc anh lớn lên thì đã rất nhiều năm trôi qua rồi, Hạ gia không chỉ mất đi đứa bé mà hai người lớn trong nhà cũng mất tích, tất cả mọi người đều cho rằng họ sẽ không trở về được. Vì thế chuyện cũ cứ thế cho qua, Cổ Ngôn Phong cũng không dám nhắc lại.

Hôm nay chính là nhất thời xúc động.

"Khi con bé mất tích, trên người nó có một cái khóa vòng tay, là cái được chế tác riêng có hình quả quýt, còn có khắc chữ H nữa." Hạ Uẩn Dung nói.

"Cháu nhớ rồi, cháu sẽ lưu ý." Cổ Ngôn Phong hơi dừng lại, bỗng nhiên mỉm cười với ông: "Chú Hạ biết không? Tối qua Khương Mịch đã cầu nguyện cho chú, hy vọng nhà chú sớm ngày được đoàn tụ. Theo như lời cô ấy nói thì năm nào nguyện vọng của cô ấy đều sẽ thực hiện được, vì thế chú đừng nản lòng, cháu tin tưởng sau này mọi người sẽ có ngày gặp lại."

Hốc mắt Hạ Uẩn Dung hơi phồng hòng, hoảng loạn cúi đầu: "Chú cũng tin là như vậy."

"À, phải rồi." Hạ Uẩn Dung không đợi Cổ Ngôn Phong lên tiếng mà đã nói sang chuyện khác: "Không phải cháu vẫn nhờ chú tìm tung tích của sư phụ cháu sao? Chú tìm không được, nhưng mấy hôm trước vô ý nhìn thấy một tấm ảnh, cảm giác nó sẽ có ích."

Hạ Uẩn Dung bật điện thoại lên, mở ảnh chụp đưa cho Cổ Ngôn Phong xem.

Cổ Ngôn Phong nhìn thấy liền ngơ ngẩn.

Trong ảnh chụp là một cô gái trẻ tuổi cầm đồng hồ ăn, đưa cho một hòa thượng già.

Cô gái trẻ đó chính là Khương Mịch, còn vị hòa thượng chính là sư phụ của Cố Ngôn Phong!

"Ảnh này từ đây ra vậy?" Cố Ngôn Phong xem đi xem lại nhiều lần, kinh ngạc nhìn về phía Hạ Uẩn Dung.

"Mấy hôm trước điện thoại của một nhân viên bị trộm, sợ thông tin nghệ sĩ bên trong máy bị rò rỉ nên trong lúc vô tình bọn chú đã nhìn thấy thứ này. Chú đã hỏi rồi, ảnh này được chụp vào mùa hè năm trước, chắc là sau kỳ thi đại học xong mấy ngày." Hạ Uẩn Dung biết rất cẩn kẽ: "Người chụp nói lúc ấy dường như sư phụ cháu bị người ta đánh ngã, không ai dám đỡ mà chỉ có Khương Mịch đến giúp ông ấy, còn mua cho ông ấy đồ ăn."

Dựa theo cách ăn mặc của Khương Mịch trong ảnh thì thời gian đều trùng khớp.

Cố Ngôn Phong nhíu mày, nhẹ giọng nói thăm: "Hóa ra ông ấy đã gặp Mịch Mịch từ sớm rồi...."

"Cháu nói cái gì cơ?" Hạ Uẩn Dung không nghe rõ, hỏi lại một lần nữa.

Cố Ngôn Phong ngẩng đầu nhìn ông: "Nhân viên đó có nhớ lúc ấy còn xảy ra chuyện gì khác không?"

"Sư phụ của cháu cứ đòi bói mệnh cho Khương Mịch bằng được." Hạ Uẩn Dung vốn không muốn nói đến chi tiết này, nhưng Cố Ngôn Phong đã hỏi thì ông cũng không giấu giếm: "Nhưng Mịch Mịch không đồng ý."

Nghe giọng kể của nhân viên kia thì có vẻ như ai nấy đều cho rằng lão hòa thượng là kẻ lừa đảo, Khương Mịch đã giúp ông ấy mà ông ấy còn muốn lừa bịp cô.

Chẳng qua người này là sư phụ của Cố Ngôn Phong, Hạ Uẩn Dung lại không được chứng kiến tận mắt nên không thể nào phân biệt được thật giả, chỉ có thể đánh giá khách quan mà thôi.

"Bói số mệnh...." Cố Ngôn Phong cúi đầu suy ngẫm một lát, sau đó hỏi Hạ Uẩn Dung: "Có thể gửi cho cháu tấm ảnh này không?"

"Được." Hạ Uẩn Dung gửi ảnh cho anh, lại không nhịn được hỏi: "Có một vấn đề chú vẫn luôn tò mò."

"Về sư phụ cháu?" Cố Ngôn Phong cười.

"Đúng vậy." Hạ Uẩn Dung hỏi: "Ông ấy thật sự là sư phụ của cháu sao? Tại sao cháu lại đi bái một hòa thượng làm sư phụ?"

"Ông ấy đã chữa bệnh cho cháu. Có một thời gian cháu bị mất ngủ nghiêm trọng, gần như không thể nào ngủ được, nhờ có ông ấy mà bệnh của cháu mới đỡ." Cố Ngôn Phong lưu ảnh xong rồi mới nói: "Dù chú không biết nhưng chắc chắn đã nghe qua pháp hiệu của ông ấy."

Hạ Uẩn Dung hỏi: "Pháp hiệu của sư phụ cháu là...."

"Nguyên Nhất." Cố Ngôn Phong nói.

Hạ Uẩn Dung ngắt ra: "..... Là người trụ trì chùa Thanh Linh?"

Năm đó Quả quyết mất tích ở chùa Thanh Linh, khi còn trẻ Hạ Uẩn Dung từng giận chó đánh mèo oán giận ngôi chùa này, sau đó lại rất nhiều lần ông đến đó tìm manh mối, còn tra xét đám hòa thượng. Theo thời gian, tâm lý Hạ Uẩn Dung cũng dần chấp nhận hiện thực, tin tưởng cái gọi là Bồ Tát cũng chỉ là an ủi tâm lý người bình thường mà thôi. Đứa bé bị mất tích cũng không phải là do đám hòa thượng đó, thật ra bọn họ cũng vô tội. Nhưng từ đây ông sẽ không tin đến những chuyện thấp hương bái Phật nữa, cũng không có hảo cảm với tất cả hòa thượng trên đời này. Bây giờ danh tiếng của chùa Thanh Linh ngày một đi lên, thoáng thoáng ông nghe nói cũng chỉ cảm thấy châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75-2

Nguyên Nhất là người trụ trì của chùa Thanh Linh, nhưng hàng năm ông đều du ngoạn ở bên ngoài, khi xảy ra chuyện cũng không có ở trong chùa, sau đó Hạ Uẩn Dung và ông cũng không có cơ hội gặp mặt.

Không ngờ thế mà ông lại là sư phụ của Cố Ngôn Phong, tâm tình Hạ Uẩn Dung bỗng có chút phức tạp.

"Đúng vậy." Cố Ngôn Phong ngược mắt lên nhìn ông, hỏi: "Chú biết vì sao cháu lại nhờ chú giúp cháu tìm ông ấy không?"

Hạ Uẩn giật mình, không trả lời.

"Mấy năm nay ông ấy vẫn du ngoạn ở bên ngoài, trên danh nghĩa nói là vì giúp cháu chữa bệnh. Nhưng thật ra bệnh của cháu chỉ chữa được đến mức

này mà thôi, cố gắng thêm cũng vô dụng." Cổ Ngôn Phong nghiêm túc nói: "Trong lúc vô tình, cháu phát hiện ông ấy vẫn luôn đi tìm Quả quyết. Từ trước tới nay ông ấy chưa bao giờ từ bỏ, vì thế cháu cũng đừng từ bỏ."

Khóe môi Hạ Uẩn Dung giật giật, không nói gì.

"Yên tâm đi, có tin gì cháu sẽ báo cho chú biết." Cổ Ngôn Phong vỗ tay lên vai Hạ Uẩn Dung.

Hạ Uẩn Dung đột nhiên nghe được những lời này, ký ức chôn sâu dưới đáy lòng lại bị gọi lên, không có tâm tình nói chuyện: "Vây cảm ơn cháu... Đúng rồi, nếu cháu đã nói dối là tới đây tìm chú thì chờ lát nữa về cùng với chú đi."

"Được." Cổ Ngôn Phong gật đầu: "Vốn dĩ cháu cũng không muốn ở đây lâu."

"Ừ, cháu tạm biệt với Khương Mịch trước đi." Hạ Uẩn Dung nói: "Chú còn có chút việc, xong việc sẽ gọi cho cháu sau."

Nói rồi xoay người bỏ đi.

Cổ Ngôn Phong nhìn bóng ông khuất xa tầm mắt rồi mới chuẩn bị đi tìm Khương Mịch, đi được hai bước lại dừng lại.

Hôm nay đột nhiên Khương Mịch mang nước đến cho anh đúng là kỳ lạ.

"Thầy Có." Không đợi Cổ Ngôn Phong nghĩ ra đáp án, Trác Tuấn đã chạy tới.

Thật ra hẳn đã đến đây từ sớm, nhưng nhìn thấy Hạ Uẩn Dung và Cổ Ngôn Phong đang nói chuyện nên không dám tới quấy rầy.

"Gì vậy?" Cổ Ngôn Phong hỏi.

"Anh lại lên hot search rồi." Trác Tuấn đưa điện thoại cho Cổ Ngôn Phong xem.

Trên hot search có hai tiêu đề liên quan đến Cổ Ngôn Phong, một cái là #Giọng hát thần tiên của Cổ Ngôn Phong#, cái còn lại là #CP mưa gió đứng chung một khung hình#.

Thật ra còn một hot search nữa cũng liên quan đến anh, chỉ là không đề thẳng tên ra: #Hình ảnh CP khó quên nhất#.

#CP mưa gió đứng chung một khung hình# đứng thứ năm trên bảng hot search, #Giọng hát thần tiên# ở vị trí thứ sáu, còn #Hình ảnh CP khó quên nhất# đứng thứ mười ba.

"Hot search #Hình ảnh CP khó quên nhất# này chắc chắn là mưa rồi." Trác Tuấn một bên quan sát thần sắc của Cổ Ngôn Phong, một bên châm chọc nói: "Em còn chưa tra ra được là ai mưa, nhưng hơn phân nửa... chắc là Hàn Thư Ngọc."

Cổ Ngôn Phong nhìn mấy tiêu đề hot search này, bỗng nhiên nảy ra một ý: Liệu có phải Khương Mịch nhìn thấy cái này nên mới tức giận không?

Cô ghen, vì thế mới cho anh một chén nước chanh chua lèm?

"Tại sao?" Về mặt Cổ Ngôn Phong không tự chủ tràn đầy nét vui mừng.

Trác Tuấn không hiểu vì sao anh lại vui vẻ nhưng vẫn nói đúng sự thật: "Đây là lần đầu anh tham gia Xuân Vãn, theo lý mà nói, lên hot search cũng là chuyện bình thường. Em đã hỏi rồi, cụm từ tìm kiếm hot search tối qua của anh là #Xuân Vãn#, hôm nay lại biến thành #Giọng hát thần tiên#, thay đổi như vậy cũng là điều bình thường. Nhưng #CP mưa gió# sáng nay mới xuất hiện, khi đó không có nhiều người lướt Weibo nên nhanh chóng lên hàng top, nhưng vì anh với Hàn Thư Ngọc không có hành động gì thân mật nên nhanh chóng bị tụt xuống. Sau đó, tiêu đề hot search #Hình ảnh CP khó quên nhất# bỗng nhiên lại xuất hiện, #CP mưa gió# lại nhanh chóng nổi lên."

"Từ kết quả này có thể suy ra, hot search #Hình ảnh CP khó quên nhất# được mưa, thứ được lợi nhất chính là #CP mưa gió#. Chúng ta không mưa thì còn có thể là ai được nữa?" Trác Tuấn tổng kết lại: "Hơn nữa cách làm này cũng rất thông minh, hot search #CP mưa gió# này căn bản không phải là mưa, vậy nên sẽ không có ai hoài nghi, người bình thường cũng không có tâm tư nghĩ đến vấn đề này."

Cổ Ngôn Phong gật đầu, đem điện thoại trả cho hắn, thoát nhìn tâm trạng có vẻ rất tốt: "Phân tích khá lăm, có logic, tiến bộ không nhỏ."

Trác Tuấn: "....."

Mất thấy Cổ Ngôn Phong sắp định bỏ đi, hắn vội vàng đuổi theo hỏi: "Hiện tại phải làm sao đây? Xóa hot search sao?"

Cổ Ngôn Phong quay đầu lại nhìn hắn một cái.

"Nếu không xóa thì sau này phải dính dáng đến cô ta mãi à? Em đã hỏi rồi, mấy năm nay có không ít nhà sản xuất muốn tìm hai người hợp tác một lần nữa đây." Trác Tuấn không rõ ánh mắt của anh là có ý gì, chỉ đành quần bách nói: "Trước kia anh độc thân thì không nói, nhưng bây giờ anh với Mịch...."

Nói được một nửa, Trác Tuấn mới nhớ ra Cổ Ngôn Phong và Khương Mịch không phải là yêu đương thật, nhưng hắn gần như đã quên mất. Trong

khoảng thời gian này, quan hệ giữa hai người họ thật sự quá ái muội.

Trác Tuấn hơi ngập ngừng, sau đó mới nói hết: "Tuy hiện tại anh và Khương Mịch không phải là yêu đương thật sự, nhưng dẫu sao hai người cũng đã đính hôn rồi, ngộ nhờ bị phát hiện thì sẽ ảnh hưởng không tốt."

"Không phải là yêu đương thật...." Ánh mắt Cố Ngôn Phong chuyển động: "Không cần phải xóa, tôi tự có biện pháp."

Trác Tuấn có chút khản trương: "Thầy Cố, mặc dù em cũng mong quan hệ giữa anh và Hàn Thư Ngọc càng sạch sẽ càng tốt, nhưng mà.... nếu, nếu anh muốn phát tin giật gân gì... thì có thể thông báo với bọn em trước một tiếng được không? Để bọn em chuẩn bị tâm lý một chút."

"Yên tâm đi, không làm khó các cậu đâu." Cố Ngôn Phong nói xong liền không quan tâm tới hần nữa, trực tiếp đi tìm Khương Mịch.

Lúc này Khương Mịch không có suất diễn, cô đang chơi trò chơi với Tô Phán, bởi vì quá nhập tâm nên căn bản không chú ý có người xuất hiện.

Cố Ngôn Phong đuổi Trình Song Song đi, yên lặng đứng sau cô một lúc, bỗng nhiên cúi đầu hỏi: "Đây là trò chơi Thập Nhất phát sóng trực tiếp phải không?"

Anh bỗng nhiên sát lại gần, giọng nói dường như kẻ sát lỗ tai Khương Mịch, chẳng khác nào những viên đá nóng bỏng rơi xuống khiến Khương Mịch nháy dưng lên, điện thoại cũng trượt tay làm rơi mất ra ngoài.

Cố Ngôn Phong đã sớm có chuẩn bị, đuổi tay ra cầm lấy điện thoại của cô, nhìn thấy hình ảnh trò chơi đang bị dừng lại, nhân vật của cô bị thương ở phần đầu, ngay lập tức nó biến mất.

Khương Mịch là người còn sót lại cuối cùng của đội, cô vừa chết thì trò chơi cũng kết thúc.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói ồn ào của Tô Phán: "Mịch Mịch, em bị sao vậy? Rớt mạng à?"

Cố Ngôn Phong nói vào trong điện thoại: "Cô cũng rớt mạng đi."

Tô Phán: "A? Dã nam nhân* này ở đâu ra vậy?"

*(*Dã nam nhân: người đàn ông hung dữ, thô lỗ.)*

Cố Ngôn Phong: "....."

Trực tiếp thoát khỏi trò chơi.

Lúc này Khương Mịch mới phản ứng lại, giật lấy điện thoại của mình, cau mặt nói: "Thầy Cố, sao tự nhiên anh lại xuất hiện vậy? Dọa người lắm đó."

Cố Ngôn Phong thấy cô ngoài mặt thì tỏ ra khó chịu, nhưng lỗ tai đã hồng

đỏ như máu, hiển nhiên là biết cô ngại ngùng nên ôn tồn nhỏ nhẹ xin lỗi: "Xin lỗi, là tôi sai."

Vốn Khương Mịch còn đang sợ anh tới tìm cô tính sổ nên mới cố ý đổ lỗi trước, không ngờ Cố Ngôn Phong không những không muốn tính sổ với cô mà còn đặc biệt ôn nhu, trái tim lần thân thể của cô lập tức mềm mại.

Hai người nhất thời không nói gì, không khí yên tĩnh đến ái muội.

Cố Ngôn Phong bỗng nhiên dịch về phía trước, đuổi tay vén một lọn tóc ra sau tai cho Khương Mịch, dịu dàng nói: "Lần sau muốn chơi game nhớ phải tìm chỗ nào ít gió ấy. Em xem, tóc rồi bay hết rồi, nếu bị cảm thì còn phải uống canh gừng."

Anh rất kiềm chế, đầu ngón tay không chạm vào da Khương Mịch nhưng vẫn làm nửa bên mặt cô chín hồng chín đỏ.

Khương Mịch cảm giác nửa người mình đã tê rần rần, tay chân không thể động đậy, đầu óc cũng đông cứng lại: ".... À."

Cố Ngôn Phong nhấp môi cười khẽ.

Khương Mịch bối rối gãi gương mặt nóng bừng, cúi đầu hỏi: "Chùng nào thì anh đi?"

"Lát nữa thôi, cố ý đến đây để chào tạm biệt em." Cố Ngôn Phong nói: "Em biết đấy, tôi có rất nhiều việc phải xử lý."

Khương Mịch ngẩng đầu lên, thẹn thùng nhanh hóng bay mắt: "Nhanh vậy sao..."

Là cô dắc ý quá sớm rồi, Cố Ngôn Phong bận rộn biết bao nhiêu, vất vả lắm mới bớt chút thời gian qua đây cùng cô đón năm mới, cô lại chưa làm được gì cả, ngay cả nói chuyện nghiêm túc cũng chưa nói được quá hai câu.

"Đi cùng tôi một lát nhé?" Cố Ngôn Phong nhìn vẻ mặt mất mát của cô, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Khương Mịch gật đầu: "Vâng."

Hai người đi xung quanh đoàn phim, Cố Ngôn Phong vừa nhắc đến công việc sắp tới thì Hạ Uẩn Dung đã gọi điện thoại đến.

Khương Mịch muốn tiến anh nhưng lại bị anh ngăn lại: "Ngoài kia gió lớn, em đừng đi... Nếu không, em dùng một sợi tóc thay thế em đưa tôi đi nhé?"

Thật sự Khương Mịch chưa bao giờ nghe qua yêu cầu như thế này, cảm thấy có chút ái muội nhưng vẫn không muốn cự tuyệt, đang khó xử thì Cố Ngôn Phong nhặt một sợi tóc đen trên vai cố xuông: "Như thế này là được rồi."

Nói rồi, anh quấn tóc thành vòng tròn lên ngón áp út của mình: "Tôi đi đây, ngoan ngoãn đóng phim nhé."

Khương Mịch ngẩn ra tại chỗ nửa ngày, rốt cuộc là Cố Ngôn Phong có ý gì đây nhỉ?

Mãi đến khi điện thoại đột nhiên vang lên, cô mới phục hồi tinh thần lại.

Người gọi chính là Tạ Hiểu Toàn, khi vừa được kết nối, cô ấy đã không chờ nổi mà nói liền thoả: "A a a, Mịch Mịch! Nam thần đẹp trai quá đi! Hàn Thư Ngọc bị vả mặt cho sưng húp rồi phải không? Cô ta từng vì xây dựng hình tượng nữ thần mạnh mẽ nên khi phỏng vấn đã nói sẽ không bao giờ làm mấy việc như đàn len cả! Hôm nay tớ nhìn thấy cô ta mặt dày dầy dứa với nam thần nên cực kỳ tức giận, bây giờ thì quá vui rồi! Nhưng mà hai người đang định làm gì vậy? Chuẩn bị công khai sao? Tốt xấu gì nhớ phải báo cho tớ biết một tiếng đó, không được để tớ nghe tin rồi mới biết đầu..."

Khương Mịch nghe như vẹt nghe sấm, rốt cuộc cô cũng kịp cướp lời Tạ Hiểu Toàn: "Khoan đã, cậu đang nói cái gì vậy? Một chữ tớ nghe cũng không hiểu."

Hình như là có liên quan tới Hàn Thư Ngọc?

Cố Ngôn Phong và mặt Hàn Thư Ngọc?

"À, quên mất là cậu không xem tin tức." Sự nhiệt tình của Tạ Hiểu Toàn trong nháy mắt bị tiêu diệt, sau đó lại thúc giục nói: "Cậu mau đi xem Weibo đi, chúng ta nói chuyện này sau."

Cho dù cô không giục thì Khương Mịch cũng sẽ đi tìm, cô trực tiếp tắt điện thoại, mở Weibo lên.

Hot search #CP mưa gió đứng chung một khung hình# vẫn còn treo ở trên đó, chương mất thật sự.

Khương Mịch không ấn vào mà trực tiếp đi đến trang chủ của Cố Ngôn Phong, rốt cuộc cũng hiểu nguyên nhân vì sao Tạ Hiểu Toàn kích động.

Mười phút trước, Cố Ngôn Phong chia sẻ một tin lên Weibo.

[Diễn viên Cố Ngôn Phong: Không có link, đây là hàng thủ công, trên thế giới chỉ có một cái [hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh]. @ Tôi có một đôi mắt thần kỳ: #Giọng hát thần tiên của Cố Ngôn Phong# Mọi người đều đang nghe hát, chẳng lẽ chỉ có mình tôi chú ý đến chiếc khăn quàng cổ thôi sao? Quá đẹp luôn! Cầu link bán.]

Ba tấm ảnh tương ứng với ba cách đeo G, Y, F**.

(**Phiên âm tên Cố Ngôn Phong là Gu Yùyán Feng.)

Ở bên Trung, khi con gái thích con trai sẽ tặng dây buộc tóc cho họ để khẳng định chủ quyền, ý như muốn nói anh này có bỏ rồi, bỏ ảnh là tao nên chúng mày xê ra, đại loại vậy đó. Còn trường hợp lấy tóc quấn lên người như anh Cố thì tôi đây chưa thấy bao giờ =))

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Ngày thường Cố Ngôn Phong rất ít khi đăng tin lên Weibo, cũng gần như chưa bao giờ tham gia tiết mục văn nghệ nên mức chú ý không thể nào so sánh với các minh tinh lưu lượng được, nhưng fans của anh cũng có mấy ngàn vạn, có rất nhiều fans trung thành.

Vì thế Weibo này vừa được đăng lên, khu bình luận đã trực tiếp nổ tung.

[Đây là có ý gì? Công khai yêu đương sao? Không thể nào!!!]

[Chi là một bình luận mà thôi, đâu có chứng minh được cái gì?]

[Đây là vấn đề lớn đó được không? Thầy Cổ rất ít khi phát Weibo, Weibo này lại có tính xác minh chính xác cao như vậy, mọi người không cần tự lừa mình dối người nữa, thầy Cổ chính là đang yêu đương.]

[Thật ra thầy Cổ cũng gần 30 tuổi rồi nhỉ? Yêu đương cũng là bình thường mà.]

[Cổ Ngôn Phong còn chưa đến 30 tuổi sao? Tại sao tôi cảm thấy anh ấy quay phim lâu lắm rồi, chắc phải ba mươi mấy rồi chứ?]

[Thầy Cổ chỉ là ra mắt sớm thôi, chứ thật ra tuổi của anh ấy không lớn. Tôi không phản đối thầy Cổ yêu đương đâu, anh ấy thích là được rồi.]

[Nếu là thật thì xin chúc mừng.]

[Cô gái có thể đan được một chiếc khăn quàng cổ đẹp như vậy chắc chắn là sẽ dịu dàng lắm đây, cô ấy yêu thầy Cổ lắm phải không? Tôi cảm thấy chính là như vậy!]

[Tại sao mấy người toàn đoán là con gái đan vậy? Tôi đoán đây là do thầy Cổ tự tay đan [cười].]

[G, Y, F thì tôi biết nghĩa là gì rồi, vậy thì M là ám chỉ ai?]

[M? Chẳng lẽ là Mạnh Lan Quân*? Nghe nói gần đây cô ấy đóng chung với thầy Cổ hai bộ phim lận, hơn nữa hai bộ đều là đóng người yêu của nhau, rất có khả năng nha.]

(*Phiên âm chữ Mạnh là Mèng.)

[Vãi chương! Là Mạnh Lan Quân thật sao? Cô Mạnh này cũng không tệ lắm, nhưng sao tôi cứ có cảm giác không xứng nhỉ, hu hu hu....]

[Đừng lôi Mạnh Lan Quân vào có được không? Tỷ tỷ xinh đẹp vừa mới phát Weibo phủ nhận rồi.]

[Bê nguyên Weibo của Mạnh Lan Quân sang đây: Tôi không phải, tôi không có, đừng nói bậy.]

[Mặc kệ M là ai, dù sao cũng không phải Hàn Thư Ngọc là được rồi.]

[Ha ha ha, chỉ cần không phải là Hàn Thư Ngọc thì tôi đều chúc phúc hết.]

[Chính miệng Hàn Thư Ngọc đã nói cô ấy không bao giờ làm mấy chuyện đan áo dệt lông kiểu này rồi, vậy nên chắc chắn không phải.]

[Nói không chừng vì theo đuổi thầy Cổ mà thay đổi bản thân, nguyện ý rửa rây dệt khăn quàng cổ thì sao? Dù sao cũng là tình yêu mà....]

[Những ai đoán là Hàn Thư Ngọc xin tỉnh lại đi, đã có khi nào thầy Cổ đăng lên Weibo chuyện cá nhân chưa? Tại sao hôm nay lại phát? Còn không phải là vì Hàn Thư Ngọc mua hot search bám dính lấy khiến anh ấy chịu không nổi sao?]

[Diễn yêu đương có một lần thôi mà đã bám dính mấy người ta mười năm, thật sự quá ghê tởm, đối người hút máu đi không được à?]

[Mấy năm nay thầy Cổ vẫn luôn từ chối hợp tác với Hàn Thư Ngọc, đó chẳng lẽ còn chưa chứng tỏ được gì sao? Ủng hộ thầy Cổ yêu đương, với ai cũng được, chỉ cần không phải là Hàn Thư Ngọc.]

[Tôi là fans CP nhiều năm như vậy rồi mà còn phải lật thuyền sao? Cổ Ngôn Phong, anh đúng là đồ tra nam!]

[Tôi là fans của CP mưa gió đây.... Haizzz, mặc kệ, chỉ cần hai nhân vật chính chưa lên tiếng xác nhận yêu đương thì tôi vẫn tin rằng bọn họ sẽ ở bên nhau. CP mưa gió, vốn dĩ phải trải qua mưa gió mới có thể nhìn thấy được cầu vồng.]

[Aiya, thoát fans đây.]

[Dù tôi là fans CP nhưng tôi cũng hiểu, phim là phim, hiện thực là hiện thực, chúc mừng vậy.]

[Mấy người làm sao vậy? Chỉ một cái khăn quàng cổ thôi mà? Thầy Cổ còn chưa lên tiếng, mấy người cứ như lâm phải đại dịch là muốn làm gì?]

.....

Bình luận khí thế ngất trời, Cổ Ngôn Phong không đáp lại bất cứ thứ gì, thậm chí Weibo cũng không đăng nhập lại.

Anh không phải idol thần tượng, bình thường ít khi tham gia gameshow, không dựa vào các mối quan hệ để kiếm com nên cũng chẳng sợ công khai tình yêu. Chỉ là tình huống của anh và Khương Mịch có chút đặc thù, nếu bây giờ đột nhiên công khai, fans chắc chắn sẽ làm loạn. Cổ Ngôn Phong muốn suy xét cho Khương Mịch, cũng suy nghĩ đến năng lực chấp nhận của fans nên sẽ không trực tiếp công khai ngay. Anh sẽ tuần tự thả thính từng bước một, chờ fans chậm rãi tiếp thu.

Khương Mịch lướt hết một vòng bình luận, phát hiện mọi người sau khi biết Cổ Ngôn Phong yêu đương thì vẫn ổn, không phản ứng khoa trương giống

như cô nghĩ.

Đương nhiên, với tiền đề là đối tượng của anh phải xứng với anh. Nếu mọi người biết M là cô, fans chắc chắn sẽ trở mặt, rút lại bình luận.

Nhưng bất kể nói như thế nào thì khi thấy Cố Ngôn Phong và mặt Hàn Thư Ngọc, tâm trạng của Khương Mịch cũng khá hơn rất nhiều.

Cô còn đi đến Weibo của Mạnh Lan Quân xem thử, quả nhiên theo như lời bình luận nói, Mạnh Lan quân không chỉ phát Weibo mà còn đăng thêm nhãn dán biểu tình: Không liên quan đến tôi.jpg.

Dục vọng muốn sống cũng mạnh thật đấy.

Khương Mịch xem đến bật cười, sau đó lại đi xem hot search, #Mưa gió CP# và #Hình ảnh CP khó quên nhất# vẫn còn đó, nhưng nội dung các bình luận mới nhất đã hoàn toàn thay đổi, rất nhiều người mắng Hàn Thư Ngọc cợt nhả.

Khương Mịch xem rất vui vẻ, lúc này Tạ Hiểu Toàn lại gọi tới đây: "Mịch Mịch, cậu xem chưa? Có phải nam thần của tớ đẹp trai lắm không? Hàn Thư Ngọc bị giết trên hot search rồi, cười chết mất."

Khương Mịch cười hì hì nói: "Anh ấy đẹp trai hay không mà tớ lại không biết sao?"

Tạ Hiểu Toàn: "..... Đừng ném cầu lương!"

Hai người cười đùa hàn huyên chuyện trên hot search thật lâu.

Khương Mịch bất chợt có loại cảm giác giống như cô và Cố Ngôn Phong đã yêu đương thật lâu, sau khi tắt điện thoại, cô tìm đồng thể ưu điểm mình có ra, đặt hết lên bàn.

Thái độ của Cố Ngôn Phong dường như ngày càng ái muội, có lẽ... cô có thể lớn mật hơn một chút, bắt đầu hành động rồi.

Ngày mùng tám, cuối cùng Tạ Hiểu Toàn cũng trở về đoàn phim, còn mang theo một đồng đồ ăn ngon cho Khương Mịch.

Hai người vừa ăn vừa buôn chuyện bát quái, đang ăn vui vẻ thì điện thoại Khương Mịch reo lên, là một anh trai shipper gọi tới, nói cô có hàng chuyển phát nhanh.

"Hay là thầy Cố lại muốn tặng bất ngờ cho cậu?" Tạ Hiểu Toàn vừa nghe Khương Mịch kể đến bất ngờ hôm 30 Tết, hiện tại trong đầu đều là bong bóng màu hồng bay bay.

"Chắc là không phải đâu." Khương Mịch cảm giác đây không giống cách làm của Cố Ngôn Phong, ngẫu nhiên bất ngờ một vài lần thì được, chứ ngày nào cũng thế thì... Trừ phi Cố Ngôn Phong không có việc gì để làm. Hơn nữa làm nhiều thì sẽ không bất ngờ vui vẻ nữa, Cố Ngôn Phong chắc chắn sẽ hiểu đạo lý này.

Tạ Hiểu Toàn vẫn kiên trì với suy nghĩ của mình: "Thôi kệ, cứ đi xem rồi biết, đi đi đi đi, tớ đi với cậu, đừng ăn nữa mà."

Hai người đi đến cửa đoàn phim, anh trai shipper đã chờ ở đó.

Sau khi xác nhận tên tuổi, anh trai shipper đưa cho Khương Mịch một cái hộp nhỏ to bằng lòng bàn tay, còn đặc biệt dặn dò: "Bên trong là đồ dễ vỡ, cẩn thận đừng làm rơi nhé."

Khương Mịch không hiểu gì mà cầm lấy, thuận miệng hỏi một câu: "Là cái gì vậy?"

"Không biết." Anh trai shipper nghe xong thì nhìn hóa đơn: "Nơi gửi là cửa hàng LanfNgọc Khi... Chắc là ngọc rồi."

"Ngọc?" Khương Mịch thấp thòm, là ai đưa ngọc cho cô vậy? Chẳng lẽ thật sự là Cố Ngôn Phong?

"Mở ra xem chẳng phải sẽ biết sao?" Tạ Hiểu Toàn đã chắc chắn là Cố Ngôn Phong nên có chút gấp gáp không chờ nổi, vội thúc giục.

Khương Mịch cũng tò mò, mở hộp chuyển phát nhanh ra, bên trong là một hộp gỗ nhỏ được khắc xảo tinh mỹ, mặt trên in chữ "LanfNgọc Khi".

Lại mở hộp gỗ ra, một chiếc vòng tay dương chi bạch ngọc nằm ở bên trong, trông rất sáng, giả cả chắc cũng không tầm thường.

Dương chi bạch ngọc:

"Ôi, vòng này nhìn trông được đấy." Anh trai shipper còn chưa đi, thuận tiện nhìn thoáng qua: "Giá trị chắc cũng phải trên mấy vạn."

Ánh mắt anh ta nhìn Khương Mịch có chút biến hóa vi diệu.

Tạ Hiểu Toàn không chú ý tới những cái đó, cô chỉ hưng phấn chọc vào tay Khương Mịch, ánh mắt như muốn nói: Nam thần của tớ thật có tâm!

Khương Mịch nhìn chằm chằm vòng tay ngọc trong chốc lát, lắc đầu nói: "Không phải anh ấy đâu."

"Hà?" Tạ Hiểu Toàn sừng sốt: "Tại sao cậu lại biết?"

Khương Mịch không đáp lại cô ấy, nhìn kỹ hóa đơn chuyển phát nhanh, người gửi là cửa hàng "Lanf Ngọc Khi", phía trên có số máy bàn.

Khương Mịch nhìn dãy số đó, phát hiện đây là cửa hàng ở Hòa Xuyên, vừa hay cũng ở gần đoàn phim nên cô muốn tới đó xem thử.

"Làm sao cậu có thể xác định được là không phải thầy Cổ đưa?" Tạ Hiểu Toàn đi cùng cô, trên đường đi vẫn rất khó hiểu: "Đừng nói là nhờ chữ viết nhé, hóa đơn chuyển phát nhanh là do nhân viên của cửa hàng điền."

"Cái vòng này tớ không đeo vừa, hơi rộng." Khương Mịch giờ tay ra: "Thầy Cổ sẽ không hấp tấp chọn vòng như vậy."

Về mặt Tạ Hiểu Toàn phức tạp: "Lại nhét cầu lương nữa... Nếu không phải thì là ai đưa?"

Trong lòng Khương Mịch đã có ý tưởng, nhưng cô không nói ra: "Đi hỏi một chút là biết thôi."

"Lanf Ngọc Khi" là cửa hàng ngọc trang sức tư nhân, khi Khương Mịch cầm vòng tay đến hỏi, đúng là đồ của cửa hàng này bán ra. Chỉ là sau khi nhân viên cửa hàng miêu tả người mua ngọc thì đó không phải là người Khương Mịch quen biết.

Hơn nữa, người nọ dùng tiền mặt chi trả nên không để lại phương thức liên lạc.

Khương Mịch không hỏi thêm được được gì, đang định ra về thì bỗng nhiên chú ý thấy rất nhiều vòng ngọc trên quầy hàng đều là một cặp, cô lại quay trở lại hỏi: "Vòng ngọc này là một đôi ư?"

"Đúng vậy." Nhân viên cửa hàng nói.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào, Khương Mịch quay đầu lại nhìn, có nhiều nhân viên cửa hàng đứng ngoài cửa nên cô không nhìn thấy gì hết.

Cô cũng không để ý, quay đầu tiếp tục hỏi: "Người mua vòng ngọc này mua một cái hay mua cả đôi vậy?"

Nhân viên cửa hàng: "Cả đôi."

Chân mày Khương Mịch cau lại: "Cô chắc chứ?"

"Đương nhiên là chắc rồi." Nhân viên cửa hàng dường như có chút không vui: "Cái này vừa mới bán ra hôm nay, trí nhớ của tôi cũng không kém đến mức ấy."

Khương Mịch không để ý đến thái độ của cô ấy: "Cái vòng còn lại cũng được gửi đi sao?"

"Xin lỗi, đây là thông tin của khách hàng." Nhân viên cửa hàng nói: "Chúng tôi có nghĩa vụ phải bảo mật thông tin cho khách, không thể tiết lộ được."

Tạ Hiểu Toàn nhíu mày, Khương Mịch lắc đầu, kéo cô ấy đi.

"Tớ cảm thấy thái độ nhân viên ở đây có vấn đề." Tạ Hiểu Toàn không vui nói: "Cho dù chúng ta không mua nhưng vòng ở trong tay cậu, cậu cũng được coi như khách hàng mà. Bày vẽ mặt đó cho ai xem vậy chứ?"

"Đừng so đo với mấy người đó nữa." Sắc mặt Khương Mịch cũng không tốt lắm: "Tớ biết là ai đưa rồi..."

Cô còn chưa nói xong, bỗng nhiên lại dừng lại, mắt nhìn sang bên cạnh.

Tạ Hiểu Toàn thấy kỳ lạ nên cũng nhìn theo, là mấy nhân viên cửa hàng đang xúm lại bàn tán sôi nổi.

".... Lại còn là vàng ròng nữa! Hòa thượng bây giờ có nhiều tiền như vậy sao? Aiya, tôi bây giờ còn thua cả hòa thượng rồi."

"Cô tưởng hòa thượng bây giờ giống hòa thượng lúc trước sao? Người ta bây giờ còn có bằng đại học đấy.... Nhưng mà hòa thượng này là giả rồi, lừa tiền, nhậu nhẹt chơi gái, cờ bạc cái gì cũng có tất, nếu không thì lấy tiền đâu ra mua vàng?"

"Tôi nhìn cũng không thấy giống hòa thượng đứng đấy đâu, thật là không biết xấu hổ...."

Để ý thấy Khương Mịch đang nhìn qua đây, mấy nhân viên cửa hàng bèn xấu hổ ngậm miệng.

Ở sau lưng nói xấu khách hàng, lấy nhân viên đáng giá toàn bộ tập thể... Tạ Hiểu Toàn có ấn tượng không tốt với cửa hàng này, nhưng cô có ý thức tự giác của nghệ sĩ, không đi lên cãi nhau với người ta mà chỉ kéo Khương Mịch: "Nhìn kia, có phải họ đang nói tới hòa thượng kia không?"

Khương Mịch trông thấy chỗ rẽ bên ngoài có một lão hòa thượng đang đứng, dáng vẻ phong trầm mệt mỏi.

Trùng hợp thật, cô đã từng gặp người này rồi.

"Đại sư." Khương Mịch đi tới, thoáng cất cao giọng, vừa hay có thể để nhân viên trong cửa hàng đều nghe thấy: "Tết đến, tại sao ngài không ở chùa Thanh Linh đợi mà lại cất công đến Hòa Xuyên thế này? Có chuyện gì quan trọng đáng giá để ngài đích thân tới đây sao? Những đồ đệ của ngài không đi thay được hả?"

Lần trước chuyện đoàn phim có quỵ nhào là có một nhân viên bản địa đề nghị đi đến chùa Thanh Linh tìm người hỗ trợ. Khi ấy nhân viên đó còn nói, đa số người địa phương ở Hòa Xuyên đều rất kính sợ chùa Thanh Linh.

Khương Mịch cũng không thích thái độ của nhân viên ở đây, nhớ tới lần trước Thập Nhất nói sư phụ của bọn họ không ở trong chùa nên cố ý cho lão hòa thượng danh phận này. Nói cách làm của cô trẻ con cũng được, dù sao có thể và mặt đám nhân viên đó là cô thấy thoải mái rồi.

"Tiểu thí chủ, là cô à." Lão hòa thượng cũng còn nhớ rõ Khương Mịch, cười ha hả đi tới: "Lại gặp mặt rồi."

Xuân đến se lạnh, thời tiết âm u, dường như lão hòa thượng đã đi qua rất nhiều nơi nên gương mặt cùng chóp mũi đều đỏ rực, môi có chút nứt nẻ.

Khương Mịch đi sang cửa hàng đồ uống nóng bên cạnh mua cốc sữa đậu nành nóng cho hòa thượng: "Vâng, tại sao ngài lại ở đây? Có chuyện gì sao?"

"Đại sư." Không đợi lão hòa thượng trả lời, nhân viên cửa hàng LanfNgọc Khí đã chạy ra, mặt mũi tươi cười kính cẩn nói: "Vừa rồi chúng tôi đã kiểm tra lại một lần, đúng là không có đồ vật mà ngài muốn."

Thái độ khác một trời một vực so với hồi nãy, xem ra những người này thật sự tôn kính chùa Thanh Linh.

Tạ Hiểu Toàn tròn mắt há mồm, lén dựng ngón tay cái với Khương Mịch.

Khương Mịch cũng không ngờ sẽ có hiệu quả tốt như vậy, chỉ thuận miệng hỏi: "Đại sư muốn tìm thứ gì?"

"Đại sư muốn tìm một cái vòng khóa màu vàng...." Nhân viên cửa hàng ngập ngừng, đem những lời định nói nuốt ngược trở về: "Cửa hàng chúng tôi là cửa hàng ngọc, vàng bạc cũng có nhưng không giống như tiệm vàng chuyên môn, hay là mọi người sang tiệm vàng bên cạnh hỏi thử xem?"

Khương Mịch cũng quay đầu hỏi lão hòa thượng: "Đại sư đã đến tiệm vàng hỏi thử chưa?"

"Hỏi rồi." Lão hòa thượng uống một ngụm sữa đậu nành, không nói nhiều.

Hiển nhiên là tiệm vàng cũng không có.

Không hiểu sao Khương Mịch lại có thiện cảm với lão hòa thượng này, biết rõ mình không giúp được gì nhưng vẫn hỏi: "Đại sư, cái khóa vàng đó ngoại trừ được làm từ vàng ròng ra thì còn đặc điểm nào khác không?"

"Nó có hình quả quýt, còn khắc thêm chữ H nữa." Lão hòa thượng ngược mắt nhìn về phía Khương Mịch, trong mắt lóe lên tia sáng nhạt: "Tiểu thí chủ đã nhìn thấy nó bao giờ chưa?"

"Tôi ư?" Khương Mịch sững sốt, ngay sau đó lắc đầu: "Chưa thấy, cái khóa đặc biệt như vậy, nếu thấy thì hẳn định tôi sẽ có ấn tượng."

Lão hòa thượng "à" một tiếng, còn định nói cái gì đó.

Nhưng Khương Mịch đã lên tiếng trước: "Lần trước đại sư cũng đi tìm cái khóa đó sao?"

Lão hòa thượng gật đầu.

"Xem ra ngài đã tìm rất lâu rồi." Khương Mịch có chút khó hiểu: "Là ngài bị lấy mất à?"

Lão hòa thượng hơi ngập ngừng: ".... Có thể coi là vậy."

"Món đồ có đặc điểm rõ ràng như vậy.... Nếu là tôi trộm, tôi sẽ không tùy tiện bán nó ra ngoài đâu." Khương Mịch suy đoán: "Nếu bắt buộc phải bán thì có lẽ tôi sẽ đi sửa lại hình dáng rồi mới bán. Tuy rằng không có giá trị như lúc ban đầu nhưng ít ra sẽ không dễ bị phát hiện."

Lão hòa thượng ngưng nhìn cô vài giây, bỗng nhiên nhanh chân chạy biến.

Khương Mịch: "....."

Tình huống gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Trong con hẻm nhỏ hỗn loạn dơ bẩn, chiếc bàn gỗ bị gãy một chân được lót tấm mái ngói phía dưới mới có thể duy trì cân bằng. Trên mặt bàn đầy vết cặn dầu cùng vết bẩn, không thấy rõ màu sắc ban đầu của chiếc bàn.

Nhưng mấy người ngồi bên cạnh bàn hoàn toàn không để ý đến điều đó, họ gấp gấp không chờ nổi mà vươn tay trao bài.

Tiếng mạt chược chạm vào nhau lạch cạch vang lên, một người đàn ông to miệng liếc nhìn người phụ nữ có xấp tiền giấy nhỏ trước mặt, bỗng nhiên hỏi: "Lão Chu, Khương Thiên Nguyên nhà bà thế nào rồi?"

Ngón tay Chu Tú Xuân hơi dừng lại, không đến một giây sau lại tiếp tục trao mạt chược, vẻ mặt bình tĩnh: "Chẳng ra làm sao, bác sĩ nói sắp chết."

"Thật chứ?" Một người đàn bà trắng trẻo mập mạp bên cạnh nói: "Chẳng phải nhà bà có đứa con rể lợi hại lắm sao? Tiền nhiều dùng không hết, muốn đi đâu cũng được, muốn gặp ai cũng thấy cơ mà?!"

"Ừ." Chu Tú Xuân rũ mắt, động tác nhanh chóng xếp mạt chược ra.

"Thế thì tại sao bệnh của Khương Thiên Nguyên nhà bà còn chưa chữa khỏi?" Một người đàn ông hút thuốc lá khác lại nói.

Chu Tú Xuân dùng sức ném văng xúc xắc ra xa: "Sống chết có số, có tiền là có thể chữa khỏi bách bệnh sao? Nếu thế thì những kẻ có tiền đều không cần phải chết rồi!"

"Nói thì hay lắm." Người đàn ông to miệng hừ nhẹ một tiếng: "Chắc là đang khoác lác chứ gì?"

Chu Tú Xuân nâng mí mắt lên nhìn ông ta một cái, ánh mắt bùng bùng lửa giận: "Tôi khoác lác cái gì?"

"Thôi thôi thôi, bót cái nhau đi, chơi nào." Người đàn bà béo ngoài miệng thì khuyên bảo, nhưng một lúc sau lại tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: "Nhưng mà lão Chu này, bà cũng kì thật đấy, con gái gả cho người tốt như vậy, bảo bà đi hưởng phúc bà không đi, thậm chí vào quán mạt chược cũng không vào, chạy tới đánh hai ván với chúng tôi.... Chẳng phải trước kia bà không thích đánh nhỏ lẻ sao, sao tự nhiên lại thay đổi vậy?"

Câu này nghe thì khách khí, nhưng lực và mặt không nhẹ chút nào.

Chu Tú Xuân banh mặt, từ lỗ mũi hừ ra một tiếng: "Chuyện của Khương Thiên Nguyên đã làm tôi tỉnh ngộ, làm việc gì cũng phải một vừa hai phải. Uống rượu không thể uống quá, chơi mạt chược cũng giống vậy. Có câu nói thế nào ấy nhỉ, tiểu đánh cược... có tình, đại đánh cược thương thân. Đúng vậy, tôi chính là như thế, không phải là vì chỉ có thể đánh mạt chược nhỏ như thế này!"

(Tiểu đánh cược có tình, đại đánh cược thương thân: Đánh cược nhỏ thì vui, đánh cược lớn thì hại mình.)

Những người đang ngồi ở đây đều hiểu, bà ta chính là không có tiền nên mới ở đây đánh cược nhỏ, nhưng lời bà ta nói ra đúng là không sai chỗ nào.

"Nói cũng hay lắm." Người đàn ông to miệng đánh một quân một chược: "Nhưng sao con gái với con rể của bà không về thăm bà? Nếu chúng nó về thăm thì bà cũng không nhàm chán chơi mạt chược cả ngày như vậy rồi."

"Chúng nó... Bận việc." Chu Tú Xuân nhìn quân mạt chược ông ta vừa đánh ra: "Aiya, nhị ông à, tôi muốn đánh...."

"Từ từ đã." Người đàn ông gầy gò bên cạnh vội cản bà ta: "Phải đi theo vòng chứ, muốn cái gì mà muốn."

Chu Tú Xuân không tình nguyện rút tay lại.

"Con gái của bà hình như vẫn còn đi học cơ mà?" Người đàn bà béo bên cạnh tiếp tục câu chuyện: "Nó bận việc gì? Chắc không phải là...."

Ba người đồng thời liếc nhau, bỗng nhiên thốt lên nói: "Không phải là từ mặt bà rồi chứ?"

"Nói hươu nói vượn!" Chu Tú Xuân ngoài miệng mạnh mẽ nhưng yếu hèn lên một tiếng.

"Loại chuyện này, phàm là người có mắt đều nhìn ra được, bà rống chúng tôi có tác dụng gì?" Tròng mắt người đàn bà béo xoay chuyển linh hoạt, xúi giục nói: "Tôi nói ấy à, bà đúng là ngu. Điều kiện tốt như vậy mà không biết tận dụng, nếu là tôi ấy... Mặc kệ chúng nó là ai, không đưa tiền ư? Tôi nói mấy chuyện chúng nó làm ra bên ngoài hết! Càng là mấy người có tiền thì càng để ý mặt mũi...."

"Bà Chu." Một giọng nói lạnh như băng vang lên đánh gãy lời nói của người này.

Cả đám người ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đàn ông trẻ đứng ở bên cạnh. Rõ ràng là soái ca có diện mạo ôn hòa nhưng ánh mắt lại giống như kiếm rút ra khỏi vỏ, ai nhìn thấy cũng phải rùng mình.

Xung quanh thoáng chốc an tĩnh lại.

Người đàn ông trẻ tuổi hơi nhướng mày, ánh mắt từ từ di chuyển qua mấy người trên bàn: "Hình như vừa rồi tôi nghe được, các vị đối với chuyện gia đình của phu nhân nhà tôi có ý kiến?"

Đám người chưa hiểu được "phu nhân nhà tôi" là ai, nhưng nhìn thấy người này không dễ chọc nên đồng thời lắc đầu: "Không có không có, tuyệt đối không có."

"Không có thì tốt rồi." Người đàn ông trẻ tuổi cúi đầu nói với Chu Tú Xuân: "Bà Chu, phiền bà đi theo tôi, tiên sinh nhà tôi muốn gặp bà."

Chu Tú Xuân không dám nhiều lời, đi theo hần mấy bước, lúc này mới phát hiện ở đầu ngõ đã đỗ một chiếc xe.

Cụ thể là xe gì thì bọn họ không biết, nhưng nhìn thấy kiểu dáng là biết đắt tiền rồi.

Cửa xe mở ra, Chu Tú Xuân sợ hãi nhìn vào. Khi thấy Cố Ngôn Phong ngồi ở ghế sau, bà ta ngay lập tức giật mình, phản ứng đầu tiên chính là giải thích: "Tôi chưa nói cái gì hết, tôi chưa nói linh tinh gì về cậu cả, tôi toàn nói tốt cho cậu...."

"Không cần sợ, lên xe đi." Cố Ngôn Phong nói: "Tôi có chuyện muốn nói với bà."

Trác Tuấn thay bà ta kéo cửa xe ra.

Chu Tú Xuân hít sâu một hơi, lúc này mới nom nớp lo sợ mà ngồi trên xe.

Xe không lái đi, Trác Tuấn đứng bên cạnh canh giữ.

Chu Tú Xuân nắm vạt áo, đem thấp thòm bất an đều viết hết lên trên mặt.

"Nói ngắn gọn thôi." Cố Ngôn Phong nói thẳng: "Tôi muốn hỏi bà chút chuyện, năm đó bà nhặt được Khương Mịch ở đâu?"

Bất ngờ nghe đến vấn đề này, sắc mặt Chu Tú Xuân hơi thay đổi: "Nhặt ở.... bên cạnh thùng rác, làm sao vậy?"

"Thùng rác nào?" Cố Ngôn Phong liếc nhìn bà ta: "Tôi muốn địa chỉ cụ thể."

Trán Chu Tú Xuân lấm tấm mồ hôi: "Thùng rác ở chân núi chùa Thanh Linh."

Đồng tử Cố Ngôn Phong co rút lại: "Là ở dưới chân núi chứ không phải trên núi?"

"Đúng là ở dưới chân núi." Chu Tú Xuân chắc chắn khẳng định.

Cố Ngôn Phong không bày tỏ ý kiến, tiếp tục hỏi: "Khi nhặt được Khương Mịch, trên người cô ấy có đồ vật gì để xác minh thân phận không?"

"Không có." Chu Tú Xuân nói.

Cố Ngôn Phong không tin: "Thật sự không có?"

Chu Tú Xuân nhấp môi, dùng sức lắc đầu.

"Chắc là bà đã biết, tôi không phải người tốt, thủ đoạn rất tàn nhẫn." Cố Ngôn Phong xoa nhẹ ngón tay của mình, rũ mắt nói: "Tôi khuyên bà, tốt nhất là nên nói thật."

Mồ hôi trên trán Chu Tú Xuân ngưng tụ lại thành giọt, bà ta nom nớp lo sợ nói: "Trên người Khương Mịch thật sự không có bất cứ thứ gì."

"Trên người không có? Vậy tức là chỗ khác có?" Cố Ngôn Phong bắt lấy sơ hở trong lời bà ta.

Chu Tú Xuân đứng ngồi không yên, lại không nói thẳng.

Cố Ngôn Phong ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Tôi điều tra được lúc trước chồng bà từng là một người thợ kim hoàn."

Chu Tú Xuân đột nhiên run lên, kinh hoàng nhìn anh một cái, lại nhanh chóng gục đầu xuống.

"Mười mấy năm trước, sau khi hai người nhặt được đứa bé thì bỗng nhiên giàu lên, chồng của bà không làm thợ kim hoàn nữa." Cố Ngôn Phong nhàn nhạt nói: "Nuôi một đứa bé, sinh hoạt lẽ ra phải trở nên túng thiếu, nhưng hai người lại đột nhiên trở nên giàu có. Tôi nghe nói là bởi vì hai người bán được vàng có phải không? Vàng ở đâu ra? Cũng là nhặt được?"

Anh liếc nhìn Chu Tú Xuân: "Tôi đã điều tra được đến đây rồi, bà nói dối có ích gì nữa không?"

Chu Tú Xuân lau mồ hôi, hô hấp đình trệ nói: "Khương Mịch thật sự không phải là đại tiểu thư của Hạ gia mà."

Cố Ngôn Phong hơi dừng lại: "Tại sao bà lại biết là Hạ gia?"

"Hạ... Mấy năm nay Hạ tiền sinh đi điều tra tất cả những đứa bé được nhận nuôi. Mịch Mịch nhà tôi được nhặt dưới chân núi chùa Thanh Linh, làm sao ông ấy có thể bỏ qua không kiểm tra được? Không chỉ có ông ấy mà ngay cả đại sư Nguyên Nhất cũng từng tới đây." Chu Tú Xuân nhấn mạnh lại một lần: "Mịch Mịch thật sự không phải là con cháu của Hạ gia."

Đúng là Cố Ngôn Phong không ngờ được chuyện Hạ Uẩn Dung và Nguyên Nhất đều đã tới đây.

Chẳng lẽ là do anh nhạy cảm, lo lắng quá rồi?

Không đúng, vẫn có quá nhiều sự trùng hợp.

"Bà không cần nói nhiều, trả lời vấn đề tôi vừa hỏi là được rồi." Giọng Cố Ngôn Phong hơi trầm xuống: "Rốt cuộc vàng mà hai người bán lấy tiền là ở đâu ra?"

Chu Tú Xuân thấy anh mãi không bỏ cuộc, đành phải khai thật: "Thật ra cũng là do chúng tôi nhặt được..."

Hai mươi năm trước, Chu Tú Xuân và Khương Thiên Nguyên vừa mới kết hôn không lâu, vốn là phu thê ân ái, cuộc sống trôi qua vui vẻ.

Nhưng kết hôn được hơn một năm, hai vợ chồng mãi không có con, đến bệnh viện kiểm tra mới nhận được kết quả khiếp sợ.... Hai vợ chồng đều vô sinh.

Người bị vô sinh không ít, nhưng hai vợ chồng đều bị vô sinh thì đúng là hiếm gặp. Nhưng chính vì vậy nên hai người không có cách nào oán giận đối phương, cũng không ly hôn được.

Nhưng rốt cuộc vẫn là không cam lòng, nghe nói chùa Thanh Linh rất thiêng nên Tết Âm Lịch năm đó, hai vợ chồng đi thắp hương bái Phật, cầu mong có một đứa con.

Thắp hương xong, hai vợ chồng đi ra nhầm đường, trên đường đi nhặt được một túi đồ vật, thoạt nhìn đều là vật dụng của trẻ nhỏ. Bình sữa, bím, còn có vòng Phật, ngọc bội, mấy cái vòng chân vòng tay bạc, thêm cả một cái khóa vàng.... Khương Thiên Nguyên là thợ kim hoàn nên biết giá trị của chiếc khóa này hẳn là phải lên tới con số 10 vạn.

Hai mươi năm trước, 10 vạn là một số tiền khổng lồ, đừng nói đến những thứ khác, ngay cả bím cho trẻ em thôi đã thấy quý.

Hai vợ chồng nổi lòng tham, giấu đồ vật chuẩn bị rồi đi, nhưng trước khi đi lại nghe thấy tiếng ồn ào, hình như là nhà ai bị lạc mất đứa trẻ. Hai vợ chồng không thấy đứa bé đâu, sợ lúc này đi ra lại bị mọi người hiểu nhầm nên vội vàng trốn xuống núi bằng con đường nhỏ. Kết quả vừa xuống chân núi, họ nhìn thấy bên cạnh thùng rác ven đường có một đứa trẻ.

Đứa trẻ này được bọc trong một chiếc áo bông nhỏ rất bần, không cùng đẳng cấp với những đồ vật họ vừa nhặt được nên đoán đây không phải đứa bé bị mất tích trên núi.

Khương Thiên Nguyên vốn không nghĩ nhiều, nhưng Chu Tú Xuân nghĩ đến việc bọn họ không thể sinh con, vừa mới mất một đồng tiền đi cầu nguyện lại nhặt được một đứa bé, đây chính là duyên phận, có thể là do Bồ Tát phù hộ. Thế nên không bằng đem đứa trẻ này về nuôi dưỡng, nếu tốt thì mai sau có thể hưởng phúc từ nó.

Vì thế, hai người nhặt đứa bé này đem về.

Sau khi về nhà, bọn họ nghe nói đứa bé bị mất ở chùa Thanh Linh chính là con của một gia đình giàu có, hình như vô cùng giàu.

Sau khi hai vợ chồng bình tĩnh lại, tâm tư liền nổi lên, quyết định giấu số tiền rồi đưa đứa bé đến Hạ gia.

Ngộ nhờ đây thật sự là con cháu của Hạ gia, họ còn có thể tránh được vận đen đui.

Khương Thiên Nguyên là thợ kim hoàn nên đã nhanh chóng biến cái khóa kia thành một thỏi vàng, còn những thứ khác tạm thời không chạm đến. Tới Hạ gia rồi bọn họ nói không tìm thấy khóa vàng, dù sao cũng chẳng ai tra ra được.

Nhưng chẳng đợi bọn họ kịp tìm đến Hạ gia, người của Hạ gia đã tìm đến trước cửa. Hạ gia sau khi nhìn qua đứa bé Chu Tú Xuân nhặt được thì xác định đó không phải đứa bé nhà mình, vì thế cả đám người bỏ đi thẳng, hai người Chu Tú Xuân và Khương Thiên Nguyên đều không có cơ hội lên tiếng. Những đồ vật khác đương nhiên cũng không có cơ hội lấy ra.

Sau khi xác định Khương Mịch không phải con cháu của Hạ gia, hai vợ chồng Chu Tú Xuân đành phải tự mình nuôi nấng. Những đồ vật đáng giá bọn họ đều bán mỗi lần một ít, cuối cùng hết sạch. Ngoài trừ cái khóa đặc biệt kia thì những món đồ còn lại không phải độc nhất vô nhị, hơn nữa mỗi lần bán một ít nên không mấy ai chú ý.

Ngay cả đối với Khương Mịch, ban đầu hai vợ chồng Chu Tú Xuân còn cảm thấy mới mẻ, cũng nghiêm túc chăm sóc cô mấy ngày. Nhưng thể chất cô yếu kém, nằm không cũng sinh bệnh, mỗi lần bệnh lại tốn tiền mà số lần sinh bệnh lại nhiều, hai vợ chồng cũng không vui, dứt khoát để cô tự sinh tự diệt. Ai ngờ đứa trẻ này mệnh quý, không chăm sóc, mặc dù cô bị bệnh nhưng vẫn không chết.

Từ lúc biết mình bị vô sinh, hai vợ chồng mất đi hy vọng rất nhiều. Hơn nữa trong nhà có tiền, Khương Thiên Nguyên đi làm ở tiệm vàng không nghiêm túc, cuối cùng bị đuổi việc, sau đó bắt đầu chuỗi ngày vòng quay trong con say. Khi Chu Tú Xuân đưa đứa bé đi học thì chơi bài, dần dần thành nghiện.

Mấy năm đầu có tiền, cuộc sống qua ngày của gia đình họ vẫn tạm ổn, bọn họ cũng không thể nào đáng chửi Khương Mịch được. Nhưng sau này chi tiêu lớn dần, không có chỗ thu vào, tiền nhiều đến mấy cũng nhanh chóng cạn kiệt. Sau đó cứ cách ba ngày, hai vợ chồng Chu Tú Xuân đem con tức giận đồ hết đầu Khương Mịch, động tí là đánh chửi.

Mãi đến khi Khương Mịch trưởng thành hơn một chút, trở mã hơn, lúc này bọn họ mới nhớ đến chỗ vàng bạc trước kia, liền có ý muốn gả cô cho đám nhà giàu, vì thế không đánh lên mặt của cô nữa.

"Tôi thừa nhận, việc làm trước kia của vợ chồng tôi không được phúc đức..." Chu Tú Xuân nói hết mọi chuyện xong thì cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều: "Nhưng chuyện đã trôi qua lâu lắm rồi, nói gì cũng vô dụng... Không nói đến chuyện khác, nhưng đúng là Khương Mịch không phải tiểu thư của Hạ gia."

Cố Ngôn Phong nghe câu này xong một lúc lâu, cảm giác dường như Chu Tú Xuân không nói dối.

Chuyện trước kia nói đến đúng sai thì đã muộn, Cố Ngôn Phong không phân vân nhiều nữa: "Vì thế cái khóa vàng hình quả quýt là do bà nhặt được?"

"Phải." Chu Tú Xuân gật đầu, nghĩ rồi lại nói: "Những thứ nhặt được năm đó đều đã bán hết rồi, trong nhà chỉ còn lại một chiếc khăn tay nhỏ. Nếu cậu muốn thì để tôi đi lấy."

Cố Ngôn Phong: "Được."

Chu Tú Xuân nhanh chóng cầm một chiếc khăn tay nhỏ quay về, bởi vì được cất giữ quá lâu nên nó đã ố vàng. Nhưng một góc của chiếc khăn tay có thêu hình quả quýt, vẫn có thể nhìn ra được đường may tinh tế kín đáo.

Cố Ngôn Phong cất cái khăn đó đi, liếc nhìn Chu Tú Xuân một cái.

Chu Tú Xuân muốn nói gì đó lại thôi.

Cố Ngôn Phong không mất nhiều thời gian với bà ta, lên xe rồi đi.

"Tới Nhạc Quả." Cố Ngôn Phong nói với Trác Tuấn.

Trác Tuấn bật bản đồ hướng dẫn lên, hỏi: "Mịch Mịch thật sự là tiểu thư đã mất tích của Hạ gia sao?"

Mấy ngày nay Cố Ngôn Phong vì điều tra thân thế của Khương Mịch mà Trác Tuấn đã phải chạy đi chạy lại không ít nơi, vậy nên hẳn cũng biết chuyện này.

Cố Ngôn Phong lắc đầu: "Chuyện này rất kỳ lạ, tôi phải đi hỏi chú Hạ trước."

Hạ Uẩn Dung mới vừa họp xong, nghe nói Cố Ngôn Phong tới, lập tức cho người đưa anh đến văn phòng.

"Chú Hạ, chú nhìn chiếc khăn tay này đi." Cố Ngôn Phong vào thẳng vấn đề, trực tiếp đưa chiếc khăn ra.

Vốn dĩ Hạ Uẩn Dung đã ngồi xuống, lúc này nhìn thấy chiếc khăn lại đứng bật lên, túm chặt lấy quần áo Cố Ngôn Phong, mắt căng ra hỏi: "Cái này ở đâu ra?"

"Là của Quả quýt sao?" Cố Ngôn Phong hỏi.

Hạ Uẩn Dung gật đầu, hốc mắt đã đỏ: "Rốt cuộc cháu lấy nó ở đâu?"

"Chú ngồi xuống cái đã, đừng kích động, từ từ nghe cháu nói." Cố Ngôn Phong ấn ông ngồi xuống ghế, nhặt lại trọng điểm trong lời Chu Tú Xuân kể lại.

Hạ Uẩn Dung lại đứng bật lên, kích động muốn đi tìm người.

"Chú Hạ, đừng kích động." Cố Ngôn Phong vội vàng can ông: "Chú nghe cháu nói hết đã."

Lúc này Hạ Uẩn Dung mới thoáng bình tĩnh lại, xoa xoa thái dương. Bỗng nhiên ông lại ngẩng đầu, vẻ mặt không dám tin nhìn Cố Ngôn Phong: "Vậy là... Mịch Mịch chính là Quả quýt?"

Cố Ngôn Phong: "Có lẽ không phải."

Hạ Uẩn Dung không tin: "Sao có thể trùng hợp như thế được? Chắc chắn là Mịch Mịch rồi! Đúng! Mịch Mịch họ Khương, cháu biết rồi đấy, chị dâu của chú họ Khương!"

"Chú Hạ." Cố Ngôn Phong lại tiếp tục kéo ông về chỗ ngồi: "Chú thấy Mịch Mịch có giống bác trai và bác gái không?"

Ấn đường Hạ Uẩn Dung nhú lại.

Quả thực là không giống, nếu không ông đã nghĩ ngờ từ lâu rồi.

"Có một biện pháp." Cổ Ngôn Phong lại nói thêm: "Ngoại trừ xét nghiệm ADN thì chỉ còn có cách giám định thân nhân, chú biết không?"

Cái gọi là giám định thân nhân chẳng qua cũng chỉ là xác định xem hai người có quan hệ họ hàng hay không thôi, nhưng kết quả sẽ không quá chính xác.

"Chú biết." Hạ Uẩn Dung chậm rãi gật đầu.

Anh trai và chị dâu ông đã mất tích nhiều năm, DNA của bọn họ bây giờ rất khó để tìm lại, không thể nào xét nghiệm ADN với Khương Mịch được. Nhưng có Hạ Uẩn Dung ở đây, ông có thể cùng Khương Mịch giám định thân nhân.

Nếu hai người không có quan hệ huyết thống, điều đó chứng tỏ Chu Tú Xuân không nói dối. Mà nếu hai người thật sự là....

"Được rồi." Hạ Uẩn Dung thở dài một hơi: "Nếu vậy thì phải làm phiền Mịch Mịch."

Cổ Ngôn Phong lôi một chiếc hộp nhỏ từ trong túi ra, bên trong là một sợi tóc đen dài.

"Đây là tóc của Mịch Mịch." Cổ Ngôn Phong đưa chiếc hộp cho ông xem: "Cháu sẽ đi giám định với chú."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Mùa xuân năm nay rất ấm, sau Tết Âm Lịch, thời tiết dần dần ấm lên.

Đa số các cô gái trong đoàn phim đều đã cởi bỏ quần áo mùa đông dày cộp, thay vào đó là mặc quần áo mỏng mùa xuân, thậm chí còn mặc váy.

Khương Mịch vô cùng hâm mộ: "Quần áo của mọi người trông đẹp quá."

Trình Song Song cười nói: "Em cũng có thể mặc mà."

Khương Mịch quấn chặt quần áo trên người, lắc đầu: "Em... Hắt xì!"

Hai ngày trước, Khương Mịch cũng mặc váy chơi lớn một lần, nhưng do thể chất yếu nên chẳng may bị cảm.

"Vì thế sáng nay không có cảnh của em, em tới phim trường hóng gió làm gì? Ở khách sạn ngủ không phải tốt hơn sao?" Trình Song Song không thể hiểu nổi cô: "Nhưng mà thầy Cổ bắt em tập thể dục cũng là đúng."

Khương Mịch: "...."

Không thể phản bác được.

Cô tìm khẩu trang đeo lên.

"Em đi đâu thế? Đang bệnh thì đừng chạy loạn." Trình Song Song lo lắng bệnh tình cô lại tăng thêm: "Hôm nay không đi nghe giảng à?"

Vốn ban đầu bộ phim này dự đoán sau khi khai giảng có thể quay xong. Nhưng kế hoạch không lường trước được biến hóa, vì hai lần xảy ra chuyện cộng với việc đổi nam chính đã khiến tiến độ chịu ảnh hưởng rất lớn, muộn nhất là phải mười ngày nữa mới có thể quay xong.

Khương Mịch đã đến trường học nghe giảng từ sớm, không đi học cũng không sao, nhưng chỉ sợ là không đuổi kịp chương trình học. Đường đường là một học bá, cô không thể nào tưởng tượng nổi nếu mình trượt môn thì sẽ như thế nào. Vì thế, Tạ Hiểu Toàn đã hoàn thành xong cảnh quay mỗi ngày đều ghi âm giúp cô, lại gửi PPT mà giáo viên dạy cho cô.

Theo như cách Tạ Hiểu Toàn nói thì lúc cô ấy thi đại học cũng không chăm chỉ như bây giờ.

Trong khoảng thời gian này, Khương Mịch ngoài việc đóng phim ra thì rất cả thời gian rảnh rỗi còn lại đều bận rộn học bù, ngay cả thời gian liên lạc với Cổ Ngôn Phong cũng không có.

"Em đi.... Hắt xì, đi tìm chị Lan Quân." Khương Mịch xua tay nói: "Chị không cần phải đi theo em đâu."

Hôm nay là ngày Mạnh Lan Quân đóng máy, vì Khương Mịch biết cốt truyện trong sách nên từ lúc tiến tổ vẫn luôn chú ý quan sát Lan Quân.

Mặc dù biết hiện thực đã không còn giống với trong sách nữa, nhưng chuyện này liên quan đến mạng người, Khương Mịch không dám chủ quan nên

quyết định toàn bộ hành trình ngày hôm nay sẽ đi theo Mạnh Lan Quân, lấy an toàn là trên hết.

Mạnh Lan Quân thấy Khương Mịch liền không nhịn được trêu ghẹo: "Chị cảm giác đằng sau chị có một con hổ."

Khương Mịch: "....."

Quần áo hôm nay cô mặc là đồ lông xù, rất đáng yêu, nhưng Mạnh Lan Quân vừa nói như vậy khiến cảm giác lập tức thay đổi.

"Chị Lan Quân, chị đang công kích người khác đấy nhé." Khương Mịch giận dỗi nói.

Mạnh Lan Quân nghe thấy giọng mũi của cô quá nặng nên cũng không đùa nữa: "Có bệnh thì về nghỉ, đừng ở đây kéo trúng gió."

"Không sao đâu ạ." Khương Mịch xoa mũi: "Hai ngày sau em cũng đóng máy rồi, không ảnh hưởng gì hết."

Mạnh Lan Quân chần chờ một hồi, sau đó nói: "Em...."

Nói được một nửa rồi lại thôi.

Khương Mịch không hiểu kiểu gì: "Chị cứ nói thẳng ra đi."

"Chiếc khăn quàng cổ của thầy Cố...." Mạnh Lan Quân không biết có nên nói không.

Khương Mịch ngẩn ra hai giây, sau đó phản ứng lại, gương mặt đỏ lên: "Là em đan đó."

Mạnh Lan Quân thở phào một hơi: "Vậy thì tốt rồi."

Thời gian cô tiếp xúc với Khương Mịch cũng khá dài, nhất là ở đoàn phim đầu tiên, khi ấy còn có Cố Ngôn Phong ở đó. Mạnh Lan Quân không hướng ngoại như Tô Phán, nhưng cô thuộc tuýp người tinh tế, đã nhận ra quan hệ mờ ám giữa Khương Mịch và Cố Ngôn Phong từ lâu.

Chỉ là... giữa hai người chênh lệch nhiều quá, vậy nên cô cũng không dám xác định.

Sau đó chuyện khăn quàng cổ của Cố Ngôn Phong bị khơi ra, phản ứng đầu tiên của Mạnh Lan Quân chính là nghĩ đến Khương Mịch. Nhưng cả ngày hôm nay Khương Mịch cứ đi theo cô, làm cô bỗng nhiên hoài nghi, liệu có phải Khương Mịch cũng đang nghi ngờ cô không? Khương Mịch cũng không phải người đưa chiếc khăn quàng cổ đó cho Cố Ngôn Phong?

"Chị Lan Quân đang nghĩ cái gì vậy?" Khương Mịch dờ khóc dờ cười: "Là em biết chị sắp đóng máy, không biết bao giờ mới có thể gặp lại, nhớ chị nên muốn ở bên cạnh chị nhiều hơn, chị nghĩ đi đâu vậy chứ...."

"Xin lỗi, là chị không tốt." Mạnh Lan Quân cười rộ lên, ôm cô kéo vào phòng hóa trang, sau đó quay đầu lại dặn dò trợ lý: "Đi mang một bát canh gừng tới đây."

Khương Mịch: "..... Chị à, không nhắc tới canh gừng, hai ta còn có thể làm bạn đó."

Hiện tại đoàn phim ai cũng biết Khương Mịch ghét ăn canh gừng, nghe vậy thì nở nụ cười.

Mạnh Lan Quân không phải Gia Vĩ, không ép Khương Mịch uống canh gừng mà chỉ cho cô uống thuốc cảm. Sau khi Khương Mịch bịt mũi uống hết, cô lại tiếp tục đi phía sau Mạnh Lan Quân.

Một ngày này trôi qua đều thuận lợi, không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Sau khi Khương Mịch tiễn Mạnh Lan Quân đi, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Mạnh Lan Quân đã kết thúc hợp tác với Ngu Bạch. Lần này không có Bách Mặc ở đây nên tâm trạng quay phim của Ngu Bạch không tốt, hơn nữa đoàn phim không có nhân vật lớn, cô ta cho rằng không đáng kết giao nên đa số thời gian đều ở một mình, lạnh lùng cô độc, quan hệ với Mạnh Lan Quân cũng chẳng ra gì.

Một khi đã như vậy, Mạnh Lan Quân không còn lý do hy sinh bản thân để cứu Ngu Bạch nữa.

Khương Mịch cảm thấy cuộc sống của bọn họ hẳn là đã đi ra khỏi nguyên tác rồi. Vì thế tâm tình mấy ngày nay của cô rất tốt, cảm mạo không cần uống thuốc cũng tự khỏi.

Buổi quay phim cuối cùng, đoàn phim chỉ còn lại năm, sáu diễn viên: Khương Mịch, Ngu Bạch và Trần Thâm Thần đều ở lại.

Khương Mịch đứng ở ven đường nhảy nhót, quay phim phải cởi áo khoác nên cô muốn nhanh chóng làm cơ thể nóng lên, đồng thời khoe mắt vẫn luôn liếc sang bên cạnh.

Ngu Bạch ở bên cạnh đang cẩn thận gỡ vòng ngọc trên cổ tay xuống.

Cô ta chà lau chiếc vòng ngọc sạch sẽ rồi cất vòng một chiếc hộp nhỏ, dặn dò trợ lý nhất định phải bảo quản tốt.

Sau Tết Âm Lịch, cô ta vẫn luôn đeo chiếc vòng ngọc này, trước khi quay phim đều phải gỡ xuống mà cũng không thấy phiền.

Khương Mịch thấy cô ta đưa cả điện thoại cho trợ lý thì mới đi qua.

Ngu Bạch nhìn thấy Khương Mịch, sắc mặt ngay lập tức trầm xuống: "Có chuyện gì?"

Trong khoảng thời gian này, giữa hai người không nảy sinh bất kỳ xung đột nào, nhưng vẫn nhìn nhau không thuận mắt như cũ. Đoàn phim đã quen với cảnh này nên không ai bảo ai, mấy nhân viên công tác xung quanh lập tức trốn đi.

Khương Mịch móc từ trong túi áo khoác ra một chiếc hộp nhỏ, đưa cho Ngu Bạch: "Cho cậu."

Ngu Bạch vừa nhìn thấy chiếc hộp, sắc mặt tức khắc liền thay đổi: "Cậu có tật xấu gì vậy?"

"Người có tật xấu không phải tôi." Khương Mịch không hề tức giận, ngược lại chỉ bình tĩnh nói: "Cái này tôi nhận được vào ngày mừng tám, người gửi không để lại danh tính hay bất kỳ phương thức liên lạc nào.... Cậu không mở nó ra xem sao?"

Ngu Bạch chần chờ một lúc lâu, cuối cùng vẫn mở ra.

Là một chiếc vòng giống như đúc cái cô ta đeo, trên trán Ngu Bạch lập tức nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

"Cậu tưởng tôi sẽ tin cậu sao?" Ngu Bạch lạnh lùng nói: "Mua cái vòng tay giống y hệt cái của tôi rồi tôi đây châm ngòi ly gián quan hệ giữa tôi và Bách Mặc? Nếu cậu nhận được nó từ ngày mừng tám thì tại sao bây giờ mới chịu lộ ra?"

Ngày mừng tám cô nhận được nhưng không lấy ra là vì muốn cho Bách Mặc lo là cảnh giác, mà hiện tại chính là thời cơ thích hợp.

Khương Mịch nói: "Ban đầu tôi cũng không dám chắc chắn... Nếu không cậu có thể thử xem, cái vòng tay cậu đeo lên không vừa đúng không?"

Ngu Bạch không cần phải thử, vừa thấy đã biết đây là kích cỡ tay của cô ta.

Khung xương Ngu Bạch được tính là khá to so với con gái, mà khung xương Khương Mịch lại nhỏ, hơn nữa người lại gầy, so sánh mới thấy kích cỡ của hai người chênh lệch nhau rất nhiều.

Cô ta nhắm mắt đã biết được thủ đoạn của Khương Mịch, cười lạnh một tiếng: "Sao nào, mua theo kích cỡ của tôi, cậu ghen tị à?"

Khương Mịch thờ dãi, quả thực không biết nói cô ta như thế nào nữa. Tại sao cứ gặp chuyện liên quan đến Bách Mặc là chỉ số thông minh lại giảm xuống thế này?

"Hình như trước kia tôi đã từng nói, tôi rất hâm mộ cậu rồi nhì?" Khương Mịch chuyển đề tài.

Ngu Bạch không biết cô muốn làm gì, cau mày không nói chuyện.

Khương Mịch tiếp tục nói: "Cậu có gia thế tốt, lại thông minh, lớn lên cũng rất xinh đẹp, đã thế lại còn là học bá. Cậu biết không, người như cậu vào trong tiểu thuyết thì chính là nữ chính xinh đẹp giàu có. Có điều kiện tốt hẳn phải bước lên con đường đỉnh cao mới đúng. Nhưng bây giờ cậu xem lại chính mình đi, chỉ vì một người đàn ông mà cả ngày nghi thần nghi quỷ, bụng dạ hẹp hòi, thậm chí suốt ngày dùng thủ đoạn vụng về đi đã kích tình địch, cậu biết sau lưng người ta nói gì về cậu không? Chỉ số thông minh của cậu đâu rồi? IQ thi đại học được 600 điểm của cậu đâu? Bị Bách Mặc ăn mất rồi sao?"

Mặc dù bình thường hai người có xích mích nhưng Khương Mịch chưa từng trắng trợn mắng Ngu Bạch như vậy bao giờ.

Nhưng mỗi câu cô nói đều có sách sách có chứng, Ngu Bạch không thể phản bác lại nữa chữ.

Vì thế cô ta chỉ có thể tức giận: "Đừng tưởng rằng nói như vậy, tôi sẽ rời xa Bách...."

"Đừng vội, nghe cái này đã." Khương Mịch cướp lời cô ta, lấy điện thoại trong túi ra bật một đoạn ghi âm.

"Còn không phải là sợ bị NG sao? Tôi không muốn thức đêm đâu, thức đêm mau già lắm." Đây là giọng của Khương Mịch.

"Cậu xinh đẹp như vậy, già rồi vẫn là tiểu tiên nữ." Câu này là Bách Mặc nói.

Ngu Bạch nghe thấy câu này, sắc mặt cực kỳ khó nhìn.

Nhưng đối thoại tiếp theo càng làm cô ta tức giận hơn.

"Aiya, miệng cũng ngọt thật đấy. Cậu cũng nói với Ngu Bạch thế này phải không?"

"Đương nhiên không phải rồi. Cậu xinh hơn Ngu Bạch nhiều."

.....

"Cậu đang khoe khoang với tôi ư?" Hốc mắt Ngu Bạch đỏ bừng.

"Cậu có bị khờ không vậy?" Khương Mịch tức giận nói: "Trọng điểm ở đây là khoe khoang sao? Bách Mặc cậu ta chính là một tra nam, ai cậu ta cũng muốn dụ dỗ, hưởng thụ khoái cảm được theo đuổi cậu có hiểu không? Tôi đã nói bao nhiêu lần với cậu rồi, tôi không thích cậu ta, không còn thích nữa, bây giờ bằng chứng ở ngay trước mặt mà cậu không tin tôi, tôi cũng không có cách."

Cô hơi dừng lại, lại nói thêm: "Vốn dĩ tôi không muốn cho cậu nghe cái này, nhưng thấy cậu vẫn cố chấp như vậy, tôi cảm thấy... tôi khinh thường việc tranh giành với cậu. Nếu cậu không tin tôi, tôi sẽ không miễn cưỡng, tôi đảm bảo sau này sẽ không chủ động tìm cậu nữa, hy vọng cậu cũng đừng tới tìm tôi là được."

Nói xong, Khương Mịch không cho Ngu Bạch cơ hội mở miệng mà đã chạy đi quay phim.

Ngư Bạch đứng yên tại chỗ thật lâu, cũng quay về chuẩn bị.

Ngày hôm nay đóng máy rất thuận lợi, Gia Vĩ quyết định tối nay liên hoan náo nhiệt một phen.

Địa điểm đã được chọn sẵn từ trước, tất cả mọi người trong đoàn phim đều đi, vì có nhiều người nên đặt tận mấy phòng.

Phòng của Khương Mịch là yên tĩnh nhất, ngoại trừ vài diễn viên chính thì còn có đạo diễn, nhà làm phim và vài vị chuyên gia.

Trạng thái của Ngu Bạch hôm nay cực kỳ kém, mắt lơ đãng, dáng vẻ thất thần. Trần Thâm Thần là người nói năng cộc lốc, Khương Mịch đành phải gánh vác trách nhiệm rót rượu cho những người khác.

Rót xong, cô thấy trước mặt mình cũng có một chén rượu.

Ngoại trừ chuyện liên quan đến Bách Mặc và Ngu Bạch thì quá trình quay bộ phim này cũng rất vui vẻ. Mọi người đều là người mới, khi đối diễn cũng cực kỳ nhiệt tình, không có nhiều xích mích. Huống chi, đây còn là bộ phim được dựa trên nguyên mẫu là anh trai và chị dâu chú Hạ, cũng là bộ phim đầu tay của Khương Mịch nên cô có cảm tình đặc biệt, muốn kính mọi người một ly.

Ai ngờ vừa mới nâng bình rượu lên, Gia Vĩ ở bên cạnh lại dè tay cô xuống.

"Cô còn muốn uống rượu à?" Gia Vĩ liếc nhìn cô một cái: "Buổi tối cuối cùng ở đoàn phim, cô an phận một chút cho tôi."

Khương Mịch: "....."

Những người còn lại đều cười rộ lên: "Đúng vậy đó Mịch Mịch, cô mà uống thì chúng tôi không biết nói sao với thầy Cổ và Hạ tổng nữa."

Bọn họ đều không biết một mình Khương Mịch đã uống thắng được Trình Song Song và Trác Tuấn.

Nhưng mà không sao, dù sao cô cũng không thích uống rượu thật, sau khi Khương Thiên Nguyên uống rượu thích đánh nguyên chủ, Khương Mịch có ký ức của nguyên chủ nên cũng bài xích việc uống rượu này.

Cô rất biết nghe lời mà buông bình rượu xuống: "Được rồi, vậy tôi uống sữa bò nhé..."

Lời còn chưa nói xong, cửa phòng bao đã bị đẩy ra, mọi người đồng thời quay đầu lại.

Trợ lý đạo diễn đứng ở cửa giải thích: "Vừa rồi tôi gặp Hạ tổng ở đại sảnh nên đưa ông ấy tới đây."

Hạ Uẩn Dung đi vào, mọi người đều rất rít chào hỏi.

"Có chút chuyện riêng ở bên này, biết mọi người tổ chức tiệc đóng máy ở đây nên qua thử xem." Hạ Uẩn Dung cười giải thích: "Không quấy rầy mọi người chứ?"

"Không quấy rầy, không quấy rầy." Mọi người vội vàng chìa ra chỗ ngồi.

Vốn ban đầu tiệc đóng máy cũng định mời Hạ Uẩn Dung, nhưng ông rất bận, nói là không kịp tới nên chỉ gửi mấy lẵng hoa tới chúc mừng.

Người đầu tư vốn dĩ chính là người lớn nhất, đương nhiên không ai dám nói gì, bây giờ gặp mặt cũng coi như kính hi.

Hạ Uẩn Dung đương nhiên được sắp xếp ngồi bên cạnh Khương Mịch.

"Chú Hạ." Khương Mịch ngửi thấy trên người ông có mùi rượu, biết ông đã uống rượu nên vội vàng rót nước cho ông: "Đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp." Hạ Uẩn Dung thấp giọng nói, nhìn chằm chằm gương mặt Khương Mịch, tầm mắt một lúc lâu cũng không di chuyển.

Người ngồi trên bàn đều có cảm giác không đúng, ánh mắt trở nên vi diệu.

Khương Mịch cũng cảm thấy không đúng, nhưng cô không có suy nghĩ lung tung giống như mọi người.

Trong ánh mắt Hạ Uẩn Dung không có sự ái muội, chỉ có đau khổ tràn ngập.

Khương Mịch chỉ nghĩ là ông tức cảnh sinh tình, nghĩ đến anh trai chị dâu và cháu gái của mình nên trong lòng cũng khó chịu thay ông. Cô bèn gấp đồ ăn vào trong bát Hạ Uẩn Dung: "Chú Hạ, chú ăn đi."

Hạ Uẩn Dung nhanh chóng tỉnh táo lại, xoa giữa chân mày, lại một lần nữa nở nụ cười, gấp lại đồ ăn cho Khương Mịch rồi mới nâng chén: "Chúc mừng mọi người đông máy."

Mọi người sôi nổi hưởng ứng, không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Khương Mịch nhạy bén phát hiện, đêm nay cảm xúc Hạ Uẩn Dung lại có chút không thích hợp.

Cô không nói cụ thể được đó là cảm giác gì, nhưng cô thấy ông rất khổ sở, cực kỳ khổ sở. Nhiều lần ánh mắt ông nhìn cô toàn lộ ra hơi thở tuyệt vọng.

Bây giờ có nhiều người, Khương Mịch không tiện hỏi nhiều, chỉ có thể tận tình chăm sóc ông.

Nhưng trường hợp này không chăm sóc nổi nữa, vì Hạ Uẩn Dung uống say gục xuống bàn ngủ mất rồi.

"Trợ lý của chú Hạ đâu rồi?" Khương Mịch hỏi Gia Vĩ.

Gia Vĩ gọi trợ lý của mình tới hỏi, kết quả mới biết Hạ Uẩn Dung đi một mình tới đây.

"Vậy để tôi đưa chú Hạ về khách sạn cho." Khương Mịch biết tình huống này để Gia Vĩ cho người đưa Hạ Uẩn Dung về sẽ thích hợp hơn, nhưng cô thật sự rất lo lắng cho Hạ Uẩn Dung, không đành lòng bỏ ông ở lại.

Sợ ngộ nhỡ khi ông say rượu nói ra gì đó lại bị người khác nghe được, tiết lộ bí mật, đợi ông tỉnh rồi sẽ hối hận, vì thế để cô chăm sóc vẫn yên tâm hơn.

Khương Mịch và Trình Song Song đỡ Hạ Uẩn Dung về phòng mình, đợi ông ngủ rồi thì cô và Trình Song Song sẽ đi.

Hạ Uẩn Dung là một người đàn ông cao lớn, say rượu lại không chịu di chuyển, hai cô gái nhỏ khó khăn lắm mới đỡ ông vào phòng được. Khi vào cửa chẳng may còn ngã một cái, cũng may là có thảm lót phía dưới nên không bị thương.

Vất vả đặt Hạ Uẩn Dung lên giường, Khương Mịch trực tiếp ngồi phệt xuống thảm, không muốn động đậy.

Sau một hồi lăn lộn, Hạ Uẩn Dung đã tỉnh táo hơn một chút, ông vừa mở mắt ra đã chạm phải tầm mắt Khương Mịch.

"Chú Hạ....."

Khương Mịch mới vừa mở miệng, Hạ Uẩn Dung đột nhiên cầm lấy cánh tay cô.

Trình Song Song ở bên cạnh hoảng sợ, Khương Mịch xua tay ý bảo không sao.

"Có phải chú gặp chuyện gì không?" Khương Mịch vỗ lên tay ông, dịu dàng hỏi: "Nếu khó chịu thì chú hãy nói với cháu, nói ra sẽ khá hơn."

Đầu óc Hạ Uẩn Dung đầu óc vẫn chưa tỉnh hẳn, căn bản không nghe rõ Khương Mịch nói gì. Ông chỉ nhìn cô, nói đứt quãng: "Cháu không phải, cháu không phải... Đúng vậy, không giống nhau mà."

"Cháu không phải gì cơ? Không giống cái gì?" Khương Mịch khó hiểu hỏi.

Hạ Uẩn Dung nói: "Kết quả giám định, không phải, không có huyết thống...."

Khương Mịch suy tư trong chốc lát rồi mới dè chừng nói: "Là cháu gái đã mất của chú sao? Có tin tức của cậu ấy rồi ư?"

Trình Song Song nghe đến đây mới ý thức được việc này là chuyện tư mật của Hạ Uẩn Dung, vội đứng lên đi ra ngoài.

Hạ Uẩn Dung say thật rồi, không trả lời Khương Mịch mà cứ lặp đi lặp lại mãi câu "Không phải".

Khương Mịch đại khái có thể đoán được, chắc chắn là có tin tức của cô bé kia, cuối cùng lại phát hiện là không phải.

Nghĩ đến việc Hạ Uẩn Dung cất công tìm kiếm nhiều năm, mãi mới tìm được manh mối nhưng lại nhận được kết quả như vậy, ông bị đá kích cũng là điều bình thường.

Khó trách hôm nay một mình ông lại đi đến buổi tiệc đông máy.

Khương Mịch kiên nhẫn dỗ Hạ Uẩn Dung rất lâu mới dỗ ông ngủ được.

Đi từ phòng ngủ ra, Khương Mịch nói với Trình Song Song: "Chị về nghỉ ngơi đi, đêm nay em ở đây canh chừng chú ấy."

Trình Song Song muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng nói: "Hay là chị ở lại chăm sóc Hạ tổng nhé?"

"Không cần đâu." Thái độ của Khương Mịch rất kiên quyết: "Yên tâm đi, đợi lát nữa em sẽ nói chuyện với thầy Cố."

Trình Song Song cũng không can thiệp quá nhiều, chỉ dặn dò cô một số cách chăm sóc người say rượu.

Khi cô đi ra tới cửa, bỗng nhiên quay lại gọi Khương Mịch một tiếng: "Mịch Mịch, hình như ví tiền của Hạ tổng rơi này."

Khương Mịch đi tới xem, Trình Song Song đã nhặt ví tiền lên: "Ví của nam, chắc là của Hạ tổng rồi."

Khi đưa ví cho Khương Mịch, Trình Song Song thả tay sớm nên Khương Mịch không kịp bắt được.

Ví tiền lại rơi xuống đất, hơn nữa còn lộ ra tấm ảnh bên trong.

Khương Mịch nhìn thấy bức ảnh kia, sùng sốt.

Trình Song Song khom lưng nhặt ví lên, đang định nói chuyện thì Khương Mịch dùng một tay cướp ví tiền trở về.

Trình Song Song khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn Khương Mịch. Cô dùng sức siết chặt lấy ví tiền, đầu ngón tay trở nên trắng bệch, vài giây sau mới gỡ ra.

Trong ví là một bức ảnh chụp chung, nhìn cách chụp có vẻ như đã chụp từ rất lâu, nhưng vì được cất giữ kỹ nên cũng không mờ lắm.

Ảnh chụp có bốn người, hai nam một nữ, ba người lớn và một đứa bé đang mặc bím.

Trong đó người đàn ông trẻ tuổi nhất là Hạ Uẩn Dung.

Mà hai người khác.... Đương nhiên chính là anh trai và chị dâu của ông.

Ví tiền trong tay Khương Mịch lại rơi xuống đất.

Vốn dĩ Trình Song Song đã định bỏ đi, nghe thấy tiếng động thì quay lại nhìn Khương Mịch, thấy cả người cô đang phát run, Trình Song Song bị dọa cho kinh sợ: "Mịch Mịch, em không sao chứ?"

"A? Không sao." Khương Mịch phục hồi tinh thần lại, một lần nữa nhặt ví tiền lên, hoảng loạn lấy điện thoại ra chụp lại tấm hình.

Nhưng tay cô run bần bật, chụp hai lần đều không được.

Trình Song Song thấy thế thì lấy điện thoại chụp giúp cô: "Em muốn làm gì? Để chị giúp cho."

"Không cần đâu." Khương Mịch thấp giọng nói một câu, cắt ảnh hai người lớn trong tấm hình ra rồi gửi cho Cố Ngôn Phong.

[Khương Mịch vẫn là tiểu mỹ nhân: Thầy Cố, hai người này là ai vậy?]

Cố Ngôn Phong còn chưa ngủ, gần như phản hồi lại ngay.

[Thầy Cố: Là anh trai và chị dâu chú Hạ. Có chuyện gì sao?]

Khương Mịch không trả lời, Cố Ngôn Phong không yên tâm nên gọi điện thoại tới đây.

Khi điện thoại được kết nối, hô hấp Khương Mịch lại càng loạn, giọng nói không được rõ ràng, không chân thật: "Bọn họ... với ba mẹ em, trông... rất giống nhau, cực kỳ giống."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

La Giang vừa tới đoàn phim đã nhận được điện thoại của Cố Ngôn Phong gọi đến.

Hắn tới Hòa Xuyên là để ngày mai đưa Khương Mịch quay về trường học, trên đường có chút việc riêng cần làm. Trên đường đi hắn đã gọi điện cho Khương Mịch, sau khi chắc chắn hôm nay không cần về gấp thì mới đi làm việc riêng của mình.

Ai ngờ Cố Ngôn Phong bảo hắn lập tức đưa Khương Mịch trở về nhà, ngữ khí còn rất sốt ruột.

La Giang lập tức lái xe đi đến khách sạn, phát hiện Khương Mịch đã đứng chờ sẵn ở dưới lầu.

Bây giờ đã là nửa đêm, nhiệt độ bên ngoài rất thấp, Khương Mịch sợ lạnh nên khoác bên ngoài một chiếc áo lông. Hai tay cô đút vào trong túi, cúi đầu nhìn đất đá dưới chân, chỉ lộ ra khuôn mặt ở bên ngoài. Khuôn mặt cô trắng như sứ, mặc dù đẹp nhưng có cảm giác yếu ớt, hơn nữa ánh mắt cô mông lung vô định khiến người khác nhìn vào có cảm giác thật đáng thương.

Khương Mịch bây giờ hoàn toàn tương phản với Khương Mịch náo động thường ngày.

"Làm sao thế này?" La Giang xuống xe hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy, sao gấp gấp thế?"

Vừa rồi Cố Ngôn Phong chỉ bảo hắn tới đón cô, còn lại không nói gì hết.

Nhưng hơn nữa là có chuyện gấp quan trọng rồi.

Khương Mịch làm như không nghe thấy, thậm chí còn chưa phát giác La Giang đã đến. Cô vẫn nhìn chăm chăm chỗ đất dưới chân, mắt đảo quanh hết viên đá này đến viên đá khác.

Trình Song Song lắc đầu, thật ra chính cô cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra: "Anh La, để em lái xe đưa Mịch Mịch về cho. Hạ tổng còn đang ở trong phòng của Khương Mịch, phiên anh đêm nay chăm sóc ngài ấy."

Khương Mịch đi rồi, Trình Song Song là con gái ở lại chăm sóc Hạ Uẩn Dung cũng không tiện.

Sắp xếp như vậy là ổn nhất.

La Giang nhận lấy thẻ phòng rồi đưa chìa khóa cho Trình Song Song, sau đó lại dặn dò hai người nhớ chú ý an toàn.

Trình Song Song vâng dạ nhét Khương Mịch vào trong xe.

Khương Mịch vẫn đang thất thần, xe khởi động rồi cô mới đột nhiên phản ứng, thò đầu ra bên ngoài nói với La Giang: "Cảm ơn anh La."

Trên đường về nhà, Trình Song Song không hỏi Khương Mịch đã xảy ra chuyện gì.

Từ lúc nhìn thấy bức ảnh kia đến bây giờ, cảm xúc của Khương Mịch đã rất khác, sau đó Cố Ngôn Phong lại gọi điện thoại tới, Khương Mịch nói muốn về nhà ngay.

Trình Song Song cũng tò mò, nhưng cô biết, chuyện lần này bọn họ gặp phải có lẽ là chuyện vô cùng khó giải quyết, nhìn phản ứng của Cố Ngôn Phong và Khương Mịch là biết ngay.

Cô làm trợ lý trong giới giải trí đã nhiều năm, biết có một số bí mật thật sự không thể nói, vì thế cô sẽ không hỏi.

Khương Mịch nhìn chăm chăm ra cửa sổ, không phải cô cố tình lờ Trình Song Song đi, mà thật sự đầu óc cô bây giờ đang rất loạn, suy nghĩ của bản thân cũng không rõ ràng.

Rất chuyện chuyện không nghĩ được, cũng không dám nghĩ nhiều.

Buổi tối ít xe nên nhanh chóng về đến nhà Cố Ngôn Phong.

Trình Song Song còn chưa đỗ xe, Khương Mịch nhìn thấy Cố Ngôn Phong đứng đợi ở gara thì gấp gấp kéo cửa xe nhảy xuống.

"Gấp đến mấy cũng phải chờ xe dừng lại..." Cố Ngôn Phong đi tới, vừa đỡ Khương Mịch vừa mắng cô vài câu, nhưng chưa nói xong thì đã thấy Khương Mịch chui thẳng vào người mình, ôm chặt lấy anh.

Ngay lập tức, Cố Ngôn Phong không nói được gì hết, chỉ có thể ôm lại cô.

Trình Song Song thấy vậy thì ra hiệu bằng động tác với Cố Ngôn Phong, sau đó quay đầu xe đi về khách sạn.

Vốn Cố Ngôn Phong định đưa cô vào nhà, nhưng nghĩ đến bí mật của cô, anh lại không mở miệng.

Sau khi Khương Mịch nhìn thấy bức ảnh đó, trong lòng cứ như thiêu đốt đến tận bây giờ, nhìn thấy Cố Ngôn Phong cô mới như được sống lại, không chút nghĩ ngợi liền dựa vào. Cô dùng sức ôm chặt Cố Ngôn Phong, không muốn rời, nhưng hơi thở lạnh như băng trên người anh làm cô nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Có phải anh đợi lâu lắm rồi không?" Khương Mịch khẽ ngẩng đầu hỏi.

Cố Ngôn Phong vuốt lại mái tóc rối bù xù cho cô, cứ ôm cô như vậy xoay người đi vào nhà: "Đi thôi, vào nhà rồi nói."

Khương Mịch "vâng" một tiếng, lúc này mới không thấy Trình Song Song đâu: "Song tỷ đâu rồi?"

"Về khách sạn rồi." Cố Ngôn Phong nói.

Khương Mịch lại "vâng" một tiếng, tạm thời không tìm thấy chủ đề để nói, chỉ có thể trầm mặc.

Vào nhà, Cố Ngôn Phong rót cho Khương Mịch một ly sữa bò nóng rồi mới hỏi: "Có thể nói cho tôi biết chuyện của ba mẹ em không?"

Khương Mịch ôm ly nước, nghĩ xem nên bắt đầu nói từ đâu, nghĩ rồi lại không nhịn được rơm nước mắt.

"Em không biết nói từ đâu nữa." Khương Mịch xoa sống mũi, rầu rĩ nói.

"Ba mẹ em với hai người trong ảnh giống nhau đến mấy phần?" Cố Ngôn Phong chủ động hỏi.

Khương Mịch nói: "Gần như có thể nói là giống y như đúc, chỉ là người trong ảnh trẻ hơn một chút thôi."

Sự khác nhau này càng thêm chứng minh ba mẹ của Khương Mịch có khả năng chính là hai người trong ảnh. Vì thời gian chụp sớm hơn nên nhìn sẽ trẻ tuổi hơn.

"Em còn có nhũ danh là Quả quýt, đúng không?" Trước kia khi Cố Ngôn Phong điều tra chuyện của Tiêu Hàm Sương đã không tin mấy chuyện thiếu khoa học quái dị kiểu này, vì thế anh mới không tìm ra nguyên nhân khiến mẹ mình thay đổi.

Sau đó Khương Mịch xuất hiện, Cố Ngôn Phong mới biết tất cả mọi chuyện đều có khả năng xảy ra, những chuyện tưởng chừng như chỉ là viễn tưởng buồn cười thì lại chính là sự thật, hiện thực càng kỳ lạ hơn tiểu thuyết. Vậy nên suy nghĩ của anh bây giờ đã mở rộng hơn, cái gì cũng dám nghĩ.

Khương Mịch nói anh trai và chị dâu Hạ Uẩn Dung rất giống ba mẹ cô, anh liền nghĩ ngay đến việc liệu Khương Mịch có phải chính là Quả quýt hay không?

Mặc dù kết quả giám định trước đó nói Khương Mịch không có bất kỳ quan hệ nào với Hạ Uẩn Dung cả. Nhưng Cố Ngôn Phong biết, Khương Mịch bây giờ vốn không phải là Khương Mịch, có lẽ cơ thể của cô không cùng huyết thống với Hạ Uẩn Dung, nhưng linh hồn thì sao?

Một người có khả năng xuyên qua lần thứ nhất thì tội gì không có lần thứ hai?

Một người có thể xuyên qua thì tại sao lại không có người thứ hai, thứ ba?

Khương Mịch giật mình nhìn anh: "Anh.... Tại sao anh lại biết?"

Quả thật cô có nhũ danh là Quả quýt, nhưng đó là chuyện của thế giới khác rồi. Sau khi xuyên đến đây, cái tên kia không có ai biết đến nên cũng không còn ai gọi cô nữa.

Vậy thì tại sao Cố Ngôn Phong lại biết?

Nhớ đến hai vợ chồng nhà họ Hạ giống hệt với ba mẹ mình, Khương Mịch vừa kích động mong chờ đồng thời cũng bất an: "Hạ, Hạ gia..."

"Bác gái cũng họ Khương." Cố Ngôn Phong siết chặt lấy tay cô: "Có thể nói cho tôi biết ba mẹ em tên gì không?"

Khương Mịch máy móc đáp lời: "Ba em tên Hạ Vận Trinh, còn mẹ em tên Khương Di."

"Mịch Mịch..." Cố Ngôn Phong kéo cô vào trong ngực, dùng sức ôm chặt lấy cô, lại gọi một tiếng: "Quả quýt..."

Thật ra trong lòng anh có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lúc này yết hầu giống như bị cản lại, một chữ dư thừa cũng không nói nên lời.

Nhưng hành động này của anh đã đủ để chứng minh kết quả.

Khương Mịch ngửi mùi hương quen thuộc trên người anh, thoáng trấn định hơn một ít. Cô yên lặng khóc trong ngực Cố Ngôn Phong một lúc lâu, sau đó mới hỏi: "Quả quýt là người nhà chú Hạ..."

"Bác trai và bác gái đều giống ba mẹ em như đúc, trên đời không thể có sự trùng hợp đến như vậy được." Cố Ngôn Phong khẽ vuốt mái tóc cô, lên tiếng nói: "Hai bác đã mất tích nhiều năm, ba mẹ em lại giống không khác gì bọn họ. Nhũ danh của em lại giống với nhũ danh cháu gái chú Hạ, hơn nữa hai người vừa mới gặp nhau đã có hảo cảm.... Những điều trùng hợp này chứng tỏ cái gì hẳn là em cũng biết rồi, không cần tôi phải nói nữa."

Anh cười: "Tôi còn nhớ tất niên hôm ấy em còn cầu nguyện rằng, hy vọng gia đình nhà chú Hạ có thể mau chóng đoàn tụ. Hiện tại xem ra nguyện vọng của em có thể thực hiện được rồi. Thần may mắn, em có bán điều ước không? Tôi muốn mua."

Thái độ nhẹ nhàng của anh làm Khương Mịch dần dần bình tĩnh lại.

"Bán điều ước thì không được.... Vì thế anh cũng cho rằng ba mẹ em là.... Là người nhà chú Hạ sao?" Cô bỗng nhiên cảm thấy thứ tình cảm này thật kỳ diệu.

Cho dù cơ thể hiện tại cô dùng không phải là cơ thể của cô, nhưng ngay từ lần đầu gặp Hạ Uẩn Dung cô đã rất có hảo cảm, có thể nói đây chính là duyên phận.

"Trên cơ bản thì chính là thế." Cố Ngôn Phong ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: "Em cần thận nghĩ lại đi, trước kia ba mẹ em có từng ám chỉ với em điều gì không?"

"Nghĩ lại thì thấy đúng là có." Sau khi Khương Mịch bình tĩnh lại, cô dần nhớ ra có chỗ không đúng: "Gia đình em không có họ hàng thân thích, bạn bè của ba mẹ em cũng rất ít. Khi em học tiểu học, có lần sợ ý nghe thấy ba mẹ nói chuyện nhắc đến em trai, đại loại là nói: "Không biết em trai thế nào rồi". Lúc ấy em không nghe rõ, hỏi lại thì mẹ em nói nếu bây giờ sinh em trai cho em thì thế nào? Lúc ấy trong lớp em có mấy bạn có em trai nên ba mẹ không yêu quý các bạn ấy nữa. Vì thế em đã rất lo lắng, nhưng cuối cùng em vẫn đồng ý, khi ấy ba mẹ còn sừng sốt lắm, cuối cùng họ nói sẽ không sinh em trai cho em, mà phản ứng của họ lúc ấy rất kỳ lạ."

"Còn nữa..." Khương Mịch lại nhớ ra điều gì đó, trầm mặc hồi lâu rồi tiếp tục nói: "Một dì hàng xóm ở cạnh nhà em nói lúc mới biết mẹ em, chỉ có một mình mẹ nuôi em thôi. Người khác hỏi ba của em đâu thì mẹ không trả lời, hơn nữa em theo họ mẹ nên ai cũng nghĩ ba em là người đàn ông cận kề. Nhưng khi ba em vừa xuất hiện, ba em đối xử với mẹ con em rất tốt, vì thế ai cũng tin rằng lãng tử có thể quay đầu lại."

Cố Ngôn Phong: "...."

Như vậy cũng trùng khớp với thời gian mất tích của hai người nhà Hạ gia. Bác gái mất tích trước, sau đó bác trai đi tìm rồi mới biến mất theo.

Chỉ là.... rốt cuộc bọn họ xuyên qua như thế nào?

"Từ nhỏ đến lớn, điều ba mẹ dặn em nhiều nhất chính là: Cho dù bất kể con ở nơi nào, dù gặp phải chuyện gì cũng phải lạc quan tiến về phía trước. Nếu như từ nhỏ em không chịu sự giáo dục này thì có lẽ sau khi xuyên tới đây, em đã không bình tĩnh như vậy." Từ khi Khương Mịch tới đây, cô chưa bao giờ nhắc tới ba mẹ mình, vừa nhắc tới đã kể không ngừng được: "Nếu đúng là vậy thì có lẽ họ đã lường trước được ngày này rồi!"

Cũng có khả năng này.

Có thể xuyên qua lần đầu tiên, thì cũng có thể xuyên qua lần thứ hai.

"Vấn đề này bọn họ đã từng đề cập với em bao giờ chưa?" Cố Ngôn Phong hỏi: "Hay trước khi em đến đây, có chỗ này khác thường không?"

"Chuyện này bọn họ chưa bao giờ nhắc tới cả." Khương Mịch khẳng định nói: "Trước khi xuyên qua... nếu phải nói đến điều khác thường thì chính là chuyện bọn họ đến chùa cầu bùa cho em."

"Bùa?" Cố Ngôn Phong giật mình.

Hình như điểm bắt đầu của những chuyện này đều xuất phát từ chùa.

"Trước kia bọn họ chưa bao giờ tin Phật, nhưng có lẽ do cảm thấy kỳ thi đại học rất quan trọng nên đã đi cầu một lá bùa cho em." Bây giờ Khương Mịch nhớ lại mà vẫn thấy kỳ lạ: "Nhưng lá bùa đó em đeo vài ngày không sao, mãi đến khi thi đại học xong mới xuyên đến đây, em không chắc có phải nguyên nhân do lá bùa hay không nữa."

Cố Ngôn Phong khẽ nhủ mảy, nếu chuyện này có liên quan đến chùa thì tại sao trước giờ sư phụ chưa từng nhắc tới?

Lần trước tới đưa tin tức cho anh cũng không nói gì về tấm bùa cả.

"Không sao đâu." Cố Ngôn Phong vỗ vai cô: "Mấy thứ này tạm thời không quan trọng, điều tra rồi sẽ có kết quả. Dù sao thì bây giờ em đã tìm lại được chú của em rồi, chú Hạ cũng tìm lại được cháu gái, mọi việc đang tiến triển theo chiều hướng tốt. Nếu em đã có thể quay về thì chắc hẳn một ngày nào đó, ba mẹ em cũng có thể quay về, gia đình các em sẽ được đoàn tụ. Chúng ta phải tin tức vào điều ước của em, đúng chứ?"

Lúc này Khương Mịch mới ý thức được việc mình đang khóc trong lòng Cố Ngôn Phong, nhưng cô làm như không nhận ra, cố tình không muốn buông: "Nhưng mà... em phải nhận chú Hạ như thế nào đây? Đêm nay chú ấy uống say, cứ hỏi em rằng tại sao không phải, lúc ấy em còn chưa hiểu, nhưng mà bây giờ...."

Nhớ đến đáng về khổ sở của Hạ Uẩn Dung đêm nay, cô bất giác đau lòng không chịu được.

Bây giờ ba mẹ cô đang ở một thế giới khác, Hạ Uẩn Dung có thể coi là người thân duy nhất của cô. Sau khi cô biết mối quan hệ của mình với ông, cảm tình đương nhiên sẽ tăng thêm một bậc.

Nhưng loại chuyện này nói ra có mấy ai tin chứ?

Dù tin đi nữa thì liệu có thể bình tĩnh tiếp nhận được không?

Cố Ngôn Phong nói có lẽ vì anh đã trải qua sự tình của Phí Nhất Nhục, nếu Hạ Uẩn Dung nghe xong chỉ sợ sẽ hoài nghi nhân sinh.

"Tôi đề nghị không nên nói thẳng." Cố Ngôn Phong cũng suy nghĩ một lúc lâu: "Tôi sẽ đề cập trước để xem trình độ tiếp thu của chú ấy thế nào, sau đó chúng ta sẽ tính sau, em được không?"

Khương Mịch cũng cảm thấy được, bèn gật đầu.

"Thầy Cố..." Khương Mịch nắm lấy quần áo anh, vùi đầu vào ngực anh không muốn nói chuyện.

Thân phận bỗng nhiên phải đổi mặt này làm cô rất vui.

Có thêm một người chú cũng là chuyện tốt. Chỉ là từ lúc xuyên tới đây, cô đã trải qua quá nhiều chuyện mệt mỏi, lúc này muốn tìm ai đó để dựa vào.

Khương Mịch rất nhớ ba mẹ cô, trước kia không dám nói nhưng bây giờ có thể nói ra được rồi.

"Em rất nhớ ba mẹ...." Chỉ một câu này, nước mắt Khương Mịch lập tức trào ra.

"Tôi biết." Cố Ngôn Phong nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, dịu dàng nói: "Thiệt thòi cho em rồi, không sao, cứ khóc đi, khóc ra sẽ tốt hơn một chút, cứ khóc hết đi..."

Anh nhẹ nhàng cất lên tiếng hát ru, Khương Mịch khóc xong thì thiếp đi ngủ.

Cố Ngôn Phong ôm Khương Mịch thật lâu, mãi đi khi trời gần sáng mới bế cô đặt lên giường.

Anh vừa quay về phòng mình tắm rửa thì điện thoại đã vang lên, là Trác Tuấn gọi tới.

"Thầy Cố, anh mau xem hot search đi." Giọng nói Trác Tuấn như ẩn chứa sự tức giận.

Cố Ngôn Phong không tắt điện thoại mà cứ thế ấn vào Weibo, đứng đầu bảng hot search chính là #Hạ Uẩn Dung yêu đương#.

Lòng ngực anh nhảy dựng, có dự cảm không tốt.

Người đăng chính là một tài khoản marketing, người này đăng lên bức ảnh chụp tới qua Khương Mịch đưa Hạ Uẩn Dung về phòng, nói tình yêu của Hạ Uẩn Dung đã bị đưa ra ngoài ánh sáng.

Weibo này dùng từ còn khách khí, nhưng bình luận phía dưới thì không thể nhìn nổi.

[Cô gái này là ai vậy? Diễn viên tuyến 18 à?]

[Có tiền đúng là tốt thật đấy, Hạ tổng có thể làm cha cô gái này rồi đúng không?]

[Phổ cập kiến thức khoa học đây, cô gái này tên Khương Mịch, là sinh viên năm nhất của Thanh Điện, vừa mới tham gia bộ phim do Hạ Uẩn Dung đầu tư, mà tối hôm qua chính là buổi tiệc đóng máy. Đúng rồi, Khương Mịch là nữ chính được điều động nội bộ đấy, quan hệ như thế nào với Hạ tổng chắc không cần tôi nói nữa đâu ha?]

[Tôi là bạn học cấp ba với Khương Mịch này, nghe nói khi đó cô ta mặt dày theo đuổi Bách Mặc, đáng tiếc người ta khinh thường chẳng thèm nhìn lấy một cái.]

[Ban đầu chẳng phải Bách Mặc cũng tham gia ? Sau đó không hiểu sao lại hủy hợp đồng, chắc không phải do cô gái này chứ?]

[Nhìn mặt đã thấy không phải người tốt rồi.]

[Cảm tạ trời đất, may mắn Bách Mặc không bị cô ta bám lấy.]

[Mấy tấm ảnh này có thể chứng minh được cái gì? Vẫn còn có người thứ ba ở đó mà?]

[Tận hai người? Hạ tổng cũng mạnh thật đấy.]

[Tôi là nhân viên công tác của đoàn phim, Khương Mịch là người tốt, cô ấy gọi Hạ tổng là chú, mấy người không biết thì đừng nói bừa nữa được không?]

[Chú? Chắc trên giường còn kêu ba nữa hả?]

Cố Ngôn Phong nhìn thấy bình luận này, thật sự không thể nhìn nổi nữa, trực tiếp ném điện thoại.

Ném xong anh mới ý thức được mọi chuyện chưa được giải quyết, vì thế lại đi nhặt điện thoại về, nhưng điện thoại đã không bật lên được. Anh đành phải đi đến phòng Khương Mịch ở cách vách, muốn mượn điện thoại cô gọi cho Trác Tuấn.

Ai ngờ mới đẩy cửa ra mới biết là Khương Mịch đã tỉnh, hơn nữa còn đang ngồi trên giường xem điện thoại.

Cố Ngôn Phong bỗng nhiên ý thức được hành vi của mình có chút không ổn, định đóng cửa ra ngoài.

"Thầy Cố." Khương Mịch đã nhân cơ hội gọi anh: "Nhìn anh có vẻ đang bức bối, là vì hot search của em sao?"

Cố Ngôn Phong ảo não xoa đầu. Từ trước đến nay anh luôn giữ bình tĩnh rất giỏi, không ngờ mới gặp chuyện liên quan đến Khương Mịch thì không kiềm chế nổi nữa, đây quả thực không giống tác phong thường ngày của anh.

"Em yên tâm." Cố Ngôn Phong cố gắng bình tĩnh lại: "Việc này cứ giao cho tôi, chắc chắn tôi sẽ không để em chịu thiệt."

"Không cần đâu." Khương Mịch cười nói: "Chú Hạ vừa làm sáng tỏ rồi."

"Hả?" Cố Ngôn Phong sững sờ: "Chú ấy làm sáng tỏ thế nào?"

"Anh tới đây xem đi." Khương Mịch vẫy tay với anh.

Cố Ngôn Phong đành phải đi qua, Khương Mịch đưa điện thoại cho anh xem.

Hạ Hân Dung vừa phát một tin lên Weibo.

[Hạ Uẩn Dung Nhạc Quà: Khương Mịch là đứa cháu gái ruột đã mất tích 19 năm của tôi, có đồ vật lúc nhỏ làm chứng, truyền thông cũng có thể kiểm tra tin tức. Ai dùng những từ ngữ bẩn thỉu, đừng trách tôi không khách khí!!! [hình ảnh][hình ảnh].]

Hai tấm ảnh này, một tấm là chiếc khăn tay nhỏ đã ố vàng, một tấm là ảnh chụp tờ báo cũ kỹ, tiêu đề đầu tiên trên tờ báo chính là: Hạ gia bị mất một đứa trẻ, treo thưởng 50 vạn cho ai tìm ra tung tích đứa bé ấy.

Cố Ngôn Phong ngẩng đầu nhìn Khương Mịch.

Tối qua Khương Mịch đã khóc rất lâu, lại không ngủ đủ giấc nên hốc mắt đang sưng vù lên, lúc này cô lại rơi nước mắt: "Rõ ràng chú ấy nghĩ là em không phải, nhưng chú ấy vẫn chấp nhận em."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Sau khi Hạ Uẩn Dung phát Weibo, khu bình luận phía dưới lập tức thay đổi.

[Có mấy người đầu óc đen tối nhìn đâu cũng thấy đen tối, trong đầu toàn mấy thứ không lành mạnh, làm người ta buồn nôn.]

[Vừa rồi tôi đi xem poster của , hình ảnh tươi trẻ cũng không tệ lắm, mấu chốt là giá trị nhan sắc của nữ chính rất được.]

[Trong poster này Khương Mịch rất xinh đẹp, thật sự là tiểu tiên nữ đấy.]

[Chắc không phải là vì tuyên truyền nên cố tình tạo scandal đấy chứ?]

[Mẹ nó ai dám vì tuyên truyền mà bôi đen chính mình? Nói chuyện dùng đầu óc đi có được không?]

[Hạ tổng vì tuyên truyền mà đi làm loại chuyện này á? Ông ấy chỉ cần lên Weibo thừa nhận tìm được cháu gái của mình là đủ để tuyên truyền hiệu quả rồi.]

[Nếu không xảy ra chuyện này thì liệu Hạ tổng có nhận đứa cháu gái này không, hmm...]

[Ông đây muốn đánh lầu trên một cái, hmm cái gì? Nếu như Hạ tổng không muốn thừa nhận thì việc gì ông ấy phải kiên trì tìm kiếm suốt 19 năm? Ông ấy chỉ muốn tìm thời cơ thích hợp để tuyên bố thôi, đừng lấy lòng dạ tiểu nhân đi đo lòng quân tử.]

[Cháu gái xinh quá, chúc mừng Hạ tổng!]

[Chúc mừng Hạ tổng kiên trì suốt 19 năm, đúng thật là không dễ dàng.]

[Chúc mừng chú cháu đoàn tụ, chú cháu đều rất xinh đẹp, quả nhiên giá trị nhan sắc của thế giới này đều được phân loại hết.]

[Có ai cho tôi biết thông tin về Khương Mịch được không? Giá trị nhan sắc này khiến tôi muốn làm fan quá!]

[Khương Mịch hình như vẫn chưa có tác phẩm nào ngoại trừ bộ phim, hôm qua vừa mới đóng máy. Nghe nói diễn xuất cũng không tệ lắm, đáng để mong chờ đấy.]

[Cho dù là cháu gái thì thế nào? Vẫn không tẩy trắng được, nữ chính vẫn là được điều động nội bộ, ha ha.]

[Lâu trên bị ngu hả? Người ta là chủ đầu tư bộ phim vì cháu gái. Tôi phân tích cho mà nghe nhé, phải có cô ấy là "nữ chính được điều động nội bộ" trước thì mới có nam chính và vai phụ được. Nếu không có cô ấy là nữ chính thì bộ phim này có khi còn không được quay rồi. Thế mà còn chưa tẩy trắng được? Mẹ nó đây không phải bôi đen được chưa. Khương Mịch vừa có nhan sắc vừa có kỹ thuật diễn, chủ cô ấy đầu tư cho cô ấy một bộ phim thì có làm sao? Chẳng lẽ nhà đầu tư là chủ người ta nên mấy người ghen tị, cho rằng cô ấy không đủ năng lực làm nữ chính à? Đáng tiếc thay mấy người không có đầu óc.]

[Hôm nay tôi là một quả chanh, thật biết ghen huhu, tôi cũng muốn có người chủ đầu tư cho tôi một bộ phim mà...]

[Tôi không biết nên hâm mộ Hạ tổng có đứa cháu gái xinh đẹp hay là nên hâm mộ Khương Mịch có người chủ giàu có nữa...]

[Tôi nói nữ chính này khá quen mắt, vừa rồi tìm thấy trong đồng ảnh cũ mới biết đầu năm nay cô ấy đỡ một người già bị ngã, còn mua đồ ăn thức uống cho người ta, thật sự là tiểu tiên nữ [hình ảnh]. Dù sao sau này tôi cũng sẽ không mắng cô ấy nữa.]

[Người đẹp thiện lương, làm fans làm fans.]

[Account marketing làm người đi, Hạ tổng độc thân hơn ba mươi năm vẫn luôn giữ mình trong sạch, làm ơn đừng bôi đen ông ấy.]

[Chỉ có mình tôi nhìn thấy trong ảnh chụp còn có thêm trợ lý của thầy Cố sao? Tình huống gì vậy? Tôi không hiểu.]

[Quan hệ giữa thầy Cố và Hạ tổng rất tốt, mọi người đều biết mà. Trợ lý của anh ấy đi giúp Hạ tổng cũng là điều hiển nhiên, đừng nghĩ linh tinh bở nào nữa.]

[Tôi đột nhiên suy nghĩ, thầy Cố đeo khăn hình chữ M....]

[Chúc mừng Hạ tổng, chúc mừng tiểu tiên nữ, ôm thầy Cố đi.]

.....

Cố Ngôn Phong cùng Khương Mịch dựa vào đầu giường lướt xem bình luận, âm thầm cảm thán nhiều người giỏi suy đoán thật, nhanh chóng đoán ra được chân tướng. Chẳng qua bình luận đó nhanh chóng bị người ta bao phủ, đa số mọi người đều không tin.

Cô Ngôn Phong nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi: "Điện thoại của tôi hỏng rồi, tôi có thể mượn điện thoại em lên Weibo được không?"

Khương Mịch đương nhiên đồng ý.

Cố Ngôn Phong đăng nhập vào Weibo của mình, trước ánh nhìn của Khương Mịch, anh lại bình luận dưới Weibo của Hạ Uẩn Dung: Chúc mừng chú Hạ, chúc mừng Mịch Mịch.

Sau đó anh tiện tay đưa điện thoại cho cô, nói: "Những người khác của đoàn phim đều chia sẻ thông tin tuyên truyền hết rồi, em có muốn đáp lại không?"

Khi Khương Mịch tham gia đoàn phim đã được yêu cầu lập một tài khoản Weibo, dùng làm phương tiện tuyên truyền sau này. Nhưng Khương Mịch lại không thích dùng Weibo lắm, sau khi tạo tài khoản cũng chưa từng chia sẻ gì, tài khoản vẫn còn trống rỗng.

Cô suy tư một hồi, quyết định soạn một tin đăng lên Weibo, trước đó còn đưa cho Cố Ngôn Phong xem.

[Diễn viên Khương Mịch: không chỉ là bộ phim đầu tay của tôi mà nó còn có ý nghĩa cực kỳ quan trọng. Bộ phim này có nhiều diễn viên mới, nhưng mọi người đều nghiêm túc, quá trình quay phim của chúng tôi cũng rất vui vẻ, hy vọng bộ phim này sẽ không làm mọi người thất vọng. Cảm ơn chú đã tin tưởng cháu, cảm ơn thầy Cố đã dạy em diễn xuất, cảm ơn đạo diễn Gia đã chiếu cố, cảm ơn các nhân viên của đoàn phim [khum lưng].]

Khương Mịch nói bộ phim có ý nghĩa cực kỳ quan trọng là bởi vì nó dựa trên câu chuyện thật của ba mẹ cô. May mắn cô là người đã không làm thì thôi, nhưng một khi đã làm thì sẽ dốc hết sức lực. Vì thế lúc mới diễn cô không biết nguyên mẫu của bộ phim là ba mẹ mình, nhưng cô đã dốc toàn lực kết thúc nó, vì vậy cũng không tiếc nuối.

Cố Ngôn Phong xem xong nội dung Weibo, liếc mắt một cái lại chú ý đến tên Weibo của cô, rõ ràng rất bình thường nhưng anh lại ngửi thấy chút hương vị của cặp đôi.

Thật ra Khương Mịch lấy tên này là vì nhìn thấy tên Weibo của Cố Ngôn Phong, sau đó thuận tay đặt mà thôi.

Cô cũng không nghĩ nhiều như anh.

"Được, cứ đăng như vậy đi." Cố Ngôn Phong trả điện thoại cho cô.

Khương Mịch không nghĩ nhiều, trực tiếp phát Weibo.

Cố Ngôn Phong lại nói: "Hôm nay em rảnh không? Chúng ta đi gặp chú Hạ nhé?"

"Ừm." Vừa hay hôm nay là cuối tuần, Khương Mịch không vội đến trường học. Mà cho dù không phải là cuối tuần đi nữa, cô vẫn phải đi gặp Hạ Uẩn Dung.

Hạ Uẩn Dung đối xử với cô tốt cực kỳ tốt, cho dù bây giờ cô chưa thể nói cho ông biết sự thật thì vẫn phải nói một tiếng cảm ơn với ông.

Cố Ngôn Phong dùng điện thoại của cô gọi cho Hạ Uẩn Dung, hẹn nhau ăn cơm chiều.

"Tôi qua em không ngủ đủ giấc, ngủ tiếp đi, dậy rồi chúng ta sẽ tiếp tục thương lượng xem nên nói với chú Hạ như thế nào." Cố Ngôn Phong đặt điện thoại lên tủ đầu giường.

Khương Mịch gạt đầu, nhìn Cố Ngôn Phong ra ngoài đóng cửa rồi mới duỗi tay cầm điện thoại, tiếp tục lướt Weibo.

Fans của cô đã vượt quá sáu con số, hơn nữa nhìn bằng mắt thường có thể thấy tốc độ đang không ngừng tăng lên.

Hạ Uẩn Dung vừa đẹp trai vừa giàu có, còn nổi tiếng giữ mình trong sạch, fans của ông không kém gì một minh tinh đang nổi.

Bây giờ ông đột nhiên có thêm một đứa cháu gái, cư dân mạng đương nhiên sẽ phải chú ý đến.

Hơn nữa Weibo của đoàn phim thừa dịp cộ nhiệt đã trực tiếp tung ra poster tuyên truyền. Trong poster, Khương Mịch với mái tóc đen dài chỉ tô chút son môi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, mặc đồng phục màu xanh trắng đơn xen, vẻ mặt tươi cười lộ ra nụm đồng tiền nhỏ. Muốn có thanh thuần có thanh thuần, muốn có tiền khí có tiền khí, muốn đẹp cỡ nào thì đẹp cỡ đó.

Bản chất nhân loại là nham cầu, một tấm poster của Khương Mịch đã hấp dẫn được một đám người tới liếm láp.

Hơn nữa, Hạ Uẩn Dung là ông chủ của Nhạc Quả, có biết bao nhiêu nghệ sĩ dưới trướng, hôm nay ông chủ tìm được cháu gái là chuyện vui, đương nhiên mọi người sẽ phải chúc phúc. Cho dù không phải là người của Nhạc Quả thì cũng sẽ tương tác, vừa tạo được thiện cảm trong mắt Hạ Uẩn Dung vừa cộ được nhiệt độ, có sao lại không làm?

Mà nghệ sĩ còn có fans, mức chú ý càng thêm lan rộng.

Mà tài nguyên nhiều nhất vẫn đến từ Cố Ngôn Phong.

Không chỉ vì thân phận địa vị của anh, mà còn có câu anh gọi "chú Hạ".

Bản edit được đăng tải duy nhất tại wattpad camanhuyen.

Fans của Cố Ngôn Phong ai cũng biết Hạ Uẩn Dung luôn mong anh gọi ông là "chú", nhưng Cố Ngôn Phong vẫn luôn không gọi.

Bây giờ rốt cuộc cũng lên tiếng rồi, sao cứ có cảm giác..... không đúng chỗ nào đó.

Còn có fans ánh mắt nhạy bén phát hiện.... hôm nay điện thoại Cố Ngôn Phong dùng để đăng tin không giống ngày thường mà lại giống của Khương Mịch.

Vì thế, rốt cuộc là Cố Ngôn Phong dùng điện thoại của Khương Mịch, hay là anh đổi điện thoại, Khương Mịch dùng điện thoại của anh?

Bất kể là khả năng nào thì cũng đều chứng tỏ một sự thật: Hai người này ở cạnh nhau, mối quan hệ rất tốt, tốt đến mức có thể dùng điện thoại của nhau luôn rồi.

Bất quả cũng không ai dám nghĩ nhiều, trên cơ bản họ đều cho rằng, hai người đều có quan hệ liên quan đến Hạ Uẩn Dung, quan hệ thật tốt.

Kể từ đó, người hâm mộ Khương Mịch lại tăng thêm, có chú là ông chủ, lại có thêm người anh trai làm ông chủ, quả thực sinh ra đã đứng ở vạch đích.

Khương Mịch lướt một vòng bình luận, phát hiện hướng bình luận đã tích cực hơn, vì thế cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Buổi chiều, Khương Mịch và Cố Ngôn Phong cùng đi gặp Hạ Uẩn Dung.

Trạng thái hôm nay của Hạ Uẩn Dung đã tốt hơn hôm qua rất nhiều, ông lại khôi phục dáng vẻ thông dong ưu nhã như thường ngày, phảng phất như người say rượu hôm trước không phải là ông.

"Chú, cảm ơn chú." Khương Mịch thay đổi cách xưng hô.

"Không cần phải cảm ơn đâu." Hạ Uẩn Dung khẽ mỉm cười: "Nói cho cùng vẫn là chú làm liên lụy tới cháu."

Khương Mịch không hiểu.

"Người chụp ảnh đứng ở vị trí đối diện chú." Hạ Uẩn Dung nói: "Vì thế nếu không phải tại chú, cháu sẽ không bị liên lụy."

Kết quả này làm Khương Mịch rất bất ngờ, khi cô nhìn thấy hot search còn tưởng rằng Bách Mặc làm trò quỷ, không ngờ lần này lại hiểu lầm hần.

Nhưng mà như vậy cũng lý giải vì sao Hạ Uẩn Dung lại muốn nhận cô làm cháu gái.

Không chỉ vì bọn họ cảm thấy tâm đầu ý hợp, mà còn vì ông cảm thấy áy náy, nếu không nhờ có chấp niệm của ông đối với Quả quýt, e rằng ông không dễ dàng chấp nhận người khác là cháu gái như vậy.

"Nhưng mà chú vẫn cảm thấy chúng ta rất có duyên." Hạ Uẩn Dung sợ Khương Mịch nghĩ lung tung nên lại chủ động giải thích: "Vì thế việc nhận cháu làm cháu gái, là do chú cam tâm tình nguyện. Thật ra nhiều năm qua tìm kiếm, chú biết có khả năng sẽ không tìm được đứa bé, nhưng chú vẫn sẽ tiếp tục tìm, mà cháu vẫn sẽ là cháu gái của chú."

"Quả quýt?" Khương Mịch liếc mắt nhìn Cố Ngôn Phong một cái, giả vờ kêu: "Nhũ danh của cháu cũng là Quả quýt đó."

Hạ Uẩn Dung hơi chấn động, kinh ngạc nhìn cô.

Khương Mịch tiếp tục nói: "Ba mẹ nuôi của cháu nói, năm đó bọn họ nhặt được cháu ở dưới chân núi chùa Thanh Linh."

Do có kết quả xét nghiệm ADN nên lúc này Hạ Uẩn Dung không nghĩ đến việc Khương Mịch là cháu gái ruột của mình, vì thế ông không nghĩ đến phương diện đó: "Xem ra chúng ta cũng thật có duyên."

Khương Mịch thấy ông không nhận thức được ám chỉ của cô, bèn quay đầu lại ra hiệu với Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong lắc đầu, ý bảo từ từ thôi.

Khương Mịch không nói nhiều nữa: "Đúng đấy ạ, sau này chú cũng là chú ruột của cháu."

"Tốt lắm" Hạ Uẩn Dung một giây đã biến thành "chú" của người ta, gấp cho Khương Mịch rất nhiều đồ ăn: "Ăn nhiều vào, xem cháu gầy chưa kìa."

Ông cũng không biết việc Khương Mịch kén ăn nên gấp rất nhiều thức ăn nằm trong danh sách đen của cô, nhưng Khương Mịch mắt nhắm mắt mở ăn hết.

Cố Ngôn Phong vẫn im lặng không nói gì, lúc này anh mới lên tiếng: "Chú Hạ, trong tay cháu có một bộ phim về đề tài xuyên nhanh, tên là, chú có hứng thú muốn đầu tư không?"

"Cháu tìm chú đầu tư?" Hạ Uẩn Dung ngẩng đầu nhìn anh, tựa hồ có chút khó hiểu: "Hiếm gặp nha."

Khương Mịch vừa nghe thấy từ xuyên nhanh đã biết đó là bộ phim khiến Cố Ngôn Phong giành được danh hiệu ảnh đế trong sách. Đó là bộ phim về đề tài xuyên nhanh, Cố Ngôn Phong đề Hạ Uẩn Dung đầu tư chắc hẳn là để ông làm quen với kịch bản, trước hết có khái niệm với đề tài "xuyên" này.

"Vốn dĩ cháu muốn tự mình đầu tư, nhưng gần đây có chút chuyện ngoài ý muốn, tài chính không đủ." Cố Ngôn Phong nói: "Nhưng bộ phim này đã bị cháu trì hoãn khá lâu, muốn sớm khai máy một chút, vậy nên đành phải tới tìm chú."

Hạ Uẩn Dung có chút lo lắng cho anh: "Xảy ra chuyện gì? Chú có giúp được không?"

"Tạm thời thì không cần. Nếu tự cháu không giải quyết được thì cháu sẽ đến tìm chú giúp đỡ."

Hạ Uẩn Dung gật đầu: "Cháu gửi kịch bản cho chú đi, việc đầu tư chú phải mở cuộc họp, công ty đồng ý mới được."

Dường như sợ Cố Ngôn Phong nghĩ nhiều, ông lại nói thêm: "Nhưng dựa theo con mắt chọn kịch bản của cháu thì bộ phim này chắc chắn không tệ, không cần lo lắng đâu."

Cố Ngôn Phong cười nói: "Vậy cảm ơn chú trước."

Khương Mịch không nhịn được, cũng nói thêm vào: "Cháu xem kịch bản rồi, được lắm ạ."

"Chưa gì đã phụ xướng phụ tùy rồi sao?" Hạ Uẩn Dung trêu ghẹo.

Gương mặt Khương Mịch trong giây lát đỏ bừng, giận dữ thốt lên một tiếng "chú", sau đó cúi đầu giả vờ ăn cái gì đó.

Hạ Uẩn Dung tiếp tục nói: "Bây giờ có chú chống lưng cho cháu rồi, không cần chuyện gì cũng phải nghe theo nó, chỉ thỉnh thoảng thôi, biết chưa?"

Cố Khương Mịch đỏ lựng.

Cố Ngôn Phong ngoan ngoãn trả lời: "Cháu biết rồi, hoan nghênh chú tùy lúc đến giám sát."

Hạ Uẩn Dung cũng không ý thức được sự khác nhau giữa "chú" và "chú Hạ", ông chỉ cảm thấy lâu rồi mình chưa được vui vẻ như vậy: "Chắc chắc chú sẽ tới giám sát."

Bữa cơm này trôi qua rất vui vẻ, khi ra khỏi cửa hàng, tất cả bọn họ đều nhận ra có người đang chụp lén.

Vậy là bọn họ dứt khoát cùng đưa Khương Mịch quay về trường học, cho những người kia chụp đủ.

Khương Mịch vừa đến ký túc xá đã bị Tạ Hiểu Toàn xông đến ôm chặt.

"Rốt cuộc tớ có bạn thân thân tiên gì thế này?" Tạ Hiểu Toàn kích động kêu tiếng chó: "Thế mà cậu lại là cháu gái của ông chủ Hạ! Thật à? Thật đúng không?"

"Đương nhiên là thật rồi." Khương Mịch gật đầu, lại kỳ quái nói, "Nhưng mà nam thân của cậu chẳng phải là thầy Cổ sao? Tại sao nhắc đến chú Hạ mà cậu cũng kích động vậy?"

"Vì ông chủ có tiền mà! Rốt cuộc tớ cũng bám vào được tiểu phú bà!" Tiểu Hiểu Toàn vui tươi hơn hờ nói: "Hơn nữa chẳng phải tớ đã nói với cậu rồi sao? Tớ có ba nam thân, người thứ ba chính là ông chủ Hạ. Chẳng lẽ cậu không nhận ra khi ông chủ Hạ đến đoàn phim, tớ không dám nói với ngài ấy một câu nào sao?"

Khương Mịch: "....."

Đúng là không chú ý, chủ yếu là mấy người cậu không dám nói chuyện khá nhiều.

Cô còn đang muốn hỏi Tạ Hiểu Toàn người đứng thứ hai là ai thì điện thoại trong túi đã vang lên.

Cùng lúc đó, ký túc xá bị người ta gõ cửa.

Tạ Hiểu Toàn thấy Khương Mịch đang nghe điện thoại thì chạy ra mở cửa.

Người gọi điện thoại tới cho Khương Mịch chính là Yến Ninh, ban đầu hẳn chúc mừng Khương Mịch đã tìm được chú, sau đó lại giải thích hẳn có buổi biểu diễn ở trường của cô, tặng cho cô hai vé khách quý, mời cô đến lúc đó nhất định phải tới xem

Nghe giọng điệu thì cô có vẻ như có chuyện muốn nhờ cô hỗ trợ, phòng chừng là có liên quan đến Cổ An đây.

Khương Mịch đồng ý.

Tắt điện thoại, cô lại nhìn thấy Tạ Hiểu Toàn đang cầm một phong thư đứng trước cửa, vẻ mặt nghiêm túc.

"Sao vậy?" Khương Mịch hỏi.

"Có người tự xưng là nhân viên chuyển phát nhanh, đưa cái này cho tớ xong rồi chạy, ký tên cũng không cần. Hơn nữa trên thư chỉ viết tên với địa chỉ của cậu, không có tên người gửi, rõ ràng là không được bình thường." Tạ Hiểu Toàn vô cùng lo sợ: "Không biết là thư tình hay vật cấm nguy hiểm gì nữa, tớ cảm thấy nên cẩn thận thì hơn, trước tiên vứt nó đi."

"Là vé tham gia buổi biểu diễn ngày mai của Yến Ninh đấy." Khương Mịch cầm lấy phong thư, bình tĩnh mở ra rồi quơ quơ tám vé bên trong trước mặt cô.

"Yến Ninh?" Tạ Hiểu Toàn đờ đẫn nhìn Khương Mịch: "Cậu còn quen biết cả Yến Ninh ư?"

"Ừm." Khương Mịch hỏi, "Cậu muốn đi xem với tớ không?"

Tạ Hiểu Toàn dùng sức chớp chớp mắt, bỗng nhiên nhắm mắt lại, ngã về phía sau.

"Hiểu Toàn!" Khương Mịch hoảng sợ, vội vàng xông lên đỡ cô ấy: "Cậu bị sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?"

Tạ Hiểu Toàn nhắm mắt lại, nói: "Tớ hôn mê."

Khương Mịch: "....."

Cô bỗng nhiên nhớ ra, hình như trước kia Tạ Hiểu Toàn đã từng nói, Yến Ninh cũng là nam thân của cô ấy, chỉ là đứng sau Cổ Ngôn Phong.

Thế nên... Khóe miệng Khương Mịch giật giật, rốt cuộc các cô có duyên phận gì thế này?!

Vờ kịch nhỏ:

Tạ Hiểu Toàn: Cổ Ngôn Phong là nam thân số một của tớ.

Khương Mịch: Anh ấy là chồng chưa cưới của tớ.

Tạ Hiểu Toàn: Yến Ninh là nam thần số hai của tớ.

Khương Mịch: Cậu ta là... em chồng tương lai của tớ.

Tạ Hiểu Toàn:.... Hạ tổng là nam thần số ba của tớ.

Khương Mịch: Chú Hạ... là chú tớ.

Tạ Hiểu Toàn: Rốt cuộc tất cả các nam thần của tớ có liên quan gì với cậu vậy???

Khương Mịch: Vậy thì phải xem cậu có bao nhiêu nam thần.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Thế gian có rất nhiều điều tiếc nuối, thật ra nói hai ba câu là mọi chuyện sẽ được giải quyết rõ ràng, nhưng có một số nguyên nhân mà người ta không thể nói ra được.

Khương Mịch hít sâu một hơi, lấy điện thoại ra xem lịch.

Cô biết mình rất thích Cố Ngôn Phong, vốn là đợi sau khi đóng máy sẽ tỏ tình, nhưng sau đó gặp chuyện của Hạ Uẩn Dung nên vẫn chưa nói được.

Bây giờ nhớ lại, thật ra cũng không liên quan lắm.

Lúc này, cô có thể trực tiếp tỏ tình được rồi.

Gần đây Cố Ngôn Phong đang chuẩn bị quay, từ kịch bản, nhà đầu tư đến nhân viên phối trí, các phương diện đều do anh tự làm, còn phải đối phó với bên Bách Mặc, thật sự là bận tới mất tới mũi, ngay cả sinh nhật Cố An còn không có thời gian đến thăm.

Vậy nên Khương Mịch đang tìm ngày thích hợp để thổ lộ.

Nhìn tới nhìn lui, vẫn chỉ có ngày mừng 5 tháng 5 tuần sau là thích hợp nhất.

Ngày ngày trôi qua nhanh chóng.

Ngày 5 tháng 5, chủ nhật, vừa hay là sinh nhật của Khương Mịch. Đúng ra mà nói là sinh nhật của nguyên chủ, nhưng ở thế giới khác, hôm nay là ngày mừng 6 tháng 8, cũng là sinh nhật Khương Mịch.

Đây là một ngày thần kỳ, dù sao đối với Khương Mịch mà nói thì nó có ý nghĩa vô cùng to lớn. Đây là ngày tròn một năm cô xuyên tới đây, cũng là ngày cô gặp Cố Ngôn Phong tròn một năm.

Vốn Khương Mịch muốn tự mình đi tìm Cố Ngôn Phong, nhưng Hạ Uẩn Dung nói phải tổ chức cho cô một bữa tiệc sinh nhật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 82

Khương Mịch không biết bản thân đã ngồi xuống vị trí như thế nào, cô hoàn toàn không có ấn tượng.

Ban đầu cô đã nghĩ kỹ rồi, chờ sau khi tiệc sinh nhật tối nay kết thúc, cô sẽ đi tìm Cố Ngôn Phong tỏ tình. Hôm nay là sinh nhật của cô, trong tay cô lại có hai tấm thẻ tâm nguyện. Nói thật, đối với dự tính đêm nay tỏ tình, trong lòng cô vẫn tương đối nắm chắc.

Chỉ là Khương Mịch không ngờ Cố Ngôn Phong đã đi trước một bước. Những gì cô định thổ lộ đã quên hết sạch, thề tâm nguyện cũng không mang theo bên người, Khương Mịch trong giây lát cảm thấy thật lúng túng, bây giờ cô có nên thổ lộ hay không?

Thân là một học bá, Khương Mịch thích có cảm giác nắm chắc, làm bất cứ chuyện gì cô đều phải dốc toàn lực làm tốt. Tò tính cũng giống vậy, nếu bây giờ cô không chuẩn bị tốt, sợ rằng không phát huy được, cho dù thành công thì vẫn sẽ thấy nuối tiếc. Mà nếu thất bại thì càng thêm ảo não.

Nhưng nếu bây giờ không tỏ tình, buổi tối không còn cơ hội thì làm sao giờ?

"Đang nghĩ cái gì vậy?" Cố Ngôn Phong thấy Khương Mịch ngồi xuống được một lúc rồi mà vẫn còn ngây ngẩn, cả người cứ có cảm giác như đang đi vào cõi thần tiên, vì thế bèn đưa thực đơn qua: "Muốn ăn gì, tự gọi đi."

Lúc này Khương Mịch mới thoát khỏi hoảng hồn, nhìn thực đơn rồi đẩy lại cho Cố Ngôn Phong: "Em không quen dùng bữa ở đây, anh gọi giúp em đi."

Cố Ngôn Phong cũng không ép, ấn nút gọi bồn bàn, nhà hàng không có một bóng người cuối cùng cũng xuất hiện một nhân viên phục vụ.

"Cứ theo như thực đơn trước đó." Cố Ngôn Phong nói.

Phục vụ mỉm cười quay về phòng bếp.

Xem ra anh đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi. Khương Mịch nhìn khắp nơi xung quanh, lúc này mới nhận ra nơi này đã được trang trí tỉ mỉ. Đèn pha lê trên trần nhà được trang trí bóng bay đủ sắc màu và hoa tươi, còn có chữ Chúc mừng sinh nhật dán ngoài cửa bị ánh dương chiếu vào, vừa ấm áp vừa lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Khương Mịch hoàn toàn choáng váng.

Lúc vừa mới xuyên đến đây, cô còn có một nhận định: Nếu Cố Ngôn Phong muốn theo đuổi ai đó, người đó chắc chắn sẽ không thoát được.

Bây giờ, cô đã được tự mình chứng thực kết luận của mình rồi.

Trái tim đập bình bịch kinh hoàng, gương mặt nóng bỏng, Khương Mịch chịu không nổi phải giơ tay lên che mặt.

Cô đã từng tưởng tượng rất nhiều cảnh mình tỏ tình với Cố Ngôn Phong, thậm chí còn lên mạng tìm kiếm xem câu tỏ tình nào hay nhất, lãng mạn nhất.

Nhưng không ngờ rằng... Cố Ngôn Phong không có bất cứ màn dạo đầu nào mà cứ thế đi đến câu nói "hừ chính tình yêu của cuộc đời tôi"....

Da gà cô đều nổi lên hết rồi.

"Không muốn hừ?" Cố Ngôn Phong vẫn còn đuổi tay ra, dịu dàng hỏi.

Gương mặt đỏ bừng của Khương Mịch vẫn chưa thuyên giảm, ngược lại sắc độ còn đậm hơn vài phần.

Cô đuổi tay ra, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, rũ mắt nói: "Anh có biết là... anh cướp mất cơ hội tỏ tình của em rồi không?"

Bàn tay Cố Ngôn Phong hơi khựng lại, ngay sau đó anh nắm chặt tay Khương Mịch, kéo đến trước mặt và hôn từng chút một lên đầu ngón tay cô: "Vậy bây giờ tỏ tình đi, anh nghe."

Cả người Khương Mịch sắp bốc cháy tới nơi, muốn rút tay về nhưng không đủ sức lực, chỉ đành để mặc cho anh nắm, nhưng lời tỏ tình lại không nói ra được: "Em... Anh vẫn còn chưa tỏ tình với em mà!"

"Anh thích em" Cố Ngôn Phong không chút do dự nói.

Trái tim Khương Mịch run lên: "Anh, anh thích em như thế nào?"

"Thích em xinh đẹp, thích em đáng yêu, thích em lạc quan, thích..." Cố Ngôn Phong hơi ngừng lại, bàn tay nắm thật chặt: "Thích em là bạn gái của anh."

Cả người Khương Mịch đều rã rời, thật sự không biết ứng phó với người bạn trai quyền rũ này kiểu gì nữa.

"Thầy Cố, chúng ta về đi." Khương Mịch ngại ngùng cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Cố Ngõn Phong nhìn càn cổ trắng như tuyết của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng co rút: "Không vội, chờ thêm một lát."

Anh buông tay cô rồi đứng lên.

Khương Mịch sừng sốt: "Anh còn muốn làm gì?"

Có quá nhiều sự bất ngờ, Khương Mịch sợ mình sẽ điên lên mất.

Cố Ngõn Phong đi đến phía sau bình phong. Khương Mịch thoáng do dự rồi cũng đi theo. Lúc này cô mới phát hiện, sau bình phong còn có cây đàn dương cầm.

"Anh... anh còn muốn đánh đàn cho em nghe?" Khương Mịch cuộn ngón tay lại hỏi, hai chân mềm nhũn.

Cố Ngõn Phong ngồi xuống, đầu ngón tay gõ lên những phím đàn đen trắng. Khương Mịch đã từng học dương cầm nhưng đánh không tốt lắm, cơ mà điều đó không ảnh hưởng đến gu thưởng thức của cô.

Khúc đàn này chính là bản nhạc trứ danh.

Đương nhiên Cố Ngõn Phong đã học qua dương cầm, vì khi ấy muốn mẹ vui vẻ nên anh đã chăm chỉ học tập, vì thế anh đánh rất tốt.

Vui sướng, dần dà càng thêm nhiệt tình, đến cuối cùng lại bốc cháy... Khương Mịch đều nghe hiểu hết những cảm xúc mà anh muốn truyền đạt.

Cuối cùng, một phím đàn kéo dài kết thúc bản nhạc, Cố Ngõn Phong quay đầu nhìn về phía Khương Mịch.

"Nghe hay lắm!" Khương Mịch vỗ tay, hốc mắt ửng đỏ nói: "Sao tự dưng anh lại đánh đàn vậy?"

Sờ dĩ cô đỏ mắt là vì biết đây là nỗi đau trong lòng Cố Ngõn Phong. Nếu anh nguyện ý đánh đàn, điều đó chứng tỏ anh đã bỏ qua tất cả, đồng thời đối với anh, cô rất quan trọng.

"Anh đã suy nghĩ rất lâu, không có ngôn ngữ nào có thể biểu đạt hết tâm ý của anh." Cố Ngõn Phong đi tới, cúi đầu dịu dàng nói với Khương Mịch: "Vậy nên anh muốn ngày hôm nay có thêm chút âm nhạc. Có lẽ vẫn không thể biểu đạt được toàn bộ, nhưng có thể nghe một chút thôi cũng được. Em có nghe thấy anh thích em không?"

Gương mặt Khương Mịch vẫn đỏ ửng từ nãy giờ, cô nhấp môi gật đầu, sau đó chủ động tới gần anh: "Em cũng thích anh, chính là cảm giác thích không có ngôn ngữ nào biểu đạt được, giống như anh vậy."

Cố Ngõn Phong hít sâu một hơi, ôm cô thật chặt.

Có những lời không thể nói với nhau thì không cần phải nói, thật ra một cái ôm đã đủ để truyền cảm xúc cho nhau rồi.

Một lúc lâu sau, Cố Ngõn Phong thoáng buông Khương Mịch ra, nói: "Nếu đã như vậy, em ký đi."

Anh kéo Khương Mịch quay lại bàn ăn, giúp cô tháo nắp bút rồi nhét bút vào trong tay cô.

Khương Mịch ngập ngừng: "Anh định cho em diễn nữ chính thật à?"

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đây chính là bộ phim điện ảnh giúp Cố Ngõn Phong lấy được danh hiệu ảnh đế.

Trong sách, người diễn vai nữ chính là một nữ minh tinh quốc tế. Nữ minh tinh đó bất kể là giá trị nhan sắc, diễn xuất hay dáng người đều không thể bắt bẻ, cô ấy cũng nhờ bộ phim này mà được đề cử danh hiệu Ảnh hậu Quốc tế. Tuy cuối cùng không giành được giải nhưng mỗi khi nhắc tới đều được người ta khen ngợi.

Khương Mịch có thể hiểu vì sao Cố Ngõn Phong chọn cô. Vì cô trẻ tuổi, xinh đẹp, diễn xuất so với người cùng lứa tuổi thì được coi là tốt, nhưng so với cấp bậc của Cố Ngõn Phong thì còn kém xa. Ngộ nhờ diễn dở tệ, làm liên lụy Cố Ngõn Phong không lấy được danh hiệu ảnh đế thì cô sẽ hận chết chính mình mất.

"Em không tin tưởng bản thân sao?" Cố Ngõn Phong cúi đầu hỏi cô.

Khương Mịch rất muốn lắc đầu, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, thật sự là cô không tin tưởng.

Cố Ngõn Phong không nói thêm gì, chỉ khẽ hôn lên mu bàn tay Khương Mịch: "Có ảnh đế ủng hộ em, em đã tin tưởng mình thêm chút nào chưa?"

Khương Mịch bỗng nhiên nhớ tới, khi cô mới quen biết Cố Ngõn Phong được một tháng, cô phải tham gia kì thi đại học, nhưng cô không tin tưởng vào bản thân nên đã đi tìm học thần Cố Ngõn Phong cầu may mắn.

Khi đó Cố Ngõn Phong cũng giống như vậy, hôn lên mu bàn tay cô, cuối cùng cô được 600 điểm thi đại học.

Hành động này giống như xé bỏ lớp ký ức, Cố Ngõn Phong đã từng đối xử với cô rất tốt, mà sau này sẽ càng tốt hơn.

Anh thức suốt đêm để chữa đê cho cô, vì cô mà không nhận việc, đốc thúc cô rèn luyện, dạy cô đóng phim, thay cô giải quyết khó khăn, đêm giao thừa bay về cùng cô đón năm mới, ở trên Weibo khoe khăn quàng cổ cô đan.... Khương Mịch khịt mũi, thật cảm động.

"Đủ chưa?" Cố Ngôn Phong lại cúi xuống hôn: "Như vậy đủ rồi chứ?"

Khương Mịch nhẹ nhàng cắn môi, lắc đầu nói: "Chưa đủ."

Ánh mắt Cố Ngôn Phong hơi lóe lên, hôn một phát ba cái: "Đủ chưa?"

"Vẫn chưa đủ."

"Như vậy thì sao?"

"Chưa đủ."

.....

Mãi đến lên thứ năm, bàn tay Cố Ngôn Phong bỗng nhiên dùng sức.

Khương Mịch không kịp phòng bị, trực tiếp bị anh túm vào trong lồng ngực.

Cô hoảng sợ, theo phản xạ có điều kiện mà chống tay, vừa hay chống ở trước ngực anh.

Nhưng Khương Mịch còn chưa kịp cảm nhận ngực Cố ngôn phong lớn hay nhỏ, trước mắt đã phủ xuống một bóng đen, ngay sau đó môi cô bị thứ gì đó mềm mại chạm vào.

Cố Ngôn Phong rất nhẫn nại, nụ hôn này đại khái chỉ so sánh được với chuồn chuồn đập nước, nhưng đây lại là nụ hôn đầu tiên của Khương Mịch.

Cũng giống như những cô gái khác, Khương Mịch từng nằm mơ tưởng tượng xem khi hôn sẽ có cảm giác gì.

Các bộ phim điện ảnh hay các tác phẩm đều nói hôn môi là một cảm giác rất tốt đẹp. Nhưng cụ thể là tốt đẹp như thế nào, Khương Mịch nghĩ mãi không ra, bây giờ cô cũng không miêu tả được.

Nếu bắt buộc phải nói thì nó còn tốt đẹp hơn cô nghĩ nhiều.

Khi được Cố Ngôn Phong hôn, trong đầu cô toàn trống rỗng, sau đó đột nhiên nổ ra vô số pháo hoa, khi ánh sáng qua đi, trong đầu cô chỉ có duy nhất một ý niệm Môi của anh vừa mềm vừa nóng, giống như lửa vậy.

Cô bị xém lửa, trong lòng thoáng bùng lên một ngọn lửa cháy dữ dội.

Cố Ngôn Phong lại ôm cô một lần nữa, trong nhà hàng yên tĩnh chỉ có tiếng tim đập thình thịch, giống như tiếng tim đập sau khi chạy marathon.

Vốn ban đầu Khương Mịch còn thẹn thùng, nhưng sau đó cảm thấy thật buồn cười, cuối cùng thì rất vui vẻ.

Cô còn tưởng rằng có mỗi chân mình mềm nhũn, hóa ra Cố Ngôn Phong cũng khản trương đến mức tim đập nhanh.

Khương Mịch chui từ trong lồng ngực Cố Ngôn Phong ra, cầm lấy bút trình trọng ký tên xuống hợp đồng.

Ngay cả việc yêu đương với Cố Ngôn Phong cô còn không sợ, sợ gì việc đóng phim chung với anh?

Một bộ điện ảnh nếu quay hỏng thì còn có cơ hội tiếp theo. Nhưng tình yêu, một khi đã hỏng thì ảnh hưởng tới cả đời.

Vì vậy, cô không thể để nó hỏng được.

Có Cố Ngôn Phong ở đây, có anh để hỗ trợ, cô nhất định có thể!

Cố Ngôn Phong thấy cô ghi tên mình xong rồi mới nói: "Không cần lo lắng, cũng đừng thấy áp lực. Tin tưởng chính mình, cũng tin tưởng anh, được không?"

Khương Mịch gật đầu thật mạnh: "Được."

Cố Ngôn Phong đã bao hết nhà hàng này cả buổi chiều nhưng anh không tính sẽ ở đây mãi.

"Đi thôi." Cố Ngôn Phong cầm lấy hợp đồng.

Khương Mịch cảm giác hơi không muốn đi. Nơi này ít nhất không có ai quấy rầy, mà ra bên ngoài sẽ bị người ta chụp ảnh.

"Đi đâu vậy?" Cô hỏi.

"Về nhà." Cố Ngôn Phong kéo tay cô: "Tôi đã chuẩn bị lễ phục cho em rồi."

Khương Mịch đã chuẩn bị lễ phục xong xuôi buổi tối nay, nhưng lúc này cô ngoan ngoãn không nói gì.

Hai người đi vào cửa thang máy, Khương Mịch vội vàng buông tay ra.

Ở đây người đến người đi, nếu có người chụp được cảnh hai người ăn cơm cùng nhau thì không sao, nhưng nếu bị chụp cảnh cầm tay nhau thì phiền toái lớn đấy.

Tình huống bây giờ của bọn họ còn chưa thích hợp để công khai.

Quả nhiên bên trong thang máy có rất nhiều người, bất quá bọn họ đi từ tầng cao nhất xuống nên vẫn đứng trong một góc, đứng ở vách tường nên không bị ai phát hiện.

Hai người đi xuống bãi đỗ xe, La Giang đã chờ sẵn ở đó.

"Chào anh La."

"Sinh nhật vui vẻ." La Giang nói: "Quà anh đặt ở ghế sau đó."

Khương Mịch mong đợi mở ra.

Quà của La Giang là một cái kẹp tóc rất xinh, Khương Mịch vội vàng nói cảm ơn.

Hai người lại hàn huyên vài câu, sau đó Khương Mịch phát hiện, hình như Cố Ngôn Phong không hề nói chuyện.

Hôm nay cô vừa mới xác định quan hệ với anh, còn đang ngại ngùng, vì có La Giang ở đây nên theo bản năng cách xa Cố Ngôn Phong hơn một chút.

Lúc này cô lên nhìn sang bên cạnh, phát hiện vẻ mặt Cố Ngôn Phong không có vấn đề gì, chỉ là thiếu cảm giác thân thiết, trông cực kỳ giống lần đầu tiên khi cô nhìn thấy anh.

Sao lại thế này?

Vừa rồi ở nhà hàng không phải vẫn còn tốt sao?

Khương Mịch cẩn thận nhớ lại, bỗng nhiên nghĩ: Chắc không phải là Cố Ngôn Phong đang tức giận đó chứ?

Bởi vì lúc cô buông tay ra trước cửa thang máy hả?

Đúng không?

Cô lên quan sát Cố Ngôn Phong rất nhiều lần, phát hiện anh thật sự tức giận.

Về đến nhà, Khương Mịch bỗng nhiên xoay người ngăn Cố Ngôn Phong lại, đẩy anh vào cạnh cửa: "Anh giận à?"

Cố Ngôn Phong lắc đầu: "Không giận."

Khương Mịch dẩu miệng: "Em không phải đồ ngốc."

"Được rồi, tôi giận." Cố Ngôn Phong sửa lời nói: "Vì thế.... em muốn dỗ tôi sao?"

Khương Mịch: "...."

Cô không định nói cái này.

Cố Ngôn Phong cúi đầu: "Nếu không muốn dỗ thì tại sao lại hỏi?"

Khương Mịch: ".... Dỗ, em chưa nói là không dỗ mà."

Khóe miệng Cố Ngôn Phong nhẹ nhàng cong lên, dù vậy, anh vẫn ung dung nhìn Khương Mịch: "Ừm."

Khương Mịch nhìn thấy trên mặt anh viết mấy chữ to: Mau tới dỗ anh!

Này... đây không giống như trong tưởng tượng của cô...

Nhưng mà hình như không dỗ cũng không được.

Khương Mịch nghĩ ngợi một lát rồi nhón chân, hôn một cái lên mặt Cố Ngôn Phong, sau đó xoay người chạy đi.

Đáng tiếc với tốc độ của cô... căn bản Cố Ngôn Phong không để vào mắt.

Anh ôm lấy eo của Khương Mịch, xoay người ấn cô lên cửa, lại cười nói: "Anh thật sự không tức giận, chỉ là cảm thấy mộng đẹp bỗng nhiên biến thành sự thật, cảm giác không quá chân thật nên mới thất thần."

Khương Mịch trừng mắt, như thế mà cũng được?!

"Thật xin lỗi, vừa nãy anh lừa em." Cố Ngôn Phong nhìn thẳng vào mắt cô: "Anh cũng dỗ em vậy."

Nói xong, anh hơi khom người về trước, một lần nữa dán lên cánh môi mềm mại.

Edit chương này một thật sự, nhiều lúc edit mấy câu anh Phong nói mà cứ nhầm là "tôi-em", quên mất người ta yêu đương rồi, thế là phải cặm cụi thay lại thành "anh-em"; rồi vừa phải ôm trái tim cầu độc thân vừa edit, mà nó ta nói đau đớn thật sự. Mà bà tác giả chơi cũng hay lắm, truyện có 93 chương chính văn, bà cho chương 83 hai anh chị bắt đầu yêu đương =)) Ủa rồi còn mười chương cuối anh chị tôi sợ mới được gì?!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Khương Mịch phải nắm chặt then cửa mới miễn cưỡng đứng vững được, không theo ván cửa trượt xuống.

Thật ra Cố Ngôn Phong sợ dọa cô sợ nên cũng không thâm nhập vào bên trong, chỉ nhẹ nhàng cọ xát vài cái.

Mặc dù như vậy, chân Khương Mịch vẫn rất mềm.

Mất mặt quá! Khương Mịch cảm giận nghĩ, rõ ràng đều là lần đầu tiên yêu đương, tại sao Cố Ngôn Phong giống như một tay chơi già đời, mà cô lại giống một đứa trẻ mới lớn thế này?

Càng quá đáng hơn chính là, Cố Ngôn Phong còn duỗi tay ra đỡ cô: "Muốn anh đỡ em lên ghế sofa ngồi không?"

"Không cần!" Khương Mịch hất tay anh, căm tức nói: "Nhìn qua có vẻ kinh nghiệm của anh phong phú thật đấy!"

"Kinh nghiệm gì?" Cố Ngôn Phong hỏi.

Khương Mịch: "Kịch nghiệm yêu đương chứ còn gì nữa, anh đóng nhiều phim quá rồi còn gì."

Đáy mắt Cố Ngôn Phong không nhịn được tiết ra ý cười: "Không có, em là mối tình đầu của anh."

Anh thật sự không nói dối. Mấy năm nay anh bôn ba vì chuyện của Phí Nhất Nhược, làm gì có thời gian và tinh lực đi yêu đương?

Khương Mịch mạnh mẽ cắn môi, miễn cưỡng khống chế đáy lòng vui vẻ điên cuồng của mình, thấp giọng nói: "Vậy sao anh biết cách theo đuổi người ta quá vậy."

"Chẳng lẽ chưa từng yêu đương thì chưa thấy người khác yêu đương sao?" Cố Ngôn Phong nhẹ nhàng chạm vào gương mặt nóng bỏng của cô: "Anh đóng nhiều phim cũng không phải là không có ích, nhỉ?"

Khương Mịch bỗng nhiên nảy ra ý tưởng: "Vậy đợi sau này em đóng phim nhiều thì cũng có kinh nghiệm phong phú hả?"

Cố Ngôn Phong: "... Kinh nghiệm phong phú cũng chỉ có thể dùng để theo đuổi anh, không được theo đuổi người khác."

Khương Mịch: "... Thầy Cố, anh đang ghen sao?"

"Bây giờ chẳng lẽ anh còn không có tư cách ghen?" Cố Ngôn Phong trực tiếp thừa nhận không giấu giếm.

"Cái này không phù hợp với con người của anh nha." Khương Mịch nhanh chóng trốn ra ghế sofa ngồi xuống: "Các fans của anh đều biết, thầy Cố rất dịu dàng, lãnh đạm."

Cố Ngôn Phong cũng ung dung đi đến sô pha, cúi người nhìn cô: "Từ giờ trở đi, con người của thầy Cố sẽ thay đổi."

Khương Mịch hơi rụt người về phía sau: "Thay đổi thế nào?"

Cố Ngôn Phong khẽ sát lại, nói bên tai cô: "Trở thành bạn trai của Quả quyết nhỏ nhà chúng ta."

Khương Mịch: ".... Con người thay đổi cơ mà?"

Cố Ngôn Phong: "Thân phận thay đổi."

Khương Mịch: "...."

"Được rồi, em chờ chút, anh đi lấy lễ phục." Cố Ngôn Phong nhìn lỗ tai cô sắp nhỏ ra máu thì cũng không dám trêu chọc quá đáng nữa, xoay người đi về phòng ngủ.

Khương Mịch bóp cái gối ôm, rất muốn thét lên vài tiếng chói tai.

Ngày tháng sau này phải sống như thế nào đây?!!!

"Nhìn xem có thích không?" Cố Ngôn Phong bê một chiếc hộp lớn đến.

"Anh chọn thì chắc chắn sẽ đẹp." Khương Mịch nói.

Đây là một câu đánh giá khách quan, nhưng cô vừa nói ra thì Cố Ngôn Phong đã hôn lên đỉnh đầu cô một cái.

Khương Mịch sửng sốt, sau đó hiểu rằng anh đã coi câu cô vừa nói như lời tỏ lộ.

Khương Mịch: "....."

Kệ đi.

"Đi thay thử xem." Cố Ngôn Phong tựa hồ như rất vui vẻ.

Khương Mịch đành phải ôm cái hộp trở về phòng.

Lễ phục Cố Ngôn Phong chuẩn bị cho cô chính là một chiếc váy dài màu hồng, ngực được tạo kiểu, trên cổ áo nạm một vòng lông chim nhưng màu trắng, làn váy cũng điểm xuyết vài nhánh lông chim, hỗ trợ cho nhau. Trên mỗi cọng lông vũ đều có đính một viên kim cương nhỏ, phần eo cũng đính một vòng kim cương.

Khương Mịch thay lễ phục xong, đi soi gương mới sửng sốt vài giây.

Kích cỡ của váy vừa vặn, đường may sát người, vừa đáng yêu lại pha nét gợi cảm, không quá xa xỉ hoa lệ nhưng cũng không hề tầm thường đơn giản, mặc vào trông rất có khí chất.

Khương Mịch hít sâu một hơi, sau đó mở cửa phòng ra.

Cố Ngôn Phong đang đứng đợi ở cửa, thấy cô không tìm mình hỗ trợ thì có chút kinh ngạc. Các nữ minh tinh mặc lễ phục chẳng phải vẫn cần người giúp sao?

Bất quá giây tiếp theo, anh không rảnh để miên man suy nghĩ.

Dáng người Khương Mịch thiên về kiểu gầy, có lẽ trong mắt đại chúng thì không đủ gợi cảm, nhưng cô cũng có những ưu thế riêng, ví dụ như chân dài, eo nhỏ...

Phần eo váy được đính một vòng kim cương trông phá lệ bắt mắt, cổ áo đính lông chim, xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện, cánh tay dài mềm mại so với màu trắng của lông chim còn muốn trắng hơn hai phần.

"Anh thấy hơi hồi hận." Cố Ngôn Phong lẩm bẩm nói.

Khương Mịch khẩn trương hỏi: "Xấu lắm à?"

"Đẹp, còn đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng của anh." Cố Ngôn Phong khẽ nhủ mảy: "Vậy nên anh không thích cho người khác nhìn thấy."

Anh nghĩ đến dáng vẻ này của Khương Mịch ngày mai sẽ lên hot search.

Khương Mịch: "....."

Lễ phục và giày đều do Cố Ngôn Phong chuẩn bị, ngay cả hoa tai cũng là hoa tai lông vũ, chỉ cần làm thêm kiểu tóc là ổn.

Cố Ngôn Phong gọi điện thoại cho Trình Song Song, cô ấy nhanh chóng mang theo một nhà tạo mẫu tóc và chuyên viên trang điểm tới nhà.

Tạo kiểu tóc cho Khương Mịch xong, thấy thời gian vẫn còn khá sớm nên bọn họ lại sửa kiểu tóc cho Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong về phòng thay trang phục, là một bộ âu phục màu đen thường quy.

Đương nhiên, Cố Ngôn Phong mặc âu phục thường quy trên người vẫn lộ ra được đôi chân dài cùng bờ vai rộng, đẹp trai đến lóa mắt. Huống chi màu sắc đen trắng này thật sự rất đẹp, rất sang trọng.

Vì thế Khương Mịch mắt rất nhiều lần nhìn Cố Ngôn Phong mặc âu phục, mãi không rời mắt được.

"Đêm nay vai chính là em và chú Hạ." Cố Ngôn Phong giải thích với cô: "Vậy nên anh chỉ thích hợp mặc quần áo kiểu này, em đừng chê anh ăn mặc đơn điệu."

Khương Mịch không nói gì, đây là do anh tự biên tự diễn.

"Nào dám chứ." Khương Mịch cúi đầu cười trộm.

Sau khi lên xe, La Giang đưa cho Cố Ngôn Phong một cái hộp nhỏ.

Khương Mịch tò mò ngó đầu qua.

Cố Ngôn Phong đưa chiếc hộp cho cô: "Em đeo giúp anh."

Khương Mịch mở hộp ra, bên trong là một chiếc trâm cài ngực hình lông chim màu trắng.

Chiếc trâm này rõ ràng là vừa được đặt làm xong, Khương Mịch không cần hỏi cũng biết, cái này được làm sau khi anh chọn váy cho cô. Có ý nghĩa gì, không cần nói cũng tự hiểu.

Trong nháy mắt, gương mặt cô lại bắt đầu nóng lên, may mắn là có lớp trang điểm nên không ai nhìn thấy nó.

Giúp Cố Ngôn Phong đeo trâm cài ngực xong, Khương Mịch lại lén dịch sang bên cạnh, rõ ràng đã mở cửa sổ nhưng không hiểu sao vẫn thấy nóng.

Cố Ngôn Phong thông cảm buổi tối cô còn phải tiếp khách nên cũng không tiếp tục trêu cô.

Hạ Uẩn Dung tổ chức party, đương nhiên sẽ có rất nhiều người muốn đến. Bất quá lần này không phải hoạt động thương nghiệp nên những người Hai Uẩn Dung mời, đa phần Khương Mịch đều biết. Chủ yếu là người bên đoàn phim và . Nhóm khác chính là các ông chủ ngành sản xuất, một phần là vì muốn sinh nhật của Khương Mịch đủ long trọng, một phần khác là vì lót đường cho cô.

Khi cô đến, buổi tiệc vừa mới được trang trí xong, Hạ Uẩn Dung mặc âu phục màu đen phối hợp với chiếc trâm cài ngực hình quả quýt, đang cẩn thận kiểm tra hậu trường.

"Chú." Khương Mịch cười sáng lạn chạy tới.

Hạ Uẩn Dung mất vài giây mới phản ứng lại, nâng tay lên như muốn ôm cô, nhưng sau đó lại cảm thấy không thích hợp nên rút tay về: "Hôm nay tiểu tiên nữ đúng là tiểu tiên nữ, quá xinh đẹp."

Khương Mịch chủ động ôm lấy ông, cọt nhẹ vài cái lên vai ông nói: "Chú, tối nay chú đừng uống say nhé, cháu có chuyện cần nói với chú."

Sau sự việc Yến Ninh và Cố An tương nhận, cô và Cố Ngôn Phong ở bên nhau, điều này đã chứng tỏ kết luận trước kia của cô là đúng: Những chuyện tương chừng như khó nói, thực ra chỉ cần mở miệng là có thể nói ra dễ dàng. Có một số việc không cần chờ đợi, nghĩ đến là phải làm ngay.

Thế nên cô đã quyết định, chờ party buổi tối nay kết thúc, cô sẽ kể chuyện cô thật sự là Quả quýt nói cho Hạ Uẩn Dung nghe.

Trong khoảng thời gian này, Cố Ngôn Phong vì lấy tiền đầu tư nên đã cho Hạ Uẩn Dung xem qua vài kịch bản xuyên việt, cô tin rằng ông nhất định đã chuẩn bị tâm lý.

"Được." Hạ Uẩn Dung không biết mình sẽ nghe được cái gì nên chỉ cười đồng ý, sau đó lại chào hỏi với Cố Ngôn Phong.

Bọn họ hàn huyên vài câu, đi nhìn đồ ăn và đồ uống, sau đó liên tục có khách đến.

Tối trước là người bên đoàn phim, bọn họ đã hẹn cùng nhau tối, đa phần mọi người đều là người mới nên không khỏi thấy có chút mới lạ, vây quanh Khương Mịch cười đùa một hồi, làm không khí bỗng trở nên náo nhiệt.

"Tiểu tiên nữ của chúng ta hôm nay thật quá xinh đẹp." Các diễn viên bắt đầu tặng quà: "Nhân dịp các ông chủ lớn còn chưa tới, tôi phải tạo cảm giác tồn tại trước, sinh nhật vui vẻ."

Những người còn lại cũng sôi nổi theo, Khương Mịch bỗng nhiên thu về một đồng lễ vật, Hạ Uẩn Dung vội vàng kêu người giúp cô đưa nó về phòng.

"Tiểu tiên nữ Mịch Mịch." Trần Thâm Thần chờ mọi người tặng quà xong mới đi ra.

Hôm nay cậu ta cũng mặc âu phục, tuy không long trọng nhưng lại lộ ra chút thành thực của tuổi trẻ, trong thành thực lại mang theo sự ngây ngô, cũng là lần đầu tiên cô thấy con người khác của cậu ta. Quả nhiên có người đại diện chuyên nghiệp dẫn dắt, cậu ta không còn trẻ con như trước nữa.

"Ồ trong kịch bản, Lương Kiều còn chưa kịp tỏ tình với Lê Lạc Lạc." Trần Thâm Thần đỏ mặt nói: "Hôm nay ở đây, tôi sẽ tỏ tình với cậu."

"Oa!"

"Trần Thâm Thần được lắm!"

"Cố lên!"

.....

Một đám người ồn ào theo.

Khương Mịch thiếu chút nữa bị đá bị cậu ta dọa chết. Thầy Cố đang ở ngay bên cạnh đó, tiểu tử ngốc tìm chết thì cũng đừng mang cô theo mà.

Cô miễn cưỡng nhịn tâm tình xúc động muốn quay lại nhìn Cố Ngôn Phong, cũng không ngăn cản Trần Thâm Thần.

Lúc này ngăn cản thì không được, nếu cậu ta thật sự muốn tỏ lộ thì cô nghiêm túc từ chối sẽ tốt hơn.

Cố Ngôn Phong ở phía sau cũng không hé răng.

"Tôi biết sau lưng mọi người nói tôi khô khan, đúng thật, tôi rất khô, thi vào Thanh Điện chẳng qua là do tôi học không giỏi, nhưng tôi cũng chẳng có tài nghệ gì. Có thể thi đấu biểu diễn chuyên nghiệp cũng là ngoài ý muốn, khi được đoàn phim lựa chọn, tôi như chìm vào trong sương mù, cũng chỉ nghĩ sẽ hoàn thành bộ phim, kiếm chút tiền là được rồi." Trần Thâm Thần hình như đang khàn trương, nói chuyện cũng dong dài: "Mãi đến khi tôi nhìn thấy cậu diễn, rõ ràng cậu diễn rất khá, còn kết hợp động tác với lời kịch, khi ấy tôi mới thấy hổ thẹn. Thậm chí tôi còn cảm thấy, tôi không xứng để đối diễn với cậu. Sau đó, bỗng nhiên tôi được chọn làm nam chính, mặc dù luôn cố gắng nhưng lại không biết đóng thế nào. May mà cậu vẫn không chê tôi, cho tôi ý kiến, giúp tôi đối diễn, vừa dịu dàng lại kiên nhẫn, không chê tôi ngu.. Có lẽ cậu cảm thấy đây chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức lực, nhưng với tôi mà nói, đó chính là một ngọn lửa giữa đêm đông, là ánh sáng ấm áp."

Quần chúng vây xem đều phì cười, Khương Mịch bắt đầu nghĩ sẵn lời từ chối trong đầu, xem lát nữa từ chối như thế nào mới có thể dứt khoát mà không cứng nhắc.

"Mặc dù tuổi chúng ta không chênh lệch nhiều, nhưng cậu giống như người thầy lớn trong cuộc đời tôi, dẫn tôi đi đến ngọn hải đăng." Trần Thâm Thần ôm hộp quà đi về phía trước, lớn tiếng nói: "Khương Mịch, tôi muốn tỏ tình với cậu, cậu quá ưu tú! Tôi vô cùng sùng bái cậu! Cậu có nhận đồ đệ không? Có thể làm sư phụ tôi không?"

Khương Mịch: "....."

"Trần Thâm Thần! Cậu bị điên à?"

"Cút!"

"Lãng phí vẻ mặt của tôi!"

"Trần Thâm Thần, tôi muốn đánh chết cậu!"

"Ông đây tức quá mà."

.....

Quần chúng vây xem còn điên hơn cả Khương Mịch, Trần Thâm Thần vô cùng buồn bã, gian nan lên tiếng: "Đó đều là những lời tự tận đáy lòng của tôi! Tiểu tiên nữ, rốt cuộc cậu có thu nhận tôi làm đồ đệ không?"

Khương Mịch lùi về phía sau mấy bước, đứng bên cạnh Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong liếc mắt nhìn ý cười trên mặt cô, hỏi: "Vui không?"

Khương Mịch nhìn về mặt điềm nhiên như không của anh: "Anh ghen à?"

"Em đoán xem?" Cố Ngôn Phong hỏi lại.

Khương Mịch đắc ý vênh vao: "Thế thì làm sao bây giờ? Bây giờ em cũng không có cách nào dỗ anh được."

"Tại sao lại không đỡ được?" Cổ Ngôn Phong nói: "Em chỉ biết dùng cơ thể đỡ người khác thôi sao?"

Khương Mịch rất muốn giơ tay lên che mặt: "Vậy thì phải đỡ như thế nào?"

Cổ Ngôn Phong nhìn về phía cửa: "Tự em nghĩ đi, có người tới, anh đi tiếp khách."

Khương Mịch nhìn người tới là Tô Phán thì cũng vội vàng đi theo.

Ánh mắt Tô Phán nhìn lên trang phục của hai người, biết trước kia mình đã đoán đúng, hai người này thật sự yêu đương.

Vì thế Tô Phán rất vui vẻ: "Chúc mừng, chúc mừng."

"Cảm ơn chị Phán Phán." Khương Mịch thấy xung quanh không còn ai khác thì vội vàng kéo cánh tay Tô Phán hỏi: "Chị có thể giúp em chuyện này không?"

Tô Phán khá dễ nói chuyện: "Em nói đi."

"Vừa rồi có người tỏ tình với em, bạn trai em ghen." Khương Mịch nói: "Chị giúp em xem, em nên đỡ anh ấy thế nào bây giờ?"

Tô Phán không ngờ đột nhiên sẽ bị nhét một miếng cầu lương, xoay người đi thẳng.

Khương Mịch vội vàng kéo tay cô ấy.

"Thôi, chị đi tìm Hạ tổng, cách xa hai người một chút." Tô Phán cầm gậy đi về phía trước.

Khương Mịch làm mặt quỷ với Cổ Ngôn Phong, làm anh không nhịn được cười.

"Anh cười rồi kìa." Khương Mịch lập tức nói: "Anh xem, em đỡ anh cũng không phải chỉ biết dùng chiêu đó. Đúng không, bạn trai?"

Cổ Ngôn Phong còn chưa kịp trả lời, Tô Phán đã xoay người, đi thẳng về phía cửa: "Hẹn gặp lại."

Khương Mịch vội vàng đuổi theo: "Chị Phán Phán, em sai rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Khách khứa ra vào liên tục, Khương Mịch cũng không có nhiều thời gian nghịch ngợm, phải bận rộn đi đón khách.

Từ nhỏ cô đã quen tham gia yến hội và các buổi tiệc sinh nhật, đối với trường hợp này cũng được coi là khá quen thuộc. Hơn nữa lớn hơn, những chuyện trải qua trong một năm qua làm cô càng thêm thuần thục trên phương diện đối nhân xử thế. Vì thế, cô hoàn toàn có thể ứng phó tự nhiên.

Ban đầu Hạ Uẩn Dung còn có chút lo lắng, lúc nào cũng canh chừng cô, thấy cô lợi hại như vậy thì nhẹ nhàng thờ ra.

Cổ Ngôn Phong đứng ngay bên cạnh Hạ Uẩn Dung, lúc này anh chú ý thấy vẻ mặt ông, thấp giọng nói: "Chú Hạ không thấy kỳ lạ ư? Quả quyết bị hai người cha mẹ nuôi nhân phẩm thấp kém đó dạy dỗ, từ nhỏ đã trải qua không ít cực khổ, cơm ăn cũng không đủ no, tại sao lại hiểu nhiều thứ như vậy?"

"Cháu có ý gì?" Hạ Uẩn Dung nhìn anh, nheo mắt lại. Ông không phải đồ ngốc, lúc trước chỉ lo vui vẻ nên không để ý tới những chi tiết này. Cổ Ngôn Phong vừa nhắc nhở, ông mới phát hiện có chỗ không đúng.

Không phải bọn họ kỳ thị con nhà nghèo, mà những nhân hiệu xa xỉ cùng một số đề tài của giới thượng lưu, không phải người thường xuyên tiếp xúc thì sẽ không hiểu. Nếu không biết thì khi người khác nói, căn bản sẽ không tiếp chuyện được.

Vậy nên rốt cuộc tình huống của Khương Mịch là thế nào? Gần bần mà không bị nhiễm sao?

"Thật ra Khương Mịch..."

"Hạ tổng, thầy Cổ." Đáng tiếc đây không phải là nơi tiện nói chuyện, Cổ Ngôn Phong vừa mở miệng đã bị người ta đánh gãy.

Cổ Ngôn Phong cũng không nói tiếp, dù sao anh cũng chỉ đang nhắc nhở Hạ Uẩn Dung một chút, để ông có tâm lý chuẩn bị trước mà thôi.

Sau cuộc trò chuyện, thời gian dự định đã tới, party sinh nhật chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là Hạ Uẩn Dung lên đọc diễn văn, nói mấy năm nay nhớ thương cháu gái, cuối cùng cũng tìm được đứa bé quay về, cũng hy vọng sau này mọi người quan tâm chăm sóc nó nhiều hơn.

Dù sao cũng chỉ là mấy lời khách sáo, ông nói xong thì đến lượt Khương Mịch là vai chính lên nói vài câu.

Khương Mịch nhận microphone từ tay Hạ Uẩn Dung, đứng ở giữa sân khấu.

Sở dĩ sau khi Khương Mịch xuyên tới đây chấp nhận làm diễn viên là vì, khi cô còn nhỏ đã từng có rất nhiều cơ hội lên diễn thuyết, biểu diễn tài năng trước mặt mọi người.... Hay nói đơn giản hơn là, cô sẽ không luống cuống trước mặt đám đông.

Đương nhiên lúc đó Khương Mịch còn chưa biết làm diễn viên chỉ đơn giản là am hiểu mấy thứ đó.

Nhưng đây là một vấn đề khác, dù sao hiện tại Khương Mịch cũng không hề run sợ, thậm chí còn vô cùng bình tĩnh.

Chỉ là vài câu nói mà thôi, người dưới sân khấu không tự chủ được bị cô hấp dẫn, không có tinh thần đi làm việc khác.

Hạ Uẩn Dung đứng ở một góc sau sân khấu, yên lặng nhìn Khương Mịch.

Sống lưng cô dựng thẳng, nhưng không làm người ta cảm thấy cô đang cứng nhắc hay ra vẻ, chỉ một vài động tác ưu nhã nhỏ cũng khiến cô và sân khấu hòa vào làm một, trông vô cùng tự nhiên.

Hành động không thể bắt bẻ, nói chuyện cũng rất tài tình. Ngôn ngữ nói chuyện trong những buổi tiệc này chính là nghệ thuật, không chỉ là nội dung nói mà còn bao gồm cả ngữ thái khi nói. Giọng nói to nhỏ, nặng nhẹ chậm rãi, dừng lại hay nhấn nhá chỗ nào đều có ý đồ. Mà Khương Mịch có thể nắm chắc và áp dụng tất cả những điều đó.

Có thể làm được điều này, nghệ sĩ đã trải qua huấn luyện bài bản dưới kia cũng không có mấy người.

Hơn nữa trước đó Cố Ngôn Phong còn đề cập làm trong lòng Hạ Uẩn Dung càng thêm nghi hoặc.

Khí chất như bão cuồng phong này của Khương Mịch, vừa thấy đã biết là phải trải qua quá trình mưa dầm thấm lâu mới bồi dưỡng ra kết quả, cô còn nhỏ, đoán chừng từ nhỏ đã được dạy dỗ chứ không phải một năm nay đi theo Cố Ngôn Phong mới bắt đầu được dạy.

Nếu ông muốn nhận Khương Mịch làm cháu gái thì đương nhiên sẽ phải đi tìm hiểu ba mẹ nuôi của cô. Mà Khương Thiên Nguyên và Chu Tú Xuân tuyệt đối không thể bồi dưỡng ra một đứa con như Khương Mịch được!

Rốt cuộc tại sao lại thế này?

Khương Mịch nói xong, ánh đèn sân khấu tắt phụt.

Hạ Uẩn Dung nhanh chóng hồi thần lại, đi đến hậu trường đẩy bánh kem đã được chuẩn bị sẵn ra.

Toàn hội trường hát bài ca Chúc mừng sinh nhật, Khương Mịch thổi tắt ngọn nến.

Ánh đèn sáng lên trong nháy mắt, Khương Mịch vừa hay ngẩng lên, phát hiện sau một bụi cây xanh phía cuối xuất hiện một hình bóng quen thuộc.

Nhưng ánh sáng đột nhiên xuất hiện quá chói mắt, làm Khương Mịch không chịu nổi phải nhắm mắt lại. Chờ khi cô mở ra nhìn kỹ thì hình bóng kia đã biến mất không thấy đâu.

"Mịch Mịch, cắt bánh kem đi." Hạ Uẩn Dung đưa dao qua.

Khương Mịch đành phải từ bỏ, cô không nhận dao mà cùng cầm với Hạ Uẩn Dung, cùng ông cắt bánh kem.

Cắt bánh xong, Khương Mịch lấy cốc đi đến bụi cây xanh vừa rồi.

Bên cạnh chính là hành lang khách sạn, có một thang máy thông lên lầu hai. Lúc này thang máy còn đang đi lên.

"Tìm cái gì vậy?" Giọng Cố Ngôn Phong bỗng vang lên.

Khương Mịch quay đầu lại nhìn anh một cái, lại nhìn những người khác ở phía sau, thấp giọng nói: "Thầy Cố, chú có mời Bách Mặc đến không?"

Cố Ngôn Phong hơi sững sốt: "Bách Mặc?"

"Hình như vừa rồi em đã nhìn thấy cậu ta." Khương Mịch không dám chắc chắn.

Lông mày Cố Ngôn Phong khẽ chau lại, nói bằng giọng chắc chắn: "Chú Hạ sẽ không mời Bách Mặc."

"Chú ấy nói với anh à?" Khương Mịch vẫn có cảm giác người mình vừa nhìn thấy rất giống Bách Mặc: "Em nhớ là quan hệ giữa Bách Mặc và Nhạc Quả cũng không tệ."

"Không cần phải nói. Em nghĩ chú Hạ là người cầu thả sao? Nếu chú ấy đã nhận em làm cháu gái, đương nhiên chú ấy sẽ biết tất cả các mối quan hệ ân oán tình thù của em. Nếu chú ấy đã biết thì không thể nào mời Bách Mặc tới đây được." Cố Ngôn Phong nói.

Khương Mịch gật đầu: "Chắc do em nghĩ nhiều rồi."

"Nhưng mà...." Cố Ngôn Phong lại nói: "Cho dù chú Hạ không mời Bách Mặc, nếu cậu ta muốn vào thì cũng không ai dám ngăn cản. Vì thế, cũng không hẳn là em nhìn lầm người."

Mắt Khương Mịch sáng lên.

Đúng vậy, với thân phận của Bách Mặc, với quan hệ của hắn và Nhạc Quả, ngoại trừ mấy người biết nội tình là bọn họ thì ai cũng cho rằng Bách Mặc ở trong hàng ngũ khách mời. Đừng nói là bảo vệ căn hán, thậm chí kiểm tra thiệp mời có khi còn không kiểm tra.

Vì vậy người ban nãy cô nhìn thấy chính là Bách Mặc!

"Chú đâu?" Khương Mịch quay đầu lại muốn tìm Hạ Uẩn Dung nhưng không thấy.

"Qua đó hỏi xem." Cố Ngôn Phong đi cùng cô.

Nếu tình huống Bách Mặc không được mời mà vẫn tới, vậy mục đích của hắn có lẽ không hề đơn giản.

Vừa rồi khi Khương Mịch bỏ đi, Hạ Uẩn Dung đang cùng Tô Phán nói chuyện, hai người đi thẳng tới chỗ Tô Phán.

Tô Phán nói: "Hạ tổng lên lầu thay quần áo rồi. Ban nãy có người phục vụ không cẩn thận làm đổ rượu lên người ông ấy."

Thủ đoạn vụng về đúng là hữu dụng.

Trên quần áo dính rượu vang đỏ, Hạ Uẩn Dung nhất định sẽ một mình đi xử lý.

Như vậy, nếu có người muốn đơn độc tìm ông lại càng có cơ hội.

Mục tiêu của Bách Mặc xem ra chính là Hạ Uẩn Dung. Có lẽ tin tức Cố Ngôn Phong chèn ép bị bại lộ, hắn tới đây tìm đường lui cho mình.

"Chị Phán Phán, chị có chắc là chú ấy lên lầu không?" Khương Mịch lại hỏi.

Tô Phán gật đầu: "Chị tận mắt thấy mà, ông ấy nói đi thay quần áo, có lẽ là đã chuẩn bị phòng trước rồi."

Khương Mịch gật đầu, nói vài câu với cô ấy rồi cùng Cố Ngôn Phong đi tìm người phục vụ: "Hạ tổng nghỉ ngơi ở phòng nào?"

"209 ạ."

Phòng 209, Hạ Uẩn Dung vừa mới cởi áo khoác đã cảm thấy có gì đó không đúng, động tác trên tay dừng lại.

Ông cau mày, đột nhiên đi lên phía trước hai bước, nhanh chóng kéo tấm rèm ra.

Bách Mặc đứng sau tấm rèm.

"Bách Mặc?" Hạ Uẩn Dung không ngờ lại gặp hắn ở đây, sắc mặt rất không vui hỏi: "Sao cậu lại ở đây? Vào bằng cách nào?"

"Hạ tổng." Bách Mặc hoàn toàn ngó lơ câu hỏi của ông, không cảm thấy hổ thẹn mà chỉ cười hi hi nói: "Tôi đến để nói cho ông biết một bí mật động trời."

Trước kia Hạ Uẩn Dung đã từng hợp tác với Bách Mặc, cũng đã gặp qua vài lần, đối với nhân vật trẻ tuổi đang nổi nay cũng khá có thiện cảm.

Nhưng sau đó vì chuyện của đoàn phim cùng với quá khứ của Khương Mịch, ấn tượng của ông với Bách Mặc đã không còn tốt nữa. Nhưng cũng không hẳn là xấu. Đêm nay không mời hắn chỉ đơn giản là vì nghĩ đến tâm trạng của Khương Mịch và Cố Ngôn Phong.

Nhưng ngay tại thời khắc này, ông đã không còn một chút thiện cảm nào với Bách Mặc: "Tôi không muốn biết bí mật của cậu, mời cậu ra ngoài."

Bách Mặc cũng không bất ngờ, tiếp tục nói: "Là về chuyện của Khương Mịch."

Hạ Uẩn Dung đoán là hắn muốn nói tới chuyện Khương Mịch đã từng thích hắn, vì thế lại bắt đầu chán ghét: "Nếu cậu không đi ra, tôi sẽ gọi bảo vệ tới."

Lần này Bách Mặc khá bất ngờ, Hạ Uẩn Dung vậy mà không có hứng thú với bí mật của Khương Mịch?

Hắn còn đang tự hỏi, Hạ Uẩn Dung đã lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện.

"Hạ tổng." Bách Mặc dè tay ông: "Khương Mịch không phải cháu gái của ông."

Hạ Uẩn Dung khựng lại, ánh mắt đột nhiên trầm xuống.

Tại sao Bách Mặc lại biết?

"Hạ tổng vẫn nên nghe tôi nói đi." Bách Mặc giành lấy điện thoại của ông.

"Tôi là bạn học ba năm với Khương Mịch, cho ông xem mấy tấm ảnh." Bách Mặc lấy ra vài tấm ảnh, xem ra đã có chuẩn bị mà đến: "Mấy tấm này là ảnh chụp trước kia của Khương Mịch. Bề ngoài thì thấy không thay đổi, nhưng Hạ tổng đã gặp qua nhiều người, nhất định có thể tìm ra điểm khác biệt đúng không?"

Khương Mịch trên ảnh chụp có mái tóc đen dài gần như che khuất đôi mắt, ánh mắt cô luôn né tránh máy ảnh, cảm giác tự ti nhìn phát là thấy ngay. Mặc dù vẫn cũng một gương mặt nhưng quả thực khác xa so với Khương Mịch tư tin của bây giờ.

Hạ Uẩn Dung không hé răng.

Bách Mặc chú ý tới vẻ mặt của ông đã có biến hóa vi diệu, lại cảm lấy một tấm ảnh khác: "Đây là thành tích thi lần cuối cùng của lớp chúng tôi, là phiếu điểm của Khương Mịch."

Mỗi một điểm trên tờ phiếu đủ để phá tan trí tưởng tượng của Hạ Uẩn Dung.

"Nhưng mà thành tích thi đại học của Khương Mịch, chắc ông cũng biết rồi nhỉ?" Bách Mặc ném ảnh chụp lên trên bàn: "600 điểm. Thử nghĩ Khương Mịch có thiên phú đến mức một tháng trời có thể tăng lên 400 điểm, vậy thành tích của cô ta trước kia sao lại kém như vậy?"

Hạ Uẩn Dung khẽ hừ nhẹ một tiếng: "Con bé có thầy dạy tốt."

Bách Mặc không ngờ ông không lại không tin, có chút buồn bực: "Hạ tổng, ngài hẳn là biết..."

"Cậu muốn cái gì?" Hạ Uẩn Dung chặn lời hắn: "Cậu tìm tôi nói những thứ này là vì muốn gì?"

Về mặt Bách Mặc biến hóa rất nhiều lần, từ "tiền" dâng đến miệng lại nuốt trở về, vô tội nói: "Tôi không muốn gì cả, chỉ là không muốn ông tiếp tục bị lừa dối. Cho dù ba mẹ nuôi của Khương Mịch nhặt được đồ vật khi còn nhỏ của cháu gái ông thì không nhất định Khương Mịch là cháu gái ông, cũng không có nghĩa Khương Mịch của hiện tại chính là Khương Mịch."

Hạ Uẩn Dung nhìn hắn hồi lâu, rốt cuộc cũng hỏi vấn đề Bách Mặc luôn mong mỏi: "Vậy theo ý cậu nói thì con bé là ai? Tại sao lại giống y như đúc với Khương Mịch?"

Bách Mặc tiến sát lại về phía ông, thấp giọng nói: "Hạ tổng, ông biết khái niệm xuyên qua không? Bây giờ Khương Mịch đang đoạt cơ thể của cháu gái ông, không phải người cũng không phải quý, chính là quái vật."

Mấy chương cuối rồi, tớ muốn sự tương tác tích cực và bình luận của các cậu. Ủng hộ để tớ đẩy nhanh tiến độ nào!

Từ giờ mỗi chương đủ 100 vote thì tớ sẽ đăng chương mới nha. 🥰

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Hiện tại Hạ Uẩn Dung đối với khái niệm "xuyên qua" đã không còn gì xa lạ, bởi vì khoảng thời gian này ông tốn không ít thời gian đi đàm luận về kịch bản của Cổ Ngôn Phong. Công ty cũng có một nữ nghệ sĩ nhận kịch bản xuyên không đến cổ đại gả cho một Vương gia, rồi xuyên đến mặt thể đại sát tứ phương gì đó... Mặc dù kịch bản rất đa dạng nhưng làm gì có ngoài đời thật.

Hạ Uẩn Dung chưa bao giờ để trong lòng, cảm thấy đó là điều vô căn cứ.

Vậy nên sau khi Bách Mặc nói ra những lời này, phản ứng đầu tiên của Hạ Uẩn Dung chính là nghĩ: Đầu óc của tên này có vấn đề rồi ư?

Nhưng sau đó, Hạ Uẩn Dung lại nhớ tới câu nói mà tối nay Cổ Ngôn Phong nhắc nhở ông.

Thật ra ý mà Cố Ngôn Phong và Bách Mặc muốn nói trên cơ bản đều là một.

Mà Cố Ngôn Phong sẽ không bôi đen Khương Mịch, vậy ý của anh là gì?

Hạ Uẩn Dung bỗng nhiên nhớ ra, đêm nay Khương Mịch nói có chuyện quan trọng muốn nói với ông. Hơn nữa khi ông nhận Khương Mịch, cô cũng nói nhũ danh của cô là Quả quyết.

Cẩn thận ngẫm lại, ngoại trừ vẻ ngoài không giống thì cách cô nói chuyện, từng thói quen giơ tay nhắc chân... thật ra đều có thể nhìn thấy bóng dáng của Khương Di.

Chỉ là trước kia Hạ Uẩn Dung chưa bao giờ nghĩ về chiều hướng đó, vậy nên cũng chưa từng để ý.

Hay là..... Tim Hạ Uẩn Dung đập nhanh kịch liệt, hít sâu một hơi, đè ép suy nghĩ này trở về.

Từ khi thành niên ông đã dốc sức làm việc, đến khi lập ra cơ đồ của riêng mình, trái tim Hạ Uẩn Dung rất cứng cỏi, tuyệt đối không thể so sánh với người thường.

Ông kích động, nghi hoặc, khẩn trương, lại biết rõ việc quan trọng là phải xử lý Bách Mặc trước.

Bách Mặc biết Khương Mịch vốn không phải là Khương Mịch, chỉ sợ rằng hắn không biết linh hồn cô có lẽ chính là Quả quyết.

Nếu Khương Mịch thật sự là quả quyết, Bách Mặc mà biết bí mật này thì sẽ có mối uy hiếp lớn với cô, cần phải giải quyết hắn.

Còn nếu Khương Mịch thật sự không phải Quả quyết thì Bách Mặc bịa đặt ác ý, điều đó cũng không thể nhẫn nhịn được.

"Cậu không thể tìm lý do nào khác bình thường hơn được sao?" Hạ Uẩn Dung cười nhạt một tiếng: "Cậu đang diễn hề đó hả?"

Bách Mặc vẫn luôn quan sát Hạ Uẩn Dung, sự khiếp sợ không dám tin tưởng ban đầu đã phản chiếu lên ánh mắt ông, đương nhiên Bách Mặc biết ông chỉ đang cố gắng trấn định.

"Hạ tổng, không cần giả vờ." Bách Mặc vô cùng tự tin gỡ bỏ lớp nguy trang của Hạ Uẩn Dung: "Thật ra ông đã tin rồi, đúng không?"

"Bằng chứng đâu?" Hạ Uẩn Dung cũng không bác bỏ phán đoán của hắn, "Không có bằng chứng, cậu tới đây chỉ để nói miệng thôi sao?"

"Những chuyện như thế này thì lấy đâu ra bằng chứng? Những lời tôi vừa nói chính là bằng chứng." Bách Mặc hơi ngập ngừng: "Nếu ông không tin, tôi có thể giáp mặt nói chuyện với Khương Mịch, chỉ cần nói mấy câu thì cô ta sẽ bị lộ ngay."

Hạ Uẩn Dung trầm mặc hồi lâu, sau đó lên tiếng: "Cho dù không có chứng cứ thì cậu cũng phải nói cho tôi biết, tại sao cậu lại biết điều đó. Chỉ bằng những thứ cậu vừa nói cũng không thể nghĩ đến chuyện xuyên qua được."

Bách Mặc cũng hiểu, Hạ Uẩn Dung không phải nhân vật nhỏ, muốn khiến ông tin thì phải có chứng cứ thuyết phục. Nhưng hắn không thể nói bí mật của mình cho ông biết được, vì thế trầm mặc một lát rồi mới nói: "Tôi có một khả năng, có thể biết được quá khứ và tương lai. Ví dụ như sau khi anh trai của ông mất tích, có một lần ông không ngủ được, nửa đêm lên chùa Thanh Linh đứng ở nơi cháu gái mất tích, thiếu chút nữa đã nhảy xuống núi. Chuyện này chắc không có ai biết, đúng không?"

Hắn một lòng muốn thể hiện năng lực của mình, nhưng lại quên mất Hạ Uẩn Dung không phải người thường.

Không nói tới chuyện của Khương Mịch, đơn thuần ông chỉ là một ông chủ của giới giải trí, nếu như chuyện sinh hoạt của mình bị người khác nhòm ngó, cho dù người này có năng lực gì thì cũng không thể nhẫn nhịn được, cảm giác ấy khó chịu giống như bị kim châm.

Hạ Uẩn Dung nhăn mày vài cái, nhắm mắt, từ tốn nói: "Được thôi, cứ coi như cậu nói gì cũng đúng. Vậy tại sao cậu muốn nói bí mật này cho tôi biết? Đừng nói là không cần gì cả, tôi không tin."

"Tôi đã nói tôi không chỉ biết chuyện của quá khứ, còn biết cả tương lai." Bách Mặc nghĩ chắc là ông đã tin nên lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm: "Tôi biết tương lai ai sẽ hot, bộ phim nào sẽ gây được tiếng vang lớn, bộ phim điện ảnh nào có thể giành giải thưởng... Tuy vậy nhưng bây giờ tôi không có nhiều tài chính, vì thế cần tìm người hợp tác. Tôi cung cấp tin tức, ông đầu tư, ông không cần mở cuộc họp xem xét thị trường, cũng không cần nghĩ đến các vấn đề khác.... Chỉ cần đợi tiền về tay là được rồi, thấy sao?"

Điều kiện rất dục hoặc, đổi thành một người khác có lẽ đã bị dục dỗ. Đáng tiếc, đối với Hạ Uẩn Dung mà nói, ông làm việc không phải vì tiền mà vì muốn công việc lấp đầy thời gian của mình. Nếu chỉ có tiền thì có ích gì? Huống chi việc này còn liên quan đến bí mật của Khương Mịch, ông không cần nghĩ cũng có thể đưa ra quyết định.

"Thế nên thứ cậu muốn là tiền?" Hạ Uẩn Dung tổng kết lại.

Bách Mặc chột dạ, nhanh chóng giấu tâm tư đi: "Tôi không cần tiền, là ngài tự đầu tư, sau đó tiền về của là của ngài."

"Bây giờ cậu muốn tôi đầu tư bộ phim nào?" Hạ Uẩn Dung nghi ngờ hỏi.

Bách Mặc nói: "Tôi đang quay bộ ."

"Bộ phim đó chẳng phải đã bắt đầu quay rồi sao?" Hạ Uẩn Dung không hiểu: "Tài chính có vấn đề?"

"Chỉ là một vài vấn đề lật vật thôi." Bách Mặc nghĩ đến chuyện này là lại bức bối, nhưng không thể biểu hiện ra bên ngoài, chỉ đành tỏ ra bằng quơ nói: "Bộ phim này dự toán hết ba trăm triệu, tiền của nhà đầu tư trước đó là năm ngàn vạn, tôi cũng có thể bỏ ra năm ngàn vạn, ngài chỉ thêm hai trăm triệu là đủ rồi."

Hạ Uẩn Dung: "....."

"Hai trăm triệu tôi có thể đầu tư, tôi cũng tin lời cậu nói." Hạ Uẩn Dung hơi dừng lại: "Chỉ là có lẽ cậu không hiểu, đối với một vài người, không dựa vào năng lực của mình mà kiếm ra tiền, điều đó thật đáng xấu hổ."

Bách Mặc không ngờ hắn nói nửa ngày trời, thế nhưng Hạ Uẩn Dung không có ý muốn hợp tác. Hắn ngay lập tức hiểu ra, Hạ Uẩn Dung đang cố tình kéo dài thời gian!

"Hạ tổng, ông đùa tôi đấy à?" Bách Mặc lạnh mặt: "Không sao, ông không thích tiền thì có người khác thích. Chỉ là đứa cháu gái này của ông, hừ...."

Hắn cố ý nói một nửa, sau đó xoay người định chạy.

Hạ Uẩn Dung chặn đường hắn: "Có lẽ cậu không còn cơ hội đâu."

Bách Mặc: "Ông định làm gì?"

"Cậu biết bí mật của Mịch Mịch, tôi không thể thả cậu đi được." Hạ Uẩn Dung nói.

Bách Mặc gất gao nhú mày: "Cô ta là giả đó! Ông còn muốn che chở cho hàng giả à? Chỉ vì danh dự mà tình nguyện bị cô ta lừa?"

Hạ Uẩn Dung còn chưa kịp nói gì, giọng của Khương Mịch đã vang lên phía sau: "Không phải vì danh dự, người sống không có chút tình cảm nào như cậu sẽ mãi mãi không hiểu đâu."

Hạ Uẩn Dung quay đầu, thấy Khương Mịch cùng Cố Ngôn Phong đi tới, những suy nghĩ ban nãy lại bắt đầu trào ra.

Bách Mặc cũng trông thấy bọn họ, sắc mặt càng thêm khó coi, nhưng ngoài mặt thì cô ra vẻ bình tĩnh: "Tối đúng lúc lắm, cậu nói đi, cậu có phải cháu gái của Hạ tổng không?"

"Đúng là tôi." Khương Mịch nhẹ nhàng cười: "Cậu chỉ biết tôi vốn không phải Khương Mịch, nhưng cậu lại không biết Khương Mịch không phải Quả quýt, tôi mới là Quả quýt. Tôi còn đang lo lắng không biết nói với chú như thế nào đây, cảm ơn cậu."

Về mặt Bách Mặc tái mét: "Không thể nào!"

"Hệ thống của cậu không biết chuyện này sao?" Khương Mịch lắc đầu: "Chắc nó là chỉ một sản phẩm rác thôi nhỉ?"

Về mặt Bách Mặc biến đổi không ngừng, không lên tiếng, có lẽ là đang nói chuyện với hệ thống.

Khương Mịch đi đến bên cạnh Hạ Uẩn Dung, ngẩng đầu gọi một tiếng "chú". Hạ Uẩn Dung không nói gì, chỉ duỗi tay ôm cô.

Tàng đá trong lòng Khương Mịch cuối cùng cũng rơi xuống đất.

"Vậy thì càng tốt." Cuối cùng Bách Mặc cũng đã nói chuyện với hệ thống xong, về mặt vô cùng phức tạp: "Ý của cậu là cơ thể cậu không phải Quả quýt. Nhưng chỉ cần xét nghiệm ADN là có thể nói cho toàn thế giới biết chuyện cậu là kẻ lừa đảo! Cậu có thể giải thích với giới giải trí chuyện cậu xuyên qua không?"

"Không thể." Khương Mịch lắc đầu, "Nhưng cũng không sao, tôi không nhất định phải tiến vào giới giải trí. Vì nhà tôi có tiền, còn cậu có không?"

Bách Mặc: "....."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Không ai ngờ Khương Mịch sẽ nói như vậy, nhìn Bách Mặc bị ghen thành cảm nín, Cố Ngôn Phong cùng Hạ Uẩn Dung đều không nhịn được lộ ra một tia vi diệu.

Mắt Bách Mặc đỏ lừ.

Cố Ngôn Phong tiến lên hai bước, nói: "Chúng ta nói chuyện đi."

"Có chuyện gì để nói?!" Bách Mặc tức đến phát điên luôn rồi: "Chẳng phải tất cả là do anh bày mưu tính kế sao? Hại tôi, còn cố ý gián quan hệ giữa tôi và Ngu Bạch, các người đều không phải người tốt! Tôi và mấy người còn gì để nói?!"

"Vậy tức là Ngu Bạch đã thấy rõ gương mặt thật của cậu?" Khương Mịch có chút bất ngờ, cô còn tưởng rằng có ánh hào quang của nam chính ở đây, Ngu Bạch vẫn sẽ u mê cơ đấy, "Thật đáng mừng!"

"Câm miệng!" Bách Mặc nổi trận lôi đình, giơ tay lên muốn đánh Khương Mịch.

Cố Ngôn Phong dùng một tay kéo Khương Mịch về phía sau, đồng thời muốn bắt lấy cánh tay của Bách Mặc. Nhưng tay hắn đã dừng lại giữa không trung, không ngừng run rẩy, dường như bị một đôi tay vô hình kéo lại.

Chẳng lẽ là do năng lượng của hệ thống?

Đây gần như là lần đầu tiên Cố Ngôn Phong nhìn thấy hệ thống để lại dấu vết tồn tại.

Cánh tay Bách Mặc nhanh chóng buông xuống, nhưng vẻ mặt hắn càng thêm táo bạo, trực tiếp quát lên: "Mẹ nó mày cũng câm miệng nốt! Ánh sáng của nam chính mà mày nói đâu? Hệ thống tốt vô địch mà mày nói đâu? Nói nữ chính vĩnh viễn thuộc về nam chính, nam phụ mãi mãi làm nền cơ mà? Không có lấy một việc thành công! Còn không biết xấu hổ tự xưng là hệ thống thiên tài? Mẹ nó, tất cả đều là lừa đảo! Cút đi! Cút ra khỏi cơ thể của tao..."

Lần này đối tượng khiến hắn tức giận có lẽ là hệ thống.

Nhưng người ngoài không biết thì thấy hắn như đang nói chuyện với không khí, giống một bệnh nhân tâm thần.

Hạ Uẩn Dung khiếp sợ không nói nên lời.

Khương Mịch lên liếc nhìn Cố Ngôn Phong một cái, khá lo lắng.

Có phải cô kích thích hắn quá mức rồi không?

Ngộ nhờ biến khéo thành vụng, làm Bách Mặc điên lên thì sao giờ?

Hơn nữa Bách Mặc còn nhắc đến mấy từ kiểu như nam chính, nam phụ, nữ chính, liệu Cố Ngôn Phong có nghi ngờ không?

Cũng may dấu sao Bách Mặc cũng là nam chính, không dễ phát điên được, có lẽ là do được hệ thống an ủi nên hắn nhanh chóng trấn định.

Cố Ngôn Phong thấy hắn đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường thì cố ý nói: "Không muốn nói cũng được, nhưng tôi muốn nói cho cậu biết....."

"Khoan đã." Bách Mặc khề cán môi nói: "Anh muốn nói chuyện gì?"

Cố Ngôn Phong: "Chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi. Tôi có thể tiếp tục đầu tư, nhưng cậu phải cho chúng tôi nói chuyện với hệ thống."

"Anh nghĩ tôi sẽ tin anh chắc?" Bách Mặc cười lạnh một tiếng: "Nếu không phải do anh bắt tôi thì bây giờ tôi sẽ chặt vật như thế này?"

"Nhưng chính cậu là người tình nguyện sập bẫy mà?" Khương Mịch không nhịn được nói thay cho Cố Ngôn Phong: "Cậu bình tĩnh nghĩ lại đi, nếu không phải cậu có lòng tham, chưa tìm hiểu kỹ mà đã quyết định làm thì cậu sẽ mắc bẫy sao? Đều là người trưởng thành rồi, có làm có chịu. Hơn nữa, mặc dù thầy Cố đào bẫy cậu nhưng anh ấy cũng đã lựa chọn kịch bản tốt cho cậu, đầu tư cho cậu, còn cho cậu cả đoàn phim tốt nữa. Chỉ cần cậu diễn tốt thì thành tích bộ phim sẽ không kém! Cậu chặt vật như vậy là do tự cậu làm, hiểu chưa?"

"Nhưng bây giờ anh ta không muốn tiếp tục đầu tư nữa." Bách Mặc căm giận nói.

"Vậy biết vì sao anh ấy không muốn đầu tư nữa không?" Khương Mịch nhìn Bách Mặc, cảm thấy trong lòng ngổn ngang.

Trước sau cô đều nhớ rõ nguyên chủ yêu thương Bách Mặc thâm tình, vì vậy cũng nhớ rõ lần đầu tiên hắn cứu nguyên chủ dịu dàng chính nghĩa tới cỡ nào. Nhìn hắn biến thành như bây giờ, Khương Mịch thật sự không vui chút nào.

"Đây cũng là vì tốt cho tôi?" Bách Mặc hừ khê một tiếng: "Tôi xem cậu còn khen anh ta kiểu gì."

"Nếu như cậu đang ở cùng với Thiên tài 70 xu thì đương nhiên sẽ biết chúng tôi làm vậy là vì cứu mẹ của thầy Cố, cậu cũng biết chuyện của Tiêu Hàm Sương là như thế nào." Khương Mịch thất vọng dịch chuyển tầm mắt, không muốn nhìn gương mặt của Bách Mặc nữa: "Lúc ấy Tiêu Hàm Sương nói cho chúng tôi biết, khi bà ta ở cùng với hệ thống đã lập ra một kế ước, chỉ cần hệ thống bị người khác phát hiện thì bà ta sẽ chết, cuối cùng đúng là bà ta chết thật. Nhưng hiện tại xem ra hệ thống ở trên mỗi người đều có điều kiện khác nhau. Nhưng chúng tôi biết, chỉ cần vạch trần chuyện hệ thống tồn

tại thì chắc chắn cậu sẽ chết. Tôi nay nếu không phải cậu tự nói ra thì chúng tôi sẽ không nhắc đến. Cậu nghĩ lại xem, nếu chúng tôi muốn hại cậu thì đã vạch trần cậu từ lâu rồi. Hơn nữa, bất kể cậu có chết hay không, trực tiếp hỏi cậu là cách tiếp cận với hệ thống nhanh nhất. Cứu người là chuyện nguy cấp, tại sao mà thầy Cổ phải vòng vo đến tận bây giờ, còn phải phí tiền có sức để bẫy cậu? Còn chẳng phải là vì sợ cậu chết sao?"

Bách Mặc thay đổi sắc mặt vài lần, không muốn tin nhưng lại không tìm ra lý do phản bác: "Cậu nghĩ rằng tôi sẽ tin à? Trước đó cậu còn nói sẽ mãi mãi thích tôi, thế mà bây giờ đã đổi tình yêu mới?"

Không ngờ hẳn lại là người không biết xấu hổ, cố ý nói mấy lời này để công kích Cổ Ngôn Phong, Khương Mịch chỉ muốn xông lên đánh người.

Cổ Ngôn Phong duỗi tay giữ chặt cô, Khương Mịch còn muốn giãy giụa, Cổ Ngôn Phong lại dứt khoát duỗi tay đem cô ôm vào trong ngực: "Em phản ứng lớn như vậy, anh sẽ hiểu lầm."

Khương Mịch: "....."

Cổ Ngôn Phong cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô một cái: "Đừng nào loạn, ngoan."

Mấy người còn lại: "....."

Cảm giác không khí bỗng nhiên không đúng rồi.

Cổ Ngôn Phong mặt dày còn ôm lấy Khương Mịch, ngẩng đầu lên nói với Bách Mặc: "Tôi biết Khương Mịch bây giờ không còn là Khương Mịch trước kia nên sẽ không ghen, cậu dùng chiêu kích tướng cũng vô dụng. Mấy câu Khương Mịch vừa nói cậu tin hay không cũng không quan trọng, tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu: Giao dịch tôi đưa ra cậu có đồng ý hay không? Để tôi trực tiếp nói chuyện với hệ thống, tôi sẽ không cắt nguồn đầu tư, vậy thôi."

Bách Mặc trầm mặc, như đang thương lượng với hệ thống.

Mười phút sau, Bách Mặc nói: "Thiên tài 70 xu nói, bây giờ nó không biết chắc có thể cứu sống mẹ anh hay không. Anh cho chúng tôi chút thời gian, đợi sau khi nghĩ kỹ thì ngày mai sẽ trả lời. Thế nào?"

Khương Mịch nhũn mảy, cứ có cảm giác đây là kế hoãn binh của Bách Mặc, có lẽ hẳn lại có ý đồ khác.

Nhưng mà hệ thống ở trên người hẳn, là thứ hữu hình không thể nắm bắt được, bọn họ cũng không còn cách nào.

"Cho cậu thời gian thì có thể." Cổ Ngôn Phong hơi suy tư: "Nhưng tôi không đợi được đến sáng mai. Đêm nay buổi tiệc kết thúc, cậu phải cho tôi biết đáp án. Tôi không có nhiều thời gian đâu, cậu không đồng ý tôi sẽ có biện pháp khác."

Bách Mặc lại trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói: "Được."

"Vớ cả, không được ra khỏi khách sạn. Tôi sợ cậu bỏ trốn." Cổ Ngôn Phong nói thẳng.

Bách Mặc cắn chặt răng, cuối cùng vẫn đồng ý: "Được."

Sau đó mang về mặt khó coi đập cửa rồi đi.

"Chú Hạ, chú cho người theo dõi cậu ta đi." Cổ Ngôn Phong nói: "Cháu sợ cậu ta sẽ không an phận."

Hạ Uẩn Dung đồng ý, gọi điện thoại sắp xếp người.

Lúc này Cổ Ngôn Phong mới buông Khương Mịch ra, Khương Mịch đi qua chỗ Hạ Uẩn Dung gọi: "Chú...."

Mới gọi một tiếng, nước mắt cô liền trào ra.

"Quả quý?" Hạ Uẩn Dung thử kêu một tiếng, mắt cũng đỏ theo.

Mặc dù ban nãy ông đã suy tư rất nhiều, tự cho rằng đã chuẩn bị tốt tâm lý nhưng vẫn không thắng nổi cảm xúc gom góp mấy năm nay.

"Vâng, là cháu đây." Khương Mịch gật gật đầu, nức nở nói, "Cháu là Quả quýt, ba cháu tên Hạ Vận Trình, mẹ cháu tên Khương Di. Ba cháu là một kỹ sư thiết kế, mẹ cháu là một nhà biên tập, hai người họ mở một công ty thiết kế đồ trang sức, nhưng mà không ở thế giới này..."

Hạ Uẩn Dung ôm chặt lấy Khương Mịch, nước mắt rơi lã chã.

"Trước đó cháu đã muốn nói cho chú biết, nhưng sợ chú không chấp nhận được. Xin lỗi chú, cháu.... Cháu nên nói sớm cho chú biết."

"Không." Hạ Uẩn Dung liềm mạng lắc đầu, "Là chú nên xin lỗi cháu, cũng xin anh trai và chị dâu...."

"Không phải." Cổ Ngôn Phong đi tới, đặt tay lên vai Hạ Uẩn Dung: "Vừa rồi chú cũng nghe thấy rồi đấy, trên người Bách Mặc có hệ thống, theo như suy đoán của bọn cháu thì lúc trước Mịch Mịch mất tích có lẽ có liên quan đến hệ thống. Chuyện này không phải do chú sai, chú không cần tự trách."

Khương Mịch lau nước mắt, nói theo: "Thầy Cố nói đúng đấy ạ, chuyện này không liên quan đến chú, ba mẹ cháu cũng chưa từng trách chú. Bọn họ vẫn luôn nhớ đến chú, sợ chú sống không tốt."

Hạ Uẩn Dung bình ổn cảm xúc rồi buông Khương Mịch ra: "Có thể nói cho chú nghe rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào không?"

Khương Mịch gật đầu, kể hết mọi chuyện cho Hạ Uẩn Dung nghe.

"Trước đó cháu cũng không dám nghĩ chú là chú ruột của cháu, bởi vì cháu không biết cháu xuyên từ thế này sang thế giới khác rồi lại xuyên trở về, vì vậy cháu không nhắc đến ba mẹ."

"Thảo nào lần đầu tiên gặp cháu, chú đã cảm thấy quen thuộc." Lúc này tâm trạng Hạ Uẩn Dung đã hoàn toàn ổn định, thân là một ông chủ lớn, ông biết đây là một chuyện cực kỳ quan trọng nên cũng không vòng vo: "Nói như vậy, bây giờ Bách Mặc rất nguy hiểm, năng lực của hệ thống chúng ta không biết thế nào, ngộ nhờ...."

"Chắc không sao đâu ạ." Khương Mịch an ủi: "Cháu có cảm giác hệ thống đó không mạnh như chúng ta nghĩ. Nếu nó thật sự lợi hại thì Bách Mặc đã không đến bước đường này. Hơn nữa hệ thống tồn tại lâu như vậy rồi mà vẫn chưa làm nên chuyện gì, ngược lại những người trói định với hệ thống đều trở nên ác độc, không biết là do bản tính bọn họ vốn thế hay là do bị hệ thống thay đổi."

"Chú cảm thấy là do bọn họ bị hệ thống chi phối." Hạ Uẩn Dung nhận thức mọi chuyện rõ ràng hơn cô: "Mỗi người đều có lòng tham riêng, chỉ là do năng lực không đủ nên nhiều lúc tham vọng ấy chỉ là mơ ước thôi. Nếu bỗng nhiên con người có năng lực siêu nhiên, ban đầu có thể dễ dàng thực hiện được giấc mơ thì có mấy ai ngừng được tham vọng của chính mình? Vĩnh viễn không thỏa mãn, ban đầu nếm được ngon ngọt thì sau này sẽ nảy sinh dã tâm lớn hơn nữa. Nếu là người mạnh mẽ cứng rắn thì sẽ nghĩ cách kiểm chế những dã tâm đó, nhưng Tiêu Hàm Surong là người có tâm lý vận vẹo, dẫn đến việc hệ thống càng ngày càng vận vẹo. Đến nỗi ngay cả Bách Mặc trẻ tuổi còn ở cái giới này lẫn lộn bao nhiêu năm, từng thấy bao việc cá lớn nuốt cá bé, sức mạnh của tầng lớp tư bản nên tâm lý bị ảnh hưởng cũng là điều bình thường. Sau khi có được hệ thống, cậu ta tự cho mình là mạnh nhất, có vài thứ không có thì không được."

Khương Mịch nhớ đến lúc vừa xuyên tới đây, có lần bạn thân của Ngu Bạch bắt nạt cô, khi đó Bách Mặc còn đứng về phía cô. Sau đó bị cô từ chối lời mời tham dự sinh nhật, biểu hiện của hắn cũng coi như tức giận.

Quả thật Bách Mặc của trước kia với bây giờ giống như hai người khác nhau vậy.

Thật ra hắn có năng lực, có nhan sắc, có ánh sáng của nam chính, cho dù không có hệ thống hỗ trợ thì cũng sẽ có một tương lai tốt đẹp.

Nhưng hắn lại đi lên con đường này, rõ ràng là vì cậu mình biết hết tất cả, cho rằng bản thân là vô địch.

Cũng không biết nên trách hệ thống hay nên nói bản tính hắn vốn như vậy nữa....

Khương Mịch thở dài, đúng lúc đó, di động của Hạ Uẩn Dung vang lên.

Buổi tiệc dưới lầu còn đang tiếp tục, bọn họ là ba nhân vật chính lại đồng thời mất tâm biệt tích thì không nên.

Chuyện chưa nói xong đành phải tạm thời gác xuống, Hạ Uẩn Dung đi thay quần áo, Cố Ngôn Phong và Khương Mịch cùng nhau đi xuống dưới lầu.

Bọn họ đi bằng cầu thang bộ, khi vừa đến chỗ rẽ, Khương Mịch nhìn thấy Ngu Bạch đang đứng nói chuyện cùng Mạnh Lan Quân.

Đương nhiên cô sẽ không mời Ngu Bạch tới đây, nhưng Ngu Bạch là diễn viên chính trong đoàn phim, Hạ Uẩn Dung không thể không mời nên việc cô ta xuất hiện ở đây cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng khi nhìn thấy hai người này đứng cạnh nhau, trong lòng Khương Mịch khản trương phát điên lên.

Việc Mạnh Lan Quân chết thảm trong truyện, cô vẫn còn nhớ rõ.

Cơ mà nơi này chắc không có gì nguy hiểm, Khương Mịch tự an ủi bản thân xong mới nhìn thấy chiếc đèn thủy tinh trên đầu hai người họ hơi đóng băng, hơn nữa biên độ cũng không thích hợp.

Mặc kệ có phải ảo giác hay không, tốt nhất vẫn nên tách hai người họ ra trước. Khương Mịch nghĩ rồi nhanh chóng bước đến.

"Em đi chậm lại, đừng để bị trượt chân..." Cố Ngôn Phong đi phía sau cô, không nhìn được dặn dò.

Nhưng anh còn chưa nói xong thì đã thấy Khương Mịch bỗng nhiên chạy lên.

Ngực Cố Ngôn Phong giật thót một cái, anh chạy về hướng Khương Mịch, lại nhìn thấy đèn thủy tinh treo trên trần bỗng nhiên rơi xuống!

Khương Mịch nhanh chóng đẩy Mạnh Lan Quân và Ngu Bạch ra, nhưng theo quán tính không dừng được nên cô trực tiếp ngã trên mặt đất.

Chiếc đèn thủy tinh kia gần như rơi thẳng xuống đỉnh đầu Khương Mịch, trong giây phút đó trái tim của Cố Ngôn Phong đều rạn nứt, dùng hết sức mình để tiến lên. Nhưng vốn dĩ anh đã ở phía sau, lại mất chút thời gian phản ứng nên căn bản không đuổi kịp.

Chiếc đèn thủy tinh cứ thế rơi xuống.

Một tiếng động lớn vang lên, chiếc đèn rơi xuống mặt đất, vô số mảnh thủy tinh nhỏ văng ra khắp nơi.

Trong đại sảnh vang lên tiếng hét chói tai hết đợt này đến đợt khác, mọi người đều chạy tán loạn khắp nơi.

Hai chân Cố Ngôn Phong mềm nhũn, thiếu chút nữa đã quỵ xuống, anh hơi khựng lại rồi mới chạy tới bế Ngược Mịch: "Mịch Mịch, Mịch Mịch.... Em không sao chứ?"

"Không sao." Khương Mịch đẩy mấy mảnh thủy tinh trên người ra, lắc đầu.

Vừa rồi thật quá nguy hiểm, không biết có phải do ảo giác hay không mà Khương Mịch cảm thấy khi chiếc đèn kia sắp rơi xuống đầu cô, nó đột nhiên dừng lại rồi rơi xuống bên cạnh chân cô.

Mọi chuyện diễn qua quá nhanh, dường như chỉ trong nháy mắt nên Khương Mịch sợ mình nghĩ nhiều.

Cố Ngôn Phong đỡ cô đứng lên, cẩn thận kiểm tra từ trên xuống dưới một lần, sau khi chắc chắn không có chuyện gì thì mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lại tức giận.

Khương Mịch còn chưa nhận ra sự thay đổi của anh, thấp giọng nói: "Em nghỉ ngơi....."

"Anh nghỉ ngơi chỉ số thông minh của em có vấn đề!" Hai mắt Cố Ngôn Phong phiếm hồng, cất giọng phẫn nộ: "Tại sao lại xông lên? Em có nghĩ tới hậu quả không? Ngộ ngờ.... Nếu có chuyện gì xảy ra thì chú của em phải làm sao bây giờ? Chú ấy vừa tìm được em, còn cả anh..."

Anh phải làm sao bây giờ? Cố Ngôn Phong không nói tiếp được nữa.

Quen biết một năm, đây là lần đầu tiên Khương Mịch nhìn thấy Cố Ngôn Phong giận dữ mắng người, vì thế ngây người trong giây lát.

Cố Ngôn Phong nhìn cô ngốc nghếch mở to hai mắt, vẻ mặt cực kỳ vô tội làm trái tim anh tức khắc mềm nhũn. Dù sao anh cũng không muốn mắng cô, chỉ là vừa rồi thật sự rất sợ.

Bất chấp xung quanh có nhiều người nhìn, Cố Ngôn Phong duỗi tay đem Khương Mịch tiến vào lồng ngực, run rẩy nói: "Em dọa anh rồi, biết không?"

"Xin lỗi, em sai rồi." Khương Mịch ngoan ngoãn xin lỗi, "Em nghe bạn trai, sẽ không có lần sau đâu."

Cố Ngôn Phong: "....."

Editor:

Vẫn như cũ, đủ 150 vote mình mới đăng chương mới nhé mọi người. Chợt nhận ra là có nhiều người đọc chưa lắm đấy, phải bắt mọi người tương tác rồi này kéo dài thời gian tí mới được (´_´), căn bản là đạo này mình cũng lười.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Nhất thời không biết nên nói gì.

"Buông ra đi, mọi người đang nhìn kia." Khương Mịch nhìn Ngu Bạch và Mạnh Lan Quân, hơi chần chừ.

Vừa rồi mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ nên mọi người đều vội vàng chạy trốn, không ai chú ý tới những chi tiết này. Lúc này tất cả đều bình tĩnh lại, dễ dàng nhận ra không khí khác lạ giữa hai người họ.

Cố Ngôn Phong liếc nhìn đám Ngu Bạch, bỗng nhiên khom lưng, ôm Khương Mịch lên theo kiểu công chúa.

Phải ôm cô như vậy thì trong lòng anh mới trấn định lại một chút.

Khương Mịch cả kinh, thấp giọng hỏi: "Anh điên rồi sao? Làm gì vậy?"

Cố Ngôn Phong dùng giọng không lớn không nhỏ đáp: "Đừng sợ, tình huống này không đi được cũng đừng xấu hổ, anh ôm em đi."

Khương Mịch: "....."

Vậy được rồi, cô duỗi tay ôm lấy cổ anh, dán gần lên người anh.

Cố Ngôn Phong ôm Khương Mịch đi đến ghế sofa bên cạnh ngồi xuống.

Hạ Uẩn Dung nghe được tiếng động mới vội vàng chạy xuống lầu, khiếp sợ khi nhìn thấy cảnh này, vội vàng chạy tới hỏi.

Sau khi xác định Khương Mịch không sao, ông mới đi trấn an khách khứa.

"Mịch Mịch, cậu không sao chứ?" Tạ Hiểu Toàn và Tô Phấn vội vàng chạy tới đây.

Khương Mịch lắc đầu: "Không sao, chỉ hơi sợ một tí thôi."

"Mịch Mịch, em có bị thương chỗ nào không? Hay đến bệnh viện kiểm tra thử đi!" Mạnh Lan Quân và Ngu Bạch đồng thời chạy đến, Ngu Bạch đứng bên cạnh không hé răng, còn Mạnh Lan Quân không kiềm được hỏi thăm liên tục.

Vừa rồi nếu không có Khương Mịch, hai người họ căn bản không thể nào tưởng tượng được chiếc đèn sẽ rơi xuống, chắc chắn trốn không thoát.

"Em không sao, hai người không sao chứ?" Khương Mịch quan tâm hỏi: "Hình như em dùng lực mạnh quá, đẩy hai người ngã thì phải?"

Đúng thật là hai người họ thiếu chút nữa đã té ngã, rượu trong tay cũng đổ hết lên lễ phục, nhìn qua rất chật vật. Nhưng cái này không thể so sánh với tính mạng được.

"Chúng tôi không sao." Ngu Bạch hé môi, nghiêm túc nói: "Khương Mịch... Cảm ơn cậu."

Khương Mịch nhìn cô ta một cái, không biết nói gì.

Sở dĩ vừa rồi cô phản ứng nhanh như vậy, là vì cô có cảm giác áy náy không tên với Mạnh Lan Quân. Mặc dù mọi chuyện còn chưa phát sinh, nhưng nếu đã xuyên qua, ngay cả hệ thống còn có thì ai biết được những cốt truyện trong sách sẽ chỉ xảy ra một lần? Cô cứu người không phải xuất phát vì tấm lòng cao thượng, mà đơn giản là vì muốn an tâm. Dù sao thì sau lần cứu Mạnh Lan Quân này, tâm lý của cô cũng dễ chịu hơn nhiều.

Ngay cả Ngu Bạch cũng là cô thuận tay cứu giúp.

"Không sao." Khương Mịch xua xua tay, nói: "Cậu là khách của tôi, tôi không thể làm khách của mình bị thương được."

Tạ Hiểu Toàn đứng bên cạnh kéo tay Khương Mịch.

Khương Mịch không hiểu, hoang mang nhìn cô ấy.

Tạ Hiểu Toàn chỉ quần áo trên người Ngu Bạch, lúc này Khương Mịch mới nhận ra Ngu Bạch không mặc lễ phục.

Hóa ra cô ta không phải là khách? Vậy chuyện vừa rồi...

"Tôi không phải khách cậu mời đến, sở dĩ tôi ở đây là vì... Đây là khách sạn nhà tôi." Ngu Bạch đỏ mặt nói.

"Khách sạn nhà cậu?" Khương Mịch nhướn mày: "Vậy cậu giải thích cho tôi nghe đi, tại sao cái đèn này đột nhiên lại rơi xuống?"

"Nhất định tôi sẽ điều tra rõ ràng..." Ngu Bạch còn chưa nói xong, phía sau lại vang lên những tiếng kính hô.

Cả đám người đồng loạt quay đầu lại.

Khương Mịch vừa thấy liền khiếp sợ. Bách Mặc ngã từ trên cầu thang xuống, lăn vài vòng dưới đất rồi bất động, nhìn có vẻ như đang hôn mê!

Cố Ngôn Phong cùng Hạ Uẩn Dung vội vàng đi tới xem xét.

Khương Mịch đang định đi theo, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một thanh âm máy móc lạnh lẽo: "Chào cô, Khương Mịch, ta là Thiên tài 70 xu."

Cuối cùng hệ thống đã tìm tới cửa.

Khương Mịch đầu tiên là vui vẻ, ngay sau đó lại mắng: "Cái gì mà Thiên tài 70 xu? Ta thấy người chính là đồ rác rưởi thì có! Cái tên Đồ ngọc 10 xu càng thích hợp với người hơn. Người tới tìm ta là có ý gì? Ta không muốn ở chung một chỗ với người, cũng không muốn hợp tác với người. Mời người, ngay lập tức, cút đi!"

Hệ thống đợi Khương Mịch mắng xong mới nói: "Hắn là cô biết rõ, vừa rồi ta đã cứu cô."

Khương Mịch nhớ đến cảnh khi chiếc đèn treo rơi xuống lại tạm dừng 0.1 giây, trong lòng cô cũng hiểu đại khái chỉ có hệ thống mới làm được việc này.

"Nhưng mà, chiếc đèn rơi xuống chẳng lẽ không phải công lao của người sao?" Khương Mịch cười lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ còn muốn ta biết ơn người?"

Hệ thống trầm mặc trong giây lát, sau đó nói: "Thật xin lỗi, ta không nghĩ sẽ làm cô bị thương."

Khương Mịch vừa tức vừa buồn cười: "Vậy chẳng lẽ làm người khác bị thương thì được? Cho dù ngươi có năng lực hơn người thì cũng không thể muốn làm gì thì làm được. Ngươi từ đâu tới? Ta không tin không ai có thể quản được ngươi. Đừng để cho ta tìm được cách khiêu nại ngươi, nếu không, ta cũng cho ngươi nếm thử cảm giác bị đèn rơi vào người...."

"Không cần, năng lượng của ta sắp hết rồi, cứ nói chuyện như thế này thì ta lập tức sẽ chết." Thanh âm của hệ thống vẫn lạnh lẽo như thường, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy có chút khổ sở: "Còn một ít thời gian cuối cùng, cô còn gì muốn hỏi không?"

Khương Mịch nhủ thầm: "Ngươi muốn chết? Lần trước khi Tiêu Hàm Sương chết ngươi cũng nói sẽ chết, nhưng sau đó ngươi lại tìm đến Bách Mặc. Ngươi cho rằng lần này ta sẽ tin sao?"

"Mặc dù lần đó lừa Tiêu Hàm Sương nhưng ta cũng bị mất rất nhiều năng lượng, vậy nên năng lực của ta càng ngày càng yếu." Hệ thống nói: "Lần này là thật, thời gian không còn nhiều nữa, cô không muốn hỏi gì thật sao?"

Khương Mịch cảm giác nó không giống như đang nói dối, vì thế nhanh chóng hỏi: "Mẹ của thầy Cổ có thể tỉnh lại không?"

"Có thể." Hệ thống khẳng định, "Đợi khi nào ta hết năng lượng, sức mạnh áp chế bà ấy sẽ biến mất, bà ấy đương nhiên sẽ tỉnh lại. Nhưng ký ức mấy năm nay sẽ không có."

Chỉ cần có thể tỉnh lại là tốt rồi, không có ký ức càng tốt, nếu không bà ấy sẽ rất khổ sở. Khương Mịch lại hỏi: "Còn ba mẹ ta?"

Lần này hệ thống không hề hé răng.

"Hử?" Khương Mịch có chút hoảng hốt: "Ngươi đừng giả chết mà, chắc chắn thầy Cổ đoán không sai. Gia đình ta xuyên qua đều là tại ngươi đúng không? Vì thế ngươi mới áy náy, vậy nên vừa rồi mới cứu ta, đúng không?"

Hệ thống vẫn không lên tiếng, Khương Mịch sợ nó đã chết, nếu vậy thì cô biết đi đâu tìm biện pháp giải quyết bây giờ. Cũng may là hệ thống biết suy nghĩ của Khương Mịch, nó nhanh chóng mở miệng: "Cô đừng lo lắng, ta vẫn chưa chết, chỉ là đang suy nghĩ xem nên nói như thế nào mà thôi."

"Còn cần phải nghĩ á?" Khương Mịch cá giận nói: "Nói bắt đầu từ lúc ta xuyên đến đây đi."

"Vậy được rồi." Hệ thống bày ra dáng vẻ rất dễ nói chuyện: "Thật ra tất cả mọi chuyện các người đều đoán đúng, duy chỉ có một chuyện đã đoán sai. Mục tiêu ban đầu ta muốn tìm là Khương Mịch chứ không phải Bách Mặc."

Khương Mịch: "....."

Cái này là IQ không đủ chứ không phải do mù đường đúng không?

Hệ thống không phản ứng việc cô bức xúc: "Cô biết đấy, đây là một thế giới trong sách, mà nhiệm vụ của ta là làm nữ phụ trợ mình, chính là làm Khương Mịch trợ mình."

Khương Mịch load thông tin trong chốc lát: "... Vậy tức là, mục tiêu của ngươi không phải là ta, mà là chủ nhân của thân thể này?"

Hệ thống: "Đúng vậy."

Khương Mịch càng hét chỗ nói nổi: "Ngươi ngay cả trẻ con với người trưởng thành cũng không phân biệt được?"

"Không phải." Lần này giọng của hệ thống tựa hồ mang theo chút bất đắc dĩ: "Giống như những gì Cổ Ngôn Phong đã đoán, ngày ta xuất hiện đã làm nhiều loạn không gian từ trường, khiến cô bị xuyên qua. Việc này đối với ta mà nói chính là sự cố cực kỳ nghiêm trọng, cho dù hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ bị phạt. Vì thế ta muốn tìm cô trở về trước, sau đó đi làm nhiệm vụ sau."

Khương Mịch: "..... Cứ cho là thế thì tại sao ngươi lại đến tìm Tiêu Hàm Sương?"

"Người ta muốn tìm là mẹ cô, Khương Di. Ta muốn để bà ấy xuyên qua, sau đó đem cô về." Hệ thống giải thích: "Nhưng thật sự ta không nhảy bén với các con số lắm, đi nhầm nhà, sau đó vội vã nghĩ Tiêu Hàm Sương là mẹ cô. Đợi đến khi ta phát hiện thì đã bại lộ, Tiêu Hàm Sương đã phát hiện ra sự tồn tại của ta, ta đành phải đâm lao phải theo lao."

Khương Mịch không muốn mắng chửi nữa.

"Việc ta làm cho cô xuyên qua tuyệt đối không thể để cho người khác biết, vì thế ta chỉ đành nói với Tiêu Hàm Sương, mục tiêu của ta là chế tạo ra một thiên tài." Có lẽ hệ thống cảm giác được Khương Mịch bất lực với nó rồi nên chỉ độc thoại một mình: "Ta còn đang suy nghĩ biện pháp xem nên cứu cô như thế nào, Khương Di đã đi tìm cô, suýt nữa thì chết..."

"Khoan đã." Khương Mịch cảm thấy không đúng: "Chẳng phải mẹ ta cũng xuyên qua sao?"

Hệ thống nói: "Khi cô xuyên qua, trên người có rất nhiều đồ vật bị bắt để lại, bao gồm những thứ ba mẹ nuôi cô nhìn thấy, còn có cả đôi tất. Đó là đôi

tất do Khương Di tự đan nên bà ấy nhận ra, nó lại được nhặt bên vách núi nên bà ấy tưởng cô rơi xuống vực, không chút nghĩ ngợi đã nhảy xuống tìm cô. Nhưng tìm làm sao được? Khi thấy bà ấy sắp chết, ta chỉ có thể làm nhiều loạn không gian... làm bà ấy cũng xuyên qua."

Khương Mịch: "... Nếu người có thể khiến bà ấy xuyên qua thì tại sao không cho ta xuyên trở về?"

"Ta chỉ có thể làm nhiều loạn không gian từ trường, những cái khác thì không làm được. Thậm chí nơi Khương Di xuyên đến có cùng một chỗ với cô hay không ta cũng không xác định được. Nhưng khi ta phát hiện ra Khương Di, bà ấy đã rơi giữa không trung, đó là biện pháp duy nhất ta có thể cứu bà ấy."

Khương Mịch thật sự không biết nên nói cái gì: "Còn ba ta thì sao?"

"Ba cô cũng giống với mẹ cô, cũng tìm được đến vách núi. Điểm khác nhau chính là khi ấy không chỉ tìm được đôi tất của cô mà còn có hoa tai mẹ cô để lại."

Khương Mịch đã hiểu: "Vì thế ba ta cũng rơi xuống vách núi, sau đó người cũng cho ông ấy xuyên qua?"

"Các người không hồ là người một nhà." Hệ thống không nhịn được bức xúc: "Không chỉ có ba cô, ngay cả chú cô cũng thiếu chút nữa rơi xuống đó, may mà có ta phát hiện kịp."

Khương Mịch nhớ lúc này Bách Mặc có nói nửa đêm Hạ Uẩn Dung đã từng đến chùa Thanh Linh, hình như muốn tự sát.

"Người còn không biết xấu hổ nói ta?" Khương Mịch khó chịu: "Gia đình ta chia ly nhiều năm như vậy là tại ai?"

Hệ thống lập tức chuyển đề tài: "Hai lần nhiều loạn không gian đã làm năng lượng của ta mất hơn phân nửa, vậy nên không thể ở trong cơ thể Tiêu Hàm Sương được nữa, phải thiếu chảy bà ta."

Khương Mịch không rõ: "Nếu chuyện người đồng sinh cộng tử với Tiêu Hàm Sương đều là giả, vậy tại sao người không đi tìm nguyên chủ đi, ngược lại còn muốn Tiêu Hàm Sương hại mẹ của thầy Cổ làm gì?"

"Thiếu chết Tiêu Hàm Sương là một sự kiện quan trọng. Ta áp chế linh hồn Phí Nhất Nhược vào trong trạng thái ngủ, như vậy cả hai người đều còn sống, tạm thời ta sẽ không bị lộ." Hệ thống thờ dãi: "Nhưng lúc ấy ta không nghĩ Cổ ngôn phong lại khó chơi như vậy."

Khương Mịch không hiểu lắm: "Tại sao người không đi giúp nguyên chủ mà cứ phải tính kế thầy Cổ?"

"Cổ Ngôn Phong là chồng tương lai của Khương Mịch." Hệ thống nói: "Ban đầu ta muốn cho anh ta kiếm tiền, sau đó đi chăm sóc nguyên chủ, ai ngờ... Đi một bước lại sai một bước."

Khương Mịch suy nghĩ trong chốc lát, vẫn cảm thấy không đúng: "Dựa theo cách nói của người thì ban đầu, mẹ của thầy Cổ sẽ không bị linh hồn của Tiêu Hàm Sương chiếm đóng, đương nhiên anh ấy sẽ không phải chịu ngược đãi, như thế thì tại sao phải cùng nguyên chủ đính hôn?"

Hệ thống: "Chẳng phải trong sách đã viết rồi sao? Anh ta có bệnh kín, nếu không kết hôn với nguyên chủ thì sẽ chết."

Khương Mịch không ngờ thật sự là có căn bệnh kín này: "Là bệnh kín gì vậy?"

"Đại khái là mất ngủ." Hệ thống nói.

Khương Mịch: "... Mất ngủ mà nghiêm trọng đến mức đó sao?"

Hệ thống nghĩ ngợi rồi giải thích: "Chứng mất ngủ của Cổ Ngôn Phong rất nghiêm trọng, tới khi nào không ngủ được thì sẽ chết. Lão hòa thượng đã đoán mệnh cho anh ta, chỉ có thể kết hôn với nguyên chủ mới giải quyết được vấn đề này."

Không quan tâm tới chuyện Khương Mịch cạ lời, hệ thống tiếp tục độc thoại: "Vì thế nếu không muốn anh ta chết, cô phải sống với anh ta tới già."

Khương Mịch: "... Vậy lần trước, sau khi chúng ta vạch trần Tiêu Hàm Sương, tại sao người không trực tiếp tới tìm ta mà lại tìm tới Bách Mặc?"

"Nhiệm vụ của ta có hạn kết thúc trước khi cô 18 tuổi. Nói cách khác, hết ngày hôm nay, nếu ta không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ..... Sau khi Tiêu Hàm Sương chết, cô có ác cảm với ta, chắc chắn sẽ không muốn hợp tác với ta. Mà chẳng phải cô thích Bách Mặc sao? Ta nghĩ, nếu đổi sang cách khác, để Bách Mặc giúp cô thì sẽ dễ dàng hơn..."

"IQ của người thật sự có vấn đề rồi." Khương Mịch trợn trắng mắt: "Ta thích thầy Cổ, nguyên chủ mới thích Bách Mặc. Chuyện đó mà người cũng không nhận ra?"

"Cô với Cổ Ngôn Phong chỉ là kết hôn giả, ta chỉ nhớ cốt truyện chứ ai biết đâu... Thôi được rồi, ta thừa nhận, là ta ngu ngốc." Hệ thống nói: "Ta không ngờ Bách Mặc là một tên có dã tâm quá lớn, không chịu nổi dụ hoặc. Thậm chí cậu ta còn không chịu nghe ta nói, cố chấp làm, suốt ngày cầu nhàu năng lượng của ta ngày càng yếu. Sở dĩ hôm nay cậu ta làm đèn rơi xuống là vì biết kết cục của Mạnh Lan Quân trong truyện, cho dù cô ta chết thì chúng ta cũng không tính là phạm quy."

"Ta không muốn phí thời gian mất người nữa." Cuối cùng Khương Mịch cũng đã biết tường tận mọi việc, lắc đầu nói: "Ta chỉ hỏi người một câu, ba mẹ

ta còn có thể trở về không?"

Hệ thống nói: "Ta đã để lại cho ba người nhà cô một cánh cửa, nếu cô đã trở lại thì chúng tôi chỉ cần bọn họ đi đến cánh cửa đó thì có thể quay về. Nhưng khi nào về thì ta cũng không biết."

Khương Mịch: "....."

"Xin lỗi, là do năng lượng của ta không đủ." Hệ thống nói: "Ta chỉ có thể làm được đến đây thôi."

"Còn Bách Mặc thì sao?" Vừa rồi Bách Mặc đang hôn mê đã được đưa đến bệnh viện, Hạ Uẩn Dung cũng đi theo. Cố Ngôn Phong ở lại hiện trường, có lẽ phát hiện về mặt cô thay đổi nên cũng không tới quấy rầy, Khương Mịch rất lo lắng: "Cậu ta sẽ không chết chứ? Sau khi cậu ta tỉnh lại có làm lộ bí mật của ta không?"

"Không chết được đâu." Hệ thống bảo đảm: "Ta đã để lại chút năng lượng cuối cùng, chuyện về hệ thống cùng bí mật của cô sẽ bị xóa sạch, cậu ta sẽ không tạo ra uy hiếp gì cho các người nữa."

Mọi chuyện đã hoàn toàn rõ ràng, Khương Mịch lại hỏi thêm vấn đề cuối cùng: "Có phải nguyên chủ đã xuyên thành ta không?"

"Có lẽ vậy, chờ ba mẹ cô trở về, cô có thể hỏi bọn họ....."

Còn nói xong, trong đầu Khương Mịch bỗng nhiên vang lên âm thanh máy móc khác: "Cảnh báo! Hệ thống 70 xu không còn đủ năng lượng! Ba phút sau khởi động quá trình tự hủy."

"Ta phải đi đây." Hệ thống nói: "Khương Mịch, lúc trước là ta sai, ta nghĩ phải có tiền hoặc có danh dự, đứng trên đỉnh thế giới mới tính là thành công. Thật ra hạnh phúc chính là thành công lớn nhất rồi, cô đã trở mình thành công, mong cô vẫn luôn vui vẻ."

Thanh âm cảnh báo giống như tiếng búa nhức óc vẫn đánh ở màng tai Khương Mịch, cô không khỏi có chút khó chịu: "Ngươi sẽ tự hủy thật ư?"

Cô đợi ba phút, rốt cuộc hệ thống cũng không đáp lại.

"Mịch Mịch." Cố Ngôn Phong trấn an mọi người xong rồi mới đến đây: "Em sao vậy? Vẫn ổn chứ?"

"Em không sao." Khương Mịch lắc đầu: "Vừa rồi hệ thống 70 xu tới tìm em..."

Còn chưa nói xong, điện thoại Cố Ngôn Phong đã vang lên.

Anh nghe máy, không biết đối phương nói câu gì mà vẻ mặt trở nên phức tạp.

"Có chuyện gì vậy?" Sau khi tắt máy, Khương Mịch hỏi anh.

Môi Cố Ngôn Phong run nhè nhẹ: "Mẹ anh tỉnh rồi...."

HCA: Vote đủ nhé bà con ~ Nếu trong một ngày được 200 lượt vote thì ngày mai mình sẽ đăng hai chương liên tiếp, còn không thì một chương thôi. (*•.~•*)و^

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Edit: Cẩm Anh.

Khương Mịch nhớ vừa rồi hệ thống đã nói, sau khi năng lượng của nó tiêu hao hết, Phí Nhất Nhượng sẽ tỉnh lại.

Vậy nên đúng là hệ thống đã tự hủy ư?

Khương Mịch bỗng nhiên cảm thấy tâm tình thật phức tạp, nhưng hiện tại không kịp nói gì cả, cô nhanh chóng nắm tay Cố Ngôn Phong: "Chuyện còn lại cứ để em lo, anh mau tới bệnh viện đi."

Cố Ngôn Phong không hề sót ruột: "Không còn chuyện gì để em lo nữa rồi."

Lúc này Khương Mịch mới phát hiện đại sảnh đã vắng tanh, khánh khứa đều đã về hết.

"VẬY... Em đến bệnh viện cùng anh nhé?" Khương Mịch hỏi.

Cố Ngôn Phong trở tay nắm chặt lấy tay cô, lôi cô đi về hướng gara.

La Giang đã đợi sẵn trong xe.

"Anh La, để em lái cho." Khương Mịch muốn nói cho Cố Ngôn Phong biết chuyện của hệ thống, dù cô tin tưởng La Giang nhưng cũng không thể nói trước mặt anh ta được.

La Giang biết cô đã lấy được bằng lái, nhưng ngày thường ít khi lái xe nên cũng không yên tâm lắm, quay đầu xin ý kiến của Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong kéo cửa xe bên ghế phụ ra: "Em lái xe chú Hạ đi, chúng ta đi cùng nhau."

Trước đó Hạ Uẩn Dung đi bằng xe cứu thương đến bệnh viện, để chìa khóa lại cho anh.

"Đến anh La còn không tin kỹ thuật lái xe của em, anh không sợ à?" Khương Mịch thất đại an toàn, cố ý nói: "Muốn ngồi sang xe của anh La không?"

Cố Ngôn Phong nghiêng đầu đánh giá cô một hồi, điềm nhiên nói: "Đừng liên tục nói đến kỹ thuật lái xe, anh sẽ nghĩ nhiều."

Khương Mịch là một cô gái nhỏ đơn thuần, mất vài giây sau mới phản ứng lại, sau đó đỏ mặt: "..... Thầy Cố! Trong đầu anh toàn nghĩ linh tinh gì thế?!"

Cố Ngôn Phong thấp giọng cười một tiếng, không trả lời vấn đề này mà hỏi lại cô: "Phải đi gặp người lớn rồi, em thấy hồi hộp không?"

Khương Mịch chăm chú nhìn chằm chằm phía trước, nắm tay lái rất vững: "Em đáng yêu thế này mà còn cần phải hồi hộp sao?"

Thật ra cô vô cùng hồi hộp, nhưng tuyệt đối không thể biểu hiện ra ngoài được, quá mất mặt.

"Nói không sai." Cố Ngôn Phong gật đầu.

Khương Mịch cảm thấy thái độ của anh không đúng lắm, nhân lúc có đèn đỏ, cô quay xuống nhìn thoáng qua, phát hiện ngón tay anh vô thức nắm chặt lấy đai an toàn, đầu ngón tay dùng sức trở nên trắng bệch.

Khương Mịch bỗng nhiên hiểu ra, thật ra người hồi hộp mới chính là Cố Ngôn Phong.

Đương nhiên anh thật tình hy vọng mẹ mình có thể sớm tỉnh lại, nhưng sau khi tỉnh lại phải đối diện như thế nào? Giữa hai người họ không hề có khúc mắc, nhưng có thể trở về quan hệ thân mật như trước kia hay không thì không ai nói trước được.

"Hệ thống nói, ký ức mấy năm nay dĩ sẽ không nhớ đâu." Khương Mịch vội vàng an ủi anh, quên đi chuyện bản thân cũng đang rất khốn trương.

"Không ngạc nhiên lắm." Cố Ngôn Phong thở dài: "Phải rồi, hôm nay hệ thống đã nói với em những gì?"

Khương Mịch kể hết mọi chuyện ra: "Có lẽ là do đọc nhiều tiểu thuyết quá nên em luôn nghĩ hệ thống là một thứ gì đó rất vĩ đại. Không ngờ lại gặp phải thứ hệ thống ngu xuẩn như vậy. Nhưng cũng may là nó ngu, bằng không nó đã gây nguy hại cho chúng ta. Nó cũng chẳng phải hệ thống thiên tài gì, đến đây chỉ để gây rắc rối. Vậy nên, tình huống bây giờ cũng chưa phải là tệ lắm.... Chỉ là.... Xin lỗi anh, thầy Cố."

Cố Ngôn Phong không hiểu: "Tại sao lại muốn xin lỗi anh?"

"Ban đầu hệ thống vô ý làm em xuyên qua. Nếu nó mặc kệ em, trực tiếp đi tìm nguyên chủ thì anh và dĩ sẽ không gặp tai bay va gió rồi." Đương nhiên Khương Mịch biết trong chuyện này cô không sai, nhưng cô đau lòng cho Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên nhẹ cười: "Chẳng phải em đã bồi thường bản thân cho anh rồi sao? Anh không so đo nữa."

Khương Mịch: "...."

Ok, là cô lo lắng thừa, Cố Ngôn Phong còn có thể đùa giỡn với cô thì hồi hộp khấn trương chỗ nào chứ.

"Nếu lúc ấy hệ thống mặc kệ em, để một mình em xuyên đến thế giới khác.... Nói không chừng em đã không sống được đến bây giờ. Vì thế, thà để anh chịu khổ, đổi lại hiện tại em khỏe mạnh là được." Cố Ngôn Phong lại bổ sung thêm một câu.

Hốc mắt Khương Mịch tức khắc đỏ lên.

"Chú ý lái xe đi." Cố Ngôn Phong nhắc nhở: "Giống như lời em nói ấy, nhà chúng ta có nhiều tiền, sinh mạng rất quý."

Khương Mịch: "...."

Cảm xúc của cô hoàn toàn bị Cố Ngôn Phong phá vỡ rồi.

Đúng lúc này, di động của Cố Ngôn Phong lại vang lên, là Hạ Uẩn Dung gọi tới.

Ông nói Bách Mặc đã tỉnh, nhưng hình như có dấu hiệu của việc mất trí nhớ.

Cố Ngôn Phong nói vắn tắt là hệ thống đã biến mất nên ký ức của Bách Mặc mới bị xóa sạch, sau đó lại nói: "Chú Hạ, phiền chú để ý quan sát cậu ta, cháu sợ cậu ta đang giả vờ mất trí nhớ."

Anh bật loa ngoài nên toàn bộ quá trình Khương Mịch đều nghe thấy hết, cô chờ anh tắt điện thoại rồi mới hỏi: "Lúc ấy Bách Mặc hôn mê, có lẽ cậu ta không biết chuyện hệ thống xóa ký ức của mình nên chắc không phải giả vờ."

Cố Ngôn Phong cũng chỉ muốn cẩn thận hơn thôi: "Đề phòng là tốt nhất."

Khi nói chuyện, xe đã lái tới bệnh viện, Khương Mịch đỗ xe xong, cảm xúc hồi hộp lại tự động dâng lên.

"Đi thôi." Cố Ngôn Phong đi sang bên ghế điều khiển, giúp Khương Mịch kéo cửa xe ra, thuận tiện nắm lấy tay cô.

Khương Mịch không hề ngần ngại, trực tiếp đặt tay mình vào lòng bàn tay anh. Cố Ngôn Phong sẽ đưa cô đến gặp người lớn trong nhà, đồng thời cô sẽ đưa anh đến gặp Phí Nhất Nhược, giúp anh có dũng khí đối mặt với quá khứ.

"Anh ba, chị dâu." Hai người còn chưa kịp đi, một chiếc xe khác lại dừng ngay bên cạnh, Cố Ngôn Sanh và Cố An cũng đã tới.

Bọn họ chào hỏi, không có thời gian hàn huyên tâm sự mà chạy thẳng đến phòng điều trị.

Cố Vinh Xa ở nhà nên cách bệnh viện cũng gần, đã tới từ sớm.

Nhóm người bọn họ vừa đi đến cửa phòng bệnh đã bị quản gia ngăn cản.

Quản gia sắc mặt ngưng trọng, gần như không dám nhìn thẳng vào mắt Cố Ngôn Phong mà nói: "Ngôn Phong à, có chuyện này.... cháu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt trước."

Khương Mịch cảm giác bàn tay đang nắm tay mình đột nhiên siết chặt, cô vội duỗi một tay khác ra nắm tay anh.

"Chú Trương, có chuyện gì thì chú cứ nói, đừng ngại." Yết hầu phía dưới của Cố Ngôn Phong lặn lội, miễn cưỡng duy trì trạng thái bình tĩnh.

"Đại phu nhân bà ấy... hình như bị mất trí nhớ." Quản gia Trương căng da đầu nói.

Tàng đá trong lòng Cố Ngôn Phong mạnh mẽ rơi xuống đất, Khương Mịch cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Cũng còn may, bọn họ đã đoán trước được việc này rồi.

Nhưng Cố Ngôn Sanh và Cố An không biết, bọn họ ngay lập tức kinh hãi: "Tại sao lại mất trí nhớ được?"

"Bác gái quên cái gì?"

"Ký ức của đại phu nhân, hình như còn dừng lại ở năm Cố Ngôn Phong 10 tuổi." Tóc của quản gia Trương dường như trắng thêm mấy sợi.

"Sức khỏe có vấn đề gì không?" Cố Ngôn Phong lại hỏi.

Quản gia lắc đầu: "Bác sĩ đã kiểm tra rồi, không có vấn đề gì."

"Vậy là tốt rồi." Cố Ngôn Phong nói, "Ký ức... cũng không quan trọng lắm, chỉ cần người không sao là được."

"Đúng đúng đúng, người không sao là được." Cố Ngôn Sanh và Cố An lập tức phụ họa: "Mất trí nhớ cũng không phải chuyện gì đáng sợ, cùng lắm thì mấy ngày sau lại nhớ ra thôi."

Cố Ngôn Phong hít sâu một hơi, đẩy cửa phòng bệnh ra, nhưng không lập tức đi vào.

Bên trong cánh cửa, Cố Vinh Xa đang cùng Phí Nhất Nhược khóc lóc, một người khóc vì người khác mất trí nhớ, một người khóc vì người khác già đi.

Đối với Phí Nhất Nhược mà nói, trong ký ức của bà, Cố Vinh Xa vẫn còn đang trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, mặc dù không tán đồng cách sinh hoạt của ông nhưng đúng là Cố Vinh Xa đã giúp đỡ mẹ con bà rất nhiều, vậy nên Phí Nhất Nhược rất quý mến ông.

Nghe thấy tiếng động, hai người đồng thời ngẩng đầu lên, rõ ràng Phí Nhất Nhược khiếp sợ hơn vui vẻ.

"Mẹ." Cố Ngôn Phong chậm rãi đi đến mép giường: "Mẹ có nhận ra con không?"

Phí Nhất Nhược duỗi tay muốn kéo tay anh, lúc này mới chú ý trong tay anh còn nắm tay người khác. Bà chớp chớp mắt, càng thêm kinh ngạc nhìn về phía Khương Mịch.

Bà tỉnh lại đã bị mất trí nhớ, đương nhiên không ai nói cho bà biết rằng Cố Ngôn Phong đã đính hôn.

"Dì ạ." Khương Mịch vội vàng rút tay về, bày ra dáng vẻ nghiêm trang chào hỏi.

Cô sợ kích thích tới Phí Nhất Nhượng, ảo não không hiểu vì sao vừa rồi mình không nhớ phải buông tay ra.

"Mẹ, đây là Khương Mịch." Cố Ngôn Phong vội cầm tay Phí Nhất Nhượng, mỉm cười nói, "Là vợ chưa cưới của con."

Phí Nhất Nhượng rất mạnh mẽ, sau một hồi bàng hoàng thì lập tức khôi phục lại dáng vẻ bình thường, kéo lấy tay Khương Mịch: "Mặc dù đi không nhớ chuyện các con đính hôn là như thế nào, nhưng đi cảm thấy con rất quen, hình như gặp ở đâu rồi thì phải."

Có lẽ bà chỉ không muốn cho mọi người xấu hổ nên mới nói những câu này. Nhưng Khương Mịch nghe xong vẫn rất cảm động, sống mũi chua xót.

Cố Ngôn Sanh ở bên cạnh thấy vậy thì cũng không tiến lên chào hỏi, ra hiệu bằng mắt cho Cố An. Sau đó yên lặng đẩy Cố Vinh Xa ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa lại.

Ba người trong phòng vẫn chưa phát hiện, Cố Ngôn Phong cầm cả tay Phí Nhất Nhượng và Khương Mịch nắm lấy, đỏ mắt nói: "Cô ấy chính là Quả quýt đã mất tích nhà đi Khương, có lẽ mẹ đã gặp cô ấy lúc nhỏ nên cảm thấy quen thuộc."

"Tìm được rồi ư? Lớn quá nhỉ." Phí Nhất Nhượng biết chuyện Khương Mịch mất tích nên có chút kích động: "Vậy thì tốt quá, không uổng công ba mẹ con..."

Bà đột nhiên nhớ ra chuyện ba mẹ Khương Mịch cũng mất tích, vội vàng im bật, sau đó mới cẩn thận hỏi: "Ba mẹ con cũng quay về chứ?"

"Chưa ạ. Nhưng không sao, cháu tin bọn họ sẽ nhanh chóng quay về thôi." Khương Mịch lập tức nói.

Phí Nhất Nhượng gật đầu, ký ức của bà còn dừng lại khi Cố Ngôn Phong còn nhỏ, lúc này anh đã trưởng thành, là một người đàn ông, đã vậy còn đính hôn nên bà cứ có cảm giác không thích ứng lắm. Vừa rồi bà đã hỏi vấn đề không nên hỏi, vì thế lúc này không dám hỏi linh tinh nữa.

Cố Ngôn Phong cũng không biết nên nói gì.

"Dì, đi có thể tỉnh lại thật tốt quá, thầy Cố vẫn luôn lo lắng cho dì." Khương Mịch thức thời đứng lên: "Hay là hai người nói chuyện một lát đi? Cháu ra ngoài nói với anh cả một tiếng."

"À, đúng rồi, người vừa đi theo vào chính là.... Ngôn Sanh? Còn một người nữa là ai nhỉ?" Phí Nhất Nhượng không nhận ra đứa trẻ này.

"Là Cố An ạ." Khương Mịch nói.

"Chuyện của hai mẹ con ta nói sau." Phí Nhất Nhượng nhất thời không biết nói gì với Cố Ngôn Phong đã lớn, bèn nói: "Mời bọn họ vào đi, ưu tiên khách trước."

Khương Mịch mở cửa phòng gọi mọi người vào, nhiều người khiến bầu không khí cũng sôi nổi hơn.

Hàn huyền một hồi, Cố Vinh Xa không khỏe nên phải về nhà, những người khác cũng chào tạm biệt. Phí Nhất Nhượng không muốn ở bệnh viện nên để Cố Ngôn Phong đi hỏi bác sĩ, tối hôm đó đưa bà về nhà.

"Mẹ, hôm nay muộn quá rồi. Mẹ nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta nói chuyện." Cố Ngôn Phong đưa Phí Nhất Nhượng về phòng, Khương Mịch muốn để bọn họ có cơ hội nói chuyện nên không đi cùng, nhưng Cố Ngôn Phong cũng không ở lại lâu.

Phí Nhất Nhượng tỉnh lại quá bất ngờ, bọn họ còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, kéo dài thời gian được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

"Ừ, con cũng nghỉ ngơi sớm đi." Phí Nhất Nhượng gật đầu.

Cố Ngôn Phong trở lại phòng mình, Khương Mịch vội chạy tới hỏi: "Sao anh về nhanh vậy?"

Cố Ngôn Phong cúi đầu nhìn cô: "Anh..."

Anh muốn nói lại thôi, Khương Mịch nhìn thấy mà đau lòng, chủ động giang hai cánh tay ôm anh: "Không sao đâu, em hiểu tâm trạng của anh mà. Tối nay nghỉ ngơi cho khỏe, mai nói tiếp."

Cố Ngôn Phong hơi gật đầu, đem đầu dựa vào vai Khương Mịch.

Khương Mịch có thể cảm giác được anh đang giao hết trọng lượng cơ thể cho cô, trong lòng có chút rung động, càng dùng sức ôm chặt lấy anh.

Sau một hồi dính lấy nhau, rốt cuộc Cố Ngôn Phong cũng phản ứng lại, buông tay ra: "Nghỉ ngơi sớm đi."

Khương Mịch ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy vẻ mệt mỏi trong mắt anh, trong lòng tê rần, bỗng nhiên duỗi tay kéo cổ anh xuống.

Cố Ngôn Phong không kịp phòng bị, bị ép cúi đầu, Khương Mịch đồng thời nhón mũi chân, chủ động dâng môi mình lên.

Môi dán vào nhau, Cố Ngôn Phong khẽ run lên, đột nhiên duỗi tay ôm lấy eo Khương Mịch, ôm người cô lại gần.

Nhưng chính là lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, giọng của Phí Nhất Nhược truyền đến: "Ngôn Phong, mẹ tôi..... A, xin lỗi, hai con cứ tiếp tục."

Bà xoa người vội vàng chạy.

Khương Mịch:!!!

HCA: Vì không đủ số vote nên hôm nay chỉ có một chương thôi, cổ lên nào các bạn!!! Nhớ vote và cmt ủng hộ mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Edit: Cẩm Anh.

Lần đầu tiên trong đời chủ động thân mật, kết quả lại bị mẹ của bạn trai nhìn thấy, gương mặt Khương Mịch đỏ bừng, xấu hổ muốn chết luôn.

Cô "vèo" một cái rút tay về, cũng không trốn đi đâu mà dưới tình thế cấp bách ngồi xổm ở góc tường, chôn đầu dưới khuỷu tay.

Bọn họ đi thẳng từ yến hội về nên Khương Mịch vẫn đang mặc lễ phục, mái tóc được búi lên, lúc này ngồi xổm xuống cúi đầu, cần cổ trắng nõn của cô lộ ra một đường cong, dưới ánh đèn giống như phát sáng, cảm giác như sắp có con bướm vỗ cánh bay ra... Tầm mắt Cố Ngôn Phong dừng vài giây trên người cô, đáy mắt trào ra một tầng ý cười.

Anh không hề nghi ngờ việc nếu trên mặt đất có cái lỗ thì cô sẽ chui xuống.

Cảm xúc bất an từ lúc Bách Mặc xuất hiện tới nay đến khi Khương Mịch suýt chút nữa đã bị đèn rơi trúng, sau đó lại nhìn thấy cảnh mẹ mình bắt lặc.... Tất cả mọi cảm xúc, giờ đây đều biến mất không còn dấu vết.

Có một người bạn gái đáng yêu thế này, anh còn phiền não nào đáng để trong lòng nữa?

Cố Ngôn Phong đi qua, ngồi xổm bên cạnh Khương Mịch, duỗi tay ôm lấy bả vai cô, giải thích: "Mẹ anh vẫn còn chưa thích ứng, ở trong lòng bà ấy, anh mới có 10 tuổi, nghĩ là anh chỉ ở một mình nên mới không gõ cửa..."

"Đừng nói nữa." Khương Mịch ảo não chặn lời anh, đương nhiên cô hiểu Phí Nhất Nhược đang nghĩ gì. Tình huống hiện tại đối với bà ấy chẳng khác nào đứa con hôm qua mới 10 tuổi, ngủ một giấc tỉnh dậy đã biến thành gần 30, bà có thể thích ứng được mới lạ. Sở dĩ giờ này bà đến đây cũng là do không ngủ được, muốn tìm con trai nói chuyện. Bà ấy chưa sửa đổi được nhận thức nên chỉ nghĩ đứa con trai 10 tuổi của mình sống một mình, vì thế mới mở cửa đi vào, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng xấu hổ.

Chính bởi vì hiểu tâm trạng của Phí Nhất Nhược, vậy nên Khương Mịch mới cảm thấy xấu hổ, vì cô cứ có cảm giác mình đang dụ dỗ trẻ vị thành niên. Rõ ràng Cố Ngôn Phong đã là "người đàn ông già" rồi, nhưng trong lòng mẹ anh, anh mới chỉ có 10 tuổi.

Quan hệ này cũng rắc rối thật đấy.

"Em thử nghĩ cách khác đi, đây cũng không phải là chuyện xấu đâu." Cố Ngôn Phong tiếp tục an ủi nói: "Nếu không trải qua một vài ấn tượng thì tiềm thức bà ấy rất khó thích nghi với hiện thực, bà ấy sẽ chỉ nghĩ anh vẫn là đứa trẻ 10 tuổi. Nếu bà ấy nhìn thấy chúng ta thân mật vài lần thì sẽ không xấu hổ nữa..."

"Anh đủ rồi!" Mặt Khương Mịch càng đỏ hơn. Ý kiến gì thế này? Như thế chẳng phải càng gây ấn tượng mạnh với Phí Nhất Nhược hơn sao?

Mẹ chồng nhà người ta khi nghĩ đến con dâu mình đều là thiện lương, dịu dàng, đáng yêu xinh đẹp; duy chỉ có mẹ chồng cô là toàn nghĩ đến mấy cảnh tượng xấu hổ.... Còn để cho người khác sống không đây?!

Cố Ngôn Phong còn muốn nói cái gì nữa, Khương Mịch lại đẩy anh ra, vội vàng đi vào phòng tắm: "Em muốn đi tắm. Anh sang xem đi đi, chắc chắn bây giờ đi ấy không thoải mái."

Nhìn cánh cửa phòng tắm trước mặt đóng sập lại, Cố Ngôn Phong không nhịn được cười lắc đầu, nghe theo Khương Mịch đi tìm Phí Nhất Nhược. Vừa mới đi vài bước lại quay đầu lại, anh lấy trong tủ quần áo ra một bộ áo ngủ của mình rồi đặt trước cửa phòng tắm, sau đó đóng cửa lại rồi đi.

Có lẽ Phí Nhất Nhựt đã chịu kích thích quá lớn nên sau khi quay lại phòng ngủ, ngay cả cửa cũng chưa kịp đóng.

Cố Ngôn Phong đi tới cửa, vừa mới định nâng tay lên, liền nhìn thấy bà đang ngồi ở trước bàn trang điểm, sẫm soi gương mặt bản thân.

Tâm lý Phí Nhất Nhựt còn dừng lại ở năm 30 tuổi, mà cơ thể đã lão hóa mười mấy năm rồi. Mặc dù nhiều năm nay Tiêu Hàm Sương đều chú trọng bảo dưỡng nhưng bà ta suy tư âu lo nhiều, hơn nữa phải chịu tra tấn gần hai mươi năm, vì thế bất kể là dáng người hay trạng thái da Phí Nhất Nhựt bây giờ đều kém hơn hồi còn 30 tuổi rất nhiều.

Chênh lệch quá lớn, ai lâm vào trong tình trạng này cũng rất khó để tiếp thu. Lúc này Phí Nhất Nhựt nhìn chằm chằm mặt mình chỉ là để nhớ kỹ bà không còn 30 tuổi nữa, không được làm ra những chuyện xấu hổ như hồi nãy.

Cố Ngôn Phong nhắm mắt đi qua, trực tiếp duỗi tay xoay chiếc gương đi.

Lúc này Phí Nhất Nhựt mới phát hiện có người vào phòng, bà đỏ mặt nói: "Xin lỗi, vừa rồi mẹ.... Không phải cố ý muốn quấy rầy các con."

Bà cúi đầu, vừa xấu hổ lại thấy hơi bất lực.

"Không sao." Cố Ngôn Phong lảng tránh đề tài xấu hổ này, cúi người ôm lấy bà vai bà: "Mẹ còn nhớ không? Mẹ đã từng nói, mẹ phải làm người bạn tốt nhất của con."

Đương nhiên Phí Nhất Nhựt nhớ rõ, chuyện cũ đối với bà mà nói chỉ như mới xảy ra hôm qua. Cố Ngôn Phong hồi bé là một đứa trẻ trưởng thành sớm, cảm thấy bạn bè cùng lứa tuổi không thể hiểu nổi suy nghĩ của mình, vì thế thường xuyên buồn rầu. Mỗi lần Phí Nhất Nhựt nhìn thấy con trai mình nhăn mày là lại buồn theo, cảm thấy anh đáng yêu không chịu được. Vì thế bà mới nói với anh rằng: Mẹ hiểu con, cả đời này mẹ sẽ là người bạn tốt nhất của con.

"Con cũng muốn làm bạn tốt với mẹ, nhưng khi đó còn quá nhỏ, con cũng không thể hiểu hết những suy nghĩ của mẹ." Cố Ngôn Phong dịu dàng nói: "Bây giờ thì tốt rồi, bỏ bốn lên năm là mười, con với mẹ đều đã 30 tuổi, tư tưởng không có sự khác nhau. Vì thế đây cũng là chuyện tốt, đúng không?"

Phí Nhất Nhựt ngẩng đầu, sau khi tỉnh lại, đây là lần đầu tiên bà nghiêm túc ngắm nhìn Cố Ngôn Phong, trước đó bà không dám nhìn kỹ.

Vừa thấy, bà phát hiện Cố Ngôn Phong đã không còn giống đứa bé hay khóc như trong trí nhớ của bà nữa. Nhưng anh trưởng thành như vậy, bà cũng không bất ngờ. Khi còn nhỏ, bà đã từng vô số lần tưởng tượng dáng vẻ của anh khi lớn lên, đại khái cũng giống như bây giờ.

Anh trở nên cao ráo tuấn tú, có nét anh tuấn của người cha và cũng có nét dịu dàng của người mẹ. Cuộc sống sinh hoạt của anh còn thành thực ổn trọng hơn cả ba mình, cũng càng ôn hòa nho nhã, làm người ta rất có cảm giác an toàn. Giống như chẳng sợ có thể giới sụp xuống, chỉ cần anh ở đây, anh cũng có thể khởi động một bầu không gian.

Đứa trẻ đã từng sống dưới cánh chim của bà, nay lại yên lặng trưởng thành trong không gian mà bà không biết, có thể giúp bà che mưa chắn gió.

Chiếc lá lượn qua lượn lại trong lòng Phí Nhất Nhựt suốt từ khi tỉnh lại đến giờ cuối cùng cũng từ từ rơi xuống. Bà dựa vào vai Cố Ngôn Phong, đỏ mặt nói: "Xin lỗi con, mẹ quên mất ký ức về chúng ta rồi."

"Không sao đâu." Cố Ngôn Phong ôn tồn nói: "Ký ức sau này của chúng ta sẽ ngày càng tốt đẹp, mẹ chỉ cần nhớ những chuyện sau này là đủ rồi."

Phí Nhất Nhựt gật đầu: "Đúng vậy, về sau sẽ càng tốt đẹp, con trai của mẹ đã lấy được vợ rồi mà.... À phải rồi, vừa nãy mẹ không làm Quà quýt sợ chứ? Con gái da mặt mỏng, con mau về dỗ nó đi."

Bà nói rồi đẩy Cố Ngôn Phong ra: "Mau về đi."

"Yên tâm." Cố Ngôn Phong cười nói, "Con sẽ dỗ cô ấy thật tốt."

Lại một lần nữa quay về phòng mình, Cố Ngôn Phong phát hiện Khương Mịch tắm rửa xong đã chui vào trong chăn, trùm chăn kín đầu, chỉ để lại vài lọn tóc xõa trên gối.

Mà bên cạnh cô còn có thêm một cái chăn khác, ý tứ rất rõ ràng.

Khóc miệng Cố Ngôn Phong hơi cong, đi rửa mặt trước, sau đó đi ra mới phát hiện Khương Mịch vẫn còn trốn trong chăn.

Cô gái nhỏ xấu hổ thật rồi.

"Em không khó chịu sao?" Cố Ngôn Phong quy củ đắp chiếc chăn còn lại rồi nằm lên giường, chỉ duỗi một cánh tay ra xoa đầu cô.

Phần đầu của chiếc chăn hơi cử động, Khương Mịch không nhin nổi mà cất giọng rầu rĩ: "Đừng làm loạn, em ngủ rồi."

"Ừ, chúc ngủ ngon." Cố Ngôn Phong khẽ cười một tiếng, duỗi tay tắt đèn, trong phòng ngay lập tức tối đen.

Không khí an tĩnh trong chốc lát, sau đó Khương Mịch mới lén lút bò từ trong chăn ra, kết quả vừa lộ ra đôi mắt, trong bóng tối đã có đôi mắt sáng lấp lánh đang cười thầm nhìn chằm chằm cô.

Khương Mịch: "...."

Quả thật cô quá khó thở, không thể nào chui vào chần được nữa nên dứt khoát duỗi tay che lại mắt Cố Ngôn Phong: "Ba giờ rồi đó, sao anh không ngủ đi?"

Cố Ngôn Phong lại cười nói: "Vừa rồi mẹ chồng em bảo anh về phòng phải dỗ em, anh còn chưa dỗ nên không thể ngủ được."

Anh quay người về phía Khương Mịch, một tay khác gối ra sau đầu, tư thế này làm anh trông có vẻ cực kỳ thanh thản, cho dù đôi mắt có bị che lại thì hình như cũng có ánh mắt khác tiết ra.

Khương Mịch rất thẹn thùng, bàn tay khẽ run lên, lòng bàn tay trùng hợp lại rơi xuống môi anh, anh ngay lập tức thừa cơ hôn một cái.

Khương Mịch lại rút tay về, cảm giác lòng bàn tay sắp bị thiêu cháy.

Cô đang định trốn vào chần một lần nữa thì lại bị Cố Ngôn Phong dùng một câu ngăn cản: "Nói chuyện với anh đi."

Khương Mịch biết tâm trạng tối nay của anh chắc chắn sẽ phức tạp, vì thế ngoan ngoãn nằm yên.

Cố Ngôn Phong nói muốn trò chuyện nhưng anh cố tình lại không biết nói gì, yên lặng một hồi.

Khương Mịch chủ động hỏi: "Dì vẫn ổn chứ?"

"Vẫn ổn." Cố Ngôn Phong nói, "Thật ra năng lực thích ứng của bà ấy rất mạnh, không cần lo lắng."

Khương Mịch biết, ba của Cố Ngôn Phong mất sớm, gia đình anh do một tay mẹ lo liệu. Trải qua biết bao thăng trầm, tâm lý con người dần sẽ trở nên cứng cỏi, mặc dù mất đi ký ức hai mươi năm nhưng dù sao, việc mất trí nhớ này cũng là chuyện tốt, dù nó có hơi tàn nhẫn với Phí Nhất Nhục.

Nhưng nếu để Phí Nhất Nhục biết mình tin lầm người, không chỉ bị bạn thân phản bội mà còn làm đứa con trai bị bạo hành, để lại di chứng đến tận bây giờ thì có lẽ bà sẽ chịu không nổi mất.

Cơ mà cứ như vậy.... Người đáng thương nhất lại là Cố Ngôn Phong.

Khương Mịch giờ một chân ra, mũi chân lạng lẽ gắp lấy chần của Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong nhận ra, mắt hơi hơi trầm xuống.

Khương Mịch mặc kệ anh sẽ nghĩ gì, cô mắc cỡ đỏ mặt, chậm rãi chen vào trong chần của anh.

Ngón tay đang chống sau đầu của Cố Ngôn Phong khẽ cuộn lại.

Khương Mịch nhẹ giọng nói: "Thầy Cố, những khổ sở anh đã phải trải qua, sẽ chỉ có một mình em biết."

Cố Ngôn Phong thần thờ.

Khương Mịch đánh bạo một lần, kéo cánh tay anh xuống, sau đó điều chỉnh tư thế một chút, lại dán lên.

Nhịp tim đập dồn dập trong đêm tối an tĩnh trở nên vô cùng rõ ràng, dường như không phân biệt được là của ai.

Cố Ngôn Phong hơi nghiêng đầu, nhìn gương mặt Khương Mịch đang gần trong gang tấc: "Vậy em có thể cho thầy Cố nếm cái miệng ngọt này được không?"

Khương Mịch sững sốt, không nghe rõ: "Cái gì ngọt cơ?"

Cố Ngôn Phong bỗng nhiên siết chặt tay, cúi đầu phong bế môi cô: "Cái này."

Đủ vote chiều nay có chương mới nhé~

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

Edit: Cẩm Anh.

Ngày hôm sau khi Khương Mịch tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, trên giường chỉ có một mình cô, mà rõ ràng trong phòng tắm đã truyền tới tiếng nước chảy.

Lần này Khương Mịch không thắc mắc vì sao Cố Ngôn Phong lại đi tắm vào buổi sáng nữa, bởi vì đêm qua... Anh cũng đi tắm một lần rồi.

Thân mật đến mức phải đi tắm nước lạnh, thật là.... Không biết nên nói gì.

Khương Mịch chui vào ổ chăn rồi lại nhanh chóng chui ra.

Đội Cố Ngôn Phong đi ra nhìn thấy thì chẳng phải càng xấu hổ hơn sao? Cô vẫn nên chuẩn sớm thôi.

Khương Mịch vội vàng xuống giường, bỗng nhiên phát hiện một chuyện cực kỳ phiền toái: Hôm qua cô đi thẳng từ party đến đây, không mang quần áo để thay, không thể mặc lại lễ phục được!!!

Trên người cô vẫn mặc áo ngủ của Cố Ngôn Phong, tối qua còn không cảm thấy gì, nhưng bây giờ nghĩ đến việc bộ quần áo này Cố Ngôn Phong đã từng mặc, từ đầu đến chân cô đều bốc cháy.

Vào ngay lúc này, cửa phòng tắm bật mở, Cố Ngôn Phong lau tóc đi ra, nhìn thấy cô đứng ngốc giữa phòng thì động tác trên tay dừng lại.

Anh không mặc áo ngủ, chỉ buộc một chiếc khăn tắm bên hông, cơ ngực rắn chắc mang theo vệt nước nhàn nhạt, cánh tay săn chắc giờ lên, để lộ đường cong cứng rắn.

Khương Mịch bị dọa cho choáng váng, chỉ biết ngơ ngác mà nhìn anh, cảm giác tim đập rối loạn, hô hấp cũng không bình thường, cổ họng ngứa rất chi muốn nuốt nước miếng.

"Đừng nhìn." Cố Ngôn Phong khàn giọng nói, "Nếu không anh phải đi tắm một lần nữa."

Khương Mịch chớp chớp mắt, bỗng nhiên hiểu được, đột ngột quay đầu đi, đứng đối diện với mặt tường không biết làm gì.

Cố Ngôn Phong nhìn áo ngủ của mình mặc trên người cô, rõ ràng là áo cỡ rộng nên cô mặc rất lỏng lẻo, cổ áo gần như trễ xuống vai, lộ ra một bờ vai hồng hào trắng nõn. Ông quần được xắn lên vài vòng, ống quần to rộng so sánh với mắt cá chân mảnh khảnh cứ có cảm giác chênh lệch yếu đuối.

Nhắm mắt, Cố Ngôn Phong gạt hết những suy nghĩ lung tung trong đầu đi, sau đó đi đến tủ quần áo tìm quần áo cũ của mình, nhân tiện hỏi Khương Mịch: "Em muốn mặc quần áo trước kia của anh hay là để anh đi mượn Cố An một bộ?"

Cả hai Khương Mịch đều không muốn mặc.

Cố Ngôn Phong lại nói: "Hay là, anh ra ngoài mua một bộ mới? Nhưng phải chờ hơi lâu đấy."

Khương Mịch nghĩ ngợi, bất kể là mượn quần áo của Cố An hay đi ra ngoài mua, người khác đều sẽ biết cô không có quần áo để mặc, mặt mặt quá, cứ thấy kỳ quái chỗ nào ấy.

"Quần áo trước kia của anh em có mặc vừa không?" Khương Mịch đánh đũa mặt hỏi.

Cố Ngôn Phong nói: "Hồi cấp hai thì vừa."

Khương Mịch: "...."

Anh tìm ra bộ đồng phục thể thao, còn có vài bộ đồ lót: "Em thử xem có mặc được không, anh ở bên ngoài chờ, không được thì đi mua."

Khương Mịch chờ anh đóng cửa lại mới nhẹ nhàng thở ra, chạy tới khóa trái cửa, sau đó nhanh chóng thay quần áo.

Vậy mà rất vừa vặn đấy, gu thẩm mỹ trước kia của Cố Ngôn Phong vẫn như bây giờ.

Khương Mịch mở cửa, có chút ngượng ngùng trộm nhìn Cố Ngôn Phong.

Cố Ngôn Phong giúp cô sửa sang lại cổ áo, nói: "Xem ra quần áo của anh em mặc rất đẹp đấy? Hay là mang hết quần áo cũ của anh về đi?"

"Anh keo kiệt như thế sao?" Khương Mịch ngại ngùng, cố ý nói: "Ai lại để bạn gái mặc quần áo cũ chứ?"

"Bạn gái anh nói đúng lắm." Cố Ngôn Phong vỗ tay: "Được rồi, mua quần áo mới, còn đồ ngủ thì mặc của anh. Cũng không cần lấy quần áo cũ mang về nữa, ở nhà mặc chung là được."

Khương Mịch giận dỗi xoay người vào phòng tắm.

Sau khi rửa mặt xong, Cố Ngôn Phong hôn lên mặt cô rồi mới nắm tay cùng cô đi tìm Phí Nhất Nhục.

Khương Mịch hồi tránh né nhưng rốt cuộc cũng không rút ra.

Phí Nhất Nhược đã dậy từ sớm, còn đang chuẩn bị bữa sáng, ngay cả nhóm Cố Vinh Xa cũng đã tới, cả nhà đang chờ Cố Ngôn Phong và Khương Minh nhưng không ai kêu bọn họ dậy.

Khương Mịch không biết đây là lần thứ mấy bản thân đỏ mặt rồi nữa, chỉ biết rồi rít xin lỗi: "Xin lỗi ạ, cháu ngủ nướng."

"Không sao đâu." Phí Nhất Nhược mỉm cười nói, "Có thể ngủ được thì tốt, chứng tỏ con còn trẻ. Con xem đi lớn tuổi đến mức này rồi, không ngủ được nữa."

Không hổ là đại phu nhân Cố gia, mất thời gian một đêm, bà đã điều chỉnh tốt tâm thái, ung dung đoan trang cho mình lên chức "mẹ chồng", giống như chuyện mất trí nhớ chỉ là ảo giác thôi vậy.

"Cháu muốn nói, thật ra cháu cũng rất muốn ngủ, nhưng là anh cả ép cháu dậy." Cố An khoa chân múa tay: "Cháu cũng còn trẻ mà."

Cố Ngôn Phong kéo Khương Mịch ngồi xuống, điềm nhiên nói: "Anh cũng vậy."

Cố Ngôn Sanh dụi mắt, nghiêm túc hỏi: "Vừa rồi mấy đứa nói cái gì? Anh già rồi, nghe không rõ."

"Anh cả đúng là anh cả." Cố An gờ ngón cái lên với Cố Ngôn Sanh.

Mọi người cùng nhau cười rộ lên, sau đó ngồi xuống ăn cơm, không khí rất hòa thuận.

Ăn được một nửa, điện thoại của Cố Ngôn Phong lại reo.

Khương Mịch ngồi ngay bên cạnh anh nên nghe được giọng của Trác Tuấn, nhắc đến cái gì mà hot search, bỗng nhiên cô nhớ đến chuyện tối qua.

Tối hôm qua bọn họ đều chỉ quan tâm đến chuyện của Phí Nhất Nhược mà quên mất còn chuyện lớn khác cũng liên quan đến mình.... Đó là sinh nhật của Khương Mịch xảy ra chuyện, chiếc đèn đột nhiên rơi xuống, Bách Mặc té ngã.

Chuyện đó đủ để làm nổ hot search.

Tối hôm qua lại có đông khách khứa, còn có xe cứu thương đưa Bách Mặc đến bệnh viện, không có khả năng sẽ giấu được.

Khương Mịch lập tức lấy điện thoại ra, ấn vào hot search Weibo, quả nhiên nhìn thấy hai tiêu đề liên quan: #Bách Mặc ngã bị thương# và #Đèn rơi trong party sinh nhật của Khương Mịch#.

Chuyện Bách Mặc ngã bị thương làm fans cực kỳ kích động, lý trí vì muốn đòi lại công bằng cho Bách Mặc mà không ngừng công kích Khương Mịch và Hạ Uẩn Dung bằng lời lẽ cực kỳ khó nghe.

[Bách Bách nhất định sẽ không sao!]

[Khương Mịch ra xin lỗi đi! Còn dám tự xưng là tiểu tiên nữ lương thiện, có cần phải ghê tởm như vậy không? Đừng vũ nhục danh xưng tiểu tiên nữ!]

[Hạ Uẩn Dung xin lỗi đi! Đừng giả chết!]

[Chỉ biết cọ nhiệt độ với Bách Bách nhà chúng ta, xảy ra chuyện thì không có lấy một câu xin lỗi? Mấy người vẫn còn là người ư?]

[Khương Mịch thích Bách Mặc cơ mà? Tại sao không đến bệnh viện thăm anh ấy?]

[Tối qua đã lên hot search rồi, sau đó cứ liên tục xóa hot search, còn xóa luôn cả bình luận của tôi, quá ghê tởm!]

[Xóa hot search thật quá đáng!]

[Bạn của em họ tôi trước kia học chung lớp với Khương Mịch, nói cấp ba cô ta theo đuổi Bách Bách, nhưng Bách Bách không thích cô ta. Lần này sinh nhật, cô ta dựa vào quyền thế của Hạ Uẩn Dung mà bắt cóc người ta tới. Tại sao Khương Mịch lại vô liêm sỉ quá vậy? Hơn nữa xảy ra chuyện còn không có lấy một câu xin lỗi, loại người này thật sự quá ghê tởm! Xứng đáng cả đời không được ai yêu thích!]

[Mặc dù Nhạc quả là công ty lớn nhưng fans chúng ta cũng không phải đồ bỏ đi, không có một lý do hợp lý, Bách Mặc* chúng tôi quyết không bỏ qua.]

(*Tên fandom nhà Bách Mặc.)

[Bách Mặc tập hợp! Khương Mịch xin lỗi đi! Hạ Uẩn Dung xin lỗi đi!]

[Tối hôm qua có bao nhiêu người ở đây mà không có ai đứng ra nói chuyện, thật sự kỳ quái.]

[Có người nói Hạ tổng đưa Bách Mặc đến bệnh viện rồi mà! Có lẽ còn đang xử lý chuyện bị thương. Cho bên đó chút thời gian đi.]

[Bọn họ dám xóa hot search, khách mời chắc chắn bị uy hiếp hết rồi. Chúng ta đừng làm khó khách mời, chỉ cần lời giải thích và xin lỗi thôi!]

[Tuy không phải Bách Mặc nhưng cũng đã xem qua rất nhiều chuyện dơ bẩn trong cái giới này, mời đương sự đứng ra xin lỗi!]

.....

Khương Mịch nhìn lướt qua, sau đó lại nhấn vào hot search đèn roi.

Đã có người chụp được cảnh đèn roi dưới đất, phần bình luận vẫn gần như bị fans Bách Mặc chiếm đóng. Còn có một bộ phận nhỏ nói rằng đây là trách nhiệm của khách sạn, không nên đổ lỗi cho Khương Mịch và Hạ Uẩn Dung. Bất quá những bình luận này bị chen ép tới thăm.

"Không sao đâu, đừng lo." Cố Ngôn Phong gấp cho Khương Mịch một viên sủi cào.

Khương Mịch sững sốt, nhanh chóng hiểu được.

Dựa vào năng lực của Hạ Uẩn Dung và Cố Ngôn Phong, chắc chắn bọn họ đã biết chuyện tối qua sẽ lên hot search. Nếu bọn họ muốn giải quyết thì sẽ không dùng cách xóa hot search làm biện pháp. Còn nếu bọn họ muốn trả lời thì cũng có rất nhiều biện pháp. Sở dĩ bây giờ còn chưa lên tiếng giải thích là vì đang chờ thời cơ.

Kỳ thật Khương Mịch khá tò mò bọn họ sẽ có biện pháp gì, nhưng bây giờ đang có mọi người ở đây, cô không tiện hỏi nhiều.

Phí Nhất Nhược liếc mắt nhìn bọn họ một cái, cũng không hỏi gì.

Sau khi ăn xong, Cố Ngôn Phong kể vắn tắt mọi chuyện cho Phí Nhất Nhược nghe. Hiện tại anh là nhân vật của công chúng, mà Phí Nhất Nhược không biết chuyện của mấy năm nay, chờ bà nghe người khác nói thì không bằng kể hết mọi chuyện cho bà nghe trước.

Trình bày mọi chuyện xong, Phí Nhất Nhược không khỏi lo lắng: "Buổi tiệc đó có máy quay không? Mang máy quay công bố ra bên ngoài là đủ chứng minh nhân phẩm của Khương Mịch rồi mà."

"Chắc lúc này đã công bố rồi." Cố Ngôn Phong nói.

Khương Mịch mở Weibo lên, quả thực đã nhìn thấy một hot search mới: #Khương Mịch cứu người#.

Khi cô cứu Mạnh Lan Quân và Ngu Bạch vừa hay bị người ta quay được, video có chút lay động, nhưng đoạn cô cứu người vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Khi đoạn video này được truyền ra, Ngu Bạch cũng công bố đoạn video mà máy quay của khách sạn ghi được, bao gồm cảnh Khương Mịch cứu người và cảnh Bách Mặc không cẩn thận té ngã, chân tướng sự thật đã quá rõ ràng.

Ngu Bạch còn phát Weibo, nói chuyện lần này đều là trách nhiệm của khách sạn, không liên quan gì đến Hạ Uẩn Dung và Khương Mịch, đồng thời cũng cảm ơn Khương Mịch đã cứu cô ta và Mạnh Lan Quân. Mạnh Lan Quân cũng chia sẻ lên Weibo, nói cảm ơn Khương Mịch. Cũng có những khách mời tham gia buổi tiệc đều sôi nổi chia sẻ, khen cô dũng cảm.

Khương Mịch không ngờ Ngu Bạch sẽ đứng ra làm sáng tỏ, cô tùy tiện nhấn vào mục bình luận, phát hiện hướng gió đã đổi chiều.

[Người đẹp lương thiện, Khương Mịch đúng là tiêu tiên nữ.]

[Xem video thôi mà tim tôi đã nhảy dựng rồi, may mà không có vấn đề gì.]

[Khương Mịch quá dũng cảm, khen ngợi.]

[Fans nào tàn của Bách Mặc đâu rồi? Rõ ràng tự mình trượt chân ngã từ trên cầu thang xuống mà còn dám trách người ta? Không biết xấu hổ hả?]

[Fans Bách Mặc nói Ngu Bạch và Khương Mịch không ưa nhau cơ mà! Tại sao Khương Mịch lại muốn cứu Ngu Bạch?]

[Cho dù Khương Mịch cứu Ngu Bạch thì cũng không chứng tỏ là hai người không ưa nhau có được không?]

[Nếu hai người họ không ưa nhau mà Khương Mịch còn muốn cứu Ngu Bạch, tôi càng thích cô ấy.]

[Nếu chuyện chỉ đơn giản như vậy thì tại sao lại không nói sớm?!]

[Khương Mịch cứu người là chuyện tốt cơ mà, tại sao tối qua lại xóa hot search?]

[Nhờ đâu Khương Mịch không phải là người xóa hot search thì sao? Có thể là khách sạn mà? Dù sao chuyện này bị truyền ra ngoài thì cũng ảnh hưởng tới khách sạn.]

[Khách sạn người ta đã tung video ra rồi kìa, rất có trách nhiệm, đừng bôi đen người ta nữa đi.]

[Vậy người xóa hot search là ai? Tại sao lại không nói sớm?]

[Dù sao Khương Mịch vừa dũng cảm vừa thiện lương, tôi sẽ không bao giờ bôi đen cô ấy nữa.]

.....

Khương Mịch nhìn bình luận này, dở khóc dở cười.

Chỗ này mới vài phút trước còn chỉ trích nặng mỗ cô, đảo mắt đã biến thành khen ngợi.

Đương nhiên fans của Bách Mặc vẫn chưa phục, cảm thấy việc này có nội tình.

Khương Mịch cũng cảm thấy việc này không thể dễ yên: "Có phải các anh còn chiêu khác nữa, đúng không?"

Nếu không thì sao lại không làm sáng tỏ sớm một chút? Giống như lời fans Bách Mặc nói ấy.

"Ừ." Cố Ngôn Phong gạt đầu, thông thả ung dung lấy điện thoại ra, tìm kiếm nửa ngày trên Weibo rồi chia sẻ một tin.

Khương Mịch thò đầu lại nhìn, là một chủ account có tên là "Thật liêu quân".

[Tin hot nè (hình ảnh) (hình ảnh).]

Tấm ảnh thứ nhất là lịch sử trò chuyện yêu cầu xóa hot search, hóa ra người xóa hot search chính là văn phòng đại diện của Bách Mặc.

Tấm ảnh thứ hai là danh sách khách mời khách quý đến tham gia buổi tiệc sinh nhật của Khương Mịch, bên trong không có Bách Mặc!

P/s: Buồn quá, nay phát hiện trên wikidich thiếu mất 3 chương PN nên mình lặn lội lên Tấn Giang tìm raw thử, kết quả là mình không biết mua Vip như thế nào vì không có tài khoản, nghe bảo mua Vip rẻ lắm nhưng ôi thôi không biết mua kiểu gì thì làm sao giờ??? Có bạn nào từng mua Vip trên đó không, chỉ mình đi☹___☹

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Edit: Cẩm Anh.

Cố Ngôn Phong đăng tin mà không lên hot search thì thật phải xin lỗi địa vị của anh trong giới giải trí.

Mười phút sau, tiêu đề #Cố Ngôn Phong chia sẻ# đã đã ở trên bảng hot search, hơn nữa còn có tốc độ đi lên, nhanh chóng đứng no.1, phía sau còn có chữ Hot màu đỏ.

Khương Mịch lại vào Weibo một lần nữa, phát hiện Weibo đã hồng nghiêm trọng rồi, thiếu chút nữa thì đã sập, có thể thấy nhân khí của Cố Ngôn Phong lớn đến mức độ nào.

[Thầy Cố thế mà cũng ăn dưa???]

(Ăn dưa ở đây là hóng hớt chứ không phải ngồi cắn hạt dưa đâu ạ. (●•••●))

[Thầy Cố, anh đang làm gì vậy? Ăn dưa quên thân phận của mình luôn sao?]

[Cái này rõ ràng không phải là trượt tay rồi, đây là đang vả mặt bơm bóp đấy.]

[Ha ha ha, thầy Cố đang tự vả mặt mình!]

[Lần đầu tiên thầy Cố phẫn nộ vì hồng nhan.]

[Đừng kéo thầy Cố xuống nước, anh ấy đang bảo vệ chú và em gái thôi.]

[Tại sao mọi người lại chú ý đến việc thầy Cố ăn dưa vậy? Chẳng lẽ trọng điểm không phải là Bách Mặc sao? Rõ ràng không được mời nhưng lại mặt dày đi đến tiệc sinh nhật của người ta, sau đó tự mình té ngã còn gây phiền phức cho người khác, da mặt dày tới cỡ nào vậy?]

[Dưa này quá lớn, đứng xem Bách Mặc bị vả mặt.]

[Xóa hot search còn làm được, có khi còn thường xuyên mua hot search đấy!]

[Chúc mừng fans tự lấy đá đập chân mình, giờ thì biết tại sao ngay từ đầu người ta không đáp lại chưa? Hạ tổng rộng lượng, cho anh nhà mấy người chút danh dự đây, thế mà các người còn không biết ơn lại làm ầm lên. Sợ người khác không biết chuyện anh nhà mấy người làm hả? Bây giờ bị và mặt đau chưa?]

[Còn nói là Khương Mịch theo đuổi Bách Mặc, tôi thấy Bách Mặc theo đuổi Khương Mịch thì có.]

[Tôi từng làm việc trong đoàn phim, có tin hot nè, khi Bách Mặc còn chưa hủy hợp đồng thì thường xuyên thả thính Ngu Bạch với Khương Mịch, nhưng Khương Mịch chẳng bao giờ đáp lại anh ta. Theo như tôi biết thì chưa bao giờ Khương Mịch đối diện với Bách Mặc cả, nhưng sau khi Trần Thâm Thân lên làm nam chính, cô ấy thường xuyên đối diện với Trần Thâm Thân.]

[Ha ha ha, mọi người mau đến xem tin hot của nhân viên đoàn phim này đi, tôi cười chết mất.]

[Không biết có nên tin hay không, nhưng không mời là không mời, tại sao Bách Mặc lại trà trộn vào buổi tiệc được?]

[Thầy Cố còn chia sẻ rồi, là giả được sao?]

[Fans nào tàn còn cố cãi đâu? Muốn chứng minh thì dễ thôi, trực tiếp đưa thiệp mời ra! Có không? Không có thì tức là không được mời!]

[Fandom nhà bên lớn mạnh thật đấy, Cố Ngôn Phong cũng chả phải hạng tốt lành gì. Ha ha.]

[Tôi khuyên fans nào tàn nào đó đừng già mồm nữa, nếu bây giờ còn tung mấy scandal hot về anh nhà mấy người thì anh ta chẳng vực dậy nổi đâu.]

[Cố Ngôn Phong là cao dân à, thấy chỗ nào hot là chạy tới cọ nhiệt độ.]

[Tôi cười chết mất. Thầy Cố mà cọ nhiệt độ? Chuyện cười của năm à?]

[Ai nói thầy Cố cọ nhiệt cơ? Anh ấy không phải trượt tay mà đang nghiêm túc và mặt đó có được không hả? Là và mặt, fans nhà nào đó hiểu chưa?]

[Thầy Cố tốt quá đi, em yêu anh chết mất.....]

[Thầy Cố làm vậy không sợ sẽ đắc tội Bách Mặc sao?]

[Lâu trên có hiểu lầm gì hả? Thầy Cố mà sợ Bách Mặc? Muốn tôi cười chết à?]

[Ai còn nhớ chiếc khăn quàng cổ của thầy Cố không? M ở đây liệu có phải là Mì*?]

(*Phiên âm tên Khương Mịch là Jiang Mi.)

[Em gái tặng khăn quàng cổ cho anh trai cũng là điều bình thường mà, thật ra cũng không khó hiểu.]

[Đột nhiên muốn làm fans CP của cặp anh em này quá, thầy Cố quá dịu dàng.]

[Tôi bỗng nhiên phát hiện, mỗi lần thầy Cố ăn dưa, anh ấy toàn chia sẻ mấy bình luận không biết từ xó xỉnh nào chui ra.]

[Hôm nay tôi nghe nói nhà cũ của Hạ Uẩn Dung ở đối diện nhà Cố gia của tập đoàn Tây Xuyên đấy, mà chủ tịch tập đoàn Tây Xuyên tên là Cố Ngôn Sanh, chỉ khác tên Cố Ngôn Phong mỗi một chữ, mọi người đã hiểu bối cảnh của Cố Ngôn Phong chưa?]

.....

Khương Mịch nhìn thấy có người bắt đầu đi tìm hiểu bối cảnh của Cố Ngôn Phong thì không nhịn được luống cuống, ôm lấy cánh tay Cố Ngôn Phong: "Thầy Cố, mấy fans bây giờ lợi hại lắm, thân phận của anh chắc chắn sẽ bị lộ! Làm sao bây giờ?!"

Cố Ngôn Phong buồn cười nhìn cô: "Lộ thì lộ thôi, sợ cái gì?"

Khương Mịch sùng sốt, sau đó kịp thời phản ứng lại.

Phải rồi, bây giờ Tiêu Hàm Sương và hệ thống không còn nữa, không ai có mưu đồ với tập đoàn Tây Xuyên, sợ cái gì?

Cô nhịn không được cười rộ lên: "Có lẽ em còn chưa tỉnh hẳn."

Khi cô cười, mắt cong lên thành hình trăng khuyết, hai lúm đồng tiền bên má như ẩn như hiện, người khác nhìn cô cười sẽ cảm thấy mất hết mọi phiền não.

Cố Ngôn Phong chạm nhẹ lên chóp mũi cô, nói: "Ngốc thật sự đáng yêu."

Khương Mịch ngưng ngừng, chôn mặt ở cánh tay anh cọ cọ.

Vốn dĩ Phí Nhất Nhược đang định bùng đĩa trái cây đến đây, đứng ngoài cửa thấy một màn này thì lặng lẽ lui ra ngoài.

Đứa con trai hôm qua còn bám dính lấy mình mà hôm nay đã thân mật với một cô gái khác, trong lòng bà vẫn không thể thích ứng. Nhưng khi nhìn thấy hình ảnh hai đứa nó ở bên nhau, bà lại không đành lòng quấy rầy.

Cố Ngôn Phong và Khương Mịch ở Cố gia chơi cả ngày, buổi tối vẫn phải rời đi.

Khương Mịch còn phải đi học, Cố Ngôn Phong cũng có việc để làm.

Phí Nhất Nhược muốn tiễn bọn họ ra ngoài nhưng lại bị Cố Ngôn Phong ngăn cản: "Mẹ, tin tức hôm nay trên mạng có hết, bên ngoài chắc chắn có phóng viên nằm vùng, mẹ đừng ra ngoài. Đợi bọn con về rồi sẽ trò chuyện video với mẹ."

Phí Nhất Nhược vẫn chưa thích ứng với nhiệt độ internet bây giờ, hôm nay bà xem bình luận trên Weibo còn sững sốt một hồi, không muốn gây phiền phức cho bọn họ nên cũng nghe theo.

Cố Ngôn Phong và Khương Mịch cùng nhau ra ngoài, nhân lúc đó anh còn dặn cô: "Nếu lát nữa có người chụp lén, em đừng...."

Còn chưa nói xong, một ánh sáng mạnh bỗng nhiên chiếu tới đây, vừa hay chiếu vào mặt Khương Mịch, làm mắt cô bị chói.

Cố Ngôn Phong phản ứng nhanh lẹ, che mắt cô lại, đồng thời quay đầu nhìn, phát hiện có chỗ loáng thoáng vang lên tiếng tách tách.

"Đi theo anh." Cố Ngôn Phong sa sầm mặt, che chờ cho Khương Mịch lên xe, sau đó lập tức gọi điện thoại cho Cố Ngôn Sanh: "Anh, làm phiền anh một chuyện."

Hai phút sau, Cố Ngôn Sanh dùng tài khoản Weibo "Chủ tịch Tập đoàn Tây Xuyên" đã được chứng thực đăng lên Weibo.

[Em trai, khi nào rảnh về nhà nói chuyện nhé. @Diễn viên Cố Ngôn Phong.]

Khương Mịch lướt điện thoại, đôi mắt sáng lấp lánh: "Đám phóng viên đó phí bao nhiêu công sức để tới đây chụp lén, kết quả anh cả đã thừa nhận trước, coi như bọn họ mất công toi rồi. Thầy Cố, anh thông minh thật đấy."

Lúc này Cố Ngôn Phong vừa nhắn tin cho Trác Tuấn xong, cười cười không nói chuyện.

Nếu đã chọn làm nhân vật của công chúng, đương nhiên anh biết bị chụp lén là điều không thể tránh khỏi, chỉ cần không quá phận thì anh sẽ để mặc bọn họ. Nhưng mà tối nay.... Đầu ngón tay anh cọ qua khóe mắt Khương Mịch, đôi mắt xinh đẹp như vậy, cần phải bảo vệ.

Khương Mịch có thể đoán được tâm tư của anh, vì thế chủ động dựa vào ngực anh.

Hôm nay phải quay về trường, bọn họ sẽ không được gặp nhau ít nhất một tuần.

Thật ra bọn họ mới xác định quan hệ ngày hôm qua, nhưng chuyện xảy ra quá nhiều khiến tình cảm hai người càng trở nên gắn kết, vì sắp phải chia lìa nên Khương Mịch cũng vứt bỏ hết ngại ngùng xấu hổ.

"Thầy Cố, em đọc bình luận cho anh nghe nhé." Khương Mịch nằm trong ngực Cố Ngôn Phong lướt điện thoại, muốn đi dòir sự chú ý của anh.

Sức ảnh hưởng của Cố Ngôn Sanh thực sự quá lớn, hơn nữa còn có địa vị của Cố Ngôn Phong thêm vào, bình luận nhanh chóng tăng lên.

"Ừm." Cố Ngôn Phong ôm cô, thấp giọng lên tiếng.

Mặc dù chuyện tối nay anh đã nhờ Trác Tuấn tra ra là ai làm. Nhưng tra một lần sẽ có lần tiếp theo, anh không thể quang minh chính đại bảo vệ Khương Mịch nên chỉ có thể nhờ anh trai, điều đó làm anh rất khó chịu.

Khương Mịch lướt qua những bình luận vớ vẩn, chọn ra những bình luận bình thường nhất.

[Vãi chương! Thầy Cố chính là người trong truyền thuyết, nổi tiếng rồi thù phải về thừa kế gia nghiệp hả?]

[Thầy Cố cũng khiêm tốn quá rồi đó! Rõ ràng là có bối cảnh lớn, nhưng lại ở trong giới giải trí đi ngang*, còn chưa bao giờ nhắc đến gia đình mình.]

(*Hiểu đại khái ở đây là không đi đường tắt đó mấy bạn, vì nhiều người có bối cảnh thường hay lợi dụng mối quan hệ của gia đình để đi đường tắt cho nhanh nổi tiếng mà.)

Khương Mịch không nhịn được đáp lại bình luận này: "Thầy Cố vừa có nhan sắc vừa có diễn xuất, không dựa vào bối cảnh gia đình, anh ấy vẫn luôn đi ngang mà!"

"Anh là con của sao?" Rốt cuộc Cố Ngôn Phong cũng bị cô chọc cười.

Rõ ràng là nói đùa, nhưng không biết tại sao cô nói ra lại cảm thấy kỳ quái.

Khương Mịch suy nghĩ một lát, sau đó cười ha ha: "Xin lỗi, như anh vừa nói đấy. Bây giờ hình tượng của anh bị hủy hoại rồi, làm sao bây giờ?"

Cố Ngôn Phong vươn hai ngón tay giả bộ cào cô: "Cua sẽ cắn người đấy, biết không?"

Khương Mịch không chịu nổi chiêu này, ngón tay Cố Ngôn Phong vừa chạm vào cô, cô đã không nhịn được nở nụ cười, hơn nữa còn cười không ngừng lại được. Cô thở hắt hắt vịn vào thân thể, giống như con động vật không có xương sống.

Tư thế hiện tại của hai người vốn dĩ đã sát lại gần nhau, Khương Mịch uốn éo chẳng khác nào đốt lửa trên người Cố Ngôn Phong.

Ban đầu cô còn không ý thức được, đợi đến khi phát giác ra điều khác thường thì sợ đến mức không dám động đậy. Cô ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với đôi mắt đang cháy hừng hực của ai đó.

Cô bỗng nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, khẽ cắn môi muốn chui ra ngoài.

Cố Ngôn Phong chờ cô trượt xuống rồi mới bắt chợt xoay người, trực tiếp dồn cô vào ghế dựa.

Mặc dù chiếc xe này rất lớn, nhưng dù sao cũng đang ở trong xe, thân hình cao lớn của Cố Ngôn Phong gần như chiếm hết toàn bộ không gian.

Khương Mịch xinh đẹp đáng thương muốn trốn cũng không có chỗ trốn, chỉ có thể vươn tay ra chặn ngực anh: "Đừng mà, đang ở trong xe đấy."

"Anh biết chứ." Hơi thở Cố Ngôn Phong nóng rực: "Trong xe chẳng phải càng tiện hơn sao? Không ai nhìn thấy."

Khương Mịch nhắc nhở anh: "Còn anh La..."

"Cậu ta không nghe được cũng không nhìn được, không tin em nhìn thử xem." Cố Ngôn Phong dịch sang bên cạnh cho cô nhìn.

Khương Mịch lúc này mới chú ý tới, không biết La Giang đã đem màn chắn kéo lên từ bao giờ, ngăn tầm nhìn của hai hàng ghế lại.

Khương Mịch: "....."

Gương mặt cô đỏ bừng, cúi mặt xuống, hàng lông mi khẽ run rẩy.

Trong lòng Cố Ngôn Phong ngứa ngáy đến khó chịu, cúi xuống lấp đầy đôi môi đỏ điểm lệ trước mặt.

Một lúc lâu sau khi xe dừng lại, Cố Ngôn Phong mới buông Khương Mịch ra.

Khương Mịch bị hôn đến gương mặt đỏ bừng, môi hơi sưng, khoe mắt phỉ hồng, hốc mắt phủ kín một tầng hơi nước, giống như đóa hoa hồng đỏ mang theo giọt sương, quyến rũ mê người.

Cố Ngôn Phong phải mạnh mẽ lắm mới đem ánh mắt từ trên mặt cô rời đi, sau đó tìm được một cái khẩu trang, giúp cô đeo lên.

"Bây giờ anh không tiện đưa em vào trường." Cố Ngôn Phong trần thuật nói.

Khương Mịch bị anh hôn đến mức đại não trống rỗng, lúc này mới chú ý xe đã chạy đến trường học. Chặng qua bãi đỗ xe cách ký túc xá hơi xa, cô rất ngại, ánh mắt liếc qua cơ thể Cố Ngôn Phong rồi lại vội vàng dời đi: "Không cầu đâu, em... em đi đây. Tạm biệt."

Cố Ngôn Phong gạt đầu, giúp cô vuốt lại mái tóc: "Đi đi, trên đường cẩn thận."

Khương Mịch vâng vâng dạ dạ, mở cửa xe đi xuống.

"Mịch Mịch." Cố Ngôn Phong bỗng nhiên gọi cô.

Khương Mịch quay đầu lại nhìn anh: "Sao vậy ạ?"

Cố Ngôn Phong nói: "Chúng ta công khai đi, được không?"

Đủ 200 vote mới có chương tiếp theo nhé -((

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Edit: Cẩm Anh.

Khương Mịch hoảng sợ: "Anh nói cái gì cơ?"

"Em không muốn à?" Cố Ngôn Phong cúi đầu nhìn cô.

Khương Mịch lắc đầu: "Không phải không muốn, mà là....."

"Chỉ cần đồng ý là được rồi." Cố Ngôn Phong nhẹ giọng nói: "Đừng nghĩ nhiều, cứ giao cho anh xử lý, anh sẽ không công khai trực tiếp mà làm từng bước một, để fans từ từ thích ứng."

Khương Mịch tin tưởng năng lực của anh, vì thế bèn gật đầu.

Cố Ngôn Phong nhìn thẳng vào mắt Khương Mịch đôi mắt, nghiêm túc hỏi: "Chỉ là.... nếu như công khai, em sẽ phải chịu áp lực rất lớn. Em nghĩ kỹ chưa?"

Khương Mịch cũng nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc trả lời: "Em nghĩ kỹ rồi, công khai đi."

Mặc dù vừa mới bắt đầu yêu đương, nhưng hai người họ cũng sống chung được một năm nay, Khương Minh cảm thấy, giữa cô và Cố Ngôn Phong không có gì mâu thuẫn cả, có thể sống chung với nhau cả đời.

Huống hồ gì hai người bọn họ cũng đã đính hôn. Trên thế giới này làm gì có chuyện không có sóng gió, nếu lừa gạt mọi người, một ngày nào đó bị lộ ra thì họ sẽ bị gán cho cái mác nói dối, không bằng ngay từ đầu đã công khai.

Cố Ngôn Phong tựa hồ như rất vui vẻ: "Được, mọi chuyện để anh sắp xếp, em về đi."

Khương Mịch quay về ký túc xá, sau đó bị Tạ Hiểu Toàn ôm lấy kêu rên: "Bà nội ơi, bà còn thiếu đồ trang sức không? Con sẽ làm đồ trang sức cho bà!"

Khương Mịch: "....."

Hai người tám chuyện với nhau xong rồi mới vội vàng tắt đèn đi ngủ.

"Mịch Mịch." Trong bóng đêm, Tạ Hiểu Toàn bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Khương Mịch bị hoảng sợ: "Gì vậy?"

"Cậu lại lên hot search rồi!" Tạ Hiểu Toàn nói.

Khương Mịch vừa mới chúc ngủ ngon với Cố Ngôn Phong xong, nghe vậy thì trong lòng nhảy dựng, sợ Cố Ngôn Phong nóng đầu trực tiếp công khai yêu đương.

Cô lên Weibo xem, phát hiện quả nhiên mình lên hot search rồi. Bất quá không phải là công khai yêu đương. Mà là đêm nay Cố Ngôn Phong lái xe đến trường học, cô đeo khẩu trang của anh, không biết bị ai chụp được mà đăng lên mạng.

Khu bình luận vẫn khá bình thường, mọi người đều nói Cố Ngôn Phong giống như anh trai của Khương Mịch, đưa cô về trường học cũng là lẽ đương nhiên, thậm chí có một vài người bắt đầu khen Cố Ngôn Phong ấm áp này nọ.

Nhưng cũng có người trong giới giải trí khứu giác nhanh nhạy, phát hiện có điểm không thích hợp, may mà chưa khiến nhiều người chú ý lắm.

Khương Mịch chột dạ, không nhận được chú ý tới bình luận này, bỗng nhiên cảm thấy không đúng.

Những bình luận nhỏ kiểu này gần như đều giống nhau y đúc, có thể nói là copy paste của nhau.... Hay nói đúng hơn là, rất giống thủy quân.

Thủy quân?

Chẳng lẽ là Cố Ngôn Phong?

Cô thoát khỏi Weibo, vừa định hỏi thử Cố Ngôn Phong thì Tạ Hiểu Toàn lại gào giọng.

"Làm sao nữa vậy?" Khương Mịch hỏi.

Tạ Hiểu Toàn vô cùng kích động: "Thầy Cố đăng Weibo! Tớ chết đây!!! Hai người định làm gì vậy? Muốn công khai sao? A a a a....."

Cô nàng nói năng lộn xộn khiến Khương Mịch chả hiểu gì, cô phải vào Weibo một lần nữa, thấy bài đăng của Cố Ngôn Phong hiện lên ngay đầu tiên.

[Diễn viên Cố Ngôn Phong: Là quần áo của nam, tôi mua lúc học cấp hai. Tối hôm qua nhà tôi xảy ra chút chuyện nên Quả quyết mặc lễ phục vội vàng chạy tới, cuối cùng đành phải mặc quần áo nhiều năm trước của tôi, thiệt cho cô ấy. @Tôi có một đôi mắt thần kỳ: #Cố Ngôn Phong #Khương Mịch, chẳng lẽ chỉ có tôi nhận ra Khương Mịch đang mặc quần áo nam sao?]

Khương Mịch đỏ mặt, ấn vào mục bình luận.

[A a a a!Thầy Cố phát Weibo kia! Còn đăng nhiều chữ nữa!]

[Lại là Khương Mịch? Tại sao gần đây thầy Cố cứ dính đến Khương Mịch hoài vậy?]

[Nếu thầy Cố không trả lời, có khi còn không có ai phát hiện ra bình luận này đâu! Tại sao tôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng nhỉ?]

[Phát hiện của tôi không sai, thầy Cố có thể tìm ra bình luận ở góc xó xỉnh nào đó một cách thần kỳ.]

[Không đúng nha, trước kia thầy Cố gặp chuyện gì cũng lười giải thích, tại sao một việc nhỏ như vậy lại phải phát Weibo?! Tôi có một dự cảm không tốt lắm.]

[Anh ấy chỉ là không muốn để Khương Mịch tủi thân thôi ư?]

[Trọng điểm ở đây có phải là tôi qua Khương Mịch ở nhà thầy Cố qua đêm không? Còn ở đó cả ngày?]

[Qua đêm với một ngày thì có làm sao? Bọn họ là hàng xóm, anh trai với em gái, bình thường mà. Cũng không phải ngủ chung một phòng, nằm chung một giường.]

[Nhà của thầy Cố xảy ra chuyện gì vậy? Không sao chứ?]

[Khương Mịch vừa nghe thấy nhà thầy Cố xảy ra chuyện đã mặc nguyên lễ phục chạy tới, chứng tỏ quan hệ của bọn họ rất tốt. Tôi cảm thấy cũng ổn mà, thầy Cố không có bạn bè, có một em gái nuôi cũng không tệ.]

[Chỉ có tôi cảm thấy trọng điểm ở đây là Khương Mịch mặc quần áo cấp hai của thầy Cố thôi sao? Đã thế lại còn mặc vừa? Tôi có cảm giác thế nào ấy.]

[Tôi cũng muốn nhảy hố CP anh em này.]

[Đừng đu CP anh em, tôi cảm thấy giữa hai người bọn họ có bong bóng bay mà hồng, là cảm giác của tình yêu.]

[Nếu hai người họ thật sự yêu nhau thì phải gọi là gì? CP Mật ong ư? Vừa nghe đã thấy ngọt rồi, đột nhiên tôi cũng muốn nhảy hố.]

[CP Mật ong, tôi tới đây!]

.....

Khương Mịch che mặt, vừa ngẩng đầu đã thấy Tạ Hiểu Toàn mặc sáng quắc nhìn cô.

"Thầy Cố muốn công khai." Khương Mịch chủ động khai thật: "Trong khoảng thời gian này anh ấy sẽ tung ra một vài tin tức."

"A a a a a...." Tạ Hiểu Toàn không biết nói gì nữa, chỉ ở trong chỗ rỗng lên nửa ngày trời, sau đó mới chui ra nói: "Trong lúc nhất thời tớ không biết nên bội phục dũng khí của hai cậu hay là nên lo lắng cho tương lai của hai cậu nữa."

Khương Mịch nằm trong ổ chăn: "Không cần lo lắng, có thầy Cố ở đây, tất cả mọi chuyện sẽ thuận lợi thôi."

Tạ Hiểu Toàn cũng nằm xuống, lại không nhịn được nói: "Nhưng cậu nên biết, nếu quan hệ của hai cậu bị lộ ra ngoài, cậu sẽ phải chịu nhiều đả kích."

"Tớ biết mà." Khương Mịch đã chuẩn bị tinh thần từ sớm: "Tớ nghĩ kỹ rồi, tớ sẽ không đi trên con đường mình tình lưu lượng, sau này chỉ lo đóng phim thôi. Có thầy Cố và chú ở đây, tớ cũng không đến mức không đóng phim tiếp được. Cho dù không được đóng phim nữa thì cũng không sao, tớ có thể đến tập đoàn Tây Xuyên làm việc, còn nếu không thì sẽ đi hát, chơi đàn, còn đóng phim thì.... Tớ mở một lớp dạy diễn cũng được đấy nhỉ? Như thế có được không?"

"Tớ tin cậu không phải nhất thời xúc động." Tạ Hiểu Toàn có chút cảm khái: "Mịch Mịch, cậu thật sự dũng cảm đấy."

Bản edit được đăng tải duy nhất tại wattpad camanhuyen.

"Không đâu." Khương Mịch ngoài miệng thì đắc ý, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, khi cô một mình xuyên đến thế giới xa lạ này, gặp được ba mẹ nuôi cặn bã, ở trường học bị mọi người xa lánh.... Tất cả những hoàn cảnh khó khăn nhất cô đều có dũng khí vượt qua, vậy thì tại sao khi đứng bên cạnh người mà mình yêu, cô lại không có đủ dũng khí được?

Thời gian kế tiếp, Cố Ngôn Phong cố ý tung thêm vài tin tức, tất cả đều liên quan đến Khương Mịch. Hơn nữa bộ phim đã dự định phát sóng vào mùa hè, đã tung ra một số ít cảnh hậu trường, trong đó cũng có những video ngắn về Khương Mịch và Cố Ngôn Phong. Dù sao mọi người cũng đã nghĩ hai

người này chắc đang ở bên nhau rồi, nhưng đại bộ phận vẫn cho rằng Cố Ngôn Phong chỉ đang quảng bá cho Khương Mịch, muốn lót đường cho cô.

Cuối tháng sáu, trường học bước vào giai đoạn cuối kỳ, bầu không khí học tập căng thẳng hơn rất nhiều.

Nhóm diễn viên chính phải tuyên truyền cho bộ phim nên cùng tham gia một gameshow có tên là .

Đây là một chương trình kết hợp giữa phỏng vấn và trò chơi, Khương Mịch, Trần Thâm Thần, Ngu Bạch và Yến Ninh - người hát ca khúc chủ đề cùng nhau tham dự ghi hình.

Ở phần phỏng vấn, những vấn đề có thể hỏi Trác Tuấn đã soạn thảo trước cho cô xem, vì thế Nhung Mịch trả lời rất trôi chảy, mãi đến một câu hỏi cuối cùng...

MC hỏi hai nữ diễn viên: "Trên mạng có đồn rằng hỏi cấp ba hại vị không hợp nhau, có thật vậy không?"

MC nữ nhìn về phía Ngu Bạch trước.

Ngu Bạch chần chờ trong giây lát, lại nhìn về phía Khương Mịch.

Lần trước sau khi cô ta phát Weibo làm sáng tỏ thì đã không công khai phát ngôn thêm vấn đề gì nữa, ở trường học cũng không tìm Khương Mịch gây sự.

Khương Mịch chủ động nói: "Tôi không biết định nghĩa của không hợp là gì. Nhưng quan hệ trước kia của tôi và Ngu Bạch đúng là không tốt thật. Chính xác thì những năm cấp ba tôi không có quan hệ tốt với ai trong trường hết, chỉ tập trung vào học tập."

MC không nghĩ cô sẽ chủ động trả lời nên quyết định hỏi thêm một vấn đề khác: "Vậy Bách Mặc thì sao? Tôi nghe nói hai vị là bạn học cấp ba của Bách Mặc. Quan hệ giữa cô và cậu ấy tốt chứ?"

"Thời gian cậu ấy ở trường còn ít hơn cả tôi, quan hệ đương nhiên không tốt rồi." Khương Mịch đáp, "Nhưng có một lần tôi bị bắt nạt, cậu ấy đã từng giúp tôi, điều này tôi nhớ rõ."

MC lập tức nói: "Vậy tại sao tiệc sinh nhật cô lại không mời cậu ấy?"

Khương Mịch cười cười: "Sợ xấu hổ."

Ánh mắt MC sáng lấp lánh: "Tại sao lại xấu hổ?"

"Khương Mịch sợ tôi xấu hổ." Ngu Bạch nói.

Khương Mịch sững sốt, nếu cô trả lời như vậy thì có thể ứng phó câu hỏi tiếp theo của MC rồi. Nhưng Ngu Bạch bỗng nhiên nhảy ra, tự dẫn lửa vào người là có ý gì?

MC lập tức nhìn về phía Ngu Bạch: "Nói rõ hơn được không?"

Ngu Bạch thẳng thắn bày tỏ: "Tôi và Bách Mặc từng yêu đương, sau đó chia tay. Khương Mịch chọn khách sạn nhà tôi làm nơi tổ chức party sinh nhật, tôi không hy vọng Bách Mặc sẽ xuất hiện ở đó nên Khương Minh mới không mời."

Khương Mịch: "....."

Ngu Bạch làm gì vậy? Cô ta điên rồi sao?

MC cũng không ngờ có thể đào được tin hot này, ngó lơ luôn Khương Mịch mà chỉ quan tâm hỏi Ngu Bạch: "Cô và Bách Mặc đã từng yêu đương? Chuyện xảy ra khi nào? Cấp ba sao? Tại sao lại chia tay?"

"Bởi vì cậu ta bắt cả hai tay. Mỗi khi cậu ta mua quà đều mua hai phần, tặng cho mỗi người một phần." Ngu Bạch cười lạnh: "Loại người này, có khác gì con quỷ hút máu không?"

MC cười gượng một tiếng: "Cô gái đó là ai? Tại sao cô lại phát hiện được?"

"Điều đó không quan trọng." Ngu Bạch cũng không đi theo vấn đề mà MC hỏi: "Dù sao tôi cũng rất cảm kích cô gái đó, kéo tôi từ con đường lầm lỗi quay về. Có lẽ tôi không có tư cách làm bạn với cô ấy, nhưng tôi vĩnh viễn muốn nói với cô ấy một câu cảm ơn."

Cô ta không nhìn Khương Mịch mà nhìn về phía màn ảnh, nói.

MC cũng không nghĩ cô gái đó là Khương Mịch, còn muốn hỏi thêm. Khương Mịch vội ra hiệu cho Trác Tuấn, bảo anh ta nói với đạo diễn một tiếng, tạm ngừng quay.

"Cậu điên rồi à?" Khương Mịch kéo Ngu Bạch đến chỗ không có cameras, thấp giọng hỏi cô ta.

Tin tức này một khi được tung ra, fans Bách Mặc sẽ cần xé Ngu Bạch mắt.

Sau chuyện sinh nhật lần trước, Bách Mặc giả chết không đáp lại, giới giải trí giống như trí nhớ của con cá vàng, không ai đào lại chuyện đó nữa. Ngu Bạch căn bản không có tên tuổi, gia thế nhà cô ta cũng không đủ để cô ta trở nên nổi tiếng hơn, cô ta tuyệt đối không thắng nổi Bách Mặc.

"Tôi đã quyết định thôi học." Ngu Bạch nói.

Khương Mịch sững sờ: "Cái gì?"

"Vốn dĩ tôi không thích đóng phim, chỉ vì thích Bách Mặc nên mới học biểu diễn. Tôi moi tìm mớ phổi cho cậu ta, kết quả cậu ta đối xử với tôi như vậy, tôi không nên vạch trần sao?" Ngu Bạch thực bình tĩnh nói, "Tôi sẽ sang nước ngoài học quản lý, sau đó về tiếp quản khách sạn."

Cô ta đưa cho Khương Mịch một tấm thẻ vàng: "Ồn cứu mạng, báo không được. Sau này cậu có thể miễn phí ở khách sạn của nhà tôi."

Khương Mịch nhận thẻ, trong lòng có chút cảm khái.

Cô và Ngu Bạch đã định sẵn là không thể thích nhau. Ngu Bạch có ánh sáng của nữ chính trong người, sau khi buông bỏ tình yêu đã khôi phục lý trí, sau này ắt hẳn sẽ có thành tựu.

Có thể không làm kẻ địch thì không làm đi.

Khương Mịch vốn nghĩ rằng tối nay Bách Mặc sẽ lên hot search vì những lời nói của Ngu Bạch, kết quả tiết mục đã phong tỏa tin tức, ngược lại là Cố Ngôn Phong lên hot search trước.

Hôm nay Cố Ngôn Phong cũng tham gia một gameshow ở Hòa Xuyên, đài truyền hình đồng thời ghi hình hai tiết mục, trùng hợp là Hàn Thư Ngọc ghi hình một tiết mục khác.

Dưới tình huống này, gặp nhau ở hậu trường, cả hai không thể tránh mặt nhau được.

Khi cảnh hậu trường bị lộ, "CP Mưa gió" lại một lần nữa đứng trên no.1 hot search.

Khương Mịch trên đường về vẫn luôn ngồi trong xe lướt bình luận, càng đọc càng thấy tức.

[Vẫn là "CP Mưa gió" xứng đôi hơn, "CP Mật ong" gì đó kia tôi ung thư đều không muốn chạm vào.]

[Thư Thư và thầy Cố mới đẹp đôi nhất, hai người bất kể là tuổi tác hay địa vị đều xứng đôi.]

[Mấy hôm trước có CP của thầy Cố và Khương Mịch, tôi cười chết mất.]

[Thầy Cố và Khương Mịch chỉ là anh em thôi mà.]

[Không đu CP, cũng không phải fans của ai cả. Người qua đường như tôi chỉ muốn nói một câu, đáng Hàn Thư Ngọc tốt hơn Khương Mịch nhiều.]

[Đàn ông đều thích kiểu giống như Hàn Thư Ngọc đúng không, cực kỳ gọi cảm. Khương Mịch còn chưa có ngực, chỉ là một cô bé thôi.]

[Đạo diễn đài truyền hình đã đăng Weibo, nói mời khách quý của hai chương trình đi ăn cơm, đây là thật chứ?]

[A a a a a, CP Mưa gió là thật rồi.]

.....

Khương Mịch tức quá đi mất. Cô mở Wechat ra, sửa lại tên Wechat rồi mới nhắn tin cho Cố Ngôn Phong.

[Quả quyết sẽ không ghen đâu: Thầy Cố, em nhìn thấy hot search rồi.]

[Quả quyết sẽ không ghen đâu: Anh thích phụ nữ gọi cảm sao?]

[Thầy Cố: Thích.]

Khương Mịch: ".....!!!"

Giây tiếp theo, Cố Ngôn Phong nhắn lại.

[Thầy Cố: Ở trong lòng anh, em gọi cảm nhất.]

Mặt Khương Mịch đỏ lên, còn đang suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào thì Cố Ngôn Phong đã gọi điện đến.

Cô đợi hơn mười giây rồi mới nhận cuộc gọi: "Ai ui, vừa rồi em không nghe thấy tiếng chuông."

Cố Ngôn Phong cũng không vạch trần: "Không sao, đêm nay em đừng về trường."

"Hả?" Khương Mịch sững sốt: "Tại sao?"

"Về nhà đi." Cố Ngôn Phong nói, "Anh muốn gặp em."

Khương Mịch nhủ mảy: "Anh đang ở Hòa Xuyên cơ mà? Em nghe người ta nói, anh còn phải đi ăn khuya."

"Đang trên đường về rồi." Cố Ngôn Phong nhàn nhạt đáp: "Muốn nhìn những người phát ngôn linh tinh trên mạng bị vả mặt không? Về nhà sẽ cho em xem."

Đủ 200 vote + 30 cmt chiều nay đăng nốt Hoàn chính văn nhé. Iu các bạn:3

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Hoàn chính văn

Edit: Cẩm Anh.

Khương Mịch về Thanh Châu sớm hơn Cố Ngôn Phong. Cô tắm rửa thay quần áo ngủ xong thì nghe được tiếng mở cửa phòng, cô hưng phấn chạy ra, quả nhiên nhìn thấy Cố Ngôn Phong đang cời giày.

Từ sau hôm sinh nhật, Khương Mịch chỉ gặp Cố Ngôn Phong có hai lần. Một lần là Hạ Uẩn Dung mời cô đi ăn, Cố Ngôn Phong cũng đi theo; một lần là anh cùng cô đi ký hợp đồng phim.

Nói đơn giản thì, hai lần đó đều có người khác xung quanh, hai người có muốn chạm vào nhau cũng không chạm được.

Phàm là một đôi đang trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt đều hận không thể mỗi ngày dính lấy nhau, hai người đương nhiên cũng không khác.

"Thầy Cố." Khương Mịch đã sớm vớt chuyện hot search ra sau đầu, linh hoạt giống thỏ con, nhảy vài bước đến chỗ Cố Ngôn Phong.

Tay Cố Ngôn Phong vốn đang xách theo một vali hành lý nhỏ, lúc này lại thả ra, đỡ lấy người bạn nhỏ của mình.

Khương Mịch cũng thuận thế ở trên người anh không chịu xuống, ôm lấy cổ anh, cười cười.

"Thơm quá." Cố Ngôn Phong cứ ôm cô như vậy đi về phòng khách.

Mặt Khương Mịch hơi ửng đỏ, nhưng cũng không tránh đi, chớp mũi cọ lên mặt anh: "Mùi sữa tắm đó."

"Người cũng thơm nữa.... Anh rất nhớ em." Cố Ngôn Phong đặt cô lên ghế sofa, bản thân vẫn duy trì tư thế cúi người, tay chống tên lưng dựa của ghế, tiến sát lại gần Khương Mịch: "Có nhớ anh không?"

Ngón tay Khương Mịch hơi cuộn lại, nhìn yết hầu lẫn lộn của anh, gật đầu.

Giây tiếp theo, bóng đen phủ xuống, một tay Cố Ngôn Phong đỡ lấy gáy cô, môi lưỡi nóng bỏng bao phủ.

Hồi lâu sau, Khương Mịch cảm giác không khí trong phổi mình đều vị hút cạn rồi, cô hít thở không thông, lúc này Cố Ngôn Phong mới thoáng buông ra.

"Em nhìn thấy hot search rồi giận hả?" Đầu ngón tay anh mon trón trên gương mặt cô, vén một sợi tóc ra sau tai.

Khương Mịch nghe vậy thì lập tức bất bình, bức bối nói: "Bị tung scandal thì thôi đi, tại sao lại lỗi cả em vào? Còn nói em.... không gọi cảm. Em không gọi cảm chỗ nào chứ?"

Cố Ngôn Phong cọ môi vào vành tai cô: "Gọi cảm, ngay cả tức giận cũng rất gọi cảm."

Hồ hập Khương Mịch đình trệ, tách đề tài này ra: "Anh muốn vả mặt bọn họ như thế nào?"

"Hừm...." Cố Ngôn Phong khẽ gật đầu: "Chuyện và mặt đề sau đi, anh muốn nói mấy câu với em trước."

Khurong Mịch nhìn anh: "Anh nói đi."

"Anh vào giới giải trí gần đây năm, mấy CP cộ nhiệt đã có không ít, Hàn Thư Ngọc không tính là quá lắm." Cố Ngôn Phong trải đệm trước.

Khurong Mịch không nhin được dẫu miệng, anh đang nói chuyện thay Hàn Thư Ngọc à?

Môi Cố Ngôn Phong nhẹ nhàng mỗ lên môi cô: "Không phải nói chuyện thay cô ta. Vốn ban đầu anh có thể ứng phó, không cho cô ta có cơ hội cộ nhiệt, nhưng tối nay anh bỗng nhiên cảm thấy thật phiền.... Rõ ràng anh đã có bạn gái, tại sao không thể quang minh chính đại và mặt những người cộ nhiệt đó, ngược lại còn phải tốn sức diễn với bọn họ? Thời gian còn lại dùng để dỗ dành bạn gái không được sao? Anh biết có người chụp lén, cũng biết sẽ lên hot search, anh muốn lần này giải quyết triệt để vấn đề nên cũng không ngăn cản. Anh đã chuẩn bị rất lâu, trước đó cũng đã từng hỏi em, nhưng bây giờ anh muốn hỏi em một lần cuối: Em có đồng ý công khai với anh không? Nếu em đồng ý, tối nay chúng ta sẽ công khai."

Khurong Mịch hơi ngừng đầu, hôn nhẹ lên môi Cố Ngôn Phong: "Em đã sớm chuẩn bị tốt rồi."

Cố Ngôn Phong ôm chặt cô: "Được."

Anh thông báo cho Trác Tuấn trước, sau đó về phòng đôi trang phục ở nhà.

Mười phút sau, Cố Ngôn Phong phát sóng trực tiếp công khai.

Trước đó anh cũng đã phát sóng trực tiếp để tuyên truyền phim, Trác Tuấn cũng đã đăng lên Weibo rằng anh sẽ phát sóng trực tiếp, mà tối nay vốn dĩ anh đã lên hot search, ngăn ngừi trong vòng mười phút, phòng phát sóng trực tiếp đã có hơn trăm vạn người chờ xem

Vừa bắt đầu, khán giả đã điên cuồng spam bình luận.

Cố Ngôn Phong phát sóng trực tiếp ở phòng khách, Khurong Mịch ngồi trên thảm, đặt bài tập lên bàn làm bộ đang học bài, trên thực tế là đang cầm điện thoại xem anh livestream.

Bình luận ngoại trừ những tiếng thét chói tai thì còn có người hỏi tại sao Cố Ngôn Phong lại đột nhiên phát sóng trực tiếp, cũng có người hỏi anh đang ở đâu.

"Tôi ở nhà." Cố Ngôn Phong lọc những bình luận mình không muốn trả lời: "Mọi người nói muốn nhìn nhà tôi mà, cho mọi người nhìn."

Bình luận lại spam a a a a a.

Cố Ngôn Phong chọn câu hỏi để trả lời: "Ăn cơm ở Hòa Xuyên? Không có, trước đó ghi hình chương trình ở Hòa Xuyên, quay xong thì về đây, không ăn cơm. Đứng rồi, cho mọi người nhìn thấy phòng bếp nhà tôi, bình thường tôi không ở nhà nên phòng bếp có hơi thiếu thốn."

Cố Ngôn Phong đi vào phòng bếp, dạo qua một vòng, đưa cameras đến trước tủ lạnh, còn làm bộ mình không quá đồng ý: "Xem tủ lạnh? Tủ lạnh nhà tôi không có gì...."

Anh mở tủ lạnh ra, quả thật không có gì hay thật, chỉ có một ít đồ ăn vặt, trái cây, sữa chua thậm chí là mật nạ.... Dù sao nhìn cũng rất đáng yêu, không giống như đồ vật mà đàn ông dùng, quả nhiên người xem cũng thấy không đúng.

[Liếc qua đã thấy một nửa đều là màu hồng nhạt, hóa ra thầy Cố cuồng màu hồng à?]

[Tôi thấy không phải thầy Cố thích màu hồng, đó căn bản không phải mật nạ dành cho nam.]

[Bánh kem nhỏ đáng yêu quá, thầy Cố thích ăn đồ ngọt sao?]

[Tại sao tôi có cảm giác tủ lạnh chia thành hai phong cách nhỉ? Thầy Cố không ở một mình đúng không?]

[Không ở một mình +1]

[Không ở một mình +2]

[Không ở một mình +số thẻ căn cước.]

.....

Cố Ngôn Phong lấy trong tủ lạnh ra một chai rượu, mở ra uống một ngụm, cố ý không trả lời câu hỏi của khán giả: "Được rồi, đó chính là phòng bếp, chúng ta đi xem chỗ khác."

Sau đó, mỗi nơi anh đến đều có dấu vết của người khác để lại: Ở quầy bar nhìn thấy cốc đôi, ở nhà ăn nhìn thấy bát đĩa đôi, ở ghế sofa phòng khách nhìn thấy ví con gái, ở huyện quan nhìn thấy móc chìa khóa trang trí hình thỏ con màu hồng nhạt, ở phòng rửa mặt nhìn thấy hai bộ góc đánh răng, ở thư phòng nhìn thấy một chồng tư liệu ôn tập ba....

Người xem đều là Sherlock Holmes, một chút dấu vết để lại cũng đủ để bọn họ tìm ra chân tướng, huống chi đây không phải là một chút dấu vết.

Vì thế, hầu như bình luận đều giống nhau.

[Thầy Cổ, anh như vậy làm em rất sợ, bỗng nhiên phát sóng trực tiếp, chẳng lẽ muốn công bố tình yêu?]

[Chắc chắn thầy Cổ không sống một mình!]

[Muốn công khai yêu đương sao?]

[Thầy Cổ, rốt cuộc anh sống chung với ai vậy?]

[Liên tưởng đến hot search đêm nay, tôi đoán...]

[Cái móc chìa khóa kia hình như là của Khương Mịch.]

[Khương Mịch? Không có khả năng.]

[Chẳng phải vừa có scandal với Hàn Thư Ngọc sao? Vẫn còn trên hot search đó.]

.....

Cố Ngôn Phong một lần nữa quay lại phòng khách, nhìn thấy Khương Mịch ở bên kia nghe rằng với anh, anh không nhìn được cười một cái.

Bình luận lập tức điên rồi.

[Thầy Cổ đừng cười như vậy mà, em muốn chết!!!]

[Khoảng cách gần quá, em hít thở không thông!]

[Các chị em đừng kích động, rõ ràng thầy Cổ không cười với chúng ta.]

[Đối diện thầy Cổ chắc chắn còn có một người khác.]

[Thầy Cổ, anh có dám bảo người ta xuất đầu lộ diện không?]

[Mặc kệ, cho dù là cười với ai thì đều đẹp trai chết tôi rồi, chịu không nổi, huhu!]

Bản edit được đăng tải duy nhất tại wattpad camanhuyen.

.....

Cố Ngôn Phong bình tĩnh thu hồi ánh mắt lại, từ một đồng bình luận gào thét tìm thấy bình luận mình muốn nhìn: "Hot search? Hot search gì cơ?"

Ngay lập tức có một fans phổ cập kiến thức cho anh, nói anh và Hàn Thư Ngọc đã lên hot search rồi.

"Hàn Thư Ngọc? Mấy năm trước đã từng hợp tác một lần, mấy năm nay cũng chưa từng gặp mặt, tại sao mọi người còn truyền tai tiếng? Chẳng phải đã nói chỉ là quan hệ hợp tác thôi sao?" Cố Ngôn Phong bất đắc dĩ nói.

Bình luận lại phát điên rồi.

[Vậy nên thầy Cổ đang làm sáng tỏ, đúng không?]

[Hot search là giả?]

[Người nào đó bị và mặt mũi mà vẫn không chịu dừng sao?]

[A a a a, thầy Cổ bác bỏ tin đồn! Em biết mà, thầy Cổ không có quan hệ với người nào đó, fans CP mau rút đi!]

[Anh dám nói từ trước đến nay chưa từng yêu đương với Hàn Thư Ngọc sao?]

[Quá đau buồn.]

[Nhiều năm anh không yêu đương chẳng lẽ không phải vì Hàn Thư Ngọc sao? Tại sao không nói ngay từ đầu?]

[Tôi không tin a a a a a.]

[Vậy những đồ vật nữ trong nhà, anh định giải thích thế nào?]

[Tra nam! Tra nam! Tra nam!]

.....

Cố Ngôn Phong quét mắt qua bình luận một vòng, lại nhìn về phía Khương Mịch nói: "Đúng vậy, tin đồn là giả, nghiêm túc giải thích thêm một lần nữa, tôi và Hàn Thư Ngọc từ trước tới nay đều chỉ là quan hệ hợp tác, tôi đã có vị hôn thê...."

Lời nói còn chưa nói xong, Khương Mịch bỗng nhiên đứng dậy, đi đến trước cameras.

Bởi vì Cố Ngôn Phong đang ngồi nên màn hình chỉ có thể nhìn thấy áo ngủ họa tiết hoạt hình, không nhìn thấy mặt.

Người xem phát sóng trực tiếp lần này đều điên hết rồi, hết bình luận này đến bình luận khác, không nhìn thấy nội dung.

"Bài tập cũng không biết làm?" Cố Ngôn Phong quay đầu lại, nghiêm trang hỏi.

Khương Mịch đã chạy tới khu vực mà camera không nhìn thấy, làm mặt quỷ với anh.

Cố Ngôn Phong quay đầu lại, nói xin lỗi: "Xin lỗi, vị hôn thê của tôi có bài tập không biết làm, tôi phải giúp vợ làm bài tập trước, lần sau livestream tiếp."

Khi anh nói "Tôi đã có vị hôn thê", hình ảnh phát sóng trực tiếp bỗng nhiên dừng lại, Weibo sập rồi.

Cố Ngôn Phong đứng lúc đỡ phải giải thích, hài lòng cắt điện thoại.

Khương Mịch trừng mắt nhìn anh một lúc lâu, không biết nên nói gì nữa, chỉ có thể đẩy bài tập của mình về phía anh: "Không phải muốn giúp em làm bài tập sao? Bây giờ làm đi."

Cố Ngôn Phong đi đến bên người cô, cúi đầu: "Vừa rồi tại sao lại đi tới?"

Khương Mịch chớp mắt: "..... Em tưởng anh ám chỉ em lại đây."

Thật ra là cô thấy fans nào đó nói chuyện thay Hàn Thư Ngọc, mắng Cố Ngôn Phong là tra nam nên mới không nhịn nổi.

"Là anh gọi." Cố Ngôn Phong thừa nhận: "Bây giờ còn muốn phiền em một việc nữa, có được không?"

"Chuyện gì vậy?" Khương Mịch nghĩ là anh muốn cô đáp lại trên Weibo.

Không ngờ, Cố Ngôn Phong lại nói: "Gọi điện thoại cho mẹ chồng em thông báo việc này đi."

Khương Mịch: "Hả?"

Cố Ngôn Phong lấy điện thoại ra, trực tiếp gọi video call.

Phí Nhất Nhược nhanh chóng nhấc máy, Khương Mịch đành phải chào hỏi với bà: "Chào đi ạ."

"Mịch Mịch xinh quá." Phí Nhất Nhược nói, "Vừa rồi phát sóng trực tiếp, đi nhìn thấy hết."

Khương Mịch: "....."

Cố Ngôn Phong bắt đầu dĩ nhiên nói: "Con đoán được mà, vậy nên con mới gọi điện cho mẹ, mẹ đừng đọc những bình luận trên mạng"

"Mẹ đọc thì sao? Mẹ mà sợ mấy anh hùng cào bàn phím đó? Bọn họ hiểu biết các con hơn mẹ chắc?" Tâm lý Phí Nhất Nhược vẫn dừng lại ở tuổi ba mươi, đúng là lúc tuổi trẻ hiếu thắng không sợ thua bất cứ thứ gì: "Mẹ đã lập năm tài khoản khác nhau rồi, ai dám nói bọn con không tốt, mẹ sẽ mắng lại."

Cố Ngôn Phong: "..... Không cần thiết đâu."

"Thật ra cũng không sao." Khương Mịch nhẹ nhàng chạm vào Cố Ngôn Phong: "Mắng lại cũng được, chỉ cần không tức giận vì bọn họ là được rồi. Di à, con tin tưởng sức chiến đấu của dì!"

Cố Ngôn Phong nhanh chóng hiểu ra ý của Khương Mịch, Phí Nhất Nhược phải thích ứng với xã hội hiện tại, đây có thể xem như là một biện pháp.

Anh cũng không ngăn cản: "Đúng vậy, dù sao cũng đừng tức vì bọn họ."

"Mẹ mới không thèm tức đâu." Phí Nhất Nhược xoa tay: "Con tránh ra, mẹ nói chuyện với Mịch Mịch, con căn bản không hiểu mẹ."

Cố Ngôn Phong: "....."

Khương Mịch cười đẩy anh ra: "Nói lâu như vậy rồi, anh đi uống nước đi. Nước lạnh ở trong phòng bếp đó. Em nói chuyện với dì, anh đừng nghe lén."

Cố Ngôn Phong chớp mắt nhìn Khương Mịch và Phí Nhất Nhược, sau đó nghe lời đi vào trong bếp.

Phí Nhất Nhược thấy anh đi rồi mới hạ giọng nói: "Mịch Mịch, con biết không? Khi còn nhỏ, Ngôn Phong từng nói muốn cưới con."

Mặt Khương Mịch đỏ lên, vô cùng bất ngờ: "Thật sao ạ? Nhưng khi tụi con còn nhỏ đã từng gặp nhau sao?"

Phí Nhất Nhược cười nói: "Khi còn nhỏ Ngôn Phong rất trầm tính, lúc con mới sinh ra, dì dẫn nó đến gặp con. Khi đó con còn quá nhỏ, chạm vào là đã khóc, nó tò mò muốn nhìn con, muốn ôm nhưng lại không dám chạm vào, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang nói "Nam nữ thụ thụ bất thân". Dì nhìn mà thấy buồn cười, liền nói với nó con ôm rồi thì sau này sẽ gả con cho nó làm vợ. Nó nghe vậy thì lấy hết can đảm bế con lên, nhưng con không quen thân nó, khóc toáng lên làm nó sợ tới mức khóc theo. Chúng ta tưởng rằng nó sẽ không bao giờ đi gặp con nữa, không ngờ hôm sau nó lại lấy món đồ chơi nhỏ mà nó thích nhất mang tặng con. Dì mới hỏi nó là, tại sao con thích món đồ chơi đó thế mà lại bỏ, nó nói lấy vợ là để cưng chiều.... Còn nhỏ tuổi mà không biết học câu đó ở đâu ra."

Phí Nhất Nhược đang cười bỗng nhiên dừng lại, nói tiếp: "Vậy nên, con xem, các con định sẵn là sẽ ở bên nhau."

Khi Cố Ngôn Phong trở về, thấy cuộc gọi đã tắt, mà Khương Mịch còn đang cười trộm.

"Cười cái gì?" Cố Ngôn Phong kéo cô vào trong ngực.

"Không có gì." Khương Mịch lắc đầu, "Hôm nay anh mệt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Cố Ngôn Phong nói: "Được, em cũng nghỉ ngơi sớm, đừng lướt Weibo."

Khương Mịch trở lại phòng, cuối cùng vẫn không nhin được mở Weibo lên.

Không hề nghỉ ngơi, tin hot là về vị hôn thê của Cố Ngôn Phong.

[Rốt cuộc vị hôn thê của Cố Ngôn Phong là ai đây???]

[Là vị hôn thê đó! Không phải nên yêu đương trước sao? Công tác bảo mật cũng tốt thật!]

[Không có khả năng không có dấu vết, xem ra chính là Khương Mịch rồi, khó trách trong khoảng thời gian này hai người luôn ở cạnh nhau, đúng là không ngờ nha.]

[Chắc chắn là Khương Mịch! Thật ra đã quá rõ ràng rồi, Cố Ngôn Phong đeo khăn quàng cổ, hai người bọn họ đeo đồng hồ đối. Địa chỉ của Khương Mịch là nhà Cố Ngôn Phong, Khương Mịch mặc quần áo cũ của anh ấy, trong nhà Cố Ngôn Phong có hình con chó nhỏ, có tư liệu ôn tập cấp ba...]

[Trời ơi, Khương Mịch mới 19 thôi mà? Định hôn sớm vậy? Mà Cố Ngôn Phong đã sắp 30 rồi, quả nhiên đàn ông nào cũng thích phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi.]

[Cố Ngôn Phong có được tính là OOC* không nhỉ?]

[Rốt cuộc Cố Ngôn Phong bao nhiêu tuổi rồi? Tại sao tôi nhớ anh ấy đã hot rất nhiều năm, chắc già lắm rồi nhỉ?]

[Thầy Cố mới 29 thôi, nhìn mặt càng trẻ hơn, chẳng qua là do anh ấy xuất đạo sớm.]

[Tại sao lại là Khương Mịch? Cô ta không bằng Hàn Thư Ngọc, ít nhất tuổi tác và địa vị đều không bằng.]

[Tại sao Khương Mịch và Cố Ngôn Phong lại không hợp? Bối cảnh của Hạ gia chẳng lẽ không bằng một mình tinh nhỏ sao? Tôi thấy hai người bọn họ chính là đôi kim đồng ngọc nữ, rất xứng đôi.]

[Cũng chưa chắc chính là Khương Mịch mà? Cố Ngôn Phong cũng chưa nói chính xác là ai.]

[Dù sao cũng không thể là Hàn Thư Ngọc, người ta là phụ nữ mạnh mẽ, sẽ không thích màu hồng nhạt yếu điệu đâu.]

[Cố Ngôn Phong quảng bá tốt đấy, cố ý tung tin nhưng lại không nói vị hôn thê là ai. Rốt cuộc cũng hồ đồ đến mức muốn lãng xê tình yêu để duy trì độ hot sao?]

[Nói gì vậy, Cố Ngôn Phong mà cần phải lãng xê???]

[Thật ra tôi rất bội phục Cố Ngôn Phong, yêu đương trong giới giải trí, nào có mấy ai dám hào phóng thừa nhận tình yêu?]

[Thật ra tôi không quan tâm vị hôn thê của Cố Ngôn Phong là ai, tôi chỉ cảm thấy chắc mặt Hàn Thư Ngọc sung lắm rồi.]

[Ấn dư mãi thế này khó chịu quá, thầy Cố, anh trực tiếp công khai đi được không?]

[Khương Mịch cút đi!!! Tôi tuyệt đối không chấp nhận!]

[Khương Mịch là đồ tiện nhân, làm fans của thầy Cố mười năm nay, tôi tuyệt đối không chấp nhận!]

[Fans của thầy Cố rất lý trí, bất kể là ai, chỉ cần anh ấy thích là được. Anti ngụy trang có thể đi được rồi đấy.]

[Nếu là vị hôn thê thì chứng tỏ hai người họ ván đã đóng thuyền rồi. Chúc mừng là xong việc.]

[Cố Ngôn Phong vẫn luôn được xưng là diễn viên dịu dàng, không ngờ vừa mới yêu đương một phát là nhà cũ đã cháy, vì đồ bạn gái mà thủ đoạn gì cũng dùng được.]

[Rõ ràng hot search đêm nay là vị hôn thê không vui, thầy Cố mới phải ra mặt để bác bỏ tin đồn, người nào đó bị vả mặt có đau không?]

[Bộ phim truyền hình đầu tiên của Khương Mịch là phát sóng vào ngày mai đúng không? Cố Ngôn Phong đang lăng xê giúp cô ta à?]

[Vừa thấy đã biết là lăng xê rồi, vì bộ phim mới, ha ha.]

[Khương Mịch là đồ tiện nhân, còn nhỏ mà không lo học hành, chỉ muốn dựa vào đàn ông.]

[Không có tác phẩm nào mà cứ lên hot search suốt, Khương Mịch muốn hot đến điên rồi à?]

.....

Khương Mịch xem đến xuất thần, bỗng nhiên nghe thấy cửa phòng vang lên tiếng động nhỏ, vội vàng nhét điện thoại xuống dưới gối, nhắm mắt làm bộ đã ngủ say.

Cố Ngôn Phong đi đến mép giường, thoải mái ngửi mùi hương dịu nhẹ trong không khí, lông mi Khương Mịch khẽ run vài cái.

"Diễn trước mặt anh hả?" Cố Ngôn Phong nói bên tai cô: "Màn hình di động còn sáng kia."

Lỗi tai Khương Mịch thật sự rất ngứa, cô mở mắt ra, cười nói: "Em chỉ xem chút thôi mà."

Cố Ngôn Phong lấy điện thoại ra, đặt ở trên tủ đầu giường, nói: "Không phải không cho em xem, mà là không cần thiết."

Anh biết, bình luận nhất định sẽ có người mắng Khương Mịch.

Bất kể là ai bị mắng đều sẽ không dễ chịu, Cố Ngôn Phong ở giới giải trí nhiều năm, đôi lúc cũng sẽ bị bình luận làm ảnh hưởng, huống gì là người mới như Khương Mịch?

"Thầy Cố." Khương Mịch ngồi dậy, giữ chặt tay anh nói: "Vừa rồi em đã đếm thử, có hơn một trăm bình luận thì có 61 bình luận là của quần chúng hóng hớt tò mò, không biết ai là vị hôn thê của anh; còn có 10 bình luận nói đây là chiêu trò marketing; con số nhỏ con lại chính là mắng em, trong đó không chừng còn có thủy quân."

Ánh mắt cô lóe lên tia sáng trong trẻo: "Anh biết không? So với tưởng tượng của em thì thế này đã tốt hơn rất nhiều rồi, em vô cùng bất ngờ!"

Cố Ngôn Phong bỗng nhiên cảm thấy, bản thân đã xem thường cô.

"Vây là tốt rồi." Cố Ngôn Phong ôm cô vào trong ngực: "Chờ mọi người nghị luận xong thì chúng ta sẽ đáp lại trên Weibo."

Khương Mịch biết anh có nhiều kinh nghiệm hơn mình, gật đầu: "Dạ."

"Giờ thì ngủ đi." Cố Ngôn Phong vỗ vỗ cô: "Anh nhìn em ngủ."

Khương Mịch có chút buồn cười: "Không cần đâu mà."

Cố Ngôn Phong vẫn kiên trì: "Chờ em ngủ rồi anh sẽ đi."

"Vây anh ôm em ngủ đi." Khương Mịch tiến vào trong ổ chăn, đỏ mặt nói.

Cố Ngôn Phong biết nghe lời mà nằm xuống, ôm chặt Khương Mịch từ phía sau, hôn lên đỉnh đầu cô: "Được."

Đêm đã khuya, quả thật Khương Mịch có hơi buồn ngủ, ở trong ngực Cố Ngôn Phong khiến cô thật an tâm, mi trên mi dưới của cô nhanh chóng híp lại.

Khi sắp ngủ, cô bỗng nhiên trở mình, nắm chặt vạt áo Cố Ngôn Phong, nói thầm với anh: "Ngủ...."

Cô muốn nói là, đợi cô ngủ rồi cũng đừng đi, chỉ là chưa kịp nói xong.

Nhưng Cố Ngôn Phong nghe hiểu.

Anh tắt đèn, chờ sau khi Khương Mịch ngủ say mới lấy điện thoại của mình ra, một tay ôm Khương Mịch, tay kia gõ nội dung phát Weibo.

[Diễn viên Cố Ngôn Phong: 19 năm trước, tôi từng hứa hẹn với em gái nhỏ nhà hàng xóm rằng tương lai muốn cưới cô ấy làm vợ, đặt cô ấy trong lòng bàn tay, cùng chiều thành công chúa. Bất đắc dĩ thế sự vô thường, đảo mắt đã thành cảnh còn người mất, may mắn vận mệnh xoay vòng, chúng tôi chưa bao giờ từ bỏ, giữa mênh mông biển người cuối cùng vẫn nắm chặt tay nhau. Hoan nghênh nữ chính tiểu thư Khương Mịch bước vào tình yêu của cuộc đời tôi[(#)]ễn viên Khương Mịch. Tất cả sủng ái, anh sẽ dành quãng đời còn lại để thực hiện. Hạnh phúc khi có em, nguyện cả đời có em.]

☞ HOÀN CHÍNH VĂN ☞

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Phiên ngoại 1

Edit: Cẩm Anh.

Sở dĩ nhân loại khác động vật cao cấp, một trong những nguyên nhân quan trọng là vì họ biết theo đuổi sự vĩnh hằng và biết lãng mạn.

Cố Ngôn Phong công khai trên Weibo, điều này thể hiện hai thứ.

Một là, vị hôn thê của anh chính là Khương Mịch.

Hai là, khi còn nhỏ anh đã lập một lời thề, nhớ thương 18 năm, đi tìm 18 năm, cuối cùng cũng thực hiện được.

Mặc dù cũng có những người tỏ vẻ hoài nghi, nhưng chuyện hai mươi mấy năm qua Cố Ngôn Phong chưa từng yêu đương là thật.

Bởi vậy, càng có thêm nhiều người nguyện ý tin tưởng sự lãng mạn và tốt đẹp này.

Có tình yêu lãng mạn, chút hiện thực chênh lệch đường như không còn quan trọng nữa. Kém nhiều tuổi? Địa vị không xứng ư? Lúc này, tất cả những thứ đó đều tan thành mây khói.

Vì thế, ngoại trừ một số thành phần cực đoan và anti, bây giờ mọi người trên mạng đều ủng hộ chuyện của Cố Ngôn Phong và Khương Mịch.

Đọc full chương trên group HCA Home.

Có rất nhiều truyền thông và account marketing, vì muốn cọ nhiệt độ nên không ngừng phát tin tức liên quan, viết cả một đoạn văn dài về hai người cho mọi người đọc giải trí. Thậm chí Weibo còn vì chuyện này mà rộ lên đề tài: #Em đã 18 tuổi, vị hôn phu anh đang ở đâu?#

Từ trước đến nay Khương Mịch chưa bao giờ quan tâm đến chuyện trên internet, sau khi thấy dư luận chuyển hướng gió, cô cũng không thêm chú ý, nhưng tuần suất cô ở trường học ngày một nhiều.

Cố Ngôn Phong đã lăn lộn nhiều năm trong giới, được nhiên sẽ biết đạo lý cổ quá thành quá cô.

Vậy nên, chờ đến khi Khương Mịch thi cuối kỳ xong, lúc đoàn phim khai máy, anh còn đặc biệt nhắc nhở không cần phải tuyên truyền.

Đoàn phim này gần như là do Cố Ngôn Phong một tay dựng lên, vì thế tiếng nói của anh rất có giá trị.

Một nhà đầu tư khác của bộ phim là Hạ Uẩn Dung, ông cũng muốn bảo vệ Khương Mịch nên đương nhiên sẽ không phản đối. Ông không có ý kiến, người khác lại càng không có ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Phiên ngoại 2

Edit: Cẩm Anh.

"Tập diễn" với Cố Ngôn Phong hơn nửa tháng, cảnh hôn quan trọng trong phòng thí nghiệm rốt cuộc cũng đến ngày quay.

Khương Mịch đứng ngoài sân chuẩn bị, còn có chút bất an.

Do đã có sự chuẩn bị kỹ càng, cộng thêm không khí trong đoàn phim hài hòa khiến khoảng thời gian này, Khương Mịch quay phim rất thuận lợi.

Nhưng cảnh này đối diễn với Cố Ngôn Ngôn vô số lần, cô vẫn không tìm được cảm giác, vậy nên trước khi quay không khỏi có chút chột dạ.

"Cố lên." Cố Ngôn Phong nói chuyện với Hứa Gia xong thì cũng đi tới, nhẹ nhàng vỗ lên vai Khương Mịch.

Đọc full chương tại HCA Home.

Bình thường khi Cố Ngôn Phong kêu cô cố lên, cô ít nhiều gì cũng đáp lại anh một câu, có thể vui đùa hoặc nghiêm túc. Nhưng lần này cô chỉ dài mặt, gặt đầu.

Ngày nào Cố Ngôn Phong cũng cùng cô đối diễn, còn hiểu rõ tâm lý của cô hơn cô, liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu, ánh mắt hơi giật giật.

Hai người vào vị trí, thư ký trường quay đánh bảng hô bắt đầu.

Khương Mịch chạy tới chỗ Cố Ngôn Phong, run rẩy giang tay ôm lấy anh.

Cố Ngôn Phong nửa nằm trên mặt đất, ngược mắt lên nhìn cô, thấy trong mắt cô có sóng to gió lớn. Anh hơi dừng lại, dời tầm mắt đi, sau đó nhìn về phía mặt đất hỗn độn, thấp giọng nói: "Yên tâm, số liệu còn ở đây."

Đáy mắt Khương Mịch nổi lên một ngọn lửa, cô không còn quan tâm đến số liệu nữa, đột nhiên cúi đầu, dùng sức hôn lấy môi anh.

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Hứa Gia nhìn hình ảnh trên máy theo dõi, có điểm rối rắm.

Dựa trên kỹ xảo mà nói thì bất kể là Cố Ngôn Phong hay Khương Mịch đều biểu hiện rất tốt, tất cả hình ảnh đều rất đẹp, căn bản không tìm ra chỗ sai nào.

Còn nói về mặt tình cảm, hai người cũng biểu hiện rất đạt, bởi vì họ vốn dĩ đang yêu nhau, càng có cảm giác CP, nhân viên công tác xem còn đỏ mặt.

Nhưng không biết tại sao, anh ta cứ cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Hứa Gia không tìm ra lỗi, nhưng mà lại cứ cảm thấy hai người họ có thể diễn được tốt hơn.

Thân là đạo diễn, cảm giác này khiến anh ta nói không nên lời.

Tôi không nhìn ra vấn đề, nhưng tôi cảm thấy hai người có thể biểu hiện được tốt hơn?!

Đây chẳng phải quá khôi hài sao?

"..... Qua." Hứa Gia nói.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Phiên ngoại 3

Edit: Cẩm Anh.

Wattpad: @camanhuyen.

"Chúc mừng thầy Cố và Mịch Mịch đóng máy! Chúc thầy Cố sinh nhật vui vẻ!"

Theo những tiếng chúc mừng, pháo hoa bay lả tả, rơi xuống đầy người Cố Ngôn Phong và Khương Mịch.

"Cảm ơn." Cố Ngôn Phong quay đầu khẽ ôm Khương Mịch: "Chúc mừng đóng máy."

Khương Mịch ngich ngợm nghẹo cổ, cười nói: "Chúc mừng thầy Cố song hỷ lâm môn!"

Cố Ngôn Phong bị cô làm cho dở khóc dở cười, hôn Khương Mịch giữa đám đông, sau đó giữ chặt tay cô, hai người cùng nhau khom lưng: "Cảm ơn mọi người đã chiếu cố."

"Cảm ơn thầy Cố và Mịch Mịch!"

"Thầy Cố và Mịch Mịch tuyệt lắm, tuyệt lắm!"

"Đúng vậy, thầy Cố và Khương Mịch đều rất tuyệt!"

"Ồi, tôi không nữa...."

.....

Đọc full chương tại [wattpad.com/anhhuynh](#). Chương đầy đủ sẽ được cập nhật sau 1 tiếng.

"Ồi, đừng khóc mà." Hứa Gia vội vàng đứng ra nói: "Hôm nay là sinh nhật của thầy Cố, là ngày đại hỉ, ai cũng không được khóc, biết chưa?"

Thật ra nếu dựa theo lịch dự tính thì nửa tháng trước đã đóng máy. Nhưng giữa đường xảy ra chút vấn đề, phải kéo dài thời gian quay, vừa hay đóng máy vào hôm sinh nhật Cố Ngôn Phong.

"Biết rồi!" Mọi người đồng thanh hô: "Thầy Cố sinh nhật vui vẻ!"

Hứa Gia quay đầu lại nói với Cố Ngôn Phong và Khương Mịch: "Hai người chuẩn bị một chút, chúng ta ra ngoài ăn cơm."

Khương Mịch nhìn Cố Ngôn Phong một cái, tiến lên thấp giọng hỏi anh ta: "Hứa đạo, bao giờ kết thúc vậy?"

Hứa Gia cười hài hước: "Muốn ăn mừng sinh nhật riêng với thầy Cố à?"

Khương Mịch không hé răng.

"Chờ tan tiệc đi, còn nửa đêm nay, không đủ để hai người bầu bạn chắc?" Hứa Gia cố ý nói.

Khương Mịch: "....."

"Biết lúc mới bắt đầu quay bộ phim này, điều tôi lo lắng nhất là gì không?" Hứa Gia lại thay đổi chủ đề.

Khương Mịch không biết.

"Chính là cảnh nóng đó." Hứa Gia thấy Cố Ngôn Phong đang nhìn về phía này, bèn hạ thấp giọng nói: "Từ khi thầy Cố ra mắt tới nay chưa từng quay cảnh nóng. Cậu ta phấn đấu nhiều, sợ hờ một chút là fans sẽ không hài lòng. Cô biết đấy, cảm giác CP không phải là thứ dùng kỹ thuật diễn là có thể làm được. Tôi nói một câu cô không thích nghe, mặc dù hai người là người yêu, nhưng cô còn nhỏ tuổi, cảnh yêu đương dễ dàng biến thành cảnh quay dâm. Vậy nên tôi rất sợ, ngay từ đầu khi thầy Cố nói muốn xóa cảnh đó tôi cũng đồng ý. Nhưng không nghĩ tới, hai người..... Tôi chỉ có thể nói hai người không hồ danh là người yêu, dù sao cảnh này người lái xe xem cũng mặt đỏ tai hồng."

Anh ta nói "mặt đỏ tai hồng", trên thực tế da mặt dày đến mức không chịu được, một chút đỏ ửng cũng không có, nhưng Khương Mịch mặt đỏ tai hồng thật.

Gọi cảnh đó là cảnh nóng cũng không quá khoa trương, dù sao Khương Mịch cũng cởi một nửa quần áo, cởi đến đầu vai thì bị Cố Ngôn Phong cản lại.

Bất quá, cảnh nóng đó đúng là khó khăn trắc trở.

Ngay từ đầu khi đọc kịch bản, Cố Ngôn Phong đã không vui vẻ diễn. Mỗi người đều có một ít cố chấp của riêng mình, nói là bảo thủ cũng được, dù sao anh cũng không muốn quay mấy cảnh riêng tư đó trước bàn dân thiên hạ.

Ban đầu Hứa Gia đã có câu trả lời rồi, nhưng sau đó thấy biểu hiện của Cố Ngôn Phong và Khương Mịch, anh ta lại một lần nữa nổi tâm tư.

Anh ta cũng rất thông minh, biết Cố Ngôn Phong từ khi ra mắt chưa quay cảnh nóng bao giờ, đương nhiên cảnh này cũng không cần thiết trong mấy tác phẩm ngôn tình lắm. Nhưng mà nếu quay cảnh nóng với Khương Mịch mà Cố Ngôn Phong còn không làm được, vậy sau này anh càng không thể quay cùng người khác. Vậy nên đây khả năng sẽ là lần duy nhất Cố Ngôn Phong quay, tin tức này mà tung ra truyền thông thì doanh thu phòng vé nhất định sẽ tăng. Một công đôi việc.

Dù sao Hứa Gia cũng là đạo diễn, muốn suy xét các mặt, vậy nên anh ta đã quay đầu làm công tác tư tưởng cho Khương Mịch.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 98: Phiên ngoại 4

Edit: Cẩm Anh.

Wattpad: @camanhhuyn.

"Mịch Mịch, Trần Thâm Thần nói lát nữa mời chúng ta đi hát, cậu đi không?" Phòng trang điểm phía sau hậu trường của đài truyền hình, Tạ Hiểu Toàn đi đến hỏi Khương Mịch.

Đạo mắt đã đến cuối năm, ngày mai chính là tết niên, hôm nay đài truyền hình Thanh Châu phát sóng trực tiếp buổi Xuân Vãn trước, đoàn phim được mời đến tham gia tiết mục.

Nghỉ hè chính là thời gian ra mắt, cũng vừa hay là thời điểm Cổ Ngôn Phong và Khương Mịch công khai yêu đương.

Khi đó toàn giới giải trí đều thảo luận về tình yêu của hai người, rất sôi nổi, cũng chịu sự chú ý, độ hot tăng ngoài dự đoán.

Thậm chí còn có người nói, Cổ Ngôn Phong công khai yêu đương khi ấy là vì muốn tuyên truyền cho .

Mặc kệ mục đích ban đầu của anh là gì, dù sao việc đoàn phim cò nhiệt độ là thật. Bất quá bộ phim này là do Nhạc Quả đầu tư, Khương Mịch là nữ chính, đều là người trong nhà cả, ai cò nhiệt ai không quan trọng.

Nhưng đối với những người khác trong đoàn phim, nói bọn họ nhất được món hời cũng không quá.

Khi quay bộ phim này, đại đa số diễn viên đều là người mới, không có nhiều xích mích mâu thuẫn, đóng phim cũng cực kỳ nghiêm túc. Vì thế chất lượng của bộ phim thực sự không tồi, những người lấy được tiếng thơm của Khương Mịch cũng có rất nhiều.

Bản đầy đủ của chương sẽ được đăng tải trên wattpad camanhhuyn, sẽ được cập nhật sau 30" nữa.

Sau khi ratting của đại bạo, tất cả mọi người đều nhón chân chờ Khương Mịch đứng ra tuyên truyền.

Đáng tiếc, khi đó Khương Mịch đã vào đoàn phim, do quá chú tâm quay phim nên chẳng thấy tung tích đâu. Hạ Uẩn Dung là người đầu tư, vốn dĩ trước đó mọi người cũng đã cò nhiệt được ít nhiều nên ai cũng không thể ép cô đứng ra tuyên truyền cho được. Trong lúc quảng bá, Khương Mịch chưa hề lộ diện lấy một lần.

Đa số mọi người lúc này mới tin tưởng Khương Mịch và Cổ Ngôn Phong thật sự yêu đương, có lẽ không phải vì muốn cò nhiệt thật.

Cũng đúng thôi, cô có gia thế và bối cảnh tốt như vậy, muốn tiền có tiền, muốn tài nguyên có tài nguyên, hà tất gì phải đứng ra quảng bá linh tinh chứ?

Mà Ngu Bạch cũng đã rời khỏi giới giải trí, nhiệm vụ tuyên truyền cứ thế vớt trên vai Trần Thâm Thần và mấy vai phụ.

Vốn dĩ Tạ Hiểu Toàn chính là bạn thân của Khương Mịch, nhờ có cô giật dây bắc cầu mà Tạ Hiểu Toàn mới có thể thuận lợi ký hợp đồng với công ty quản lý, nghỉ đông đã có ngay vai nữ phụ của một bộ phim cổ trang, hôm nay phải xin nghỉ để tới đây.

Giống như Tạ Hiểu Toàn, những vai phụ trong cũng hot lên không ít, mọi người ai cũng cảm kích Khương Mịch. Chỉ tiếc là trước đó Khương Mịch rất bận, đóng phim đến tận tháng 11, về trường học lại phải thi cuối kỳ, mãi không tìm được thời gian tụ tập.

Hôm nay hiếm lắm mới có dịp mọi người đều ở đây, Trần Thâm Thần liền chủ động dẫn dắt, nói muốn mời mọi người đi hát.

Lát nữa Khương Mịch còn có tiết mục song ca với Cổ Ngôn Phong, cô một bên ưỡn mặt cho nhân viên trang điểm sửa trang, một bên hàm hồ hỏi Tạ Hiểu Toàn một câu: "Có phải uống rượu không? Không uống rượu thì tớ đi."

"Đi KTV sao có thể không uống rượu được?" Tạ Hiểu Toàn nói, lại cảm thấy nghi hoặc, "Hơn nữa, lần trước tớ nghe mọi người nói từ lượng của cậu rất tốt, ngay cả thầy Cát cũng bị cậu hạ gục?"

Khương Mịch: "... Không đề cập tới chuyện này, chúng ta vẫn là chị em tốt."

Tạ Hiểu Toàn càng thêm kỳ quái: "Tại sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Phiên ngoại 5

Edit: Cẩm Anh.

Wattpad: @camanhuyen.

"Chào các quý vị khán giả, hiện tại đi trên thảm đỏ chính là đoàn phim, đạo diễn Hứa Gia, biên kịch thầy Cát, nam chính Cố Ngôn Phong, nữ chính Khương Mịch...."

Trong tiếng nhạc náo nhiệt vui vẻ, Khương Mịch khoác tay Cố Ngôn Phong đi lên thảm đỏ.

Kết quả không biết người nào đi trước làm rơi cái kẹp tóc, Khương Mịch không chú ý tới, hôm nay cô đi giày cao gót, không cẩn thận giẫm lên nó.

"Chờ một chút." Cố Ngôn Phong giữ cô lại.

"Sao vậy?" Khương Mịch khó hiểu quay đầu.

Đọc full chương trên wattpad camanhuyen. Chương đầy đủ sẽ được cập nhật sau 30".

Bọn họ đang đi cùng đoàn phim, nếu một người dừng lại thì sẽ ảnh hưởng tới tốc độ của cả đoàn.

Cố Ngôn Phong trực tiếp ngồi xổm xuống, nắm lấy chân Khương Mịch, gỡ cái kẹp tóc xuống.

Trên thảm đỏ có độ chú ý rất cao, chỉ một lúc, tất cả các máy ảnh đều nhìn về bên này chụp lia lịa không ngừng.

Mấy người khác trong đoàn phim phát hiện không ổn, quay lại hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Khương Mịch chống tay lên vai Cố Ngôn Phong, cảm thấy hơi ngại.

Cố Ngôn Phong ngồi xuống, nở nụ cười.

Trên người không mang theo giấy tờ, anh chỉ có thể lấy khăn giấy ra, lấy cái kẹp tóc kẹp chặt trong tay.

"Chúng ta đi trước thôi." Hứa Gia thấy cảnh này thì liền quay đầu đi: "Đi trên thảm đỏ mà còn cầu thả như vậy là đủ rồi."

Thầy Cát cũng lập tức quay lại, đi về phía trước.

"Đề vào găng tay của em đi." Khương Mịch đeo một đôi găng tay, cô vội vàng kéo ra, để Cố Ngôn Phong coi nó như thùng rác.

Cố Ngôn Phong cũng không khách khí, anh cứ cầm nó mãi thì cũng không tiện.

"Đi nhanh nào." Khương Mịch sửa sang lại găng tay rồi kéo Cố Ngôn Phong chạy lên trước.

Cố Ngôn Phong hơi buồn cười hỏi: "Gấp cái gì?"

"Nhóm của đạo diễn Hứa đi rồi." Khương Mịch thấp giọng: "Lát nữa truyền thông sẽ nói là chúng ta đang cọ thảm đỏ."

"Em biết ý nghĩa của thảm đỏ là gì không?" Cố Ngôn Phong đỡ khóc đỡ cười: "Ngày hôm nay không ai nói gì đâu, hơn nữa, chúng ta chỉ dừng lại vài giây rồi đi."

"Dù sao cũng phải nhanh lên." Thật ra Khương Mịch chưa từng tham gia những hoạt động như thế này, vậy nên số lần được đi thảm đỏ cũng không nhiều lắm.

Cô không thích làm mấy kiểu pose dáng chờ chụp ảnh, cảm giác đó quá ngây thơ, vậy nên mỗi lần đi thảm đỏ đều sẽ đi nhanh.

Hôm nay trở thành tiêu điểm, cô không muốn góc nghiêng thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Lão Đại Lại Giúp Tôi Làm Bài Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.